

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

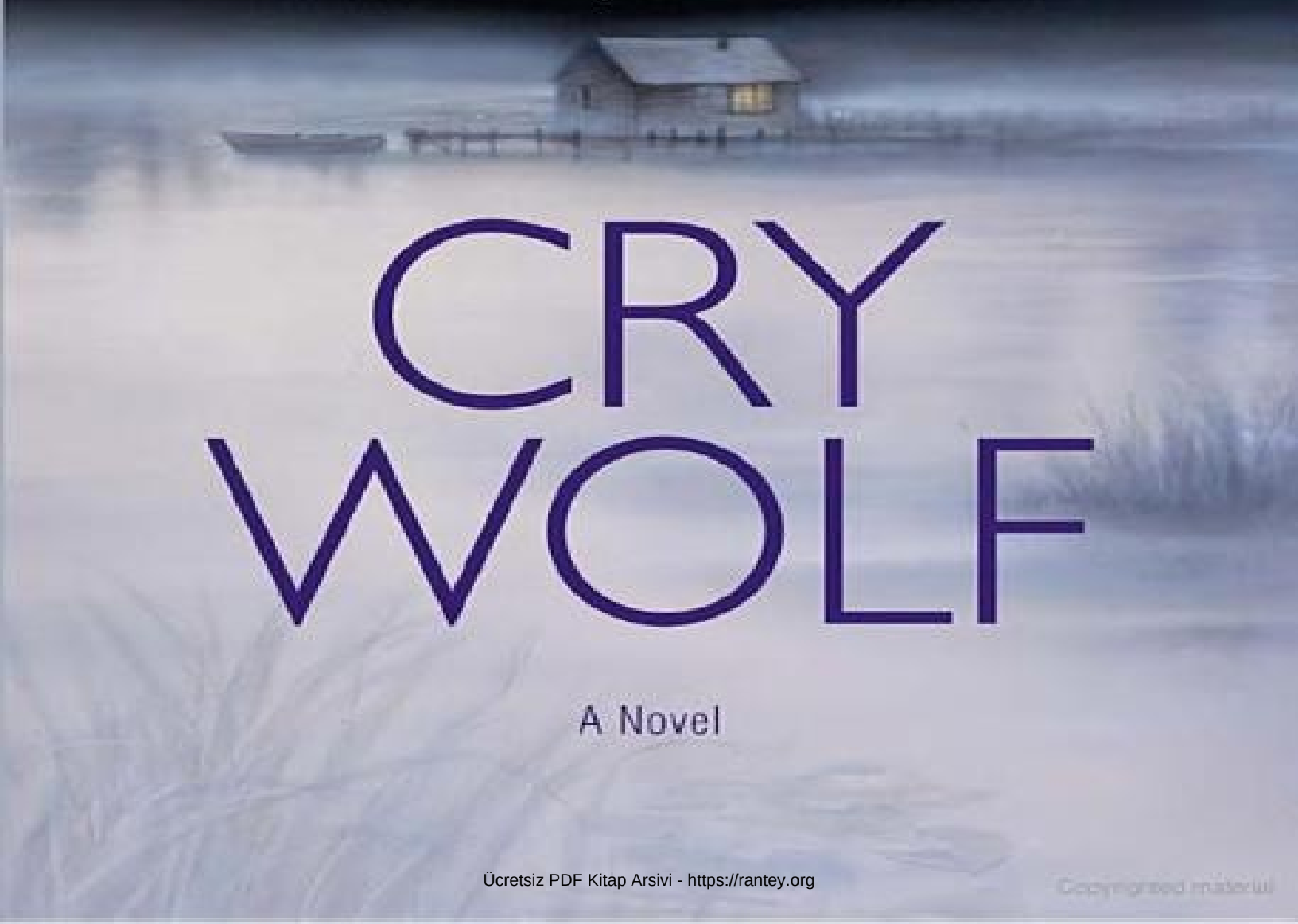
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

TAMI HOAG

The scream heard by no one is the deadliest.

CRY WOLF

A Novel

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kurt Cığlığı

Tami Hoag

Publishers Weekly

Son romantik gizem romanı Still Waters'da olduğu gibi, Hoag birbirlerine layık olacak kadar berbat bir çift yaratıyor. Ancak bu kez rahatsız edici bir tema ekliyor: kötü erkekler tolere edilebilir, ancak kötü kızlar tecavüze uğramalı, sakat bırakılmalı ve boğulmalıdır. "Kötü çocuk" kahramanımız, korku yazarı Jack Boudreaux. Corvette'ini parçalamak ve yapmacık bir vaizi bir torba balıkla dövmek gibi tuhaf davranışlarıyla Jack, Laurel Chandler'ı etkiliyor. Laurel, çocuk cinsel istismarı davasını mahvettikten, savcılık görevini kaybettikten ve sinir krizi geçirdikten sonra yaralarını sarmak için memleketi Bayou Breaux, Louisiana'ya dönmüştür. Ancak evinde işler pek de iyi gitmemektedir. Bir seri katil genç kadınları takip etmektedir ve Laurel'in erkekleri seven kız kardeşi Savannah giderek dengesizleşmektedir. Laurel, çocuk istismarı davasını kaybetmenin acısını yaşasa da, üvey babasının istismarına dayanan Savannah'ın sorununa tepkisi "Bunu bilseydim, şimdi geri dönmezdim" şeklindedir. Sonunda Savannah yanlış adamın peşine düşer ve öldürölür. Laurel ise gözyaşları içinde katili bulmaya kararlıdır.

Tami Hoag

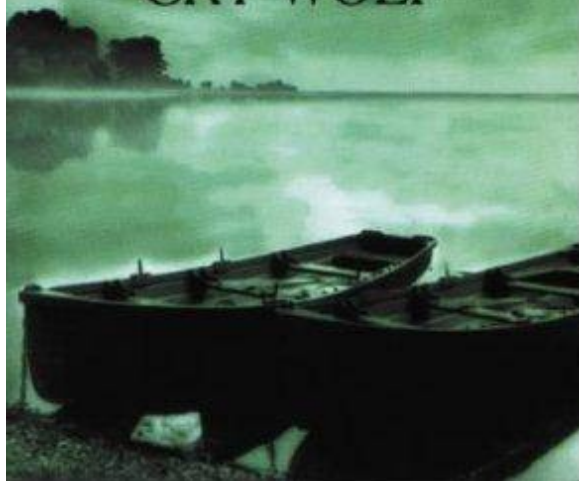
Cry Wolf

*She came home to change her life.
Someone plans to end it.*

BY THE AUTHOR OF
DUST TO DUST

TAMI HOAG

CRY WOLF

Doucette serisinden bir kitap

Yazarın Notu

Çalışmalarımı bilenler, Louisiana'nın Acadiana olarak bilinen bölgesine özel bir sevgim olduğunu bilir. İlgimin kökleri aileme dayanır, ancak ilk olarak dikkatimi çeken müzik olmuştur ve tarih, dilbilim ve benzersiz ve kırılgan ortamlara olan sevgime kadar uzanır. Cry Wolf'ta, güney Louisiana'da geçen önceki kitaplarımda olduğu gibi, bayou bölgesinin atmosferini ve lezzetini size en iyi şekilde aktarmak için elimden geleni yaptım. Yerel lehçeleri, özellikle de bir dizi Cajun Fransızca kelime ve deyimini kullanarak, bölgenin kültürel çeşitliliğini yansıtmak için özel bir çaba sarf ettim. Bu kelime ve deyimlerin sözlüğü kitabın sonunda bulunabilir.

Cajun Fransızcası, Fransa'da doğup Louisiana'da gelişen kendine özgü bir dildir. Cajun kelime dağarcığındaki kelimelerin yaklaşık yüzde altmış standart Fransızca sözlükte bulunabilir. Geri kalanı ise, çevreye ve içinde yaşayan insanlara uyum sağlamak için gereklilikten doğan, bu lehçeye özgü kelime ve deyimlerdir.

Cry Wolf'ta kullanılan Cajun Fransızcası için kaynaklarım arasında Harry Jannise ve Randall P. Whatley'in Conversational Cajun French ve Reverend Monsignor Jules O. Daigle, M.A., S.T.L.'nin A Dictionary of the Cajun Language adlı eserleri bulunmaktadır. Bu eserler, yaşamaya ve gelişmeye layık bir dili eksiksiz bir şekilde ele alan ve özellikle de harika bir şekilde savunan kaynaklardır.

Uyum sağlamak ve homojenleşmek için giderek daha fazla baskı gördüğümüz bir dünyada, etnik çeşitlilik çok değerli bir armağandır. Cajun dili gibi nesli tükenmekte olan türleri korumak ve beslemek için çaba gösteren insanlara içten teşekkürlerimi sunarım. Merci Boucoup.

Tami Hoag

Önsöz

Tekne, bataklığın durgun sularında süzülüyor. Durgun, gece gökyüzü kadar karanlık siyah sular. Bir katilin kalbi kadar karanlık. Suda, sıra sıra dizilmiş, ölüm kadar hareketsiz ve sessiz, uzun nöbetçiler gibi duran selvi ağaçları var. Onların arkasında, kıyıda, sanki kederden eğilmiş dalları olan ağlayan söğütler ve bükülmüş gövdeleri ve budaklı dallarıyla, sanki acı dolu bir anda sonsuza kadar donmuş büyümlü varlıklar gibi görünen canlı meşe ağaçları var. Ve onların bükülmüş dallarından, uzun zamandır unutulmuş, yıkılmış bir malikanenin tavan arasında çürümeye bırakılmış eski tüy boa gibi, gri, tozlu ve yırtık pırtık yosunlar sarkıyor.

Bataklıkta gece her şey gri ve siyah. Işığın yokluğu, ışığın yansıması. Yüksek bulutların arasına bir ay parçası sıkışır, sonra kaybolur. Tekne geçerken etrafta sessizlik hakimdir. Gözler sazlıklardan, ağaçlardan, su yüzeyinin hemen üstünden dışarıya bakar. Gece, avcılarının ve avlananların zamanıdır. Ancak tüm yaratıklar, tekne motorunun panterin kükremesi gibi düşük ve boğuk bir ses çıkararak yanlarından geçerken beklerler. Beklenti havası, tupelo ve tatlı sakız ağaçlarının gövdeleri arasında asılı duran sis gibi yoğunlaşır.

Bu gece, kurnaz ve acımasız bir avcı saldırdı, tek motivasyonu başka bir canlının hayatını elinde tutmanın ve onu yok etme gücünün tadını çıkarmanın verdiği heyecan. Bataklığın yaratıkları, avcının geçip gitmesini izlerken, taze kanın kokusu, bataklığın keskin, metalik aroması ve yabani hanımeli, yasemin ve mineçiçeğinin tatlı kokusuyla karışır.

Motor durur. Tekne, su sümbülü sallarını geçer, sazlıkların ve nilüfer yapraklarının arasından ilerler ve eğrelti otları ve sarmaşıkların karışık bir şekilde büyüdüğü çamurlu kıyıya yanaşır. Uzaklarda bir yerde, bir çığlık gecenin sessizliğini yırtar. Bir yankı gibi. Bir anı gibi. Yırtıcı, sevgiyle, sinsî bir gülümsemeyle, çığlığı atan nutria'yı değil, teknenin zemininde ölü yatan kadını düşünür.

Bir başka av. Bir başka heyecan. Bir başka baş döndürücü coşku. Seksten daha baştan çıkarıcı, kokainden daha bağımlılık yapan bir güç. Kan, sıcak ve ipeksi, şarap kadar tatlı. Korkuyla çarpan, deli gibi atan, çılgınca atan... azalan, sönen hayatın nabzı...

Ceset kıyıya sürüklenir, ay bir kez daha arama ışığı gibi parıldayarak toz beyazı bir parlaklık veren ezilmiş istiridye kabuğu yolunun sonuna bırakılır

orada ve yok, orada ve yok. Işığı, saatler önce özenle şekillendirilip spreyle sabitlenmiş saç stilinden eser kalmamış, nemli ve dağınık koyu renkli saçları aydınlatıyor; hayalet gibi solgun bir yüz, palyaço gibi kızarmış yanaklar, bulaşmış ruj, gevşek dudaklar, açık ve boş boş bakan, gökyüzüne bakan gözler. Merhamet arıyor, kurtuluş arıyor. İkisi için de çok geç.

Bulunacak. Bir gün, belki iki gün içinde. Balıkçılar sepetlerini çipura, mavi gölge balığı ve sac-a-lait ile doldurmaya gelecekler. Onu bulacaklar. Ama kimse katilini bulamayacak.

Çok kurnaz, çok zeki, insan kanunlarının ötesinde, şüphelerin dışında bu avcı avını takip ediyor...

Birinci Bölüm

"Onu
öldüreceğim."

Tazı, taze kazılmış toprak yığınının üzerinde oturuyordu, etrafına çalı çiçekleri ve gül çalıları yuvarlanmış otlar gibi dağılmıştı, omuzlarına bir rahibin amice'si gibi bir wisteria çiçeği sarmıştı. Verandadaki insanlara şaşkın bir ifadeyle bakarak başını bir yana eğdi, siyah kulakları başının iki yanında bir çift bayrak gibi dikildi. Gözlerinin arasında, biri soluk mavi, diğeri yeşil olan, burnunun üzerinde genişleyen dar bir beyaz şerit uzanıyordu. Kürkü, mavi ve siyahın vahşi bir karışımıydı, beyazla süslenmiş ve leopar benekleriyle benekliydı, sanki Doğa Ana bu yaratığın ne olacağına karar verememiş gibiydi. İnsanlar Belle Rivière olarak bilinen zarif tuğla evin Fransız kapılarından dışarı dökülürken, o kederli bir uluma çıkardı.

"Yemin ederim, onu öldüreceğim," Laurel Chandler, gözlerini köpeğe dikip hırladı.
köpeğe dikti.

Öfke ve hiddet, kontrolünün ince ipliklerini yakıp kül etmekle tehdit eden bir anlık ateş gibi içini yaktı.

. İki gündür o bahçede çalışıyordu. İki gün. Çaresizce bir şeyler yapmaya ve hemen olumlu sonuçlar görmeye ihtiyaç duyan Laurel, kendisini bu işe, savcı olarak bu kadar hızlı ve bu kadar ileriye götüren müthiş, tek amaçlı kararlılığıyla adadı. Caroline teyzesini şaşırtmak için, onun avlusundaki bahçeyi zamanında geri kazanmak gibi zorlu bir göreve kendini adadı.

Caroline Chandler, alışveriş gezisinden Bayou Breaux'ya dönmüştü ve gerçekten de şaşırmıştı. Laurel'in solunda duran, titan gibi bir varlığı olan minyon bir kadındı. Siyah saçları, gevşek buklelerden oluşan yumuşak bir bulut gibi ustaca taranmış, makyajı ustaca ve ölçülü bir şekilde yapılmış, koyu renkli gözleri ve kadınsı ağzını vurgulamıştı. Kırk yaşında bile görünmüyordu, elli yaşında olduğu hiç akla gelmezdi, kalp şeklinde yüzü pürüzsüz ve kremi idi. Sağ elinin parmaklarını Laurel'in sıkılmış yumruğunun üzerine nazikçe koydu ve sakin bir şekilde, "Eminim çok güzel görünüyordu, canım," dedi.

Laurel, Dr. Pritchard'ın gevşeme terapisinde öğrettiği gibi yavaş ve sakin bir nefes almaya çalıştı, ama nefes sıkı sıkı kapalı dişlerinin arasından tıslayarak çıktı ve sadece başındaki ve göğsündeki basıncı artırdı.

"Onu öldüreceğim," dedi tekrar, teyzesinin elinden kurtulmaya çalışarak. Öfkesi, depresim gibi tüm vücudunu titretti.

"Sana yardım edeceğim, Bayan Laurel," dedi Mama Pearl, kısa parmaklarıyla kocaman karnını okşayarak.

Yaşlı kadın burnunu çekip, ağır vücudunu bir ayağından diğerine kaydırды, kırmızı çiçekli elbisesinin eteği, küçük ağaç gövdeleri kadar kalın ve sağlam bacaklarının etrafında dönüyordu. Caroline ve Jeff Chandler çocukluğundan beri Chandler ailesinin yanındaydı. Caroline ile bir çalışan olarak değil, ailenin bir üyesi olarak yaşıyordu, Belle Rivière'yi bir general gibi yönetiyor ve huysuzlukla da olsa rahat bir şekilde yaşlılığını geçiriyordu.

"O köpek başa beladan başka bir şey getirmiyor," dedi. "Sürekli domuz gibi çöpümü karıştırıyor, çamaşır ipinden çamaşır alıyor. Başa beladan başka bir şey getirmiyor. Ne diyebilirim ki!"

Laurel kadının gevezeliklerini zar zor duyuyordu. Dikkatini tamamen, Georgia'yı ve kariyerini geride bıraktıktan sonra başardığı ilk yapıcı şeyi mahveden Catahoula av köpeğine vermişti. İyileşmek ve yeniden başlamak için Louisiana'ya, Bayou Breaux'ya geri dönmüştü. Şimdi, yeni başlangıcının ilk somut sembolü, azgın bir köpek tarafından yok edilmişti. Bunun bedelini biri ödeyecekti. Birisi bunu pahalıya ödeyecekti.

Yüksek sesle ilkel bir çığlık atarak, yepyeni Garden Weasel'ını kapıp avluda koşmaya başladı ve onu bir topuz gibi başının üzerinde salladı. Köpek şaşkınlıkla bir kez havladı, döndü ve arka duvara doğru atladı, pençeleri tuğlaları çizdi, arkasında kir ve molozlar uçuşuyordu. Belle Rivière'nin bahçivani olmadığı süre boyunca menteşeleri paslanmış demir kapıya doğru koştu, açıklıktan geçip Laurel eski taş çeşmeye ulaşmadan bayou kenarındaki ormana doğru galopladı. O kapıya ulaştığında, suçlu, çalılıkların arasına dalan mavi ve beyaz bir ışık parlamasından ibaretti ve onun geçişini işaret etmek için bir sürü korkmuş ötücü kuş havalandı.

Laurel bahçe çapasını düşürdü ve eğri bir açıyla açıklığa sıkışmış kapıya ellerini dayayarak durdu. Nefesi düzensizce kesik kesik geliyordu ve kalbi sanki bir mil koşmuş gibi çarpıyordu, bu da ona fiziksel olarak hala zayıf olduğunu hatırlatıyordu. Hoşuna gitmeyen bir hatırlatmaydı. Zayıflık, ne kendisinde ne de başkalarında hoş karşıladığı bir şeydi.

Ellerini kapının paslı demir çivilerine doladı, zihnini çalıştırmaya zorlarken oksitlenen metal avuç içlerine dökülüyordu. Bir plana ihtiyacı vardı. Adalet ihtiyacı vardı. Adalet arayışının sonundan bu yana iki ay geçmişti, bu arayış yenilgiyle, kariyerinin ve neredeyse hayatının mahvolmasıyla sonuçlanmıştı. En son zihnini bir strateji oluşturmak, bir kampanya planlamak, bir amaç için sözlü mühimmat stoklamak için kullandığından bu yana iki ay geçmişti ve zihinsel mekanizmaları, beyaz parmaklarıyla tutunduğu kapı kadar paslanmış görünüyordu. Ama eski çarklar tutundu ve döndü, ne yapacağını unuttuğu anlık panik geçti, bir titreme vardı, sonra kayboldu.

"Gel, Laurel. Akşam yemeğine gidelim." Caroline'ın sesi hemen arkasından geldi ve Laurel, hala çok gergin olan sinirlerinden dolayı irkildi.

Teyzesine döndü, dünyada onu 1,65 metre boyuyla uzun hissettiren birkaç kişiden biri. "O köpeğin sahibini bulmam lazım."

"Yemeğini yedikten sonra."

Caroline, avuçlarını kaplayan pası, Laurel'in otuz yaşında olduğunu umursamadan, yeğeninin elini tutmak için uzandı. Caroline'ın düşünce tarzına göre, yaşı ne olursa olsun, bazen bir kişinin yönlendirilmeye ihtiyacı olurdu. Laurel'in koyu mavi gözlerinin üzerinde parıldayan takıntılı ışığı umursamıyordu. Takıntı, kızı zaten bir sürü belaya bulaştırmıştı. Caroline onu bu durumdan kurtarmak için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

"Bir şeyler yemelisin, canım. Zaten deri ve kemik kalmışsın."

Laurel, doğrulamak için kendine bakma zahmetine girmedi. Giydiği mavi pamuklu sundress'in üzerine çuval gibi düştüğünün farkındaydı. Önemli değildi. Georgia'da dolabı şık takım elbise ve pahalı elbiselerle doluydu, ama onları giyen kişi artık yoktu ve görünüşüne özen gösterme ihtiyacı da ortadan kalkmıştı. Görünüşüne aşırı önem veren biri değildi; bu, kız kardeşi Savannah'ın uzmanlık alanıydı.

"O köpeğin sahibini bulmam lazım," dedi, haftalardır göstermediği bir kararlılıkla. "Bu karışıklığın bedelini birisi ödemeli."

Bahçe çapasının sapını ve teyzesini geçerek, yaşlı kadının elinden kurtuldu ve tuğla döşeli yolu takip ederek eve doğru

tuğla yoldan eve doğru yürüdü. Caroline içini çekti ve başını salladı, tiksinti ve hayranlık arasında kalmıştı. Laurel, Chandler ailesinin kararlılığını miras almıştı, bu tür durumlarda Chandler ailesinin inatçılığı olarak da biliniyordu. Keşke Jeff bunu görebilseydi. Ama Caroline acı bir şekilde kabul etti ki, kardeşi hayatta olsaydı, bu karmaşanın içinde olmayabilirlerdi. Laurel'ın babası öldürülmemiş olsaydı, onun ölümünün ardından gelen korkunç olaylar zinciri asla başlamamış olacaktı ve Laurel ile Savannah büyük olasılıkla bugün oldukları kadınlardan çok farklı kadınlar olacaktı.

"Laurel," dedi kararlı bir sesle, bej renkli topuklu ayakkabılarının topukları, yıpranmış tuğla döşeli yolu bilerek tıklatarak aceleyle ona yetişmeye çalışıyordu. "Bir şeyler yemen daha önemli."

"Benim için değil."

"Oh, şunun için..." Caroline, öfkesini kontrol etmek için çabalarken sözünü yarıda kesti. Kendisi de Chandler ailesinin kararlılığından fazlasıyla payını almıştı. Bu kararlılığı bir sopa gibi kullanmamak için kendisiyle mücadele etmek zorundaydı.

Laurel verandaya çıktı ve beyaz ferforje masadan bir havlu alıp ellerini sildi. Mama Pearl, Fransız kapılarının yanında öfkeyle nefes alıp verirken, tombul ellerini ovuşturuyordu, açık renkli gözleri endişeyle parlıyordu.

"Bayan Caroline haklı," dedi. "Yemek yemelisin, kızım. İçeri gel, otur. Akşam yemeği için gumbo var."

"Aç değilim. Yine de teşekkürler, Mama Pearl." Gözlüklerini yerine taktı ve parmaklarıyla koyu renkli saçlarını geriye taradı, sonra adrenalın vücudunu sararken yaşlı kadına kazançlı bir gülümseme gönderdi. Beklenen savaş heyecanı. "O av köpeğinin sahibini bulup bize adalet sağlamalıyım."

"O Jack Boudreaux'nun köpeği," dedi Mama Pearl, etli yüzünde onaylamayan kırıksıklıklar belirdi. "Her yerde olabilir, ama büyük olasılıkla Frenchie's Landing'dedir ve sana öyle bir bela lazım değil, inan bana, canım."

Laurel uyarıyı görmezden geldi ve teyzesinin yanağına öpücük kondurdu. "Geri döndüğün ilk gecede akşam yemeğini kaçıracağım için üzgünüm, Caroline Teyze, ama kahveye yetişirim."

Bunun üzerine Mama Pearl'ün yanından atlayarak Fransız kapısından dışarı çıktı ve yaşlı kadınları verandada başlarını sallayarak bırakarak gitti.

Mama Pearl, göğsünün ortasından bir mendil çıkarıp alnında ve üçlü çenesindeki ter damlalarını sildi. "Ben, o kızıdan ne çıkacağını bilmiyorum."

Caroline, yeğeninin arkasından baktı, büyük kara gözlerinde sert bir ifade ve ağzında bir kaş çatma vardı. Kollarını kavuşturdu ve içini kaplayan kötü bir hisse karşı kendini kucakladı. "O adaleti sağlayacak, Pearl. Ne pahasına olursa olsun."

İkinci Bölüm

Frenchie's'te işler hareketlenmişti. Frenchie's Landing'de cuma gecesi, Bayou Breaux çevresindeki belirli bir kesim için bir gelenektir. Plantasyon sahipleri, beyefendi çiftçiler ve topuklu ayakkabılar ve incilerle süslenmiş eşleri, ülkenin tarihi kadar eski gümüşlerle beyaz damask masa örtüleri üzerinde yemek yiyenler değildi. Frenchie's daha sıradan bir kalabalığa hizmet ediyordu. Partout Parish'in en kötü serserileri, kaçak avcılar, kaçakçılar ve büyük bela arayanlar Bayou Noir ve Mouton's adlı bir yere akın ediyordu. Frenchie's ise aradaki herkesi çekiyordu. Çiftçiler, fabrika işçileri, mavi yakalılar, köylüler, hepsi cuma geceleri Frenchie's'e akın ediyordu; haşlanmış kerevit ve soğuk bira, yüksek sesli müzik ve dans, ara sıra da kavgaya için.

Bina, setten elli fit geride duruyordu ve selden korunmak için yerden yüksek ayaklıklar üzerinde oturuyordu. Bayou'ya bakıyordu ve balıkçılık ve avcılık gezilerinden dönen müşterileri soğuk bira, taze yemek ve canlı müzik vaat eden kırmızı neon tabelasıyla davet ediyordu. Binanın dış cephesinin bütün bölümleri menteşelere asılmış ve tahta direklerle desteklenmişti, bu da uzun bir dizi perdeyi ortaya çıkararak yanlarda bir tür galeri oluşturuyordu.

Güneş henüz batmamış olsa da, ezilmiş kabuklu otopark arabalar ve kamyonetlerle doluydu. Bar gürültüyle doluydu. Kahkahalar, bağırışlar, camların çarpışması sesleri, ekranlardan sıcak bahar gecesine yayılan yüksek sesli Cajun müziğinin sürekli akışını vurguluyordu. Neşeli ve vahşi, keman, gitar ve akordeonun karışımı, ritim duygusu olmayanları bile ritimle hareket etmeye davet ediyordu.

Laurel merdivenlerin altında durmuş, ön kapıya bakıyordu. Bu yere hiç ayak basmamıştı, ama Savannah'ın sık sık uğradığı bir yer olduğunu biliyordu. Savannah, aile geleneklerini hiçe sayarak kariyer yapmıştı. O anda Frenchie's'te oturuyor bile olabilirdi. Saat beşe doğru Caroline teyzesinin evinden çıkmış, bela arayan ve onu bulma ihtimalinden oldukça heyecanlanan bir kadın gibi giyinmişti. Laurel'a tek söylediği, bir randevusu olduğu ve her şey yolunda giderse, cumartesi öğlene kadar kimse onu göremeyeceği idi.

Aniden köpek galerinin köşesinden kayarak durdu ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde Laurel'a baktı. Frenchie's Landing'e gelme konusunda herhangi bir endişesi varsa

, bu haydutun görüntüsü onları ortadan kaldırdı. Bir görevi vardı.

Yirmili yaşlarında, şehirde gece geçirmek için giyinip süslenmiş üç adam, onun etrafından dolaşıp merdivenlere çıktılar, gülüp konuşuyorlar, Cajun Fransızcası ile müstehcen şakalar yapıyorlardı. Laurel esprinin sonunu beklemedi. Onların peşinden koştu ve en iri olanının kolunu yakaladı. Bu adam, kısa kesilmiş siyah sakalı ve alına derin bir V şeklinde uzanan kunduz kürkü kadar kalın saçları olan iri yarı bir adamdı.

"Affedersiniz," dedi Laurel. "O köpek kimin, söyleyebilir misiniz?"

Adam, arkadaşları gibi galerideki köpeğe bir bakış attı. "Hey, o Jack'in köpeği, değil mi Taureau?"

"Jack Boudreaux."

"Evet, o Jack'in," dedi Taureau. Bakışları yumuşadı ve Laurel'ı baştan aşağı süzdüğünde geniş ağzında bir gülümseme belirdi. "Ne, Jack'i mi arıyorsun tatlım?"

"Evet, sanırım öyle." Adalet arıyordu. Bunu elde etmek için Jack Boudreaux'yu bulması gerekiyorsa, öyle olsun.

"O Jack, lanet bir miknatis gibidir!" diğerlerinden biri dedi.

Taureau burnunu çekti. "Oğlum!"

Hepsi bu söz üzerine erkekçe kahkahalar attılar.

Laurel, bol elbisesi ve makyajsızlığı yüzünden tamamen mahvolmamış olmasını umarak, en iyi Soğukkanlı Profesyonel Kadın bakışını attı. "Buraya onun penisini görmeye gelmedim," dedi düz bir sesle. "Onunla bir iş meselesini görüşmem gerekiyor."

Erkekler, erkek çocuklarının anaokulunda öğrendikleri ve sonraki otuz yıl boyunca mükemmelleştirdikleri utangaç bakışları birbirlerine attılar, bronz tenlerinin altında yüzleri kızardı. Taureau büyük kafasını omuzlarının arasına gömdü.

"Onu orada bulabilir miyim?" Laurel, yaşlı bir çiftin ve bir gürültü dalgasının çıkması için menteşelerinden gıcırdayarak açılan barın ön kapısına doğru başını salladı.

"Evet, onu burada bulacaksın," dedi Taureau. "Sahnenin ortasında." "Teşekkürler."

Sigara reformu hareketi henüz güney Louisiana'da ilerleme kaydetmemişti. Laurel bara adımını attığı anda, gözlerinin yanmasını önlemek için gözlerini kırpmak zorunda kaldı. Kalabalığın üzerinde mavi bir sis asılı duruyordu.

ter ve ucuz parfüm, arpa ve haşlanmış kerevit kokusu karışmıştı. Işık loştu ve mekan kalabalıktı. Garsonlar, bira tepsileri ve yemek tabaklarıyla kalabalığın arasından geçmeye çalışıyordu. Müşteriler yuvarlak masalarda ve dolup taşan kabinlerde omuz omuza oturmuş, gülüyor, konuşuyor ve kendilerini tıka basa yiyorlardı.

Laurel anında kendini yalnız, izole hissetti, sanki görünmez bir güç alanı ile çevriliymiş gibi. O, uygun çay partileri, akşam eğlenceleri ve balolarla, sosyal açıdan steril bir ortamda büyütülmüştü. Leightonlar, sıradan eğlencelere kendilerini alçaltmazlardı ve babası öldükten ve Vivian yeniden evlendikten sonra, Laurel ve Savannah Leightonlar olmuştu - Ross Leighton'ın onları resmi olarak evlat edinme zahmetine girmediği önemli değildi.

Bir an için hazırlıksız yakalanan Laurel, eski acıların onu şaşırtarak derinlere işlediğini hissetti. Ancak bu duygu, buraya gelme konusundaki en güçlü endişelerinin su yüzüne çıkması ve onu boğmakla tehdit etmesi nedeniyle daha yeni ve hoş olmayan duygular tarafından bir kenara itildi. Kimsenin onu tanımaması korkusu değil, herkesin onu tanınması korkusu. Herkesin onu tanınması ve Bayou Breau'ya neden geri döndüğünü, korkunç ve tamamen başarısız olduğunu bilmesinden korkuyordu... Başların dönmeye başlamasını beklerken nefesi ciğerlerinde dondu.

Bara dönen bir garson ona çarptı, özür dilercesine gülümsedi ve elini uzatıp koluna hafifçe vurdu. "Özür dilerim, hanımefendi."

"Jack Boudreaux'yu arıyorum," diye bağırdı Laurel, kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırarak.

Koyu renkli bukleler ve bulaşıcı bir gülümsemeye sahip, kıvrımlı vücutlu genç garson, boş servis tepsisini sahneye ve eski bir piyanonun klavyesinin başına oturan adama doğru salladı. Piyano, sanki biri onu bir zincirle dövmüş gibi görünüyordu.

"İşte orada, bizzat kendisi, tatlım. Şeytanın ta kendisi," dedi, sesi belirgin bir Cajun ritmiyle yükselip alçaldı. "Hayran kulübüne falan katılmak ister misin?"

"Hayır, tazminat istiyorum," dedi Laurel, ama garson çoktan gitmişti, odanın diğer tarafındaki masayı işgal eden Taureau ve arkadaşlarının "Hey, Annie" sesine cevap vermek için.

Karşılaşmak için geldiği adama yönelen Laurel, küçük sahneye doğru ilerledi. Grup, Vandyke sakalı ve panama şapkası olan küçük, zayıf bir adamın söylediği bir vals ile tempoyu yavaşlatmıştı.

Yüzünde, sağ kaşından yanağına kadar uzanan, kanca burun ucunu deforme eden ve bıyığının örtüsünde kaybolan kötü bir yara izi vardı. Ama yüzü güzel olmasa da sesi kesinlikle güzeldi. Ellerini kalbine bastırdı ve Cajun Fransızcası ile şarkı sözlerini haykırırken, genç ve yaşlı dansçılar küçük dans pistinde zarifçe hareket ediyorlardı.

Sağında Jack Boudreaux, bir dizini piyano taburesine koymuş, başını eğmiş, ellerinde küçük bir Evangeline akordeonu çalarken konsantre bir şekilde duruyordu.

Bu açıdan Boudreaux uzun ve sırk gibi görünüyordu, omuzları geniş ve kalçaları inceydi. Zayıf, bronzlaşmış yüzündeki ifade sert, neredeyse kasvetliydi. Gözleri, sanki görme yetisi müziği yorumlamasını engelleyecekmiş gibi sıkıca kapalıydı. Düz siyah saçları alnına dökülüyordu, sahne ışıkları altında nemli ve ipeksi görünüyordu.

Laurel dansçıların etrafından dolaşarak sahnenin önüne sıkıştı. Onun çalarken hissettiği içsel acıyı hissedebildiğini düşündü. Saçma. Cajun müziğinin yarısı bir erkeğin kız arkadaşını kaybetmesiyle ilgiliydi. Bu vals, "Valse de Grand Mèche", eski bir şarkıydı, bataklıkta kaybolan şanssız bir kadın ve sevgilisinin ölümünden sonra tekrar bir araya geleceklerini anlatan bir şarkı. Bu Jack Boudreaux'nun kişisel hayat hikayesi değildi ve öyle olsaydı da onu ilgilendirmezdi. O adamı köpeği için görmeye gelmişti.

Jack, son üçlü notaları çalarken akordeonun tuşlarında parmaklarını yavaşlattı ve son akoru vurdu. Leonce son notayı coşkuyla söyledi ve dansçıların ayakları yavaşladı. Müzik sönüp kalabalık alkışladığında, kendini bitkin hissederek piyano bankına çöktü. Şarkı çok fazla anıyı canlandırmıştı. Bir şey hissetmesi ona tek bir şeyi gösteriyordu: bir içki daha içmesi gerekiyordu.

Bakmadan piyanonun üzerindeki bardağa uzandı ve uzun, yüksek viskinin son yudumunu içti, sıvı ateş midesine çarptığında nefesini içine çekti. Tek bir sıcaklık dalgasıyla içini yaktı ve ardından hoş bir uyuşukluk bıraktı.

Yavaşça göz kapaklarını açtı ve çevresi yeniden netleşti. Bakışları, insan boyunda boynuz çerçeveli gözlüklerin arkasından ona bakan kocaman, gece mavisi bir çift göze takıldı. O saçma sapan gözlüklerin arkasında bir melek yüzü gizleniyordu - kalp şeklinde, narin,

ince, kıvrık burun ve öpölmek için yalvaran bir ağız. Jack, kız onun adını söylediğinde ruhunun düşüşten çıkıp yükseldiğini hissetti.

O, sahneye yapışp onun dikkatini çekmeye çalışan sıradan kadınlardan değildi. Öncelikle, dekoltesi yoktu. Dekolte yapıp yapamayacağını anlamak zordu. Giydiğı mavi pamuklu sundress, üzerinde bir çuval gibi duruyordu. Ama hayal gücü, Jack Boudreaux'nun asla eksik olmadığı bir şeydi. Vicdan, evet; ahlak, evet; hayal gücü ise bolca vardı ve şimdi onu, altında duran kadının zihninde hızlıca bir resim çizmek için kullanıyordu. Küçük, ince, zarif, küçük bir kedi gibi. Kadınların biraz daha kıvrımlı olmasını tercih ederdi, ama çeşitlilik her zaman bir artıydı.

Akordeonu yere koyarken ona doğru eğildi ve pek çok kadını ayaklarından kesen gülümsemesini ortaya çıkardı. "Hey, tatlım, hayatım boyunca neredeydin?"

Laurel, sanki ona bin wattlık saf elektrik akımı verilmiş gibi hissetti.

Kötü görünüyordu. Vahşi görünüyordu. Sanki ve o da, her ihtimale karşı, kollarını göğsünde kavuşturmak için çılgınca bir dürtü hissetti. Kendine kızarak, çenesini kapattı ve boğazını temizledi.

"Basmakalıp tavlama cümleleri kullanan Lothario'lardan kaçınmayı öğrenmekle meşguldüm," dedi, kollarını yanlarında tutma kararlılığına rağmen kollarını göğsünde kavuşturdu.

Jack'in gülümsemesi hiç bozulmadı. Küstah kızları severdi. "Ne, rahibe falan mısın, melek?"

"Hayır, ben avukatım. Köpeğiniz hakkında sizinle konuşmam gerekiyor."

Kalabalıktan biri müziğin çalınmamasına itiraz ederek sesini yükseltti. "Hey, Jack, biraz şarkı söylemek için sevişmeyi bırakabilir misin?"

Jack başını kaldırıp güldü ve piyanoya takılı mikrofonun önüne eğildi. "Bu aşk değil, Dede, bu bir avukat!" İlk kahkaha dalgası dinince, "Avukatların doğum kontrolü için ne kullandığını hepiniz biliyorsunuz, değil mi?" dedi. Bir an bekledi, sonra sesini biraz boğuklaştırarak esprinin sonunu söyledi. "Kişiliklerini."

Kalabalık yuhalayp gülerken, Laurel boynunda bir öfke dalgası hissetti ve yanaklarına kadar yayıldı. "Ben olsam şaka yapmazdım, Bay Boudreaux," dedi, sesini sadece onun duyabileceğı bir tonda tutmaya çalışarak.

"Köpeğiniz bugün teyzemin bahçesine ciddi zarar verdi."

Jack ona alışılmış masumiyetle baktı. "Hangi köpeği?" "Senin köpeğin."

O anlamlı bir şekilde omuz silkti. "Benim av köpeğim yok." "Bay Boudreaux..."

"Bana Jack de, meleğim," dedi, tekrar ona doğru eğilirken, ön kolunu uyluğuna dayayarak.

Neredeyse göz hizasındaydılar ve Laurel, sanki onu kişisel bir manyetik güçle kendine çekiyormuş gibi, ona doğru eğildiğini hissetti. Bakışları ağzına kaydı ve orada kaldı, şaşırtıcı derecede açık bir değerlendirmeyele.

"Bay Boudreaux," dedi Laurel sinirli bir şekilde. "Bunu daha özel bir yerde konuşabilir miyiz?"

Koyu, parıldayan şeytani gözlerinin üstündeki kaşlarını kaldırdı. "Benim evim senin için yeterince özel mi?"

"Bay Boudreaux..."

"İşte sana başka bir basmakalıp söz, melek," diye fısıldadı Jack, biraz daha yaklaşarak, parmağını kaldırıp gözlüğünü burnuna iterek onun bakışlarını yakaladı. "Sinirlendiğinde çok güzelsin."

Sesi alçak ve dumanlıydı, Cajun baharatlı ve viski kokusuyla lekelenmişti.

Kendini sakinleştirmek için yavaş ve derin bir nefes alan kız, çenesini kaldırdı ve tekrar denedi. "Bay Boudreaux..."

Mikrofona doğru tekrar ilerlerken ona bir bakış attı. "Neşelen, melek. Laissez les bon temps rouler."

Mikrofon son cümlesini yakaladı ve kalabalık alkışladı. Jack dumanlı bir kahkaha attı. "Eğleniyor muyuz?"

Çatıya kadar yükselen bir alkış ve tezahürat korosu yükseldi. Sahnenin kenarından ona dik dik bakan minyon kaplanı uzun ve ateşli bir bakışla süzdü ve "Bu senin için, melek" diye mırıldandı.

Parmakları eski, yıpranmış piyanonun tuşlarına uzandı ve "Great Balls of Fire"ın ilk notalarını çaldı. Kalabalık çılgına döndü. İlk satırı ağzından çıkmadan, dans pistinde elli kişi vardı. American Bandstand'daki bir sahne gibi Laurel'in etrafında dönüp zıplıyorlardı, sanki hiç modası geçmemiş gibi jitterbug yapıyordu. Ama onun dikkati şarkıcıya kilitlenmişti. Tercihinden çok

zorunluluktan. O yoğun, karanlık bakışların ışığına kapılmış, onun esiri olmuş, büyülenmişti. Klavyenin üzerine eğildi, elleri klavyede dolaştı, ağzı mikrofonu neredeyse öpecek kadar yakındı ve dumanlı sesi şarkı sözlerini coşkuyla söylüyordu, ama gözleri hep ona kilitliydi. Bu deneyim garip bir şekilde baştan çıkarıcı, garip bir şekilde samimiydi. Tamamen sinir bozucu.

O da ona bakarak, baştan çıkarılmayı ya da korkutulmayı reddetti. En azından, ikisini de kabul etmeyi reddetti. Adam, onun cesaretinden hoşlanmış gibi sırttı ve şarkının nakarat kısmına gelince göz teması kurmayı bıraktı ve tüm dikkatini piyanoya ve müziğin çılgın temposuna verdi.

Parmakları klavyede ustaca yukarı aşağı uçarken notaları çaldı. Bakışlarında ona yönelttiği tüm yoğunluk, çaldığı müziğe aktarıldı. Siyah saçları alnında zıplıyordu ve ışıklar altında neredeyse mavi parlıyordu. Ter, cildinde parıltıyor, yüzünün yanlarından akıyordu. Soluk mavi chambray gömleği, koyu, nemli lekeler halinde vücuduna yapışmıştı. Kolları sıyrılmış, siyah kollarla kaplı güçlü ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Jerry Lee Lewis'in kendisinden bile daha yetenekli ve vahşi bir fiziksel enerjiyle boogie-woogie parçasını çalarken kasları geriliyor ve kasılıyordu.

Bu şekilde müzik yapmak fiziksel ve duygusal olarak zor bir iş gibi görünüyordu. Sanki şeytan çıkarma ayinindeymiş gibi, notalar ondan koparılıyordu, ilkel, kaba, seksi, neredeyse korkutucu bir yoğunlukta. Başparmağını klavyede yukarı aşağı sürükleyerek, son uzun, çılgın glissando'yu çaldı ve öne doğru düştü, nefes nefese, bitkin bir halde, kalabalık ise ısıklık çalıyor, bağılıyor ve daha fazlasını istiyordu.

"Vay canına..." Jack nefesini yuttu ve zorla gülümsedi. "Bon Dieu. Miller zamanı, millet. Ben kendime gelirken siz oturun."

Jukebox çalışmaya başlayınca, grubun geri kalanı anında dağıldı ve sahneyi terk ederek, bir düzineden fazla uzun boyunlu bira şişesi ve çeşitli bardakların ağırlığını cesurca taşıyan bir masanın başına geçti.

Leonce, Jack'in omzuna vurarak "Yaşlanıyorsun Jack," diye alay etti. "Sa c'est honte, mon ami."

Jack, sıcak, dumanlı havayı ciğerlerine bir kez daha çekti ve arkadaşına vurdu. "Siktir git, 'tit boule."

"Gerek yok." Leonce gülümsedi ve başparmağıyla dans pistini işaret etti. "Seni bekleyen biri var."

Jack başını kaldırdı ve sahnenin kenarına yan gözle baktı. O küçük avukat baş belası hala orada duruyordu, bekleyiş içinde ve ondan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Sorunlu birine benziyordu. Ve Jack'in genelde başını soktuğu türden bir sorun da değildi. Bir avukat. Bon Dieu, o türden insanları bir daha görmeyeceğimi sanıyordum.

"Bir içki ister misin, tatlım?" diye sordu sahneden inerken. "Hayır," dedi

Laurel, otomatik olarak yarım adım geri çekilerek kendini azarladı

Bu adam zayıflığı hissedip onu kullanan türden biriydi. Bunu hissedebiliyordu, içki içmiş olmasına rağmen karanlık bakışlarının her şeyi yakaladığına bakarak bunu görebiliyordu. Bayat, sıcak havayı derin bir nefesle içine çekti ve omuzlarını dikleştirdi. "Senin köpeğinin verdiği zararı seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

Ağzı kıvrıldı. "Benim köpeğim yok."

Adam dönüp ondan uzaklaştı, yürüyüşü doğal olarak kendinden emin bir tavırla. Laurel, onun terbiyesizliğine şaşkın, onu reddettiği için öfkeli bir şekilde onu izledi.

Adam ona bakmadı, neşeyle yoluna devam etti, kalabalığın arasından zarıfçe geçerek Annie'nin servis tepsisinden bir şişe bira çaldı. Garson kız öfkeyle bağırdı, Jack olduğunu görünce eridi ve Jack ona şeytani bir gülümsemeyle karşılık verdi. Laurel şaşkınlık ve inanamama karışımı bir ifadeyle başını salladı ve çocukken kaç kez kurabiye kavanozunu yağmalayıp paçayı kurtardığını merak etti. Muhtemelen zavallı annesinin sayabileceğinden daha fazla kez. Jack yan kapıdan çıktı, Laurel da onu takip etti.

Gece tamamen çökmüş, otoparkın üzerinde parıldayan cıva buharlı lambalar yanmış ve ötesindeki bataklığı siyah gölgelerle örtmüştü. Barın gürültüsü azaldı, burada kurbağa şarkıları ve caddeden geçen trafiğin uğultusu ile rekabet ediyordu. Hava, çiçek açan baharın kokularıyla tazelenmişti: yasemin, wisteria, hanımeli ve bataklığın olgun, hafif kokuşmuş aroması. Yolun ilerisinde, ince çimlerle kaplı eski püskü küçük evlerin sıralandığı bir yerde, bir kadın Paulie'ye içeri girmesini söyledi. Bir sineklik kapısı çarptı. Bir köpek havladı.

Köpek, park edilmiş iki kamyonetin arasından Laurel'a atladı ve ona uludu, onu park yerinin ezilmiş kabağunda kayarak durmaya zorladı. Elini kalbine koydu ve büyük köpek kuyruğunu sallayarak uzaklaşırken küfür etmekten kendini alıyordu.

"Bu köpek tam bir baş belası," diye şikayet etti.

"Bana bakma tatlım."

O, kötü görünümlü bir cipin tamponuna yaslanmış, dirseklerini kaputa dayamış, sol elinde Dixie şişesi sallanıyordu.

Laurel onun önüne dikildi, kollarını kavuşturdu ve sanki bu onu itiraf etmeye zorlayacakmış gibi sessizliğini korudu. Adam sadece ona bakıyordu, gözleri yukarıdan üzerine düşen ürkütücü gümüş ışıktaki parıldıyordu. Bu ışık, yüz hatlarını belirgin bir şekilde ortaya çıkardı: yüksek, geniş bir alın, alaycı bir şekilde kavisli kaşlar, otuzlu yaşlarında bir veya iki kez kırılmış gibi görünen kartal burun.

Ağız, bir santim uzunluğunda çapraz bir yara izi olan güçlü, inatçı görünümlü çenesinin üzerinde yine sert çizgilerle duruyordu. Aniden sert ve tehlikeli göründü ve içeride olduğu gibi gülen, cana yakın, kötücül sırıtsılı şeytandan bu dönüşüm, Laurel'in sırtında bir ürperti yarattı. Sokakları iyi bilen, yırtıcı bir erkek gibi görünüyordu ve onu buraya kadar takip etme kararını sorgulamaktan kendini alamadı. Sonra gülümsedi, dişleri karanlıkta parladı, yanaklarında gamzeler belirdi ve dünya bir kez daha ayaklarının altında sallandı.

"O köpeğin size ait olduğunu güvenilir bir kaynaktan öğrendim, Bay Boudreaux." O, iyi bir kavganın tanıdık ortamına girmeye hevesli bir şekilde tartışmaya daldı. Dengesi bozulmaktan hoşlanmazdı ve Jack Boudreaux onu dengesinden çıkarmakta ustaydı.

Jack, başını eğerek parmağını ona doğru salladı, ağzının köşelerinde hala alaycı bir gülümseme vardı. "Jack. Bana Jack de."

"Bay..."

"Jack." Bakışları onun bakışlarını sabit tuttu. Jeep'e yaslanarak tembel ve ilgisiz görünüyordu, ama boğuk, dumanlı ses tonunda bir ısrar vardı.

Onun dikkatini dağıtıyordu, ama daha da önemlisi, onun istemediği bir şey yapmaya çalışıyordu: konuşmayı daha kişisel bir düzeye taşımak.

Ağırlığını öne kaydırarak aniden onun kişisel alanına girdi ve gerginlik seviyesi kırmızı bölgeye yükselirken geri atlamamak için mücadele etmek zorunda kaldı. İçgüdüsel korkusunu yuttu ve çenesini kaldırarak onun gözlerine baktı.

"Adını bile bilmiyorum, 'tite ange,' diye mırıldandı.

"Laurel Chandler," diye cevapladı, nefessiz ve bundan nefret ederek. Durumun kontrolü biraz daha elinden kayıyor gibi görünce sınırları uyarıcı bir titremeye başladı.

daha da kayboluyor gibi görüldüğünde, sinirleri bir uyarı titremesi verdi.

"Laurel," dedi adam yumuşak bir sesle, adın sesini, dilinde hissini deniyordu. "Güzel isim. Güzel bayan." Kadının geniş gözlerinde endişe gibi bir şey parladığında sıırttı. "Fark etmeyeceğimi mi sandın?"

Kadın, tüm ağırlığını topuklarına vererek zorlukla yutkundu. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Yalancı," diye hafifçe suçladı.

Serbest eliyle uzanıp gözlüğünü çıkardı, burnundan bir santim bir santim aşağı doğru kaydırıldı. Gözlüğü çıkardığında, onu ters çevirdi ve soluk beyaz ışııkta onu incelerken dalgın dalgın kulaklığını ısırdı.

Kemik yapısı güzel, narin ve kadınsıydı, yüz hatları da öyle, cildi taze krema kadar kusursuzdu. Ama makyaj yapmamıştı, takı takmamıştı, dikkat çekecek veya güzelliğini vurgulayacak hiçbir şey yoktu. Kalın, koyu renkli saçları omuzlarının hemen üstünde kesilmişti ve sanki hiç önemsemediymiş gibi, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış, yüzünden dikkatsizce geriye doğru taramıştı.

Laurel Chandler. Bu isim, beyindeki alkolün yumuşak sisinde dolaşarak, bir tanıdık hissi uyandırdı. Chandler. Avukat. Akı başına geldi. Yerel bir sosyetik. İyi bir ailenin kızı. Kariyeri hızla yükselene kadar Georgia'da bir yerde savcı olarak çalışmıştı. Bayou Breaux'da söylentiler dolaşıyordu. Bir davayı mahvetmişti. Bir skandal çıkmıştı. Jack, her yazar gibi otomatik olarak kulak misafiri olmuştu, her zaman bir diyalog parçası veya bir hikayeye dahil edilebilecek ilginç bir bilgi için tetikteydi.

"Bunları ne için takıyorsun?" diye sordu, gözlükleri kaldırarak.

"Görmek için," diye tersledi Laurel, gözlüğü elinden kaparak. Aslında sadece okumak için ihtiyacı vardı, ama Jack'in bunu bilmesine gerek yoktu.

"Görmek için mi, yoksa biz seni görmesin diye mi?"

Sabırsızlıkla yarı gülerek, aralarındaki mesafeyi birkaç santim daha açacak şekilde pozisyonunu değıştirdi. "Bu konuşma anlamsız," dedi, sinirleri biraz daha gerilmeye başladı.

Görünüşte gelişigüzel yaptığı bu yorumla gerçeğe çok yaklaşmıştı. Yarı sarhoş ve tamamen kendine dalmış görünüyordu, ama Laurel aniden Jack Boudreaux'nun görüldüğünden daha fazlası olabileceğı konusunda rahatsız edici bir hisse kapıldı. Tembel görünüşünün altında kurnaz bir zeka. Satyr gülümsemesinin arkasında keskin bir zeka.

"Oh, katılıyorum. Kesinlikle," dedi Jack, ayaklarını sürüyerek, tekrar onun alanına girmeye çalışarak. Sesini boğuk, baştan çıkarıcı bir tona düşürdü ve nefesinin Laurel'ın yanağını okşayacak kadar yakına eğildi. "O zaman benim evime gidelim ve daha... tatmin edici bir şeyler yapalım."

"Peki ya grup?" Laurel aptalca sordu, vücudunun ısısı cildine yayılırken hafifçe titreyerek. O, elini kaldırıp bir tutam saçını kulağının arkasına koyarken, Laurel yerinde durdu ve nefesini tuttu.

Boğazından düşük bir kahkaha attı. "Paylaşmayı sevmem." "Benim demek istediğim o değildi."

"Bensiz de gayet iyi oynayabilirler."

"Umarım senin için de aynı şey geçerlidir," dedi Laurel kuru bir sesle. Kollarını tekrar kavuşturdu ve bir kraliçenin pelerini gibi sakinliğini etrafına yaydı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum ve tek istediğim, köpeğinin verdiği zararın tazmin edilmesi."

Adam yine dikkatsiz bir şekilde Jeep'e yaslandı ve gözlerini ondan ayırmadan birasını uzun bir yudumla içti. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Benim köpeğim yok."

Sanki işaret almış gibi, köpek açık Jeep'in sürücü koltuğuna atladı ve ikisini de izledi, kulaklarını dikip onların suçunu tartışmalarını ilgiyle dinledi.

"Birçok kişi bu köpeğin senin olduğunu söyledi," dedi Laurel, suçluyu işaret ederek kolunu salladı.

"Bu onu benim yapmaz, tatlım," diye karşılık verdi Jack.

"En az dört kişi seni sahibi olarak gösterdi."

Jack kaşlarını kaldırdı. "Bu köpek için ruhsatım var mı? Sahiplik belgelerini gösterebilir misin?"

"Tabii ki yok..."

"O zaman elinizde sadece asılsız söylentiler var, Bayan Chandler. Kulaktan dolma bilgiler. İkimiz de biliyoruz ki bunlar mahkemede bir ölü adamın penisi kadar geçerli olacaktır."

Laurel burnundan derin bir nefes aldı, yükselen öfkesini durdurmaya çalıştı ama nafile. Bu adamı dizlerinden kesip Caroline teyzenin evine sürünerek özür dilemeye göndermeliydi. Tanrı aşkına, o Frenchie's Landing'de sarhoş bir piyanistten başka bir şey değildi ve ona üstün gelememişti. Jack'e yönelttiği öfke, kendi üzerine dönmeye başladı.

"Huey ne yaptı da seni bu kadar sinirlendirdi, meleğim?"

"Huey?" Açıklığa, aç bir kedinin fareye saldırdığı gibi şiddetle atladı. "Onu ismiyle çağırdın!" diye suçladı, Jack'i suçlayıcı bir parmakla işaret ederek, agresif bir adım attı. "Ona isim verdin!"

Jack kaşlarını çatı. "Hey You'nun kısaltması." "Ama gerçek şu ki..."

"Gerçekmiş de neymiş," diye karşılık verdi Jack. "Ben de sana adınla hitap edebilirim, 'tite chatte. Bu seni benim yapmaz." Tekrar sırtarak öne eğildi ve sağ eliyle çenesini tuttu, başparmağının ucuyla cesurca alt dudağının dolgun kıvrımını okşadı. "Öyle mi, Laurel?" diye imalı bir şekilde mırıldandı, başını eğerek ağızını onun ağızına yaklaştırdı.

Laurel ondan geri çekildi, elini itti. Bu günlerde zaten kaygan ve zayıf olan kontrolü, biraz daha kaydı. Sanki parmaklarının ısırmış, pürüzlü kalıntılarıyla ona tutunuyormuş gibi hissediyordu ve yine de uzaklaşıyordu. Buraya adalet için gelmişti, ama adalet bulamıyordu. Jack Boudreaux onu kolayca oyuna getiriyordu. Onunla oynuyor, alay ediyor, tekliflerde bulunuyordu. Tanrım, o kadar beceriksiz miydi, o kadar başarısız mıydı?

"İşini yapmadın, Bayan Chandler... Her şeyi mahvettin... Suçlamalar düşecek..."

"Hadi ama tatlım, davanı kanıtla," diye meydan okudu Jack. Bir yudum daha bira içti. Tanrım, bu küçük atışmayı gerçekten zevk alıyordu. Paslanmıştı, pratik yapmamıştı. En son ne zaman bir davayı tartışmıştı? İki yıl mı? Üç yıl mı? Şirket hukukundan uzak kaldığı zaman, bulanık aylar halinde akıp gitmişti. Sanki bir ömür gibi gelmişti. Bu işten zevk almadığını düşünürdü, ama eski becerileri hâlâ oradaydı.

Köpekbalıkları içgüdülerini kaybetmez, diye hatırlattı kendine, acı bir his, kavganın keyfini bozmak için içini kapladı.

"O köpeğin sizin olduğu herkesin malumu, Bay Boudreaux," Laurel, boğazında sertleşen düğümü aşmaya çalışarak kekeledi. Onunla göz teması kurmadı, bunun yerine başını eğip ona farklı renkli gözleriyle merakla bakan köpeğe odaklanmaya çalıştı. "Bunun sorumluluğunu üstlenecek kadar erkek olmalısınız."

"Ah, ben," dedi Jack, alaycı bir şekilde gülererek. "Ben sorumluluk almam, melek. İstedigine sorabilirsin."

Laurel onu zar zor duyuyordu, dikkati neredeyse tamamen iç dünyasına odaklanmıştı, diğer her şey belirsiz ve önemsiz hale gelmişti. Öncekinden daha güçlü bir gerginlik titremesi onu sardı. Buna karşı kendini hazırlamaya çalıştı ama başaramadı.

Başaramadı.

"İşinizi yapmadınız Bayan Chandler... Suçlamalar düşürülecek..." Davayı kanıtlayamamıştı. Köpeklerin vandalizm yaptığı gibi basit ve aptalca bir olayda suçlamaları kabul ettiremedi. Başarısız oldu. Yine. Değersiz, zayıf... Kendine bu sözleri tükürdü, çaresizlik dalgası içini kapladı.

Ciğerleri birdenbire hava alamaz hale geldi. Bacakları titremeye başlayınca, bir yudum oksijen almaya çalıştı, sonra bir yudum daha. Panik boğazına kadar yükseldi. Elini ağzına bastırdı ve gözlerinde biriken ve dönen gözyaşlarına öfkeyle göz kırptı, bu da köpeği görmesini engelledi.

Jack bir şey söylemeye başladı, ama sözünü yarıda kesti, bira şişesi dudaklarına yarı yolda kaldı. Gözlerinin önünde dönuşen Laurel'a baktı. Görevini yerine getiren parlak gözlü dişi kaplan, sanki hiç var olmamış gibi aniden ortadan kayboldu ve yerine, gözyaşlarına boğulmak üzere olan, korkunç bir içsel uçurumun eşiğinde duran bir kadın kaldı.

"Hey, tatlım," dedi nazikçe, cipten uzaklaşarak. "Hey, ağlama," mırıldandı, rahatsız bir şekilde ayaklarını değiştirerek, otoparkta endişeli bakışlar atarak.

Söylentilere göre, Kuzey Carolina'daki lüks bir klinikte yatmış. "Sinir krizi" kelimesi tüm kasabada dolaşıyordu. Tanrım, buna ihtiyacı yoktu, bunu istemiyordu. Hayatında bir kez bununla başa çıkamayacağını kanıtlamıştı, bu konuda güvenilecek son kişi oydu. Sorumluluk almam... Bu gerçek, zincir zırh gibi üzerine çökmüştü. Frenchie's'e doğru eğildi, kaçmak istedi, ama ayakları suçluluk duygusuyla yerine çivilenmiş gibi kalakaldı.

Yan kapı çarptı ve Leonce'nin sesi, karanlık otoparkın öbür ucundan kesik kesik Fransızca olarak geldi. "Hey, Jack, viens ici! Dépêche-toi! Allons jouer la musique, pas les femmes!"

Jack, galeride duran arkadaşına özlem dolu bir bakış attı, sonra tekrar Laurel Chandler'a döndü. "Bir dakika!" diye seslendi, bakışları kadında kalmış, karnında bir yılan gibi kıvrılan bir kargaşa hissediyordu. Kendini vicdanlı biri olarak görmüyordu

fazla vicdanlı olduğunu düşünmüyordu, ama vicdanı onu Laurel'a doğru bir adım atmaya itti. "Bak, tatlım..."

Laurel, ona uzattığı elden geri çekildi ve bu adamın, hakkında çok az şey bildiği ve daha da az saygı duyduğu bu adamın, bu zayıflığını görmesine utanç duydu. Tanrım, en azından tutunabileceği küçük bir gurur parçası olsun istiyordu, ama o da elinden kayıp gidiyordu.

"Buraya hiç gelmemeliydim," diye mırıldandı, Frenchie'nin yerine mi yoksa Bayou Breaux'ya genel olarak mı söylediğinden tam emin değildi. Jack Boudreaux tekrar koluna uzandığında, yüzünde endişe ve kaygı ifadeleriyle, bir adım daha geriye tökezledi, sonra dönüp otoparktan çıkıp gecenin karanlığına doğru koştu.

Jack, bayou'nun kenarındaki yosun kaplı canlı meşe ağacının altındaki yoğun gölgelerde kaybolmasını şaşkınlıkla izledi. Panik, diye düşündü. Gözlerinde gördüğü şey buydu. Panik, umutsuzluk ve onun bunları görmesine karşı güçlü bir isteksizlik. Ne kadar çelişkili bir kızdı, diye düşündü, gömlek cebinden bir sigara çıkarıp dudağına takarken. Güç, ateş ve kırılganlık.

"Ne yaptın, mon ami?" Leonce yaklaşarak Panama şapkasını çıkardı ve ön koluyla kel kafasındaki teri sildi. "O kocaman at sakinle onu korkuttun mu?"

Jack, bakışları hala karanlık kıyıda, zihni hala Laurel Chandler'ı düşünürken, somurtarak, "Kapa çeneni, tcheue poule," dedi.

"Üzülme," dedi Leonce, kendi küçük kelime oyununa gülerek. Şapkasını yerine taktı ve parmakları, yanağını tahrip eden yara izini dalgın dalgın ovuşturmaya başladı. "Kadınlar kolay bulunur."

Ve kurtulması zordu - bu onların olağan söylemiydi. Laurel Chandler öyle değildi. O kaçıp gitmişti. Beyninde bir cevap bulmak için bulmacayı defalarca çevirip dururken, Jack omuz silkti. İçgüdüleri, hayattan tek istediği iyi vakit geçirmekken, Laurel Chandler'ın sadece sorun çıkaracağını söylüyordu.

"Evet," dedi, arkadaşıyla birlikte Frenchie's'e doğru dönerek. "İçeri girelim. Soğuk bir bira ve ateşli bir randevu bulmam lazım."

Üçüncü Bölüm

"Laurel, yardım et bize! Laurel, lütfen! Lütfen! Lütfen... lütfen..."

Bu rüyayı yüzlerce kez görmüştü. Zihninde bir video kaset gibi tekrar tekrar oynuyor, onu yıpratıyor, vicdanını parçalıyor, kalbini parçalıyordu. En kötüsü her zaman seslerdi. Çocukların çılgınca yalvaran, yakaran sesleri. Bu seslerin özellikleri sinirlerini bozuyor, otomatik fizyolojik tepkilere neden oluyordu. Nabızı hızlanıyor, nefesi kısa, sık ve yetersiz kalıyordu. Adrenalin ve hayal kırıklığı eşit miktarda vücudunu kaplıyordu.

Dr. Pritchard ona bu sinyalleri tanımayı ve etkisiz hale getirmeyi öğretmeye çalışmıştı. Teorik olarak, rüyayı ve onun tetiklediği tüm korkunç duyguları durdurabilmesi gerekirdi, ama bunu asla başaramadı. Orada yatıp öfke, panik ve çaresizlik hissederek, bilinçaltında yaşanan dramın kaçınılmaz sonuna kadar gelişmesini izledi, uyanamadı, durduramadı, buna neden olan olayların gidişatını değiştiremedi. Zayıf, güçsüz, yetersiz, aciz.

"Yeterli delil bulunmaması nedeniyle suçlamalar düşürüldü, Bayan Chandler."

Burada her zaman yutmaya çalışırdı ama başaramazdı. Freudcu bir şeydi bu, sanırım. Başsavcının kararını, Kongre Kayıtlarını çiğneyip yutamayacağı gibi, yutamıyordu. Ya da belki de boğazını sıkı, onu boğmakla tehdit eden suçluluk duygusunun yüküydü. Davasını kanıtlayamamıştı. Başarısız olmuştu ve bunun bedelini çocuklar ödeyecekti.

"Bize yardım et, Laurel! Lütfen! Lütfen... lütfen..."

Yatağa, kendi yetersizliğinin hayali bağlarına karşı çırpındı. Başsavcının arkasında üç önemli çocuğu görebiliyordu, solgun oval yüzlerinde, işkence ve ölmekte olan umutla dolu kara gözler hakimdi. Ona güvenmişlerdi, ona bel bağlamışlardı. Yardım edeceğine söz vermiş, adalet sağlayacağına garanti vermişti.

"... yeterli delil yok, Bayan Chandler..."

Quentin Parker zihninde daha da büyüdü, karanlık ve tehditkar bir hale geldi, çocukların yüzleri gittikçe uzaklaşırken iğrenç bir canavara dönüştü. Geriye doğru süzülürken gittikçe solgunlaşıyorlardı, gözleri korkuyla gittikçe büyüdü.

"Bize yardım et, Laurel! Lütfen... lütfen...
lütfen..." "... ebeveynlerine iade edilecek..."

"Hayır," diye inledi, yatağında dönüp durdu, yatak örtülerine
tekme attı. "Bize yardım et, Laurel!"

"... velayetine geri verilecekler..."

"Hayır!" Yastığa yumruklarını tekrar tekrar vurarak, reddini vurguladı.

"Hayır! Hayır!"

"... resmi bir özür yayınlanacak..."

"HAYIR!!"

Laurel, kapı bilinçaltında çarparak kapandığında kendini dikleştirdi. Hava, ciğerlerine muazzam sıcak, düzensiz nefeslerle girip çıkıyordu. Geceliği soğuk terle cildine yapışmıştı. Gözlerini kocaman açtı ve kendini çevresini algılamaya zorladı, gördüğü her şeyi kataloglayarak beynini meşgul etti: yarım testereli yatağın ayak ucu, duvara karanlık bir gölge gibi uzanan devasa Fransız kolonyal dolap, mermer üstlü ceviz komodin, üzerinde bahar çiçekleri düzenlenmiş porselen sürahi ve kase. Fransız kapılarından içeri süzülen, bir görünüp bir kaybolan soluk ay ışığıyla aydınlatılan normal, tanıdık şeyler. Artık Georgia'da değildi. Burası Scott County değildi. Burası Belle Rivière, Bayou Breaux'daki Caroline Teyze'nin eviydi. Kaçtığı yer.

Korkak.

Bu kelimeye dişlerini sıkarak tepki gösterdi ve ellerini yüzüne sertçe sürdü, sonra parmaklarını terden ıslanmış dağınık saçlarının arasına geçirdi.

"Laurel?"

Yatak odasının kapısı açıldı ve Savannah başını içeri soktu. Tıpkı eski günlerdeki gibi, diye düşündü Laurel, kızken Savannah, Vivian Chandler'ın seyirci olmadan oynamaktan nefret ettiği anne rolünü üstlenmişti. Şimdi otuz ve otuz iki yaşındaydılar, o ve Savannah, ama rahat eski ayakkabılarını giymek kadar kolay bir şekilde o kalıba geri dönmüşlerdi.

Laurel'in hayatının kontrolünü ele alan, kariyer yapan ve kendine bir isim kazanan kişi olduğunu düşünürsek, bu tuhaf görünüyordu. Savannah geride kalmış, geçmişinden ve yaşadığı yerden hiç kopamamış, onları şekillendiren olayların üstesinden gelememişti.

"Hey, bebeğim," diye mırıldandı Savannah odayı geçerken. Ay bulutların arkasına saklandı, onu gölgeye boğdu, Laurel'a sadece uzun siyah saçlarının dağınık bulutu, dikkatsizce bağlanmış soluk ipek bornozu, uzun düzgün bacakları ve çıplak ayakları göründü. "İyi misin?"

Laurel kollarını dizlerine doladı, burnunu çekti ve kız kardeşi yatağın kenarına otururken zorla gülümsedi. "İyiyim."

Savannah yatak başındaki lambayı yaktı ve ikisi de ışığa karşı gözlerini kırptı. "Yalancı," diye homurdandı, kaşlarını çatarak onu baştan aşağı süzdü. "Uzanıp dönüp durduğunu duydum. Yine kabus mu gördün?"

"Bu gece eve geleceğini sanmıyordum," dedi Laurel, konuşmayı başka bir konuya çevirerek. Her gece uykusuzluk çekiyor, her gece kabuslar görüyordu. Bu onun için normal hale gelmişti, konuşmaya değer bir şey değildi.

Savannah'nın dolgun dudakları somurtarak büzüldü. "Boş ver onu," dedi düz bir sesle. "Her şey düşündüğümde daha çabuk bitti."

"Neredeydin?" Duman ve içkinin olduğu bir yerde. Laurel, Obsession parfümünün yoğun kokusunun üstüne bu kokuların karışımını alabiliyordu. Duman, içki ve daha vahşi, daha topraksı bir şey, seks ya da bataklık gibi.

"Önemli değil." Savannah başını sallayarak konuyu geçiştirdi. "Tanrım, haline bak. Elbisen terden sıırılsıklam olmuş. Sana başka bir tane getireyim."

Laurel olduğu yerde kaldı, kardeşi ise kiraz ağacından yapılmış yüksek şifonyere gidip iç çamaşırı aramak için çekmeceleri açmaya başladı. Muhtemelen kendi başının çaresine bakmakta ısrar etmeliydi, ama gerçek şu ki, buna gücü yetmiyordu. Uykusuzluk ve Jack Boudreaux ile karşılaşması yüzünden bitkin düşmüştü. Üstelik, eve dönmesinin sebebi de bu değil miydi? Tanıdık yüzlerin onu teselli etmesi ve ona bakması?

Kabul etmekten nefret etse de, hala fiziksel olarak zayıf ve duygusal olarak yıpranmış hissediyordu. Dengesini kaybetmek bir insan için zordu, diye düşündü yüzünü buruşturarak. Ama Dr. Pritchard'ın sık sık belirttiği gibi, fiziksel çöküşü, sinir krizi geçirmeden çok önce başlamıştı. Basının basitçe "Scott County Davası" olarak adlandırdığı süreç boyunca, yemek, uyku, egzersiz gibi önemsiz şeyleri düşünemeyecek kadar odaklanmış ve takıntılıydı. Akıllı, cinsel istismar suçlamaları, kanıt arayışı, çocukları koruma ve adaleti sağlama ile meşguldü.

Savannah'nın hoşnutsuz sesi onu anılarının kenarından geri çekti. "Tanrım, bebeğim, Mama Pearl'ün fakirler için un çuvallarından yaptığı gibi görünmeyen bir geceliğin yok mu?"

"

Yatağa geri döndüğünde, sanki sadeliği kendisine bulaşacakmış gibi, kol mesafesinde büyük beden beyaz pamuklu bir tişört tutuyordu. Savannah'ın pijama zevki Frederick's of Hollywood'a kaymıştı. Kısa, şampanya rengi ipek bornozunun açık önünden, Laurel kahve rengi dantelin sınırlarını zorlayan dolgun göğüsleri gördü. Dolgun kıvrımları olan, cinselliğini adeta haykıran bir vücuda sahip olan Savannah, ipek ve dantel için yaratılmıştı. Laurel'ın kadınlığı ise ince ve abartısızdı; bu durumu değiştirmek gibi bir isteği de yoktu.

"Bunu benden başka kimse görmüyor," dedi. Nemli bornozunu başından çıkardı ve yenisini giydi, yapışkan cildine değen serin, kuru kumaşın hissini zevkle yaşadı.

Savannah, öfkeyle burnunu çekti. Tekrar yatağın kenarına oturdu, bacaklarını çaprazladı ve sert bir ifadeyle baktı. "Wesley Brooks'la bir daha karşılaşırsam, onu öldüreceğime yemin ederim. Seni terk ettiğini bir düşün..."

"Yapma." Laurel, çekingen bir gülümsemeyle emrini yumuşattı ve Savannah'nın beyaz örtünün üzerinde sıkıca yumruk haline getirdiği eline dokunmak için uzandı. "Bunu hayal etmek istemiyorum; bunu yaşadım. Ayrıca, evliliğimizin yürümediği Wes'in suçu değildi."

"Onun suçu değildi!"

Laurel, eski kocasını karalayan bir başka tiradın daha başlamasını engelledi. Wesley, onu terk etmediğini, onun onu uzaklaştırdığını, The Case'e olan takıntısının ağırlığıyla genç evliliklerini mahvettiğini iddia ediyordu. Bu muhtemelen doğrudu. Laurel bunu inkar etmeye çalışmadı. Savannah, her zaman küçük kız kardeşi için savaşmaya hazır olduğu için otomatik olarak onun tarafını tuttu, ama Laurel bu tartışmada desteği hak etmediğini biliyordu. Savannah'ın şiddetli tepkisine rağmen Wes'e karşı bir davası yoktu. Tek sahip olduğu şey, büyük bir pişmanlık ve suçluluk duygusuydu, ama bu karmaşık konuyu bu gece açmaya gerek yoktu.

"Sus," dedi, Savannah'ın parmaklarını sıkarak. "Destegin için teşekkür ederim kardeşim. Gerçekten, teşekkür ederim. Ama bu gece bu konuda tartışmayalım. Saat geç oldu."

Savannah'ın ifadesi yumuşadı, elini açtı ve parmaklarını Laurel'ın parmaklarıyla birleştirdi. "Biraz uyuman lazım." Diğer eliyle uzandı ve işaret parmağıyla Laurel'ın gözlerinin altında stres ve aşırı yorgunluğun çizdiği koyu renkli hilalleri izledi.

"Peki ya sen?" diye sordu Laurel. "Senin de uykuya ihtiyacın yok mu?"

"Ben mi?" Acı bir gülümseme denedi, ama bu gülümseme, eski hayaletlerin soğuk mavi derinliklerinde dolaştığı gözlerine hiç yansımada. "Ben gecenin yaratığıyım. Bilmiyor muydun?"

Laurel, eski acısı içinden yağ gibi yüzeye çıkıp yenisiyle karışırken hiçbir şey söylemedi.

Savannah iç çekerek kalktı, bir eliyle bornozunun eteğini aşağı çekti, diğer eliyle ise kulaklarının arkasına uzun, dağınık saçlarını itti.

"Ciddiyim, biliyorsun," diye mırıldandı. "Wesley Brooks şimdi buraya gelirse, lanet olası taşaklarını kesip kulaklarına tıkarım." Parmaklarını tabanca gibi kaldırıp Laurel'a doğrulttu. "Sonra da acımasızlaşırım."

Laurel zayıf bir kahkaha attı. Tanrım, Vivian kızlarından birinin böyle konuşmasını duysa ne kadar şok olurdu. Onu sosyeteğe sokmak için yetiştirdiği kızları. Küfür etmeyen, kaba sözler karşısında neredeyse bayılan, parlak, yumuşak sesli güzeller. Vivian, kız öğrenci kulübü prensesleri bekliyordu, ama Tanrı biliyordu ki Savannah, Chi-O'ya üye olmak için çamur yiyip ölmeyi tercih ederdi ve şüphesiz geceleri uyanık kalıp Junior League'i şok edecek yollar hayal ederdi. Laurel, hukuk diplomasını almak ve adaletin yerini bulması için kendini bu göreve adanmakla meşgul olduğundan üye olmak için çok yoğundu.

"Beni yargılar mısın?" diye sordu Savannah, lamba düğmesine uzanırken.

"Artık bir işim olmadığı için bunu yapmak biraz zor olurdu."

"Üzgünüm, bebeğim." Savannah lambayı kapattı ve oda bir kez daha ay ışığı ve gölgelere büründü. "Düşünemedim. Sen de bunu düşünmemelisin. Artık evindesin. Biraz uyu."

Laurel iç geçirdi ve uzamış kâkülleri alnından geriye itti, Savannah'nın tembel, doğal olarak baştan çıkarıcı yürüyüşüyle kapıya doğru ilerlemesini izledi, bornozu cıva gibi parıldıyordu. "İyi geceler, kardeşim."

"Tatlı rüyalar."

Laurel, kapının kilitlendiğini ve kız kardeşinin koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinlerken, hiç rüya görmemekle yetineceğini düşündü. Ama rüya görmemek, uyumamak anlamına geliyordu. Standın üzerindeki eski alarm saatinin parlayan kadranına baktı. Üç buçuk. Vücudu ne kadar ihtiyaç duysa da, bu gece bir daha uyuyamayacaktı. Zihni, rüyanın tekrar görülme olasılığını kabul etmiyordu. Bu düşünce, gözlerine yaşlar getirmişti. Çok yorgundu; fiziksel olarak yorgun, duygusal olarak bitkin, kontrolünü kaybetmiş hissetmekten bıkmıştı.

Bu düşünceyle birlikte Jack Boudreaux'nun hatırası geldi ve utanç dalgası onu sardı, tüyleri diken diken oldu. Kendini rezil etmişti. Şanslıysa, Jack şu anda hatırlayamayacak kadar sarhoştur ve onu bir dahaki görüşünde hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi.

Eğer elinden gelirse bir dahaki sefer olmayacaktı. İçgüdüsel olarak Jack Boudreaux gibi bir adamla asla başa çıkamayacağını biliyordu. Onun ham cinselliği onu ezip geçecekti. Onu, ilişkisini ya da kendini asla kontrol edemeyecekti.

Onunla ilgilendiği için değil.

Yorganı ve çarşafı bir kenara atarak, bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı, Fransız kapılara gitti ve onları açtı. Gece rahat ve ılıktı, baharın kokuları havayı dolduruyordu, birkaç hafta sonra ıslak yün battaniye gibi çökecek nemin habercisiydi. Evin köşesindeki manolya ağacında hâlâ birkaç çiçek vardı, kremsi, mumsu beyaz ve geniş, deri gibi, koyu yeşil yaprakların arasında yemek tabağı kadar büyüktüler.

Çocukken o ağaca tırmanmış, bu deneyimin ne olduğunu öğrenmeye kararlıydı. Belle Rivière'den birkaç mil uzaklıkta bulunan Chandler ailesinin plantasyonu Beauvoir'da ağaç tırmanmak yasaktı. Ağaç tırmanmak "iyi kızların" yaptığı bir şey değildi - en azından Vivian öyle diyordu. Laurel balkona çıkarken başını salladı. İyi kızlar. İyi aileler.

"İyi ailelerde böyle şeyler olmaz..." "Yardım et bize, Laurel! Yardım et bize..."

Geçmiş ve şimdiki zaman, zihninde sarmaşıklar gibi dolanıyor, kıvrılıyor, keskin dallarını beynine tutturuyordu. Ellerini kulaklarına kapatarak, sanki sadece kafasının içinde var olan sesleri kesebilecekmiş gibi yaptı. Dudaklarını kanayana kadar ısırды, gözlerinde biriken ve boğazında sert bir yumru haline gelen gözyaşlarını tutmak için çılgınca mücadele etti.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun..."

Odasının dışındaki balkonda volta atarken bu kelimeyi bir mantra gibi tekrarlıyordu. İleri geri, ileri geri, küçük çıplak ayakları eski ahşap zemine yumuşakça vuruyordu. Zayıflık bir dalga gibi içini kapladı ve duvara yaslanıp ağlama isteğiyle mücadele etti. Gözyaşları boğazını tıkadı. Zayıflık dizlerinin gücünü kesip, onu kambur bir yaşlı kadın ya da karın ağrısı çeken bir çocuk gibi kendi üzerine kıvrılmaya zorladı. Anılar

vahşı, amansız bir top ateşi gibi üzerine yağdı: Scott County'deki çocuklar, Savannah ve geçmişleri. "İyi kızlar." "İyi aileler." "İyi bir kız ol, Laurel." "Hiçbir şey söyleme, Laurel." "Bizi gururlandır, Laurel." "Bize yardım et, Laurel..."

Artık bununla mücadele edemeyen Laurel, dönüp kendini eski evin yan tarafına yasladı, yüzünü duvara dayadı, yıpranmış eski tuğlaların kenarlarının yanağını ısırmasına bile aldırmadı. Yüksekten korkduğunu aniden hatırlayan bir atlayıcı gibi oraya yapıştı.

"Tanrım," diye inledi, umutsuzluk zırhını parçalarken, gözyaşları sıkıca kapalı göz kapaklarının engelinin aşarak dışarı sızdı. "Tanrım, lütfen, lütfen..."

"Bize yardım et, Laurel! Lütfen, lütfen, lütfen..."

Parmak uçları, sonra da parmak eklemleri tuğlaları kazıdı, parmakları yumruk haline geldi. Bir an sessizce hıçkırdı, iç gerginliğini biraz olsun boşalttı, sonra onu geri yuttu, ağlama ihtiyacını bastırarak, kendine bu ayrıcalığı acımasızca reddetti. Kendini binadan uzaklaştırdı ve balkona döndü, ellerinin içiyle yüzündeki gözyaşlarını sildi.

Lanet olsun, bunu yapmayacaktı. O bundan daha güçlüydü. Buraya hayatını yeniden kontrol altına almak için gelmişti, bir gecede iki kez dağılmak için değil.

Öfkeyi kullanarak diğer duyguları yakıp yok eden, dönüp balkonun çatısını destekleyen pürüzsüz beyaz sütunlardan birine yumruğunu vurdu ve kolunda hissettiği keskin acıyı memnuniyetle karşıladı.

"Zayıf, aptal, korkak..."

Hakaretleri tükürdü, öfkesi içe dönüştü. Çıplak ayağıyla sütuna tekme atarken, başarısızlıkları için zihinsel olarak kendine tekme attı. Acı, elektrik akımı gibi içinden geçti, her şeyi kısa devre yaptırdı, içinde kalınlaşan ve sıkılaşan gerginlik ipliğini kopardı.

Havayı yutarak, korkuluğa eğildi, parmakları siyah ferforje korkuluğu sıkıca kavradı. Acının ardından sakinlik geldi. Kasları titredi, sakinlik içinden akarken gevşedi. Kalp atışları yavaşlayarak düzenli bir bas davul sesi haline geldi, güm, güm, güm.

"Tanrım, bir şeyler yapmalıyım," diye mırıldandı. "Böyle devam edemem."

Bu gerçek, Ashland Heights Kliniği'nden ayrılmasına neden olmuştı. Orada kaldığı süre huzurlu geçmişti, ama verimli değildi. Dr. Pritchard, onun sefil şimdiki durumunu düzeltmeye yardım etmekten çok, geçmişini kazıp çıkarmakla ilgileniyordu. Bunun bir anlamı yoktu. Olan olmuştı. Ne kadar istese de geri dönüp düzeltemezdi. Yapması gereken, bunu geride bırakmak, üstesinden gelmekti. İlerlemek. Bir şeyler yapmak. Ne yapmalıydı?

İşini kaybetmişti. Davanın sonuçları doğrudan onun üzerine düşmüştü. Gücünden, mesleğinden, itibarından mahrum kalmıştı. Ne olacağına, sonunda ne yapacağına veya ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu. İş onun kimliğiydi. Onu kaybetmiş, kendini kaybetmişti.

"Bir şeyler yapmalıyım," dedi yine, etrafına bakarak, sanki cevap balkonun karanlık koridorunda, ağaçlarda ya da aşağıdaki bahçede bir yerlerde karşısına çıkacakmış gibi.

Belle Rivière, 1830'larda, New Orleans'ın Vieux Carré semtinde büyümüş, memleketini özleyen genç karısını yatıştırmak için yerel bir tüccar tarafından inşa edilmişti. Ev, eşmesi ve dantelli siyah ferforje süslemeli tuğla duvarları ile güzel avlu bahçesi de dahil olmak üzere, Fransız Mahallesi'nin zarif ihtişamını taklit edecek şekilde tasarlanmıştı. Laurel iki gün boyunca bahçeyi düzeltmeye çalışmış, ancak Jack Boudreaux'nun köpeği -sözde onun köpeği- tüm çabalarını boşa çıkarmıştı. Lanet olası köpek.

Lanet olası adam.

Bahçe yıllar boyunca düzensiz bir şekilde bakılmıştı. Laurel, çocukluğunda yaşlı Antoine Thibodeaux'nun Caroline teyzesi için bahçeye baktığı zamanlarda buranın muhteşem bir güzelliğe sahip olduğunu hatırlıyordu. Cennet kadar yemyeşil, çeşmeden fişkıran su, egzotik bitkilerle dolu çömlekleri taşıyan zarif Yunan kadın heykelleri. Antoine çoktan ebedi istirahatgahına gitmişti ve Caroline'ın son bahçıvanı da uzun zaman önce New Orleans'a gidip Bourbon Caddesi'nde kadın taklitçisi olmuştı. Caroline, son iş girişimi olan antika dükkanına dalmış, yeni birini işe almaya zahmet etmemişti.

Laurel, bu işi fiziksel, psikolojik ve mecazi olarak kendisi için mükemmel bir proje olarak görmüştü. Eski kalıntıları temizlemek, ölü dalları budamak, toprağı gençleştirmek, geleceğe umutla bakarak yeni bitkiler dikmek. Diriliş, yeniden doğuş, yeni bir başlangıç.

Huey the Hound'un bıraktığı dağınıklığa baktı ve içini çekti. Genç bitkiler köklerinden sökülmüştü. O hissi bilirdi...

"Babamın eşyalarını nereye götürüyorsun anne?"

"Lafayette'deki Goodwill'e," dedi Vivian Chandler, on yaşındaki kızına bakmadan.

Kocasının yatağının yanında duruyordu, bahar yeşili bir elbise giymiş, boynunda bir inci kolye vardı. Her zamanki gibi şık ve sofistike görünüyordu, moda dergisinden çıkmış bir manken gibi, kül sarısı saçları özenle taranmış, dudaklarında soluk pembe ruj vardı. Mükemmel manikürlü ellerini beline koydu ve beyaz topuklu ayakkabısının burnuyla halıya sabırsızca vurarak işlemleri denetledi. Tansy Jonas, bir dizi uçarı genç hizmetçinin en sonuncusu, dolaptan takım elbise, gömlek ve pantolonları yük yük çıkarıp yığınlara ayırıyordu.

"Tabii ki, bunların bir kısmını kiliseye götürmemiz gerekecek," dedi Vivian, zavallı Tansy'nin kollarını ağırlaştıran gömlek yığınının düşünürken dalgın dalgın. Laurel, Tansy'nin on beş yaşından büyük olmadığını ve bir söğüt fidanı kadar zayıf olduğunu tahmin ediyordu. Kız, ipek ve ince pamuklu kumaşların ağırlığı altında bükülüyor gibiydi, yuvarlak, koyu tenli yüzündeki siyah gözleri gittikçe büyüdü.

"Bu beklenen bir şey," dedi Vivian, Tansy'nin rahatsızlığını fark etmeden yakaların ve manşetlerin durumunu inceleyerek. "Chandler ailesi bu civarda her zaman önde gelen bir aile olmuştur, toplumdaki daha az şanslı olanlara katkıda bulunmak bizim görevimizdir. Daha geçen gün Ridilia Montrose bana Jefferson'ın eşyalarını bağışlayıp bağışlamadığımı sordu," dedi, güzel bir şekilde kaşlarını çatarak. "Sanki yapmayacağımı düşünüyormuş gibi. Çok küstah, bir hanımefendi olmasaydım ona bunu söyledim. Kasabadaki herkes onların neredeyse iflas ettiğini bilirken, onun bana tepeden bakmasını bir düşünün! Ve bu ne yazık olurdu, çünkü kızının dişleri katır dişi gibi ve onları düzeltmek bir servete mal olacak."

Hizmetçinin yalvaran bakışlarına aldırış etmeden çizgili iki gömlek seçti ve onları yataktaki birkaç yığından birine attı. "Ona Jefferson'ın eşyalarını ayırmaya henüz hazır olmadığımı söyledim. Sadece düşüncesi bile beni krizin eşiğine getirdi. Ancak, bunu bir saniye daha erteleyemeyeceğimi anlıyorum, yoksa tüm kasaba dedikodu yapmaya başlayacak. Yemin ederim, Ridilia olması gerektiğinden daha iyi biri değil."

Aynı nefeste devam ederek, "Tansy, geri kalanları sandalyeye koy" dedi.

"Emredersiniz," dedi Tansy rahatlamış bir şekilde ve yükün ağırlığı altında sendeleyerek uzaklaştı.

"Babanın eşyalarını ben ayıklayacağım," dedi Vivian, Laurel'a. "Bu beni çılgına çevirebilir, ama umurumda değil. Kiliseye bağışlayacağım, ama Jefferson'daki Bayou Breaux'da Jefferson'un ipek takım elbiseleri içinde dolaşan değersiz çöplerin görmeye dayanamayacağım. Lafayette'e gidecekler ve Ridilia Montrose cehenneme gidebilir."

Laurel, hizmetçi onu canlı canlı gömmeden önce mavi kadife koltuğun koltuğundan kayd. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Babasının düzgün dolabından çıkarılan ve odasına dağılan eşyalarını görmek, karnında boş ve karıncalanan bir his uyandırdı. Sayısız kez babasının dolabında oynamış, Barbie bebekleriyle oraya gizlice girmiş, babasının büyük ayakkabılarını araba, tekne veya uzay gemisi gibi hayal etmişti. Burası, yalnız kalmak istediğinde sığındığı gizli yeri idi. Deri, sedir ağacı ve babasının kokusu vardı. Yere çapraz bacaklı oturur, düzgünce asılmış pantolonlarının paçalarının başının üstünden geçtiğini hisseder, onların sarmaşıklar olduğunu, kendisinin ormandaki gizli bir mağarada olduğunu ve babasının kemerlerinin yılanlar olduğunu hayal ederdi. Şimdi ise her şey parçalanmış, başka bir kasabadaki yabancılara verilmek üzereydi.

Başparmağını çığneyerek, büyük maun şifonyerin yanından annesine bakarak yanaştı. Vivian, kızının yaptıklarından hiç rahatsız görünmüyordu, kızgın olması sayılmazsa. Laurel, bunun bir önemi olmadığını düşünüyordu. Bu sadece annesinin başka bir şey yapmayı tercih ettiği anlamına geliyordu, bu işin onu üzdüğü anlamına gelmiyordu. Ancak annesi bunun ona bir büyü yapabileceğini söyledi ve bu, sadece üzmekten milyon kat daha kötüydü. Annesi mavi büyülerinden birine girdiğinde, Laurel çok korkardı. Annesi, babası öldüğünde yaptığı gibi, sürekli ağlar, neredeyse hiç pijamalarını çıkarmaz, odasına kapanırdı.

Laurel, gizlice aynı tür krizlere gireceğinden korkuyordu. Babası öldüğünde o kadar kötü hissetmişti ki. Kimseyi görmek istememişti. Ve ağlamış, ağlamış. O kadar çok ağlamıştı ki, babasının her zaman ona takıldığı gibi, kendini tersyüz edeceğini düşünmüştü. Savannah ile birlikte ağlamışlardı. Annesi ona defalarca artık büyük bir kız olduğunu ve yalnız uyuması gerektiğini söylediği için, dolabın kapısından kız kardeşinin odasına girmişti. Savannah ile birlikte yorganın altına saklanmışlar ve neredeyse boğulacak kadar yastıklarına ağlamışlardı.

Sonra dolaptan kravatlar çıktı, giysi askısına asılı olan uzun bir raf dolusu kravat. Kravatlar raftan sarkarak neredeyse

Tansy'nin ayaklarına kadar sarkıyordu. Hizmetçi, işverenine ipek şeritleri iyi görebilmesi için, zayıf kollarını başının üzerine kaldırarak zorlukla yukarıda tutmaya çalışıyordu. Laurel, üzerine büyük gözlü bir levrek resmedilmiş mavi kravatı gördü ve babasının onu taktığını hatırlayarak neredeyse kıkırdayacaktı. Babası, göz kırparak ve sırtarak, bunun poker oynarken uğurlu kravatı olduğunu söylerdi. Vivian, kravatı raftan kapıp Lafayette'in yığına attı.

"Ama anne," dedi Laurel, kalbi birdenbire sıkışarak, "o babamın en sevdiği kravatı!"

"O kravatı görmekten hep nefret etmişimdir," diye mırıldandı Vivian, Laurel'dan çok kendine seslenircesine. "Jefferson onu taktığında utançtan öleceğimi sanırdım. Onun konumundaki bir adamın öyle bir kravatla dolaştığını düşünmek!"

Laurel yatağın yanına gitti ve elini uzatarak boyalı bas gitarın üzerinde parmak uçlarını gezdirdi. "Ama anne..."

"Laurel, bırak şunu," diye tersledi. "Okul ödevin yok mu?" "Hayır, anne," diye mırıldandı, yataktan yavaşça uzaklaşarak, annesi "Burada meşgul olduğumu görmüyor musun?" "Evet, anne."

"Evet, anne."

Yine şifonyerin yanındaki köşeye çekildi ve bir süre görünmezmiş gibi davrandı. Odasına gönderilmek istemiyordu. Babasının eşyalarıyla birlikte burada olmak istiyordu, ama annesi ve aptal, hayalperest Tansy'nin her şeyi karıştırmasını istemiyordu.

Bir ayağını yana doğru salladı, sonra geri, sonra yine yana, sonra geri, sonra yine yana, sonra geri... Annesi, ayakkabılarını çizdiği için onu hep bu yüzden azarlardı. Laurel umursamadı. Annesinin babasının eşyalarını atmakla meşgul olduğu için bunu fark etmedi. Laurel zaten umursamıyordu, çünkü gözleri yaşlarla dolmuştu ve ağlamaya başlamak ve bunun için azar işitmek için konsantre olabileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden ayağını bir yana bir yana salladı ve başparmağını çiğnedi, çiğneyecek pek bir şey kalmamış olsa da.

Sol elinin parmakları komodinin üstünde hareket etti ve babasının mücevher kutusunun kenarına dokundu. Annesi ve Tansy'yi izlemek karnını ağrıtıyordu, bu yüzden dönüp süslü kakmalı üst kısmı ve parlak pirinç mandalı olan ağır ahşap kutuyu inceledi. Küçük eliyle pürüzsüz yüzeyini okşadı ve babasını düşündü, o kadar büyük, o kadar güçlü, ona her zaman gülümser ve cebinde Juicy Fruit sakızı olurdu.

Büyük, kalın bir gözyaşı kirpiklerinin ucunda sallandı ve yanağından aşağı yuvarlanarak cilalı komodinin üzerine düştü. Bir tane daha geldi. Babasının sonsuza dek gittiğini düşünemiyordu. Onu şimdiden çok özlemişti. O, güç, güvenlik ve sevgiydi. Ayakkabılarını çizmesi umurunda değildi ve ağladığında onu her zaman kucaklardı. Laurel onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordu. Reverend Monroe'nun ona söylediği gibi, onun meleklerle birlikte cennete gitmesini istemiyordu. Belki bu bencilceydi ve bu yüzden kendini kötü hissediyordu, ama babasını bırakacak kadar kötü hissetmiyordu.

Küçük parmaklarıyla mandalı açtı ve mücevher kutusunun kapağını kaldırdı. Kutu kırmızı kadifeyle kaplıydı ve erkek eşyalarıyla doluydu. Babasının para klipsi, hiç takmadığı iki büyük kalın yüzük, kravat iğneleri, kol düğmeleri ve bazı Kızılderili başlı peniler.

Laurel elini uzattı ve yedi yaşındayken Babalar Günü'nde ona verdiği kırmızı kerevit kravat iğnesini çıkardı. Çok değerli bir şey değildi. Savannah, Breau Bridge'deki kerevit festivalinde üç dolara satın almasına yardım etmişti. Ama babası kutuyu açtığında gülümsemiş ve ona bunun en sevdiği eşyalardan biri olacağını söylemişti. O yıl okulda düzenlenen baba-kız yemeğinde onu takmıştı ve Laurel o kadar mutlu ve gururluydu ki, patlayacak gibi olmuştu.

"Laurel," diye bağırdı Vivian, "yine neyin peşindesin? Ah, o mücevher kutusu. Neredeyse unuttuyordum."

Laurel'ı kenara itti ve kutuyu aceleyle karıştırdı, bir çift elmas kol düğmesi, bir mühür yüzük ve bir elmas kravat iğnesi ayırdı. Sonra Tansy'ye bir ayakkabı kutusu getirmesini söyledi ve kutunun geri kalanını içine döktü. Laurel dehşetle izledi, gözyaşları yanaklarından akıyordu, kerevit iğnesi elini sıkarken eline batıyordu.

Vivian ona şüpheli bir bakış attı. "Orada ne var?" Laurel burnunu çekip parmaklarını sıktı. "Hiçbir şey."

"Bana yalan söyleme, küçük hanım," dedi Vivian sertçe. "İyi kızlar yalan söylemez. Elini aç."

Uslu bir kız ol, Laurel, her zaman uslu bir kız ol, yoksa annen kızar. Ağlamamak için dudağını ısırды, elini uzattı ve yumruğunu açtı.

Vivian gözlerini devirdi, kravat iğnesini aldı, başparmağıyla işaret parmağıyla sıkıştırdı ve sanki canlı bir böcekmiş gibi havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına! Bu çöp parçasıyla ne yapacaksın?"

Laurel, bu kelime onu vurmuş gibi irkildi. Babası, çöp olsa bile ona çöp dememişti. "Ama anne..."

Annesi ondan uzaklaşarak iğneyi Tansy'nin tuttuğu ayakkabı kutusuna attı.

"A-ama anne," dedi Laurel, boğazında büyük bir yumruyla nefesi kesildi. "B-babamın olduğu için onu saklayamaz mıyım?"

Vivian ona döndü, yüzü gergin, gözleri yılan gibi kısılmıştı. "Baban öldü ve gömüldü," dedi sert bir sesle. "Onun eşyalarına duygusal davranmanın bir anlamı yok. Beni duyuyor musun?"

Laurel ondan uzaklaştı, kendini hasta, incinmiş ve başı dönüyor gibi hissediyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, kalbinde boş bir acı zonkluyordu.

"Burada sadece baş belası oluyorsun," diye devam etti Vivian, kendini iyice sinirlendirerek. "Burada, berbat bir işi bitirmek için elimden geleni yapıyorum, migrenim başımı ağrıtıyor ve kimsenin bilmediği baskılar altındayım. Akşam yemeğine misafirlerimiz geliyor ve sen ayak altında dolaşıyorsun..."

Söylediği diğer şeyler Laurel'a sadece bla bla bla gibi geliyordu. Kulakları çınlıyordu ve hemen ağlamaya başlamazsa kafası patlayacakmış gibi hissediyordu. Sonra Savannah arkasına geldi ve ellerini Laurel'ın omuzlarına koydu.

"Hadi, bebeğim," diye fısıldadı ve onu yatak odasının kapısından dışarı çıkardı. "Benim odama gidip fotoğraflara bakalım."

Savannah'ın odasına gittiler ve yatağın yanındaki halıya oturarak, babasının cenaze töreninde Savannah'ın salondan çaldığı fotoğraflarla dolu bir albüme baktılar. Savannah albümü yatağının altında saklıyordu ve Tansy'ye, albümü çıkarmaya ya da Vivian'a bundan bahsetmeye kalkışırsa, bir vudu kadınına yüzüne ve ellerine siğiller çıkması için lanet okumasını isteyeceğini söylemişti. Tansy albümü olduğu gibi bıraktı ve gris-gris'ten korunmak için boynuna bir ip ile bir kuruş takmaya başladı.

Halıya oturup babalarına, onu bir daha görebilecekleri tek şekilde baktılar ve köklerinden sökülmüş iki küçük çiçek gibi, tüm dünyada yalnız kaldıklarını hissettiler.

O gece Ross Leighton akşam yemeğine geldi.

Savannah, sırtını tuvalet masasına dayamış, bir ayağını sandalyenin koltuğuna çekmiş, bir kolunu bacağına dolamış, diğer eliyle hiç çıkarmadığı kolyesini oynuyordu. Düşüncelere dalmış, ince zincirindeki altın kalbi ileri geri oynatıyordu. Fransız kapılardan

balkona açılan Fransız kapılardan, Laurel'ın yolun aşağısındaki bir sütuna yaslanmış olduğunu görebiliyordu. Zavallı bebek. Dava ondan her şeyi almıştı: gururunu, mücadele gücünü, özgüvenini, bağımsızlığını. Onu buradan uzaklaştıran her şey ondan alınmıştı ve şimdi geri dönmüştü. Zavallı kayıp kuzu, zayıf ve acilen teselli ve sevgiye muhtaç. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Tıpkı babası öldükten sonra Vivian'ın pürüzlü bir granit parçası kadar teselli sunması gibi.

Zamanın nasıl da döngüsel işlediği ilginçti. Büyüme yılları boyunca Savannah annelik yapmış, onu beslemiş ve korumuştur, Laurel ise daha güçlü ve zeki hale gelmiş, hırsla yanmış, daha yükseklerle ulaşmış ve daha uzağa gitmiş, sonunda Savannah'ı geride bırakmıştı. Ama şimdi geri dönmüştü, yine anneliğe ve bakıma ihtiyaç duyuyordu.

Döndü ve tuvalet masasının üzerindeki eğimli aynada kendine baktı, dağınık saçlarını, düzenli aralıklarla kolajen enjekte ettiği arı sokmuş gibi dolgun dudaklarını inceledi. Bornozu bir omzundan kaymış, kremi tenini ve geceliğinin ince askısını ortaya çıkarmıştı. Göğüsleri dantelli sütyenle zar zor örtülüyordu, doğal şekilleri yıllar önce New Orleans'ta yaptırdığı silikon implantlarla daha da belirgin hale gelmişti. Parmak ucuyla alt dudaklarını, ardından dantelin dalgalı kenarını okşadı, hafif dokunuşla meme ucu seğirdi, bu tepki bacaklarının arasında hızlı, otomatik bir titremeyi tetikledi.

Laurel, şöhret kazanmak ve adalet için savaşmak için Georgia'ya gitmişti. Ailesini gururlandırmak için. Savannah ise geride kalmış, sürtük olarak ününü yaymıştı.

Bornozunu çıkararak odayı geçti ve zarif oyma, kavisli başlıklı yatağa uzandı. Saten yastık yığınının yaslanarak bir sigara yaktı ve tavana doğru tembel bir duman bulutu üfledi. Hayat tam bir döngü tamamlamıştı. Laurel eve dönmüştü ve Savannah'ya tekrar önemli biri olma, değerli bir şey yapma şansı verilmişti. Küçük kız kardeşi ona ihtiyaç duyuyordu. Hayatı sonunda düzelebilir miydi? Artık tek ihtiyacı olan şey Astor Cooper'ın ölmesiydi.

Dördüncü Bölüm

Jack birdenbire uyandı, dağınık maun masaya çarparak, başını son bir saat mi, iki saat mi, üç saat mi yastık olarak kullandığı siyah Underwood manuel daktilodan geriye attı. Etrafına bakındı, canlı meşe ağacının gölgesinden ve penceredeki şeffaf dantel perdelerden süzülen yağlı ışığa gözlerini kırıştıtararak. Ellerini zayıf yüzüne sürdü ve boğazını temizledi, ağzını kaplayan bayat bira tadına yüzünü buruşturdu. Parmaklarıyla, bu mevsimde güney Louisiana için fazla kalın ve uzun olan düz siyah saçlarını geriye taradı.

Yatak odasındaki şöminenin üzerinde duran eski altın yaldızlı saat, yüksek sesle ve durmaksızın tik tak ediyordu. Saat on bir buçuktu. Bayou Breaux'nun saygın halkı saatlerdir uyanık ve çalışkan bir şekilde işlerini yapıyordu. Jack eve geldiğini hatırlamıyordu. Gece yarısı olabilir. Yerel halkın L'Amour dediği eski evin eşliğinden sendeleyerek geçtiğinde şafak sökmüş olabilirdi. Oyma başlığının arkasına dikkatsizce tıktırılmış perdeleriyle ağır dört direkli yatağa spekülatif bir bakış attı. Buruşuk çarşafın arasında uyuklayan bir kadın olabilir. Bir kadın hakkında belirsiz bir anısı vardı... büyük mavi gözleri ve melek yüzü... ateş ve kırılganlık...

Yatağında bir kadın yoktu, ki bu da iyi olmuştu. Sabah sonrası retoriğine hiç havasında değildi. Kafası sanki biri çekiçe vurmuş gibi ağrıyordu.

Son hatırladığı şey, Leonce'nin onu Frenchie's'den uzaklaştırmasıydı. Ondan sonra herhangi bir yere gitmiş, herhangi bir şey yapmış olabilirdi. Hatırlamaya çalışırken, ağrı iki buz kıracağı gibi şakaklarını deliyordu. Komik, diye düşündü, ironik bir şekilde ağzını bükerek, unutmak için içmişti. Neden öylece bırakamıyordu?

"Çünkü sen sapkınsın Jack," diye mırıldandı, sesi dumanlı bir gürültü gibiydi, yüzde doksanı sigara tiryakisi olan bir odada bütün gece yüksek sesle şarkı söylediği için her zamankinden daha kısık çıkıyordu.

Gıcırdayan eski masa sandalyesinden kalktı, Tanrı bilir kaç saat oturmuş olmaktan vücudu da gıcırıyor ve inliyordu. Büyük, zayıf bir kedinin zarafetiyle gerindi,

düz, çıplak karnını kaşdı, solmuş kot pantolonunun üst düğmesinin açık olduğunu fark etti ama öyle bıraktı.

Daktilodaki sayfa dikkatini çekti, onu çıkarıp inceledi ve o zamanlar yazarken mücevher gibi görüldüğü kelimelere karanlık bir şekilde kaşlarını çattı.

Koşarken çığlık atmaya çalışır, ama ciğerleri yanıyor ve körük gibi çalışıyor. Boğazından sadece acınası havlamalar çıkıyor ve bunlar değerli enerjisinin boşa harcanması anlamına geliyor. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyor ve o, gözlerini kırıp gözyaşlarını silmeye, eliyle silmeye, yoğun bitki örtüsünün içinden koşarken boğazını tıkayan gözyaşlarını yutmaya çalışıyor.

Ay ışığı ağaçların yapraklarından zar zor sızıyor. Işık gerçeküstü, kabus gibi. Dallar ona vuruyor, yüzünü, kollarını kesiyor. Ayak parmakları, yumuşak, nemli toprakta büyüyen meşe ve akçaağaçların köklerine takılıyor ve tökezleyerek, başını çevirip ölümün ne kadar yakın olduğunu görmek için arkasına bakıyor.

Çok yakın. Çok sakın. Çok kasıtlı. Kalbi patlayacak kadar hızlı atıyor.

Geriye doğru sürünerek bacaklarını altına almaya çalışır. Elleri kökleri ve ölü yaprakları kavrar. Parmakları kalın, kaslı bir yılanın vücudunu kavrar ve ona saldıran üçgen başlı, parıldayan dişlerinden kaçmaya çalışırken çığlık atar. Korkunun bakır tadı ağzını kaplarken, bataklığın kokusu kafasını doldurur. Ve ölüm yaklaşır. Acımasız. Zalim. Kötü. Gülümser...

Saçmalık. Tamamen saçmalık. Jack tiksinti dolu bir sesle sayfayı buruşturup çöp sepetinin olduğu yere doğru fırlatır - eski bir Çin vazosu, küçük bir servet değerinde olabilir. Bilmiyordu, umursamıyordu. On yıl boyunca atılmış, güvelerin yediği giysilerin altında gömülü olan bu vazoyu tavan arasında tesadüfen bulmuştu. Görünüşe göre uzun süredir oradaydı, çünkü üçte biri, yıllar içinde içine düşüp çıkamayan ölü, çürümüş ve iskelet haline gelmiş farelerin kalıntılarıyla doluydu.

Jack antika eşyalara sahipti çünkü eski, harap evin bir parçasıydılar, kültürel açıdan sofistike olduğu, gösterişli bir tüketici olduğu veya güzel şeyleri özellikle takdir ettiği için değil. Evie'nin ölümünden sonra maddi şeyler onun için önemsiz hale gelmişti. Dünyaya bakış açısı radikal bir şekilde değişmişti. Bir başka ironi. Otuz beş yıllık hayatının çoğunda, "eşyalara" sahip olabileceği bir statüye ulaşmak için dişini tırnağına takarak mücadele etmişti. Şimdi o statüye ulaşmıştı ama artık umursamıyordu.

"Dieu," diye fısıldadı, başını sallayarak ve acıdan yüzünü buruşturarak, "yaşlı Blackie cehennemde oturmuş buna gülüyor olmalı."

Bon à rien, tu, 'tit souris. İşe yaramaz, pas de bétises!

Ses, geçmişinden, çocukluğundan geliyordu. Mezarın ötesinden gelen bir ses. O sesin anısı karşısında irkildi. Bunca zaman geçmesine rağmen, şartlı bir tepkiydi bu. Blackie Boudreaux'nun geveleyerek söylediği sözlerin ardından, genellikle ağzına bir tokat atılırdı.

Jack Fransız kapılarını açtı ve çerçeveye yaslandı, pürüzsüz beyaz boya çıplak omzunun derisine serin bir his verdi. Şakayık ağacının tatlı yeşil kokusunu, manolya ve wisteria ile bir düzine diğer çiçeklerin kokulu parfümünü içine çekerken gözleri kapandı. Ve bu baş döndürücü kokunun altında, bayounun karanlık, sinsi aroması yatıyordu - bereket, çürüme ve balık kokusunun karışımı. Kokular, yüzüne çarpan sıcak esintinin okşaması, kuşların şarkılarının korosu onu anında geçmişe götürdü.

Kendini dokuz yaşında, küçük ve zayıf, çıplak ayakla ve kirli yüzle, evi olan katran kağıdı kulübeden bir hırsız gibi koşarken gördü. Babasından kaçarak, bataklığa sığınmak için koşarken, çıplak ayakları yıpranmış toprak yolu çırpıyordu.

Bataklıkta istediği kişi olabilirdi, istediği her şeyi yapabilirdi. Sınırlar yoktu, uyması gereken standartlar yoktu. Bir adayı fethedebilir, timsahların kralı olabilir, kaçak bir suçlu olabilirdi. Babasını öldürdüğü için kaçak olabilirdi, daha büyük ve güçlü olsaydı bunu yapardı...

"Siktir," diye mırıldandı ve yatak odasına geri adım attı.

Kapıları açık bırakarak, L'Amour'un önceki öngörülü sahibi tarafından 1920'lerde giyinme odasından dönüştürülmüş banyoya doğru sürünerek gitti. Banyo hala orijinal beyaz porselen armatürleri ve fayanslarıyla "gurur duyuyordu". Hepsi yaşlılıktan dolayı kirli, çatlak ve kırık olduğu için pek de gurur duyulacak bir şey değildi. Neyse ki Jack'in tek şartı, bunların çalışır durumda olmasıydı.

Bir düğmeye basılmasıyla, eski tuvaletin arkasında duran boom box canlandı ve Zachary Richard'ın blues tarzı, neşeli Zydeco şarkısı "Ma Petite Fille Est Gone"u çalmaya başladı. Ağrıyan başını rahatsız etmesine rağmen, Jack lavaboyu soğuk suyla doldururken ritimle birlikte otomatik olarak hareket etmeye başladı

. Müzik, durmak bilmeyen bas ritmi, sıcak akordeon ve gitar melodileriyle hareketsizliği reddetti.

Derin bir nefes alarak belinden eğildi ve başını lavaboya soktu, bir dakika sonra Fransızca küfrederek ve ıslak bir köpek gibi kendini silkelerek çıktı. Aynada kendine uzun ve eleştirel bir bakış attı, su kartal burnunun ucundan damlarken tıraş olmanın yararlarını tartıştı. Şu anki haliyle sert ve kötü görünüyordu, pek çok kişinin görmesine izin vermediği bir görünüm. Frenchie'nin çetesi, Parti Hayvanı Jack'i tanıyordu. Her zaman gülümseyen Jack'i. Kadınların sevgilisi Jack'i. Bu Jack'i kitaplarından başka tanımıyorlardı ve yayıncılık dünyası tarafından "Yeni Makaber Ustası" olarak lanse edilen Jack Boudreaux'nun onların Jack'i olması onları şaşırtıyordu.

Burnunu çekip başını bir yana eğdi, ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Pas du tout, mon ami," diye mırıldandı. "Pas du tout."

Dış fırçasını almak için uzanırken, radyodaki müzik nakaratın ortasında kesildi.

"Son dakika haberi," dedi DJ, her zamanki neşeli sesi haberin ciddiyeti nedeniyle gergin ve düzleşmişti. "KJUN haberleri, Bayou Strangler'ın bir başka kurbanını daha öğrendi. Bu sabah, saat yedi civarında, St. Martin Parish'teki Bayou Chene bölgesinde iki balıkçı, kimliği belirsiz genç bir kadının cesedini buldu. Yetkililer henüz bir açıklama yapmasa da, olay yerindeki güvenilir kaynaklar, bu ölümle son on sekiz ayda güney Louisiana'da meydana gelen diğer üç ölüm arasındaki benzerlikleri doğruladı. Son kurban olan Loreauville'den Sheryl Lynn Carmouche'un cesedi bulundu..."

Jack uzanıp kaset düğmesine bastı. Anında Michael Doucet'in çılgın keman müziği hoparlörlerden çınlayarak gerginliği bozdu ve kötü haberi bastırdı. Yeterince kötü haber almıştı. İstediği zaman istediği kadar çağırabileceği ve başına bir ton tuğla gibi düşecek bir stok biriktirmişti. Dışarıdan daha fazlasını getirmek istemiyordu.

Karışmayın. Bu onun mottosuydu. Bu ve geleneksel Cajun savaş çığlığı - laissez le bon temps rouler. Loreauville'den ölen kızlar hakkında bir şey duymak istemiyordu. Sheryl Lynn Carmouche'a hayatını geri veremezdi. Sadece kendi hayatını yaşayabilirdi ve tam da bunu yapmaya niyetliydi, Landing'de büyük bir karides po'boy ve bir şişe soğuk içeceklerle başlayarak.

Laurel, taze sürülmüş toprağa diz çöktüğünde göğüslerinin arasına ter damladı. Alnında ter damlacıkları oluştu ve bir damla burnuna doğru yuvarlandı. Kirli eldivenli eliyle uzanıp teri sildi ve çamur lekesi bıraktı.

Kimse onu bir zamanlar agresif bir avukat olarak tanımazdı - bu durum ona çok uygundu. Kendini akılsız bir el işinde kaybetmek, toprak kazmak ve çiçek dikmek gibi basit fiziksel işlerden başka hiçbir şey düşünmemek istiyordu. Avludaki işini bitirdiğinde, kir içinde yıkanmış gibi görüneceğini tahmin ediyordu. Kendini kaptırabileceği daha kötü şeyler de vardı.

Küçük bir el küreği ile yeni bir açelya çalısının kökünü karıştırdı ve Bud Landry'nin fidanlıktan ona gönderdiği özel kompostu karıştırdı. Bu kompost, her şeyi yetiştirebilen, "garantili" olan, kim bilir neyden yapılmış gizli bir karışımdı.

Sabahın çoğunu dünkü katliamın izlerini temizlemek ve avlunun arkasına yeni bir kapının asılmasını denetlemekle geçirdi. Mama Pearl'ün ona getirdiği buzlu çayı bir yudumdan fazla içmeden, süpürdü, tırmıkla temizledi ve yığınlar yaptı. Sonra dağınıklığı, bir seferde bir yük olmak üzere, Caroline teyzenin mülkünün doğusunda bulunan küçük açık alanın kenarına taşıdı. Orada, ilk iki günkü çalışmasının tüm kalıntılarını yığınladı ve yılanlar ve kemirgenler için bir sığınak haline gelmeden hepsini yakacaktı.

Belediyeyi arayıp izin alması gerekip gerekmediğini kontrol etmeyi aklına yazdırdı. Bayou Breaux'da kimse bu tür formalitelere pek önem vermezdi, ama zaman değişmişti. Uzun yıllardır burada yaşamıyordu. Bildiği kadarıyla, bu yer banliyö hayatından kaçan yuppiler tarafından ele geçirilmiş olabilirdi. Ya da Gençler Ligi, çevrecilik modası olduğunu karar vermiş olabilirdi - tabii bu, kocalarının işlerini engellemediği sürece. Laurel, annesinin sıradan halkın çalı yakmasına karşı bir haçlı seferi başlattığını, Ross Leighton'ın ise şeker kamışı mahsulünü parlak ve böceklerden korumak için kimyasallarla bayou'yu kirlettiğini hayal edebiliyordu.

Vivian'ı düşünmek, Laurel'ın yüzündeki gülümsemeyi sildi. Bayou Breaux'da dört gündür Beauvoir'a telefon etmemişti. Bu durum daha fazla tolere edilemezdi. Çocukluğunun geçtiği evi veya orada yaşayan insanları ziyaret etmek istemiyordu, ama ailevi görevler diye bir şey vardı ve Vivian, Laurel beklenen ziyaretini yakında yapmazsa, bunu bir sopa gibi başına indirmeye hazırdı.

Bu fikir onu pek de mutlu etmiyordu. Vivian ve Ross ile uğraşmak zorunda kalacağı gerçeği, sadece akşam yemeğinde aynı masada oturmak için olsa bile, geri dönmenin akıllıca olup olmadığını yeniden düşünmesine yetmişti. Ama tanıdık bir yere olan içgüdüsel ihtiyacı, annesini ve üvey babasını görmekten duyduğu tiksintiyi bastırmıştı.

Kendi başına, kimliğinin tamamen gizli kalacağı bir yere gitme düşüncesi çok ürkütücüydü. Tek arkadaşının kendisi olacağı bir yere gitmek mi? O anda onunla birlikte olmak istemediği bir arkadaştı bu. Caroline Chandler'ın etkileyici kişiliği ve koşulsuz sevgisinin verdiği güveni özlemişti. Savannah'ı görme ihtiyacı hissetmişti. Mama Pearl'un telaşını ve sertliğini özlemişti. Vivian ve Ross ile ara sıra karşılaşmak, eve dönme ayrıcalığı için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu.

Büyük bir iradeyle bu konuyu kapatıp başka şeylere odaklandı. Elleriyle açelya çalılarının köklerinin etrafındaki toprağı sıkıştırdı. Olgun kompost ve yeşil bitkilerin kokusu burnunu doldurdu. Avlunun karşısında arılar, tuğla duvara tutunmuş yabani güller ve wisteria çiçeklerinin arasında tembelce vızıldıyorlardı. Evin galerisinde bıraktığı müzik setinden Mozart'ın bir beşlisi geliyordu.

Sıcaklık biraz daha arttı. Biraz daha terledi. Başının üstünde ince bulutlar kıvrılarak mavi gökyüzünde kıvrılıyor, ılık Körfez rüzgarıyla kuzeye doğru sürükleniyordu. Beşli bitti ve haberler başladı, öğle saatinin başladığını işaret ediyordu.

"Bu saatin en önemli haberi: bir başka kurbanın daha bulunduğu..."

"

Laurel, haberin kesilmesiyle başını çevirdi. Savannah galeride duruyordu, elleri belinde, gözlerini gölgeleyen kare şeklinde siyah Ray-Ban güneş gözlükleri takmıştı. Dağınık saçlarını, boynuna ve çenesine sarkan buklelerle dağınık bir topuz haline getirmişti ve her zamanki gibi, kalçalarının ve sırtının kıvrımlarını saran deniz mavisi spandeks mini etek ve örtmekten çok göstermekle meşgul olan bol beyaz ipek bir tişört giymişti. Bezelye büyüklüğünde bir elmas, yıllar önce babasının ona verdiği kolyenin hemen altında, derin dekoltesinin gölgesinin hemen üzerinde asılı duruyordu ve sabırsızca bir topuklu ayakkabısından diğerine ağırlığını verirken altın bilezikler bileklerinde tıkırdadı.

"Bebeğim, ne yapıyorsun sen?"

Laurel gözlerinden saçlarını çekip bir gülümseme attı. "Bahçe işleri! Neye benziyor sence?"

Aletlerini bırakıp doğruldu, bol kot pantolonunun dizlerinden gevşek toprağı silkeledi ve galeriye doğru yöneldi. Mama Pearl, evin içine toprak sürerse, şişman yaşlı bir tavuk gibi ona gıdaklayacaktı.

"Son iki gününü bahçecilikle geçirdin," dedi Savannah kaşlarını çatarak. "Kendini yoracaksın. Doktorun sana dinlenmeni söylemedi mi?"

"Bahçe işleri psikolojik olarak dinlendirici. Fiziksel bir şeyler yapmam gerekiyordu," dedi, kanvas spor ayakkabılarını çıkarıp kız kardeşinin yanına yaklaştı. Topuklu ayakkabılarıyla Savannah ondan çok daha uzundu. Laurel, Savannah'ın yanında her zaman kendini küçük ve çekingen hissetmişti. Bugün kendini kirli bir sokak çocuğu gibi hissediyordu ve bu his onu çok mutlu ediyordu.

Savannah burnunu çekip, tamamen tiksiniş gibi komik bir yüz ifadesi yaptı. "Mercy, öğle vakti domuz ahır gibi kokuyorsun! Fiziksel bir şey yapman gerekiyorsa, alışverişe gidebilirdik. Gardırobun New Orleans'a bir gezi için yalvarıyor."

"Benim bolca kıyafetim var."

"O zaman neden giymiyorsun?" diye sordu Savannah alaycı bir şekilde.

Laurel, vücudunun tüm detaylarını kamufle eden şekilsiz pamuklu tişörtüne ve bol kot pantolonuna baktı. Yanında getirdiği giysilerin çoğu stilinden çok rahatlık için tasarlanmıştı.

"Topuklu ayakkabılarla bahçe işleri yapmak benim için pek pratik olmaz," dedi kuru bir şekilde, kız kardeşinin kıyafetine bakarak. "Ve o etekle eğilmem gerekirse, muhtemelen komşulara popomu gösterdiğim için tutuklanırım."

Savannah, avlunun karşısındaki L'Amour'a baktı. Bir zamanlar zarif olan bu tuğla ev, Belle Rivière'nin biraz gerisinde, nehrin kıyısında duruyordu. Dolgun dudaklarının köşeleri alaycı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Bebeğim, denesen bile o komşuyu skandal yaratamazsın."

"Orada kim yaşıyor? O yerin geçmişini ve son gördüğümdeki durumunu düşününce, kimsenin onu satın alacağını sanmıyordum."

L'Amour, 19. yüzyılın ortalarında, zengin ve evli bir sevgilisi tarafından, kötü şöhretli bir metresi için inşa edilmişti. Herkesin anlattığına göre - ve bu hikayenin birçok versiyonu vardı - adam, metresinin değersiz bir Cajun avcısıyla da ilişkisi olduğunu öğrendiğinde onu kendi elleriyle öldürmüştü. Laurel,

bu yerin hayaletli olduğuna dair hikayeler dinleyerek büyümüştü. Yıllardır kimse orada yaşamıyordu.

"Jack Boudreaux," diye cevapladı Savannah, onu düşününce gülümsemesi seksi bir hal aldı. "Yazar, çapkın, haylaz, serseri. Ve yeterince yaşlandığında, o da ahlaksız biri olacak sanırım. Hadi gel, velet," dedi ve eve doğru döndü. "Git yıkan. Seni öğle yemeğine götüreceğim."

Jack Boudreaux. Laurel verandada durmuş, L'Amour'a bakıyordu.

"Bebeğim, geliyor musun?"

Laurel başını çevirdi, yanakları suçlu bir kız öğrenci gibi kızardı. Savannah'nın kaşları endişeyle çatıldı ve güneş gözlüklerini başına itti.

"Bence güneşte çok uzun süre kalmışsın. Şapka takmalıydın. şapka takmalıydın."

"Ben iyiyim." Laurel başını salladı ve kız kardeşinin bakışlarından kaçtı.

"Gitmeden önce
gitmeden önce serin bir duş alacağım."

Soğuk bir duş, diye düşündü, bir erkeğin adının geçmesiyle verdiği tepki karşısında sarsılmıştı. Tanrım, sanki karşılaşmalarından hoşlanmış gibi değildi. Bu onu sinirlendirmiş ve sonunda kendini rezil etmişti. "Jack Boudreaux" sözlerine verdiği tepki utanç olmalıydı.

Hızlıca duş aldı ve bol mavi kareli şort ve kolsuz mavi pamuklu bluz giydi. On dakika bile geçmeden merdivenlerden aşağı indi ve salonun kapısını açtı. Salonun duvarları yumuşak pembe renkteydi ve Belle Rivière'yi Güney'in en güzel eski evleriyle aynı seviyeye getiren zarif detaylarla donatılmıştı.

"... St. Martin Parish'teki zavallı kız," dedi Caroline alçak sesle.

Güzel oyma Louis XVI erkek koltuğuna, gül desenli damask kumaşla kaplı "tahtına" oturdu. Her cumartesi sabahı yaptığı gibi antika dükkanından eve döndü, yerine oturdu, bordo Brüksel halısının üzerine siyah-beyaz ayakkabılarını çıkardı ve minik ayaklarını, on sekizinci yüzyılda bir kadının lambanın ışığında kör olana kadar iğne oyası yaptığı bir tabureye koydu. Solunda, narin, oval bir Sheraton masanın üzerinde, gümüş bir bardak altlığı üzerinde, buzlu çay dolu uzun, terli bir bardak duruyordu.

"O duymadan radyoyu kapattım," dedi Savannah, sesi de komplo kurar gibi alçak bir tonda. Deve sırtı koltuğuna yan oturmuş

kanepeye yan oturmuş, uzun çıplak bacaklarını çaprazlamış, teyzesine doğru eğilmişti. "Neyi duymadan önce?" diye sordu Laurel dikkatlice.

İki kadın irkildi, gözleri suçlu bir şaşkınlıkla büyüdü. Savannah'ın ifadesi bir anda sinirli bir ifadeye dönüştü.

"Hazırlanmak için en az yirmi dakika daha sürerdi," dedi sinirli bir şekilde. "Makyaj yapıp saçını düzeltseydin sürerdi."

"Makyaj yapmak için hava çok sıcak," dedi Laurel kısa bir cevapla, siniri artarken. "Saçım da umurumda değil," dedi, ama otomatik olarak elini kaldırıp nemli saçlarını kulağının arkasına itti. "Duymamı istemediğin şey neydi?"

Teyze ve kız kardeşi birbirlerine baktılar ve bu, Laurel'ın öfkesini on kat daha artırdı.

"Sadece haberlerdeki bir şey, canım," dedi Caroline, sandalyesinde kıpırdanarak. Siyah-beyaz noktalı elbisesinin geniş eteğini, sanki aklında daha önemli bir şey yokmuş gibi, yavaşça ve rahatça düzeltti. "Seni bu konuda üzmemek istemedik, hepsi bu."

Laurel kollarını kavuşturdu ve beyaz mermer şöminenin önüne dikildi. "Haberlerden korunacak kadar kırılgan değilim," dedi, sesinde gerginlik vardı. "Dünyadan korunmaya ihtiyacım yok. En ufak bir şeyde parçalanacak kadar hassas bir ruh hali içinde değilim."

Bu sözleri söylerken bile, yalanın tadı ağzını kuruttu. Buraya şımartılmak için gelmişti. Daha dün gece, değersiz bir sarhoşla değersiz bir köpek hakkında tartışırken paramparça olmuştu. Zayıftı. Titreyerek, bu kelimeye, bu düşünceye karşı kaslarını gerdi.

"Elbette öyle düşünmüyoruz, Laurel," dedi Caroline, bir kraliçe gibi zarif ve ağırbaşlı bir şekilde ayağa kalkarak. Koyu renkli gözleri sabitti, ifadesi pratikti, açık sözlüydü ve hiç acıma belirtisi yoktu. "Buraya dinlenmek ve rahatlamak için geldin. Bu cinayetlerle ilgili spekülasyonların akıntısına kapılmasan, bu hedeflerine daha kolay ulaşabileceğini düşündük."

"Cinayetler mi?"

"Son on sekiz ayda dört tane oldu. Şüpheli itibara sahip genç kadınlar... dört farklı bölgedeki bataklıkta boğulmuş olarak bulundu... Tanrıya şükür Partout'ta değil." Bu bilgiyi olabildiğince yalın ve az detaylı bir şekilde verdi. Artık sır açığa çıktığına göre,

konuyu nazik eufemizmlerle dolandırmanın bir anlamı olmadığını düşündü. Elbette yeğeni, savcı olarak görev yaptığı süre boyunca bu kadar kötü veya daha kötü davalarla uğraşmıştı. Ama gazetelerin yaptığı gibi işkence ve sakatlamaların korkunç bir tablosunu çizmenin de gereğini görmüyordu. Sadece davanın Laurel'ın dikkatini çekmemesini umuyordu. Scott County'deki durumdan kurtulduktan sonra, seks ve şiddet içeren başka bir sansasyonel davaya dalmasına gerek yoktu.

"Hepsi Acadiana'da mı?" diye sordu Laurel, olasılıkları Louisiana'nın Fransız Üçgeni'ni oluşturan bölgelere indirgedi.

"Evet."

"Herhangi bir şüpheli var mı?" Bu soru, birinin sağlığını sormak kadar onun için doğal bir şeydi.

"Hayır."

"Onlar..."

"Bu seni ilgilendirmez, bebeğim," dedi Savannah sert bir sesle. Kanepeden kalkıp öne doğru geldi, öfkesi kalçalarının sallanmasını hiç de azaltmıyordu. "Sen polis değilsin, savcı da değilsin, bu kızlar bu yargı bölgesinde ölmüyorlar bile, o yüzden kafana takma. Duydun mu?"

Laurel, Savannah'ya onun annesi olmadığını söylemek üzereydi, ama sözleri geri yuttu. Ne kadar saçma bir ifade olurdu. Savannah, birçok yönden Vivian'ın hiç olmadığı kadar ona annelik yapmıştı. Üstelik Savannah sadece onu korumaya çalışıyordu.

Ellerini beline koyarak öfkesini bastırdı, yavaşça içini çekerek biraz rahatladı ve gösterdiği az miktardaki öfkenin onu tükettiğini hissetti. "Bir dizi cinayeti çözmeye niyetim yok," diye onları temin etti. "Bu günlerde kendimi idare etmekle bile meşgul olduğumu hepiniz biliyorsunuz."

"Saçmalık," dedi Caroline, başını sallayarak. "Sen gayet iyisin. Biz sadece gücünü geri kazanmana odaklanmanı istiyoruz, hepsi bu. Sen bir Chandler'sın," dedi, tahtına tekrar oturarak eteğini düzeltti. "İnatçılığın seni yenmezse, her şey yoluna girecek."

Laurel gülümsedi. Belle Rivière'ye gelme sebebi buydu: Caroline'ın yılmaz metaneti ve vahşi kararlılığı. Bayou Breaux çevresinde, Laurel'ın teyzesini pitbull'a benzetenler vardı; bu benzetme Caroline'ı son derece memnun ediyordu. Caroline Chandler, tanıdığı herkes tarafından ya

tanıdığı herkes tarafından ya sevilirdi ya da nefret edilirdi ve bu kadar güçlü tepkilere neden olmasından, tepkiler ne olursa olsun, büyük gurur duyardı.

"Öğle yemeğine gidiyoruz, Caroline teyze," dedi Savannah, büyük çantasının askısını omzuna asarak. Ray-Ban gözlükleri burnunun köprüsüne geri kaydı. "Geliyor musun? Mama Pearl kilise toplantısına gitti."

"Teşekkürler, hayır, canım." Caroline çayını yudumlarken gizemli bir gülümsemeyle, "Bu öğleden sonra Lafayette'de bir arkadaşım ile öğle yemeği randevum var," dedi.

Savannah gözlüklerini aşağı indirdi ve Laurel'a kaşlarını kaldırdı, Laurel ise sadece omuz silkti. Caroline'ın diğer kasabalardaki arkadaşlarının isimleri ya da cinsiyetleri yoktu. Caroline hiç evlenmemiş, hatta yerel erkeklerle ciddi bir ilişki yaşamamıştı, bu yüzden cinsel tercihleri uzun zamandır Bayou Breaux'daki dedikoduların konusu olmuştu. O ise her zaman kararlı ve inatçı bir şekilde bu soruya cevap vermeyi reddetmiş, bunun kimseyi ilgilendirmedini söylemişti.

"Ne düşünüyorsun?" Savannah, kırmızı Corvette kabriyolünün derin koltuklarına otururken sordu.

"Hiçbir şey," dedi Laurel, otomatik olarak emniyet kemerini takarak. Savannah, hayatını yaşadığı gibi araba da kullanıyordu.

Savannah, anahtarı kontak anahtarına sokup spor arabanın motorunu çalıştırırken kötücül bir şekilde güldü. "Hadi ama, bebeğim. Caroline teyzenin gizemli arkadaşlarından biriyle birlikte olduğunu hiç hayal etmedin mi?"

"Tabii ki hayır!"

"Ne kadar da namuslusun." Garajdan çıkıp, doğrudan şehir merkezine giden, ağaçlarla çevrili sakin sokağa girdi. Belle Rivière, yolun tarım arazileri ve sulak alanlara uzandığı son evdi. Ancak, evlerin yan yana durduğu sokakta bile, tek hareket, ağaçlardan yırtık bayraklar gibi sarkan İspanyol yosunlarının sallanması gibi görünüyordu.

"Akrabalarımın seks yaptığını hayal etmek istemem beni tutucu yapmaz," diye mırıldandı Laurel.

"Hayır," dedi Savannah. "Ama bu seni ailenin tuhaf üyesi yapar, değil mi?"

Debriyajı bıraktı ve Corvette'i motoru gürültüyle caddede uçurmaya başladı. Laurel gözlerini yola dikti ve elini ağzına götürüp başparmağını ısırma dürtüsüyle mücadele etti.

Seks, konuşmak istediği son şeydi. Keşke böyle bir şey olmasaydı. Ona göre, seks olmasaydı dünya çok daha iyi bir yer olurdu. Scott County'de uğruna mücadele ettiği çocuklar ve sayısız diğerleri için kesinlikle daha iyi bir dünya olurdu. Savannah bu kadar cinsel bir yaratık olmasaydı, hayatında neler başarabileceğini hayal etmeye çalıştı.

Bu düşünceler, bir sürü başka düşünceyi de beraberinde getirdi ve midesini bulandırdı. Dikkatini, ses hızıyla geçtikleri tanıdık manzaralara çevirmeye çalıştı: küçük, çiftlik tarzı evlerden oluşan bir blok, her birinin ön bahçesinde Meryem Ana'ya adanmış bir tapınak vardı. Tapınaklar, eski pençeli küvetlerin ikiye kesilip toprağa gömülmesiyle yapılmıştı. Kutsal Ana'nın beyaz totemlerinin ayaklarının etrafında çiçekler coşkuyla açıyordu. Son yıllarda restore edilmiş tuğla şehir evleri. Eski ve zevksiz "modernize edilmiş" vitrinlerin karışımıyla dolu şehir merkezi.

Mahkeme binasının önünden geçerken dönüp bakmadı, bunun yerine son otuz yıldır donanım mağazasının önünde oturmuş, dedikodu yapıp yabancıları dikkatle izleyen, buruşuk, yıpranmış yaşlı adamların topluluğuna odaklandı.

Sahneler tanıdıktı, ama rahatlatıcı değildi, onun istediği gibi değildi. Gördüğü her şeyden bir şekilde uzak hissediyordu, sanki bir pencereden bakıyormuş gibi, dokunamıyor, insanların sıcaklığını ya da o yerle uzun süredir tanışmanın verdiği rahatlığı hissedemiyordu. Gözlerinin arkasında yaşlar birikti ve başını hafifçe salladı, oturma odasında Caroline ve Savannah'a ruh halini savunmak için söylediği acı sözleri düşündü. Ne saçmalık. Eski bir cam kadar kırılgan, bir kedi yavrusu kadar zayıftı.

"Gerçekten çok aç değilim," diye mırıldandı, gerginliği içinde artarken, içinden gelen güç ve zayıflık birbirine karşı itişip kakışırken, ellerinin titremesini önlemek için parmaklarını arabanın koltuğunun bej deri döşemesine gömdü.

Sinyal verme zahmetine girmeden, Savannah kasabadaki yarım düzine restorandan biri olan Madame Collette'in yanındaki otoparka girdi. İki park yerini kaplayarak, Corvette'i bir Mercedes

sedan ile paslanmış bir Pinto'nun arasına eğik bir şekilde park etti. Motoru durdurdu ve anahtarları avucuna aldı, Laurel'a özür ve sempatiyi eşit ölçüde içeren bir bakış attı.

"Bu konuyu açtığım için özür dilerim. Seni üzmem, bebeğim. Daha iyi bilmeliydim." Elini uzattı ve Laurel 'in tuhaf bir açıyla kurumuş saç tutamını okşayarak, onu kulağının arkasına itti. Bu hareket, açıkça annelik içgüdüsünün bir göstergesiydi. "Hadi tatlım, Madame Collette'in raventli turtasından birer dilim alalım. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Laurel gülümsemeye çalıştı ve Jackson ile Dumas'nın köşesinde duran yıpranmış gri binaya baktı. Madame Collette's caddeye bakıyordu ve arkası suya bakan, sineklikli bir yemek alanıyla bayou'ya açılıyordu. Restoran, paslı teneke çatısı ve ön tarafında asılı duran eski mavi sineklikli kapısıyla pek de hoş görünmüyordu, ama o kadar uzun süredir faaliyet gösteriyordu ki, Bayou Breaux'daki sadece gerçek eski topraklar orijinal Collette Guilbeau'yu hatırlıyordu. Collette Guilbeau, tütün çiğneyen, altıpatlar taşıyan ve Teddy Roosevelt'in ona verdiği bıçakla timsahları kesen minyon bir kadındı. Teddy Roosevelt, Atchafalaya'da av gezisi yaparken bir şeyler atıştırmak için buraya uğramıştı.

Madame Collette'in raventli turtası. Bir gelenek. Turtası kadar acı-tatlı anılar. Laurel, Belle Rivière'nin avlusundaki تنها verandada oturmayı tercih edeceğini düşündü, ama derin bir nefes aldı ve emniyet kemerini çözdü.

Savannah, kırmızı vinil koltukların sıralandığı koridorda, kalçalarını tembelce sallayarak ve mekandaki tüm erkeklerin bakışlarını üzerine çekerek öncü oldu. Laurel, bol şortunun ceplerine ellerini sokmuş, başını eğmiş, burnundan kayan büyük gözlükleriyle, dikkat çekmek istemeden, yine de meraklı bakışları üzerine toplayarak onun peşinden gitti.

Sıcak baharatlar ve kızartılan balık kokusu havayı kaplamıştı. Kabartmalı teneke tavandan, neredeyse seksen yıldır olduğu gibi, tavan vantilatörleri sarkıyordu. Laurel'in çocukluğundan hatırladığı aynı kırmızı-krom tabureler, devasa eski dinazor gibi bir kasa makinesi ve turtaları sergilemek için cam vitrin bulunan aynı uzun tezgahın önünde duruyordu. Aynı eski müşteriler, aynı masalarda, aynı bükülmüş ahşap sandalyelerde oturuyorlardı.

Ruby Jeffcoat her zamanki gibi tezgahın arkasında durmuş, öğle yemeği saatinin fişlerini kontrol ediyordu. Her zamanki gibi siyah-beyaz üniformasını giymişti. Hâlâ zayıf ve

huysuz görünüyordu, saç filesi marcel saç stilini düzgün bir şekilde düzeltmiş, dudakları masa örtülerindeki karelerle rekabet edecek kadar kırmızı renkteydi.

Marvella Whatley, Laurel'in hatırladığından biraz daha tombul ve yaşlı görünüyordu, masaları hazırlıyordu. Kısa kesilmiş siyah kıvrıcık saçlarında ince ince gri saçlar vardı. İşinden başını kaldırıp baktığında, koyu tenli yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

"Hey, Marvella," diye seslendi Savannah, garsona parmaklarını sallayarak. "Hey, Savannah. Hey, Miz Laurel. Neredesiniz?"

"Raventli turta için geldik," dedi Savannah, taze krema umuduyla bir kedi gibi gülümseyerek. "Raventli turta ve Co-Cola."

Tezgahın arkasında Ruby, Savannah'nın kısa eteğine ve uzun çıplak bacaklarına baktı ve öfkeyle burnunu çekerek, kaşlarını o kadar çok çatarak, ağzı at nalı şekline büküldü. Marvella sadece başını salladı. Marvella'yı hiçbir şey rahatsız etmezdi. "Hemen geliyor bayanlar. Fırından yeni çıktı bu turta. Kesinlikle daha fazlasını isteyeceksiniz. Bayan Collette, bu turta ile kendini aştı."

Savannah'ın sonunda oturduğu masa, arka tarafta, perdeli odadaydı. Terk edilmiş tabaklar ve bardaklar, öğle yemeği telaşını kaçırdıklarını gösteriyordu. Bayou'da, bir çift balıkçı sabahı bataklıkta geçirdikten sonra, alüminyum bir balıkçı teknesi motoruyla geçiyordu. Uzak kıyıdaki sazlıkların arasında bir balıkçıl durmuş, turuncu Virginia sarmaşığı ve kahve otlarının oluşturduğu arka planda heykel gibi hareketsizce onların geçişini izliyordu.

Laurel, Madame Collette'in yemeklerinin kokusu ve perdeli odanın ötesindeki kahverengi suyun daha ince vahşi kokusuyla dolu derin bir nefes aldı ve kendini rahatlamaya bıraktı. Gün mükemmeldi: sıcak ve güneşli, gökyüzü uzak kıyıdaki yoğun ağaçların üzerinde parlak mavi bir kase gibiydi. Meşe, söğüt ve akçaağaç. Palmiyeler, uzun parmaklı eller gibi yayılan yaprakları. Gidecek hiçbir yeri, yapacak hiçbir şeyi yoktu, sadece günü bataklığı seyrederek geçirecekti. Bu ayrıcalık için çok para ödeyecek insanlar vardı.

"Vay vay," dedi Savannah, Ray-Ban gözlüklerinin camlarından odayı süzerken, "Bayou Breaux'nun en sevdiği oğlu, bizzat kendisi değil mi?"

Laurel odanın diğer tarafına baktı. En uzak köşedeki masada tek diğer müşteri oturuyordu: iri, sert görümlü bir adam, parmaklarıyla taramış gibi dağınık sarı saçları vardı. Elli yaşında olabilir, daha yaşlı da olabilir. Anlamak zordu. Atletik bir görünümü vardı: geniş omuzlar, büyük eller, yaşına meydan okuyan yakışıklı bir canlılık. Spiral defterin üzerine eğilmiş, eski moda yuvarlak, altın çerçeveli gözlüklerinden aşağıya doğru bakıyordu.

altın çerçeveli yuvarlak gözlükleriyle aşağıya bakıyordu. Not alırken yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı. Solunda, kolayca ulaşabileceği bir yerde, uzun bir buzlu çay sürahesi duruyordu, sanki bütün gün orada oturup çalışırken bardağını doldurup yeniden doldurmayı planlıyormuş gibi. Laurel onu tanımadı ve Savannah'a dönerek bunu ifade eden bir bakış attı.

"Conroy Cooper," dedi Savannah soğukkanlılıkla.

Adını hemen tanıdı. Conroy Cooper, bölgenin tanınmış bir ailesinin oğlu, Pulitzer Ödülü sahibi yazar. Bayou Breaux'da büyümüş, ardından New York'a taşınarak Güney'deki yaşamı anlatan, eleştirmenlerce beğenilen öyküler yazmıştı. Laurel onu hiç şahsen görmemişti, kitaplarını da okumamıştı. Güney'de büyümekle ilgili bilmesi gereken her şeyi bildiğini düşünüyordu. Birkaç kez kamu radyosunda onun hikayelerini dinlemişti ve anlattığı hikayeleri değil, sesini hatırlıyordu. Düşük, zengin ve yumuşak, eski Güney kültürünün sesi. Yavaş ve rahatlatıcı, aynı anda hem sakinleştirici, hem çekici, hem de güven verici bir güce sahipti.

"Birkaç ay önce buraya geri taşındı," dedi Savannah, komplo kurar gibi alçak sesle.

Gözleri hâlâ Cooper'a dikilmişti, yüzündeki ifade güneş gözlükleriyle gizlenmişti. Marvella'nın getirdiği terli kola bardağının kenarını parmağıyla yukarı aşağı okşadı, bu hareket Laurel'a öfkeyle kuyruğunu sallayan bir kediye hatırlattı.

"Karısı Alzheimer hastası. Onu New York'tan buraya getirip St. Joseph Huzurevi'ne yerleştirdi. Duyduğuma göre karısı kafasındaki delikten bile farkı yokmuş."

"Zavallı kadın," diye mırıldandı Laurel.

Savannah, onaylamaktan çok hazımsızlık gibi bir ses çıkardı.

Pasta geldi, buhar çıkaran sıcaklığıyla vanilyalı dondurma kenarlarından eriyerek tabağa damlıyordu. Laurel pastasını zevkle yedi. Savannah, dondurma tamamen sıvı hale gelene ve pasta ıslak kartona benzeyen pembe topaklar ve kabuklarla dolu bir karmaşaya dönüşene kadar pastasını karıştırıp oynadı.

"Bir sorun mu var?"

Laurel'in sesiyle irkildi ve henüz onun varlığını fark etmemiş olan Cooper'dan gözlerini ayırdı. "Ne?"

"Pastanı yemiyorsun. Bir sorun mu var?"

Kırılğan bir gülümsemeyle ellerini salladı. "Hiçbir şey yok. Sadece iştahım sandığım gibi değil, hepsi bu."

"Oh, peki..." Laurel, yazdığına dalmış Cooper'a düşünceli bir bakış attı. "Sokağın yukarısındaki hırdavatçıya gitmeyi düşünüyordum. Caroline teyze yeni bir bahçe hortumu istiyor. Gelmek ister misin?"

"Hayır, hayır, hayır," dedi aceleyle. "Sen git. Arabada buluşuruz. Madam Collette'ten bu turtaların birini paketlenmesini isteyeceğim ve akşam yemeği için eve götüreceğim."

Savannah ıslak bir dilim turta aldı ve Laurel'ın kapıdan çıkıp onu, kalbini kolayca ele geçirmiş ve onu kırmaya kararlı görünen adamla yalnız bıraktığını izledi.

Öfke, bir sıcaklık dalgası gibi içinden geçerek onu pervasızlığa itti. Onun kendisine bakmasını istiyordu. Onu her gördüğünde, her düşündüğünde hissettiği aynı açlığı onda da görmek istiyordu. Gözlerinde aynı saf özlemi görmek istiyordu. Ama o, sanki o bir masa ya da sandalyeden daha önemli değilmiş gibi, ona aldırış etmeden oturup yazmaya devam etti.

Yavaşça ayağa kalktı, kısa eteğini düzeltti, her hareketi duysal ve kıvrımlıydı. Ne kadar da işe yaradı. Cooper başını eğmiş, kaşlarını çatmış, çenesini sıkmış, yazmaya devam ediyordu.

Yavaşça odanın karşısına doğru yürüdü, stiletto topuklu ayakkabıları muşamba zeminde tıklıyordu. Güneş gözlüklerini onun defterinin yanına attı ve eteğinin kenarını yavaşça, santim santim kaldırarak pürüzsüz, krem si uyluklarını ve o uylukların birleştiği yerde düzgünce kesilmiş koyu renkli kıvrımları ortaya çıkardı.

Cooper sandalyesinden fırladı, kalemini düşürdü ve dirseğinin yanındaki çaydanlığı neredeyse devirecekti. "Tanrı aşkına, Savannah!" Sözler boğazından kaba bir fısıltı olarak çıktı. Otomatik olarak kapıya bakarak tanık olup olmadığını kontrol etti.

"Merak etme tatlım," dedi Savannah, kumaşını kasıklarına ileri geri kaydırarak. "Burada biz zina yapanlardan başka kimse yok."

Masadan uzanarak eteği indirip onu örtmek istedi, ama kadın ondan uzaklaşarak masanın ucuna doğru yavaşça ilerledi ve sırtını kapıya döndü.

"Gördüğün hoşuna gitti mi, Bay Cooper?" diye mırıldandı bal gibi bir sesle, soluk mavi gözlerinde kötücül bir yaramazlık parlıyordu. "Menüde yok, ama bana çok nazikçe sorarsan sana bir tat verebilirim."

Cooper içini çekerek arkalarına yaslandı ve kadının dizini yanındaki sandalyeye indirmesini izledi. İlk şok geçmişti ve her zamanki sakin havası, giydiği eski tattersall gömleği kadar rahat bir şekilde üzerine çöktü. Savannah'nın doğası şok etmekte. Aşırı tepki vermek, onu daha da çılgınca davranmaya itiyordu, dikkat çekmek isteyen yaramaz bir çocuk gibi. Bu yüzden kendini hazırladı ve doyasıya baktı, bu anı bozan herhangi birini, yakalanmadan önce harekete geçecek kadar çabuk göreceğini biliyordu.

"Belki daha sonra," dedi yavaşça. "Bu gece, belki."

Kız dudaklarını büzerek, kirpiklerinin altından ona baktı. "O kadar uzun süre beklemek istemiyorum."

"Ama bekleyeceksin. Bu sadece daha iyi olacak."

Yavaşça, rahatça tekrar elini uzattı ve parmak uçlarını bacağının birkaç santim yukarısına kaydırды, eteğini onun elinden çekip almak niyetindeydi, ama kız elini yakaladı ve onu bacaklarının arasına yönlendirdi.

"Dokun bana, Coop," diye fısıldadı, ona yaslanarak, yanağını onun başının üstüne bastırды. Sağ kolunu onun boynunun arkasına doladı, kalçaları otomatik olarak, ritmik bir şekilde onun eline doğru hareket etmeye başlarken, yüzünü göğüslerine sabitledi. "Lütfen, Coop..."

Sıcak ve ipeksiydi, vücudu anında seks için hazırды. Ona karşı şehvetle hareket etti. Cooper, izin verse, kimlerin içeri girebileceğini umursamadan, onu o anda üzerine atlayacağından hiç şüphe duymuyordu. Bu fikir, arzusu artarken ve zonklarken, güçlü bir fantezi çekiciliği taşıyordu, diye düşündü, yüzünü buruşturarak. Ama bunu yapmayacaktı.

Savannah'ın büyüüne kapılan diğer erkeklerden kendisini ayıran tek şeyin bu olduğunu düşündü; onun ezici cinselliği karşısında kendini kaybetmek yerine, bir şekilde mantığın sesini korumayı başarmıştı.

"Lütfen, Coop," diye fısıldadı Savannah. Dilinin ucuyla onun kulağının kenarını okşadı, karnının derinliklerinde bir düğüm gibi biriken arzuyla hafifçe nefes nefese kaldı.

Arzu, çöl rüzgarı gibi etrafında dönüyor, cildini ısıtıyordu. Bluzunu yırtıp, ıslak ve açgözlü ağzını göğüslerinde hissetmek istiyordu. Kendini onun penisine saptamak ve bu zevkle çılgına dönmek istiyordu. İstiyordu... istiyordu... istiyordu...

Sonra elini çekti ve ayağa kalktı, ondan uzaklaştı ve arzusu sert bir hayal kırıklığına dönüştü.

"Sen tam bir pislüksin," diye tükürdü, eteğini aşağı çekip üstünü düzeltti. Bir tutam saç yüzüne düştü ve terden ıslak yanağına yapıştı. Saçını kulağının arkasına koydu.

Cooper gözlüklerini çıkardı ve buğuyu temizlemeye başladı, temiz beyaz mendiliyle lensleri metodik bir şekilde sildi. Kaşlarının altından ona baktı, bakışları safir mavisi, kaya gibi sabitti. "Halka açık bir yerde seninle seks yapmayacağım için pislik miyim?"

Savannah, gözyaşlarını geri çekerek, onu utandırma gücüne sahip olmasına öfkeleni. "O lanet odanın diğer ucundan bana bakmadın bile! Bana nezaket gereği 'İyi günler, Bayan Chandler' bile demedin."

"Konsantre oluyordum," dedi sakın bir şekilde.

Gözlüklerini yerine taktı, mendili katladı ve haki pantolonunun arka cebine geri koydu. Bu işi bitirdikten sonra, ona şefkatli bir bakış attı, ağzının köşeleri, elli sekiz yaşına rağmen çocuksu ve inanılmaz derecede çekici bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı. "İşime o kadar dalmış olursam, senin girişini kaçırsam, ben bir erkek olarak çok utanırım, Savannah."

Elini uzattı ve sonsuz bir nezaketle kızın yanağına dokundu. "Beni affeder misin?"

Lanet olsun, affedecekti. O alçak, kültürlü ses tonu onu ipek gibi sarmıştı. Yanına kıvrılıp yüz yıl boyunca onu dinleyebilirdi, sadece yanında olduğu için mutluydu. Tekrar burnunu çekip ona yan gözle baktı.

"Ne üzerinde çalışıyorsun? Kısa bir öykü mü?"

Coop, o uzanıp defteri almak üzereyken onu aldı ve kapatarak zoraki bir gülümseme attı. "Hayatım, benim çalışmalarımı başkalarının okumasını ne kadar sevmediğimi bilirsin. Kahretsin, bitirene kadar ajansımın bile okumasını istemiyorum."

"Benimle mi ilgili?" Fırtına bulutları tekrar içimde toplanıp gürledi. "Yoksa Lady Astor ile mi ilgili?" diye sordu huysuzca, başını sallayarak masadan huzursuzca uzaklaştı.

Perdeleri olan duvar boyunca volta attı, öğleden sonra bataklıkta sauna gibi olan nehirde, hiçbir şeyden habersiz turistleri taşıyan eski püskü tekneye aldırış etmedi.

"Lady Astor Cooper," diye alaycı bir şekilde, ellerini beline koyarak dedi. "Şehit olmuş kocaların koruyucu azizesi."

"Kocam için şehit olmak, sikim için şehit olmaktan iyidir."

"Benim yaptığının bu olduğunu mu ima ediyorsun?" diye sordu. "Seks için kendimi feda etmek mi?"

Cooper dişlerinin arasından nefesini tıslayarak çıkardı ve yorum yapmadı. Tehlikeli bir zeminde yürüyorlardı. Savannah'ın cinsel motivasyonları hakkında kendi teorileri vardı, ama bunları onunla paylaşmanın bir yararı olmazdı. Onun öfke ve histerinin içinde çılgınca saldırdığını çok kolay hayal edebiliyordu. Ve onu incitmek istemiyordu. Tüm kusurlarına rağmen, ona aşık olmuştu. Gerçek anlamda umutsuz bir aşk.

"Size bir haberim var, Bay Cooper," dedi, yüzüne yaklaşarak, güzel ağzını acı bir ifadeyle bükerek. "Sikişiyorum çünkü sikişmeyi seviyorum, ve eğer siz yapmak istemiyorsanız, o zaman yapmak isteyen birini bulurum."

Kız öfkeyle yüzüne nefesini üflerken, adam onun kollarını yakaladı ve bir an için onu orada tuttu, gözlükleri yine buğulanmıştı. İçinde derin, yoğun bir üzüntü kabardı ve kaşlarını çatı. "Kendini mutsuz ediyorsun, Savannah," diye mırıldandı.

O, gerçeğin soğukluğunu üzerinden atmaya çalışarak içten içe titredi. Coop bunu gördü, lanet olsun. O, dünyayı bilen, dünyadan bıkmış, yıpranmış mavi bakışlarıyla onun gözlerine baktı ve onun sinirine dokunduğunu gördü. O, ondan uzaklaşarak masadan güneş gözlüklerini aldı.

"İçgörülerini işin için sakla, Coop," dedi sertçe. "Gerçekten kendini yaşayabildiğin tek yer orası." Ray-Ban gözlüklerini taktı ve ona alaycı bir gülümseme attı. "İyi günler, Bay Cooper."

Madame Collette'in dükkanından öfkeyle ve Obsession parfümünün kokusuyla fırladı, hesabı ödemek zahmetine bile girmedi. Ruby Jeffcoat onun kim olduğunu biliyordu, kurumuş yaşlı cadaloz. Hesaba ekleyecek ve gördüğü her üç kişiye Savannah Chandler'ın ne kadar sürtük olduğunu, kasıklarına kadar kesilmiş etekle ve sütyensiz olarak şehirde dolaştığını anlatacaktı.

Laurel, Savannah öfkeyle park yerinden geçip giderken, Corvette'in yanından uzaklaştı. Savannah çok kızgındı ve Laurel, bunun restoranla değil, müşterilerinden biriyle ilgili olduğuna dair güçlü bir hisse kapıldı. Conroy Cooper. Onların babası olacak yaşta olan Conroy Cooper. Evli Conroy Cooper.

Ah, Savannah...

"Hadi buradan gidelim," diye bağırdı Savannah. Çantasını koltuğun arkasına atarak, sürücü kapısını açtı ve direksiyonun başına geçti.

Laurel arabaya binmeye zar zor yetişti, Corvette motoru çalıştırıldı ve yola ıktı. Dumas'a vardıklarında Savannah gaza bastı ve spor araba Madame Collette'in restoranından lastik izleri bırakarak uzaklaştı.

"Nereye gidiyoruz?" Laurel, rüzgarın ve motorun gürültüsünün üstesinden gelmek için bağırarak zorunda kaldığını göz önünde bulundurarak, olabildiğince rahat bir şekilde sordu.

"Frenchie's," diye bağırdı Savannah, saçındaki tokaları çıkarıp saçlarını saldı. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Laurel emniyet kemerini bağıladı ve tutundu, akşam yemeğinde ravenli turta yiyemeyecekleri gerçeğine yorum yapmaya tenezzül etmedi ve Jack Boudreaux'yu düşünmemeye canla başla çabaladı.

Beşinci Bölüm

"İsa kurtarır!" "İsa yaşar!"

"Tanrım," diye homurdandı Savannah, durup bir elini beline koyarak Frenchie's'in dışındaki manzaraya baktı.

Müşteriler galeriyi doldurmuş, aşağıya bakarak, "Frenchie's'i kapatın. Günahı sonlandırın" gibi zekice sloganlar yazan pankartlar taşıyan bir düzine protestocuyu şaşkınlıkla izliyorlardı. Picketçiler merdivenlerin altında bir grup halinde toplanmış, Lafayette televizyon kanalının kamerası için gösteri yapıyorlar, ekranlardan yayılan bataklık pop müziğini bastırmak için boşuna sloganlar atıyorlardı.

Doğruların ortasında, çetenin lideri Reverend Jimmy Lee Baldwin, JC Penney kataloğundan çıkmış gibi görünen beyaz bir yazlık takım elbiseyle görkemli bir şekilde duruyordu. O, ozon tabakasında kendi kişisel deliğini açacak kadar saç spreyi kullanmış gibi görünen bir muhabirle konuşurken, iki bin dolar değerindeki aşırı beyaz şapkalar parıldıyordu.

Jimmy Lee yakışıklıydı, boyu 1,80'den biraz fazlaydı ve bir zamanlar zayıf ve atletikti, ancak lise basketbolundan bu yana, sert kasları yumuşamıştı. Kahverengi saçlarını yüzünden geriye doğru taramış, iyi bir viski rengindeki gözlerine ve büyük beyaz Chiclets gibi gülümsemesini süsleyen göz kamaştırıcı dişlerine dikkat çekiyordu.

Henüz otuz sekiz yaşında olmasına rağmen, o kahverengi gözlerin yanında ve belli bir zayıflık gösteren ağzının çevresinde derin çizgiler vardı. Dişleri ve Suds 'n' Sun Çamaşırhane/Bronzlaşma Salonunda yaptırmış gibi görünen bronz teniyle Jimmy Lee, gerçekten yakışıklı olamayacak kadar biraz fazla kitsch görünüyordu. Tabii kimse onu buna ikna edemezdi.

"Kim o?" diye sordu Laurel, gözlüklerini burnuna iterek. Beyaz haber aracını görünce otomatik olarak gerginleşti. Onların onu bulmak için buraya geldiklerine dair mantıksız bir korku aklından geçti, ama pratiklik çekişiyle bu düşünceyi kararlılıkla ezdi. Artık haber değeri olan biri değildi.

"Papaz Jimmy Lee Baldwin. Kayıp ruhların kurtarıcısı, göksel kutsamaların sağlayıcısı, Gerçek Yol Kilisesi'nin lideri."

"Hiç duymadım."

"Hayır. Sanırım Georgia'nın kendi dini kaçıkları vardı. Reverend yaklaşık altı ay önce buraya geldi ve kendine bir cemaat toplamaya başladı. Şimdi Lafayette'deki yerel kablolu televizyonda kendi programı var. Televizyon vaizleri arasında büyük bir yıldız olmaya hazırlanıyor."

Savannah cüzdanından bir sigara çıkardı ve yakarak, güneş gözlüklerinin arkasından Jimmy Lee'ye bakarken uzun ve düşünceli bir nefes çekti. O, günah yuvaları hakkında atıp tutmaya başlayarak, çılgın bir adam gibi el kol hareketleri yapıyordu.

"Hadi ama bebeğim," dedi dumanı üflerken. "O içkiyi içmem lazım."

Laurel, grev hattına dalarak dikkatleri üzerine çekmek istemediği için yan kapıya doğru yöneldi. Ama Savannah, mini eteği uyluklarında seğirirken, kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanarak doğrudan olayın ortasına doğru gitti. Yürürken başını salladı ve serbest eliyle uzun, dağınık saçlarını kabarttı. Aşırı seks ve çökmüş bir yaşamın yürüyen reklamı gibi görünüyordu. Laurel bir iniltiyi bastırdı ve onu takip etti. Savannah her zaman belaya mıknaş gibi çekilirdi ve ağzının köşelerinde sinsî bir gülümsemeyle bu karmaşaya doğru ilerliyordu.

Onun yaklaşımı fark edilmedi. Neredeyse anında, galerideki erkeklerden çılgın tezahüratlar ve ısıklıklar yükseldi. Protestoya katılan gruptan, muhabir onu ilk gören oldu, mikrofonu Reverend Baldwin'in önüne tutarken başını klasik bir şekilde iki kez çevirdi. Kameramana dirsek attı, kameraman da lensini onun yönüne çevirdi. Papaz Baldwin, spot ışığındaki anının kesilmesinden açıkça rahatsız olarak, konuşmasının ortasında sözünü kesti. Ancak çabucak toparlandı ve durumu kendi lehine çevirmeye çalıştı.

"Kardeşim, kardeşim, kurtul!" diye dramatik bir şekilde seslendi. "İsa Mesih susuzluğunu giderirsin."

Savannah, papazdan sadece on beş santim uzaklıkta durdu, kalçasını yana kaydırarak ve yüzüne bir duman bulutu üfledi. "Tatlım, eğer beş dakika içinde Jax long-neck ile gelirse, susuzluğumu gidermesine seve seve izin veririm. O zamana kadar Frenchie bu ihtiyacı gayet iyi karşılayabilir."

Galeriye toplanan kalabalık kahkahalarla gülerek izlerken, o kameraya bir öpücük gönderdi ve yavaşça ilerledi. Picketçilerin yerini meraklılar almış, onun geçmesi için Kızıldeniz gibi ikiye ayrılmışlardı. Laurel, onun peşinden aceleyle gitmeye çalıştı ama

ancak Baldwin onu kolundan tuttu.

"Tanrı'ya dön, genç kadın. Doğru Yolu bul! Rab, inancın ve doğruluğunla ruhunun susuzluğunu giderirsin!"

Laurel ona baktı, kaşlarını sinirle çatladı. Jimmy Lee Baldwin gibilere tahammülü yoktu. Televizyon vaizleri, onun gözünde itibarsız ikinci el araba satıcılarından bir kademe daha aşağıdaydı, fakir ve yaşlıları sınırlı paralarından dolandırıyor, onlara Tanrı'nın İncil'de bedelsiz sunduğu kurtuluşu satıyorlardı. Buraya kavga etmeye gelmemiştir. Aslında, kalabalığın içinden fark edilmeden geçebilmek için her şeyi verirdi. Ama piyon olarak kullanılmaya niyeti yoktu. Derin bir nefes aldı ve içindeki ateşin alevlendiğini hissetti.

"Benim kendi inançlarım var, Bay Baldwin," dedi, içinden gülümseyerek, Baldwin başını çevirip ona sanki aniden iyileşmiş bir dilsizmiş gibi bakarken. Baldwin, onun kendisine karşı çıkmasını beklemiyordu. "Hepsi, lisanslı bir işletmede tamamen yasal alkollü içeceklerin satışından daha önemli."

Jimmy Lee şoktan takdire şayan bir şekilde kurtuldu. "İçki içmenin günahını hoş görüyorsun, kayıp kız kardeşim? Tanrı merhamet etsin..."

"Yanılmıyorsam, Kana'daki düğünde suyu şaraba çeviren İsa'ydı. Yuhanna, ikinci bölüm, birinci ila on birinci ayetler. İçki kötü değildir, papaz bey, sadece aşırı içenlerin yaptığı aptalca davranışlar kötüdür. Alkolizm bir hastalıktır, günah değildir. Belki de Tanrı, aksini öne sürerek sizin ruhunuza merhamet etmelidir."

Kadının tahminine göre, videoda bir gülümseme olarak algılanabilecek şekilde kar beyazı dişlerini gösterdi ve parmaklarını kadının koluna sıkıca geçirdi, öfkesini belli etti. "Ben sadece insanların ruhlarını kurtarmak için savaşıyor Tanrı'nın askeri olarak geldim. Savaş alanlarımız, insanların zayıflıklarının maddi kazanç için sömürüldüğü günah yuvalarıdır."

"Eğer sadece insanların ruhlarını kurtarmakla ilgileniyorsanız, o zaman belki de elinizi benden çekebilirsiniz," dedi kadın kuru bir şekilde, onun elinden kurtulmaya çalışarak. "İnsanların zayıflıklarını maddi kazanç için sömürmek konusunda, benim ilgim daha çok televizyon vaizlerinin topladığı paraların nasıl harcandığı yönünde. Tanrı'nın bu konuda ne diyeceğini merak ediyorum."

Galeriye toplanan seyirciler alkışlarken Baldwin'in yüzü kızardı. Ağzı sıkıştı ve birkaç dakika önce

parlak zafer ışıklarıyla parıldıyordu, kehribar gibi sertleşmişti. O, Laurel'dan bir adım geri çekildi ve Laurel konusunda yenilgiyi kabul etti. Laurel ona son bir kez sert bir bakış attı ve merdivenlere doğru dönmeye başladı, ancak muhabir onu yanından geçti ve Laurel, kameramanın arkasında bir asistanın tuttuğu el flaşının ışığından kaçmak için geri çekildi.

"Bayan, ben KFET-TV'den Doug Matthews, adınızı alabilir miyiz lütfen?"

Laurel'in zihninde başka zamanlar ve başka kameraların anıları canlandı. Muhabirler ona baskı yapıyordu, bir av köpeği sürüsü gibi ona saldırıyor ve atlıyorlardı. Sorular, suçlamalar, alaycı sözler, her taraftan ona dart gibi fırlatılıyordu.

"Hayır," diye mırıldandı, aniden göğsünü sıkın sıkışıklıkla mücadele ederek. "Hayır, lütfen beni rahat bırakın."

Savannah galeriden indi ve kameramanın lensini aşağı itti. "Kız kardeşimi rahat bırak tatlım," dedi, bakışlarını muhabire dikerek, "yoksa o sevimli mikrofonu alıp sıkı kışına sokarım."

Frenchie'nin müşterileri yuhalama ve bağırışlarla karşılık verdi. Chandler kardeşler merdivenleri çıkıp bara girerken, inananlar kalabalığından şaşkınlık çığlıkları yükseldi.

Jimmy Lee onlardan uzaklaştı ve Doug Matthews'u da yanında sürükledi. "O boku çıkaracaksın, yoksa onu o lanet mikrofonla döverim," diye homurdandı, jokey boyunda ve korkak sarısı Matthews'un üzerine eğilerek.

Doug Matthews ona tartışmalı bir bakış attı ve sarı saçlarını dikkatlice düzeltirken gazetecilik dürüstlüğünü göstermeye çalıştı. "Bu haber, Jimmy Lee."

"Senin genç ve yakışıklı erkeklere olan düşkünlüğün de öyle." Gözleri, park yerinde dolaşan ve sanki geçit törenleri yağmurla kesilmiş gibi görünen hoşnutsuz takipçilerine kaydı. "Siktir et haberi. Bu, günaha karşı büyük kampanyanın başlangıcı olmalıydı. Horn çerçeveli gözlüklü bir fahişe tarafından rezil edilmeyeceğim. O kaseti al ve ben Mesih'in kendisi gibi görünene kadar kesip yapıştır." Matthews'un göğsüne sertçe vurdu ve öfkeyle kaşlarını çatı. "Anladın mı, Dougie?"

Matthews dudaklarını büküp ağrıyan yeri ovuşturdu, turkuaz kravatını dikkatlice düzeltti. "Evet, evet. Anladım. Kimdi acaba? Seni fena halde alt etti."

Jimmy Lee çenesine parmak eklemlerini sürterek, iki kadının geçtiği ekran kapısına bakıyordu. "Kız kardeş," diye mırıldandı, zihnindeki yağlı çarklar rüzgâr değirmenleri gibi dönüyordu. "Savannah Chandler'ın kız kardeşi." Farkındalık doğdu ve bir planın tohumları kök salarken yüzü önemli ölçüde aydınlandı. "Laurel Chandler."

"Zavallı Jimmy Lee," dedi Savannah, Frenchie'nin serin ve karanlık iç mekanına girerken hiç sempati göstermeden. "O sadece kasabayı safsızlıklardan, ahlaksızlıklardan ve şehvetli davranışlardan kurtarmaya çalışıyor. O, şehvetli davranışlar konusunda birinci elden uzman." Güneş gözlüklerini burnundan aşağı kaydırarak Laurel'a baktı ve kötücül bir gülümsemeyle, "Ve ben bunu iyi bilirim, çünkü onunla yattım," dedi.

"Savannah!"

"Oh, bebeğim, bu kadar şok olmuş gibi bakma." O, odada kendine uygun bir yer ararken gülümsedi. "Vaizler de kaşınır. Ve sana şunu söyleyeyim, Jimmy Lee en yaratıcı şekillerde kaşınmayı sever..."

Biraz kötü ve biraz da haklı hissederek masaya doğru yavaşça yürüdü. Coop onu sarsmıştı, bu da hiç hoşuna gitmemişti. Jimmy Lee'yi aptal yerine koymak, Madame Collette'in evindeki olayı telafi etmek için çok işe yaradı. Ve doğrusu, Laurel'ı şok etmek de geri kalanını telafi etti. Laurel, o kadar iyi bir kız. Dürüst vatandaş Laurel. Altın çocuk Laurel. Arada bir şaşkına dönmesi ona iyi geliyordu. Diğerlerinin nasıl yaşadığını görmesine izin verin. Tanrı'nın ve Savannah'nın lütfu olmasaydı diye düşünmesine izin verin...

Bardaki kalabalık onu zafer kazanan bir kahraman gibi karşıladı, ona seslendi, kadehlerini kaldırdı. İçini bir sıcaklık ve önem duygusu kapladı. Burası onun bölgesi idi. Vivian ve Ross'un büyük üzüntüsüne, bunlar onun insanları idi. Burada takdir ediliyordu. Gülümsedi ve el salladı, bir güzellik kraliçesinin her şeyi kapsayan, asil bir jesti ile.

"Hey, Savannah!" Ronnie Peltier, bilardo masasının yanında, bilardo sopasının ucuna yaslanmış dururken seslendi. "Ağzın çok bozukmuş, kızım."

"Öyle derler, tatlım," diye cevapladı kız.

Ronnie sırtıttı ve ağırlığını diğer ayağına verdi. "Öyle mi? Öyleyse buraya gel de bana göster, güzel kız."

Savannah başını salladı ve güldü, bu sırada onun cazibesini değerlendiriyordu. Ronnie önemli yerlerinde iriydi ve olabildiğince sevimliydi. Conroy Cooper cehenneme gidebilirdi. Kendisine eğlenmeyi seven, oynamak için bir Cajun çocuğu bulmuştu.

Leonce Comeau bar taburesinde döndü ve Savannah yanından geçerken elini sırtına kaydırıldı. "Hey, Savannah, benimle ne zaman evleneceksin? Ben sensiz yaşayamam!"

Omzunun üzerinden ona sinsi bir bakış attı, yüzünü ikiye bölen grotesk yara izi, garip et düğümleriyle başlayan ve biten uzun, parlak ve pürüzsüz pembe çizgi karşısında zihinsel olarak titredi. "Bensiz yaşayamıyorsan Leonce, neden hala ölmedin?"

"I yi yiee!" Sanki onu vurmuş gibi ellerini kalbine bastırdı, sakallı yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Seni kalpsiz sürtük!"

Laurel, kalbi sıkışmış ve midesi bulanmış bir halde olan biteni izledi. Kız kardeşinin bu yönünü görmek onu paramparça etti: baştan çıkarıcı, sürtük. Savannah'ın dünyaya sunabileceği şeyler, cinsel yeteneklerinden çok daha fazlası vardı. Ya da bir zamanlar vardı. Bir zamanlar umut dolu, hayatın sunduğu olasılıklara parlak gözlerle bakan, gelecek vaat eden biriydi. Bir zamanlar...

"Kürdan ister misin, 'tite chatte'?"

Ses tanıdıktı. Viski, sigara ve siyah saten çarşaflar. Nefesi yanağına sıcak sıcak değdi ve kız ani bir hareketle döndü, kaçtığı için kendine lanet etti.

"Neden kürdan isteyeyim ki?" diye öfkeyle sordu.

Jack, koyu mavi gözlerinde parlayan öfkeye gülümsedi. Bir an önce orada gördüğü üzüntü ve suçluluk duygusuna göre büyük bir gelişmeydi bu. Bir an için kaybolmuş bir çocuk gibi görünmüştü ve bu izlenimin etkisi ona bir kamyon çarpmış gibi gelmişti. Onu gerçekten umursamadığını kendine söyledi. Bayan Laurel Chandler onun tipi değildi. Fazla ciddiye. Fazla hırslıydı. O eğlenmeyi seven kızları severdi. Birkaç iyi kahkaha, sağlıklı bir yatak sarsıntısı, hiçbir bağlanma yok. Laurel Chandler tamamen farklı bir türdü, Jimmy Lee Baldwin'i parçalara ayırması da bunu kanıtlıyordu.

"Jimmy Lee'nin dişlerinden çıkan parçaları temizlemek için, tatlım," dedi. "Onu iyice çiğneyip tükürdün. Bana senin kötü tarafına geçmemem gerektiğini hatırlat."

Kız kaşlarını çatı. "Zaten kötü tarafıma geçtin, Bay Boudreaux."

"O zaman sana bir içki ısmarlayayım da barışalım mı, melek?" diye önerdi gülümseyerek, olması gerekenden biraz daha fazla eğilerek. Kaşlarını daha da çatarak, ama yerinden kıpırdamadı.

"Yalnız kalmayı tercih ederim, çok teşekkür ederim," dedi Laurel, bir kez daha onun özenle kurduğu savunmasını aşmayı başaran o koyu renkli gözlerden kaçınarak. Bakışlarını derin bir gamzeye sabitleyip, onun bariz seksapelinin görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Oh, o zaman yanlış yere geldin tatlım."

Kolunu rahatça omuzlarına doladı ve onun isteklerini tamamen görmezden gelerek onu bara doğru yönlendirdi. O, onun yönlendirmesine direnerek kendini sert bir şekilde tuttu. Ona yan gözle baktı. Önünde parlak mavi iplikle "100% Coonass" yazan yıpranmış siyah bir beyzbol şapkası takıyordu. Sol kulağının lobunda kan kırmızısı bir yakut vardı. Giydiği vahşi Hawaii desenli gömlek tamamen açıktı ve geniş, bronzlaşmış göğsünü, siyah tüylerle hafifçe kaplı belirgin kaslarını ve çamaşır tahtası kadar sert ve çıkıntılı göbeğini ortaya çıkardı. İpeksi görünümlü bir saç çizgisi, soru işareti gibi göbek deliğinin etrafında kıvrılıyor ve soluk kot pantolonunun düşük beline doğru kayboluyordu, sanki meraklı kadın gözlerini ötesindeki bölgeyi merak etmeye davet ediyordu.

Gözlerini hızla başka yöne çevirdi ve yanaklarında aniden beliren kızarıklığı gizlemek için gözlüklerini burnuna itti.

O hiç de onun tipi değildi, diye hatırlattı kendine. O, genellikle kendisine dokunmasına izin verdiği türden bir adam değildi. O, normalde hiç tanımayacağı türden bir adamdı. Ve onu etkilemiyordu. Savannah'ın bilardo oyuncularını baştan çıkardığını izlemek istemediği için, onun kendisini bara götürmesine izin veriyordu.

"Kıçını çiğnemekten bahsedelim," dedi, gözlerinde şeytani bir ışıkla. "Siyah ve kahverengi olan ve avukata yakışan şey nedir?" Laurel ona kaşlarını çattı, o da bunu düzeltilemez bir sırıtişla karşıladı. "Doberman."

Ondan çıkan kahkaha, sanki cesurca onu okşayan bir çift el gibiydi. Laurel, istemediği tepkisine dişlerini gıcırdatarak, karakteri yargılayamayan vücudunu azarladı.

"Hey, Ovide!" Jack seslendi. "Küçük kaplanımız için bir içki ne dersin?"

Laurel bu isimle yine kızardı ve bar taburesine tırmandı, en azından Jack Boudreaux'nun dokunuşundan kurtulacağını düşündü. Yanılmıştı. Adam sadece yanına dikildi, kolunu gevşek ama

sahiplenici bir şekilde. Onun yanında durmaktan daha kötüsü, artık onunla göz hizasındaydı ve Jack tereddüt etmeden ona yaklaşıp kulağına fısıldadı.

"O Ovide," dedi, sesi sanki baştan çıkarmak için fısıldıyormuş gibi alçak ve samimi bir tondaydı. Gömleğinin cebinden bir sigara çıkardı ve dudağına taktı. "'Frenchie' Delahoussaye. Dışarıda savunduğun adam."

Barın arkasındaki adam altmışlı yaşların sonlarındaydı, kısa ve tıknazdı, omuzları eğikti ve boynu yoktu. Tepesi bilardo topu gibi keldi, başının yanlarında dağınık çelik grisi saçları vardı ve kulaklarından fantastik tutamlar halinde çıkıyordu. Kıvrık gri saçları ekose gömleğinin V yakasından dökülüyordu ve kalın bıyığı üst dudağını kaplıyor, ağzının köşelerinden aşağıya doğru uzanıyordu. Kaşları o kadar kalındı ki, alnına yapıştırılmış çelik yün pedleri gibi görünüyordu. Sihirle insan şekline bürünmüş bir nutria gibi görünüyordu. Yavaş ama kararlı adımlarla hareket ediyor, musluktan bira doldurarak uzun bardakları dolduruyordu.

Buna karşılık, onunla birlikte barın arkasında duran kadın ışık hızında hareket ediyor, bardakları doldurmak, bir paket sigara almak, pencereden mutfığa po'boy siparişi vermek için koşturuyordu. Ovide'den çok daha genç değildi, ama yüzünde yaşının izleri belirgindi, gözlerinin yanında çizgiler vardı ve ince ağzı, saçlarının rengiyle uyumlu olacak şekilde gelincik turuncu rujla boyanmıştı. Cildi, ömür boyu sigara içmiş birinin derisi gibi görünürdü. Kafatası kemiklerine gergin ve parlak bir şekilde yapışmıştı, sanki sürekli şaşkınmış gibi kafasından dışarı çıkıntı yapan büyük, koyu renkli gözlerini daha da vurgulamaktaydı. Yaşı belli olmasına rağmen, hala minyon bir kadındı, yetmişli yılların dar tasarımcı kot pantolonunun ve elektrik mavisi saten western gömleğinin altında sert, kaslı bir vücudu vardı.

Ovide'den iki bardağı kaparak birini Laurel'in önündeki bara koydu ve Frenchie'yi durmadan azarladı.

"Senin neyin var Ovide? Jack, o lanet olası bardağı istemiyor!"

Soğutucudan uzun boyunlu bir Pearl şişesi kaptı ve kapağını açarken diğer eliyle bir bez alıp bardaki su izlerini sildi, ağzı dakikada bir mil hızla konuşuyordu.

"Ovide, o neyin ne olduğunu bilmiyor, canım, kapımızın önünde sürekli vaaz verenler ve diğer her şey varken." Nefesini içine çekti ve yalvarıştan çok sinirlenmek gibi görünen bir bakışla gökyüzüne doğru baktı. "Tanrım, Jimmy

Lee gibi adamlar kendini din adamı olarak adlandırırken bu dünya nereye gidiyor? Mais, sa c'est fou! Bunu görmek bana acı veriyor."

Kalın kaşlarını Jack'e doğru kaldırdı ve sanki Jack söz alabilseydi, onun terbiyesizliğini azarladı. "Ee, cher, beni une belle femme ile tanıştıracak mısın, yoksa ne?"

Jack başını geriye attı ve güldü, kolu otomatik olarak Laurel'ı sıkıca sardı. Göğsü Jack'in yan tarafına değince nefesini tuttu.

"T-Grace," dedi, "Miss Laurel Chandler ile tanış. Laurel, T-Grace Delahoussaye, Frenchie'nin sağ kolu, sol kolu ve sözcüsü."

T-Grace, dikkatini Laurel'dan ayırmadan ıslak havluyla ona vurdu. "O at kışlı Jimmy Lee'ye çok akıllıca şeyler söylüyorsun, chère."

"Bayan Chandler bir avukat, T-Grace," dedi Jack. Bu yorum, T-Grace'in geriye yaslanıp Laurel'a sanki uzaydan geldiğini söylemiş gibi şüpheyle bakmasına neden oldu.

Laurel taburesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanarak bluzundaki kırıksıklıkları gizlice düzeltmeye çalıştı ama başaramadı. "Şu anda avukatlık yapmıyorum. Sadece akrabalarımı ziyaret etmek için buradayım."

T-Grace, Laurel'ı eleştirel bir bakışla süzdü, sonra "Ovide, o vaiz ve diğerleriyle olan 'Günahı Sonlandır' meselesi yüzünden kendini kaybetmiş durumda," dedi ve bir garsondan boş bardakların bulunduğu tepsiyi alarak barın lavabosunun yanına koymak için hızla döndü.

Laurel, karısının yanında duran, sessizce içkileri doldurup dağıtmak için bara dizilen, ifadesiz Ovide'ye bir göz attı. Ya T-Grace medyumdu ya da adamın ruh hali normal insan gözünün algılayamayacağı kadar inceydi.

"Bir erkeğin düşünmesini sağlamak için oldukça sert şeyler söylüyorsun, değil mi?" Dişlerini gıcırdatarak, bezle bardaki bir sineği kovdu. "Eğer Jimmy Lee düşünebiliyorsa tabii. O sürekli konuşmakla meşgul, kafasında düşünecek pek bir şey kalmamış olmalı. Peki, bizim avukatımız olacak mısın, chère, yoksa ne olacaksın?" diye sordu açıkça, cevabı beklerken sabırsızlıkla kollarını göğsünün altında kavuşturdu.

Laurel, soru karşısında şaşkınlık içinde ağzı açık kaldı, T-Grace'in kendisi karşısında nutku tutuldu. Teklif çok saçmaydı. O, Bayou Breau'da bir avukat değildi; o sadece Laurel Chandler'dı. Her ikisi de olabileceği fikri

şu anda aklından en uzak şeydi. Buraya dinlenmek, iyileşmek için gelmişti, kavga etmek için değil.

"Oh, hayır," dedi, başını sallayarak, bira bardağındaki buğuyu parmağıyla sinirli bir şekilde silerek. "Üzgünüm, Bayan Delahoussaye. Ben sadece tatil için buradayım. Tek yapmanız gereken, izinsiz giriş için şikayette bulunmak. Yardıma ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız, eminim sizi temsil etmekten memnuniyet duyacak birçok yerel avukat vardır."

T-Grace burnunu çekip Jack'e bir bakış attı. "Olması gerekenden daha azı ."

Ona somurtarak baktı, dudaklarının arasından söndürülmemiş sigarayı çıkarıp

"Sana söyledim, T-Grace, istesem de yapamam. Ayrıca avukata ihtiyacın yok. Jimmy Lee sadece bir baş belası. Onu görmezden gel, gider gider."

Yaşlı kadın ona sertçe baktı, şişkin koyu renkli gözlerinden alaycı tavırları kaybolmuş, yaşlı ve sert bir görünüm kazanmıştı. "Sorunlar öylece ortadan kaybolmaz, cher. Bunu benim kadar iyi biliyorsun, c'est vrai."

Laurel bu konuşmayı ilgiyle izledi. Jack'in kötü çocuk gülümsemesi, önceki gece gördüğü sert ve yoğun bakışa dönüşmüştü. Bu bakış, T-Grace'e geri çekilmesini açıkça söylüyordu, çoğu yetişkin erkeğin dikkate alacağı bir bakıştı. T-Grace umursamıyormuş gibi yaptı ve ondan uzaklaştı. Soğutucudan iki şişe çıkararak kapaklarını açarken Laurel'a yan gözle baktı.

"Neden o büyük gözlükleri takıyorsun, chère? Kılık mı değiştiriyorsun yoksa?"

Laurel bir cevap verebilmeden, bir düzine işi aynı anda yapmak için uzaklaştı. Laurel gözlüklerini burnuna itti ve kaşlarını çattı.

"Bu pek bir kılık değiştirme sayılmaz, melek," dedi Jack.

"Seninkine kıyasla değil," diye cevapladı Laurel. En iyi savunma, iyi bir saldırıdır. Bu kadar kolay okunmaktan hoşlanmıyordu ve Jack Boudreaux'ya yaptıklarının nedenlerini anlatmaya niyeti yoktu. Onun da sorgulanmaktan kaçmasına izin vermeyecekti.

"Benimki mi?" diye alay etti. Kafasını salladı, birasını uzun bir yudumla içti ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Burada kılık değiştirme yok. Gördüğün neyse o, tatlım."

Kötülük geri döndü, gözlerinde parıldadı, ağzının köşelerini kıvırdı, nefes kesen gamzeleri yanaklarına kazıdı.

yakın eğildi, elini onun beline kaydırıldı. Parmakları, bluzunun ince pamuğundan onu okşadı, tembel daireler çizdi.

"Bu sözü sevdin, değil mi?" diye fısıldadı, daha da yaklaşarak dudaklarını kızın kulağının kabuğuna değdirdi. Laurel titredi, sonra elini bol bluzunun eteğinin altına kaydırınca nefesini tuttu.

"Hayır," dedi kesin bir şekilde, elini iterek. Ona, daha iyi erkekleri bile geri çekilmeye zorlayacak bir bakış attı ve o sadece gülümsediğinde dişlerini sıktı. "Konuyu değiştirmeye çalışma."

"Değiştirmiyorum. Konu biziz. Sadece konuşma aşamasını geçmeye çalışıyorum, melek."

"Cehennem donduğunda."

"Şey, o şeytan, çok yakında bir gün ürpertecek."

Kaşlarını kaldırarak ona baktı, gururlanma ya da eğlenme isteğini bastırdı. "Öyle mi?"

"Oh, kesinlikle," dedi, koyu renkli gözleri parlayarak.

Niyeti açıktı. Laurel'ın anlayamadığı nedenlerden dolayı, gözünü ona dikmişti. Muhtemelen, kendi bölgesinde henüz yatağına atamadığı tek kadın olduğu içindi. Kibri şaşırtıcıydı. Ama daha şaşırtıcı olan, sözleri, dokunuşları ve yakınlığı içinde uyandırdığı belirsiz heyecan duygusuydu.

Bu sadece fiziksel bir ihtiyaç meselesiydi, diye mantık yürüttü, çok uzun süredir görmezden gelinen bir ihtiyaç ve durumu düzeltmeye çok istekli yakışıklı bir adam.

"Çok fazla düşünüyorsun, melek," dedi Jack, sigarasını yerine koyarken. O, cam kadar şeffaftı, aralarında elektrik kıvılcımları gibi yayılan fiziksel çekicilik için mantıklı bir bahane bulmaya çalışıyordu. Jack, bardağını ona yaklaştırdı. "Bir içki iç. Eğlen. Rahatla."

Laurel, onun felsefesini özetlediğini düşündü. Bu konuda ona fikrini söylemek üzereyken, Savannah sağında belirdi, Cro-Magnon havuz oyuncusuna sarmaşık gibi sarılmıştı.

"Bebeğim," dedi, gözlerini açgözlülükle Bay Cuestick'e dikip, elini onun göğsünde gezdirerek. "Ronnie'yle bu akşam için planlarımız var."

Sarhoş gibi konuşuyordu, ama bunun için barda yeterince uzun süre kalmamışlardı. Heyecandan sarhoştı. Seks ihtiyacından sarhoştı. Laurel iç geçirdi ve aşağıya baktı, Savannah'ın çıplak dizinin Ronnie'nin kash uyluğunda yukarı aşağı kayması onu rahatlatmadı.

"Akşam yemeği ne olacak?" diye sordu kısaca.

"Oh... sonra yeriz." İki sevgili adayı bu söz üzerine güldüler ve şakayı bir öpücükle bitirdiler, açık ağızları kısa bir süre birleşti, dilleri birbirini okşadı. Ronnie'nin eli Savannah'ın belinden aşağı kayarak kalçasına dokundu ve Savannah boğazının derinliklerinden bir inilti çıkardı.

"Peki," diye mırıldandı Laurel, dokunulmamış birasına bakarak. "Peki eve nasıl gideceğim?"

"Al. Corvette'i alabilirsin." Anahtarlar tıkırdayarak bara düştü. "Ben kendi arabamla giderim."

Bir başka müstehcen kahkaha patlaması. Laurel başını salladı.

Savannah bu hareketi göz ucuyla gördü. Ronnie'den aldığı zevki bir anlığına askıya alarak başını çevirdi ve kız kardeşinin hoşnutsuzluğunu tümüyle algıladı.

"Denemeden yargılama," dedi huysuzca, aşkı, Laurel'ın şu anki kırılganlığını ve küçük kız kardeşine her konuda yardım etme sözünü unutarak. Şu anda önemli olan tek şey onun ihtiyaçlarıydı ve en çok ihtiyacı olan şey, Ronnie Peltier ile çıplak kalmak ve iyi kız kardeşi, Conroy Cooper ve olmak istemediği biri olmak gibi şeyleri unutmaktı. "Rahatla, Laurel. Bir değişiklik olsun diye biraz eğlen."

"Hadi Ronnie, tatlım," dedi, ondan kurtulup elinden tutup onu değerli bir aygır gibi uzaklaştırdı. "Gidelim."

Laurel, onun ayrılışını izlemek için dönmedi. Oturup içkisine bakarak, Savannah'nın anahtarlığında kuyruğundan sarkan küçük lastik timsahı izledi. Timsah, ağzı açık, kırmızı dilinin üzerinde küçük bir botla ona bakıyordu. Bu bir şaka olmalıydı, ama Laurel gülmek istemiyordu. İnsanların timsahlar ya da kendi içlerindeki şeytanlar tarafından yutulmasının komik bir yanı yoktu.

Bardaki gürültü seviyesi aniden yükselmiş gibi görünüyordu, bardakların tıkırdaması, müzik kutusunun sesi, insanların sesleri kulaklarına çok yüksek geliyordu. Anahtarları aldı ve bardan uzaklaştı.

Dışarıda protestocular gitmişti, haber aracı da onlarla birlikte. Savannah ve Ronnie Beefcake'den iz yoktu. Bataklıkta, uzak kıyıda örümcek zambakları ve su marulları arasında balık tutan biri vardı. Daha önce açık mavi olan gökyüzü, şimdi Körfez'den gelen bulutlarla çizgili hale gelmişti. Rüzgâr da esmeye başlamış ve

park yerinin kenarında büyüyen kırmızı tomurcuklu ağacın kalp şeklindeki yapraklarını sallayarak ters çeviriyordu.

Laurel, Corvette'in kapısının yanında uzun bir süre durdu, sadece bataklığı seyrederek, buraya geri dönmekle hata yapıp yapmadığını düşündü. Uzakta geçirdiği zaman, Savannah'ın kendini yok etme eğiliminin anılarını bir şekilde yumuşatmıştı. Tanıdık yüzlerin cazibesi, eski acıları, eski suçluluk duygusunu yeniden canlandırma olasılığından daha ağır basmıştı.

"Senin suçun değil,
bebeğim." "Ama o bana
zarar vermiyor."

"Sen şanslısın, ben değilim, hepsi bu. Ayrıca, sana zarar vermesine asla izin vermem. Önce onu öldürürüm."

"Öldürmek yanlış."

"Birçok şey yanlış. Ama bu, insanların onları yapmasını engellemiyor."

Elini saçlarına geçirdi ve boynunun arkasındaki gerginliği ovuşturdu. Evde kalmalı, Belle Rivière'nin avlusundaki sessiz inzivada kalmalıydı. Belki Savannah'yı ikna edebilirdi ve öğleden sonra akşama doğru, buzlu çaylarını yudumlarken şezlonglarda uzanıp önemsiz şeyler hakkında konuşarak hâlâ orada olurlardı. Ya da kız kardeşinin alışveriş fikrini kabul edebilirdi. Her şey bu sonuçtan daha iyi olurdu.

"Keşke"ler üst üste yığıldı, çocukken başladığı yığına eklendi, sanki ölü mercanların üzerine yerleşip resif oluşturan canlı mercanlar gibi. Alt katmanlar pişmanlıkla doluydu, suçluluk duygusuyla sertleşmişti. Keşke o gün babasının tarlaya çıkmasını engelleyebilseydi... Keşke annesine gerçeği gösterebilseydi... Keşke başsavcıyı inandırabilseydi...

Keşke bu kadar güçsüz, bu kadar zayıf olmasaydı...

Başını eğdi ve bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, Corvette'in üç ayak pedalıyla bakıyordu ve yine bir güçsüzlük dalgası onu sardı. Manuel vitesli araba kullanmayı hiç öğrenmemişti.

"Hadi, melek," dedi Jack, yanına gelerek. Ondan uzaklaştı, ama Jack, gevşek parmaklarından anahtarları almadan önce. Anahtarları havaya attı, tek eliyle yakaladı ve bir korsan gibi sırtıttı. "Hadi gezintiye çıkalım."

Altıncı Bölüm

Kapının üzerinden atladı ve sürücü koltuğuna rahatça oturdu, zarif elleri deri kaplı direksiyonu okşadı. Huey yolcu kapısından atladı ve koltuğa oturdu, başı dik, uyumsuz gözleri parlak, kulakları dik, uyanık ve maceraya hevesli.

Laurel arabanın kaputunun etrafında koştu. "O uyuz köpeği kız kardeşimin arabasından çıkar!" diye bağırdı ve kapıyı açtı. Köpeği kovmaya çalıştı, ama köpek bunu bir oyun sandı ve ona havladı, Jack'in yüzüne kuyruğunu salladı, oyun oynar gibi eğildi ve onun eline büyük pençesini vurdu.

"Çık dışarı, pireli, bahçeyi kazıp duran, inatçı köpek!" Arabaya eğildi ve onu zorla dışarı çıkarmaya çalıştı, köpek kıvranıp bükülürken ve kafasını yüzüne yaklaştırıp onu yalamaya başlarken, zorlanarak ve küfrederek.

"İğrenç!" Laurel geri atladı, yüzündeki salyayı sildi ve Jack'e öfkeyle baktı. "Biraz daha yardımcı olabilirdin."

Jack omuz silkti ve sırttı. "O benim köpeğim değil."

Laurel dişlerinin arasından bir hırıltı çıktı. Huey ona inanamayan bir bakış attı, biraz sızlandı ve Corvette'ten atladı. Jack, onun öfkesine gülerken, bir dakika önce bataklığa bakarken yüzünde gördüğü kasvetli ifadenin yerine başka bir ifade görmekten memnun oldu.

Savannah'ın ani "randevusu"na verdiği tepkiyi merak ederek onu bardan dışarı kadar takip etmişti. Jimmy Lee Baldwin'e saldırdığına göre, kız kardeşini kovalayıp ona hak ettiğini vereceğini bekliyordu. Onu arabanın yanında kaybolmuş ve acı içinde dururken göreceğini beklemiyordu.

Tabii bu yüzden öne çıkıp anahtarları elinden almamıştı. Corvette'i denemek istemişti, hepsi bu. Evie öldüğünde Porsche'sini satmıştı. Onun ölümüne yol açan tavrının sembolüydü. Arabayı özlemiyordu, ama bazen o ham gücü, altında sıçrayan, virajları kucaklayan, otoyolda gürleyen şık makinenin hissini özlüyordu. Jeep'i onu istediği yere götürüyordu, ama bir erkeğin içindeki vahşi duyguları ortaya çıkarmak için sıcak bir spor araba gibisi yoktu.

Bu yüzden Laurel'in elinden anahtarları kapmıştı. Ona herhangi bir rahatlık sağlamak istediği için değildi. Lanet olsun, onun sorununun ne olduğunu bile bilmiyordu. Ve bilmek de istemiyordu. Karışmak istemiyordu. Savannah'in erkek zevkinden hoşnutsuzsa -ki bu neredeyse tüm erkekleri kapsıyordu- o zaman bunu Savannah ile konuşması gerekirdi. Ondan tek istediği biraz eğlence ve ilginç bir karakteri inceleme şansıydı.

Kız, küçük elini uzatmış, sert bir beklentiyle ona bakıyordu. "Anahtarlar, Bay Boudreaux."

Anahtarı kontağa takmış ve şimdi aşağıya bakarak küçük timsahı harekete geçirmişti. "Ama bu arabayı süremezsin, değil mi tatlım?"

"Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Çünkü çoktan gitmiş olurdun. Atla. Seni eve götüreceğim."

"Seninle hiçbir yere gitmeye niyetim yok. Anahtarları ver. Eve yürüyerek gideceğim."

"O zaman ben de seninle yürüyeceğim," dedi Jack inatla. Anahtarları geri çıkardı ve arabadan inerken kot pantolonunun cebine koydu. "Güzel bayanlar şu anda bu civarda tek başına dolaşmamalı," dedi, ona asla itiraf etmeyeceği endişeli bir bakış atarak. "Ama seni uyarayım tatlım, Savannah senin onun sevgili Corvette'ini Frenchie'nin otoparkında bıraktığını duyunca hiç hoşnut olmayacak. Sabaha kadar orada hiçbir şey kalmayabilir."

Laurel derin bir nefes aldı ve seçeneklerini değerlendirdi. Jack Boudreaux ile eve gidebilir ya da Jack Boudreaux ile eve yürüyebilirdi. Bayou Breaux'da güvenilir bir taksi servisi yoktu; insanların nadiren bir yere aceleyle gitmek zorunda kaldığı bir kasabada buna gerek yoktu. Frenchie's'de eve bırakmasını isteyebileceği başka kimseyi tanıımıyordu ve Caroline Teyze'nin Lafayette'den dönüp onu almaya gelmesi pek olası değildi.

"Kadınlar da pek tanımadıkları erkeklerin arabasına binmemeliler," dedi, koltuğa yerleşirken gözlerini Jack'e dikti.

"Ne?" diye sordu Jack, çıplak göğsüne elini koyarak, incinmiş masumiyetin resmini çizdi. "Benim Bayou Boğazlayıcı olduğumu mu düşünüyorsun? Oh, dostum..."

"Sen o adam olabilirsin."

"Neden bir erkek olduğunu düşünüyorsun? Bir kadın da olabilir."

"Olabilir, ama pek olası değil. Seri katiller genellikle otuzlu yaşlarındaki beyaz erkeklerdir."

Jack, gözleri parlayarak, kötücül bir şekilde sıırttı. "Sanırım ben bu tanıma uyuyorum, ama istediğimi elde etmek için kadınları öldürmem gerekmiyor, melek."

Ona doğru eğildi, bir eli koltuğun arkasında kayarken, diğeri ön paneli takip ederek onu köşeye sıkıştırdı.

O tuhaf arzu ve beklenti hissi sinirlerini gıcırdatıyordu. Eğer öne eğilseydi, adam onu öpecekti. Adamın gözlerinde bu vaadi görebiliyordu ve kendisine tamamen yabancı, vahşi ve pervasız bir şeyin cevap olarak yükseldiğini hissetti, onu mesafeyi kapatmaya, riski almaya itti. Adamın gözleri ona meydan okuyordu, ağzı çekiciydi - erkeksi, seksi, dudakları davetkar bir şekilde hafifçe aralanmıştı. Hissettiği korku, kendisinden, istemediği bu çekicilikten geliyordu.

"Bu tutku değil, güç," diye fısıldadı, sesini zar zor çıkarabiliyordu.

Jack gözlerini kırptı. Büyü bozulmuştu. "Ne?"

"Güç için öldürürler. Diğer insanlar üzerinde güç kullanmak onlara her şeye kadir olma hissi verir... diğer şeylerin yanı sıra."

Arkalarına yaslanıp Corvette'in motorunu çalıştırdı, kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak onun söylediklerini düşündü. "Öyleyse neden benimle geliyorsun?"

"Çünkü galeride benimle arabaya bindiğimi gören bir düzine tanık var. Benimle birlikte görülen son kişi sen olursun, bu da seni otomatik olarak şüpheli yapar. Bardaki müşteriler senin teklifini reddettiğimi doğrulayacaklar. Bu bir gerekçe. Eğer katil sen olsaydın, beni buradan götürüp öldürmekle aptallık etmiş olurdun, ve eğer katil aptal olsaydı, şimdiye kadar biri onu yakalamış olurdu."

Arabayı vitese takarken somurtarak, "Ben de senin benim çekiciliğim ve yakışıklılığımдан bahsedeceğini sanmıştım," dedi.

"Çekici erkekler beni etkilemez," dedi düz bir sesle, kemerini bağlayarak kemerini bağladı.

O zaman ne etkiler? Jack, arabayı yavaşça otoparktan çıkarırken merak etti.

. Keskin bir zeka, ilkeleri olan bir erkek? Birincisi vardı, ama ikincisi yoktu. Önemli değildi. Laurel Chandler ile ilgilenmiyordu. Çok sorun çıkarırdı. Ve Frenchie's'te uyanık olduğu saatlerin çoğunu geçiren bir erkeğe ilgi duymayacak kadar gergindi - her erkeğe ilgi duyan kız kardeşi gibi değil. Gece gündüz, bu ikisi. Nedenini merak etmeden duramıyordu.

Chandler kardeşler güzel kadınlar olarak yetiştirilmişlerdi. Blackie, onun gibiler için fazla iyi olduklarını söylerdi. İşe yaramaz bir çöp parçası için fazla iyiydiler. Elleri kavuşturulmuş ve ince burnuna gözlükleri takılı olan Laurel'a baktı ve yaşlı adamın haklı olduğunu düşündü.

gözlükleri ince burnunun üzerinde duruyordu ve yaşlı adamın haklı olacağını düşündü. O, ahlaklı ve yüksek idealleri olan, dürüst ve asil niteliklere sahip, titiz ve düzgün biriydi... ve gözlerinde ateş... ve acı... ve sırlar vardı...

"T-Grace ile yaptığım konuşmadan, eskiden avukat olduğunuzu mu anlamalıyım?" diye sordu, Dumas'a dönüp şehir merkezine doğru ilerlerken.

Adam gülümsedi, ama bu gülümsemede gerçek bir eğlence yoktu, sadece alaycılık vardı. "Tatlım, 'avukat' eskiden olduğum şey için çok kibar bir kelime. Ben Tristar Chemical için çalışan bir şirket köpekbalığıydım."

Laurel, geleneksel üç parçalı takım elbise giyen kurumsal imajı, karşısına oturan, kafasına ters takılmış beyzbol şapkası ve açıkta kalan Hawaii gömleği ile hafif ağır sıklet bir boksörün sert, bronzlaşmış vücudunu ortaya çıkaran adamla bağdaştırmaya çalıştı. "Ne oldu?"

Ne oldu? Hazırlanmış ve doldurulmuş bir av tüfeği kadar ağır bir soru. Ne oldu? Başarmıştı. Babasına bir şeyler yapabileceğini, bir şeyler olabileceğini, büyük para kazanabileceğini kanıtlamak için yola çıkmıştı. Blackie'nin çoktan ölmüş ve cehenneme gitmiş olması önemli değildi. Babasının hayaleti onu sürüklemişti. Başarmıştı ve sonunda her şeyi kaybetmişti.

"Onlara sırtımı döndüm," dedi, hikayenin özünü atlayarak. Evie adına hala çektiği acı, onun özel cehennemiydi. Bunu kimseyle paylaşmadı. "Rogue Lawyer. Sanırım yakında bunu bir TV filmi yapacaklar."

"Onlara sırtını döndün de ne demek?"

"Yani, onları tehlikeli atıkların nakliyesi ve dökülmesi gibi son derece yasadışı faaliyetlerden ayıran evrak izinde onlar için bağladığım düğümleri çözdüm," diye açıkladı, neden ona anlattığından tam olarak emin olmadan. Çoğu zaman insanlar sorduğunda, konuyu geçirir, şaka yapar ve konuyu değiştirirdi. "Federal yetkililer şirkete kötü gözle baktı. Şirket beni kovdu ve Baro Birliği beni attı."

"Sen sen barodan . yasadışı yasalara aykırı, potansiyel tehlikeli faaliyetleri ifşa ettiği için mi?" Laurel inanamayan bir şekilde sordu. "Ama bu..." "Durum bu, tatlım," diye homurdandı ve Bayou

Breaux'daki tek trafik ışığı kırmızıya dönünce Corvette'in hızını yavaşlattı. ve tek trafik ışığı kırmızıya döndüğünde Corvette'in hızını yavaşlattı. Elini vites koluna koydu ve Laurel'a sert bir bakış attı. "Beni kahraman gibi gösterme, tatlım. Ben kimsenin azizi değilim. Kaybettim," dedi acı bir şekilde. "Kaza yaptım ve yandım."

Alevler içinde yok oldum ve şirketi de benimle birlikte yok ettim. Bunun nedenleri vardı ve bunların hiçbiri çevreyi korumak gibi asil amaçlarla ilgisi yoktu."

"Ama..."

"'Ama,' şimdi düşünüyorsun, 'belki de bu Jack, o kadar da kötü bir adam değildir,' değil mi?" Bakışları kurnaz ve spekülatif bir hal aldı. O kaşlarını çatığında, o kıkırdadı. Onun kendisini bu kadar kolay okuyabildiğini düşünmek istemiyordu. Poker oynuyor olsalardı, onun cebini boşaltırdı.

"Yanılıyorsun, melek," diye mırıldandı karanlık bir sesle, kızın mavi gözleri büyüdükçe ağzı acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de diğerleri kadar kötüyüm." Sonra meşhur gülümsemesini gösterdi, yanaklarında gamzeler belirdi. "Ama çok eğlenceliyimdir."

Işık henüz yeşile dönmemişti, ama o gaza bastı ve Corvette, start kapısından fırlayan bir safkan at gibi ileriye doğru fırladı. Jackson'dan gelen bir kamyonet, onlara çarpmamak için yana kaymak zorunda kaldı. Sürücüsü başını camdan dışarı çıkardı ve onlara küfürler yağdırdı. Laurel kol dayanağını tuttu ve Jack'e şaşkın şaşkın baktı. Jack, arabayı değiştirirken güldü, kendini kötü ve pervasız hissediyordu. Miz Laurel Chandler'ın biraz sarsılması gerekiyordu ve bunu yapacak kişi de oydu.

Dumas'ı hızla geçtiler, iş bölgesi bulanık bir görüntüye dönüştü. Laurel, park yerinde duran polis arabalarından birinde yanıp sönen ışıkları görmeyi bekleyerek adliye binasına bir bakış attı, ancak hiçbir olay çıkmadan oradan geçip kasabanın dışına doğru yola devam ettiler. Tuğla şehir evlerini, Meryem Ana tapınaklarını, L'Amour'a giden yolu, Belle Rivière'yi geçtiler ve çiftçilerin Atchafalaya ile toprak kontrolü için savaştığı kırsal bölgeye girdiler.

Endişe Laurel'in midesini sıktı. Jack Boudreaux'nun arabasına binerek hesaplı bir risk almıştı, ama mantığının sağlam olduğunu düşünmüştü. Şimdi başka olasılıklar aklından geçiyordu. Belki de katil akıllı değildi, sadece şanslıydı. Belki de Jack sadece deliydi. Kısa tanışıklıkları boyunca söylediği veya yaptığı hiçbir şey onu aksine ikna edememişti.

Tanrım, bu tam da böyle olmaz mıydı? Bugüne kadar hayatında başına gelen tüm kötü şeylerden kurtulmuş, bir çöküntüyle mücadele etmiş, ama sonunda barodan ihraç edilmiş bir deli tarafından öldürülmüştü.

Korkuyu bir kenara itti ve öfkenin hakim olmasına izin verdi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı, koltuğunda ona doğru dönerek. Hız göstergesindeki iğne görüş alanından çıkmıştı.

"Seni gezintiye çıkarıyorum, melek!"

Kaset çaları kaseti taktı, sonra koltuğuna yaslandı, sağ elini direksiyona hafifçe koydu, sol kolunu kapı çerçevesine dayadı. Harry Connick, Jr. hoparlörlerden yüksek sesle "Just Kiss Me" şarkısını söylüyordu. Yol, önlerinde düz bir şerit gibi uzanıyor, kamışlıkların ve ağaçlıkların etrafında kıvrılıyor, Bayou Breaux'nun parmaklarını atlayarak ilerliyordu. Plantasyonlara giden yollar gözlerinin önünden geçip gidiyordu ve kırsal alan her saniye daha da vahşi hale geliyordu.

Laurel arkasına, hızla uzaklaşan medeniyete baktı ve bu kadar saçma bir riski göze aldığı için kendini zihinsel olarak azarladı.

"Geziye çıkmak istemiyorum! Eve gitmek istiyorum!" diye bağırdı ve Jack'in omzuna yumruğuyla sertçe vurdu. "Hemen arabayı döndür!"

"Yapamam!" diye bağırdı

Jack. "Tabii ki yapabilirsin!"

Jack ona yine sırtmaya başladı, ama Laurel çantasından bir silah çıkarınca sırtışını yuttu.

"Tanrım!"

"Lanet olası arabayı durdur!"

Onu vuracak kadar kızgın görünüyordu. Koyu renkli kaşları öfkeli bir şekilde çatılmış, ağzı ince beyaz bir çizgiye dönüşmüştü. Gözlükleri burnundan kayıyor, rüzgar saçlarını dağıtırken gözlerini kırpmasına neden oluyordu, ama bunların hiçbirisi, narin ellerinde paslanmaz çelik bir Lady Smith tabancası tuttuğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Dikkatini tekrar yola verdi. Keskin bir sol virajda çok hızlı yaklaşıyorlardı. Gazdan ayağını çekti, frene dokundu ve dördüncü vitese geçti. Motor protesto edencesine gürledi, ama Corvette kontrol altına alındı ve virajı dönerken sadece hafifçe sallandı. Yolu yarısını kaplayan timsah olmasaydı, başarabilirlerdi.

"Siktir!"

"Aaaahhh!"

Timsahı kaçırmak için direksiyonu kırdı, ancak virajın sonunu da kaçırdılar, sağ tekerlekler yol kenarına çarptı ve Corvette'i yoldan çıkardı. Jack, arabayı dik tutmak için direksiyonla mücadele ederken, dişlerini sıkarak küfürler savurdu. Hızları, onları yoğun çalılıklara doğru sürükledi, 'Vette ürkek bir at gibi sıçrayıp sallanırken, çalılar, otlar ve sazlıklar ön cama çarpıyordu.

Sonunda, gövdesine çarpmadan birkaç santim kala, bir akçaağaç ağacının dibinde durdular. Ağacın hemen ötesinde arazi suya dönüşüyordu.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye mırıldandı Laurel defalarca. Felçli gibi titriyordu. Silah ayaklarının dibinde yatıyordu ve Laurel, emniyet kilidini açmadığı için minnettar bir şekilde silaha bakıyordu.

Jack eğilip eliyle çenesini tuttu ve yüzünü kendine doğru çevirdi. "İyi misin? Bir şeyin yok mu?" diye sordu, sesi sert ve alçaktı. Sanki arabayı sırtında buraya taşımış gibi zor nefes alıyordu.

Laurel ona şaşkın ve sarsılmış bir şekilde baktı. "Kanaman var." "Ne?"

"Kanaman var."

Elini kaldırıp sol gözünün üstündeki kırmızı çizgiyi sildi, başparmağıyla yaydı. Jack, Laurel'in bileğini tuttu ve elindeki kanı görmek için geri çekildi, sonra çarpık dikiz aynasına bakarak yarayı kendisi kontrol etti.

"Ön cama çarpmış olmalıyım."

"Emniyet kemerini takmalıydın," diye mırıldandı Laurel, hala sarsılmış ve mantıklı konuşamayacak haldeydi. "Ölebilirdin."

"Kimse beni özlemezdi, tatlım," dedi karamsar bir şekilde, kapıyı açmaya çalışırken. Fransızca küfrederek vazgeçti ve arabaya zarar veren hasarı incelemek için kapının üzerinden atladı.

Uzun, şık kaputun altından uğursuz bir tıslama sesi geldi; altından buhar yükseldi. Boyası, çarptıkları çalılar ve fidanlar tarafından çizilmiş ve mahvolmuştu. Tekerlekler hizasından çıkmış olmalıydı ve şasi bükülmemişse bu tam bir mucize olurdu.

"Oh, dostum, Savannah beni öldürecek."

"Ben önce ulaşırsam olmaz," dedi Laurel, konsolun üzerinden geçerek Jack'in kapısının üzerine sürünerek. Onunki çalışır durumdaydı, ama açmak için bir söğüt ağacının gövdesine çok yakındı. Her iki ayağını da yumuşak, çamurlu zemine basarak Jack'e döndü, ellerini beline koydu ve gözlerinde öfkeyle parlayan bir ateş vardı. "Tüm bu aptal, sorumsuz..."

"Ben mi?" İnanamayan bir ifadeyle ellerini göğsüne vurdu. "Silahı doğrultan sendin!"

"-aptalca, çocukça, ergenlikte yapılan şeyler. Kimsenin böyle bir şey yapacağına inanamıyorum..." Jack gülmeye başlayınca sözünü kesti. "Ne?"

O ise daha da gülerek gözlerini sildi ve karnını tuttu. Laurel kaşlarını çatdı. "Bunda komik olan hiçbir şey görmüyorum."

"Evet, avukatların mizah anlayışına sahipsin." Jack doğruldu ve kendini toparlamaya çalıştı. "Bütün bu olay çok saçma. Anlamıyor musun? Sen, o kibar küçük melek, bana silah doğrulttun. Neredeyse bir timsahı vuruyorduk..." Sözüünü kesip tekrar gülmeye başladı.

Laurel onu izledi, öfkesi yavaş yavaş geçiyordu. Güvendeydiler. Savannah'ın arabası hasar görmüştü, ama kimse yaralanmamıştı. Öfke ve korku yatıştıkça, durumun saçmalığını anlamaya başladı. Bunu nasıl açıklayacaklardı? Elini ağzına götürdü ve kıkırdadı.

Jack bu hareketi ve bastırılmış sesi fark etti. Ona baktı, gözlerindeki ışıltıya ve kahkaha kaçmaya çalışırken omuzlarının titremesine baktı ve sanki kafasına tekrar vurulmuş gibi hissetti. Dürtüsel olarak elini uzattı ve elini aşağı çekti, yüzünü aydınlatan parlak gülümsemeye aptal gibi sırtarak baktı. Dieu, o çok güzeldi...

"Neden güldüğümü bilmiyorum," dedi kız utanarak.

"Umurumda değil." Başını salladı ve ona yaklaştı. "Ama bunu daha sık yapmalısın, melek."

Kızın gözlüğü eğri duruyordu ve o daha da yaklaşarak gözlüğü çıkardı. Laurel gülmeyi bıraktı... nefes almayı bıraktı. Bakışları onun yüzüne kilitlenmişti. Vücudu onun yakınlığını çok iyi hissediyordu ve buna içgüdüsel ve temelde kadınsı bir şekilde, ısınarak, eriyerek tepki veriyordu. Arabanın yan tarafına yaslanmış, hareket edemeyen bir nesne ile karşı konulmaz bir güç arasında sıkışmıştı. Elini kaldırıp saçlarını okşadı, ağzını santim santim onun ağzına yaklaştırdı.

Hareket etmeliydi. Onu durdurmalıydı. Bu adam hakkında pek bir şey bilmiyordu ve bildiği şeyler de pek iyi değildi. O, Savannah'ın dediği gibi, bir yazar, bir zampara, bir hayduttu. En azından, baştan çıkarma konusunda ünü olan ve muhtemelen karanlık bir geçmişi olan bir adamdı. Ona dokunmaya hakkı yoktu ve onun da bunu istemeye hakkı yoktu. Onu durdurmalıydı. Ama engellemedi.

Dudaklarının ilk dokunuşunda titredi, sanki bu temas ona bir şok vermiş gibi gözlerini kırpı. O, karanlık ve yoğun, büyüleyici gözleriyle onun bakışlarını tuttu. Sonra ağzını onun ağzına yerleştirdi ve düşünceler durdu. Gözleri kapandı. Elleri onun gömleğinin kumaşına dolandı. Jack onu kendine çekti, ağzını onun ağzına eğdi ve onu ele geçirdi. Dilinin ilk

dilinin ilk girişinde, kız hafifçe inledi ve Jack bunu sonuna kadar kullandı, yavaşça, derinlemesine, kızın bal gibi sıcak ağzına girdi.

Kadının tadı tatlıydı ve ona karşı cennetteymiş gibi hissediyordu. Jack göğsünün derinliklerinden inledi ve daha da yaklaştı. Kadının kokusu kafasını doldurdu. Pahalı bir parfüm değil, sabun ve bebek pudrası kokusuydu. Bacaklarını açtı ve biraz daha yaklaştı, uylukları kadının uyluklarına değdiğinde ve kasıkları kadının karnına dokunduğunda içini ateş kapladı.

İhtiyaç anlık ve uzun zamandır hissetmediği kadar güçlüydü. Onu düşünmeye itecek kadar güçlüydü, ki bu genellikle bir kadının cazibesinin tadını çıkarırken kaçındığı bir şeydi. Böyle bir şey istemek delilikti.

Çılgınca... Kadın bir kriz geçirmişti. Savunmasız ve kırılıyordu. Evie gibi.

Arzu, aniden söndürülmüş bir alev gibi söndü. Tanrım, ne tür bir pislikti o? Bu soruyu cevaplamaya zahmet etmedi. Bu bilinen bir gerçektir. O, istediğini alan ve başkalarını hiç düşünmeyen türden bir adamdı. Bencil, kendine düşkün. Ona dokunmaya hakkı yoktu.

Jack uzaklaşırken Laurel gözlerini açtı. Başını dönüyordu, güçsüzdü, araba nihayet durduğunda olduğu kadar sarsılmıştı. Sersemlemiş bir kadın gibi elini kaldırdı ve parmaklarıyla dudaklarına dokundu, dudakları sıcak, şişmiş ve iyice öpülmüş gibi hissediyordu. Cildi eriyormuş gibi sıcaktı, ıslaktı, sonra gözlerini kırpı ve şaşkınlıkla yağmurun başladığını fark etti.

Gün boyu güzel bir safir gibi çeşitli mavi tonlarında parıldayan gökyüzü birden kurşuni bir renge büründü. Atchafalaya'da hava her zaman kaprisliydi. Mükemmel bir öğleden sonra, akşama kadar bir kasırgaya, bir hortuma veya bir sağanağa dönüşebilirdi. Sağanak yağmurlar, göz açıp kapayıncaya kadar şiddetli yağışlara dönüşebilirdi.

"Arabanın üstünü kapatmalıyız," dedi boş boş, vücudu beyninin hareket etme emirlerini almıyordu.

Jack de kıpırdamadı. Yağmurda sert ve seksi bir şekilde duruyordu. Kepi yoktu. Dağınık siyah saçları nemden parlıyordu. Saçları burnundan aşağı akıyor, yaralı çenesinden damlıyordu. Alnındaki kanama durmuş, kızıl bir çizgi bırakmıştı. Gözleri karanlık ve okunaksızdı, Laurel arabaya sinirli bir şekilde yaslandı.

"Ben... Normalde erkeklerin beni öpmesine izin vermem," diye açıklamak zorunda hissetti. İlk buluşmada bile öpüşmemiştir. Wesley'in onu yatağa atmak için aylarca uğraşması gerekmiştir, ona yeterince güvenmesi aylar sürmüştü.

Adam aniden sıırttı ve bir kez daha değışti. "Hey, ben sıradan bir adam değilim," dedi, omuz silkerek, kollarını açarak, avuçlarını yukarı doğru çevirerek.

Birlikte çalışarak Corvette'in tavanını kaldırıp sabitlediler.

"Yardım istemek için yürümemiz gerekecek," dedi Jack, yağmur daha şiddetli yağmaya başlayınca sesini yükselterek. "Bu araba hiçbir yere gitmeyecek ve yağmur bütün gece devam edebilir."

Laurel hiçbir şey söylemedi, ama onu yolun kenarına kadar uzanan çim biçilmiş patikada takip etti, timsahın izine rastlamadığına sevindi. Çevresini iyice inceleyerek, tanıdık yer işaretlerinden yönünü belirledi. Kuzeye doğru ormana giden toprak yolu takip ederseniz, sonunda Clarence Gauthier'in dövüş köpeklerini tuttuğı yere varırsınız. Yirmi yıl önce yıldırım çarpması sonucu ölen bir bataklık meşe ağacının kütüğüne, sivri uçlu bir selvi ağacı parçasıyla yapılmış bir tabela asılmıştı: "Girilmez - İzinsiz girenler yenilir."

"Hadi gel tatlım," dedi Jack, kasabayı işaret ederek.

"Hayır." Laurel başını salladı ve yüzüne yağın yağmuru silerek, "Bu tarafa," dedi. Dönüp doğuya doğru yöneldi.

"Tatlım, o tarafta yılanlar ve timsahlar dışında hiçbir şey yok," diye itiraz etti Jack.

Ağzının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi. Yılanlar ve timsahlar. Ve Beauvoir, onun evi.

Beauvoir, Tara'yı ucuz bir konut gibi gösteriyordu. Eski, yosun kaplı canlı meşe ağaçlarının oluşturduğu geleneksel bir koridorun sonunda duran bu ev, eski Güney'in bir mücevheri gibiydi, kusursuz bir şekilde korunmuş ve bembeyaz boyanmıştı. Zarif, at nalı şeklindeki çift merdiven, zemin kattan evin üst galerisine çıkıyordu. Altı adet 24 fit yüksekliğindeki Dorik sütun, binanın dört tarafında düz ve beyaz bir şekilde duruyor ve Karayip tarzı çatının çıkıntısını destekliyordu. Evin üst ve alt katlarının ortasında bulunan giriş kapıları, fan ışıkları ve yan ışıklarla donatılmıştı ve iki set Fransız kapı ile çevriliydi. Bu kapılar, zengin, parlak yeşil renkte boyanmış panjurlarla süslenmişti. Palladyan pencerele üç çatı penceresi, geniş kalçalı arduvaz çatıya dikkat çekiyordu. Camla kaplı bir kubbe, bu mimari sanat eserini taçlandırıyor.

Beauvoir, koruma uzmanlarının nefesini kesecek bir manzaraydı. Laurel, babası hayatta olsaydı, kendisinde de hayranlık veya sevgi gibi bir duygu uyandırmış olabileceğini düşündü. Ancak babasının ölümünden sonra plantasyon annesinin kontrolüne geçmişti ve Vivian, Ross Leighton'ı buraya getirmeyi uygun görmüştü. Laurel, Beauvoir'ın cephesinin önünde durduğunda pişmanlık ve kayıp dışında başka bir şey hissedemeyeceğinden emindi. Babasının zamansız ölümüne, keyifli olacağına katlandığı çocukluğuna pişmanlık, Vivian ile birlikte yok olacak nesiller boyu süren geleneğe ise kayıp. Ne Laurel ne de Savannah burada bir daha yaşayacaktı. Anılar çok mutsuzdu.

Bu çok yazık. Bu türden çok az ev kalmıştı. Yangınlar ve seller yıllar boyunca pek çoğunu yok etmişti. İhmal de payına düşeni almıştı. Konfederasyonun çöküşünden bu yana on yıllar boyunca çok zorlu yıllar geçiren bir bölgede, bu büyüklükte bir evi bakımının maliyeti çok büyük bir yük oluşturunuyordu. Modern zamanlarda ise açgözlülük geri kalanların çoğunu yok etmişti. Birçok güzel eski ev, diğer her şeyden kurtulmuş, ancak yıkım topuna kurban gitmiş, petrol kuleleri ve kimya fabrikalarına yer açmıştı.

Laurel, düşüncelere dalmış bir şekilde araba yolunda yürüdü ve yanında yürüyen adamı neredeyse unutacaktı. Adam konuşunca biraz irkildi.

"Burası senin evinse, neden burada kalmıyorsun?" "Bu sizi ilgilendirmez, Bay Boudreaux."

Yine Bay Boudreaux. Onu bir öpücükle cennete yarı yolda götüren parlak gözlü melek tamamen geri çekilmişti. "Tıpkı senin cüzdanında neden silah taşıdığının benim işim olmadığı gibi mi?"

Laurel sessizliğini cevap olarak kullandı. Georgia'da ölüm tehditlerinin piyango teklifleri kadar sık geldiği zamanlarda silahın gerekli bir moda aksesuarı olduğunu ona söylemeye niyeti yoktu. Wesley, onun tabanca taşıdığı düşüncesine dehşete kapılmıştı. Jack Boudreaux ise gülmüştü. O da silahı bir zayıflık işareti olarak görüyordu, ama yine de onu taşıyordu, çünkü silahın verdiği güven duygusundan vazgeçemiyordu.

"Sen burada yaşamıyorsun. Savannah burada yaşamıyor. Geriye kim kaldı?"

Bir süre yürüdü. "Vivian. Annemiz. Ve kocası, Ross Leighton."

Vivian. Jack, düz ses tonuna kaşlarını kaldırdı. Annemiz Vivian değil, Vivian. Bir tanıdık gibi söylenen bir isim - ve o da onu pek sevmiyordu. Orada bir hikaye vardı. Jack, annesinin öldüğü güne kadar hayatında ona Maman dışında başka bir isimle hitap etmemişti. Saygı ve sevgiden dolayı. Laurel'in sesinde ikisini de duymadı, ikisini de görmedi.

yüzünde. İfadesi sıkı sıkıya kapalıydı, hiçbir şey belli etmiyordu ve yağmur damlalarıyla ıslanmış gözlük camlarının ardında gözleri ona pek görünmüyordu.

Yürüyüş boyunca giderek daha sessiz hale gelmiş, avukat şakalarına bile tepki vermemiş, içine kapanmış ve etrafına bir sessizlik perdesi çekmişti. Eve dönmek, geleneksel neşeli tepkiyi uyandırmıyordu. Yaklaştıkça adımları hafiflemiyordu. Cezaevine götürülen bir mahkum gibi yürüyordu.

Bayou Noir'daki katran kağıdı kulübeye giden yolda yürüdüğü zaman sen de aynıını yapardın, Jack.

Önemli olan konut değildi. Önemli olan anılardı.

Bu farkındalık, yanında yürüyen kadına bir kez daha bakmasına neden oldu. Büyük bir ev mutluluğu garanti etmezdi. Onun da çocukluğu, Jack'inki kadar kasvetli olabilirdi. Bu olasılık, Jack onları koparmayı bilmesaydı aralarında bir bağ oluşturabilecek iplikleri harekete geçirdi. Jack bağlanmak istemiyordu.

Evin önünde, otomobil şirketinin reklamında görünecek gibi duran beyaz bir Mercedes sedan park etmişti, büyük evden zarif bir çiftin çıkmasını bekliyordu, böylece onları Bavyera yapımı lüks arabayla yakındaki seçkin bir restorana akşam yemeğine götürebilirdi. Laurel, cumartesi gecesi olduğunu hatırladı. Country kulübünde akşam yemeği ve dans. Akranlarıyla sosyalleşme. Partout Parish toplumunun kraliçesi olan Vivian, bu gece daha az varlıklı olanlara hükmedecekti. Planlarının bozulmasını hiç umursamayacaktı.

Laurel, kapının yanındaki ışıklı düğmeye basarken, içinden gelen endişeyi bastırmaya çalıştı. Jack'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, neden büyüdüğü evin zilini çalmak zorunda hissettiğini merak ettiğini biliyordu, ama hiçbir açıklama yapmadı. Çok karmaşıktı. Babası öldüğü gece, bu evde artık hoş karşılanmadığını hissetmeye başlamıştı. Beauvoir bir yuva değildi; sadece bir evdi. Orada yaşayanlar, aileden çok yabancılar gibi geliyordu ona. Ve bu duygular, daha da karmaşık bir duygu karışımına yol açıyordu: ruhunda üstünlük için savaşılan kin ve suçluluk duygusu.

Kapıyı açan hizmetçi, Laurel'in daha önce hiç görmediği biriydi. Vivian ve Ross, çalışanlarında büyük bir sadakat uyandıran türden insanlar değildi. Vivian düzenli olarak hizmetçileri ve aşçıları kovuyordu

ve kovmadığı hizmetçiler de genellikle onun kişiliği yüzünden kaçıyordu. Bu hizmetçi, solgun yüzlü, sade gri üniformalı bir zombi gibiydi. Laurel kendini tanıttığında ona boş boş baktı ve tek kelime etmeden soğuk beyaz giriş salonundan çıktı, muhtemelen hanımını bulmaya gitti.

"Ne eğlenceli bir kız," diye mırıldandı Jack, yüzünü buruşturarak.

Laurel hiçbir şey söylemedi. Kapının hemen içinde durduğu yerde, siyah-beyaz mermer zemine yağmur suyu damlatarak durdu. Jack, cilalı Chippendale salon masasının üzerinde büyük bir yaldızlı çerçeve içinde asılı duran Albay Beau Chandler'ın portresini incelerken, Laurel karşı duvarda, başka bir paha biçilmez antika masanın üzerinde asılı duran eğimli aynada kendi görüntüsünü gördü. Yerde de bir ayna vardı; savaş öncesi güzeller bu aynada eteklerinin kenarlarını kontrol eder ve ayak bileklerinin görünmediğinden emin olurlarmış. Laurel ayak bilekleri konusunda endişeli değildi. Sırılsıklam saçlarını ve ıslak bluzunu görünce içinden bir çığlık attı. Midesi endişeyle sıkıştı. Çocukken oyun oynarken elbisesine çim lekesi bulaştığında hissettiği endişenin aynısıydı.

"... Neyin var Laurel? Utanmalısın! İyi kızlar kıyafetlerine leke bulaştırmazlar. Sen bir Chandler'sın, sıradan bir çöp parçası değilsin. Kendine uygun şekilde davranmak senin görevin. Şimdi odana git ve üstünü değiştir, ben seni çağırana kadar aşağı inme. Bay Leighton akşam yemeğine geliyor..."

"Hey, tatlım, iyi misin?"

Kafasını çevirip, onu dikkatle izleyen Jack'e baktı.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," dedi. "Dışarıda duran o büyük araba kadar beyazsın."

Laurel cevap vermedi. Keskin, öfkeli bir ses kulağına çarptı ve oturma odasına açılan kapıya doğru baktı, her kelimeyle kan basıncı yükseliyordu.

"... akşam yemeği randevusu için hazırlanırken beni asla rahatsız etme demiştim."

"Evet, hanımefendi, ama..."

"Bana karşılık verme, Olive."

Birkaç saniye sessizlik hakim oldu, havada beklenti dolaşıyordu. Laurel gözlüklerini çıkardı ve elini saçlarına geçirdi, bu dürtüye kapıldığı için kendinden nefret etti.

"... uslu bir kız ol, Laurel. Her zaman en iyi halinle görün, Laurel..."

Vivian salondan çıktı. Artık elli üç yaşındaydı, ama hâlâ Lauren Hutton gibi görünüyordu: havalı, zarif, alabaster tenli ve akuamarin rengi gözlü. Tanrı'nın ona bahsettiği dış güzelliği, estetik ameliyatlar iyi koruyordu. Gözlerinin yanında sadece hafif çizgiler vardı, keskin hatlı, zengin ve çekici kırmızı rujlu ağzının yanında ise hiç yoktu. Vücudu mermer bir değnek kadar ince ve sert görünüyordu ve zümrüt yeşili ipek kumaşla mükemmel bir şekilde örtülmüştü. Sade elbise, vücudunun düzgün hatlarını ustaca vurguluyordu.

Onlara doğru gelirken topuklu ayakkabılarının topukları mermer zemine vuruyordu, dikkati taktığı elmas bileziğin tokasındaydı. Sonra başını kaldırdı ve düzgünce taranmış kül sarısı saçlarına elini uzattı, Laurel bu hareketi bebeklikten hatırlıyordu.

Vivian'ın gözleri şokla büyüdü. "Laurel, Tanrı aşkına ne yapıyorsun?" diye sordu, bakışları Laurel'in ıslak saçlarının tepesinden mahvolmuş kanvas spor ayakkabılarının ucuna kadar kaydı.

"Küçük bir kaza geçirdik."

"Tanrı aşkına!"

Vivian'ın bakışları Jack'e kaydı ve ona sabit bir şekilde odaklandı, onaylamama duygusu ses dalgaları gibi yayılıyordu. Jack, küstahça ve yavaş, alaycı bir gülümsemeyle onun bakışına karşılık verdi. Gömleği hala açık duruyordu. Elleri kot pantolonunun belinde, bir bacağı havada duruyordu. Sonunda alaycı bir şekilde yarı selam verdi.

"Jack Boudreaux, hizmetinizdeyim."

Vivian bir saniye daha ona baktı, onu küçümsemenin akıllıca olup olmadığını açıkça tartışıyordu. Laurel olmasaydı Jack gülerdi. Vivian Chandler Leighton'ın aklından geçenleri tam olarak biliyordu. O, Vivian'ın genellikle insanları sınıflandırdığı küçük kategorilerin hiçbirine tam olarak uymuyordu. Kötü şöhretli, itibarsız biriydi; geçimini korkunç ucuz romanlar yazarak sağlıyordu ve Atchafalaya nehrinin durgun suları kadar karanlık bir geçmişi vardı. Vivian gibi kadınlar normalde onu çöp gibi görürlerdi, ama o çok zengindi. Gençler Ligi'nin parası olan serseriler için resmi bir kategorisi yoktu.

"Bay Boudreaux," dedi sonunda, ona başını sallayarak ama elini uzatmadan. Gülümsemesi, Yankeeelere ve liberal demokratlara karşı gösterilmesi için eğitildiği gülümsemeydi. "Hakkınızda çok şey duydum."

O, kötücül gülümsemesini gösterdi. "Hiçbiri iyi şeyler değildir, eminim."

Ross Leighton o anda ortaya çıktı. Elinde bir bardak viskiyle koridordan çalışma odasından çıktı, bej renkli keten takım elbisesiyle şık ve seçkin görünüyordu. Orta boylu ve sağlam yapıydı, kırmızı yüzlüydü ve çelik grisi saçları, kibirli bir tarzda geriye taranmıştı.

"Misafirimiz mi var, Vivian?" diye sordu, koridorda yavaşça yürürken, malikanenin efendisi, Jefferson Chandler'ın tahtını gasp eden kişi. Çok fazla insanı kandıran büyük bir gülümseme takınmıştı. Laurel'ı kandıramadı. Hiç kandıramamıştı. Onu tanıdığı anda gülümsemesi genişledi ve kıkırdayarak ona doğru geldi. "Laurel! Tanrım, haline bak! Sırılsıklam olmuş bir fare gibisin."

Onun yanağına öpmek için eğildi, ama Laurel ondan uzaklaştı, gözlüklerini taktı ve çenesini dik bir açıyla kaldırdı.

Jack bu sahneyi ilgiyle izledi. Hiçbiri selamlaşmadı ya da endişelerini dile getirmedi ve bakışlar öldürebilseydi, Ross Leighton yerde can vermiş olurdu. Ne hoş bir aile.

"Arabamızda küçük bir sorun çıktı," dedi Jack, Leighton'ın dikkatini Laurel'dan uzaklaştırarak. "Ödünç alabileceğim bir traktörün var mı? O arabayı hemen oradan çıkarmazsak, bataklık onu bu gece yutacak."

"Traktörle dışarı çıkmak için kötü bir gece," dedi Ross, alaycı bir samimiyetle gülerек.

Jack nemli saçlarını eliyle düzelttikten sonra Ross Leighton'ın omzuna elini koydu ve yaşlı adamın kahkahası kadar sahte bir gülümsemeyle "Ah, ben biraz ıslanmaktan çekinmem," dedi, aksanını gumbo kıvamına getirerek. "Beş yüz dolarlık takım elbise giymiyorum ya, değil mi?"

Ross, ceketinin omzundaki el izine acı dolu bir bakış attı ve koridordan çalışma odasına doğru ilerleyerek plantasyon müdürünü arayıp Jack'le birlikte yağmurda dışarı çıkmasını emretti.

Laurel onların gitmesini izledi ve burada değil de başka bir yerde olmayı diledi. Henüz Vivian'la yüzleşmeye hazır değildi. Kendini toparlamak ve güç toplamak için bir gün, belki iki gün daha istemişti. En azından boğulmuş bir fare gibi değil de düzgün görünmek istemişti. Lanet olsun Ross Leighton'a, o tek cümlesiyle onu yeniden on yaşında bir çocuk gibi hissettirmişti.

"Laurel, o adamla dışarıda ne yapıyorsun?" Vivian, şok olmuş bir sesle fısıldayarak sordu. Mücevherlerle süslü elini boğazına bastırdı

sanki Jack bir şekilde boynundaki elmas ve zümrüt kolyeyi çalmamış mı diye emin olmak istercesine.

Laurel içini çekti ve başını salladı. "Seni de görmek güzel, anne," dedi, sesinde hafif bir alaycılık vardı. "Bizim durumumuzu merak etme. Jack kafasını çarptı, ama onun dışında iyiyiz."

"İyi olduğunuzu görebiliyorum," diye tersledi Vivian.

Arkasını dönüp salona geri döndü, Laurel'ın da onu takip etmesini bekliyordu ve Laurel isteksizce onu takip etti. Vivian, krem rengi moiré ipekten yapılmış zarif kanatlı koltuklardan birine zarifçe oturdu. Laurel, diğer koltuğa oturması için verilen imalı emri görmezden geldi. Bu bir tuzaktı. Islaktı ve muhtemelen kirliydi. Böylesine berbat bir haldeyken mobilyalara dokunmamanın daha iyi olacağını biliyordu. Bunun yerine, altın rengi Queen Anne kanepenin diğer tarafına oturdu ve gösterinin başlamasını bekledi.

"Günlerdir buradasın ama anneni aramadın bile!" dedi Vivian. "Sence bu beni nasıl hissettiriyor?" Nazikçe burnunu çekip başını salladı, incinmişlikten akan gözyaşlarını silmeye çalışır gibi yaptı. "Daha bu sabah Deanna Corbin Hunt bana senin nasıl olduğunu sordu, ona ne diyebilirdim ki? Deanna'yı hatırlıyorsun, değil mi? Okuldan sevgili arkadaşım? Eğer kalbimi kırıp Chi-O'ya katılmamaya karar vermeseydin, sana tavsiye mektubu yazacak olan kişi?"

"Evet, anne," dedi Laurel itaatkar ve boyun eğmiş bir şekilde. "Bayan Hunt'ı hatırlıyorum."

"Onların ne düşündüğünü ancak tahmin edebilirim," diye devam etti Vivian, gözleri yere bakarken, bir eliyle koltuğun kolundaki gevşek ipliği düzeltmeye çalışıyordu. "Kızım ne kadar zamandır ilk kez eve geldi ve benim evimde kalmıyor, beni aramaya bile tenezzül etmedi."

Laurel, telefonların iki yönlü çalıştığını belirtmekten kaçındı. Vivian, trajik bir şekilde ihmal edilen anne rolünü oynamaya kararlıydı. Her halükarda, ironiyi görebilen biri hiç olmamıştı. "Üzgünüm anne."

"Öyle olmalı," diye mırıldandı Vivian, kızına incinmişlikle dolu büyük mavi gözlerini dikerek. "Ne düşüneceğimi bilemeden endişeden paramparça oldum. Yemin ederim, bu bana bir kriz geçirecekti."

Suçluluk duygusu Laurel'ın vicdanını kemirirken, içindeki alaycı ses ona enayi diyordu. Tüm çocukluğunu, annesinin depresyon "nöbetlerini" tetiklememek için parmak uçlarında yürüyerek geçirmişti ve

duyguları, acıma ve kızgınlık arasında sürekli bir çekişme içindeydi. Bir yandan, Vivian'ın bu şekilde olmaktan başka çaresi olmadığını hissediyordu; diğer yandan, annesinin sözde kırılganlığını onu kontrol etmek ve manipüle etmek için kullandığını düşünüyordu. Laurel, şimdi bile içindeki zıt duyguları uzlaştıramıyordu.

"Kızımın benimle değil de lezbiyen teyzesi ile şehirde kalmasının arkadaşlarımla gözünde nasıl göründüğünü düşünüyorsun?"

"Caroline teyzenin lezbiyen olduğunu bilmiyorsun," diye tersledi Laurel. "Lezbiyen olsa ne fark ederdi ki?" diye sordu, kanepeden uzaklaşarak annesinden uzaklaşıp, yarım düzine sürahinin gümüş tepside durduğu maun büfeye doğru yürüdü. Bir an için midesinin bir içkiyi kaldırabilmesini diledi, çünkü sınırları şu anda kesinlikle bir içkiye ihtiyaç duyuyordu. Ama ondan uzaklaştı ve Fransız kapılara gidip yağmuru ve gecenin karanlığını seyretmeye başladı.

"Caroline teyzenin kiminle görüştüğü kimseyi ilgilendirmez," dedi. "Ayrıca, diğer kızının Caroline ile yaşadığı gerçeğinden şikayet ettiğini duymadım."

Vivian'ın mükemmel boyanmış dudakları sıkı bir çizgiye dönüştü. "Savannah'ın davranışlarıyla ilgilenmeyi uzun zaman önce bıraktım."

"Evet, kesinlikle öyle yaptın," diye mırıldandı

Laurel acı bir şekilde. "O da neydi?"

Dudaklarını ısırıp ve öfkesini kontrol etti. Bu konuyu şimdi sürdürmenin bir anlamı yoktu. Vivian inkârın kraliçesiydi. Kızlarının planladığı gibi olmamış olmalarının suçunu asla kabul etmezdi.

Sakinleştirici bir nefes aldı ve pencereden uzaklaştı, kıyafetleri sırlıklam olmasına rağmen kollarını sıkıca kendine doğru çekti. "Dedim ki, Jack Boudreaux'nun nesi yanlış?"

Vivian ona gerçekten şok olmuş bir bakış attı. "Nesi yanlış değil ki? Tanrı aşkına, Laurel! Adam bizimle aynı dili bile konuşmıyor. Güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre, o çöplükten çıkmış biri ve onu tanıdıktan sonra bu beni hiç şaşırtmadı."

"Keten takım elbise giyseydi, o zaman saygın biri olur muydu?"

"Daha az giyinik olsaydı, evden çıkmasını isterdim," dedi kesin bir şekilde. "Ne kadar ünlü olduğu umurumda değil. O çöp yazıyor ve kendisi de çöp. Sonuçta kan, kanı gösterir."

"Öyle mi?"

"Vay canına, bu gece çok terssin," dedi Vivian ciddiyetle. "Seni böyle yetiştirmedim."

Ayağa kalktı ve büfeye gidip kendine bir içki hazırladı. Tabii ki tıbbi amaçlarla. Çok dikkatli bir şekilde, gümüş buz kepçesi ile gümüş buz kovaşından buz küpleri seçti ve kalın kristal bardağa attı. "Sadece iyi bir anne gibi sana rehberlik etmeye çalışıyorum. Her zaman en iyisinin ne olduğunu bilmiyor gibisin, ama Jack Boudreaux gibi bir adamla ilişki kurmaktan daha iyi bir muhakeme gücün olduğunu düşünürdüm. Tanrı biliyor, kız kardeşin tereddüt etmezdi, ama sen... Küçük sorunlarından ve her şeyden uzaklaşırken, özellikle de..."

"Küçük sorunlar." Laurel, annesinin buzun üzerine cin döküp tonikle seyreltmesini izledi. Serin ve çam kokulu likörün aroması burnuna ulaştı. Serin, pürüzsüz ve kuru, tıpkı cin gibi, Vivian da öyleydi. Asla gerçekler gibi çirkin şeylerle nesnelerin yüzeyini bozma.

"Sinir krizi geçirdim anne," dedi açıkça. "Kocam beni terk etti, kariyerim mahvoldu ve sinir krizi geçirdim. Bu 'küçük bir sorun'dan daha fazlası."

Vivian, her zamanki gibi, konuşmak istemediği konuları ayıklayıp bir kenara attı. Tekrar koltuğuna oturdu, bacak bacak üstüne attı ve içkisini yudumladı. "Sen aşağılık biriyle evlendin, Laurel. Wesley Brooks ayrıca omurgasız biriydi. Böyle bir adamın fırtınayı atlatmasını bekleyemezsin."

"Wesley nazık ve tatlı biriydi," dedi Laurel eski kocasını savunarak, annesini hiç etkilemeden.

"Bir kadın yumuşaklık değil, güçle evlenmelidir," diye vaaz verdi Vivian. "Kendi konumuna uygun bir adam seçseydin, o da senin hukuk mesleğini bırakıp çocuklarını yetiştirmeni isterdi ve tüm bu tatsızlıklar yaşanmazdı."

Laurel, bu mantıklı açıklamaya şaşkınlıkla başını salladı. Eğer kendi sosyal statüsüne uygun, iyi yetiştirilmiş bir şovenist pislikle evlenseydi, Scott County Davası ile uğraşmak zorunda kalmazdı. Adalet peşinde koşmayı bırakıp, gümüş desen seçmek ve bahçe partileri planlamak gibi daha önemli şeylere odaklanabilirdi.

"Yarın akşam yemeğine misafirlerimiz gelecek." Vivian, taktığı ince altın saati kontrol etti, içkisini kenara koydu ve ayağa kalktı, elbisesindeki kırıksıklıkları nazıkçe düzeltti. "Misafir listesi, son zamanlarda takıldığın insanlardan daha uygun arkadaşlar sağlayacak."

"Gerçekten havamda değilim anne."

"Ama Laurel, ben zaten herkese senin burada olacağını söyledim!" diye haykırdı, sanki şımarık, huysuz bir ergen gibi. "Bugün seni arayıp her şeyi anlatacaktım! Arkadaşlarımın önünde itibarımı kurtarma şansımı benden esirgemezdin, değil mi?"

"Evet" kelimesi dilinin ucuna geldi, ama Laurel onu geri yuttu. Uslu bir kız ol, Laurel. Doğru olanı yap, Laurel. Annemi üzme, Laurel. Yumuşak spor ayakkabılarına bakarak yenilgiyi kabul etti ve içini çekti. "Tabii ki hayır, anne. Geleceğim."

Vivian, cevaptan memnun olarak kızının kederli ses tonunu görmezden geldi. Dudaklarında bir gülümseme açtı. "Harika!" diye bağırdı, aniden parlak bir enerjiyle canlanarak. Masadan aynaya, aynadan masaya gidip geldi, eteğini düzeltti, küpelerini kontrol etti, akşam çantasını topladı. "Her zamanki gibi Pazar ayınınından sonra bir masaya oturacağız. Ve güzel bir şeyler giy, Laurel," diye ekledi, solgun, buruşuk kızına yan gözle bakarak. "Ross ve ben akşam yemeği rezervasyonumuza geç kaldık, acele etmeliyiz."

"Evet, anne," diye mırıldandı Laurel, annesi yanağına öpücük kondururken dişlerini sıkarak. "İyi akşamlar."

Vivian odadan çıktı, asil, otoriter, zafer kazanmış gibi. Laurel, kendini güçsüz ve yenilmiş hissederek annesinin arkasından baktı. Eğer bu kadar korkak olmasaydı, yıllar önce Savannah'ın yaptığı gibi annesine cehenneme gitmesini söylerdi. Ama söylemedi. Ve söylemeyecekti de. Zavallı, acınası küçük Laurel, hâlâ annesinin onu sevmesini bekliyordu.

Büfeden bir bardak kaparak odanın diğer ucundaki şömineye fırlatmak istedi, ama kendini o kadar bile kaptıramadı.

Hiçbir şeyi kırma, Laurel. Annem seni sevmez. Yanlış bir şey söyleme, Laurel. Annem seni sevmez. Söyleneni yap, Laurel, yoksa annem seni sevmez.

Ön kapı kapandı ve Mercedes'in motorunun çalışmasını ve arabanın lastiklerinin ezilmiş kabukların üzerinde çıtırdadığını dinledi. Sonra bardağı yere bıraktı, ellerini yüzüne kapattı ve ağladı.

Yedinci Bölüm

Jack, artık karanlık olan giriş holünün gölgesinde, salonun kapısında duruyordu. Laurel'ın gözyaşlarının sesi onu parçaladı, kalbini parçaladı ve kan değil, şefkat uyandırdı. Bu evi, bu insanları hiç tanı mıyordu, ama işlevsiz bir ailenin parçası olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Acı sözleri, öfkeli kavgaları, gergin havayı çok iyi hatırlıyordu. Bu gerginlik yüzünden, o ve kız kardeşi evde parmak uçlarında yürürlerdi, çıkardıkları en ufak sesin babalarının öfkesini ateşleyeceğinden ve Blackie Boudreaux'nun gazabının hepsinin üzerine çökeceğinden korkarlardı.

Bunu biliyordu ve bu yüzden oradan ayrılması için daha fazla neden vardı. Beauvoir yılanların yuvasıydı. Sadece bir aptal oraya dokunurdu. O aptal değildi. Birçok şeydi, bunlardan çok azı takdire şayandı, ama aptal değildi.

Yine de kıpırdamadı. Orada durup Laurel'ın yüzündeki gözyaşlarını silip bir sonraki gözyaşı dalgasını engellemesini izledi. Nefesini düzenli bir ritme sokmak için çabaladı, gözlerinde biriken nemi şiddetle kırıştırdı, gömleğinin eteğiyle gözlüklerini temizlemekle meşgul oldu. Dieu, o küçük şey çok dayanıklıydı. Yalnız olduğunu sanıyordu. İsteseydi, o şık altın kanepeye kendini atıp ağlayabilirdi. Ama duygularını kontrol altına almak için çabaladı, kontrolü ele geçirmek için mücadele etti.

Sempati çok derinlere yerleşmeden, Jack harekete geçti.

"Gitmeye hazır mısın, tatlım?"

Laurel, sesini duyunca irkildi. El yordamıyla gözlüğünü taktı ve kurumaya başlayan saçlarını eliyle düzeltti. "Ben... arabayı çıkarmaya gittiğimi sandım."

Jack sıırttı. "Yalan söyledim."

Onunla yalnız kaldığının çok farkında olan Laurel, odanın diğer ucundaki büyükbaba saati tik tak tik tak sesler çıkarırken, birkaç saniye boyunca ona baktı. "Neden?"

Oda içinde dolaşıyor, nesillerdir ailede olan bibloları dikkatsizce eline alıyor, dalgın dalgın inceliyor ve bir kenara koyuyordu. Kurşun kristal bir kağıt ağırlığını eline alıp beyzbol topu gibi sallarken ona baktı.

"Çünkü senin beau-perè'ni sevmiyordum. Ve maman'ı da pek sevdiğimi söyleyemem."

"Yıkılacaklar."

"Hayır..." Yine o kötücül gülümsemesini gösterdi, kağıt ağırlığını havaya attı ve tek eliyle yakaladı. Laurel'ın kalbi de onunla birlikte sıçradı. "Kızacaklar. Akşam yemeğine geç kalacaklar."

Kızacaklardı. Özellikle Vivian. Laurel gülümseme dürtüsüyle mücadele etti, ağzı Mona Lisa'nınki gibi kıvrıldı. "Eh, kolayca eğleniyorsun."

"Hepimiz öyle olmalıyız, melek. Hayat çok kısa."

Şimdi tam yanında duruyordu, ters yöne bakıyordu. Kolunu, büfenin üzerindeki bir şeye uzanırken neredeyse omzuna değecekti. Kendine hareket etmesini söyledi, ama o hareket etmeden önce dönüp arkasına geçti, kollarını ona doladı, başını eğip kulağına fısıldadı.

"Öyleyse neden eski yatak odanı bulup birbirimizi eğlendirerek vakit geçirmiyoruz, kedicik? Ben bu ıslak giysilerden kurtulup sıcak bir şeyler giymek istiyorum..."

Nefesinin boynunun yanından bluzunun ön tarafına doğru inmesiyle tüyleri diken diken oldu ve içindeki garip arzu kıvılcımları alevlendi. Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Jack onu kolayca tuttu ve ellerini karnına bastırdı. Boynunun yanından aşağı doğru ısırarak ilerledi, bluzunun yakasını kenara itip omzunun kıvrımını tattı ve Jack'in nabızı hızlandı.

Jack boğazından gelen düşük bir kahkaha attı. Şu anda Lady Vivian'ı düşündüğü kesin değildi. "Hadi ama tatlım," diye mırıldandı. "Bu büyük ahırda bir sürü boş yatak olmalı."

"Ve öyle kalacaklar," dedi Laurel. Bu sefer onun kollarından kurtulmaya çalıştığında, Jack onu bıraktı. Laurel çekindi ve ona döndü. "Şehre nasıl döneceğiz?" diye sordu, tüm karıncalanan sinir uçlarını pragmatizmle bastırmaya çalışarak.

Jack ellerini ceplerine soktu ve kalçasını yana kaydırды. "Alphonse Meyette'i aradım. O ve Nipper, Corvette'i istasyona çekecekler. Ona Landing'e uğramasını ve Nipper'a benim cipimi getirmesini söyledim. Seni eve bırakacağım, tatlım."

Laurel şeytani gülümsemeye kaşlarını çatı. "Bunu daha önce nerede duymuştum?"

Ona doğru eğildi, ona cesaretle karşı koymasını bekledi, karanlık gözleri yaramazlıkla parladı. "Seni yukarıya götürmeyi tercih ederim," dedi, sesi dumanlı bir gürültüye dönüştü.

Onun cüretkarlığına gülmekten kendini alamadı. Kollarını kavuşturup başını salladı. "Kadınlar arasındaki ününüzü çok iyi biliyorum, Bay Boudreaux."

Ona dokunacak kadar yaklaştı, birkaç santimden fazla uzaklıkta değildi ve kız, onun kendisini kanepenin arkasına sıkıca sıkıştırdığını çok geç fark etti. Elleriyle kızın iki yanına yerleşti ve başını eğerek, bakışlarıyla onu bir miknatis gibi kendine çekti. "O zaman neden hala yatakta değiliz?"

"Tanrım, egonun büyüklüğü şaşırtıcı," dedi kız kuru bir şekilde.

Koyu renkli gözleri parladı, gülümsemesi genişledi, yanaklarında gamzeler belirdi. Kaşlarını kaldırdı. "Geri kalanımı da görmelisin."

Mizahı onu yendi. Eğer sözleri gerçekten egodan kaynaklanıyorsa, ona tokat atabilirdi, kesinlikle bir erkeğin değerinin ve bir kadının istekliliğinin birkaç santimlik penise bağlı olduğunu düşünen Neandertaller hakkındaki sert yorumlarıyla kulaklarını yakardı. Ama o koyu renkli gözlerdeki mizah, onu şakanın bir parçası olmaya davet ediyordu, şakanın hedefi olmaya değil. Ona sert bir bakış atmaya çalıştı ama başaramadı, bunun yerine çaresizce kıkırdamaya başladı.

"Eğer bu kadar sağlıklı bir özgüvenim olmasaydı," dedi Jack, kalçasını kanepeye dayayıp kollarını kavuşturarak, "alınmış olabilirdim."

Laurel burnunu çekip gözlüklerini burnuna itti, kendini daha iyi, daha güçlü hissediyordu. Vivian onu ciddi şekilde dengесinden çıkarmıştı. Beauvoir'a gelmek, onun henüz hazır olmadığı birçok duyguyu ortaya çıkarmıştı. Ama Jack, onu içine çekmekle tehdit eden karanlık duygusal girdaptan uzaklaştırmış ve ayaklarının üzerinde durmasını sağlamıştı. Ona yan gözle baktı ve bu evde yirmi yıldır gülmediğini biliyor mu diye merak etti.

Corvette, bataklığın kenarından çok fazla uğraşmadan çıkarıldı ve Meyette'nin garajına çekildi. Laurel, Jack'in cipinin yolcu koltuğundan, Jack'in yerine direksiyon başına geçen Huey the Hound ile birlikte olan biteni izledi. Yağmur durmuş, her şey damlıyor ve parıldıyordu. Bulutlar, bataklığı silüet haline getiren erimiş bronz bir gün batımına yol açmıştı. Hava taze ve serindi, ama bataklığın karanlık alt tabakası her zamanki gibi kalıcıydı. Laurel, ıslak giysileriyle titredi

nemli giysileri içinde titredi ve dikkati çekiciden çevrelerindeki yoğun vahşi doğaya kaydı. Düşünmeden elini kaldırıp başparmağını ısırmaaya başladı.

Atchafalaya'nın kenarında büyümüşü, ama bu yerin sırlarına hiç ortak olduğunu hissetmemişti. Bataklık, eski, gizemli, ilkel, kendi başına bir dünyaydı. Orayı her zaman sadece bir ekosistem olarak değil, bir varlık olarak görmüşü. Zihni, gözleri ve karanlık, gölgeli bir ruhu olan bir varlık. Alphonse Meyette'nin çekici kamyonu Bayou Breaux'ya doğru gürültüyle uzaklaşıp sessizlik çöktüğünde, bu izlenim onu sardı. Bataklığın bekleyen, sessiz sessizliği.

Cinayet düşünceleri, soğuk gibi içine sızdı ve kafasında bir görüntü belirdiğinde tekrar titredi ve ellerini kollarının üzerinde ovuşturdu. Genç bir kadın burada tek başına yatıyordu, ölüydü, bataklık izliyordu, biliyordu, sırlarını saklıyordu...

"Hey, çirkin, koltuğumdan kalk."

Jack'in sesi korkunç görüntüyü bozdu ve Laurel irkildi. Huey protesto ederek homurdandı ve koltukların arasından arkaya tırmandı, orada sırtını onlara dönerek top gibi kıvrıldı.

"Senin köpeğin değil." Laurel gözlerini devirdi.

Jack direksiyona geçerken sırtıttı, dişleri karanlıkta parladı. "Benim kişiliğimi çekici buluyorsa yapabileceğim bir şey yok." Kirli bir kot ceketini Laurel'in kucağına attı. "Bunu giy. Senin adına Nipper'ı etkileyerek aldım."

Laurel ona teşekkür etmeli mi etmemeli mi emin değildi. Ceket erkek teri, sigara dumanı ve benzin kokuyordu, ama Jeep açıktı ve ıslak olduğunu düşünürsek dönüş yolu soğuk geçecekti. Burnunu kırıstırdı ve ceketini omuzlarına attı. Kollar parmak uçlarından aşağıya sarkıyordu.

"İyi misin?"

Kollarını kıvrırmayı bırakıp başını kaldırdı.

"Bir dakika önce biraz solgun görünüyordun."

"Sadece düşünüyordum... buldukları kızı..." Ve burada, kimse görmeden, kimse duymadan, sadece bataklığın sesini duyarak ölmenin nasıl bir şey olacağını. Düşüncelerinin bu kısmını kendine sakladı. Hayal gücü çok kuvvetliydi, kendini başkalarının yerine çok kolay koyardı. Şiddet suçlarının kurbanlarıyla uğraşmak zorunda olan biri için iyi bir özellik değildi. Onu savunmasız kılan, sempati ile empati arasında sınır çizememesiydi.

"Kötü bir olay," dedi Jack yumuşak bir sesle, elini anahtara koyarak, gözleri kararan bataklığı tararken.

Bir çubuklu baykuş dört kez yuvarlak sesler çıkardı, sonra yakındaki bir selvi ağacının dallarından havalandı, geniş kanatları havayı çırparak neredeyse hiç ses çıkarmadan. Laurel kokan ceketini kendine daha sıkı sardı.

"Onlardan herhangi birini tanıyor muydun?"

Ona sert bir bakış attı. "Bana soru mu soruyorsun, avukat hanım? Avukatımı çağırmam mı gerekiyor?"

Laurel, onun ses tonunda alay mı yoksa savunma mı olduğunu düşünmeden, cevabı bilmek istediğinden emin olmadan soruyu geçiştirdi. "Masum bir soru soruyorum. Kendini kadınların sevgilisi olarak tanıtan birisi olarak, kurbanlardan birini tanıman çok da mantıksız olmazdı."

"Tanımıyorum. Hiçbiri buradan değildi."

Dört ceset. Acadiana'da dört cemaat, ama Partout yok. Partout Cemaati'nden kurban yok, burada kurban bulunmadı. Laurel bunun tesadüf mü yoksa kasıtlı mı olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Partout Cemaati katilin listesindeki bir sonraki hedef olabilir miydi? Etraflarındaki vahşi doğaya baktı ve burada ölmenin korkunç yalnızlığını tekrar düşündü.

Bataklık acımasız bir yerdi. Güzel, acımasız bir yer. Buharlı, baştan çıkarıcı ve gizemli. Burada ölüm sıradan bir şeydi, döngünün bir parçasıydı. Ağaçlar ölür, düşer, çürür, verimli toprağın bir parçası olurdu, böylece daha fazla ağaç büyüyebilirdi. Mayıs sinekleri kurbağalar tarafından, kurbağalar yılanlar tarafından, yılanlar timsahlar tarafından yenilirdi. Burada hiçbir ölüm sempati bulmazdı. Burası yırtıcıların yeri.

Jack'e baktı. Beauvoir'da onu neşelendiren Jack. Şeytani gülümsemesi olan Jack. Şimdi gülümsemedi. O maske düşmüş, onun özünde olduğunu düşündüğü yoğunluğu ortaya çıkarmıştı. Sert. Ateşli. Gölge.

"Ben insanları sadece kağıt üzerinde öldürürüm, tatlım," dedi. Gömleğinin cebinden bir sigara çıkardı ve dudağına taktı.

"Yalancı" kelimesi kafasında yankılanırken, cipte U dönüşü yaptı ve kasabaya doğru yola çıktı.

Savannah, Coop'un çalışma odasının Fransız kapılarının önünde, rahat eski evin yanındaki büyümüş leylak çalılarının arasında saklanarak onun çalışmasını izliyordu. Coop masasında oturmuş, defterine eğilmiş, küllükte bir puro yanıyor, yanında bir kadeh konyak duruyordu.

Masa lambası evdeki tek ışık kaynağıydı ve etrafında yumuşak, yağlı bir ışık vahası yaratıyordu. Camın arkasından, o bir rüya gibi görünüyordu, asla yakalayamayacağı ve tutunamayacağı sıcak, altın rengi bir rüya. Her zaman görünmez bir bariyer tarafından uzak tutuluyordu. Onun geçmişi. Karısına olan bağlılığı.

Lanet olsun Astor Cooper. Neden ölüp bu işi bitiremiyordu? Ne acımasız bir kadındı, görünmez ipliklerle ona tutunuyordu, oysa artık bir kabuktan başka bir şey değildi. Bir zamanlar güzel bir kadın olabilirdi. Savannah onu tatlı, ağırbaşlı ve zarif olarak hayal etti. Kendisinin olmadığı her şey. Saygın, mükemmel bir eş, mükemmel bir ev hanımı. Ama Coop'un karısı artık hiçbir şeydi ve ona sadece kalp acısı verebilirdi. Aklı gitmişti. Sadece bedeni yaşıyordu, otomatik olarak işlev görüyor, hemşireler tarafından bakılıyordu.

Ben ona bir şeyler verebilirdim. Ona her şeyi verebilirdim, diye düşündü Savannah, dalgın dalgın kırışık ipek bluzunu elleriyle düzelterek.

Ronnie Peltier'e her şeyi verdiği gibi mi?

Acı iç sesine karşı çenesini sıktı, leylak dalını daha sıkı tuttu. Ronnie ile seks yapmıştı çünkü istemişti, ihtiyacı vardı. Suçluluk duyacak bir şey yoktu. Kendini sunduğu şekilde, kendini verdiği şekilde, onu açgözlü, doyumsuz bir şekilde aldığı şekilde değil.

"Sen bunun için yaratıldın, Savannah... Sen her zaman bunu istersin, Savannah..."

Bu gerçektir. Her gece beynine kazınan gerçek. O doğuştan bir baştan çıkarıcıydı, günah için yaratılmıştı. Gerçek doğasıyla savaşmanın bir anlamı yoktu.

Bu gece de mücadele etmemişti. Seksin kokusu ve Ronnie'nin Aqua Velva tıraş losyonunun kokusu, bunu kanıtlarcasına üzerinde kalmıştı. Tutkularına yenik düşmeden önce, onun karavanına bile ulaşamamışlardı. Savannah, kamyonunu eski kereste deposunun arkasına çekmesini sağlamış ve Ford Ranger'ının arka koltuğunda ona atlamıştı. Ronnie itiraz etmemiş, açıklama istememişti. Genç erkeklerde sevdiği şey buydu, karmaşık değillerdi. Ronnie Peltier'i ağırlaştıran ahlaki yükler yoktu. Levi's pantolonunu çıkarıp, sırf eğlence için bu işe atılmaya tamamen hazırды.

Heyecan ve utanç, içinde kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyor, birbirleriyle boğuşuyorlardı ve gözlerine yaşlar doldu, Coop'un oturduğu yeri bulanıklaştırdı.

yazarken oturduğu görüntüsünü bulanıklaştırdı.

"Lanet olsun sana, Conroy Cooper," diye mırıldandı, içinde kıvranan duygulardan nefret ederek ve bu nefreti Coop'a yönelterek. Bu onun hatasıydı. Ona aşık olmasaydı, o kadar asil olmasaydı... Onu fahişe gibi hissettiren oydu.

Hayır. O bir fahişeydi. Fahişe olarak doğmuştu ve mükemmelliğe kadar eğitilmişti. Cooper onu bundan utandırmıştı.

Sessizce ağlayarak, leylak çalisından uzaklaştı ve bir hırsız gibi evin yanına yanaştı. Kendini tahta kaplamaya dayadı ve Fransız kapılarının kenarına kadar sürünerek gitti, orada yüzünü cama dayadı.

Cooper sırtını yavaşça düzeltti ve kalemını bir kenara koyarken yüzünü buruşturdu. Beynini, acımasız eller tarafından sıkılmış bir sünger gibi uyuşmuş ve boş hissediyordu. Bu benzetme ona son bir ilham damlası gibi geldi ve kalemını tekrar eline alıp bunu yazmaya başladı, ama Fransız kapılarındaki bir hareket gözünün ucuna takıldı.

"Savannah?" Karanlıkta onun yüz hatlarını seçmeye çalışarak, kendi kendine adını mırıldandı. Tabii ki oydu. Her zamanki gibi, küçük patlamalarından sonra pişmanlık içinde ona gelecekti. Ve o da onu geri kabul edip teselli edecekti. Bu döngüyü daha önce de yaşamışlardı. Savannah alışkanlıklarının esiri biriydi. Alışkanlıklarının kendine eziyet etmek ve kendini küçük düşürmek olduğunu düşünerek kaşlarını çatı.

Kapıyı açar açmaz, bir çocuk gibi ağlayarak kollarına atladı. Cooper kollarını ona doladı, onu salladı ve fısıldayarak, dudakları onun dağınık saçlarına hafifçe değdi.

"Özür dilerim!" diye ağlayarak, yumruklarıyla onun gömleğini tuttu. "Çok, çok özür dilerim!"

"Sessiz ol," diye fısıldadı, sesi alçak, yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Ağlama sevgilim, kalbimi kırıyorsun."

"Sen benim kalbimi kırıyorsun," dedi Savannah, o kadar acı çekiyordu ki, içi tamamen parçalanmış gibi hissediyordu. "Her zaman."

"Hayır," diye mırıldandı. "Seni seviyorum."

"Beni sev." Titreyerek nefes aldı ve sıkıca kapalı göz kapaklarının arasından sıcak gözyaşları süzülürken, bu sözleri tekrar tekrar fısıldadı. "Beni sev. Beni sev."

Hayatında tek istediği şey bu değil miydi? Sevilme. Değer verilmek. Yine de kendini asla sevmeyecek erkeklere defalarca teslim etti.

Kafası karışık ve içinden bir öfke kabarıyordu, Cooper'ın sağlam göğsüne yaslanarak ağıladı, onun sıcaklığına sarıldı, gücüne tutundu. Kendini çok kaybolmuş hissediyordu. Güçlü olmak istiyordu, ama olamıyordu. İyi olmak istiyordu, ama yapamıyordu. Tek iyi olduğu şey seksti, ama bu Coop'un yeminlerinden vazgeçmesi için yeterli değildi.

"Sessiz ol," diye fısıldadı, onu sallayarak.

Seks ve ucuz kolonya kokuyordu. Başka bir erkekle birlikte olmuştu. Kendi adına ne şaşırmış ne de üzülmüştü. Savannah'dan sadakat beklemiyordu. Kendi tanımına göre, o bir fahişeydi. Yine de bu onu derin bir şekilde üzdü. Savannah birçok yönden Güney'in vücut bulmuş haliydi, diye düşündü. Güzel, ahlaksız, inatçı, mağdur...

"... Cooper?"

Savannah geriye yaslandı ve yüzüne baktı, yumrukları hâlâ gömleğinin kumaşına sarılmıştı. Ona göz kırptı, kalın sarı kirpikleri gözlüklerinin arkasına sarkarak, fazla mavi gözlerindeki buğuyu sildi.

"Lanet olsun sana," diye hırladı ve kendini itti. "Beni dinlemiyorsun bile! Aklın onda, değil mi? Lady Astor'da. Saf, iffetli Lady Astor'da."

"Öyle değildim," dedi sakın bir sesle. Masaya gidip onu başından savdı ve defterini ve kalemmini kaldırıp, boşa giden iyi bir puroyu söndürdü.

"Onun burada olmasını tercih ederdin," dedi Savannah acı bir şekilde. "O bu gece Ronnie Peltier'le sekiz farklı pozisyonda sevişmiyordu. Hayır, St. Joseph's'ta oturuyor, orkide kadar güzel, ahmak kadar aptal..."

"Kes şunu!" Cooper'ın sesi gök gürültüsü gibi yankılandı. Dönüp onu kollarından yakaladı ve sertçe salladı. Onu tekrar sallamadan önce kendini tuttu ve titremeye neden olacak bir çaba ile öfkesini dizginledi.

"Lanet olsun Savannah, neden bunu yapıyorsun?" diye sordu sert bir sesle, parmakları kızın kollarını acımasızca sıkarken. "Benim sevgimi istiyorsun, sonra da senden nefret etmemi sağlıyorsun. Neden sana verebileceğim şeyi alıp bununla mutlu olamıyorsun?"

"Mutlu mu?" diye fısıldadı kasvetli bir sesle, ona bakarak, gözlerinde kalbi vardı. "Onun ne olduğunu bilmiyorum."

Cooper, sıcak bir duygu dalgasına karşı gözlerini kapattı ve onu kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı.

"Benden nefret etme, Coop," dedi kız yumuşak bir sesle, kollarını onun beline dolayarak. "Bunu ikimiz için yeterince yapıyorum zaten."

"Şşş... Sus..." Saçlarını yanağından çekip şakağına, sonra da dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum," dedi, dudakları onun dudaklarına değdiğinde, bu sözler neredeyse bir nefes kadar hafifti. "Seni seviyorum."

"Bana göster."

Salondaki saat gecenin saniyelerini sayıyordu. Savannah, Cooper'ın yanına kıvrılmış yatarken sessizlikte saatin sesini dinledi. Cooper uyuyordu, derin nefes alıyordu, bir koluyla hala onu sıkıca sarıyordu. Uyurken daha yaşlı görünüyordu. Canlılığı sönmüş, atletik enerjisi yenilenirken, geriye sadece elli sekiz yıllık hayatın yıprattığı yüzü kalmıştı.

Bir an için, orada yatanın babası olduğunu, hayatta olduğunu ve onu yanında tuttuğunu hayal etti. Jeff Chandler hayatta olsaydı elli sekiz yaşında olacaktı. Ve bir an için, hayatının nasıl olabileceğini merak etti. Ne kadar farklı olabileceğini. Chandler kardeşlerin ünlü olanı o olabilirdi. Bir aktris ya da moda tasarımcısı olabilirdi. Ve Laurel... Laurel adalet için bu kadar çok mücadele etmek zorunda kalmayabilirdi.

Zavallı bebek. Laurel'ı Frenchie'nin evinde bıraktığını düşününce suçluluk duygusu onu sardı. Aslında şimdi evde olmalı, Laurel'ın dinlenmesini sağlamalıydı. Kız kardeşinin iyileşmesini sağlamak artık onun göreviydi. Ama Coop'la bu zamana ihtiyacı vardı. Kavgaya etmeden, sözler olmadan, aralarında sadece sevgi olan bir zamana.

Onun sevişmesinde her zaman nezaket vardı. Ona karşı her zaman çok dikkatliydi. Acele yoktu. Çılgınca boğuşma yoktu. Sert bir aciliyet yoktu. Şefkat. Saygı. Sanki her seferinde ilk sefermiş gibi.

Hayır, diye düşündü, ağzı alaycı bir gülümsemeye bükülerek. İlk seferi hiç de öyle olmamıştı.

"Beni istiyorsun, Savannah. Bana nasıl baktığını gördüm."

"Ne demek istediğini anlamıyorum..."

"Yalancı. Sen küçük bir baş belasıydın, işte öylesin." "Ben değilim..."

"Peki, istediğini sana vereceğim, küçük kız."

"Hayır! Bana dokunmanı istemiyorum. Bundan hoşlanmıyorum."

"Evet, istiyorsun. Bana yalan söyleme. Kendine yalan söyleme. Sen bunun için yaratıldın, Savannah..."

Ve ilk yakıcı acıya karşı gözlerini kapattı ve Ross Leighton'ı sonsuza kadar cehenneme mahkum etti.

Kadın katili... Katil... "İnsanları sadece kağıt üzerinde öldürürüm."... Yalancı... Sen bir yalancısın, Jack...

L'Amour'un koridorlarında dolaşıyordu, duvarlardan sıyrılan duvar kağıtlarını, tozu, küf ve ihmalin nemli kokusunu, kendi içsel ıstırapı dışında her şeyi görmezden geliyordu. Bu ıstırap, kafese kapatılmış bir hayvan gibi içinde hırıldıyor ve kıvrılıyordu ve onun yapabileceği tek şey, evin karanlık koridorlarında dolaşmaktı. Canavarı serbest bırakamıyordu çünkü onun ne yapabileceğini düşünmek onu korkutuyordu - delirmek, intihar etmek.

Kendini öldürmek. Bu fikir aklından birden fazla kez geçmişti. Ama onu reddetti. Ölümün sunacağı özgürlüğü hak etmiyordu. Yaşamak onun cezasıydı, değersiz olduğunu bilmek, içindeki iyiliği gören tek kişiyi öldürdüğünü bilmek.

Evie. Yüzü zihninde canlandı, yumuşak, güzel, koyu renkli gözleri iri ve güven dolu. Güven... Bu, onu jilet gibi kesiyordu. Ona güvenmişti. İnce cam kadar kırılıyordu ve onu kırmayacağına güvenmişti. Sonunda onu mahvetmiş, paramparça etmişti. Öldürmüştü.

İçinden vahşi, ayırt edilemez bir çığlık yükseldi ve dönüp yumruğunu duvara vurdu, acı ve çarpma sesleri boş evin içinde yankılandı. Boş, tıpkı kalbi gibi, ruhu gibi, sol elinin parmaklarında sallanan Wild Turkey şişesi gibi. Canavar engellere saldırdı, o da dönüp şişeyi fırlattı ve koridorun sonundaki kapıya çarpıp parçalanmasını dinledi.

"Değersiz, işe yaramaz, çürümüş..."

Blackie Boudreaux'nun görüntüsü zihninin karanlık köşelerinden birinden alay etmek için yükseldi ve o, bundan kaçmak için koridordan, karanlık bir odadan geçerek üst galeriye çıktı.

"Bon à rien, tu, bon à rien..."

Anı, bir iblis gibi peşinden geldi, acı verici derecede keskin ve o kadar parlaktı ki, gözlerini sıkıca kapattı. Sırtını tuğla duvara dayadı, kendini hazırladı, her kasının titremesine kadar kendini sert tuttu, ama hiçbir şey anının gelmesini engelleyemedi.

Annesi mutfak lavabosunun yanında iki büklüm duruyordu, burnundan ve dudağından kan akıyordu. Gözlerinde yaşlar dolaşıyor ve yanaklarından akıyordu, ama yüksek sesle ağılamıyordu. Daha iyisini biliyordu. Blackie ağlamayı duymak istemiyordu, bu onu daha da acımasız yapıyordu. Le bon Dieu, en iyi zamanlarında bile yeterince acımasız olduğunu biliyordu.

Jack, korkmuş, öfkeli, on yaşındaki bir  ocuk olarak annesinin eteğine tutundu. Bir şey yapamayacak kadar küçüktü. Değersiz, işe yaramaz, hiçbir şeye yaramaz. Nefret etmek için uygun. Bu konuda uzman olduğunu düşünüyordu. Vücudunun her hücresiyle babasından nefret ediyordu ve bu nefret onu annesinin titreyen bacaklarından uzaklaştırıp, bir başka darbe için kolunu geriye çeken Blackie'nin yoluna attı.

Marie koşarak içeri girerken, tiz bir çığlık havayı deldi. Jack küçük kız kardeşine bakmadı, ama babasına saldırırken ona dışarı çıkması için bağırdı. Keşke daha büyük, daha g   l , Blackie'nin Maman'a vurduğu kadar sert vurabilecek kadar büyük olsaydı, ama değildi. O sadece zayıf, cılız bir  ocukt , tıpkı babasının ona her zaman söylediği gibi.

Bu, denemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Yumruklarını sıktı, elinden geldiğince babasına vurmak niyetindeydi, ama Blackie'nin başka planları vardı. Karısına vurmak için geri çektiği kolunu salladı, ama bunun yerine Jack'in yüzüne ters vuruş yaptı ve onu bir oyuncak bebek gibi kenara savurdu.

Jack yere düştü, başı dönüyor ve zonkluyordu, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu, nefret asit gibi içini yakıyordu.

Sonra birdenbire on yaşında değildi artık. Bir gençti, ayağa kalktı, ocaktan demir tavayı aldı ve iki eliyle tüm gücüyle savurdu...

Zihni bu anıyı kapıdan dışarı attığında irkildi. "Ben insanları sadece kağıt üzerinde öldürürüm, tatlım..."

Galerinin derin gölgelerinde durduğu yerden Belle Riviere'yi görebiliyordu. Karanlık avlunun ötesinde, dışarıdaki ışığın hâlâ yandığı arka kapıyı görebiliyordu. Tüm pencereler karanlıktı. Aklı başında insanlar bu saatte yataktaydı. Laurel yataktaydı.

"Ve ben gecenin sessizliğinde oturup aya uluyorum," diye mırıldandı ve galerinin yıpranmış zeminine oturmak için kaydı. Huey gölgelerden ortaya çıktı ve onun yanına oturdu, yüzünde ciddi bir ifade, sarkık dudakları aşağıya doğru sarkmış.

"Benim gibilerden uzak durmak için yeterince bilgili değilsin, değil mi aptal köpek?"

Laurel yeterince biliyordu. Ondan çekiniyordu.

"Öyle de olmalı, mon ange," diye mırıldandı, Belle Rivière'nin siyah pencerelerine bakarak.

Ona öpüşmesine izin vermiş, ona yaklaşmasına izin vermişti, ama sonunda çekinmişti. Onun iyiliği için böylesi daha iyiydi. O bir kullanıcı ve bir alçaktı. Kadın katili... katil.

Kalkıp içeri girip çalışmaya başlarken bu kelime beyinde kaynıyordu.

Sekizinci Bölüm

Savannah, Corvette'inin yok oluşunu olağanüstü bir nezaketle karşıladı. Onu rahatsız eden, arabayı kimin kullandığıydı.

"Jack mi?" Kaşlarını kaldırdı, yavaşça ama belirgin bir şekilde gerildi, sırtı düzeldi. Laurel'in yatağına oturdu, şampanya rengi ipek bornozunu siyah dantelli iç çamaşırının üzerine açık bırakmış, saçları dağınık ve dudakları öpücükten şişmiş, Victoria's Secret reklamı gibi görünüyordu. "Jack Boudreaux ile bataklık yolunda ne halt ediyordun?"

"Tuz düzlüklerinde roket test arabası gibi hızla giderken kendime de aynı soruyu sordum," dedi Laurel, ayna karşısında kendini eleştirel bir gözle incelerken.

Giydiği etek yumuşak ve dökümlüydü, fildişi zemin üzerine mor kabakgülü ve koyu yeşil yaprak desenleri vardı. Bel kısmı kalçalarının üstünde duruyordu ve etek ucu neredeyse ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Kilo vermek gardırobuna çok zarar vermişti. Bu kadarı yeterliydi. Yanında pek fazla güzel kıyafet getirmede. Her neyse, pembe pamuklu yazlık süveteri, sarkmış belini gizleyecek kadar boldu. Teslimiyetle içini çekti ve aynadan kız kardeşine baktı.

"Manuel vitesli araba kullanamıyorum. O teklif etti, hayır, emretti," diye düzeltti, onun otoriter tavrına yeniden sinirlenerek. O kadar ısrarcı olmasaydı, onu öpmezdi, gece yarısı tavana bakarak uyanık kalmazdı.

Savannah, farkında olmadan kıskançlık duyarak kaşlarını çatı. Frenchie's onun bölgesi, erkeklerden oluşan küçük krallığıydı. Jack Boudreaux onun sarayının bir üyesiydi. Onun küçük kız kardeşinin etrafında dolaşmasından hoşlanmıyordu, özellikle de henüz onun etrafında dolaşmaya başlamamışken. Laurel'ı paylaşma fikri de hoşuna gitmiyordu. Laurel, Jack Boudreaux'ya değil, sevgi ve rahatlık için ablasının yanına gelmişti.

"O bela bir adam," dedi, ayağa kalkıp Laurel'in arkasına geçerek. "Ondan uzak dur."

Laurel, Savannah süveterinin dantel yakasını düzeltirken omzunun üzerinden meraklı bir bakış attı. "Dün ondan oldukça etkilenmiş görünüyordun."

"Onun benden etkilenmesi başka bir şey. Senin etkilenmeni istemiyorum, bebeğim. O adam bir alçak."

Savannah, büyük koruyucu. Kimse Savannah'ı korumazken, o her zaman onu koruyordu. Savannah için bir zampara, ondan on yaş küçük bir bilardo ustası ya da babası yaşında evli bir Pulitzer Ödülü sahibi yeterince iyiydi. Laurel, pişman olacağını bildiği bir şey söyleme dürtüsünü bastırdı. Kız kardeşini seviyordu, Savannah'nın kendisi için seçtiği hayattan daha iyisini istiyordu, ama şimdi bunu söylemenin zamanı değildi. İştahı olmayan akşam yemeğini düşünmekle yeterince meşguldü.

"Onun bir yazar olduğunu söyledin. Ne yazıyor?"

"Oooh," dedi Savannah, ağzının köşelerinde kötücül bir gülümsemeyle ve gözlerinde parıldayarak. "Lezzetli derecede korkunç korku romanları. Adamın geceleri nasıl uyduğunu merak ettiren türden. Hiç kitapçıya gitmez misin, bebeğim? Jack neredeyse her zaman en çok satanlar listesinde."

Laurel, hukuk dilinde yazılmamış bir şeyi en son ne zaman okuduğunu hatırlayamıyordu. Dava tüm zamanını tüketmiş, hayatındaki her şeyi - hobilerini, arkadaşlarını, kocasını, bakış açısını - silip süpürmüştü... Her neyse, geceleri her türlü gürültüden korkarak uyanık kalan türden kitapları okumaya pek meraklı değildi. Korkmak ve depresyona girmek için para ödemesine gerek yoktu. Gerçek hayatta yeterince korkunç şeyle uğraşıyordu. Depresyon ise bedavaya elde edebileceği bir şeydi.

Piyano çalan, araba çalan, öpücük çalan haydut Jack imajını, bir korku romanı yazarının nasıl olacağına dair zihnindeki imajla uzlaştırmaya çalıştı, ama başaramadı. Ama başka bir Jack daha vardı, tuhaf anlarda gördüğü adam. Onu tedirgin eden içsel bir yoğunluğa sahip, daha sert, daha karanlık bir adam. O adamın hatırası bile onda garip bir tedirginlik uyandırıyor, bu yüzden onunla ilgili tüm düşünceleri kafasından silip, elindeki işe konsantre oldu.

Aynada kendine tekrar baktı ve annesinin kıyafetlerini giyen küçük bir kız gibi görüldüğüne karar verdi. Vivian onların böyle bir şey yapmasına asla izin vermezdi. Savannah ceviz ağacından yapılmış komodinin çekmecesini karıştırdı ve iki tane çengelli iğne buldu. Eteğin ön kısmına iki tane pileli kıvrım yaptı ve bunları sabitledi, iğneleri süveterin eteğiyle gizledi.

"Anında uyum. Eski moda mankenlerin hilesi," dedi dalgın dalgın, Laurel'ı keskin bir bakışla inceleyerek.

"Neden devam etmedin?" diye sordu Laurel.

"Yeni altın küpelerimi takacaksın," diye mırıldandı, sonra başını kaldırdı. "Ne? Modellik mi?"

"New Orleans'taki ajansla iyi gidiyordun."

Savannah burnunu çekerek, makyaj fırçasını ve allık paletini alırken omuzlarını rahatça silkti ve Laurel'in elmacık kemiklerine ustaca yumuşak mor bir allık sürdü. "Andre beni portföyüm için değil, oral seksim için sevdi. Modellikte yeterince iyi değildim. Ama dünyanın en iyi oral seksini yaparım."

Laurel yorum yapmadı, ama Savannah onun çenesinin gerildiğini, dudaklarının inceldiğini fark etti. Onaylamıyordu. Bu onu incitti ve kızdı. "En iyi yaptığın şeyi yap, bebeğim," dedi, sesinde keskin bir ton vardı. "Senin işin adalet. Benim yeteneklerim başka yerde."

"Şimdi, sana bir bakalım," dedi hızlıca, makyaj malzemelerini bir kenara koyarak. "Neden buna gittiğini anlayamıyorum. Ben olsam Vivian'a cehenneme gitmesini söylerdim."

"Söyledin," dedi Laurel düz bir sesle. "Birçok kez."

"Şimdi sıra sende. Seni tasmalı bir köpek gibi oradan oraya sürüklüyor..."

"Kardeşim, lütfen." Kısa bir süre gözlerini kapattı. Tanrım, bu kavgaya hazır değilse, Beauvoir'da ne yapacaktı? Sinirleri titremeye başladı. Vivian ve arkadaşlarıyla akşam yemeği, mayın tarlasında dans etmek gibiydi. Tanrım, alaycı bir şekilde düşündü, bu kadar korkakken mahkemede nasıl hayatta kalmıştı?

"Hayır diyebilirdim," dedi yorgun bir sesle, "ama belaya bulaşmak istemiyorum."

Bir yemek, sonra kurtulurum. En iyisi bir an önce halletmek."

Savannah belirsiz bir ses çıkardı. "Peki, lütfen yeni altın küpelerimi ödünç al ve Tanrı aşkına, o berbat Buddy Holly gözlüklerini takma. Seni Foghorn Leghorn çizgi filmlerindeki küçük tavuk gibi gösteriyorlar."

Laurel kaşlarını kaldırdı. "Gitmemi istemiyorsun, ama iyi görünmemi mi istiyorsun?"

Soluk gözleri sert ve soğuk bir ifadeye büründü ve dolgun dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Vivian'ın sana bakıp, kurumuş yaşlı bir cadalog olduğunu hissetmesini istiyorum."

Laurel, Savannah odasından küpeleri almaya giderken kaşlarını çattı. Savannah ve anneleri her zaman düşman olmuştu. Vivian, Savannah kadar güzel ve erkekler için çekici bir kızı olamayacak kadar bencil ve kendini beğenmiş biriydi. Aralarındaki rekabet, sağlıklı bir ilişkinin bir başka yönüydü

Bu rekabet, Laurel'in kendi görünüşünü her zaman önemsememesinin bir nedeniydi. Her zaman küçük bir diplomat olan Laurel, dikkatleri üzerine çekerek zaten sallantıda olan gemiyi daha da sallamak istememişti. Diğer nedeni ise o kadar asil değildi, bunu kabul etti ve aynada kendine kaşlarını çatarak baktı.

Savannah kadar güzel değilsem, Ross beni rahat bırakır. O Savannah'ı seçti, beni değil. Ne şanslıyım.

Savannah geri döndüğünde, Laurel bu anıların getirdiği suçluluk duygusunu ifade edecek bir kelime olmadığını düşündü. Küpeleriyle oynarken bornozu bir omzundan kaymış ve porselen teninde gümüş dolar büyüklüğünde bir öpücük izi belirmişti. Laurel'in midesi düğümlendi ve bu pot roast'u nasıl yiyebileceğini merak etti.

Beauvoir'da pazar günü akşam yemeği, Güney'de eski bir gelenektir. Chandler ailesi, hem görev ve topluma karşı sorumluluk duygusundan hem de emirlere saygıdan dolayı her zaman pazar ayinlerine katılırdı. Ardından, seçilmiş birkaç kişi Beauvoir'da akşam yemeğine davet edilip, günü zarif uğraşlarla geçirirdi. Beauvoir'da artık Chandler ailesi kalmamıştı, ama gelenek, Vivian'ın çarpık sosyal sorumluluk duygusunun bir parçası olarak devam ediyordu.

Keşke kendi ailesi için de bu sorumluluk duygusunun bir parçasını taşısaydı, diye düşündü Laurel, verandada durup zili çalarken. Yağmur tekrar başlamıştı ve o, beklerken yağmurun sesini dinledi, yumuşak sesin yıpranmış sınırlarını yatıştıracağını umarak, ama boşuna. Etek cebindeki rulodan bir Maalox tableti çıkardı ve ağzına attı. Ezilmiş Olive, öğleden sonra kadar gri ve kasvetli bir şekilde kapıyı açtı ve Laurel'a sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi donuk gözlerle baktı. Laurel, kadının yanından geçip ana salona doğru ilerlerken, ona sempatik bir gülümseme göstermeye çalıştı, eski zombi görüntüleri zihninin derinliklerinde titreyen filmler.

Burası bir korku filmi veya korku romanı için mükemmel bir ortamdı. Bataklığın kenarındaki eski plantasyon, sırların, eski kinlerin, çarpık zihinlerin yeri. Geleneklerin grotesk bir şeye dönüştüğü, aile sevgisinin bozulmuş krema gibi kesildiği bir yer. Jack'in bunu yazdığını hayal etmeye çalıştı, ama onu sadece Hawaii gömleği giymiş, beyzbol şapkasını ters takmış ve yüzünde kedi kanaryayı yakalamış gibi bir gülümsemeyle hayal edebiliyordu. Onu burada, Beauvoir'ın ana salonunda, toplanan konukları gözlemlerken hayal ederken, bu görüntü dudaklarına hafif bir gülümseme getirdi.

Onun buraya tam olarak uymayacağı, yılın en hafif tabiri idi. Ross, gümüş grisi takım elbisesiyle, yeni ütülenmiş ve mükemmel bir şekilde bakımlı bir şekilde büfenin yanında duruyordu. O, bakımlı tırnaklarına kadar, iyi yetiştirilmiş, seçkin bir Güneyli beyefendinin modeliydi. Rahat, küçümseyen gülümsemesi. Otorite aurası.

Laurel, ona duyduğu nefretin, odadaki herkesin dikkatini çekecek kadar güçlü ve çekici olduğundan emin olarak, bakışlarını ondan ayırdı. Bunun yerine, diğer konuklara kısa bir süre odaklandı ve otomatik olarak onları hızlıca değerlendirdi. Savcı olarak kurbanlar, failler, olası tanıklar ve savunma avukatları hakkında hızlı ve doğru izlenimler edinmek zorundaydı. Şimdi de aynı nedenlerle bunu yapıyordu: kendine avantaj sağlamak, bir strateji oluşturmak için.

Ross'un konuştuğu adam rahip yakası giyyordu. Küçük, zayıf ve keldi ve Ross'un vaazlarına sık sık başını sallayarak onaylıyordu, sanki bir tür sinir bozukluğu varmış gibi görünüyordu. Onu zayıf ve dalkavuk olarak etiketledi ve yoluna devam etti.

Orta yaşlı bir çift, Jack'in önceki gece onu köşeye sıkıştırdığı kanepenin arkasında duruyordu. İkisi de tumbul, hoş yüzlüydü; adamın yüzü hafifçe güneşten yanmış, kadının ki ise solgun ve mükemmel bir şekilde makyajlıydı. Kadın, yeni olduğu belli olan, çok temiz görünen, geniş etekli soluk pembe bir takım elbise giymişti ve siyah saçları, Yvette's House of Style'da bir saat boyunca tarama ve geriye tarama ile elde edilen, yıkanıp şekillendirilmiş yuvarlaklığa sahipti. Bakışları sürekli olarak odadaki bariz zenginlik belirtilerine açgözlülükle kayıyordu. Laurel, onların komşuları olduğunu tahmin etti. Planters, ama Chandler-Leighton'ların devasa mülkleriyle aynı seviyede değil. Beauvoir'a davet edildiklerinde uygun şekilde alçakgönüllü ve etkilenmiş olacak insanlar.

Vivian'a doğru ilerledi, kanatlı koltuğunda oturmuş, kraliyet mavisi keten elbisesiyle havalı ve sofistike görünüyordu. Diğer kanatlı koltukta, uzun boylu, siyah saçlı bir adam oturuyordu, hafifçe dönmüş olduğu için Laurel onun yüzünü göremiyordu. Onu hızlıca görmek için pozisyonunu değiştirmeden önce, Vivian onu fark etti ve koltuğundan kalktı, ağzının köşeleri onun anne gülümsemesi olarak adlandırdığı şekilde yukarı doğru kıvrıldı.

"Laurel, canım."

Ellerini uzatarak ona doğru geldi. Laurel, görevini yerine getirircesine annesinin parmaklarını tuttu ve odanın odak noktası haline geldiklerinde, ritüel olarak yanağına öpücük kondurmasını sabırla bekledi.

"Anne."

"Bu sabah ayinde seni özledik."

"Üzgünüm. Kendimi iyi hissetmiyordum."

"Evet, şey..." Vivian ince gülümsemesini korudu. Sadece Laurel onun bakışlarındaki kınamayı fark etti. "Dinlenmen gerektiğini biliyoruz, canım. Gel, herkesle tanış. Ross, bak, Laurel geldi."

Ross öne çıktı, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Laurel, canım, bugün çok güzelsin!"

Elini omzuna koydu, ama Laurel, kimsenin hatırı için onun dokunuşuna katlanmak istemediği için ustaca uzaklaştı. "Ross," diye mırıldandı, onunla göz teması kurmamak için başını eğdi.

Papaz, Reverend Stipple olarak tanıtıldı. El sıkışması bir büyükanneninki kadar yumuşaktı. Don ve Glory Trahern çifti, kısa süre önce Glory'nin amcası Wilson Kincaid'in plantasyonunu devralmıştı. Laurel, Wilson Kincaid'i babasının bir arkadaşı olarak hayal meyal hatırlıyordu. Don Trahern, nazik ve yumuşak huylu birine benziyordu. Glory, Vivian'ın gözüne girmek için aşırı gülümsüyor ve çok fazla iltifat ediyordu. Laurel gerekli selamlamayı mırıldandı, sonra bakışları tanıtılan grubun son üyesine kaydı.

Küçük konuk grubu ona yol açmak için açıldı, herkes sanki o, zavallı küçük Bayou Breaux'yu şerefliendirmek için gelen yabancı bir ülkenin veliaht prensiymiş gibi ona bakıyordu.

"... ve bugünün onur konuğumuz," dedi Vivian. "Stephen Danjermond, bölge savcımız. Stephen, kızım Laurel."

Bir tuzak. Laurel, gafil avlanmış gibi hissetti. Vivian'ın her zamanki gibi yerel küçük soyluların bir araya geldiğini bekliyordu. Annesinin bu oyunu oynayacağını beklemiyordu. O ve Danjermond, odadaki kırk beş yaşından küçük tek kişilerdi. Gözle görülür şekilde ilişkisi olmayan tek iki kişi. Kendini aptal gibi hissetti ve gitmek istedi. Ama dişlerini sıktı, elini uzattı ve bölge savcısına umduğu gibi yumuşak ve hoş bir bakış attı.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Danjermond."

"Zevk benim," dedi yumuşak bir sesle.

Bakışları, bir çekici ışın gibi onun bakışlarını yakaladı ve sabit, göz kırpmadan, sakın bir şekilde tuttu. Rüzgarsız bir günde deniz gibi düz bir sakinlik. Gözleri berrak, tuhaf bir yeşil tonundaydı. Peridot renginde, kalın, kısa kirpiklerle çevrili ve güçlü, düz kaşların altında derin bir şekilde yerleştirilmişti. Çarpıcı derecede yakışıklıydı, yüzü uzun bir dikdörtgen şeklindeydi, güçlü bir çene ve ince, düz bir

burnu vardı. Ağzı geniş ve hareketliydi, uçları şehvetli, neredeyse kedi gibi kıvrımlıydı.

Mahkeme salonunda zorlu bir rakip olacaktı. Laurel bunu içgüdüsel olarak biliyordu, düşüncelerini okuyamasak da bakışlarında kişiliğinin gücünü hissedebiliyordu. Elini geri çekmeye başladı, ama adam onu hafifçe ama sıkıca tuttu, uzun, zarif ellerini onun çok daha küçük olan ellerinin üzerine kapattı.

"Hakkında çok şey duydum," dedi. "Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum, Laurel."

Ses tonunda neredeyse samimi bir şey vardı. Sesi, eski Güneyli zenginlerin ses tonuyla titreşen, sıcak, iyi eğitilmiş, iyi modüle edilmiş bir baritondur.

"Stephen New Orleanslı," dedi Vivian neşeyle, gök gürültüsü duyulunca sesini biraz yükselterek. "Yıllar önce annesiyle tanışmıştım, ama kaç yıl olduğunu kimseye söylemem," diye ekledi utangaçça, kirpiklerini kırıştırarak. "Yazları kuzenim Tallant Jordan Hill'le geçirdiğim zamanlardı.

Kuzen Talli'yi hatırlıyorsun, değil mi Laurel? Babası petrol işindeydi ve kardeşi gümüş piyasasında büyük bir servet kazanmış, sonra da New York Borsası'nda hepsini kaybetmişti. Büyük bir skandaldı! Laurel, kuzen Talli'nin ikinci düğününde küçük nedimeydi."

diye açıkladı. Glory Trahern her kelimesini dikkatle dinledi. Diğerlerinin gözleri ise donuklaşmaya başlamıştı. "İlk kocası ezilerek öldü, biliyor musun? Tanrım, korkunç bir şeydi! Ama Talli kendini toparladı ve iyi bir evlilik yaptı.

"Talli olağanüstü bir kadındı. Beni bir akşam partisinde Stephen'ın annesiyle tanıştırdı. Çok sevimli bir kadındı, gerçekten çok değerli, sevimli bir kadındı! Meğer ikimiz de Sacred Heart'a gitmişiz, ama o benden birkaç yaş büyüktü ve farklı çevrelerdeydik.

"Danjermondlar yıllardır deniz taşımacılığı işindeler," diye bitirdi, işten bahsetmesi erkeklerin tekrar dikkatini çekti.

"Denizcilik ve siyaset," dedi Danjermond. Vivian'ın monologu boyunca gülümsemeyi başardığı için ona hakkını vermek gerekir. "Ağabeyim Simon denizcilik işine girdi. Böylece siyaset bana kaldı."

Diğer oyuncular onaylayarak başlarını salladılar. Laurel sinirlendi. Danjermond hala elini tutuyordu ve bir olay çıkarmadan elini çekemezdi. Çenesini biraz kaldırdı ve Danjermond'un gözlerinin içine sertçe baktı.

"Ben her zaman bir savcının ilk sadakatının kamu görevi değil, adaletin peşinde olmak olduğuna inanmışımdır."

Glory Trahern hafifçe nefesini tuttu ve boğazındaki fiyonku sanki onu boğuyormuş gibi eliyle tuttu. Partideki diğerleri, Vivian hariç, Laurel'a baykuş gözleriyle bakıyorlardı. Vivian'ın bakışları daha çok bir dişi kurtunkine benziyordu. Sadece Danjermond rahatsız olmamış gibiydi. Ağzının köşeleri biraz daha aşağı doğru kıvrıldı.

"Lady Justice'in büyük bir savunucusu olduğunuzu duymuştum."

"Bu benim işimdi," dedi düz bir sesle, etkilenmeyi reddederek. "Ve senin de."

Başını eğerek, bu noktayı kabul etti. "Öyle, ve benim sicilim bunu kanıtlıyor. Partout Parish'in iyi insanları bunu doğrulayabilir."

"Elbette tanıklık edebiliriz, Stephen," dedi Vivian neşeyle.

Ona gülümseyerek yanına yaklaştı ve kolunu onun koluna taktı, sanki Laurel'ın ona layık olmadığını düşünerek onu geri almaya karar vermiş gibi. Laurel elini çekip kollarını kavuşturdu, başlangıçta annesine bu kadar kızgın olmasaydı bu durum onu eğlendirebilirdi diye düşündü.

"Senin sicilin kusursuz," diye devam etti Vivian, sanki bu erkeklik örneğinin sorumlusu kendisiymiş gibi gururla ona bakarak. "Sen olmasan nasıl idare ederdik bilmiyorum. Etrafımızda Acadiana'da suçlar yaygınlaşırken, Partout Parish kanunlara uyanlar için adeta bir sığınak haline geldi."

"Yemin ederim," dedi Glory Trahern, Danjermond'un koluna dokunmak için eğilerek, sanki o bir uğurlu tılsımış gibi. "Etrafımızda bu kadar cinayet varken, cemaat sınırını geçmeye cesaret edemiyorum."

Danjermond, Laurel'ın şüpheli bakışıyla karşılaşınca yeşil gözleri eğlenceyle parladı. "Görüyorsun ya Laurel, politik olarak hırslı bir bölge savcısı olmanın avantajı ne? İşimi iyi yapmalıyım, yoksa seçimlere girdiğimde kimse bana oy vermez."

Bu yorum herkesi güldürdü. Vivian, onun iyi huylu mizahından memnun olarak koluna hafifçe vurdu. Laurel zorla gülümsedi. Stephen Danjermond, bölge savcılığı ofisinde bu iş için eğitim alan ilk politikacı değildi. Zaten onunla felsefe tartışacak durumda da değildi. Buraya sadece gerekli görünüşünü sergilemek için gelmişti, hepsi bu. Vivian'ın ona attığı bakışlara bakılırsa, bu plana sadık kalması iyi olacaktı.

Uslu ol, Laurel. Ortamı bozma, Laurel. Her zaman doğru şeyi söyle, Laurel.

Olive, neredeyse özür diler gibi odaya süzüldü ve akşam yemeğinin hazır olduğunu uysal bir ses tonuyla duyurdu, yüksek Fransız kapılarının dışında şimşek çakarken kırbaçlanmış bir köpek gibi irkildi.

"Eh, ben kesinlikle açım!" Ross parlak bir gülümsemeyle duyurdu. Reverend Stipple'ın omzuna vurdu. "Ya siz, Reverend?"

Papaz, hızla giden bir Chevy'nin arkasındaki pencere süsü gibi başını salladı. "Kesinlikle."

Herkes yemek odasına doğru ilerledi, Vivian Danjermond'u önde götürdü, sonra onsuz geri dönerek diğer misafirleri salondan çıkardı. Diğerleri dostça sohbet ederek koridorda ilerlerken, Laurel'ı kolundan tutup geri çekti.

Laurel kısa bir süre gözlerini kapattı ve içini çekerek içini çekti.

"Laurel Leanne! Bu evdeki bir misafire nasıl kaba davranırsın!" Vivian sert bir fısıltıyla bağırdı, kemikli parmakları Laurel'ın kolunu sıkıca kavradı. "Stephen Danjermond çok önemli bir adam. Siyasette ne kadar ileri gideceği belli olmaz."

"Bu, onunla aynı fikirde olmam gerektiği anlamına gelmez, anne," dedi Laurel, bunun ona bir faydası olmayacağını bilerek. Annesinin kuralları, hanımefendilerin her durumda nazik olmasını gerektiriyordu. Stephen Danjermond'un politikası, Adolf Hitler'in aşırılıkçılığıyla rekabet etse bile fark etmezdi.

Vivian dudaklarını sıkıştırdı ve gözlerini kısarak baktı. "Ona nazik davran, Laurel. Seni bir hanımefendi olarak yetiştirdim ve bu evde daha azını kabul edemem. Stephen eğitilmiş, güçlü ve çok iyi bir aileden geliyor."

Çeviri: Stephen Danjermond çok değerli bir avdı. Şüphesiz, cemaatteki tüm genç kızlar ona göz dikmişti. Laurel annesine balık tutmadığını söylemek istedi, ama bu yorumu kendine sakladı. Vivian'ın aklına, başına gelen onca şeyin ardından iyileşmek için zamana ihtiyacı olabileceği hiç gelmemişti.

"Özür dilerim anne," diye mırıldandı, tartışmayı uzatmak istemiyordu.

"Neyse," dedi Vivian iç çekerek, öfkesi aniden alevlendiği gibi aniden sakinleşti. "Sen her zaman inatçı bir kız oldun. Bu konuda babana çekmişsin."

Elini uzatıp Laurel'ın kâkülleriyle hafifçe oynadı, yüzündeki ifade yumuşayarak nadir görülen, gerçekten annece bir ifadeye büründü. "Bugün çok güzelsin, canım. Bu pembe tonu sana çok yakışıyor."

Laurel teşekkür etti, bu iltifata önem verdiği için kendinden nefret etti. Annesinin onayına olan çocukça ihtiyacından asla kurtulamamıştı.

Bir zayıflık. Birçok zayıflıktan biri.

Vivian onu kolundan tutup odadan çıkarırken saatine baktı ve ne zaman çıkabileceğini merak etti. Bu duygusal çekişme, kendini toparlamak için ihtiyacı olan şey değildi.

Sadece bir akşam yemeği, sadece birkaç saat. Atlat ve eve git.

Yemek odası, salon kadar zarifti, Chandler ailesinin ölen ve gitmiş üyelerinin portreleri ve aile yadigarlarıyla doluydu. Hepplewhite masası ve kalkan sırtlı sandalyeler, iki yüzyıllık el cilalamasının parlaklığıyla ışıldıyordu. Ayak sesleri selvi ağacından yapılmış zeminde yankılanıyor ve üç buçuk metrelik tavana kadar yükseliyordu. Glory Trahern, üfleme camdan yapılmış avizenin değerini hesaplamak yerine, onları görmek istercesine yukarıya bakıyordu. Kocasını kolunu tutup onu bir sandalyeye doğru sürükledi.

Beklendiği gibi, Laurel kendini Stephen Danjermond'un tam karşısında otururken buldu. Stephen, masanın bir ucunda, Ross'un karşısında oturan Vivian'ın sağında, onur koltuğunda oturuyordu. Laurel sandalyesine oturdu ve Wedgwood tabakına odaklandı, karşısındaki yakışıklı, zarif, konuşkan adamın varlığından rahatsızlık duyuyordu ve gözlüklerini takmış olmayı diledi. Yirmi yıl önce üvey babasının dikkatini çekmek istemediği gibi, şimdi de bu adamın dikkatini çekmek istemiyordu. Şu anda hayatında bir erkeğe yer yoktu.

Jack'in alaycı gülümsemesi zihninde canlandı, kaşlarını çatı ve bir sap bebek kuşkonmazı şişledi.

Hukuk ve düzen konusu koridorda da devam etti ve katılımcılar, Partout Parish Şerifi Duwayne Kenner ve Bölge Savcısı Danjermond'un dinamik ikilisini tartıştılar; buradaki suç oranının minimumda tutulmasından memnun ve gururluydular.

"İnsanlar Kenner'ın kişiliği hakkında ne isterlerse söyleyebilirler," dedi Ross her zamanki üstün otoriter tavrıyla, "ama adam işini yapıyor. O cinayetler bizim bölgemizde gerçekleşmiş olsaydı, Kenner şimdiye kadar sorumluyu yakalamış olurdu."

Olive salata tabağını toplayıp uzaklaşırken Danjermond, "Belki," diye mırıldandı. "Elinden gelenin en iyisini yapardı. Çok yetenekli ve azimli bir adam. Ancak, bu tür katillerin çok zeki olduklarını unutmamalıyız. Hatta dahice bile denebilir."

"Hasta," dedi Glory Trahern, titreyerek fiyonkunu düzeltmeye çalışırken. "Deli ve hasta, işte o böyle bir adam."

Başını eğerek bu olasılığı kabul etti. "Ya da soğuk. Duygusuz. Ruhsuz." Yoğun, hipnotize edici bakışlarını Laurel'a çevirdi. "Ne düşünüyorsun, Laurel? Bayou Strangler deli mi, yoksa kötü mü?"

Laurel kucağındaki peçeteyi bükerek, bu konuşmadan uzaklaşmak istediğini düşündü, çünkü konuşmanın yavaş yavaş ona yöneleceğinden ve Trahern'ler, Reverend Stipple ve Stephen Danjermond'un "yalancı çoban" olarak bilinen hayatı hakkında her şeyi duymak isteyeceklerinden korkuyordu. "Ben... Bilemiyorum," diye mırıldandı. "Bu davalar hakkında yeterli bilgim yok, bu yüzden mantıklı bir tahminde bulunamam."

"Yine de bir fark var, değil mi?" diye ısrar etti, sesindeki ısrar ince, yumuşak ve güçlüydü. "Toplum tüm katilleri bir dereceye kadar deli olarak görürken, mahkemelerin farklı bir kriteri vardır. Yasanın gözünde, belirgin bir fark vardır."

"Sen kötülüğe inanıyorsun, değil mi Laurel?"

Laurel, onun sabit bakışlarına karşılık verdi, içini bir tedirginlik kapladı. Bu konuşmaya dahil olmak istemiyordu, ama Danjermond onun dikkatini çekmişti ve diğer müşteriler de bekleyiş içindeydi. Onların bakışlarını hissedebiliyor, nefeslerini tuttuklarını hissedebiliyordu. Dışarıda kurşuni gökyüzünde gök gürültüsü yankılanıyordu. Yağmur biraz daha şiddetlendi.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Evet, inanıyorum."

"Ve iyilik kötülüğe karşı galip gelmelidir. Bu, yargı sistemimizin temelidir."

Evet, ama her zaman böyle olmadı. Bunu çoğu kişiden daha iyi biliyordu, bu yüzden dilini tuttu ve başka yere baktı, Danjermond'un soğuk yeşil gözleri onu sabit bir şekilde izliyor, tahminlerde bulunuyordu.

"İyilik ve kötülükten bahsetmişken," dedi Laurel, Reverend Stipple'in dikkatini çekerek, "Jimmy Lee Baldwin hakkında ne düşünüyorsunuz, Reverend?"

"Kimse hakkında kötü konuşmaktan nefret etsem de, onun hakkında pek de iyi düşünmüyorum," dedi papaz, kendine bir porsiyon sığır eti koyarken. "Benim zevkime göre biraz fazla gösterişli. Ancak, televizyon vaazları

evden çıkamayanlara ulaşıyor ve hayatın yoldan çıkmış yollarında Mesih'in yolundan sapmış olanları geri çağırıyor."

Bir görüş diğerini geçersiz kıldı, ama Laurel bunu belirtme dürtüsüne karşı dilini ısırdı. Cezanı çek ve buradan defol git.

"Ve o, toplumdaki günaha karşı kampanya yürütüyor," diye devam etti Rahip Stipple, sanki Baldwin'i sevmeye ikna olmuş gibi görünüyordu.

Laurel, Savannah'ın Jimmy Lee Baldwin'in sapkın cinsel tercihleri hakkındaki yorumunu düşündü ve patatesler kendisine doğru gelirken dilini tuttu.

"Frenchie's Landing'i kapatmaya çalışacağını duydum," dedi Glory Trahern, dedikodu yapma fırsatı karşısında gözleri parlayarak.

"Evet," dedi Laurel, "ve sahipleri bu konuda çok üzgünler." En azından T-Grace Delahoussaye üzgündü. Ovide'nin üzgün olduğuna dair T-Grace'in sözüne güvenmek zorundaydı.

"Oraya gittin mi?"

Laurel, Vivian'ın ses tonuna içten içe irkildi, ama annesinin tepkisinden duyduğu korkuyu bir kenara itti. O artık yetişkin bir kadındı ve istediği yere gidebilirdi. "Bir adamla köpek meselesini konuşmam gerekti," dedi, aldığı ince bir dilim rostoyu keserek. "Frenchie's, country kulübüyle kıyaslanamaz, ama Bay Baldwin'in göstermeye çalıştığı gibi bir günah yuvası da değildi."

"Saygın insanların gideceği bir yer değil," dedi Vivian, yüzünde onaylamayan bir ifadeyle.

"Anlıyorum Laurel, canım," dedi Ross. "Skeeter Mouton's, bu bölgedeki en kötü şöhretli yer. Baldwin günahla savaşta ciddi olsaydı, Mouton's muhtemelen hedefi olurdu. Ancak, Bay Baldwin'in bu arı kovanına dokunmanın ne tür sorunlara yol açacağını çok iyi bildiğini sanıyorum. Kendini öldürtebilir."

"Bunun yerine, yasal bir işletmeyi taciz ediyor."

"Delahoussayes'in davasını mı savunuyorsun, Laurel?" diye sordu Danjermond yumuşak bir sesle.

Laurel, onun sabit bakışlarına bir kez daha karşılık verdi. "Şu anda avukatlık yapmıyorum, ama birisi onların davasını üstlenmeli."

Adam hafifçe omuz silktili. "Resmi bir şikayette bulunmadıkları sürece onların adına hareket edemem. Bu bilgiyi onlara iletebilirsiniz. Vaaz vermek yasaya aykırı değildir; izinsiz girme ise başka bir konudur."

"Evet, onlara bu öneriyi zaten yaptım."

Sanki onu kendisinden daha iyi tanıdığını söylemek istercesine yavaşça gülümsedi. "Yani onların davasını üstleniyorsun, değil mi Laurel?"

Onun sözlerinin doğruluğu bir an için onu durdurdu, ama hemen toparlandı. "Sadece bir öneride bulundum."

"Stephen'ın daha önemli davaları var. Değil mi, Stephen, canım?" dedi Vivian, onaylayarak elini okşayarak. "Neden bize eyalet başsavcısının seni Acadiana uyuşturucu görev gücü başkanı olarak atadığını anlatmıyorsun?"

Yemek çok yavaş ilerliyordu. Laurel yemeğini karıştırıp her otuz saniyede bir saatine bakıyordu. Sonunda masadan kalkıp kahve içmek için salona geri döndüler. Vivian Olive'e emirler yağdırırken ve Trahern'lar altın rengi kanepeye yerleşirken, Laurel Fransız kapılarına doğru yürüdü ve elinde fincanıyla durup yağmurla yıkanmış bahçeye özlemle baktı. Fırtına geçmişti. Kaçtığında Belle Rivière'ye geri dönecek, bir kitap alıp avluya çıkacak ve bir köşede oturup sessizliği, yağmurun, güllerin ve wisteria çiçeklerinin kokusunu içine çekerek okuyacaktı.

"Bu şirket gerçekten o kadar hoşnutsuz mu?"

Danjermond'un yanında durduğunu görünce şaşırarak başını kaldırdı. Kahvesini bırakmış, ellerini sık pileli pantolonunun ceplerine sokmuş duruyordu.

"Hayır, hiç de değil," dedi Laurel çabucak.

Danjermond kedi gibi sırttı. "Sen pek iyi bir yalancı değilsin, Laurel. Şimdi gerçeği söyle. Başka bir yerde olmak istersin."

"Bayou Breaux'ya sosyalleşmek için gelmediğimi itiraf ediyorum."

"O zaman bu durumda bir istisna yaptığın için şanslıyım. Tabii pencereden özlemle dışarıya bakıp, buradan uzaklaşmak istediğin için ben değilim."

"Tabii ki değil."

"İyi, çünkü yakında bir akşam daha samimi bir ortamda bir araya gelmemizi önerecektim. Belki mum ışığında bir akşam yemeği."

"Sizi pek tanımıyorum, Bay Danjermond."

"Samimi akşam yemeklerinin amacı da bu değil mi? Birbirimizi tanımak. Görüşlerinizi, planlarınızı, kendinizi daha yakından tanımak isterim." "Şu anda bir planım yok. Görüşlerimi tartışmak da istemiyorum."

"Kaba olmak istemiyorum," dedi, boş elini barış işareti yaparak kaldırdı.

"Gerçek şu ki, kısa süre önce boşandım ve

çok şey yaşadım. Şu anda bir ilişkiye hazır değilim."

"Ya da iş teklifi?" diye sordu adam, kaşlarını kaldırarak, onun kişisel olarak kendisini reddetmesinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Laurel çenesini geriye çekip ona şüpheyle baktı. "Neden bana iş teklif edersiniz ki? Daha yeni tanıştık."

"Çünkü ofisimde her zaman iyi bir savcıya ihtiyacım var. Scott County davası bir yana, mükemmel bir sicil var. Valdez göçmen işçi davasındaki çalışman olağanüstüydü ve Fulton County'deki savcılık ofisinde bir memurdan biraz daha fazlası iken, kör kadının tecavüzünü soruştururken görevinin çok ötesine geçtin."

Hukuk fakültesinden yeni mezun olmuştu. Bu çok eski bir hikayeydi. Onun bir nedenden dolayı geçmişini bu kadar derinlemesine araştırmış olması, daha önce hissettiği tedirginliği geri getirdi. Kollarını önünde kavuşturdu, süveterinin önüne kahve dökmemeye dikkat etti. "Kariyerim hakkında aşırı derecede bilgi sahibi gibisiniz, Bay Danjermond."

"Ben çok titiz bir adamım, Laurel." Yine o düzgün, yakışıklı gülümsemesini gösterdi. "Detaylara dikkat etmem sayesinde bugün bu noktaya geldiğimi söyleyebilirsin."

Louisiana'nın ücra bir köşesindeki savcılık ofisine mi? Stephen Danjermond'un her halinden büyük işler yapacağı belli olduğu düşünülürse, bu tuhaf bir söz gibi geldi. Soyu ve aile bağlantıları göz önüne alındığında, Laurel onun Baton Rouge veya New Orleans'ta sağlam bir yer edinmiş olmasını beklerdi.

"Deliliğimin bir yöntemi var, emin ol," dedi, onun sessizliğini şaşırtıcı bir isabetle okuyarak. "New Orleans'ta hırslı savcılar çoktur. Acadiana bana kendi başıma parlama şansı sunuyor. Ve burada benzersiz sorunlar var, kontrol etmeye yardımcı olabileceğimi düşündüğüm sorunlar: uyuşturucu kaçakçılığı, silah kaçakçılığı. Bayou bölgesinde büyük ölçüde medeniyetten uzak kalan belirli bir kesim var. Bu kesimi kontrol altına almak ve Jean Lafitte'in günlerinin çoktan geçtiğini anlamalarını sağlamak değerli bir hedef."

"Ve iktidar sahiplerinin dikkatini çekecek bir şey."

Geniş omuzları yükseldi ve alçaldı. "C'est la vie. C'est la guerre. Zafer kazanan ganimeti alır."

"Bu oyunun nasıl oynandığını biliyorum, Bay Danjermond," dedi Laurel soğukkanlı bir sesle. "Naif değilim."

"Hayır, siz idealistsiniz. Hayatta çok daha zor bir durum. Kinizmcı olmak daha iyidir."

"Siz öyle misiniz? Bir alaycı mı?"

"Ben bir pragmatistim." Gözlerini ondan ayırmadan, Laurel geri çekilmemek için kendini zor tutana kadar aralarında sessizlik oluşmasına izin verdi. "Teklifimi düşünecek misin?"

Laurel başını salladı. "Üzgünüm. Gururum okşandı, ama henüz iş hakkında düşünemem."

"Ama bu senin için sadece iş değil, değil mi Laurel? Adaletin peşinde koşmak senin için bir çağrı, bir takıntı," dedi. "Öyle değil mi Laurel?"

Soru çok kişiseldi. O çok hassas hissediyordu. Adam biraz fazla yakındaydı, onu çok dikkatle izliyordu. Rahat görünüyordu, ama yine de sakın görünüşünün altında zaptedilmiş bir güç olduğu izlenimini uyandırıyor. O çok... her şeydi. Çok uzun, çok yakışıklı, çok çekici. Çok hareketsiz.

Bileğine takılı platin Rolex saatine bir göz attı ve rahatladı. "Maalesef şimdi gitmem gerekiyor, Bay Danjermond. Teyzeme bu öğleden sonra ona yardım edeceğime söz verdim. Sizinle tanışmak bir zevkti."

"Tekrar görüşene kadar, Laurel."

Eşekler uçuğunda, diye düşündü. Zorluklar, karışıklıklar veya sorunlar için eve gelmemişti. Bir adım daha geri çekildi, içgüdüsel bir dürtü onu Stephen Danjermond'a çok çabuk sırtını dönmekten alıkoydu. Adam onu izliyordu, yeşil gözlerinde sakın bir eğlence parıldıyordu ve o da, sadece onun çok yakışıklı yüzüne bakmaktan kaçmak için, Savannah kapıdan içeri girerken döndü.

Dokuzuncu Bölüm

Gerilim, elektrik gibi, anında odayı doldurdu, cildi gerdi, tüyleri diken diken etti, nefesi dondurdu. İlk şok herkesi hareketsiz ve suskun bıraktı, sonra Olive odaya koştu, yüzü bembeyaz, gözleri yaşlarla doluydu.

"Onu içeri almadım, Bayan Leighton!" diye haykırdı. "Almadım! O beni itti
beni itti!"

Vivian hizmetçiyi kolundan tutup onu koridora çıkardı. Savannah, onların gidişini izledi, dolgun dudaklarının köşelerinde alaycı bir gülümseme belirdi. Onun ortaya çıkmasına verilen ilk tepkiler, buraya gelmek için çektiği zahmete değdiğini gösterdi. Hemen geri dönüp gidebilirdi, ama tatmin olmamıştı. Bu küçük, medeni, sosyal açıdan doğru olan olayı bir kasırga gibi yerle bir etmek ve giderken küçük kız kardeşini de yanında götürmek istiyordu. Vivian'ın Laurel'a pençelerini geçirmelerine ya da Ross'un ona iki adımdan fazla yaklaşmasına izin vermeyecekti.

Glory, Don Trahern ve Reverend Stipple'ın şok olmuş yüzlerini geçip, sevgili üvey babasına baktı. Ross'un ifadesi, elinde kötü kartları olan bir poker oyuncusu gibi ihtiyatlıydı. Hâlâ onu istiyordu. Bundan emindi ve ona bunu bildiğini göstermek için gülümsedi. Onun karısını, annesini değil, onu seçtiğini kendine hatırlatmak için. Kendi zihnindeki gerçeği pekiştirmek için - o doğuştan bir fahişeydi ve asla başka bir şey olamazdı. Ve o anın tadını çıkardı, onu meraklandırarak, onu rahatsız ederek.

Kendini beğenmiş bir şekilde, gevşek adımlarla, kalçalarını sallayarak odaya girdi. Bu özel gün için, üzerinde büyük kırmızı nergis çiçekleri olan, beyaz, skandal derecede kısa, kolsuz bir elbise giymişti ve bu elbise ona sosisin derisi gibi oturmuştu. Kırmızı stiletto topuklu ayakkabılar dışında giydiği tek giysi buydu. Her zaman taktığı kolyeye eşlik etmesi için uzun bir inci kolyeyi dikkatsizce boynuna dolamıştı ve saçlarını baş aşağı tarayarak omuzlarının etrafında vahşi ve seksi bir bulut gibi durmasını sağlamıştı. Ray-Ban güneş gözlükleri kıyafeti tamamlıyor, gözlerini gizleyerek ona gizemli bir hava katıyordu.

"Savannah," dedi Laurel, sonunda dilini buldu. Kız kardeşini inceledi ve sözlerini dikkatlice seçti. "Seni görmeyi beklemiyorduk."

"Planlarımda değişiklik oldu," dedi Savannah sakin bir sesle. "Arabayı ödünç almam lazım, bebeğim. Benimki geçici olarak kullanılamaz durumda."

"Tabii ki." Laurel kapıya doğru bir adım attı. "Beni Belle Rivière'ye bırakabilirsin. Tam çıkmak üzereydim."

"Bu kadar erken mi?" Savannah, hayal kırıklığıyla alt dudağını şişirerek, güneş gözlüklerini burnundan aşağı kaydırđı ve Stephen Danjermond'a bakarak, "Henüz düzgün bir şekilde tanıştırılmadım bile." dedi.

Laurel dilini ısırdı ve öfkesini bastırdı, kız kardeşinin daha önce yaptıklarından daha çirkin bir şey yapmaması için hızlıca dua etti. Savannah'ın koluna girerek onu bir şekilde kontrol etmeye çalıştı.

"Stephen Danjermond, kardeşim Savannah. Savannah..."

"Bölge Savcısı Danjermond," diye mırıldandı Savannah, bir kedi gibi kendini beğenmiş bir tavırla, Vivian'ın açıkça Laurel için ayırdığı adama serbest elini uzattı. "Çok memnun oldum, Bay Danjermond. Savannah Chandler Leighton, hizmetinizde..." Bakışları onun uzun, ince, zarif vücudunu aşağıya doğru kaydı ve imalı bir şekilde üzerinde durdu. "... hizmetinizde."

"Bayan Leighton?" Koyu renkli kaşlarından biri hafifçe kalktı. "Üvey babanızın soyadını mı kullanıyorsunuz?"

"Oh, evet," dedi Savannah, parmak ucuyla adamın avucunu okşayarak. Odanın diğer ucundaki Ross'a bir bakış attı. "Sonuçta üvey babama çok şey borçluyum." Omuzlarını rahatça silkti. "Ross beni bugünkü halime getirdi, biliyorsunuz."

"Savannah." Vivian'ın sesi, bir kılıç gibi salonu kesti. Sandalyesinin yanında sert ve kraliçe gibi duruyordu, elleri önünde sıkıca birleştirilmişti. "Seni burada görmek ne sürpriz."

"Evet, öyle olmalı," dedi Savannah tatlı bir sesle, kalçasını yana doğru çevirip elini üzerine koyarak, tavrını mükemmel bir şekilde yansıtan saldırgan bir duruş sergiledi. "Bir zamanlar bana bu evden defolup bir daha geri dönmememi söylediğini düşünürsek."

Laurel, gerginlikten midesi düğümленirken içten içe irkildi. Kız kardeşine doğru ilerleyerek elini Savannah'ın koluna koydu. "Savannah, lütfen, gidelim."

"Evet," dedi Vivian, alabaster teni öfkeden kırmızıya dönmüştü. "Lütfen git. Eğer kibar konuşup bir hanımefendi gibi davranamıyorsan, burada hoş karşılanmıyorsun."

Savannah, Laurel'ın elini itti ve kapıya doğru yavaşça yürüdü, annelerinin bir metre kadar önünde durdu. Eski tüm acı

içinde asit gibi kaynayıp köpürerek onu yiyip bitiriyordu. Yüzü ekşi bir maskeye dönüştü. "Bu evde hiç hanımefendi gibi davranmadım ve eskiden gece gündüz hoş karşılanırdım."

"Kardeşim, lütfen," diye fısıldadı Laurel, Savannah'nın bileğini tutarak. Bakışları, Vivian'ın gözlerindeki ham öfke ve parıldayan gözyaşları ile odanın diğer ucunda duran ve aniden Aubusson halısının desenine hayran kalan Ross arasında gidip geldi. "Lütfen, gidelim."

Laurel'in sesindeki titreme, Savannah'ın annesine saldırıp, çok kibar misafirlere, Ross Leighton'ın on üç yaşına bastığı günden itibaren haftada dört kez ona sahip olduğu için böyle olduğunu haykırmasını engelleyen tek şeydi. Ve çok kibar, mükemmel güzelliğindeki annesi bunu hiç şüphelenmemişti bile, çünkü Vivian sadece görmek istediğini görüyordu.

Vivian ve Ross, Savannah'nın onlara yaşattığı tüm aşağılanmayı hak ediyorlardı. Ama şimdi bunun zamanı değildi. Zavallı bebeğim, her zaman barışçı olan o, gerginliğe ihtiyacı yoktu. Ne de olsa Savannah onu kurtarmak için buraya gelmişti. Ayrıca, annesini ve üvey babasını küçük, bitmeyen işkencelerle eziyet etmeyi tercih ediyordu.

"Hadi, Baby," diye mırıldandı, kolunu Laurel'in omzuna dolayarak.

Özel bir aceleye gerek duymadan salondan çıktılar, koridordan geçerek, kırmızı gözlü, düz yüzü solgun ve ıslak, yapışkan kırmızı saçları yanaklarına yapışmış olan Olive'in yanından geçtiler. Hizmetçi Savannah'ya öfkeyle baktı. Savannah sadece güldü.

Laurel koşup kapıyı açmak ve arabasına doğru koşmak istedi, ama Savannah'ın yanında sıkışıp kalmıştı, kabus gibi bir kararlılıkla ilerliyorlardı, ayakları mermer zeminde tıklıyordu. Acele etmeye cesaret edemedi. Savannah bu ruh halindeyken, ne yapacağı, neyin onu kızdıracağı belli olmazdı. Dışarıda güneş doğuyordu. Yağmuru getiren alçak bulutlar çoktan ince, tül gibi şeritlere ayrılmış ve uzaklaşmaya başlamıştı. Nem, buhar gibi havada asılı kalmış, yoğun ve nefes almayı zorlaştırıyordu, şimşir ve begonvillerin zengin yeşil kokularını yoğunlaştırıyordu. Savannah, sanki bütün gün vakti varmış gibi verandada durdu ve babaları hayatta olsaydı onun krallığı olabilecek yeri inceledi.

Laurel de bunu gördü. Geniş, yemyeşil çim alan, ötesindeki yarı tropikal selvi bataklığı, ceviz bahçesinin ötesinde diğer yöne uzanan şeker kamışının geniş, parlak yeşil yaprakları. Chandler ailesinin nesiller boyu yaşadığı yer. Onlarla sona erecek nesiller.

"Neden bunu yapmak zorundaydın?" diye sordu.

Savannah güneş gözlüklerini çıkardı ve kaşlarını kaldırdı. "Neden mi? Çünkü bunu hak ettiler. Seni kurtarmak için buraya geldim."

"Kurtarmak mı?" Laurel başını salladı. "Ben gayet iyiydim. Sadece bir akşam yemeğiydi. Gitmek üzereydim."

"Ne kadar da minnettarsın!" dedi Savannah alaycı bir şekilde, kalçasını yana kaydırarak. "Senin cesaret edemediğin şeyi yaptım, onlara karşı çıktım..."

"Büyük bir olay çıkarmaya gerek yok bence..." "Sen öyle düşünmezsin, değil mi?"

Bu söz Laurel'ı derinden yaraladı. Nefesini içine çekti ve başka yere baktı, suçluluk ve öfke içini sarstı. Savannah'ın Ross tarafından istismar edilmediği için onu suçlaması haksızlıktı, ama Laurel'ın aynı nedenle kendini şanslı hissetmesi affedilemezdi. Duyguların döngüsü hiç bitmiyordu.

"Hadi eve gidelim ve öğleden sonrayı baştan alalım, tamam mı?" Baştan almak. Bayou Breaux'ya bunun için gelmişti. Neden geçmişin asla silinmediği bir yerde yeniden başlayabileceğini düşünmüştü ki? Hepsi bunun üstesinden gelip hayatlarına devam edebileceklerini düşünmek istiyordu, ama burada geçirdiği her an, sanki bataklık çamuru gibi, onu aşağı çekip gücünü emen bir bataklık gibi, onu gittikçe daha fazla içine çektiğini hissediyordu.

Savannah, Laurel'ın siyah Acura'sının sürücü tarafına bindi, elbisesi çıplak bacaklarını ortaya çıkardı. Laurel kaputun etrafından dolaşp yolcu koltuğuna oturdu, gözleri Beauvoir'ın verandasında. Olive ana kapıda durmuş, onlara öfkeyle bakıyordu. Vivian'dan hiçbir iz yoktu, şüphesiz salonda misafirleriyle olabildiğince durumu yumuşatmaya çalışıyordu.

Zavallı anne, her zaman insanların ne düşüneceğinden korkardı. "Buraya nasıl geldin?" diye dalgın dalgın sordu.

Savannah arabayı çalıştırdı ve dairesel yoldan döndü, bahçeye ezilmiş kabuklardan oluşan bir dalga saçtı. Canlı meşe ağacının gölgesinin altına girerken gaz pedalından ayağını çekti.

"Ronnie Peltier beni arabayla getirdi." Bunun üzerine güldü ve sol kolunu açık pencereye rahatça dayadı. "Dün gece onu üç kez arabayla getirdim. Bana borçlu olduğunu düşündüm."

Laurel içini çekti ve elini saçlarının arasına soktu. "Keşke bunu yapmasan."

"Ne? Ronnie Peltier ile seks yapmayı mı?"

"Bana anlatma. Duymak istemiyorum, kardeşim."

"Tanrım, bebeğim," diye tersledi Savannah. "Ne kadar da namuslusun. Belki ara sıra seks yapsan, bu konuda bu kadar gergin olmazdın." Bayou yoluna dönmek için hızını neredeyse hiç kesmedi, dört çeker bir kamyonetin önüne çıktı ve kamyonet öfkeyle kornaya basarken gıcırdayarak uzaklaştı. "Belki de o uzun boylu bölge savcısını bir gezintiye çıkarmalısın. Onda bir şeyler vardı." Stephen Danjermond'la bir iki tur atma fikrini tadını çıkararak yavaşça gülümsedi. "Eminim 25 santimlik bir penisi vardır ve gözleri açıkken sevişir."

"Umurumda değil," diye homurdandı Laurel.

"Öyle mi? Vivian'ın umurunda olduğuna eminim. Bay Danjermond gibi iyi, dürüst, iyi yetiştirilmiş bir adam. Mümkün olsa seni ona altın tepside sunardı. Bir düşün. Seni parası, gücü, prestiji ve politikada büyük bir geleceği olan bir adamla evlendirebilir ve büyük skandalının son kıvılcımlarını bir çırpıda söndürebilir. Ne kadar mükemmel, düzenli ve soğuk... Vivian'ın sevdiği gibi."

Laurel'in söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. O da Vivian'ın oyununu görmüştü ve ona göre yorum yapmaya gerek yoktu. Annesinin onu manipüle etmesine izin verme niyetinde değildi - ama çoktan izin vermişti. Bu düşünce göğsüne bir çekiç gibi çarptı. Vivian'ı yatıştırmak için Beauvoir'a gitmişti. O ziyaret sırasında onların hiçbirini geri alamazdı. Vivian yüzünden Danjermond, kişisel ve mesleki olarak onunla ilgilenmeye başlamıştı. Vivian yüzünden Savannah bir olay çıkarmıştı ve şimdi aralarında bir gerginlik vardı, bu da onları sonsuza kadar birbirine bağlayacak ve aynı zamanda ayıracak olan Ross'un istismarını akıllarına getiriyordu.

"Asla geri dönmemeliydim," diye fısıldadı.

"Bebeğim, öyle söyleme!" Savannah, bu düşünceye kapılarak haykırdı. Ray-Ban gözlüklerini başına itti ve on saniye boyunca gözlerini yoldan ayırarak kız kardeşine baktı. "Öyle söyleme. Eve gelmen gerekiyordu. Sana bakacağım, söz veriyorum." Direksiyondaki elini değiştirdi ve uzanarak Laurel'in saçlarını okşadı. "Beauvoir'da tek yaptığım şey buydu, sana bakmak, seni Vivian'dan korumak. Şu andan itibaren her şeye yeniden başlayacağız. Sadece sen, ben, Caroline teyze ve Mama Pearl olacağız. Eğlenmekten başka bir şey yapmayacağız. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Laurel kız kardeşinin elini tutup öptü ve Savannah'nın dikkati tekrar yola dönene kadar sıkıca tutundu. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Buradaki eski günler unutulmadı... Ama unutulmalı...

"Annemin beni yakalamasını istememiştim! Toplantısına gittiğini sanmıştım!" Laurel, ağlayarak, mutsuz, çaresiz bir şekilde kız kardeşine sarıldı, yanağı Vivian'ın tokatından dolayı hala acıyor ve yanıyordu.

O yanlış bir şey yapmıştı. Annesi ona çok kızmıştı. Tanrı bilir, belki de sonunda büyü yapacaktı. Ve bunun hepsi benim suçum olacaktı, diye düşündü Laurel. Babasının fotoğraflarını salonda bırakmaması gerektiğini biliyordu, çünkü Bay Leighton onları görürse hoşuna gitmeyecekti. Anı bir şahin gibi üzerine çöktüğünde yine yüzünü buruşturdu...

Vivian odaya gülümsemeyle girdi, ama Laurel'in neyle oynadığını görünce gülümsemesi kayboldu. Fotoğraf albümü, kerevit kravat iğnesi, Savannah'ın Lafayette Goodwill için kutulardan çaldığı bas kravat. Babalarına ait tüm küçük eşyalar. Bunları Savannah'ın odasında saklıyorlardı, ama Laurel bir kez olsun bunları salona götürüp, yağmurlu günlerde babasının onu kucağına oturtup, kafasından uydurduğu komik hikayeler anlattığı pencerenin kenarına oturmak istemişti.

"Laurel, ne yapıyorsun?" diye sordu Vivian, odanın diğer ucundan gelerek. Hastane yardımcıları toplantısına gitmişti. Hastane yardımcıları toplantısına her zaman çift sıra inci kolyesini takardı. Laurel'a doğru gelirken, dişleri takırdayan gibi birbirine çarpan kolye, mükemmel makyajının altında yüzü kızaran Vivian'ın bakışları hatıra koleksiyonuna takıldı. "Bunları nereden buldun?"

"Şey... şey..." Laurel'in parmakları fotoğraf albümünün kenarını kavradı ve onu korumak için kendine doğru çekti, ama çok geçti. Vivian albümü ondan çekip aldı ve nefesini tuttu.

"Bunu nereden buldun? Burada ne işi var? Bunu ortaya çıkardığın için utanmalısın!" Albümü kapattı ve babasının en sevdiği eski kırmızı deri koltuğun koltuğuna fırlattı.

Ellerini yanaklarına bastırdı ve bir yarış atı kadar gergin, gözlerinde panik gibi bir şey parıldayarak, kısa bir çizgi üzerinde ileri geri, ileri geri yürüdü. "Bunu ortaya çıkardığın için utanmalısın! Bay Leighton bu eve yeni taşındı ve sen tüm bunları ortaya çıkarıyorsun! Bunu görse ne düşünür?"

Laurel, Bay Leighton'ın ne düşündüğünü umursamıyordu. Onu sevmiyordu. Babasının odasında kalmasını sevmiyordu. Kafasını okşamasını sevmiyordu. Savannah'ya bakışını sevmiyordu. Onun Beauvoir'da olmasını istemiyordu.

"Onu sevmiyorum!" diye bağırdı, yerdeki koltuğundan fırlayarak, öfkesi onu üç metre boyunda ve timsah kadar acımasız hissettiriyordu. "Onu sevmiyorum ve ne düşündüğü umurumda değil!"

Tokat sert ve hızlıydı ve başını döndürdü. Gözyaşları içinden fışkırdı ve yüzüne aktı, yanağı yanıyor ve yarı uyuşmuştu. Vivian onu omuzlarından tutup salladı.

"Bir daha böyle bir şey söyleme!" dedi sertçe, gözleri öfke ve gözyaşlarıyla parlıyordu. "Baban öldü. Artık bu evin reisi Bay Leighton. Sen de uslu bir kız ol, ona itaat et ve saygı göster. Anladın mı, Laurel Leanne?"

Laurel ona baktı, evet demek zorunda kalmamayı diledi. Hayır diyebilmeyi ve annesinin onu yine de sevmesini diledi. Ama yapamadı ve bunu biliyordu. Annesi zaten çoğu zaman Savannah'yı sevmiyordu.

"Anladın mı?" diye tekrarladı, sesi titriyordu, her zamanki nöbetlerinden önce gelen histerinin eşiğindeydi.

"E-evet, anne," diye kekeledi Laurel, öfke ve üzüntü içinden kavga eden iki kedi gibi birbirine karışıyordu. "Ö-özür dilerim, anne."

Vivian'ın öfkesi bir anda gözle görülür şekilde yatıştı. Laurel'in kollarını tutuşu gevşedi. Yeni pembe elbisesini buruşturmamak için beceriksizce eğildi ve Laurel'in alnındaki saçlarını tekrar tekrar okşayarak gözyaşlarını sildi. Mükemmel boyanmış dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. "Aferin kızıma. İyi bir kız olacağını biliyorum. Neyin önemli olduğunu biliyorsun, değil mi Laurel? Sen her zaman çok iyi bir kızsın," diye fısıldadı, burnunu çekerek. "Annenin küçük kediciği. Şimdi git başka bir yerde oyna."

Ve Laurel koşmuştu. Savannah'ı bulmak için, bayoun kıyısındaki eski, çürümüş kayıkhanede koşmuştu. Babalarının kullanmalarına izin verdiği eski ahşap kayıkta oturmuşlardı ve Savannah ona sarılmış, gözyaşlarını silmişti. Laurel, her şeyin yoluna gireceğini söylemesini çaresizce istiyordu, ama Savannah, Vivian ve Ross balayından döndükten sonra bunu söylemeyi bırakmıştı.

Çok şey çok hızlı değişmişti. Babası gitmişti. Ross Leighton onun yerini almıştı. Bazı geceler bunu düşünmek onu o kadar korkutuyordu ki

uyuyamıyordu ve her zamanki gibi Savannah'ın odasına gizlice girmeye çalışıyordu, ama Savannah artık gizli kapıyı kilitliyordu ve nedenini söylemiyordu.

"Keşke tekneyle New Orleans'a kadar gidebilsek," diye kız kardeşinin omzuna fısıldadı. "Keşke kaçabilsek."

"Yapamayız," diye mırıldandı Savannah, saçlarını okşayarak. "Caroline teyzeyle yaşamaya gidebiliriz."

"Hayır," diye fısıldadı, suya bakarak. "Anlamıyor musun, bebeğim? Kaçış yok."

Söyleyiş şekli Laurel'ı yeniden korkuttu ve titreyerek kız kardeşine baktı, Savannah'nın gözlerindeki üzüntü karşısında içi boş ve ağırlı hissetti. Sonra Savannah aniden gülümsedi ve onu gıdıkladı.

"Ama bataklığa gidip, orman adasında gemi kazası geçirmiş gibi davranabiliriz," dedi, bâteau'yu demirinden çözmek için dönerek.

Ve tekneyi, hurda yığını gibi görünen ve balık kokan eski selvi kulübesinden uzaklaştırdılar ve dünyanın mükemmel olduğunu ve Ross Leighton'ın var olmadığını varsayabilecekleri bir yere doğru nehir koluna doğru yola çıktılar.

"Dat Armentine Prejean, o yemek yapmayı biliyor," dedi Mama Pearl, küçük ayaklarının arasına sıkıştırdığı plastik kovaya fasulye kırarken yünlü kafasını sallayarak. "Vivian için iyi bir şey pişirmiyor, ama yemek yapmayı biliyor, sana söylüyorum. Vivian için yemek yapmasaydı, onun yemeğini yerdin, chère."

Laurel, yediği karides salatasından başını kaldırdı. Eteğini çıkarmış, soluk renkli kot şort ve bol mor pamuklu bluz giymişti ve burnuna takmış olduğu gözlükleriyle yine rahat ve göze çarpmayan bir haldeydi. Herkes Belle Rivière'nin arka galerisine çıkmış ve avlunun sessizliği ve öğleden sonranın sıcaklığı içinde kendilerine yer bulmuştu. "Yemek iyiydi, Mama Pearl. Sadece pek iştahım yoktu, hepsi bu."

Pearl burun kıvırdı, etli yüzü büyük bir hoşnutsuzlukla kırıksıklıklarla doldu. "Sen kemikten başka bir şey değilsin. Biraz yağlanmazsan kuruyup uçup gideceksin."

Savannah yastıklı koltuğa uzandı ve kitabını bir kenara koydu. "Ah, ne derler bilirsin, Mama Pearl, bir kız ne kadar zengin ya da

çok zayıf olamaz."

Pearl yine burnunu çekti. "Sa c'est de la couyonade."

Caroline çay bardağındaki buzu çevirerek, koyu renkli gözlerini dikkatle Laurel'a dikti. "Dün gece seni haberlerde gördük, canım. O televizyon vaiziyle karşı karşıya duruyordun."

Pearl kıkırdadı ve dizlerine vurdu. "Ona iyi cevap verdin, konuş! İncil ayetlerini bile biliyordun! Ma bon fille! Bu sabah kilisede herkese söyledim, o benim kızım!"

Laurel, gülümsemeyle kaşlarını çatmak arasında bir ifadeyle yüzünü buruşturdu ve hiçbir şey söylemedi. Karides salatası için zorla açtığı iştahı kaçtı ve çatalını tabağa bıraktı.

"Delahoussayes iyi insanlardır," dedi Caroline sakın bir sesle. Bacaklarını yeniden çaprazlayıp, ince soluk sarı eteğinin kenarını düzeltirken, bu sözleri havada asılı bırakarak. "Baldwin'in onları taciz etmesini engellemek zor olur mu?"

Laurel omuz silkti. "Belki de zor olmaz. Yargıç Monahan ile konuşabilirler. Ama bu, Baldwin'in başka yollarla günaha karşı savaşını sürdürmesini engellemez."

"Biraz eylem, çok konuşmaktan daha iyidir," dedi Caroline. Çayından bir yudum aldı ve bardağı masaya geri koydu, terleyen bardağın kenarını parmağıyla okşadı.

"Tanrı biliyor ki, eylem Revver'ın tam da hoşuna gider," dedi Savannah kuru bir şekilde, Laurel'in kaşlarını çatmasına neden oldu. "Jimmy Lee Tanrı'nın adamıysa, o zaman Marquis de Sade de cennette, melekleri inci kapılara bağlayıp dudaklarını yalıyor."

Mama Pearl bir fasulye attı ve Savannah'yı Cajun Fransızcasıyla hızlıca azarladı, ama Savannah'nın kulaklarından su gibi akıp gitti. Evin içinde telefon çaldı. Savannah acele etmeden şezlongdan kalktı ve telefonu açmaya gitti. Pearl kovaşını aldı ve onun peşinden yalpalayarak yürüdü, kendi kendine mırıldanarak.

Laurel, peşlerinden gitme isteğini bastırdı. Caroline'ın bakışlarının üzerinde ağırlaştığını hissedebiliyordu.

"Hâlâ Louisiana Barosu üyesisin, değil mi?" diye sordu teyzesi masumca.

"Evet, ama ben hiçbir şeye hazır değilim," diye itiraz etti Laurel, parmaklarını cam masa üstünde yumruk haline getirerek. "Başımı belaya sokmak istemiyorum."

Caroline ayağa kalktı ve bol kesimli çikolata rengi ipek tunikasından hayali bir kırıntı silkeledi. Eve doğru bir adım attı ve Laurel'a

"Delahoussayes'ler de istemiyor."

Laurel, teyzesi doğrudan çalışma odasına açılan Fransız kapılardan geçip giderken dişlerini gıcırdatıyordu. "Buraya dinlenmeye geldim," diye mırıldandı, kollarını kavuşturup sandalyesine yaslandı. "Buraya huzur ve sükunet için geldim."

Kimse cevap vermedi. Mama Pearl mutfağına gitmişti. Laurel, öfkesini dökmek için Savannah'ı aramayı düşünürken, Acura'nın çalışıp evin önünden uzaklaştığını duydu. Caroline teyzesi ona bilgece sözler söylemiş ve çekilmişti.

Aniden huzursuzlanan Laurel ayağa kalktı ve bir süre galeride dolaştı. Öğleden sonra esen rüzgâr bluzunun eteğini uçurdu, sarkan eğrelti otunun yapraklarını karıştırdı, Savannah'nın bıraktığı kitabın sayfalarını çevirdi. Dikkatini başka yere yöneltmeye çok ihtiyacı olan Laurel eğilip kitabı aldı.

Jack Boudreaux'nun Evil Illusions adlı kitabı.

Kapakta, sisli ve karanlık bir gece bataklığı, soluk ay ışığı altında siyah cam gibi parlayan su resmedilmişti. Kıyıdaki yoğun bitki örtüsünün arasından, kırmızı parıldayan bir çift göz bakıyordu. Kapak resmi Laurel'ı titretmeye yetti. Kitabı ters çevirip arka kapağını okurken galeriden indi ve tuğla yoldan avlunun arkasına doğru yürüdü.

Gerilim ustası, New York Times'ın en çok satan yazarı Jack Boudreaux, en cesur alaycılar bile geceleri uykusuz bırakacak, tüyler ürpertici bir kitap daha yazmış.

Louisiana'nın Perdue kasabasında bir şey çocukları avlayarak kasabayı parçalamakla tehdit eden bir terör yayıyor. Gündüzleri Perdue, resim gibi mükemmel bir kasaba görünümünü koruyor, ancak görünüş aldatıcıdır ve kötülük, güneşin batmasını bekleyerek ormanın derinliklerinde pusuda beklemektedir.

Güzel genç dul Clarie Fontaine, yerel halkın lanetli olduğunu söylediği bir mirası almak için kızıyla birlikte Perdue'ya gelir. Şiddetli bir geçmişin peşini bırakmayan Clarie, yeni bir başlangıç yapmayı umut etmektedir. Ancak yerel klinikte hemşire olarak yeni bir kariyere başlasa da, mutluluğa giden yoluna bir gölge düşmektedir. Tehditkar ve ölümcül bir gölge...

Terör kasabayı sıkı bir şekilde kontrol altına alırken, Claire kime güvенеbileceğine karar vermelidir. Yakışıklı Dr. Verret güvenilir bir aday mıdır... yoksa bir katil mi?

Kasabanın sihirbazı Jalen Pierce zararsız bir dolandırıcı mı, yoksa masum görünüşü... Kötü bir illüzyon mu?

Meraklanan Laurel, avlunun köşesindeki taş bir bankta oturdu ve kitabı rastgele açtı.

Gece, bataklık ölüm kadar soğuk ve karanlık bir pençeyle kavrar. Sis parmakları, hayalet yılanlar gibi selvi ağaçlarının gövdeleri arasında kayar. Uzaklardan, tarih öncesi çağları, ilkel bataklıkları, antik canavarları akla getiren bir kükreme gelir.

Korku, Paula'nın sırtından aşağı akıyor. Bateau'da oturup beklerken, izlerken, kötü bir his onu sarıyor. Havada yoğun ve ağır. Sis kadar yoğun. Battaniye kadar boğucu. Bluzunun yakasını tırmalıyor ve yutkunmaya çalışıyor, arkasındaki çalılıklardan gelen bir hışırtıya dönüyor.

Bir nutria ölürken çığlık atar. Bir pamuk ağızlı yılan batakların yüzeyini kırar, uzun, esnek vücudu bir boğa kurbağasının çırpınan vücuduna sarılır. Yukarıda, kanatlı siyah bir şekil bir ağacın dallarından aşağıya süzülür. Bir başka gece avcısı. Bir baykuş... bir yarasa... iğrenç bir şey... korkunç bir şey... Ve Paula'nın boğazından bir çığlık kopar. Sıcak, vahşi, ham. Nutria'nınki gibi bir çığlık. Avın çığlığı. Kimse duymaz. Gece yutar.

"Gururum okşandı."

Laurel sıçradı, kalbi boğazına kadar çıktı. Jack, Caroline teyzenin Yunanlı kadın heykellerinden birine tembelce yaslanmış, yıpranmış kot pantolonunun ceplerine ellerini sokmuş, bir bacağını kaldırmış, iki adım ötede duruyordu. Soluk siyah tişörtünde dans eden bir timsah ve "Gator Bait Bar. Sol gözünün üstündeki kesik, tehlikeli gizemli havasını daha da artırıyordu ve bir şekilde kulak memesindeki kan kırmızısı parıldayan küçük yakutu tamamlıyordu.

Laurel öfkesini toplayıp ayağa fırladı ve kitabı kapattı. "Ödümü kopardın!"

Jack, onun öfkesine sırtarak karşılık verdi. "Editörüm bunu duyunca çok sevinecek. İnsanları korkutmam için bana çuvala para ödüyor."

"Benim demek istediğim o değildi, bunu sen de biliyorsun. Bana gizlice yaklaşıp ne yapmaya çalışıyorsun?"

Ellerini kalbine bastırđı ve inanılmaz derecede masum görünüyordu. "Ben sadece yürüyordum ve komşuluk görevimi yerine getirmem gerektiğini, uğrayıp ziyaret etmem gerektiğini düşünüyordum."

Kollarını kavuşturdu, ayağıyla yere vurarak ona açıkça şüpheyle baktı. Jack yaklaştı, kitabını elinden aldı ve bankın üzerine attı.

"Sorunun ne biliyor musun tatlım?" diye mırıldandı, kollarını onun etrafına dolayarak. O, onun cesaretine gözleri fal taşı gibi açarak sıçradı ve geri çekilmeye çalıştı, ama o ellerini onun belinin arkasına kilitleyerek onu kolayca tuttu. Yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. "Çok gerginsin. Rahatlamalısın meleğim."

"Bırak beni," diye bağırdı Laurel, onun yakınlığına tepki olarak sinir uçları kırbaç gibi çatırdarken kendini bir direk gibi sert tuttu.

"Neden? Seni tutmayı seviyorum."

"Tutulmak istemiyorum. Tutulmaktan hoşlanmıyorum."

Adam uzun bir süre onun ifadesini inceledi ve korku gibi bir şey okudu. Ondan mı korkuyordu? Yoksa daha derin, daha temel bir şey miydi? Belki de yakınlıktan korkuyordu. Bundan gerçekten hoşlanabileceğinden korkuyordu.

"Yalancı," dedi yumuşak bir sesle, ama yine de onu bıraktı. Ondan korkması gerekirdi. O bir kullanıcı ve bir piçti. Birazcık bile ahlakı olsaydı, onu rahat bırakırdı. Ama o, çelişkilerle dolu küçük bir paket olan onu meraklandırıyor. Ve onu istiyordu. Bu gerçeği inkar edemiyordu ve inkar etmek de istemiyordu.

Kulağının arkasından sigarasını çıkardı ve kitabı almak için eğilirken dudağına taktı. Evil Illusions, onun için çok önemli olan son best-seller'ı. Zaman geçirmek, kendine bir çıkış yolu bulmak, içindekileri dışa vurmak için yazıyordu. Asla başarılı olmak gibi bir niyeti olmamıştı, bu tutumu editörünü çılgına çeviriyordu. Editörü onun turneye çıkmasını, ünlü gibi davranmasını istiyordu. O ise reddetti. Editörü onun kitapçılar ve dağıtımcılarla ilgilenmesini istiyordu. O ise evde kaldı. Bu tutumu editörünü çileden çıkarıyordu, ama Jack sadece gülüp geçiyor ve Tina Steinberg'e ikisi için de yeterince enerji, coşku ve hırsının olduğunu söylüyordu.

"O sigarayı içecek misin?" diye sordu Laurel sertçe.

Jack kaşlarının altından ona baktı ve sigarasını sallayarak sırtıttı. "Hayır. İki yıl önce bıraktım."

"O zaman neden sigarayı ağzında tutuyorsun?" diye sordu kızgın bir şekilde.

Gözleri onun gözlerine kilitlendi ve adeta okşadı, şeytani bir ışık dans ediyordu. "Benim... oral bir takıntım var. Bana bu konuda yardım eder misin, tatlım?"

Laurel ona kaşlarını çatı ve bakışları onun alt dudağının seksi kıvrımına kayarken, onun ağzının kendi ağzındaki hissini ve tadını hatırlayarak içini kaplayan sıvı sıcaklık dalgasına baktı.

"Neden korku?" diye sordu aniden, elini uzatıp kitap kapağına parmağıyla dokundu.

Jack'in ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Çünkü bu benim hayatım. Çünkü bu benim içimde yaşayan şey. Dieu, eğer gerçeği söyleseydi, bir tavşan gibi kaçardı. Neyse ki yalan söylemeye karşı özel bir nefret duymuyordu.

"Çünkü satıyor," dedi, kitabı bankın üzerine atarak.

Onun için deli olmaktansa paragöz olarak görülmesi daha iyiydi. Paragöz biri olarak onu yatağa atma şansı hâlâ vardı. Ve sonuçta o bir paralı askerdi. Öğleden sonrasının yarısını eski gazeteleri karıştırarak, savcı olarak Bayan Laurel Chandler'ın hayatını inceleyerek geçirmemiş miydi? Onun kişiliği hakkında daha fazla bilgi edinmek istediği için değil, karakter olarak onu ilgi çekici bulduğu için, diye kendini ikna etti. Hatta, kırılganlığı ve gücüyle büyüleyici bir kahraman olacağını düşünerek, ileride kullanmak üzere onunla ilgili birkaç not bile almıştı.

"Hadi, 'tite chatte," dedi, arka kapıya doğru başını sallayarak. Küçük elini eline aldı ve yürümeye başladı.

Laurel direndi ve ona somurtarak baktı. "Nereye gelelim?"

"Kerevit avına."

Ayakları onun yönüne doğru bir adım atarken, elini çekmeye çalıştı ama nafile. "Seninle kerevit avına gitmeyeceğim. Seninle hiçbir yere gitmeyeceğim!"

"Elbette gideceksin, tatlım." Şeytan gibi sırtıttı ve onu kapıya doğru bir adım daha çekti. "Sonsuza kadar bu bahçede saklanamazsın. Dışarı çıkıp sıradan insanlarla yaşamalısın."

Kız burnunu çekti. "Senin sıradan bir yanını göremiyorum." "Merci!"

"Bu bir iltifat değildi."

"Hadi ama, melek," diye ikna etmeye çalıştı, aniden tavrını değiştirerek. Ona doğru atladı, bir kedi kadar zarif bir şekilde yere indi ve sadece kendisinin duyabildiği müziğe göre yavaş bir dansa başladı. "Ben, bu dünyada yapayalnız, fakir bir Cajun çocuğuyum," diye mırıldandı, sesi kadife gibi sıcak ve pürüzlüydü, aksanı kalın kahverengi bir roux gibi yoğunlaşıyordu. Gözleriyle onun bakışlarını yakaladı ve

başını eğerek neredeyse burun buruna geldiler. "Benimle kerevit avına gelmek ister misin, mon coeur?"

Cazibe onu sardı ve onu kendine doğru çekti. Aralarındaki bu çekim delice görünüyordu. Şu anda hayatında bir erkek istemiyordu. Kendini idare etmek için elinden geleni yapıyordu. Ve Jack idare edilemez biriydi. Onda vahşilik, öngörülemezlik vardı. Ona bir gün aniden Brezilya'ya uçmaya karar verdiğini söyleseydi, hiç şaşırmazdı. Hayır, o ona uygun bir erkek değildi.

Ama onun teklifi cazipti. Neredeyse ayak parmaklarının arasında çamuru hissedebiliyor, bataklığın kokusunu alabiliyor, sudan tıklayan, tıslayan küçük kırmızı kerevitlerle dolu bir ağı kaldırmanın heyecanını hissedebiliyordu. Oradan ayrılalı yıllar olmuştu. Babası, Vivian'ın şiddetli itirazlarına rağmen onu ve Savannah'ı oraya götürmüştü. Babası öldükten sonra, o ve Savannah bir iki kez gizlice kaçmışlardı, ama o zamanlar o kadar uzak bir geçmişte kalmıştı ki, artık gerçek gibi gelmiyordu. Şimdi Jack teklifte bulunuyordu. Şeytani gülümsemesi ve yaşam sevinciyle dolu havasıyla, neşeli Jack.

Ona baktı ve ağzı, ona izin vermeden önce hareket etti. "Tamam. Gidelim."

Onuncu Bölüm

Jack'in cipiyle bayou yolunda ilerlediler ve kaza yerinden kısa bir mesafe önce dar, otlarla kaplı bir yola saptılar. Ağaçlarla çevrili, engebeli ve çukurlu yol nedeniyle Jack cipin hızını yavaşlattı ve Huey, bu yeni bölgeyi keşfetmeye hevesli bir şekilde arkadan atladı. Laurel, cip zıplarken kapıya tutundu ve dikkatini manzaraya verdi. O bölgeyi tanıyordu. Pony Bayou. Adını, 1700'lerin sonlarında yerel bir İngiliz çiftçinin sahip olduğu değerli bir midilliden almıştı. Midilli, damızlık olarak kullanmak isteyen bir Cajun adamı tarafından "ödünç alınmıştı". Bunun üzerine kanlı bir kavga çıktı, ama midilli bataklığın çamuruna saplanıp timsahlara yem olduğu için tüm bu kavga boşuna olmuştu.

Korkunç geçmişine rağmen, Pony Bayou güzel bir yerdi. Akarsu dar ve sığdı, kıyıları alçaktı, çamurluydu ve su otları ve çiçeklerle kaplıydı. Yol kenarına park edilmiş iki hurda araba da kanıtladığı gibi, burayı kerevitler için mükemmel bir sığınak yapıyordu. İki aile sığ sulara şanslarını deniyordu, suya batırılmış ağları renkli plastik şeritlerle işaretlenmişti. Yarım düzine çocuk, kıyı boyunca birbirlerini kovalayarak çığlık atıp gülüyorlardı. Anneleri, eski kahverengi bir Cadillac'ın uzun bagajına oturmuş, dedikodu yapıyorlardı. Babaları ise arabanın yan tarafına yaslanmış, bira içip kaygısızca sigara içiyorlardı. Laurel ve Jack, kendilerine uygun bir yer ararken yanlarından geçince herkes el salladı. Laurel gülümsedi ve el sallayarak karşılık verdi, geldiğine memnun, ailesinin atmosferinden uzaklaşarak kendini daha hafif hissediyordu.

Jeep'i park ettiler ve sanki bu eski bir rutinmiş gibi ekipmanlarını topladılar. Laurel, suya girmek için bir çift lastik diz botu giydi, birkaç pamuklu ağ tutacağı aldı ve ağları kolunun altına sıkıştırmış, yemlerle dolu bir soğutucu taşıyan Jack'in peşinden gürültüyle yürüdü. Huey, macerayı koklamak için burnunu havaya dikip önde koştu. Jack, köpek bataklığa atladığında onu azarladı ve Huey, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak dönüp uzaklaştı, omzunun üzerinden Jack'e kederli bakışlar attı.

Jack, Huey'in eğlencesini bozduğu için kendini bir canavar gibi hissettiği için köpeğe kızgın bir bakış attı. Laurel da ona aynı şekilde bakıyordu.

"O buradayken, buradan New Iberia'ya kadar hiçbir kerevit kalmayacak," diye mırıldandı.

"Ne kadar iyi bir balıkçı olduğuna bağlı, değil mi?" Laurel meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

"Karnını doyurmak için balık tutarak büyüdüğünde, bu işte oldukça iyi olursun."

Laurel, onun ağlara gizzard shad ve tavuk boynu yemlerini takmasını izlerken hiçbir şey söylemedi. O fakir bir çocukluk geçirmişti. Güney Louisiana'da pek çok insan öyle olmuştu ve öyle yaşıyordu. Ama sesindeki savunmacı ve acı dolu ton, onu beklediğinden daha fazla etkilemişti.

Fakir ve mutlu olmak diye bir şey vardı. Babası öldükten sonra, Laurel sık sık sahip olduğu tüm oyuncaklarını, tüm parti elbiselerini, ona ve Savannah'ya servetten daha çok değer veren ebeveynlere sahip olma şansı için Tanrı'ya sunmuştu. Beauvoir'da çalışan, çok az şeye sahip olmasına rağmen çocuklarına gülümseyip sarılan birçok aile tanıyordu. Cajunlar maddiyatçı olmamaları ve aileye çok önem vermeleriyle ünlüydü. Ama Jack'in ailesinde durumun böyle olmadığını hissediyordu.

Merak onu kemiriyordu, ama sormadı. Kişisel sorular sormak akıllıca gelmiyordu.

Her biri birer ağ alıp suya girdiler ve aralarında iyi bir mesafe bıraktılar. Jack hızlı ve metodik bir şekilde çalışıyordu, bu ritüel onun için ayakkabılarını bağlamak kadar doğal bir şeydi. Laurel, narin sarı mesane otu ve su çiçeği ile iç içe geçmiş timsah otu yığınlarına takılıp duruyordu. Ağını atmak için seçtiği yer, ağın kontrolünü ele geçirmek için onunla mücadele eden lavanta rengi su sümbülü ile doluydu.

"Uh-huh," Jack kuru bir şekilde mırıldandı, aniden yanına gelerek, onu sıcak erkek kokusuyla sardı. "Görüyorum ki, marketten alınmış kerevitlerle büyümüşsün."

Laurel ona kırgın bir bakış attı. "Öyle değil. Bilmeni isterim ki, bunu birçok kez yaptım. Sadece son on beş yıldır yapmadım, hepsi bu."

Jack ağı yerleştirdi ve ona kıyıya dönmesine yardım etti, kökler ve sazlıklar botlarına takıldığında dengede kalmasını sağladı. Sağlam zemine geri döndüklerinde, ona şüpheli bir bakış attı.

"Nerede büyüdüğünü gördüm tatlım. O evin kızlarının çamur böcekleri için suya girdiğini hayal edemiyorum."

"Bu sadece senin ne kadar tersine snob olduğunu gösteriyor," dedi Laurel, sıcak botlarından çıkıp çıplak ayaklarını kıyının yumuşak toprağına batırırken. "Babam Savannah'ı ve beni götürürdü."

Jeep'in yan tarafına yaslanarak, daha mutlu zamanları düşünerek bataklığı seyretti. Uzak kıyıda, yosun damlayan sert ağaçların gölgesinde yemyeşil eğrelti otları ve mor yabani süsenler büyümüş, söğütler yeşil şeritlerini sallıyordu. Daha aydınlık yerlerde, kara gözlü Susans ve beyaz tepeli papatya fleabane, güneş ışığı damlaları gibi kıyayı süslüyordu. Nehir boyunca bir yerde, bir ağaçkakan böcek avlamak için bir ağaç gövdesine vurmaya başladı ve bu gürültü, yakındaki bir akçaağaç fidanındaki yuvalarından bir çift prothonotary warbler'ı ürküttü. Küçük kuşlar, mavi ve parlak sarı renkleriyle uçarak geçtiler.

"Ona ne oldu?" diye sordu Jack yumuşak bir sesle.

Laurel'in boğazında duygular kehribar parçası gibi katılaştı. "Öldü," diye fısıldadı, uzak kıyıdaki güzel bitkiler, gözlerine beklenmedik gözyaşları dolarken bulanıklaştı. "Öldürüldü... bir kaza... şeker kamışı tarlalarında..."

Hızlı ve korkunç bir an, tüm hayatlarını geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti.

Jack, üzüntünün yüzünü bir peçe gibi kapladığını izledi. Otomatik olarak ona uzandı, kolunu omzuna doladı ve onu nazikçe yanına çekti. "Hey, tatlım," diye mırıldandı, dudakları şakağına değdi. "Ağlama. Seni ağlatmak istemedim. Seni mutlu etmek için buraya getirdim."

Laurel ona yaslanma isteğini bastırdı, yerine dikleşti ve yanaklarını kızartan utancını silmeye çalıştı. "Ben iyiyim." Burnunu çekip başını salladı, ağlama isteğine karşı gülümsedi. "Bu beni biraz hazırlıksız yakaladı. Ben iyiyim." Jack'i ikna edememiş olsa da, en azından kendini ikna etmiş gibi kısa bir baş salladı.

Jack onu göz ucuyla izledi. Zorlu bir kızdı, çökmek istediğinde kendini toparlıyordu. O bir savaşçıydı, tamam. Bunu sadece deneyimlerinden değil, okuduklarından da öğrenmişti. Bir yıllık koleksiyonundan seçtiği belgelere göre, Scott County davasında şüphelilerin peşine düşen bir pitbull kadar inatçıydı. Çalışanlarını acımasızca yönetti, ama adaletin peşinde koşarken kimse onun kadar çalışmadı ve sonuçta bu çabası boşuna çıktı. Gerçeği bulma arzusu nereden geliyordu acaba?

ve adalet nereden geliyordu. Muhabirler bunu bir takıntı olarak tanımlamışlardı. Takıntılar, içten içe ekilen tohumlardan filizlenirdi. O takıntılar hakkında her şeyi bilirdi.

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu.

Laurel, kara gözlü bir susan çiçeği kopardı ve metodik bir şekilde yapraklarını koparmaya başladı. "On."

Ona sempati dolu sözler söylemek, bunun ne kadar zor olduğunu bildiğini söylemek istedi. Ama gerçek şu ki, o babasını nefret ediyordu ve onun ölümüne bir saniye bile yas tutmamıştı.

"Peki ya sen?" diye sordu Laurel, nezaketen merakına yenik düşerek. O önce ona sormuştu. Karşılık vermemek kabalık olurdu. "Ailen bu civarda mı yaşıyor?"

"Öldüler," dedi Jack düz bir sesle. "Baban avukat olmanı mı istiyordu?"

Laurel elindeki parçalanmış çiçeğe baktı ve onu hayatının bir simgesi olarak gördü. Yaprakları, babasının hayatta olduğu yıllar gibiydi, hepsi koparılmıştı ve ona çirkinlikten başka bir şey kalmamıştı. "Benim mutlu olmamı istiyordu."

"Peki hukuk seni mutlu etti mi?"

Kafasını hafifçe, neredeyse fark edilmeyecek kadar salladı. "Adaletin yerini bulmasını görmek için hukuk okumaya başladım. Sen neden başladın?"

Babama göstermek için. "Zengin olmak için." "Peki oldun mu?"

"Oh, evet, kesinlikle. Ben, her şeye sahiptim." Ve sonra onu öldürdüm, ezdim, hepsini çöpe attım.

Jack, ıslak spor ayakkabılarından birinden diğerine huzursuzca ağırlığını kaydırды. Kız, durumu tersine çeviriyordu, düzgünce, kolayca, incelikle. Ona yan gözle bir bakış attı. "İyisin, avukat bey."

Laurel masumca ona göz kırptı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Demek istediğim, soruları soran benim, peki neden birdenbire cevaplar vermeye başladım?"

Ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Bunun bir sorgulama değil, bir konuşma olduğunu sanıyordum. Neden ben soru soramıyorum?"

"Çünkü cevaplarımı beğenmeyeceksin, tatlım," dedi karanlık bir sesle. "Cevapları duyana kadar nasıl bilebilirim?"

"Güven bana."

Laurel, sessizliği fırsat bilip, kahverengi suyu izleyen, yüzünde yoğun, düşünceli bir ifadeyle duran adamı bir anlığına inceledi. Onun iki farklı adam olduğu hissi bir kez daha aklına geldi. Bir an önce, başını belaya sokmak ve eğlenmekten başka bir şey istemeyen çılgın gözlü bir şeytandı; bir an sonra ise, kimsenin görmesini istemediği tarafını kapatan, kapalı ve karanlık bir adamdı. O kapının diğer tarafında ne olduğunu bilmek istediğini fark etti. Tehlikeli bir merak, diye düşündü ve daha fazla soru sormaktan vazgeçti.

Kıyıda aşağıda Huey aniden sazlık ve kahve otlarının arasından fırlayarak heyecanla havlamaya başladı. Nehrin aşağısında ebeveynlerinin arabalarının etrafında koşuşturan çocuklar, köpeğin ne bulduğunu görmek için heyecanla çığlık atarak koşullar ve köpeğin avının sırtında benekli bir semender taşıyan boyalı bir kaplumbağa olduğunu görünce sevinçle çığlık attılar.

Kaplumbağa, koklayan köpeği görmezden gelerek ağır ağır ilerliyordu, uyuşuk yürüyüşü, gösterişli renkleriyle uyumsuz görünüyordu. Abanoz yeşili kabuğu, bowling topu gibi parlıyordu ve kırmızımsı sarı çizgilerle kaplıydı. Geniş kırmızı bir şerit, başından kuyruğuna kadar kabuğun ortasından aşağıya doğru uzanıyordu. Semender, köpeğe uzun dilini çıkardı ve Huey'i yine ulumaya başladı, bu da çocukları tekrar güldürdü.

Zavallı Huey, kaplumbağanın neden ondan kaçıp kovalamasına izin vermediğini anlayamıyordu. Ona pençesini salladı ve salamander sert kabuklu taksiden fırlayıp uzun otların arasına kaybolunca şaşkınlıkla havladı. Tazı dönüp koştu ve kaçmak için acele ederken bir çocuğu devirdi.

En yakın yetişkin olan Laurel, otomatik olarak küçük kızın yardımına koştu. Yirmi kilo ağırlığındaki ağlayan bebeği kucağına aldı ve sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi çocuğunu kalçasına oturttu.

"Ağlama tatlım, bir şeyin yok," diye mırıldandı, bulut kadar yumuşak siyah bukleleri okşayarak.

Küçük kız, dünyaya kötü muamele gördüğünü duyurmak için son bir kez uzun bir ağlama sesi çıkardı, sonra hıçkırıklara boğuldu ve dikkati aniden onu kurtaran kişiye odaklandı. Laurel, bu hızlı ruh hali değişikliğine, tombul yüzündeki masumiyete ve yuvarlak, parlak siyah gözlerindeki hayrete gülümsedi. Çamurlu küçük bir el uzandı ve deneme amaçlı olarak yüzüne dokundu.

"Jeanne-Marie, iyi misin, bebeğim?" Çocuğun annesi endişeyle kaşlarını çatarak koştı ve kollarını uzattı.

"Sanırım sadece korkmuş," dedi Laurel, bebeği annesine verirken.

Hızlı bir kontrolün ardından ebeveynlik endişesi giderilen genç kadın, utangaç bir ifadeyle Laurel'a döndü. "Oh, bak! Jeanne-Marie, seni tamamen kirletmiş! Çok özür dilerim!"

"Önemli değil. Endişelenme," dedi Laurel dalgın bir şekilde, Jeanne-Marie'nin tombul çenesini gıdıklamak için elini uzattı. "Ne kadar güzel bir kız."

Anne gülümsedi, gurur ve utangaçlık ifadesini kontrol etmek için savaşıyordu. Kendisi de Cajun tarzı kıvrımlı hatlarıyla çok güzeldi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Onu kucağınıza aldığınız için teşekkür ederim."

"Eminim köpeğin sahibi senden özür dilerdi," dedi Laurel kuru bir şekilde, omzunun üzerinden Jack'e bir bakış atarak. "Tabii köpeğin sahibi olduğunu kabul ederse."

Kadın anlaşılır bir şekilde şaşkınlık içindeydi, ama başını sallayıp gülümsedi ve grubunun geri kalanına doğru geri çekildi, Jeanne-Marie'ye giderken el sallamasını söyledi.

Laurel de el salladı, sonra Jack'e döndü, dilinin ucunda zekice bir cevap vardı. Ama Jack'in yüzünde, hiç hazırlıklı olmadığı bir şey görmüş gibi garip, sarsılmış bir ifade vardı.

"Ne oldu sana?" dedi onun yerine. "Çocuklardan fobin mi var yoksa?"

Jack, küçük Jeanne-Marie ile birlikte Laurel'ı izlerken onu saran duygudan kurtulmak için kendini silkeledi. Dieu, sanki güneş pleksusuna beklenmedik bir tekme yemiş gibi hissediyordu. O kadar doğal, o kadar sevgi dolu görünüyordu ki. Aklından anında, otomatik olarak, onun harika bir anne olacağı düşüncesi geçti - Evie de fırsat bulsaydı öyle olurdu. Eğer çocukları doğmuş olsaydı. Gündüz saatlerinde genellikle kendine izin vermediği düşüncelerdi bunlar. Onlar gece içindi, gece onları düşünerek kendini hırpalayabilir ve keskin kenarlarıyla ruhunu paramparça edebilirdi.

"A-hayır," diye kekeledi, gözlerini sertçe kırıştıtarak, zihninde bir dayanak noktası bulmaya çalıştı. Omuz silkti ve ona her zamankinden daha solgun bir gülümseme attı. "Ben, bebekler hakkında pek bir şey bilmiyorum, hepsi bu."

Laurel ona bir bakış attı. "Ama onları yapma konusunda her şeyi biliyorsundur, değil mi?"

"Ah, c'est vrai. Bu konuda tam bir uzmanım." Gülümsemesi yüzüne yayıldı, yanaklarında derin gamzeler oluştu. Kollarını onun etrafına doladı, onu şaşırttı ve karnı karnına değene kadar ona yaklaştırmaya devam etti. "Sana bir gösteri yapmamı ister misin, tatlım?" diye sordu, sesi uzun, hassas parmaklar gibi onu okşuyordu.

Laurel, içini saran ham, cinsel bir sıcaklık hissiyle zorlukla yutkundu.

"Kendi yeteneklerine gerçekten çok güveniyorsun," dedi, diğer, daha tehlikeli duyguları uzaklaştırmak için çılgınca küstahlık göstermeye çalışarak.

Adam başını biraz eğdi, koyu renkli gözleri parlayarak ağzına odaklandı. "Eğer bunu kanıtlayabiliyorsan, bu övünmek değildir."

Laurel'in kalbi hızla çarptı. "Seni destekleyeceğim," dedi, alaycı bir şaşkınlık ifadesiyle tehdit etti. İki elini adamın göğsüne koydu ve itti.

Adam kıpırdamadı. Sadece ona sırtarak güldü. Öfkeyle tekrar itti. Adam aniden ellerini kadının belinden çekti ve kadın geriye doğru sendeleyerek şaşkınlık çığlığı attı. İvme, ayaklarının yetişemeyeceği kadar hızlı bir şekilde onu taşıdı ve o, portakal çiçekli trompet sarmaşıklarının üzerine poposunun üstüne düştü. Yüksek tizli kahkahalar, çocukların onun onurlu düşüşüne tanık olduklarını ona garanti etti. Kendini toparlamayı düşünmeden bile, Huey düğme çalılarının içinden atladı ve üzerine atlayarak onu yere devirdi ve yüzünü coşkuyla yaladı.

"İyy!" Laurel, köpeğin yalayan dilinden kaçmak için boşuna bir çaba göstererek başını bir yandan diğer yana salladı ve ellerini körü körüne köpeğe doğru salladı.

"Dur! Yeter! Git buradan!" Jack, Huey'i uzaklaştırırken gülüyordu. Jack, Laurel'a elini uzatıp onu kaldırırken, köpek zıplıyor, dans ediyor ve bacaklarının etrafında kıvrılıyordu. "Beni alt edemezsin, kedi."

Laurel ona hoşnutsuz bir bakış attı. "Senin üstünlüğün falan yok," diye şikayet etti, gülmemek için kendini zor tutarak. Hiçbir zaman haylazların kendisini eğlendirmesine izin vermezdi. Sonuçta o, akli başında, pratik bir insandı. Ama Jack Boudreaux'nun bu yönünde, çekici, komplocu bir şey vardı. Koyu renkli gözlerindeki ışıltı onu bir mıknaş gibi çekiyordu.

"Bunu sadece henüz sevişmediğimiz için söylüyorsun," diye homurdandı, o zeki, seksi ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı.

"Sanki bunun gerçekten olma ihtimali varmış gibi konuşuyorsun."

Gülümsemesi derinleşirken, çekiciliği daha da güçlenerek, biraz daha yaklaştı. "Oh, olacak, melek," diye mırıldandı. "Kesinlikle. Garantili."

Laurel mizah anlayışını bir kenara bırakıp gülerек başını salladı. "Tanrım, sen imkansızsın!"

"Oh, hayır, tatlım," diye alay etti, kollarını bir kez daha onun etrafına doladı. "İmkansız değil. Zor, belki," dedi, kaşlarını oynatarak.

İma açık ve barizdi. Kahkahaları boğucu havada kaybolurken, farkındalık etraflarındaki nemi yoğunlaştırdı. Laurel, Jack'in yüzündeki maskenin düştüğünü izlerken kalbinin biraz daha hızlı attığını hissetti. Jack yoğun görünüyordu, ama daha önce gördüğünden daha yumuşak bir bakışı vardı ve gülümsediğinde, nefesini kesen daha yumuşak bir gülümsemeydi.

"Gülüşünü görmek hoşuma gidiyor, 'tite ange,'" dedi Jack, elini kaldırıp Laurel'in gözlüklerini düzeltti. Jeanne-Marie'nin yanağına bıraktığı çamur lekesini nazikçe sildi. Parmak uçları Laurel'in ağzının köşesine değdi ve orada durdu. Yavaşça, kasıtlı olarak, başparmağını Laurel'in çenesinin altına koydu ve yüzünü yukarı doğru eğdi, ağzını Laurel'in ağzına yaklaştırdı.

Akıllıca değil, diye düşündü Laurel, dudaklarının onun dudaklarının altında yumuşadığını hissederken bile. Bir ilişki için yeterince güçlü değildi, bir ilişki aramıyordu. Her halükarda, daha uygunsuz bir aday bulamazdı. Jack Boudreaux vahşi, saygısız ve öngörülemezdi ve onun çok saygı duyduğu mesleği ve sistemi alay ediyordu. Ama bu argümanların hiçbirisi, Jack onu sıkıca tutup dilini ağzına soktuğunda alevlenen ateşi söndürmedi.

Jack, ona karşı eriyen kadına boğazının derinliklerinden inledi. Çoğu zaman ona tıslayan ve tırmalayan küçük dişi kaplanı. Ona yaklaşmasını istemiyordu, ama bir kez engel aşıldıktan sonra, ona nefesini kesen bir tatlılıkla karşılık verdi. Onu istiyordu. Onu elde etmek niyetindeydi. Sonuçları umursamıyordu. Kadının ondan sonra ne düşüneceği de umurunda değildi. Kadın, onun bir piç olduğunu, onu kullandığını, gerçeği dışında başka bir şey düşünmeyecekti. Hepsi doğrudu. Hiçbiri hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Bir elini kadının kısa, ipeksi saçlarına doladı, diğer eliyle düğmeleri aramaya başladı. Ama elini durdurdu, çünkü yüksek tizli, kesik kesik bir ses zihnindeki sis perdesini yırttı. Kahkaha. Çocuk kahkahası. Jack

isteksizce başını kaldırdı, tam da yuvarlak gözler ve düğme burunlu bir çocuk söğüt ağacının gövdesinin arkasında kaybolurken.

Laurel ona şaşkın, sersemlemiş, kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Gözlükleri buğulanmıştı. "Ne?" diye mırıldandı, nefessiz, dudakları yanıyor ve acıyor, ağzı sıcak, ıslak ve aşırı duyarlı hissediyordu - bu hisler vücudunun daha mahrem bir bölgesinde de yankılanıyordu.

"Bazı şeyler için seyirci olmasını çok sevmeme rağmen," dedi Jack kuru bir sesle, "bu onlardan biri değil."

Ağacın arkasında bir kahkaha patlaması daha duyuldu ve Laurel yanaklarının kızardığını hissetti. Ona tiksinti dolu bir bakış attı ve onu etkisiz bir şekilde itti. "Git kafanı bataklığa sok, Boudreaux."

O bir korsan gibi sırıttı. "Sorun kafam değil, ma douce amie."

Gözlerini devirdi ve Jack'in tuhaf bir şey yapmasını diye yanından dolaşarak Jeep'e ve botlarına doğru yürüdü. "Hadi, Casanova. Bakalım benden başka bir şey yakalayabilecek misin."

Suya geri döndüler ve Jack ilk ağı kaldırdı, on beş ila yirmi kadar iyi bir yakalama ortaya çıktı. Küçük yaratıklar birbirlerinin üzerine tırmanıyor, tıslayıp kıskaçlarını şaklatıyorlardı. Küçük ıstakozlara benziyorlardı, bronz kırmızısı renkli, siyah boncuk gözleri ve uzun antenleri vardı. Laurel bir soğan çuvalını açık tutarken Jack yakaladıklarını içine döktü. Ağ sıralarını aşağı doğru ilerlediler ve her birinde benzer şansları oldu. İşleri bittiğinde, üç çuval dolusu yakalamışlardı.

O sırada güneş turuncuya dönmüş ve gökyüzünde batmaya başlamıştı. Akşam karanlığı yaklaşıyordu. Onunla birlikte sivrisinekler de gelecekti. Bataklık bölgesinde her zaman bulunan sivrisinekler, gün batımında su yüzeyinden kalktılar ve kan emme görevlerine uçtular.

Laurel, Jeep'in arka koltuğunda kendi tarafını düzenli ve verimli bir şekilde düzenledi. Jack ise eşyaları gelişigüzel bir şekilde attı. Kerevit torbaları diğer eşyalarla birlikte saklandı, ancak Huey bu düzenlemeye oldukça şüpheyle yaklaştı. Tazı her zamanki yerine atladı ve kulaklarını dikip, başını bir yana eğerek, pençesiyle kıvrılan soğan torbalarını dürtüp endişeli bir şekilde mırıldandı.

Ana yola geri dönerken Jack eski Cadillac'ın yanında durdu ve şişkin bir çantayı, muhtemelen yakaladıkları avla birkaç öğün bedava yemek yiyebilecek olan ailelere verdi. Hediye tören yapılmadan sunuldu ve nezaketle kabul edildi. Sonra Jeep yola devam etti, birkaç çocuk onu kovalayarak

ve Huey'e kır çiçekleri fırlatarak onu takip ettiler. Huey bu anlaşımda bir papatya zinciri kolye kazanmıştı.

Tüm süreç bir el sıkışma kadar doğaldı. Karşılıklılık, Acadianların Louisiana'ya gelişine kadar uzanan bir gelenektir, o zamanlar hayat acımasızca zordu, toprak affetmezdi. İnsanlar iyi ve kötü zamanlarda arkadaşlarıyla, komşularıyla, akrabalarıyla paylaşırlardı. Laurel olan biteni izledi ve babasının ölümünden bu yana Beauvoir'da hiç kimsenin kimseye hiçbir karşılık beklemeden bir şey sunmadığını düşündü.

"Bu çok hoştu," dedi, koltuğa yan oturarak onun tepkisini inceleyebilmek için.

Adam bu iltifatı umursamadı, ana yola dönmek için cipin hızını düşürdü, kulağının arkasından sigarasını çıkardı ve dudağına taktı. "İhtiyacımızdan fazlasını yakaladık. Besleyecek çok ağız var. Ayrıca," dedi, ona alaycı bir bakış atarak, "Huey'in bebeklerini travmatize ettiği için beni dava etme fikrine kapılmalarını istemiyorum."

"O senin köpeğin değilse nasıl dava açabilirler?" diye sordu Laurel tatlı bir sesle. "Bunu yargıca söyle, meleğim."

"Belki de öyle yaparım," dedi, kollarını kavuşturup gülümsememek için kendini zor tutarak. "Hala teyzemin çiçek bahçesi meselesi var..."

"Sadece Tanrı aracılığıyla özgür olabilirsiniz, kardeşlerim!" Jimmy Lee, hoparlörlerden kendi sesinin yankılanmasını severek, bu cümleyi biraz yankılandırdı. Hoparlörlerin ucuz ve tiz sesli olması önemli değildi. Günahla mücadele kampanyası için para akmaya başladığında, gidip kendine yenilerini alacaktı. Ve bir ya da iki yeni beyaz takım elbise. Ve hafta sonu için şık bir Fransız Mahallesi fahişesi... Evet, kesinlikle, para akmaya başladığında hayat kesinlikle çok güzel olacaktı.

Zengin ve ünlü olacağından hiç şüphesi yoktu. Cumartesi günkü fiyaskonun "haber" versiyonunu, Jimmy Lee'nin saat 10 haberlerinde öngördüğü versiyon yerine yayınlayan o küçük ibne Matthews'un ihanetine rağmen. Jimmy Lee, başarılı olamayacak kadar yakışıklı, karizmatik ve samimiyet taklidi yapmada çok iyiydi. Diğer televizyon vaizlerinden çok daha üstündü. Jim Bakker aptaldı ve bunu kanıtlamak için hapse atılmıştı. Swaggart dikkatsizdi, sokakta fahişeler topluyordu. İkisi de yolun kenarına düşmüşlerdi ve Jimmy Lee Baldwin'e şöhret ve servet yolunu açmışlardı. Beş yıl içinde, Crystal Cathedral'ı tuvalet gibi gösterecek bir kiliseye sahip olacaktı.

Gerçek Yol'un takipçileri onu alkışlıyor, sanki kendisi Mesih'miş gibi ona bakıyorlardı. Bazıları neredeyse coşku dolu bakışlar takınıyordu. Bazılarının gözlerinde yaşlar vardı. Hepsi de enayiydi. Başka bir dönemde, yılan yağı satarak ya da kuraklıktan muzdarip çiftçilere boş yağmur vaatleri vererek bir servet kazanırdı. O doğuştan bir dolandırıcıydı. Ama bu öz farkındalık ve iç huzuru arama çağında, din bir bilet gibiydi. L. Ron Hubbard'ın bir zamanlar dediği gibi, bir adam zengin olmak istiyorsa, en iyi yol kendi dinini kurmaktır. Jimmy Lee, takipçilerinin acınası, hevesli yüzlerine baktı ve gülümsedi.

"Aynen öyle, Mesih'teki dostlarım," dedi, öğleden sonra sahne olarak kullandığı kiralık kamyonun diğer ucuna doğru yürürken. "Sadece inançla. Alkol, uyuşturucu veya bedensel günahlarla değil!"

Cümlelerini gürültülü bir kreşendoya dönüştürebilmeyi seviyordu. Sadık takipçileri de öyle. Kalabalıkta, onun sesinin büyüüne kapılmış, orgazm olmuş gibi görünen kadınlar vardı.

"İşte bu yüzden, sevgili kardeşlerim," dedi yumuşak bir sesle.

Buruşuk mendilini yüzüne kaldırdı ve alnından akan teri sildi. Gün lanet olası bir buhar banyosuna dönmüştü. Beyaz gömleği sırlıslıkla olmuştu. Ucuz keten görünümlü ceket, nemli duvar kağıdı gibi üzerine yapışmıştı. Çaresizce serin bir duş almak ve yatakta çıplak uzanarak, tatlı sıcak ağızla enerjisini yeniden canlandıran güzel bir genç kızla birlikte olmak istiyordu. Ama şu anda güneşin altında, terinin cildinde kaynadığı bu açık kamyonun arkasında sıkışıp kalmıştı. Zengin ve ünlü olduğunda yapacağı ilk şey, bakanlığını Louisiana'dan uzaklara taşımaktır.

"Bu yüzden bu savaşı yapmalıyız. Bu yüzden hepimizi günaha sürükleyip kötülüğün eline teslim edecek olan kötü düşmanımızı yenmeliyiz. Bu yüzden günah yuvalarını yok etmeliyiz!"

Kolunu, arkasındaki otoparkın karşısındaki Frenchie's'e doğru salladı ve küçük, dindar topluluğu, Dr. Frankenstein'in kapısındaki kalabalık gibi alkışladı. Ne hevesli küçük koyunlar. Jimmy Lee içinden sırıttı.

Laurel cipten indi, toplanan kalabalığa doğru birkaç hızlı, öfkeli adım attı, sonra durdu, spor ayakkabılarının tabanları ince beyaz kabukları ezdi. Vicdanı savaştıkça self-

koruma. Bu onun savaşı değildi. O bir savaşı idare edecek durumda değildi. Ama bu onu çok kızdırdı...

"Bu sefer sahnede onu dövmeye mi hazırlanıyorsun, 'tite chatte?" Jack, elini onun yumruğunun etrafına dolayarak deneme amaçlı kaldırdı.

Ona öfke dolu bir bakış attı ve elini çekip uzaklaştı. "Delahoussayes'lere şerifi aramalarını söyleyeceğim. Kimse onlara yardım etmeyecekse, en azından bunu yapabilirim."

Jack omuz silkti. "Devam et, hayatım. Ne kadar faydası olacaksa." "Kesinlikle faydası olacak."

Gözlerini devirdi ve onun peşinden yürüdü. "Şerif Kenner ile tanışmadın, değil mi tatlım?"

Laurel bu soruyu retorik olarak değerlendirdi. Bunun bir fark yaratacağını düşünmüyordu. Baldwin ve cemaati izinsiz girmişlerdi. İzinsiz girmek yasaya aykırıydı. Şerifin görevi yasayı uygulamaktı. Bu kadar basitti.

Bara giderken Baldwin'in geçici sahnesinin önünden geçmeleri gerekiyordu. Laurel başını dik tuttu ve kendine özgü vaizi kötücül bir bakışla süzdü.

Jimmy Lee, Jack Boudreaux ile birlikte otoparka girdiğinde onu görmüştü. Laurel Chandler. Tanrı bugün ona gülümsüyordu, gerçekten.

O, Laurel neredeyse kamyonun yanına gelene kadar bekledi, sonra ona seslendi. "Bayan Chandler! Bayan Laurel Chandler, lütfen bizi geçip gitmeyin!"

Yavaşılamamalıydı. Bara doğru yürümeye devam etmeliydi. Bu işe daha fazla bulaşmak istemiyordu. Ama adı duyulduğunda ayakları otomatik olarak tereddüt etti ve bir şey onu Jimmy Lee Baldwin'e doğru çekti. Onun karizması değildi, ki o muhtemelen öyle olduğuna inanmak isterdi. Otoriter tavırları da değildi. Çocukluğundan beri içinde olan bir şeydi. Zorbalara karşı durma ihtiyacı. İnsanların bir şarlatanı olduğu gibi görmelerini sağlama ihtiyacı. Adalet için savaşma ihtiyacı.

Döndü ve sahnenin önüne doğru yürüdü ve ona dik dik baktı.

"Bize katıl, kardeşim," dedi Jimmy Lee, elini ona doğru uzatarak. "Bu iğrenç yerin seni nasıl etkilediğini bilmiyorum, ama biliyorum, biliyorum ki sen özünde iyi bir insansın."

"Yasalara uyan vatandaşları taciz etmeye kararlı biri için aynı şeyi söyleyemem," diye tersledi Laurel.

"Yasa." Jimmy Lee başını salladı, ciddi bir ifade yakışıklı yüz hatlarını gölgeledi. "Yasa masumları korur. Suçlular ise kuzu kılığına girmiş kurtlar gibi, yasanın arkasına saklanırlar. Öyle değil mi, Bayan Chandler?"

Laurel hareketsiz kaldı. Gözleri onun gözleriyle buluştu ve günün sıcağına rağmen, içini bir ürperti kapladı. O biliyordu. Biliyordu ve bu piç kurusu bunu kendi çıkarları için kullanacaktı. Bakmadan da, elli kadar takipçisinin meraklı gözlerinin üzerine düştüğünü hissedebiliyordu. O biliyordu. Onlar da bilecekti. Başarısız olduğunu. Adaletin ıslak sabun gibi elinden kayıp gittiğini.

"Arkadaşlarım..." Baldwin'in sesi, sanki uzun bir teneke tünelin derinliklerinden geliyordu. "Bayan Chandler, masum çocuklara karşı işlenen en iğrenç suçlarla mücadelede bir asker gibidir. Gün içinde bize masum yüzlerini gösteren, geceleri ise çocuklarımızı tarif edilemez cinsel istismara maruz bırakan ahlaksız ruhlar tarafından işlenen suçlarla! Bayan Chandler mücadelemizi biliyor, değil mi Bayan Chandler?"

Laurel onu zar zor duyabiliyordu. Onların bakışlarının ağırlığını, yargılarının ağırlığını hissedebiliyordu. Başarısız olmuştu. "... tarif edilemez cinsel eylemler..." Kendini içine çekip, kendini korumak için geri çekildiğini hissederek titredi. "... tarif edilemez cinsel eylemler..." "Bize yardım et, Laurel! Bize yardım et..."

Jack onun yüzünün solduğunu gördü ve Jimmy Lee'yi sonsuza kadar cehenneme mahkum etti. Kendi kişisel yaşam felsefesi, yaşa ve yaşat idi. Jimmy Lee Tanrı'dan para kazanmak istiyorsa, bu onun işi idi. İnsanlar onu takip edecek kadar aptalsa, bu Jack'in sorunu değildi. Baldwin ve onun deli çetesini görmezden gelmeye devam edecekti. Kimsenin kavgasını tutmak niyetinde değildi. Ama o piç kurusu çok ileri gitmişti. Bir şekilde Laurel'i incitmeyi başarmıştı.

Tepkisinin altında yatan şeyi tam olarak anlayamadan, Jack Baldwin'in ödünç aldığı kamyonetin kaputuna atladı ve kabinin üzerine tırmanmaya başladı. Düz yüzeye atladı ve Jimmy Lee'nin hemen arkasına indi. Jimmy Lee, ürkek bir at gibi kaçmaya başladı, ama kaçmak için yeterince hızlı hareket edemedi.

Jack, Baldwin'in kolunu yakaladı ve zor yoldan öğrendiği bir hareketle, babasından öğrendiği bir hareketle, vaizin kolunu arkasına çevirdi. Uzun zamandır görmediği bir kardeş gibi adama sırtıttı ve sadece Jimmy Lee'nin duyabileceği bir ses tonuyla dişlerinin arasından konuştu. "İki seçeneğin var, Jimmy Lee. Ya günün sıcağına aniden yenik düşersin ya da bileğindeki tüm ince kemikleri kırarım."

Baldwin o soğuk, karanlık gözlere baktı ve başından ayaklarına kadar bir ürperti hissetti. Jack Boudreaux hakkında söylentiler duymuştu... vahşi, öngörülemez, bir an dost canlısı, bir an sonra ise çok kötü biri olduğu söyleniyordu. Boudreaux, kitaplarını okuyanların tüm anlatımlarına göre, ciddi şekilde dengesiz biriydi. Bileği sıkıca tutuldu ve Jimmy Lee, o küçük kemiklerin basınç altında gerildiğini hissedebildiğini sandı.

"Doğru, Jimmy Lee" - gülümsemesi bir derece daha soğudu - "Senin kolunu kırmayı tercih ederim."

Huzursuz mırıldanmalar, uzak bir gök gürültüsü gibi kalabalığın arasında yankılanmaya başladı. Vaiz dişlerini gıcırdatıyordu. İvmesini kaybediyor, onları kontrolünü kaybediyordu. Lanet olsun Jack Boudreaux. Jimmy Lee onları çılgınlığın eşiğine getirmiş, onu televizyon vaizi olarak şöhrete kavuşturacak yolda ilerlemesini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Takipçilerine bir bakış attı ve yanındaki adama geri döndü.

"Günah," dedi ve baskı arttı. "Onun sıcaklığını hissedebiliyorum!" Gözlerini devirdi ve dramatik bir şekilde sallandı. "Oh, Tanrım, merhamet et! Onun sıcaklığı! Cehennem ateşleri!"

Jack onu bıraktı ve Baldwin'in düz yatak üzerinde sendeleyerek uzaklaşmasını alaycı ve tatminkar bir karışımla izledi. William Shatner/Kaptan Kirk oyunculuk okulunun bir öğrencisi olduğu açık olan Baldwin, sendeleyip sallanarak yüzünü buruşturdu, sırtını bükerek, seyircileri endişeyle nefeslerini tutarken staccato patlamalarla bağırdı. Sonunda kamyonun yatağına yığıldığında ve otuz saniye daha kıvrılırken birkaç kadın çığlık attı.

İnsanlar sahneye koştu. Jack, yere yığılmış vaizin yanına yürüdü ve sakince mikrofonu kaptı.

"Hey millet! İçeri gelin ve cehennem ateşini söndürün!" diye bağırdı, şeytan gibi sırtarak. "İçkiler benden! Laissez le bon temps rouler! Ve onlara Jack'in gönderdiğini söyleyin!"

Kalabalığın arkasında duran veya galeride uzanan Frenchie'nin müşterileri çılgın bir tezahürat

ve çılgınca alkışlar yükseldi ve barın önüne koştular. Jack kamyonetten atladı. Laurel ona bakmadı bile, arkasını dönüp cipe doğru yürümeye başladı.

"Hey, tatlım, nereye gidiyorsun?"

"Eve. Lütfen," dedi Laurel, duyguları boğazını bir mengene gibi sıkıyordu. Göğsünde, kafasında bir baskı vardı. Kaçmak istiyordu, kaçması gerekiyordu.

Jack onu kolundan yakaladı ve yanına yanaştı. "Hey, hey, kaçamazsın, ateş parçası. T-Grace senin için onur koltuğunu hazırladı."

"Ne için?" Durdu ve ona döndü, vücudu gerginlikten titriyordu, yüzünde öfke çizgileri vardı ve mavi gözlerinde utanç gibi bir şey belirliyordu. "Başarısız oldum. Kayb Ettim."

Jack şaşkınlıkla kaşlarını çat tı. "Ne diyorsun sen? Başarısız mı? Neyi başaramadın?"

Boğulmuştu. Kendini kaybetmişti. Jack onu kurtarmaya gelmeseydi, ne kadar aşığ ılanacağı belli olmazdı. Baldwin sanki onun içine girip geçmişinin o kısmını çıkarıp, yanlış giden bir bilim deneyi gibi takipçilerine göstermiş gibi hissediyordu.

"Ona karşı çıkt ın, Laurel," dedi Jack yumuşak bir sesle. "Bu, başkalarının yapmaya cesaret edemediğ i bir şeydi. Nakavt vuruşunu yapmad ın, ne olmuş yani? Rahatla biraz, tatlım. Bütün dünyanın sorumlusu sen değ ilsin."

Son cümlesi onu derinden etkiledi, Ashland Heights Kliniğ i'nde kald ığı günleri hatırlattı, Dr. Pritchard'ın sesini hatırlattı. Her şeyin merkezi, herkesin kurtarıcısı olduğ unu, dünyanın geleceğ inin sonucunun tamamen kendi omuzlarında olduğ unu düşünmesi ne kadar da egoistçeydi.

Aş ırı tepki gösteriyordu.

Buraya iyileşmek için gelmemiş miydi? Hayatının kontrolünü yeniden ele geçirmek için. Şimdi buradan kaçarsa, onu aşmaya yemin ettiğ i geçmişe boyun eğmiş olacaktı.

Jack'e baktı, gözlerindeki endişeyi gördü ve onun bunun farkında olup olmadığını merak etti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Elini uzatıp Jack'in yanağ ına dokunmak istedi, ama bu tehlikeli bir şekilde samimi bir hareket gibi geldi, bu yüzden parmaklarını gevşek bir yumruk haline getirdi.

Jack ona şüpheyle baktı. "Ne için?"

"Beni kurtardığın için."

"Oh, hayır." Jack başını salladı ve ondan bir adım geri çekildi, sanki onun minnettarlığını savuşturmak istercesine ellerini kaldırdı. "Beni kahraman gibi gösterme, tatlım. Jimmy Lee'yi aptal durumuna düşürme fırsatım oldu, hepsi bu. Ben kimsenin kahramanı değilim."

Ama onu kendi düşüncelerinden, kendi korkularından, onu çeken karanlık depresyon çukurundan birkaç kez kurtarmıştı. Laurel onu bir an inceleyerek, neden şampiyon olmaktansa kötü çocuk imajını tercih ettiğini merak etti.

"Hadi, 'tite ange," dedi, başını bara doğru sallayarak. "Sana bir içki ısmarlayayım. Ayrıca, sana anlatmak istediğim bir avukat fıkrası aklıma geldi."

"Neden duymak isteyeceğimi düşünüyorsun?"

Jack kolunu omuzlarına doladı ve onu Frenchie's'e doğru yönlendirdi. "Hayır, hayır. Duymak istemediğini biliyorum. Anlatmanın eğlencesinin yarısı da bu zaten."

Laurel güldü, gerginliği yavaş yavaş azaldı.

"Bir kirpi ile Porsche'deki iki avukat arasındaki fark nedir?" diye sordu Baldwin'in kamyonetinin etrafından dolaşırken. "Kirpide dikenler dışarıdadır."

Park yerini geçtiler, Jack gülüyordu, Laurel başını sallıyordu, ikisi de çok dikkatli bir şekilde izlendiklerinin farkında değildi.

On Birinci Bölüm

Savannah, barın uzak bir köşesinde oturuyordu, sessizlik onu bir güç alanı gibi sarıyordu, etrafında ise gürültülü sesler dolaşıyordu. Jukebox'tan "Two Left Feet" şarkısı yüksek sesle çalıyordu. Bilardo topları birbirine çarpıyor, insanlar genel gürültünün üstüne çıkmak için bağıyordu. Savannah hepsini duymazdan geldi. İçinde öfke kaynıyordu, sıcak, acı ve ekşi.

St. Joseph's'tan gelen telefon, Cooper ile geçirdiği zamanı istenmeyen bir haber bülteni gibi böldü. Bayan Cooper aniden kötü bir kriz geçiriyordu ve Bay Cooper gelebilir miydi? O zaten bütün sabah ve öğleden sonranın yarısını orada geçirmişti. Bencil, açgözlü kaltak. Onu zihinsel olarak elinde tutmak yetmezmiş gibi, fiziksel olarak da onu uzaklaştırmak zorundaydı.

"Ondan nefret ediyorum," diye Savannah hırladı, bu duygu içini kaplayacak kadar güçlüydü.

Kimse onun konuştuğunu fark etmedi. Kimse ona dikkat etmiyordu.

Votka tonikinden bir yudum aldı ve . Pazar akşamı için mekan kalabalıktı. Laurel sayesinde. Laurel. Herkesin küçük kahramanı. Herkesin küçük kurtarıcısı.

Öfke biraz daha alevlendi, ateşe bir yudum daha alkol dökünce alevler daha da yükseldi. İroni çok acıydı. Laurel, Savannah sayesinde böyleydi. Savannah onun kurtarıcısı, koruyucusu olduğu için o iffetli ve saf olan oydu.

Barı sertçe süzdü, T-Grace ve müdavimler onun Bebeği'ni kutluyor ve alkışlıyorlardı. Jack Boudreaux da onun yanında duruyordu, gördüğü en olası beyaz şövalye. Baby'nin evde olması, kederli, saklanıyor, zayıf ve teselli ve destek için ablasına ihtiyaç duyması gerekiyordu. Lanet olsun ona. Her geçen gün, her geçen dakika daha da güçleniyor, Savannah'ın daha güçlü olan, tekrar koruyucu rolünü oynayan, kasabanın fahişesi konumunun üstüne çıkıp önemli biri olma şansını elinden alıyordu.

Masadan bir kibrit kutusu aldı ve Jack'in Laurel'ın omzuna dokunarak, sırtına yaslanarak, kulağına bir şey fısıldayarak, sonra da o ona omzuna yumruk attığında başını geriye atıp gülerek ona nasıl yaklaştığını izlerken onu parçaladı

sırtına dokunmasını, kulağına bir şey fısıldamak için eğilmesini, sonra da Laurel omzuna yumruk attığında başını geriye atıp gülmesini izledi.

Savannah'ın kulağına hiç fısıldamamıştı, kahrolası Cajun'lu herif. Ona hayatının en unutulmaz deneyimini yaşatabilirdi, ama o, dünyadaki her kadına yaptığı sıradan flörtlerin ötesinde ona hiç ilgi göstermedi. Baby'ye ilgi gösterdiğine emindi ve Savannah bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Lanet olsun sana, Baby," diye mırıldandı, içkisini bitirirken.

"Bana mı söylüyorsun, ma belle?" Leonce arkadan ona doğru eğildi, kemikli elini omzundan aşağı kaydırarak göğsünü okşadı.

"Tabii ki, seni aptal," diye şikayet etti. "Bana hiç ilgi göstermiyorsun."

Onun yara izi onu tiksindiriyordu. Gözleri sürekli yara izinin iki ucundaki grotesk şişliklere ve aradaki burun ucundaki şekil bozukluğuna kayıyordu. Bir keresinde bir kadının kırık bir şişenin keskin ucuyla ona bu izi bıraktığını duymuştu, ama Leonce kadınlara karşı hiçbir kin beslemiyor gibiydi. Külot giyen her şeye asılıyordu.

"Benimle çıplak kalırsan istediğin her şeyi öderim, chère."

Fahişe. Sen bir fahişeden başka bir şey değilsin, Savannah...

Öfkesi doruğa ulaştı ve sıkıntılı görünüşünü bozdu. O satılık değildi. İsteddiği zaman, istediği kişiyle, istediği şeyi yapıyordu çünkü öyle istiyordu. Bu da onu fahişe değil, sürtük yapıyordu. Bu acı ayırım midesinde ülser gibi yanıyordu ve kafa karıştırıcı, çelişkili duygular göğsünde kıvrılıp bükülüyor, basınç radyatördeki buhar gibi artıyordu.

Öfkesini birinden çıkarmak isteyen Savannah, Leonce'nin sakalından bir tutam yakaladı ve acımasızca çevirdi, Leonce'den bir çığlık kopardı. Savannah onu bıraktığı anda Leonce geriye sendeledi ve atış yapmaya hazırlanan bir bilardo oyuncusuna çarptı, bu da ona bir bilardo sopasıyla bir yumruk ve küfürlü sözler kazandırdı.

Leonce diğer adamı görmezden geldi, yanağını ovuştururken bakışlarını Savannah'a dikti. "Bunu neden yaptın?"

Savannah ayağa kalktı ve sandalyesini geriye itti. "Siktir git, Scarface. Paranı kendine bir beyin almaya sakla, pislik herif."

Bardağını kapıp ona fırlattı, ama o eğilince bardağı omzundan sekip gitti.

"Çılgın sürük!" diye bağırdı, arkasında alaycı kahkahalar ve kıkırdamalar yükselirken. "Seni lanet olası çılgın sürük!"

Savannah onu görmezden geldi, cüzdanını kapıp ava çıktı. Leonce Comeau ile yetinmesine gerek yoktu; onun arkadaşlığını ve uzmanlığını takdir edecek daha genç, yakışıklı erkekler bolca vardı. Gözü odanın diğer ucundaki Taureau Hebert'e takıldı. Arkadaşlarına, av bekçisiyle son karşılaşmasını anlatarak onları eğlendiriyordu.

Bir süredir ona göz dikmişti. Ona boşuna Bull (Boğa) lakabı takılmamıştı. Yirmi üç yaşındaydı ve geniş omuzlarından aşağıya doğru hizmet için yaratılmış bir vücuda sahipti. Onu sınamak için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu.

Ama o, kalçalarını sallayarak, vahşi saçlarını omzunun üzerinden geriye atarak, tüm enerjisini çekiciliğine yoğunlaştırarak yola çıktığında, Annie Delahoussaye-Gerrard sahneye çıktı ve Taureau'nun masasındaki erkekler, içeceklerini servis edip onlarla flört ederken, başlarını çevirip onun dekoltesine bakmaya başladılar.

Savannah çığlık atma isteğini zorlukla bastırdı. Burası onun bölgesi idi. Bu ucuz küçük garson kendini ne sanıyordu ki?

Genç ve güzel, işte buydu. Güneş gibi parlak bir gülümsemesi ve tatlı bir kahkahası vardı. Annesi T-Grace gibi, Annie de bir beden küçük giysileri tercih ediyordu, bol kıvrımlarını hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dar kot pantolonlara ve tişörtlere sığdırıyordu. Boğazında sahte altın zincirlerden oluşan bir yığın asılıydı ve neredeyse her parmağında ucuz bir yüzük takıyordu. Hiç stil yok, diye düşündü Savannah acı bir şekilde, taktığı uzun gerçek inci kolyeyi parmaklarıyla okşarken ve Annie Gerrard'ın güzel genç boğazına dolamak için bir an düşündü.

O küçük sürtüğün buradaki erkeklerin etrafında dolanmaya hakkı yoktu. Onun kendi erkeği, bir kocası vardı. Savannah, Tony Gerrard'ın -Annie'nin kocasının- onu dövdüğü için parish hapishanesinden yeni çıktığını ve boşanma söylentilerinin dolaştığını çok uygun bir şekilde unutmuştu.

Masanın arkasına dolaşarak Taureau ile garsonun arasına girdi ve sanki uzun süredir sevgililermiş gibi kolunu Taureau'nun kalın, güneşten yanmış boynuna doladı. Onun şaşkın ifadesini görmezden geldi ve sert bakışlarını Annie'ye dikti. "Neden gidip bana taze bir votka tonik getirmiyorsun, tatlım? Buradaki işin bu, değil mi?"

Annie koyu renkli gözlerini kısarak boş tepsisini dolgun kalçasına dayadı. "Evet, benim işim bu," dedi Annie, rakibini açıkça hor gören bir bakışla baştan aşağı süzdü. "Seninki ne, büyükanne? Genç erkekleri taciz etmek mi?"

Savannah kendi ağzından çıkan küfürleri duymadı. Kan kırmızısı bir sis görüşünü bulanıklaştırırken, garsona atladı ve bir avuç dolusu aşırı perma yapılmış koyu saçını yakaladı. Diğer kolunu vahşi bir tekme atarak Annie'nin kulağına sertçe vurdu.

Taureau ve arkadaşları sandalyelerinden fırladılar, gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Jukebox'ın gürültüsünün üstüne birisi "Kedi kavgası!" diye bağırdı. Bir başka "Grand rond!" sesi duyuldu ve iki kadın bir masaya çarparak şişeleri ve bardakları etrafa saçarken, anında iki kadının etrafında bir seyirci çemberi oluştu. Bira, ahşap zeminde köpüklü bir nehir gibi yayıldı, zemini kayganlaştırdı ve spor ayakkabı giyen Annie'ye avantaj sağladı.

Savannah kayduğunu fark etmedi. Algıları garip bir şekilde bozulmuştu, görüşü rakibine yakınlaşmış, kulaklarında sadece yüksek, kaotik sesler, çığlıklar, çığlıklar ve çarpışmalar vardı. Hiçbir şey hissetmiyordu - diğer kadının saçını çeken eli, etine batıran tırnakları, bacağına çarpan ayak parmağı - sadece içinde kükreyen beyaz sıcak öfke. Annie Gerrard'ın yakalayabildiği her yerine sıkıca tutunarak sallandı, tırmaladı ve bağırdı, ve ikisi, çılgına dönmüş kurtmalı bebekler gibi seyircilerin etrafında dönerek sendelediler.

T-Grace, öfke ve savaş çığlığı arasında bir ses çıkardı ve barın arkasından fırlayarak, hemen yolundan çekilmeyenlerin kaburgalarına dirseklerini savurdu. Kalabalığın içinden geçerek, ciğerlerinin tüm gücüyle bağırdı, gözleri çılgınca şişmiş bir halde, kızını değil, cam eşyalarını ve mobilyalarını kurtarmak için koştu. Annie kendi başının çaresine bakabilirdi.

Laurel, bar taburesinde dönerek kargaşanın nedenini görmek istedi ve kırmızı üzerine beyaz bir elbise gözüne çarptığında kalbi sıkıştı. "Aman Tanrım, Savannah!"

Kendi güvenliğini düşünmeden tabureden atladı ve kalabalığın içine daldı. Jack, onu arkadan yakalayıp yolundan çekerek içinden küfretti. T-Grace ile aynı anda kavgaya ulaştı

aynı anda kavganın olduğu yere ulaştı ve kavgacıların etrafında dans eder gibi dolaşarak, onları ayırmak için birini ya da diğelerini yakalamaya çalıştı.

Kavgalarda tecrübeli olan T-Grace, diplomatik davranmaktan uzaktı. Barı parçalayan ve içki siparişlerini durduran kavgadan en küçük çocuğunu kurtarmak için mücadele ederken, birkaç yumruk atmaktan veya Savannah'nın saçını tutmaktan çekinmedi.

Jack, Savannah'ın arkasına atladı ve iki kadının arasına kolunu soktu, ancak bu çabası karşılığında ısırıldı. Rugby oyuncularını gibi daire şeklinde savrulurken, sol gözünün üstüne bir dirsek darbesi aldı ve Savannah'ın Corvette'ini çarptığında aldığı yara yeniden açıldı. Dişlerini sıktı ve küfürler savurarak, kendini bu karmaşaya neden bulaştırdığını merak etti. O bir dövüşçü değildi, bir gözlemciydi. İki kadın birbirlerinin saçlarını yolmak isterse, genellikle geri çekilip zihninde notlar alırdı. Bir topuklu ayakkabı ayak tabanına saplanınca yüzünü buruşturdu ve Fransızca küfürler savurdu. Bu sefer zihninde notlar almasına gerek kalmayacaktı; vücudu, bir barda kadınların kavgasının inceliklerini anlatan resimli bir deneme olacaktı. Bir dirsek kaburgalarına saplandı, o da homurdandı ve daha iyi tutunmak için eğildi, ayakları dökülen birada tehlikeli bir şekilde kayıyordu.

Laurel olayın kenarında duruyordu, midesi bulanıyordu, nefesi ciğerlerinde iki sert yumruk gibiydi, dağınık düşünceler zihninde şarapnel gibi uçuşuyordu. Savannah'ın barda olduğunu bile fark etmemişti. Onu başka bir kadınla kavga ederken görmek, inanılması güç bir gerçeküstü durumdu. Elini ağzına götürdü ve başparmağının tırnağını sertçe ısırıldı.

Aniden bir patlama havayı yırttı, ardından çığlıklar yükseldi ve herkes bir anlığına tamamen hareketsiz kaldı. Laurel, kalbinin durduğundan, kadınlardan birinin ateş ettiğinden ve birinin öldürüldüğünden emindi. Ama kavgacılar ayrıldılar, Savannah Jack tarafından geriye çekilirken, T-Grace kızını boğazlayarak tutuyordu. Kafalar bara doğru döndü.

Ovide, etli yumruğunda duman çıkan bir 38'lik tutuyordu. Silah tavana doğrultulmuştu ve tavandan alçı tozu bulutları süzölüyordu. Barmenin yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Orada duran, mors bıyığı sarkmış, kulaklarından beyaz saç tutamları çıkan, gülünç bir çizgi film karakteri gibi görünüyordu. Müşterileri

ona baktı, ama silahı tezgahın arkasına bıraktı, sakince bir bardak aldı ve hiç bırakmadığı bezle kurulamaya devam etti. T-Grace kızını sertçe salladı.

"Müşterilerle kavga etmek.

Konuşmak mı!"

Annie, elinin tersiyle burnundaki kanı sildi, bakışları hâlâ öfkeli ve kızgın bir şekilde Savannah Chandler'a kilitlenmişti. "O başlattı, anne..."

T-Grace, kızını çılgın bir bakışla susturdu. "Daha fazla dinlemek istemiyorum. Git işine bak! Git kendini topla." Kızını tuvalet yönüne doğru itti ve geri dönüp kalabalığa doğru elini çırttı. "Allons danser!" diye emretti, Roddie Romero ve Rockin' Cajuns jukebox'tan çığlık çığlığa çalarken.

Bar müşterileri kavga öncesi faaliyetlerine geri döndüler, birkaç çift T-Grace'in emrini ciddiye alarak dans pistine çıkıp terleyerek heyecanlarını atmaya çalıştılar.

Adrenalin hala Savannah'nın kan damarlarında dolaşıyordu. Kendini çılgın ve mantıksız hissediyordu ve kimlerin gördüğü ya da ne düşündüğü umurunda değildi. Omzunun üzerinden Jack'e keskin bir bakış attı. "Bana dokunmak istersen Jack, tek yapman gereken bunu söylemekti."

Jack onu aniden bıraktı. Yüzü sert çizgilerle kaplıydı. Kalçasındaki cebinden bir mendil çıkardı ve ona uzattı. "Dudakların kanıyor."

Savannah ona bakakaldı, pervasızlık büyük dalgalar halinde içinden geçiyordu. Çok yavaş, çok bilinçli bir şekilde, dilini alt dudağına götürdü ve kanı yaladı.

"Bunu benim için yapmak ister misin, Jack?" diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir sesle, ona doğru sallanarak. "Bahse girerim bu tür şeyleri seviyorsundur, değil mi? O kanlı, korkunç kitapları yazmak sana bu zevki tattırıyor, değil mi, Jack?"

Jack hiçbir şey söylemedi. Savannah Chandler'ın cazibesine kapılmayı birden fazla kez düşünmüştü, ama her seferinde son anda bir şey onu uzaklaştırmıştı. İçgüdüsel bir ihtiyatlılık onu uzak tutmuştu. O ana kadar bunun korku olduğunu anlamamıştı. Kadından değil, birlikte neye dönüşebileceklerinden korkuyordu. Onu da kendisiyle birlikte uçurumun kenarına çekecekti, sonra birlikte deliliğe sürüklendiklerinde ne olacağını sadece Tanrı bilebilirdi. Bu düşünceyle sırtından soğuk bir ürperti geçti.

"Sen ve ben, ikimiz de aynıyız Jack," diye fısıldadı, gözlerine bakarak.

Laurel, tebeşir gibi solgun, korkmuş ve öfkeli bir halde kız kardeşinin yanına geldi, titreyerek Savannah'ın koluna dokundu. "Tanrım, iyi misin? Kanaman var! Tanrım, Savannah, ne düşünüyordun?"

Savannah dokunmasını reddetti ve ona öfkeyle baktı. "Ben düşünmedim," diye tersledi. "Bu senin işin, bebeğim. Sen düşün, ben harekete geçeyim. Belki biri bizi bir araya getirebilirse, tam bir insan oluruz."

Döndü ve yerden kırmızı dana derisi cüzdanını almak için eğildi, bu sırada elbisesinin eteği çıplak kıkına kadar sıyrılrsa da hiç umursamadı. Laurel'in nefesi kesildi ve mümkünse eteğini dizlerine kadar çekmek için kız kardeşine doğru bir adım attı.

"Savannah, Tanrı aşkına!"

Savannah, çantasından bir sigara ve ince altın çakmak çıkarırken alaycı bir şekilde burnunu çekti. "Tanrı'nın bununla hiçbir ilgisi yok, bebeğim," dedi sigarasını yakarken. Derin ve sakinleştirici bir nefes aldı ve dumanı tavana doğru üfledi, gözlerini Laurel'dan hiç ayırmadan. "O zaten bir sadist. Bunu şimdiye kadar anlamadın mı?" Acı bir gülümsemeyle, dolgun alt dudağını lekeleyen parlak kırmızı kanla korkunç bir gülümseme oluşturdu. "Şaka bizim üzerimizde."

Son sözü söylemiş olmaktan memnun olarak, kırmızı stiletto topuklu ayakkabısıyla döndü ve sanki hiçbir şey olmamış gibi sakin bir şekilde ön kapıdan çıktı.

"O kızın başı belaya girecek," dedi T-Grace, sesi öfkeyle titriyordu. Elleri belinde, elektrik mavisi kovboy çizmeleriyle Laurel'ın yanında duruyordu. Kızıl saçları tehlikeli bir şekilde sola doğru eğilmişti. Derisi buruşuk yüzü kızarmış, koyu renkli gözleri dışarı çıkmıştı, sanki görünmez bir el onu boğazından tutmuş gibi görünüyordu.

Laurel bu konuyu tartışmaya tenezzül etmedi. Bunun büyük olasılıkla doğru olduğu düşüncesi kalbini sıkıştırdı. Savannah bir şekilde kendini yok etmeye kararlı görünüyordu ve Laurel bunu önlemek için ne yapacağını bilmiyordu. Bunu durdurabileceğine inanmak istiyordu. Kendi kaderlerini kontrol edebileceklerine inanmak istiyordu, ama hiçbir şeyi kontrol edemiyor gibiydi. Sanki çılgınca dönen bir atlıkarıncayı uzanıp tutarak durdurmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Her tuttuğunda, onu yere fırlatıyordu.

"Üzgünüm, Bayan Delahoussaye," diye mırıldandı. "Lütfen hasar faturasını teyzemin evine gönderin."

T-Grace kolunu ona doladı ve omzuna hafifçe vurdu, anında vekil anne rolünü üstlendi. "Üzülme, chère. Üzülecek bir şey yok, o lanet Jimmy Lee'ye yaptığın gibi bize yardım ettin. Gel de biraz kerevit ye. O kadar küçüksün ki, seni başımın üstüne kaldırabilirim."

"T-Grace," dedi Jack, zorlukla gülümsemesini geri getirerek, "kimi kandırmaya çalışıyorsun? Beni başının üstüne kaldırabilir ve iki adım dansı yapabilirsin."

O, ince ruby dudaklarını gülümsemeye zorlayarak, kemikli parmağını ona doğru salladı. "Beni kışkırtma, chère. O kadar küstahsın ki, sana kimin patron olduğunu gösterebilirim. Gel, otur, yoksa kafadaki şişlik seni olduğundan daha da delirtir."

Kalabalığın içinden geçerek ilerlerken, T-Grace Leonce'yi yakaladı ve ona bara dikkat etmesini emretti. Leonce panama şapkasını çıkardı ve nazikçe selam verdi, Hawaii gömleğinin etekleri aşağıya doğru sarkıyordu. Vandyke sakalını ikiye ayıran kocaman bir gülümsemeyle Jack'in omzuna yumruk attı.

"Kedi kavgalarına atlamak, ne diyorsun sen! Sırada ne var, Jack? Kadınlarla ve timsahlarla çamur güreşi mi yapacaksın?"

Jack arkadaşına somurtarak baktı, hızlı bir hareketle elini uzattı ve Leonce'nin şapkasını kafasından alıp kendi kafasına taktı, Leonce ise kel kafasının üstünde kızarak geri çekildi. "Sen sadece ısınma turu yaptığın için kıskanıyorsun."

Comeau'nun yüzü bu söz üzerine karardı, yara izi öfkesinin barometresi gibi kızıl bir renkte parladı. Şapkayı geri almaya çalıştı, Jack eğilince havayı yakaladı. "Siktir git, Boudreaux."

"Rüyanda gör," diye alay etti Jack gülerek. "Git içkini iç, tcheue poule."

T-Grace dönüp onun kulağına bir yumruk attı ve şapkayı yana kaydırıldı. "Burada hiçbir şeyi sulandırmıyoruz, ukala."

Adımlarını neredeyse hiç kesmeden, az kullanılan bir yan kapıya doğru ilerlemeye devam etti, yol boyunca bir garsona emirler yağdırdı ve kocasına onlara katılmasını işaret etti. Jack kulağını ovuşturdu ve hasır şapkanın kenarından ona hoşnutsuz bir bakış attı - gözlerindeki ışıltıyla yumuşatılmış bir bakış.

Dışarı çıktılar ve park yerini geçerek, piknik masası ve çeşitli bahçe sandalyelerinin bulunduğu nehir kıyısına vardılar. Burası, düzenli, orman yeşili bir evin bahçesinden, Meryem Ana'ya adanmış çiçeklerle süslenmiş bir tapınakla ayrılmıştı. Alan, iki direk arasına asılmış sarı böcek ışıklarıyla dönüşümlü olarak, ucuz plastik Çin fenerleriyle kısmen aydınlatılıyordu. Güneş batmıştı, ama gece henüz gökyüzünü kaplamamıştı. Bayou, yumuşak altın ışık ve yarı saydam gölgelerle çizgiliydi.

Ovide, bahçe sandalyesine oturdu ve T-Grace piknik masasındaki yiyeceklerin düzenini denetlerken hiçbir şey söylemedi. Laurel, neden misafir gibi davranıldığını anlamadan, tereddütle geride kaldı. Saatine baktı ve geri çekilmeye başladı.

"Teklifiniz için teşekkür ederim Bayan Delahoussaye, ama sanırım gitmeliyim. Savannah'ı bulmam gerek..."

"Onu rahat bırak," diye emretti T-Grace. "Sana sadece sorun çıkarır, chère, kardeşin olsa da olmasa da." Yemeklerin düzeninden memnun kalan T-Grace, ellerini beline koyup Laurel'a dönerek ona şefkatli bir bakış attı. "Mais evet, onu sevmelisin, ama o ne isterse onu yapar. Otur."

Jack ellerini Laurel'in omuzlarına koydu ve onu piknik masasına yönlendirdi. "Otur, tatlım. Bu kerevitleri yakalamak için çok uğraştık."

O da itaat etti, aç olduğu ya da memnun etmek istediği için değil, Savannah'ı bulursa ne yapacağını düşünmek istemediği için. Konuşmak istiyordu, ama konuşma her zaman tartışmaya dönüşürdü. Savannah o ruh halindeyken, onunla mantıklı bir şekilde konuşmak imkansızdı. Baş ağrısı başladı ve ağrıdan dolayı gözlerini kısa bir süre kapattı.

"Ye," dedi T-Grace, önüne bir tabak kaydırarak. Tabakta haşlanmış kerevit, haşlanmış kırmızı patates ve domates ve biber parçalarıyla maquechou mısıırı vardı. Zengin, baharatlı kokular Laurel'in burnuna ulaşarak onu cezpt etti ve iki saniye önce iştahsız olmasına rağmen midesi guruldadı.

Jack, Panama şapkasını masanın ucuna attı, bankın üzerine oturdu ve ona çok yakın, uylukları onun uyluklarına değecek, kasıkları kalçasına baskı yapacak şekilde yanına oturdu. Laurel, ciğerlerindeki havayı sıkı bir tıslama ile dışarı çıkardı.

"O bir sosyete kızı, T-Grace," dedi. "Muhtemelen dokuz çeşit gümüş çatal olmadan kerevit yemeyi bilmiyordur."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Laurel, omzunun üzerinden ona bir bakış atarak.

Meydan okurcasına, bir kerevit kuyruğunu kopardı, başparmaklarını dikişe batırdı ve onu ikiye ayırarak zengin beyaz etini ortaya çıkardı, onu çıkardı ve parmaklarıyla yedi. Tadı harikaydı, ağzını sulandırdı, anıları canlandırdı. Zihninde, Breaux Bridge'deki festivalde babasının gözleri kapalı, saygıyla takdirle ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kerevitleri tıklarırkenki halini görebiliyordu.

"Gerçek bir Cajun gibi kafasındaki yağı emecek misin?"

Acı tatlı anıdan sıyrıldı ve tabağından yemek çalmak için kolları etrafına dolayan Jack'e kaşlarını çattı. "Git kendi kafandan yağı em, Boudreaux. Bu seni bir süre meşgul eder."

Ovide'nin bıyığı seğirdi. T-Grace, bahçe sandalyesinin koluna vurdu ve kıkırdadı. "Senin bu kızını sevdim, Jack. Seni idare edecek kadar küstah."

Laurel ondan uzaklaşmaya çalıştı ama başaramadı. "Korkarım yanlış anladınız, Bayan Delahoussaye. Jack ve ben birlikte değiliz. Biz sadece..." Uygun bir kelime bulamayınca sözünü yarım bıraktı. Arkadaş çok samimi, tanıdık çok uzak geliyordu.

"Sevgili diyebilirsin, sonra telafi ederiz," diye fısıldadı karanlık, baştan çıkarıcı bir sesle, başka bir kerevit almak için uzanırken kulağına burnunu sürttü.

T-Grace, Laurel'in ilişki tanımını umursamadan devam etti. "Bir kızın biraz küstah olması gerekir. Annick-Annie gibi, biliyor musun? Birkaç kavgaya karışır, ama kendine dikkat eder, oui? Annie iyi bir kızdır, sadece iyi bir erkek seçemiyor, hepsi bu. Annesi gibi değil."

Ovide'nin eğimli omzuna sevgiyle dokunmak için uzandı, sert yüzü sevgiyle parlıyordu. Ovide, onay ya da sinüs problemi olabilecek bir homurtu çıkardı ve bir kerevit kabuğunu bataklığa attı. Bir balık kabuğu kapınca karanlık sudan bir çatlama sesi geldi.

"Bu evde yedi çocuk yetiştiriyoruz," diye gururla açıkladı T-Grace. "Ovide ve ben, iyi bir yuva kurmak, iyi bir iş yapmak için her gün çalışıyoruz. Şimdi de bu lanet Jimmy Lee bize sorun çıkarıyor, Frenchie's'in günahın kaynağı olduğunu söylüyor. Ben onu günahın kaynağı olan yere göndermek istiyorum. Ovide, Jimmy Lee'nin bir sonraki hamlesini merak etmekten ülser olacak."

Kocasının omzuna tekrar hafifçe vurdu, başını çevreleyen ve kulağından dökülen dağınık gri saçlarını okşadı. Laurel'a kurnazca, yan gözle

bir bakış attı. "Peki, bize bu konuda yardım edecek misin, chère?"

Diğer ayakkabı da düştü. Laurel, bir tarafta Jack, diğer tarafta T-Grace'in bakışları altında sıkışmış hissetti. Bankta rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, tek istediği kaçmaktı. Başını sallayarak akşam yemeğini bırakıp bankta kalkarak uzaklaştı. "Sanırım bu konuşmayı daha önce yaptık, Bayan Delahoussaye. Ben avukatlık yapmıyorum..."

"Avukatlık yapman gerekmiyor," dedi T-Grace kuru bir sesle. "Sadece yap."

Laurel hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Gerçekten, tek yapmanız gereken, Baldwin rahip bir dahaki sefere mülkünüze geldiğinde şerifi aramak..."

"Ha! O inatçı ahmak bizim gibilerle uğraşır mı sanki!" "O şerif..."

"Anlamıyorsun tatlım," dedi Jack yavaşça. Sağ bacağını bankın üzerinden salladı ve ayaklarını önüne uzattı, dirseklerini masaya dayadı. "Duwayne Kenner, adın Leighton ya da Stephen Danjermond değilse koşarak gelmez. Çok önemli toplantıları var, sıradan insanlarla uğraşacak vaktini yok. Bir yargıç ona söylemedikçe, Jimmy Lee ve onun Çılgın Kenar Kilisesi ile uğraşmaz."

"Bu saçmalık!" Laurel, Jack'e dönerek haykırdı. "Bu..." Jack kaşlarını kaldırdı. "Durum bu, tatlım."

"O adaleti korumaya yemin etti," diye tartıştı.

"Herkes seninle aynı görüşte değil."

Hiçbir şey söylemedi, uzun bir süre öylece durdu. Onun böyle bir inancı yoktu. Jack kendi kurallarını koyuyor ve muhtemelen bunları cezasız bir şekilde çiğniyordu. Sistemle dalga geçiyor, onu işler hale getirmeye çalışan insanları alay ediyordu. Ama onun öyle olmadığını biliyordu.

Onu izledi, gözleri koyu, dipsiz kahverengiydi, ifadesi yoğundu. Onu okumaya çalışıyordu. O gözlerin ruhunun derinliklerine ulaştığını hissetti. Aniden, T-Grace'e döndü.

"Bu kasabada birkaç avukat var..."

"Kimse umursamıyor," dedi T-Grace. Tabağını yere bıraktı ve akşam yemeğini Huey'e kaptırdı. Huey piknik masasının altından çıkıp kerevitleri sahiplendi. T-Grace köpeği görmezden geldi, sert bakışları Jack'e odaklandı. Elleri belinde, çenesi meydan okurcasına yukarıda, ona doğru yürüdü. "Jack bize yardım edebilir, ama burada oturmuş sevimli küçük..."

"Tanrı aşkına, T-Grace!" diye patladı Jack. Bankadan o kadar hızlı kalktı ki, bank geriye devrildi ve köpek güvenli bir yere kaçmak için koşuşturmaya başladı. "Barodan ihraç edildim! Ne yapmam gerekiyor?"

"Oh, hiçbir şey, Jack," dedi alaycı bir sesle, bir milim bile geri adım atmadan. "Hepimiz senin sadece eğlenmek istediğini biliyoruz." Herhangi bir erkeğin yapabileceğinden daha cesurca, elini uzattı ve onun zayıf yanağını okşadı. "Sen git ve eğlen, Jack. Bizi rahatsız etme. Biz idare ederiz."

Jack, içindeki öfkeyi dışa vurmanın bir yolunu ararken, daireler çizerek döndü. Yaralı bir hayvan gibi, ciğerlerinin tüm gücüyle bağırarak istiyordu. Masadan bir bira şişesi kapıp fırlattı, Tanrı'nın annesine adanmış küvet tapınağını kıl payı ıskaladı, ama içindeki öfke hala büyüyordu.

"Siktir!"

T-Grace onu bilge yaşlı gözleriyle izledi. "Sorun değil, Jack. Hepimiz senin karışmadığını biliyoruz. Hiçbir şeyin sorumluluğunu üstlenmiyorsun."

Ona öfkeyle baktı, onu yakalayıp, gözleri kafasından fırlayana kadar sallamak istedi. Lanet olsun ona, ona kendini... ne hissettirdiği için lanet olsun? Bir alçak gibi, bir pislik gibi mi? İşe yaramaz, değersiz bir çöp gibi mi?

Bon à rien, T-Jack... bon à rien.

O buydu. İşe yaramaz. Dilini anlayacak yaşa geldiğinden beri bu gerçeği kafasına kazımişti. Bunu defalarca kanıtlamıştı. Gerçeğe haykırmaya hakkı yoktu.

Gözleri, sessizce duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlüklerinin arkasından büyük gözleriyle bakan Laurel'a takıldı. Adaletin savunucusu. Bu uğurda itibarını, özel hayatını, kariyerini feda etmeye hazırdı. Tanrım, benim hakkımda ne düşünüyor olmalı... ve hepsi doğru.

İroni şuydu ki - ve o ironiyi çok iyi anlardı - T-Grace'in onu suçladığı her şey ve daha fazlasıydı, tam da olmak istediği şeydi ve şimdi yerleşmiş olduğu imaj ona karşı dönüyordu - ya da o imaja karşı dönüyordu.

"Buna ihtiyacım yok," diye homurdandı. "Ben gidiyorum."

Laurel, onun öfke patlamasından biraz sarsılmış bir şekilde uzaklaşmasını izledi. Bir parçası onun peşinden gidip, onu teselli etmek, nedenini sormak istiyordu. Akıllıca değil, Laurel. Jack Boudreaux'nun karanlık tarafının yükünü üstlenmeden de kendi sorunları yeterince fazlaydı... ya da Frenchie's Landing'in durumu...

Ama T-Grace'e geri döndüğünde, hayır diyemedi. Önemli bir şey değil, dedi kendi kendine. Sadece adliyeye bir ziyaret, bir iki telefon görüşmesi. Dünyayı kurtarmaya çalışmıyordu. Sadece biraz adalete ihtiyacı olan dürüst, çalışkan iki insan. Bunun için yeterince güçlüydü.

"Tamam," dedi iç çekerek. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Bir kez olsun, T-Grace suskun kaldı, sadece gülümsemek ve başını sallamakla yetindi. Ovide sandalyesinden kalktı ve karnındaki kerevit kabuklarının kalıntılarını silkeledi. Geniş elini Laurel'ın omzuna koyarak, gözlerine bakıp homurdandı, "Merci, chère."

On İkinci Bölüm

Jimmy Lee pencere pervazına oturmuş, kirli beyaz pantolonundan başka bir şey giymeden, kaşlarını çatmış, kendine acıyordu. Ter, göğsünden küçük damlalar halinde akıp karnında birikiyordu. Bir bardak brendi yudumlarken, kafasında aşağılanmasını tekrar tekrar yaşıyor, bununla kendine eziyet ediyordu. O kalabalığı avucunun içinde tuttuğunu düşündü ve parmaklarını yumruk haline getirdi. Sonra o lanet Chandler kaltak her şeyi mahvetti. Tabii ki, hızlı düşünme yeteneği sayesinde durumu kurtarmayı başardı, ama yine de zafer anı mahvolmuştu.

Kadınlar onun varlığının belasıydı. Hepsi de sürtük ve fahişeydi. Bazıları diğerlerinden daha saygın görünüyordu, ama içlerinde hepsi aynıydı. Hepsi de Havva kadar kötüydü.

İncil'deki bu benzetmeye biraz güldü ve bir yudum brendi içti. Kahretsin, vaiz gibi düşünmeye bile başlamıştı.

Gece sessiz ve cehennem gibi sıcaktı, hava beklenti gibi bir şeyle elektriklenmişti. İçinde karanlık bir huzursuzluk belirdi ve bardağını kaldırıp içkisinin son yudumuyla bu duyguyu bastırmaya çalıştı. Sessizlik üzerine baskı yapıyordu, sinir uçlarını tahriş ediyordu, tıpkı kara tahta üzerinde tırnaklar gibi. New Orleans'ın gürültüsünü, Bourbon Caddesi'nin seslerini ve kokularını, Quarter'ın kirli ve karanlık sokaklarını, turistlerin hiç görmediği yerleri özlüyordu.

New Orleans'ta bir adam istediği her şeyi, istediği şekilde elde edebilirdi.

Ama o burada, tanrının unuttuğu bataklığın kenarında sıkışıp kalmıştı. Lafayette'de bir dairesi vardı, ama kampanyasını başlatmak için Bayou Breaux'yu seçmişti ve biraz mahremiyet için bu ıssız yerin kenarında tek odalı bir bungalov kiralamıştı.

Bayou Breaux, "Şeytan'a Karşı Savaş"ı için mükemmel bir seçim gibi görünüyordu: Acadiana'nın kalbi, iyi Hristiyanların karpuz kabuğundaki karıncalar kadar yoğun olduğu, petrol endüstrisinin ve tarım ekonomisinin tehlikeli durumu nedeniyle son zamanlarda biraz zor günler geçiren, suçun baskı yaptığı ve insanların tutunacak ve inanacak bir şeye ihtiyaç duyduğu bir yer. Onun için fazla sayıda Katolik vardı, ama aynı zamanda her şeye inanacak kadar ateşli ve saf olan fundamentalistler de otobüslerce vardı.

Onlar, onun vaazlarının çekirdeğini oluşturunyorlardı. Onu yıldızlığa taşıyacak ve omuzlarında oraya taşıyacaklardı.

Laurel Chandler yoluna çıkmazsa tabii.

Ekran kapısı gıcırdayarak açıldı ve Savannah Chandler içeri girdi, kısa çiçekli elbisesi ve kırmızı yüksek topuklu ayakkabılarıyla baştan çıkarıcı bir görüntüydü. Bakışları, eski püskü küçük odayı taradı, kirli sarı duvarları, ucuz, uyumsuz mobilyaları, yıpranmış sehpanın üzerindeki E amp; J şişesini inceledi, yeni bir butiği değerlendirir gibi çevresini değerlendirdi.

Sonunda ona doğru döndü, tek kelime etmeden, sanki orada bulunmaya ondan daha fazla hakkı varmış gibi davranarak. Gözleri dışı kurt gibi soluk, yarı saydam maviydi ve gözlerinde bir şey, omurgasında bir farkındalık titremesi yarattı. Yanan beyaz sıcak bir alev. Kendi açlığını uyandıran bir açlık. Ortak bir ihtiyacın farkına varma.

"Giyinip süslenmişsin ama gidecek yerin yok mu, Jimmy Lee?"

diye sordu kadın. "Aynı şeyi sana da söyleyebilirim."

Gözünün ucuyla ona sinsi bir bakış attı. "Hayır, söyleyemezsin. Ben buraya geldim."

"Ne için?"

"Bir süreliğine."

Kadın eski demir yatağın etrafında dolaşırken, ayak demirine parmağını sürterek, o hiçbir şey söylemedi. Kadın kirpiklerinin altından ona baktı. Adam, kadının bakışlarının yüzünde, çıplak göğsünde hissettiği sıcaklığı hissedebiliyordu ve karnını içeri çekme dürtüsüne karşı koyamadı. Kadın başı eğik, uzun, dağınık saçları bir omzuna dökülmüş, taktığı uzun inci kolyeyle iç içe geçmiş bir şekilde ona doğru geldi. Kalçaları şehvetli bir şekilde bir yandan diğer yana sallanıyordu. Odadaki tek sesler, linolyumda çivili topuklu ayakkabıların çıkardığı tıklama sesi, eski tavan vantilatörünün dönerek çıkardığı gıcırtı ve cilde sürtünerek çıkardığı yumuşak, baştan çıkarıcı kumaş sesi idi.

Jimmy Lee, içinde şeytan gibi yükselen şehvetle kendini zorlukla sakın tuttu. Kız, ondan birkaç santim uzaklıkta durdu. Parfümü, pencereden içeri süzülen brendi kokusu ve bataklığın nemli, topraksı aromasıyla karışıyordu ve bunların altında, onun ve kendisinin uyarılmasının belirgin misk kokusu yatıyordu... "Kız kardeşin bugün beni aptal yerine koydu," dedi, sesi alçak ve viski boğukluğu.

Ağzının bir köşesi hafif bir alaycı gülümsemeye kıvrıldı. "Buna alışmalısın, Jimmy Lee."

O kadar hızlı hareket etti ki, eli sıkıca ve acımasızca kolunun üst kısmını kavradığında, kadın nefesini tutamadı. "Ben bir yıldız olacağım," dedi yumuşak bir sesle.

Adamın parmaklarının etine batmasının acısını görmezden gelmedi. Aksine, onu içti, ondan beslendi, biraz daha derin bir gülümsemeyle. "Sen iki kuruşluk bir dolandırıcısın."

"Sen de ucuz bir fahişeden başka bir şey değilsin," dedi. "Fiyat etiketi olmayan bir fahişe."

Kız ona o kadar sert bir tokat attı ki, kolunda bir çınlama hissetti ve avucunun içi canlı kül gibi yandı. Jimmy Lee bir anda ayağa kalktı ve tokatına karşılık vermek için elini indirdi. Kızın başı geriye doğru savruldu ve alt dudağındaki yarık yeniden açıldı, ağzı anında kendi kanının keskin ve yoğun tadı ile doldu.

Sanki içindeki bir kapı aniden açılmış gibi, tüm huzursuzluk, pervasızlık, vahşilik bir nefret dalgasıyla dışarı fırladı. Ona karşı nefret, kendine karşı nefret, her şeyi kapsayan, sırlıslam eden, boğan bir nefret, kontrolü, vicdan azabını, kısıtlamayı silip süpürdü. Ve tüm bunlar - ihtiyaç, nefret, her şey - başını çevirip Jimmy Lee Baldwin'e baktığında gözlerinde parladı.

O, uzun bir süre ona baktı ve aralarındaki o garip akrabalık hissini yeniden hissetti. Karanlık, kötü bir şey. Ve bu, onun şimdiye kadar hiç bilmediği bir heyecan uyandırdı. Arzu, içinde bir canavar gibi yükseldi, vahşi, kuduz, zincirsiz. Savannah'ı sertçe kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıyla ezdiğinde, boğazının derinliklerinden hayvani bir ihtiyaç sesi yükseldi.

Savannah onun kucaklamasına direndi, kaçmak için değil, sadece direnmek için, ama elleriyle tutabildiği tek şey, ateş gibi sıcak, terden kaygan göğsü ve kollarıydı. Onun olgun erkek kokusu kafasını doldururken ve dili ağzını doldururken, Savannah el yordamıyla onu tutmaya, tırmalamaya ve çimdiklemeye çalıştı.

Arkasında, parmakları elbisesinin fermuarını çılgınca açmaya çalışıyordu. Fermuarı birkaç santim aşağı çekti, sonra parmaklarını açıklığa soktu ve geri kalanını yırttı. Ağzını dudaklarından boğazına doğru sürüklerken, elbisenin omuzlarından aşağıya doğru indirdi. Elbisenin yakasını iki eliyle kavradı ve aşağıya doğru çekti, göğüsleri serbest kaldığında, içindeki açlık vahşi bir köpek gibi hırıldadı, dolgun ve sıkı göğüsleri ortaya çıktı. Eğildi ve sert, ağgözlü ağzıyla şişkin bir meme ucunu yakaladı, sertçe emdi, ondan çılgınca bir ses çıkardı... ve bir tane daha, bir tane daha.

elini inci kolyesine doladı ve serin, ipeksi boncukları kadının diğer hassas noktasına sürttü.

Onu kendine çekmek mi yoksa itmek mi istediğinden emin olamayan Savannah, omuzlarını itti, ellerini onun geriye taranmış saçlarına doladı ve çekti. Bu, zihni ve ruhu için bir savaştı ve kazanma şansı olmadığı düşüncesi boğazını sıkıştıran bir çaresizlik hissi uyandırdı. Sen bunun için doğdun, Savannah. İnkâr etmeye çalışma...

Bir an için Beauvoir'daki odasına geri döndü ve göğsünü açgözlülükle emen adam üvey babasıydı. Vücuduna yapılan saldırıdan değil, onu saran çelişkili duygulardan dolayı çığlık attı. Vücudu onun dokunuşuna tepki verdi, karıncalandı, yandı ve acıdı. Başlangıçta bundan hoşlanmamıştı, ama zamanla Ross'un haklı olduğunu anlamıştı; bunun için yaratılmıştı, bu konuda iyiydi. Ama vücudunu saran zevk, beraberinde acı verici bir utanç da getiriyordu. O bir fahişeydi. Hep öyle kalacaktı. Erkeklerin onu seveceği tek şey seks olacaktı.

Kendini kapana kısılmış hissederek biraz ağladı, ama bu duyguyu bir kenara attı ve Ross'un sözlerinin harap olmuş kalbini yatıştırmasına izin verdi. "Çok güzelsin, Savannah. Annenin çok daha fazla kadınsın. Seni her zaman istiyorum. Bazen sana olan ihtiyacımdan delireceğimi düşünüyorum..."

Onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Onu istiyordu. Bu sözler ona bir güç hissi verdi ve o da bu hissi kavradı ve ona tutundu.

"Sen çok kötüsün, Savannah," diye mırıldandı Baldwin, ağzını göğüslerinin eğiminden aşağı, titrek karın kaslarına doğru kaydırarak. "Bir erkeğin seni istemesini sağlama şeklinle bir cadısin."

Vahşi, acı bir kahkaha attı. Jimmy Lee ona yaklaşırken ellerini pencere çerçevesine dayadı. Elbisesinin eteğini yakaladı ve kalçalarının üzerinden yukarı itti, böylece elbise belinde toplanmıştı. Göğüslerinin arasında sarkan inci kolye, kırmızı yüksek topuklu ayakkabılarında sendeliyordu, ayakları birbirinden ayrılmış, başı dönüyordu, ihtiyaç ve nefret, kendine acıma ve kendinden nefret, açgözlü, doyumsuz bir uyarılma karışımıyla sarhoş olmuştu.

Jimmy Lee onu, bir ziyafetteki obur bir adam kadar açgözlü ve aç bir şekilde yedi. Dili onu kızdırdı, okşadı ve araştırdı, onu orgazmın eşiğine getirdi ama asla ötesine geçmedi, ona asla tatmin olmadı, sadece tatminsiz uyarılmanın acısını en uç sınırlarına itti.

"Senden nefret ediyorum, Jimmy Lee!" Sesi, vücudunun geri kalanı kadar işkence görmüş, arzu ve hayal kırıklığıyla ele geçirilmiş, kısık bir sesle çıktı. "Sen bir orospu çocuğusun."

Onu eski yatağın gıcırdayan, çökmüş şiltesinin üzerine geri attı, üzerine düştü ve tek eliyle kollarını başının üstüne sabitledi. O serbest eliyle uzanıp pantolonundan kemerini çıkarırken, kız onun altında debelendi.

"Sen sapıktan başka bir şey değilsin, Jimmy Lee," diye alay etti, kalbi hızla çarparak, o ise ellerini demir başlığın rayına bağladı.

"Birini tanımak için bir tane olmak gerekir," diye homurdandı.

Kadın, boğuk, baştan çıkarıcı bir kahkaha attı. Adam geriye yaslanıp kadının bacaklarının üzerine otururken, soğuk, dişi kurt gözleri açlık ve beklentiyle parlıyordu. Adam pantolonunu çıkarmaya zahmet etmedi, ama kendini korumaya zahmet etti, cebinden bir prezervatif çıkardı ve alışkanlıkla verimli bir şekilde taktı.

"Bu günlerde fazla dikkatli olmakta fayda var," dedi. Dirsekleriyle kendini onun üzerinde destekledi ve ona bakarak, nefes nefese kaldı. "Hayranlarım, kasabadaki her erkeğe bacaklarını açan bir sokak kedisinden kötü bir şey kaparsam bunu pek hoş karşılamazlar."

Savannah ona öfkeyle baktı. "Söylediğini onlara mutlaka anlatacağım."

"Kim sana inanır ki?" diye sordu, içinde ona karşı beslediği nefretle. bir çıban gibi. "Ben onların kurtarıcısıyım. Sen sadece kızgın bir orospusun."

"Kimseye söylemeye zahmet etme, Savannah. Kimse sana inanmaz... Seni olduğun gibi görürler - küçük sürtük, küçük sik başı... Sen kötü bir kızsın, Savannah, ve bunu herkes biliyor... Söylemenin bir faydası yok. İkimiz de beni baştan çıkardığını biliyoruz..."

Ses kafasında yankılanırken gözlerini kapattı. Jimmy Lee ona girerken kalçalarını kaldırdı... ve kendinden nefret etti.

Gece yarısı ayı ağaçlara gümüş rengi bir parıltı saçıyordu ve sis, yumuşak ve beyaz bir şekilde siyah suyun yüzeyinde yayılıyordu.

Birçok kadın bataklıktan korkardı. Birçok erkek bataklıktan korkardı. Savannah'ı korkutmuyordu. Burada korkudan başka bir şey hissediyordu. Kadim bir şey. Onu çağıran ve kanını kaynatan bir şey.

Burası her zaman onun kaçış yeri olmuştu. Burası, o ve Baby'nin evden ve oradaki mutsuzluktan kaçmak için geldikleri yeri. Burada kendini

özgür hissediyordu. Bataklığın bir parçası gibi, bir hayvan gibi hissediyordu - bir geyik, bir vaşak ya da bir bakırbaşı yılan gibi. Giysilerini çıkarıp burada çıplak kalmak, buraya ait olmak, Atchafalaya'nın bir yaratığı olmak istiyordu.

Bu ilkel arzuya kapılarak, Revver'ın mahvettiği elbisesini çıkardı, arabanın kaputuna attı ve çıplak vücudunun kıvrımlarını elleriyle okşadı.

Bir an için gözlerini kapattı ve ölü yapraklarla kaplı bu çimlere uzanıp, bayou ayının ışığı altında sevgilisini bedenine kabul etmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti. Tüm hayvanlar gibi, suçluluk duymadan, çekinmeden, bunun saf heyecanını yaşayarak çiftleşeceklerdi. Ecstasy içinde çığlık atacak, çığlıkları geceleri bataklıkta yankılanan ürkütücü kakofoniye karışacaktı.

Zihnindeki bu görüntü, ondan düşük bir inilti kopardı, onu arzuyla doldurdu, Jimmy Lee'nin onu ne kadar çok kullanırsa kullansın, bir erkeğin bir kadını kullanabileceği her şekilde kullanmış olsa da, gideremediği bir arzu. Bu, hiçbir erkeğin giderebileceği bir arzu değildi, onun derinlerinde kök salmış bir arzu.

Başını geriye attı, yüzünü aya doğru kaldırdı, vahşi saçları sırtına döküldü. Huzursuzluk daha şiddetli, daha sıcak bir şekilde uyandı. Vahşilik onu çekiyor, derinlerinde bir şeyi ortaya çıkarıyordu. İhtiyacı vardı... ihtiyacı vardı... ihtiyacı vardı...

İhtiyaç, avcıyı harekete geçirir. Yiyecek ihtiyacı değil, başka türden bir besin ihtiyacı. Kan ihtiyacı, ölüm tadı. Cezalandırma ihtiyacı, acı verme arzusu. Acının, basit bir tepkiyken her şeyi tüketen bir şeye dönüşmesini izlemek. Kontrol etme ihtiyacı. Tanrı'yı oynamak.

Oynamak. Bir oyun. Bu düşünce bir gülümseme getirir. Gülümseme avı ürpertir. Her oyunda bir kaybeden vardır. Bağlı ve esir tutulan kişi oyun başlamadan önce sonucu bilir. Kurban için oyun yoktur, sadece beklenti, acı, terör ve dua ettiği ölüm vardır. Lütfen, ölüm. Yakında...

Kimse çığlıklarını duymaz. Kimse yardımına gelmez. Bataklıkta kurtarıcı yoktur. Burada zulüm bir yaşam biçimidir. Ölüm, yılanlar kadar sıradan bir şeydir. Güzellikte gizli tehlike. Kurtuluş yok. Adalet yok. Yaşam. Ölüm. Avcı ve av.

Bıçak ay ışığında gümüş gibi parlar. Bıçak, keman tellerini kesen bir yay gibi, ustaca ve hassas bir şekilde keser. Çaldığı şarkı

tiz ve ürkütücüdür. İnsan. Ölümün öncüsü.

Ve sonunda, enstrüman sessizleşecek, av yenik düşecek. Avcı, onun ölmeyi hak ettiğine inandığı şekilde ölecek - çıplak ve kirlenmiş. Bataklıkta çürümeye terk edilmiş bir başka ölü fahişe. Uygun bir son, uygun bir yer. Ve avcı, sessizce, güvenli bir şekilde, sırrı sadece ağaçlarla ve gecenin yaratıklarıyla paylaşarak bâteau ile uzaklaşacak...

Laurel aniden oturdu, titriyordu, üşüyordu, cildi terden kaygandı, kalbi çarpıyordu. Kabus, gerçekliğe dönünce kayboldu, ama çocukların çığlıkları hala zihninde yankılanıyor ve onu yataktan kaldırıyordu. Yüksek dolaba gitti ve başka bir büyük beden tişört çıkardı, beyninden rüyanın son kalıntılarını silmeye çalışıyordu. Şiddetle titriyordu, midesinde kalan endişeyle düğümlenmişti ve zayıflıkla mücadele ederken içinden küfürler savurdu.

Eli, Ashland Heights'ta kaldığı süreden kalan, iç çamaşırlarının arasına sakladığı sakinleştirici şişesini okşadı. Dr. Pritchard, uykuya dalmakta zorlandığında bunları almasını söylemişti, ama o almayacaktı. Ne kadar çok istese de, hiç almayacaktı. Bunlar birer destek, başka bir zayıflıktı ve o zayıf olmaktan çok bıkmıştı.

Hızla giyinip balkona çıktı, temiz gece havasıyla kendini yenilemeyi umuyordu, ama hava ağır ve sıcaktı, esinti bile yoktu. Titrememek için kollarını kendine doğru katlayarak, Savannah'ın odasının Fransız kapılarına doğru yürüdü ve içeriye baktı. Yatak yapılmamıştı, zengin altın ve yakut rengi örtü yatak üzerinde karışık bir şekilde duruyordu, dantelli kenarlı saten yastıklar süslü Fransız başlığının üzerine yığılmış ve dikkatsizce yere atılmıştı. Odanın geri kalanında, Savannah'ın ev işleri becerisinin izleri, dolaptan çıkarılıp daha parlak, daha dar, daha seksi, daha ucuz şeyler için terk edilmiş iç çamaşırları ve giysiler şeklinde her yere dağılmıştı.

Laurel'in boğazında yoğunlaşan diğer duyguların arasından korku sızıyordu ve kafasında bir dizi cümle dolaşıyordu. "Cinayetler?"... "Son on sekiz ayda dört tane... Şüpheli itibara sahip genç kadınlar"... "O kızın başı belaya girecek"...

Polisi aramak için içinden gelen dürtüyle mücadele ederken tırnağını sertçe ısırdı. Aptalca davranıyordu, hemen sonuca varıyordu. Savannah'nın saat ikiden sonra ya da bütün gece dışarıda kalması

Sıra dışı bir şey yoktu. Herhangi bir yerde, herhangi biriyle birlikte olabilirdi.

Bir katille mi?

"Kes şunu," diye emretti, sesini sert bir fısıltıya indirerek mantıksız panik duygusunu bastırmaya çalıştı. Kahretsin, o mantıksız biri değildi. Mantıklı, duyarlı ve pratikti. Beauvoir'ın zehirli atmosferinde büyürken onu kurtaran da bu değil miydi?

O ve Savannah.

Gözleri yine yatağa takıldı, kendini oradan kopardı ve avluya inen merdivenlere doğru hızlı ve kararlı adımlarla yöneldi. Kendini tedirgin ve ürkek hissediyordu. Frenchie'nin evinde geçirdiği akşam, Baldwin ile karşılaşmasından Savannah'ın kavgasına, Jack'in tiradından Delahoussayes'ler için oynamayı kabul ettiği role kadar her şey onu sarsmıştı. Doğrusu, onu en çok sinirlendiren muhtemelen buydu. Yarın adliyeye gidip Jimmy Lee Baldwin sorununu çözmek için bir şeyler yapması gerekecekti. Hiç durmamış gibi, son işinden utanç içinde ayrılmamış gibi çalışmaya devam etmek zorunda kalacaktı. Adalet sarayına gidip sekreterlerle, mahkeme katibiyle, yargıçla, diğer avukatlarla,

Stephen Danjermond ile yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Frenchie'nin evinden eve dönerken bu olasılığı düşünmüştü. Jack ortalarda yoktu ve günün son ışıkları hala akşam karanlığında sızıyordu. Belle Rivière'ye yürüyerek gitmeye karar verdi, endişesini ve kendinden şüphe duymasını biraz olsun atlatmayı umuyordu. Ama sadece iki blok sonra, koyu yeşil bir Jaguar kaldırıma yanaştı ve yolcu camı bir tıslama sesiyle indi.

"Seni arabayla götüreyim mi, Laurel?" Stephen Danjermond, arabanın yumuşak gri deri koltuklarından eğilerek ona baktı, yeşil gözleri azalan ışıktaki mücevherler gibi parlıyordu. O yakışıklı, mükemmel simetrik gülümsemesini, özür dilercesine hafifçe eğdi. "Partout Parish'teki suç oranının düşmesinden övünmekten ne kadar hoşlansam da, bir hanımefendinin riske girmesini görmekten nefret ederim."

"Seninle birlikteyken de risk alabilirim, bildiğim kadarıyla," dedi Laurel, yumruklarını bol şortunun derin ceplerine sokarak sakın bir sesle.

Danjermond ona biraz hayal kırıklığı, biraz da eğlenceyle baktı. "Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum, Laurel."

Kafasını boş boş ona baktı, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. Daha yeni tanışmışlardı, ama nedense ona bunu söylerse, onun

daha da eğleneceğini biliyordu. Sanki o, zamanda ondan bir adım öndeymiş gibi hissediyordu, sanki devam eden bir oyuna girmiş ve repliğini kaçırmış gibi. Basit bir sohbetle onu bu kadar sarsabiliyorsa, çapraz sorguda tam bir baş belası olmalıydı. Büyük işler başarmaya yazgılı bir adam, Stephen Danjermond.

Jaguar'ın kapısını açtı ve yumuşacık koltuğa oturdu. "Sizi hiç tanımıyorum, Bay Danjermond," diye mırıldandı, sesi onun ifadesi kadar gizemliydi.

"Bu durumu düzeltmeyi planlıyorum."

Arabayı ıssız caddede yavaşça sürerken, bir an sessiz kaldı. Jaguar, ses geçirmez bir kabin kadar sessizdi. Özel dikim takım elbisesini çıkarmış, yeşim rengi bir triko gömlek ve bej renkli bir chino pantolon giymişti, ama yine de kusursuz ve mükemmel ütülü görünüyordu.

"Ailenle akşam yemeği ilginç bir olaydı," dedi.

"Onlar benim ailem değil," diye otomatik olarak patladı Laurel, adam ona soru dolu bir bakışla, koyu renk kaşlarını kaldırarak baktığında, yanakları kızardı. "Demek istediğim, Ross Leighton benim babam değil. Babam ben küçükken vefat etti."

"Evet, biliyorum. Öldürüldü,
değil mi?" "Şeker kamışı
tarlasında bir kaza oldu."

"Ona çok yakındın." Bunu bir soru olarak değil, bir gerçek olarak söyledi. Laurel hiçbir şey söylemedi, bunu nasıl bildiğini merak etti, Vivian'ın ona ne anlatmış olabileceğini merak etti. Vivian'ın ikisi için yaptığı planlardan haberi olup olmadığını merak etti.

Ona yine sabit bir bakış attı. "Ross'a olan nefretin," diye açıkladı. "Onun babanın yerini almasını hiç kabul etmediğini sanıyorum. Bir çocuk sevdiği ebeveynini kaybettiğinde, onun yerini alan kişiye karşı kin duyması doğaldır. Ama şimdiye kadar bunu aşmış olman gerekirdi. Belki de başka bir şey vardır?"

Cevap onu ilgilendirmiyordu, ama Laurel bunu söylemekten kaçındı. Becerileri paslanmıştı, ama içgüdüleri hâlâ oradaydı. Danjermond'un ki ise mükemmelliğe ulaşmıştı. O sohbet etmezdi, sözlü satranç maçları yapardı. Asla görev başından ayrılmazdı. Her konuşma, zihnini çalıştırmak ve savaş becerilerini keskinleştirmek için bir fırsattı. O bunu biliyordu; o da o noktada bulunmuştu. O da o kadar keskin, o kadar odaklanmış olmuştu. Bu sorunun cevabının kendisini zor durumda bırakacağını biliyordu.

"Kız kardeşimin yarattığı olay için üzgünüm," dedi rahat bir tavırla. "Savannah dramatik olmayı çok sever."

"Neden üzgünsün?" Jackson'daki kırmızı ışıkta Jaguar'ı durdurdu ve ona bakarak sordu. "Kargaşayı sen ıkarmadın. Kız kardeşinin eylemleri üzerinde kontrolün yok, değil mi Laurel?"

Hayır. Ama kontrol etmek istiyordu. Kontrol etmek istiyordu. Dünyasının parçalarının yerine tam olarak oturmasını istiyordu. Karışıklık yok, hoş olmayan sürprizler yok.

Danjermond'un bakışları ona sabitlenmişti. "Kız kardeşinin bekçisi misin?"

Düşüncelerini silkeledi ve onları yönlendirdiği bu konunun potansiyel tehlikelerini görmediği için zihinsel olarak kendine kızdı. "Tabii ki hayır. Savannah istediğini yapar. Vivian'ın toplantısını bozduğu için özür dilemeyeceğini biliyorum, o yüzden ben dileceğim. Ben sadece görgü kuralları için meydan okudum."

"Ah," diye gülümsedi, arabanın kaputunun üzerinden dışarıya bakarak, "sert tavr. Geçmiş hayatında Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nden biri olabilirdin, Laurel. İyi Galahad, katı onur kurallarına bağlı."

Eğlenmiş görünüyordu ve bu onu rahatsız etti. Kendini Bayou Breaux'nun eski moda, taşralı yaşam tarzı için fazla kibar, fazla sofistike mi görüyordu? Eski New Orleans zenginlerinin ayrıcalıklı oğlu olan o mu?

"Misafirperverlik Güney'in geleneğidir. Eminim ki, bir misafiri sorguya çekmekten daha iyi davranışlar sergilemek üzere yetiştirilmişsindir," dedi tatlı bir sesle, saldırıya geçerek.

Adam, onun karşılık vermesine şaşırmış ve memnun olmuş gibiydi. "Sizi sorguya mı çekiyordum? Tanışıyoruz sanıyordum."

"Tanışmak genellikle karşılıklı bir süreçtir. Bana kendiniz hakkında hiçbir şey anlatmadınız."

"Özür dilerim." Ona, şüphesiz birden fazla basit güzeli baştan çıkarmış olan göz kamaştırıcı bir gülümseme gönderdi. Laurel, kendisinin basit bir güzel olmadığını, hiç olmadığını farkındaydı. "Korkarım seni o kadar ilginç ve büyüleyici bir yaratık buluyorum ki, aklımı kaçırdım."

Sesindeki samimiyet, gerçek olamayacak kadar pürüzsüz ve cilalıydı. Laurel, bu dünyada hiçbir şeyin Stephen Danjermond'u sarsamayacağına dair rahatsız edici bir hisse kapıldı. Etrafında, gözlerinde, ruhunun derinliklerinde bir sakinlik vardı. Hiçbir şeyin bu sakinliği bozabileceğini merak etti.

"Sahte iltifatlar sizi hiçbir yere götürmez, Bay Danjermond," dedi, ondan uzaklaşarak güneşlikteki aynada kendi yansımasına bakarak. "Bu gece pek büyüleyici görünmüyorum."

"İltifat mı bekliyorsunuz, Laurel?"

"Gerçeği söylüyorum. Övgülerin bana bir faydası yok."

Belle Rivière'nin garajı olarak kullanılan araba evinin yoluna girdi ve Jaguar'ı park halinde çalışır durumda bıraktı. "Pratiklik ve idealizm," dedi, ona dönerek kolunu koltuğun arkasına rahatça kaydırđı. "İlginç bir karışım. Büyüleyici."

Laurel, o sabit, peridot rengi gözlerle onu incelerken kapı koluna parmaklarını doladı. "Seni eğlendirebildiğime çok sevindim," dedi, sesi iyi bir martini kadar kuru.

Danjermond başını salladı. "Eğlendirmek değil, Laurel. Meydan okumak. Sen bir meydan okumasısın."

"Beni Rubik Küpü gibi hissettiriyorsun."

Buna güldü, ama onun cesaretinden aldığı zevk, çağrı cihazı çalınca yarıda kesildi. "Ah, görev çağırıyor," dedi pişmanlık dolu bir iç çekişle, aralarındaki koltukta duran küçük siyah kutunun üzerindeki bir düğmeye basarak. "Telefonu kullanabilir miyim?"

Caroline'ın çalışma odasında gizlice telefon görüşmesini yaptı ve hemen ayrıldı. Laurel, rahatlama ve gerginliğin karışımı bir duygu içinde kaldı. Onu Caroline teyze ve Mama Pearl ile tanıştırmak ve kahve içip sohbet etmek zorunda kalmak ihtimalinden çok korkmuştu. Bu kaderden kurtulmuştu, ama gerginlik devam ediyordu.

Çıplak ayakla bahçenin Arnavut kaldırımli yollarında dolaşırken, bu his hala devam ediyordu. Vivian'ın onları birbirine uygun bir çift olarak görmesi ne büyük bir kabustu.

En iyi formunda olsa bile, Laurel onunla kişisel olarak hiçbir şey yapmak istemezdi. Soğuk yeşil gözleri ve ses tonu ve temposu hiç değişmeyen yumuşak konuşmasıyla onu tedirgin ediyordu. O, sanki dik bir tepenin yamacında tırmanmaya çalışırken, tutunacak bir yer arıyormuş gibi hissederken, o çok sakın davranıyordu. O, çok yoğun bir erkeklik sergiliyordu, diye düşündü.

Jack'in görüntüsü, istemeden, karanlık, düşünceli, yoğun bir şekilde aklına geldi. Stephen Danjermond'dan daha temel, daha ilkel bir şekilde yoğun bir erkeklik... ve onu düşündüğünde arzusu uyandı.

Bu hiç mantıklı değildi. Gözlerindeki ışıltı ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun, sırtışları ne kadar kötü olursa olsun, kötü çocuklardan hiç hoşlanmamıştı. O, kurallara göre yaşayan, ne olursa olsun onlara bağlı kalan bir insandı. Jack Boudreaux'nun aşmayacağı, altından geçmeyeceği veya etrafından dolaşmayacağı bir kural yoktu. O her zaman sorunları doğrudan ele alan, dünyadaki işleri yapan insanlardan biri olmuştu. Jack'in inancı, mümkün olduğunca sorumluluktan kaçınmak, arkanıza yaslanıp iyi vakit geçirmektir. Laissez le bon temps rouler.

Ona karşı hor görmekten başka bir şey hissetmemesi mantıklıydı, ama hissediyordu. Her ona baktığında onu çeken bir çekim vardı. Güçlü, manyetik, kontrol edemediği bir çekim. Ve bu onu yeniden tedirgin ediyordu. O, baş belası biriydi. Gözlerinde sırlar barındıran ve karanlık tarafını kamufle etmek için büyük çaba sarf eden bir adam. En temel içgüdüleri yüzeyin hemen altında olan bir adam. Tehlikeli. Bunu birden fazla kez düşünmüştü.

"Beni mi hayal ediyorsun, tatlım?"

Laurel irkildi, kalbini tutarak hızla döndü. Jack arka kapının hemen içinde, tembelce tuğla kapı direğine yaslanmış duruyordu. Yüzüne gölgeler düşüyordu, ama onun tepkisini izlediğini hissedebiliyordu ve kendini rahatlatıp sakin durmaya zorladı.

"Ne kadar sattığı umurunda bile değil," dedi kuru bir sesle. "İnsanları korkutmayı sevdiğin için korku romanları yazıyorsun. Eminim sen de dolaba saklanıp annesi her yanından geçtiğinde ona atlayan türden bir çocuktun."

"Oh, sık sık saklanırdım." Sesi o kadar yumuşaktı ki, Laurel hayal gördüğünü sandı. Alçak, dumanlı ve eski bir acı ile karışık. "Babam bir keresinde beni birkaç gün dolaba kilitlemişti. Ama ben kimseyi korkutmaya çalışmadım. Mais non. Kız kardeşim, annem ve ben, zaten her zaman oldukça korkuyorduk."

Onun bu kadar rahatça söylediği sözler, Laurel'ı bir çekiç gibi vurdu. Sadece bu birkaç cümleyle, çocukluğunun canlı ve korkunç bir resmini çizmişti. Sadece bu birkaç kelimeyle, küçük, korkmuş bir çocuğa karşı içinde şefkat uyandırmıştı.

Gölgelerin içinden çıkıp gümüş rengi ışığa adım attı, elleri cebinde, omuzları çökmüş. Yorgun ve bitkin görünüyordu. Frenchie'nin yerinden öfkeyle ayrıldığından beri ne yaptığını bilmiyordu, ama bu olay onun enerjisini tüketmiş ve yüzüne yorgunluk çizgileri kazıyordu.

"Ah, Jack..."

"Yapma," dedi sertçe, onun sempatisini reddetti. "Ben artık küçük bir çocuk değilim."

"Özür dilerim," diye fısıldadı kadın.

"Neden? Başka bir hayatta Blackie Boudreaux muydun?" Tekrar başını salladı, bir adım daha yaklaştı. "Hayır, küçük melek. Sen orada değildin."

Hayır. Kendi kabusundan kurtulmakla meşguldü, ama bunu söylemeyecekti, paylaşmayacaktı... bunu hiç kimseyle paylaşmamıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun?"

"Dolaşıyorum." Yavaşça gülümsedi, bakışları kasıtlı olarak başının üstünden çıplak ayak parmaklarına doğru gezindi. "Gece kıyafetleri içindeki bayanları arıyorum."

Laurel çıplak olduğunu unutmuştu. Jack bunu ona nazikçe hatırlattığı için, mini etekten daha kısa olan ince tişörtünün altında sadece lavanta rengi bir külot giydiğinin farkına vardı. Adamın gülümsemesi derinleşti ve kaşlarını kaldırdı, bu ifade açıkça "Yakaladım" diyordu.

Kollarını kavuşturdu ve ona somurtarak baktı. "İnsanlar gece yarısı arka bahçelerde dolaşırken vurulabilir."

Jack bakışlarını tekrar ona yöneltti ve göğüslerinin dolgun kıvrımlarında gezdirdi. "Mmmm... Silahlı görünmüyorsun tatlım, ama benim akıl sağlığım için tehlikeli olabilirsin," diye homurdandı.

Laurel ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Jack'in onu, kolu olmayan bir Yunan tanrıçası heykeli ile onu kitabını okurken yakaladığı bank arasında sıkıştırdığı bir pozisyona geri çekmiş olduğunu fark etti.

"Akıl sağlığının sorgulandığından haberim yoktu," dedi alaycı bir tonla. "Genel kanı, senin deli olduğun yönünde."

Adam kıkırdadı ve ona biraz daha yaklaştı. "Çok küstahsın, 'tite chatte. Buraya gel de tadına bakayım."

Ona hayır deme şansı vermedi, aralarındaki mesafeyi kapattı ve hızla kollarını ona dolayarak bir öpücük çaldı. Laurel, alışık olmadığı bir arzu ve kızgınlık karışımıyla tepki verdi. Öfke, cazibeyi bastırdı ve ona izin istemenin önemini öğretmek için dizini kaldırmaya başladı. Jack anında tepki verdi, zarar görmemek için yana kaydı ve Laurel'in dengesini bozdu. Ne yaptığını anlayamadan, taş bankın üzerinde onun üstüne uzanmış, çenesi göğsünde, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Jack sırtını duvara dayayarak oturdu, bir ayağı bankta, diğer ayağı yerdeydi. Ona sırtıttı. "Tamam tatlım, istediğini yap."

"Beni kaldırırsan sevinirim," dedi Laurel, Jack'in göğsüne iterek.

"Hayır," diye mırıldandı Jack, onu tutarak, ayağa kalkıp fırlayıp gitmek üzereyken onu geri çekerek. Onu tutmak istiyordu, yumuşaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Onu kendine çekti ve kulağına burnunu sürterken elini nazikçe sırtında gezdirdi. "Kal," diye fısıldadı. "Gitme, melek. Saat geç oldu ve yalnız kalmak istemiyorum."

Onun gücü onu orada tutamazdı, ama sesindeki ihtiyaç bambaşka bir konuydu. İnce bir ihtiyaçtı, mizahla örtülüydü, ama yine de oradaydı. Laurel ona yaslandı, gözleri ay ışığında onun gözlerini buldu, araştıran, merak eden, biraz da temkinli bir bakışla.

"Senin kim olduğunu hiç bilmiyorum, Jack," dedi yumuşak bir sesle.

Onun gerçekte kim olduğunu bilmek istemezdi, diye düşündü. Onun hakkında her şeyi bilseydi, kalmazdı. Onun hakkında herhangi bir şey bilseydi, ondan uzak dururdu ve o da onu kucaklama, ona sarılmanın verdiği rahatlığı yaşama şansını asla yakalayamazdı; onu öpmenin tatlı mutluluğunda, ne kadar kısa süreli olursa olsun, kendini kaybetme şansını asla yakalayamazdı.

Bu gece bu riski göze alamazdı. Vicdanının geri kalanını parçalamak ve ruhunun geri kalanını kırbaçlamak için çok fazla zaman harcamıştı. Kendini çok yenilmiş, çok hırpalanmış hissediyordu ve o çok güzel ve çok iyiydi.

Senin gibi biri için fazla iyi, Jack...

Kız ona baktı, gözleri gece yarısı kadar karanlık, bir çocuk kadar kararsızdı. Yaşadığı onca şeye rağmen, masumiyet aurası hala solan bir parfüm gibi ona yapışmıştı. Evie gibi. Tanrım, bu düşünce ne kadar acı vericiydi! Ona dokunursa, masumiyetini lekeler, Evie'yi mahvettiği gibi onu da mahvederdi. Ama asil davranacak kadar güçlü değildi, doğru olanı yapacak kadar iyi değildi. O bir piçti, bir kullanıcıydı ve daha da kötüsü, olduğu şey ile istediği şey arasında sıkışmış bir adamdı. Ve yalnız olmaktan çok bıkmıştı...

"Bana güvenmiyorsun," diye fısıldadı, nazikçe saçlarını gözlerinden çekerek. Parmak uçlarıyla elmacık kemiklerinin narin çizgisini okşadı. "Güvenmemelisin. Ben senin için kötüyüm."

Yüzündeki hüznün, bu uyarıyı tamamen etkisiz hale getirmişti. Ağzı, alaycı ve yorgun bir yarı gülümsemeye bükülmüştü. Koyu renkli gözleri yüz yaşında gibi görünüyordu. Kötü Jack Boudreaux. Kot pantolonlu şeytan. Kendini alçak olarak tanımlayan adam. Onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. O bu çelişkiyi görmüyordu, ama Laurel görüyordu. O kimsenin kahramanı değildi, ama onu kendisinden kurtaracaktı.

Hayatının büyük bir bölümünü iyi olduğunu iddia eden ama aslında iyi olmayan insanlarla geçirmişti. Jack kötü olduğunu iddia ediyordu, ama gerçekten kötü olsaydı,

bunu bilirdi, hissederdi, onun onu öpmesini, dokunmasını, sıcak ve kokulu gecenin içinde onu kucaklamasını istemezdi.

O tehlikeli...

Evet, öyle düşünmüştü. Jack kendisi tehlikeli olmasa bile, o bu kadar yakınındayken hissettiği şey kesinlikle tehlikeliydi. Ona aşık olamazdı, ne vücuduna, ne lekelenmiş ruhuna, ne de yasak olanın cazibesine. Hayatında bir haydut için yer yoktu. Kalbi bir daha kırılmamalıydı; son kez parçalandığından beri hala parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu.

Kalbinin attığını hissedebiliyordu, beyaz tişörtünün ince kumaşı ve Jack'in siyah tişörtü aracılığıyla Jack'in göğsüne çarpıyordu. Nefesini tuttu ve kalp atışlarını saydı, gözleri Jack'in gözlerindeydi, neden kendi tavsiyesine uymayıp uzaklaşmadığını merak ediyordu.

"Peki, lanet olsun," diye mırıldandı Jack, onu kendine çekerek, "bana inanmak istemiyorsan, kanıtlayayım bari."

Öpücük ilk andan itibaren şehvetliydi. Ateşli. Açıkça cinsel. Dilini yavaşça dudaklarının iç kenarlarında gezdirdi, sonra daha derine kayd, araştırdı, keşfetti. Laurel nefesini tutmaya çalıştı ama onun nefesini tuttu, sıcak ve viski tadı ile.

Adam ellerini sırtında gezdirdi, titremeleri kovaladı, yenilerini başlattı, daha aşağı kayd. İçinde arzusu kabardı, aklını bir kenara itti, daha içgüdüsel tepkilere yol açtı. Ona doğru eğildi, öpüşmede, o anda kendini kaybetti. Ellerini onun saçlarına doladı. Elleri kalçalarına kayd, yoğurdu, okşadı. Tişörtünün kenarını yakaladı ve yukarı çekti, parmak eklemleri sırtındaki gergin kasların üzerinde kayd, kaburgalarının yanlarından kayd.

Laurel sanki uzayda yuvarlanıyormuş gibi hissetti, başı dönüyordu, tek dayanağına sıkıca tutunuyordu. Sonra aniden sırt üstü yatıyordu, üstünde sadece elmas ışıklarla dolu bir gökyüzü ve dantelli yosunlarla kaplı dallar vardı ve Jack göğsündeydi, dili meme ucuna sürtünüyor, dudakları nazıkçe çekiyordu. Bu his inanılmazdı, içindeki vahşi bir şeyi harekete geçirdi, kendini kontrolünü yitirmesine neden oldu...

Kontrol. İçinde panik yükseldi. O asla kontrolünü kaybetmezdi. Kontrolünü kaybedemezdi. O, Savannah gibi tutkulu bir yaratık değildi.

"Hayır." Bu kelime, hiçbir şey ifade etmeyen bir nefes gibi çıktı. Yutkundu ve tekrar denedi, Jack'in geniş omuzlarını iterek, suçluluk, korku ve

düzine başka duygu göğsünde kıvrılıp ciğerlerini ve boğazını sararken. "Jack, hayır."

Parmak uçları külotunun bel kısmının altına sızarken eli durdu. Koyu, parıldayan gözlerini kaldırıp onun gözlerine baktı, ağzı gergin, şişmiş meme ucunun hemen üzerinde duruyordu. Laurel, kendini bırakma arzusunun karşısına tüm kaslarını gerdi. Ateşi söndürmek için kendi başına ürpertici bir utanç duygusu uyandırdı.

Jack Boudreaux gibi bir zamparanın cazibesine kapılmakla ne sorunu vardı? Hem de teyzesinin avlusundaki taş bir bankta. Onu neredeyse hiç tanıımıyordu, ona güvenmiyordu, ondan hoşlandığından bile emin değildi.

Jack onu izledi, paniğin parlamasını, suçluluk duygusunun yayılmasını izledi. "Beni istiyorsun, melek. Ben de seni istiyorum." Ağırlığını kaydırarak, sözlerinin kanıtı olarak ereksiyonunu kalçasına bastırdı.

"Ben... istemiyorum." Laurel paniğe kapılma dürtüsünü zorlukla bastırdı. Gözlerini onun gözlerine dikti, sanki bu temas ona bir şekilde kontrol sağlıyormuş gibi. Aptalca. O, ondan seksen kilo daha ağırdı. Erkeklerin başlangıçtan beri yaptığı gibi, istediğini alabilirdi.

"Tu menti, mon ange," diye mırıldandı, başını sallayarak. "Bana değil, kendine yalan söylüyorsun."

Gözleri, onun sıcak, nemli kadınlık bölgesi ile temas ederken, onun gözlerinden ayrılmadı.

"Sanırım amacına ulaştın," dedi acı bir sesle.

"Sen bir piçsin ve yine de seni istiyorum. Bu gerçeği çok net bir şekilde ortaya koydun."

O eski yorgunluk yine ifadesine sızdı, içinden derin, karanlık bir kuyudan dışarı sızdı. "Oui," dedi. Elini karnının üzerine kaydırıp ve tişörtünü aşağı çekerek onu örttü. Kumaşı nazıkçe, pişmanlıkla düzeltti, ağzı büküldü. "Ve şimdi bütün uzun gece boyunca bunu neden yaptığımı merak edeceğim."

On Üçüncü Bölüm

Laurel, koridordaki aynada kendi yansımasını kontrol etti ve kaşlarını çattı. Eve takım elbise getirmede. Yapabileceği en iyi şey, beyaz ipek bir tişörtün üzerine bol kesim lacivert keten bir blazer ve bir çift boz kahverengi pantolon giymektir. Bu kıyafet, burada kaldığı süre boyunca giymeyi planladığından daha resmi, iş yerinde giymeye izin vereceğinden daha az resmiydi. Kazanç yoktu.

Görünüşe göre, kazanamayacağı durumların döngüsüne sıkışıp kalmıştı. Bahçecilikten daha zihinsel ve duygusal olarak yorucu hiçbir şeyle uğraşmak istemiyordu, ama T-Grace ve Ovide'ye söz vermişti. Bir erkekle ilişki kurmak gibi bir niyeti yoktu, ama sabaha kadar Jack'i düşünerek, Jack'i hayal ederek uyuyamamıştı. Şeytani gülümsemesi olan Jack. Yoğun düşünceleri olan Jack. Çok şey görmüş, yorgun, koyu renk gözleri olan Jack.

Ya hayır demeseydi? "Çok avukat gibi görünüyorsun."

Laurel etrafına bakındı ve Caroline'ın günün işine çıkmak üzere olduğunu gördü. "Bunu yapmak istemiyorum," diye mızızlandı.

Caroline, Laurel'ın beline kolunu dolayarak onu sakinleştirmek için sıktı. "Hazır hissetmiyor musun?"

"Hayır."

Elini uzatıp Laurel'ın kulağının arkasına düşen kül rengi kahverengi saç telini düzeltti, kalbi biraz acıdı. İhtiyatlı makyajının altında, büyük gözlük camlarının arkasında, Laurel okulun ilk gününe hazırlanan bir çocuk gibi görünüyordu - cesur olmaya çalışıyor, evde güvende kalmak istiyordu.

"Bence sandığından daha hazırsın, canım," dedi Caroline nazikçe. "Daha fazla zaman geçmesi olanları değiştirmeyecek. O çocuklar için asla adalet sağlayamayacaksın. Bence yapabileceğin en iyi şey, gidip başka biri için adalet sağlamak."

Laurel derin bir nefes aldı ve alt dudaklarını ısırarak, az önce sürdürdüğü yumuşak mercan rengi ruju çiğnedi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Duyguları çok karışmıştı. Caroline'ın kolu omzunda, teyzesinin sevgisiyle desteklenerek sonsuza kadar orada durmak istiyordu. Eve bunun için gelmişti, dini bir şarlatanla başını belaya sokmak, Vivian'ın entrikalarını savuşturmak, Jack Boudreaux'nun cazibesine kapılmak için değil. Aşk için, onu daha az sert yargılayacak biri için.

kendini yargıladığından daha fazla. Uzun zamandır ilk kez, çocukluk sorunlarını bir kucaklama, bir öpücük ve bir Juicy Fruit sakızı ile çözen babasına karşı şiddetli bir özlem duydu. Ama ondan geriye kalan tek şey birkaç eski fotoğraf, onun kerevit kravat iğnesi ve kız kardeşi Caroline idi.

Yavaşça derin bir nefes aldı, duygularını bastırdı, biraz güç topladı, Chippendale salon masasının üzerine dağılmış birkaç eşyaya odaklandı ve zihnini hüzünlü anılara dalmaktan başka bir şeyle meşgul etmek için onları katalogladı: fildişi Fransız tarzı bir telefon, taze kesilmiş çiçeklerin bulunduğu mavi bir söğüt vazo, çeşitli araba anahtarlarının ve tek bir küpenin bulunduğu kalay bir tabak.

"Ben iyiyim," dedi, bakışlarını küpeye sabitleyerek. Kalp şeklinde, büyük, matlaşmış gümüşten yapılmış, yapay elmaslar ve renkli cam parçalarıyla süslenmiş bir küpeydi. Konuyu değiştirmek için bir bahane olarak tabağın içinden küpeyi çıkardı. "Bu senin mi?"

Caroline, gösterişli takıya kaşlarını çatı. "Tanrım, hayır. Savannah'nın olmalı." Bir adım geri çekildi ve yeğeninin gözlerine son bir kez uzun uzun baktı, bu dikkat dağıtma taktiğine hiç kanmadı. "Konuşmak istersen daha sonra dükkana gelip beni gör, tamam mı?"

Laurel başını salladı. Caroline uzanıp yeğeninin yanağını nazikçe okşadı, başparmağı gözlerinin altında uzanan yorgunluğun karanlık gölgelerinden birine hafifçe dokundu. "Senin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum tatlım," dedi yumuşak bir sesle, "ve iyi olacağını biliyorum. Sonuçta sen bir Chandler'sın ve bizler sert mizaçlı insanlarız. Ama bir günde her şeyi telafi etmeyi bekleme ve ihtiyacın olursa benim burada olduğumu unutma."

"Teşekkürler, Caroline Teyze," diye mırıldandı Laurel.

Caroline narin omuzlarını düzeltti, koyu renkli gözlerinde bir parıltı belirdi ve ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler, yok bir şey. Git o televizyon vaizini iyice bir patakla."

Laurel'ın içinde bir kahkaha yükseldi ve gülümsedi. "Elimden geleni yapacağım."

Caroline dışarı çıkarken, Savannah merdivenlerden aşağı indi. Üzerinde, fildişi saten bir şerit ve bileklerinden aşağıya uzanan geniş fildişi saten manşetlerle süslenmiş erik rengi ipek bir kimono vardı. Laurel, rujunu düzeltirken aynadan onun inişini izledi ve kız kardeşinin ruh halini anlamaya çalıştı. Savannah gelmeden önce şafak sökmek üzereydi ve gece geç saatlere kadar uyanık kalmanın etkilerini atlatmaya çalışıyordu. Şişlikleri gidermek için mavi jel göz maskesi takmıştı ve merdivenleri dikkatlice adım adım iniyordu. Dudakları

şışmış ve kızarmıştı, saçları ise omuzlarında bir cadının yelesi gibi dağınıktı.

Gözleri aynada buluştu ve Laurel, aklına anında gelen soruları ve hemen ardından gelen suçlamaları kendine sakladı.

"Bu senin küpen mi?" Aynadan uzaklaşırken kalp şeklindeki küpeyi kaldırdı.

Savannah hiçbir şey söylemeden çıplak ayakla koridorda yürüdü. Bir an küpeye boş boş baktı, parmağıyla hafifçe vurarak sallandırdı. "Senin arabadaydı," dedi düz bir sesle. "Nereye gidiyorsun?"

"Mahkemeye, Baldwin'in Delahoussayes'leri taciz etmesini engellemek için."

"Tanrım, bebeğim, onları neredeyse hiç tanıımıyorsun." "Bilmem gereken her şeyi biliyorum."

"Başkalarının sorunlarıyla kendini üzmemelisin." Senin beni seninle ilgilenmeme izin vermen gerekiyor.

Laurel çantasını açtı ve rujunu ve araba anahtarlarını içine attı. "Öyleyse," dedi omuz silkerek, "bunu çözeceğim ve tekrar saklanmaya devam edeceğim. Nasıl olur?"

"Tam bir saçmalık," diye tersledi Savannah. "Delahoussayes'ler kendileri halletsinler. Kendi kavgalarını kendileri yapabilirler." Ağzı bir gülümsemeye benzer bir şekle büründü. "Dün bunu kendi gözlerinle gördün. O kaltak Annie neredeyse kafamda kel bir yer açacaktı."

Elini kaldırıp kafa derisini ovuşturdu, kimonosunun kolu dirseğine kadar düştü. Laurel, bileğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Narin, porselen gibi cildi morarmış ve yer yer yaralanmıştı.

"Tanrım, kardeşim! Ne oldu sana?" diye sordu ve daha iyi görebilmek için Savannah'ın kolunu tuttu.

Savannah dişlerini gösterdi, gözlerinin üzerinde Mardi Gras'tan kalma bir şey gibi taktığı mavi maske yüzünden bu ifade daha da ürkütücüydü. "Bilmek istemezsin."

"Evet, istiyorum! Ne halt..."

"Hayır," dedi soğukkanlılıkla. "Sana seks hayatımla ilgili bir şey duymak istemediğini söylediğini çok iyi hatırlıyorum. Ronnie Peltier'in çekiç gibi bir penisi olduğunu, Revver'ın kırbaçlama oyunları oynamayı sevdiğini ya da benim bunu yapmayı sevdiğimi duymak istemedin..."

"Kes şunu!" diye bağırdı Laurel. Kız kardeşinin kolunu iterek geri çekildi, sanki Savannah'ın itirafı o kadar iğrençti ki, ona dokunmaya ya da aynı havayı solumaya tahammül edemiyordu. "Lanet olsun Savannah, neden böyle yapıyorsun? Neden kendini bu şekilde küçük düşürüyorsun?"

"Çünkü ben bir sürtüğüm." Savannah bu kelimeyi bir hançer gibi fırlattı, öfkesi kalan azıcık özdenetimini paramparça etti. Laurel'a doğru yürüdü, gözleri maskesinin arkasında kısılmış, dudakları geri çekilmişti. "Ben parlak gözlü, ıslıl ıslıl bir kahraman değilim. Ben Ross Leighton'ın beni dönüştürdüğü şeyim."

"Sen olmak istediğin şeysin," diye karşılık verdi Laurel. "Ross on beş yıldır sana elini sürmedi..."

"Nereden biliyorsun?" Savannah alaycı bir şekilde gülümsedi ve onu salon masasına doğru itti. "Belki de eski günlerin hatrına hâlâ haftada iki kez onunla yatıyorumdur."

"Kapa çeneni!"

"Ne oldu, bebeğim? Sevgili üvey babamız için bacaklarımı nasıl açtığımı duymak istemiyor musun, böylece senin yapmak zorunda kalmayacaktın?"

Bu sözler Laurel'ın kalbini ısırmış gibi acıttı. "Ross'un sana yaptıklarına karşı hiçbir kontrolüm yoktu," dedi, sesi duygudan boğulmuştu. "Beni suçlayamazsın, kendini de suçlayamazsın. Kontrolün dışında olan bir şey için hayatının geri kalanını kendini cezalandırarak geçirmek aptalca."

Savannah geri adım attı, maskesinin altındaki ifadesi alaycılık ve inanmazlık karışımıydı. "Tanrım, ne kadar ikiyüzlüsün," dedi yumuşak bir sesle. "Hayatın boyunca ne haltlar karıştırdın sen?"

Laurel ona şaşkın ve zayıf bir şekilde baktı. Dizleri titriyordu ve midesi yumruk gibi sıkışmıştı.

Mama Pearl, kırmızı kareli bir mutfak havlusuyla tombul ellerini ovuşturarak salona girdi, kaşlarını çatarak alnını kırış kırış yaptı. "Burada ne oluyor?" diye sordu. "Tek duyduğum, Tanrı'nın kulaklarını yakacak kadar yüksek sesli bağırışlar ve küfürler! Ne oluyor?"

Savannah öfkesini içine çekip sıkıca sararken kimonosunun kuşağını düzeltti. "Hiçbir şey, Mama Pearl," dedi sakın bir sesle. Saçından bir yaprak parçası aldı ve parmakları arasında ezdi. "Sadece bir fincan çay almaya geldim."

Mama Pearl, Laurel'dan doğrulama bekledi. Laurel gözlüklerini düzeltti ve çantasını aldı, eli gözle görülür şekilde titriyordu. "Gitmem

gidiyorum," diye mırıldandı, kimsenin gözlerine bakmadan, kontrolünü kaybetmemek için çaba göstererek.

Evden çıktı ve sallanan bacaklarıyla öğle vakti sauna sıcağına girdi, az önce yaşadıklarından sonra mahkemeye gitmenin çocuk oyuncağı olacağını düşündü.

Şerifin ofisindeki klima, pencereden içeri giren öğleden sonra güneşine karşı kaybedilen bir savaş veriyordu. Şerif Duwayne Kenner, ellerini ince beline koyarak masasının arkasında durmuş, yeni bir jaluzi takmaya çalışan iki bakım görevlisinin boşuna çabalarını izliyordu.

"Lanet olası braketi düzeltin," diye homurdandı. "Ve soldaki sağdakinden yarım inç daha yüksek. Ne halt yiyorsunuz çocuklar, lanet olası mahkeme binasını devirebileceğinizi mi sanıyorsunuz ki perde düzgün asılsın?"

Sağdaki bakım işçisi, etli omzunun üzerinden bir bakış attı, parlak koyu alından gözlerine damlayan teri silerek gözlerini kırttı. Mavi gömleğinin sırtı ve yanları sırlıslıklamdı, gömleğin etekleri pantolonunun düşük belinden dışarı çıkarak, belindeki bol miktarda yağ tabakasını gözler önüne seriyordu. Nefesini yutarak beklenen cevabı mırıldandı: "Hayır, efendim."

Diğer adam - daha genç, daha zayıf, daha sert, daha esmer - "oğlum" kelimesini duyunca çenesini sıktı ve perdenin kendi tarafını indirdi, böylece parlak güneş Kenner'ın yüzüne tam olarak vurdu.

"Tanrım!" Şerif hızlıca bir adım geri attı, başını yana çevirdi ve gözlerini sımsıkı kapattı. Ter lekeli haki üniformasının göğsüne tutturulmuş rozeti altın gibi parlıyordu.

Genç adamın ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Üzgünüm, Şerif Kenner," dedi abartılı bir aksanla.

"Siktir git," diye mırıldandı Kenner. Birden dönerek, fırsat eşitliği programlarına harcanan vergi paralarının israfından şikayet etti ve beş dakika önce ofisine gelip kendisiyle konuşmak isteyen genç kadına döndü.

Laurel Chandler. Ross Leighton'ın üvey kızı. Kenner, Leighton'ın gözüne girmeye çalışırken, kızı dinlemek için pek acele etmiyordu. Kasabadaki herkes onu duymuştu: Georgia'da çılgın suçlamalarda bulunmuş, davayı mahvetmiş, bu yüzden aklını kaçırmıştı. O bir belaydı. Kenner, bir kilometre öteden bile belayı koklayabilirdi, o bela parfüm sürmüş olsa bile.

Laurel ziyaretçi koltuğuna oturdu, ter yanlarından ve omuzlarının arasından sızıyordu. Keten ceketi buruşmuştu, sinirleri gerginleşmişti. Sabahki çabaları sorunsuz geçmişti, ama Kenner'ın bambaşka bir hikaye olacağına dair bir hissi vardı. Üzerinde, bir köylünün eşsiz aurası vardı. Elli yaşında, sert ve kaslı, kovboy gibi zayıf bir vücuda sahipti. Çelik grisi saçları tepesinde hızla seyrekleşiyordu, ama kimsenin bununla dalga geçtiğini sanmıyordu. Kenner'ın mizah anlayışı varsa, Klan da NAACP'yi destekliyordu.

Sert, koyu renkli gözleriyle ona baktı, sabırsızlığı etrafındaki havayı gerginleştiriyordu, ağzı Clint Eastwood'u gururlandıracak kadar sert bir çizgiye bürünmüştü. "Sizin için ne yapabilirim, Bayan Chandler?" diye sordu, ilgisizliğini ve onun için hiçbir şey yapmaya niyetli olmadığını gösteren düz bir ses tonuyla.

Laurel, boğucu, ter kokulu havayı derin bir nefesle içine çekti ve koltuğunda yer değiştirdi. "Frenchie's Landing'deki Delahoussayes ailesi ile Reverend Jimmy Lee Baldwin arasındaki durumu size bildirmek istedim. Baldwin, Delahoussayes ailesini taciz ediyor ve işlerini bozuyor. Onlar adına Yargıç Monahan ile konuştum."

Kenner, zayıf kalçasını masasının bir köşesine koydu, filtresiz Camel sigarasını aldı ve dudaklarına takmak için bir tane çıkardı. "Biraz aşırıya kaçmış gibi," dedi, kibrit kutusundan bir kibrit çıkarıp çakarken sigarası sallanıyordu.

"Baldwin sadece rahatsızlık vermekle kalmıyor, Delahoussayes'leri karalıyor ve serbest ticaret haklarını engelliyor."

Sigara derin bir nefes aldı ve onun sunduğu gerçekleri değerlendirmiş gibi yaptı. "Kimseye zarar vermedi, değil mi?"

"Eylem için kriteriniz bu mu?" diye sordu Laurel soğukkanlılıkla. "Birisi fiziksel şiddete başvurana kadar bekliyor musunuz?"

Gözlerini kısarak, Kenner ince burnundan iki duman tüpü üfledi ve parmağını ona doğrultarak, ucuz muşamba zemine kül döktü. "Bu bölgede çok iyi iş çıkarıyorum, bayan. Etrafımızda her yerde ölü kızlar odun yığını gibi yığılmış ve uyuşturucu satıcıları kamışlıkta yılanlar gibi dolaşıyor. Burada böyle bir şey görmüyorsunuz ve size nedenini söyleyeyim: kimin kışını tekmelemem gerektiğini çok iyi biliyorum."

"Eminim biliyorsunuzdur."

"Tabii ki haklısın." Sigara içti ve omzunun üzerinden bakım görevlilerine sert bir bakış attı. Onlar körlerle

"Ve şunu söyleyeyim, o televizyon vaizinin peşinden koşup ona nerede işeyip nerede işeyemeyeceğini söylemekten daha iyi şeyler yapacağım."

Laurel zarifçe ayağa kalktı, pantolonundaki kırıksıklıkları düzeltti ve öfkesini kontrol altına aldı. Kenner, karşılaştığı ilk pislik değildi. "Nereye işediği umurumda değil, Şerif," dedi yumuşak bir sesle. "Frenchie's Landing'de yapmadığı sürece, nerede ne yaptığı umurumda değil. Yargıç Monahan, formaliteler halledilene kadar geçici bir tedbir kararı verdi. Sizin gibi çalışkan birinin, Reverend Baldwin'ın bu kararı saygı göstermesi için elinden gelen her şeyi yapacağını umuyorum."

Kenner ona düz bir bakış attı, zayıf çenesinin kasları çalışıyordu. Sigara parmakları arasında yanıyordu, mavi duman şeritleri durgun havaya kıvrılıyordu. "Kim olduğunuzu biliyorum, Bayan Chandler," dedi yumuşak bir sesle. "Hayal gücü fazla çalışan bir kadının, her döndüğünde ve birini beğenmediğinde, cemaatimde dolaşp asılsız alarmlar vermesine ihtiyacım yok."

Bu alaycı sözler Laurel'ı derinden etkiledi. Laurel gerginleşti, kendini ve gururunu topladı ve Scott County'de tanındığı cesaretini ortaya çıkardı. Çenesini kaldırarak Kenner'ın bakışlarına karşı koydu. "Ben boş suçlamalarda bulunmam, Şerif. Eğer kurt diye bağırırsam, senin sıska kışını ısırma gelen bir kurt olur."

Kenner alaycı bir şekilde burnunu çektikten sonra sigarasını söndürdü ve çalışmayı bırakıp bu çatışmayı izlemeye başlayan bakım görevlilerine bir kez daha sert bir bakış attı.

"Tembel kışlarınızı kaldırın ve ben sıcak çarpması geçirmeden o lanet olası perdeyi açın!"

Laurel dişlerini sıkarak döndü ve dışarı çıktı, midesi düğümlenirken sinirleri geç kalmış bir titremeye kapıldı. Salon daha serin ve karanlıktı. Adliye binası İç Savaş'tan önce inşa edilmişti ve Bayou Breau büyüklüğündeki bir kasaba için etkileyici bir yapıydı; Dorik sütunlu üç katlı tuğla binanın önü geniş bir merdivenle donatılmıştı. İçeride, koridorlar geniş ve tavanlar yüksekti, eski vantilatörler nemli havayı karıştırmak için tembelce dönüyordu. Koyu yeşil sıvalı duvarlar, geçmişte yaşamış önemli vatandaşların çerçeveli resimleriyle süslenmişti.

Laurel bir anlığına serin, pütürlü sıvaya yaslandı ve gözlerini dinlendirerek kendini rahatlamaya zorladı. Kenner'ın onun hakkında ne düşündüğü önemli değildi. Onun görüşü büyük bir sürpriz değildi. Birçok insanın

insanın aynı fikirde olduğunu düşündü. Kurt Çobanı Savcı. Manşet hala onu kızdırıyor, hala ona şüpheyile yaklaşanlara saldırmak, onları azarlamak istiyordu.

Yanılmamıştım. Onlar suçluydu.

O yanılmıyordu, başarısız olmuştu. En kötüsü de buydu. Kanıtlayamadığı için o çocukların korkunç bir kadere mahkum olduğunu bilmek.

"Kimse sana inanmayacak, Laurel... Anneme söyleme."

Bir an için yeniden on iki yaşında, salonun kapısında durmuş, Vivian'ın calla zambakları ve delphiniumlarla uğraşmasını izliyordu. Sır, boğazını tıkayan büyük, yapışkan bir kelime yumağı olarak içindeydi. Savannah'ın uyarısı kulaklarında çınliyordu: "Kimse sana inanmayacak, Laurel. Anneme söyleme. Sana kızacak sadece..." Çaresizlik ve korku, adalet duygusuyla boğuşan buz gibi eller gibi onu sardı. Söylemek istiyordu, söylemesi gerektiğini düşünüyordu, ama orada durup Vivian'ın kaşlarını çatıp telaşlanmasını, çiçekler onu memnun edemeyince öfkesinin gözle görülür şekilde artmasını izliyordu...

Su yüzeyine çıkan bir dalgıç gibi nefes alan Laurel, duvardan uzaklaştı ve bir çeşmenin şırıldadığı sığ bir oyuğa girdi. Eğilip bir yudum soğuk, aşırı klorlu su içti, parmaklarını ıslattı ve yanaklarını okşadı. Anılarını kafasından silip attı ve cüzdanından bir rulo Maalox tableti çıkardı.

Frenchie'nin yerine gidip T-Grace ve Ovide'ye durumu açıklaması gerekecekti. Belki antika dükkanına uğrayıp Caroline teyzeye her şeyin yolunda gittiğini söylerdi.

"Yine iş başına döndün, öyle mi Laurel?"

Stephen Danjermond'un sesini duyunca irkildi. Onun geldiğini duymamıştı, kendine çok odaklanmış olmalıydı. Çantasını kapatıp, rahat bir şekilde bir adım geri attı. "Sadece bazı arkadaşlara bir iyilik yapıyorum."

"Delahoussayes'ler mi?" diye sordu, gülümsemesi cevabı zaten bildiğini gösteriyordu. Yarısı gölgede, yüzü yarısı aydınlık yarısı karanlık, rüyadaki bir figür gibi duruyordu. Laurel bu etkiyi rahatsız edici buldu. "Bu büyüklükteki bir kasabada haberler çabuk yayılır," dedi, ellerini özel dikim kömür rengi pantolonunun ceplerine sokarak. "Öğle yemeğinde Yargıç Monahan ile sohbet ettim. Senden çok etkilenmiş."

"Baldwin'in hayatını çekilmez hale getirme fikrine hayran kaldı," dedi Laurel. "Birkaç yıl önce annesi Baldwin gibilere büyük bir servet bağışladı ve daha sonra onun cemaatinin bağışlarını klimalı köpek kulübeleri ve Fransız Rivierası'ndaki çıplaklar plajlarına yapılan manevi inzivalar gibi şeylere harcadığı ortaya çıktı."

"Kendini küçümsüyorsun, Laurel. Senin benim için çalışmaya gelme olasılığını onunla tartışıyordum. Bu fikir onu memnun etti."

Kız biraz kaşlarını çattı. "Keşke hiçbir şey söylemeseydiniz. Size söyledim, Bay Danjermond, şu anda işe dönmeyi düşünmüyorum."

"Ama adaletin yerini bulmasını istiyorsun, değil mi Laurel? İş unvanının bununla pek ilgisi yok. Sen sensin."

Söyleyişinde kaçınılmazlık vardı, sanki insanlığın yoğun ve telaşlı dünyadaki küçük oyunları hayatın özü için tamamen gereksizmiş gibi. Tüm süslemeler ortadan kaldırılabilir ve herkes özüne indirgenebilirdi. O adaletin savunucusuydu.

"Senin için en önemli şey bu, değil mi?"

Laurel cevabını kendine sakladı, çünkü bunun bir şekilde satranç oyununda ona avantaj sağlayacağını hissetti. Çantasının askısını omzuna yeniden yerleştirdi ve ağırlığını kapıya doğru kaydırды. "Gitmem gerek. T-Grace ve Ovide'ye neler olduğunu anlatmalı ve Baldwin'in mesajı aldığından emin olmalıyım. Kenner'ın bu işi yapacağına pek inanmıyorum."

Bölge savcısının gözleri eğlenceyle parladı ve gülümsemesi genişledi. Dönüp onunla birlikte kapıya doğru yürümeye başladı, uzun, akıcı adımlarını onun yanında kalmak için kontrol etti. "Sanırım Duwayne ile aranızda ilk görüşte aşk olmadı."

"O ırkçı, cinsiyetçi ve pisliğin teki," dedi Laurel düz bir sesle. "Ve işinde çok başarılı."

"Çünkü kimin kışını tekmelemesi gerektiğini biliyor. Evet, bana söyledi."

Geniş portikoya çıktılar. Kaprisli bir esinti sütunların arasından süzülerek Danjermond'un siyah saçlarını dalgalandırdı ve bordo kravatının ucuyla oynadı. Laurel, onun yakışıklı bir figür olduğunu kabul etti; atletik ve zarif, adalet salonlarının kapısında duran, kendisine özel dikilmiş takım elbisesiyle tam da yerinde duruyordu. Sadece görünüşüyle bile çok ileri gidebilirdi, onun kadar keskin ve zeki bir zihinle daha da ileri gidebilirdi. Onu potansiyel damadı olarak gören annesini gerçekten suçlayamazdı. Vivian, aile bağlılığı ve sosyal prestij için yapılan evliliklere inanmak üzere yetiştirilmişti.

Stephen Danjermond, onun gereksinimlerine tam olarak uyuyordu.

"Kenner'la başa çıkmanın bir püf noktası var, biliyor musun?" diye işaret etti.

Laurel kaşlarını çattı. "Evet, ama yakın zamanda bir penisim olacağını sanmıyorum."

Danjermond, onun açık sözlülüğünden memnun olarak güldü. İnsanlar, onun minyon ve güzel olduğu için otomatik olarak utangaç ve çekingen olduğunu varsayarak, onun fikrini söylemesini beklemiyorlardı. O, bu yanlış varsayımı birden fazla kez kendi lehine kullanmıştı.

"Tanrı korusun!" Elini kaldırıp çenesini avuçladı, başparmağıyla çenesini okşadı ve bu hareket, Laurel'da bir farkındalık dalgası yarattı. Sanki aniden çekiciliğini artırmış gibi, cinsellik ve şehvet havada uğulduyordu. "Sen olduğun gibi narin, sevimli ve zarıfsın Laurel. Zeki, dürüst ve dürüstlikle dolusun."

"Kenner benim sorun çıkaran biri olduğumu düşünüyor." Ondan uzaklaştı ve sokağa bakmak için döndü.

"Onunla konuşurum."

"Hayır. Kendi savaşlarımı kendim veririm, teşekkürler."

"Evet, öyle yaparsın Laurel. Bu bilinen bir gerçek." Bakışları spekülatif bir hal aldı. Esinti kesildi. "Scott County'de verdiğin savaş - kazanmalı mıydın?"

Laurel, onun açık sözlü sorusunun yol açtığı duygu seline karşı kendini hazırlamak zorunda kaldı. Evet, kazanmalıydı - çocuklar için, haklılık adına. Ama yeterince güçlü olamamıştı ve sonunda kötülük galip gelmişti.

"Onlar suçluydu," dedi ve Stephen Danjermond'a bir daha bakmadan merdivenlerden aşağı indi.

On Dördüncü Bölüm

Laurel, Acura'sını Meyette's Garage'a sürdü, arabanın klimalı konforundan çıkma düşüncesinden korkuyordu. Ceketini çıkarmıştı, ama gün hareket etmek için çok sıcak olmuştu. Sessiz müzik ve iyi bir kitapla serin bir odada geçirilecek bir gündü. Ancak bu görüntü, bir saat kadar daha bir serap gibi parıldayarak hayalinde kalacaktı.

Savannah, neredeyse boş bir depo ve kim bilir nereden geldiği çamur sıçramalarıyla arabayı eve getirmişti. Laurel, Frenchie's Landing'e giderken depoyu doldurmaya ve öğleden sonra sıcaklığı geçtikten sonra arabayı kendisi yıkamaya karar verdi. Fiziksel, basit ve tatmin edici bir şey yapma düşüncesi ona çok çekici geliyordu. Sadece kendisi ve arabası, garaj yolunun gölgesinde, bir kova ve bir sünger, arka planda hafifçe çalan Mozart...

On yıl önce çoğu benzin istasyonunun daha yeni modellerle değiştirdiği türden bir pompanın yanına yanaştı ve arabadan indi, macun rengi bir Ford'un kaputunun altından kafasını çıkaran tamirciye gülümsedi.

"Merhaba, Bayan
Chandler." "Merhaba,
Nipper."
"Hemen geliyorum."
"Sorun değil."

Ona gülümsedi, kir ve terle kaplı zayıf yüzünde parlak beyaz dişleri göründü. Yirmi beş yaşındaydı, düz kesimli parlak kırmızı saçları vardı. Laurel, temiz olduğunda muhtemelen bölgenin kalp kıranı olduğunu düşündü, ama onu sadece bir arabanın kaputunun altında tamir yaparken görmüştü, büyümüş Pigpen gibi görünüyordu.

Meyette's, küçük, ücra kasabalarda dışında hiçbir yerde bulunmayan türden bir benzin istasyonuydu. Şehir halkı, eski püskü binalardan, karanlık, kirli, mağara gibi garajdan uzak dururdu. Ön kapının yanındaki galeride duran eski sandık tipi Coca-Cola soğutucusunu ilginç bulabilir ve burayı işleten yaşlı köylüden antikayı almaya çalışabilirlerdi, ama tuvalet anahtarını istemektense mesaneleri patlamasına izin verirlerdi ve Bayan Meyette'in ofiste tezgahın üzerinde sattığı ev yapımı boudin sosisi denemeden açlıktan ölürlerdi.

Bu düşünce bir güvenlik marjı sağlıyordu. Cajun bölgesi popüler bir turistik cazibe merkezi haline gelmiş olsa da, evin bazı kısımları asla ihlal edilmeyecekti.

Laurel'in bakışları, elinde bir şişe Orange Crush ile garajın galerisinde duran Jimmy Lee Baldwin'e takıldı ve "ihlal" kelimesi kafasında yankılandı. Çevresinden aldığı zevk azaldı. Savannah'ın onun hakkında söylediklerini düşünmeden ona bakamıyordu. Adam pisliğin tekiydi. Varlığı bile iyi insanlara karşı bir ihlaldir. Kurtuluşu vaaz edip bir yandan da müstehcen cinsel eylemlerde bulunmak, onda neredeyse kontrol edilemez bir öfke uyandıran bir tür ikiyüzlülüktü.

Ona doğru yürürken binanın yanından uzaklaşan adam, geriye taranmış kahverengi saçlarını eliyle düzeltti ve aynı anda aşırı beyaz gülümsemesini takındı, bu iki hareket sanki birbirinin nedeni ve sonucuymuş gibi görünüyordu. Beyaz gömleği terden sıırıslıslam olmuştu ve sıcağa karşı boşuna bir çabayla kollarını sıvadı. Sıksa siyah kravatı boynunda gevşekçe sallanıyordu, yakası gevşemişti ve altındaki düğme açılmıştı. Siyah pantolonundaki kırışıklıklar erimiş, bu da onu buruşuk ve itibarsız bir gezgin satıcı gibi göstermişti.

"Bayan Chandler, ne hoş bir sürpriz," dedi. Soda şişesinin yanındaki yoğunlaşmayı pantolonunun kenarına gizlice sildi ve ona elini uzattı. Bu sabah yatakta yatarken, geceki eğlencesinden sonra dinlenirken, vantilatör çıplak vücuduna esintisini gönderirken, Laurel Chandler konusunu oldukça düşünmüştü. Onu müttefiki olarak olmasa da, en azından Delahoussaye kampından uzaklaştırmak istiyordu. Geleceğinin gülünü koparmaya hazırdı, ama her uzandığında, bu sevimli küçük diken onu batırıyordu.

Laurel, sanki ona incelemesi için ölü bir fare uzatıyormuş gibi ona kaşlarını çattı. "Bunda pek hoş bir şey görmüyorum, Bay Baldwin."

Jimmy Lee, ona küstah küçük sürtük demek için duyduğu dürtüye karşı çenesini sıktı. Elini geri çekip beline koydu. "Düşmanca davranmaya gerek yok. Biz düşman değiliz, Bayan Chandler. Aslında, müttefik olabiliriz. Sen ve ben aynı tarafta savaşıyoruz. Kötülüğe, günaha karşı."

Laurel neredeyse gülecekti. "Vaazlarını sana inanan zavallı aptallara sakla. Biz aynı tarafta değiliz Baldwin. Aynı türe ait olduğumuzdan bile şüpheliyim. Senin hakkında duyduklarım ve gördüklerimden yola çıkarak, senin daha çok ölü ağaç kütüklerinin altından çıkan yaratıklara benzediğini söylemeliyim.

Zamanını beni etkilemeye çalışarak boşa harcama. Çok fazla yılanla uğraştım, birini gördüğümde tanırım."

Jimmy Lee'nin içinde öfke alevlendi. Bu dünyada tahammül edemediği tek şey, geveze kadınlardı. Ona bir tane patlatmak için her şeyi verirdi, ama şöhret olma şansını feda edemezdi ve Nipper Calhoun çok kullanışlı bir tanıktı.

Omuzlarını sertçe kaldırdı ve ona baktı, kahverengi gözleri altın sikkeler kadar soğuk ve düzdü. "Senin hakkında duyduğum şey bu değil," dedi sert bir sesle. "Duyduğuma göre, rastgele insanları suçluyormuşsun."

Gururu incinmişti, ama Laurel gözünü bile kırpmadı. Ona bu zevki tattırmayacaktı. "Hakkımda ne duyduğun önemli değil. Tek duyman gereken, Yargıç Monahan'ın söyleyecekleri. Bugünden itibaren, Delahoussayes ailesine yönelik tacizini durdurman ve onların mülküne ayak basmaman emredilmiştir. Bu haberi sana şahsen vermekten memnuniyet duyarım," dedi, ona kötü bir gülümseme atarak. "Evraklar sana teslim edilecek. İyi günler, Bay Baldwin."

Arkasını dönüp Meyette'nin ofisine doğru havalı havalı yürüdü, küçük burnu havada. Jimmy Lee onun arkasından bakarken, büyük kampanyası için özenle hazırladığı tüm planlarının bir kart evi gibi yıkıldığını hissetti. Kendini durduramadan, onun peşinden atıldı ve elini omzuna koydu, onu döndürüp sert oynamakla ilgili bir iki şey söylemek niyetindeydi.

Jack garajın gölgesinden çıktı ve botunun burnunu vaizin ayak bileğinin önüne taktı. Laurel adamın dokunuşundan kurtulmak için dönünce Jack geri çekildi ve Revver yüzüstü toprağa düştü. Baldwin acı içinde inleyerek nefesini bıraktı.

"Oh, hey, üzgünüm Jimmy Lee," dedi Jack, hiç samimi olmadan. "Sanırım nereye gittiğime bakmıyordum."

Baldwin ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, küfürler arasında öksürerek ve kir tükürerek. Omzunun üzerinden Jack'e kötü bir bakış attı, yüzü kir tabakasının altında bordo rengindeydi.

"Bon Dieu!" Jack abartılı bir şokla haykırdı. "Ağzından çıkan bazı kelimeler İncil'de hiç görmediğim kelimeler!"

"İncil'in kapağını hiç açtığını sanmıyorum, Boudreaux," diye hırladı Jimmy Lee. Ayağa kalktı ve giysilerindeki tozu silkelemeye çalıştı ama nafile. Gözleri, bilardo topu kadar sert ve soğuk bir bakışla Jack'e kilitlendi.

"Şey," Jack yavaşça konuştu, "belki hiç okumadım, ama resimlerine baktım." Şaşkın bir ifade takındı ve kafasını kaşıdı. "Sence İsa da Suds 'n' Sun'da bronzlaşmış mıdır?"

Jimmy Lee bir saniye boyunca ona öfkeyle baktı, çenesini sıkarak öfkesini bastırmaya çalıştı.

"Ne düşünüyorsun, Bayan Chandler?" Jack, Laurel'a kaşlarını kaldırdı.

Laurel, onun görünüşünden tamamen hazırlıksız yakalanmış, sorusundan bahsetmeye gerek bile yok, birkaç saniye ona baktı. Onu burada görmeyi beklemiyordu, avluda olanlardan sonra onunla konuşmaya hazır değildi. Beyninde her türlü mahkeme durumu için stratejiler saklıydı, ama neredeyse gerçekleşecek cinsel karşılaşmalar için stratejisi yoktu. Geçmişinde deneyim kazanabileceği bir dizi sevgilisi yoktu. Eski kocası, ciddi bir ilişki yaşadığı tek erkekti ve Wesley iyi, zeki ve nazik bir adam olsa da, Jack gibi bir adam değildi.

Gömleksiz ve bronz tenliydi. Sol elinde kirazlı bir buzlu şeker tutuyordu, zarif müzisyen parmakları, buzlu şekerin üzerine damlamaması için çubuğu ustaca tutuyordu. Buzlu şekeri ağzına götürdü ve bir köşesini ısırdı.

"Bugün benim için harika bir gün," dedi, koyu renkli gözleri yaramazlıkla parıltıyordu. "Bir avukatı suskun ve bir televizyon vaizini bir kez olsun kirli çamaşırlarını ortaya sererken görüyorum."

"Bunu senden kabul etmek zorunda değilim, Boudreaux," dedi Jimmy Lee, sesi alçak ve öfkeyle titriyordu. Suçlayıcı bir parmağını kaldırdı ve Jack'in yüzüne doğru salladı. "Bay Büyük Adam, En Çok Satan Yazar. Sen önemsiz, alkolik bir pislikten başka bir şey değilsin. Dünyadaki tüm para bunu değiştiremez."

"Hayır," dedi Jack, aldatıcı bir şekilde rahat bir pozla, bir bacağını kaldırmış, sağ elini beline dayamış. Abartılı bir şekilde içini çekti ve başını eğdi. "Bir erkek neyse odur."

Göz açıp kapayıncaya kadar Baldwin'i gömleğinin önünden yakaladı ve binanın yan tarafına çarptı. Mizah maskesi bir anda kayboldu ve yerine gözlerinin derinliklerinde sıcak kömürler gibi yanan bir öfke yerleşti.

"Bir erkek neyse odur, Jimmy Lee." Baldwin'in yüzüne birkaç santim uzaklıkta, dişlerinin arasından sözcükleri sıkarak söyledi. "Sen, sen boktan bir dolandırıcısın. Ben ise, Miz Chandler'a bir daha elini sürersen, hayalarını boğazına kadar tekmeleyecek ve dişlerini de oraya düşürecek olan adamım

tekrar elini sürersen, hayalarını boğazına kadar tekmeleyecek ve dişlerini de oraya düşürecek adamım." Gözlerindeki ateşi bir an daha parıldattı, sonra şeytani bir gülümseme attı. "Kendimi yeterince açık ifade ettim mi, Jimmy Lee?" Yavaşça Baldwin 'in gömleğinin önünü bıraktı. Samimi bir gülümsemeyle

kumaşı düzeltip üzerindeki kiri silmeye çalışır gibi yaptı, sonra geri adım atıp ellerini kot pantolonunun beline indirdi.

"Belki de eve gidip üstünü değiştirmelisin, Jimmy Lee. İnsanların sana bakıp şeytanla kavga edip kaybettiğini düşünmelerini istemezsin."

Birkaç adım uzaklaştı ve düşürdüğü buzlu şekerin üzerine ayak parmağıyla dokundu, kaşlarını çatarak. Baldwin'i tamamen görmezden gelerek, cebinden bozuk para çıkardı ve Coca-Cola soğutucusunun yanında zorlukla çalışan küçük beyaz dondurucuya doğru yöneldi. Baldwin'in gözlerinin sırtına dikildiğini hissedebiliyordu, ama umursamadı. İki paralık bir kablo TV vaizinin ona yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir işi yoktu ve zaten kötü bir ünü vardı. Laurel'a sorgulayan bir bakış attı.

"Popsicle ister misin, 'tite chatte?'"

"Yanlıı adamla uğraşıyorsun, Boudreaux," dedi Baldwin, sesi öfke ve aşağılanma ile titriyordu. "Benimle uğraşmak istemezsin."

Jack ona bir bakış attı, tüm bu sahneden son derece sıkılmış görünüyordu. "Doğru, vaiz. Seninle uğraşmak istemiyorum. Ayakkabımın tabanından seni kazımdan daha iyi şeyler yapacağım, o yüzden belki de gözümün önünden kaybolmalısın."

Jimmy Lee başını salladı, yüzünde tuhaf bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun," diye mırıldandı, sonra topuklu ayakkabısının topuğuyla döndü ve arabasına doğru yürüdü.

Laurel onun uzaklaşmasını izledi, sonra Jack'e döndü ve galeriye çıktı. Soğuk bir bulut gibi dondurucudan yükselen buğuya bakarak dondurucuya doğru baktı.

"Kimsenin kahramanı olmadığını iddia eden biri için, beni kurtarmak için çok fazla zaman harcıyor gibisin," dedi.

"Mais non," diye mırıldandı Jack, bir Fudgsicle almak için uzanırken.

"Ben sadece karbüratörüm kontrol edilirken Jimmy Lee ile biraz eğleniyordum." O, kadının onun davranışlarından bir anlam çıkarmamasını istediğini kendine söyledi.

Ama gerçekte, o da bu davranışlarını çok yakından incelemek istemiyordu. Baldwin ona elini uzattığında hissettiği öfkenin nedenini çok derinlemesine araştırmak istemiyordu. O, onun sahibi değildi

asla ona sahip olamazdı ve bu nedenle kıskançlık ya da aşırı koruma hissetmeye hakkı yoktu.

Koşullu tepki. Durum buydu. Yaşlı adam Maman veya Marie'ye elini uzattığında kaç kez Blackie'ye saldırmıştı? Sayısız kez. Onlar da onu kahramanları olarak görmüşlerdi. Ama o, öfke ve nefretle dolu bir çocuktan başka bir şey değildi. Küçük, zayıf ve değersizdi ve Blackie onu çoğu zaman savuşturmuştu. Artık küçük ya da zayıf değildi. Baldwin'i binaya çarpmış olmanın verdiği his, damarlarında hala dolaşan bir adrenalin ve güç dalgası yaratmıştı.

Hediyesini açarken Laurel'a baktı ve alaycı bir gülümsemeyle onun dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Ayrıca, silahımı çekip onu vurmanı istemedim. Bugün güneşin altında ceset bırakmak için çok sıcak bir gün." O tiksiniş bir yüz yaptı ve o kendi kendine güldü. "Popsicle mi, Fudgsicle mi, melek? Ne dersin?"

Laurel, onun sorularını açıkça reddettiği için gözlerini kısarak baktı. "Bence kararını vermelisin, Jack," dedi. "Sen iyi adam mısın, kötü adam mısın?"

"Bu tamamen beni ne için istediğine bağlı, sevgilim," diye mırıldandı, sesi hem kaba hem de yumuşaktı, bir kadını ona uzanıp dokunmaya davet ediyordu.

Laurel'in kalbi biraz daha hızlı attı; önceki gece uyandırdığı ve tahrik ettiği sinir uçları huzursuzca kıpırdanıyordu. Ona kaşlarını çatı. "Seni hiçbir şey için istemiyorum."

Jack açık dondurucunun üzerine eğildi. "Yemin altında olmadığın iyi, avukat," diye fısıldadı.

"Dondurucuyu kapat, Boudreaux," dedi alaycı bir sesle, "yoksa sıcak nefesin tüm buzlu şekerleri eritecek."

İstasyona girip benzin parasını ödedi, birkaç dakika Bayan Meyette ile sohbet etti. Bayan Meyette, Caroline Teyze ve Mama Pearl'ü sordu, ona çok zayıf olduğunu söyledi ve yarım düzine boudin çubuğu almasını sağladı. Dışarı çıktığında Jack ortalarda yoktu.

İçini kaplayan hayal kırıklığını kabul etmeyi kesinlikle reddetti. Onunla tartışmak yerine yapacak daha iyi işleri vardı ve onun da yapacak daha iyi işleri olduğunu varsaymak zorundaydı. O, çok satan bir yazar olması gerekiyordu, ama hiç çalışmıyor gibi görünüyordu. Ona göre, Jack her zaman Frenchie'nin yerindeydi ya da ona zor anlar yaşıtıyordu

Zamanının geri kalanını hamakta uzanmış, altında o korkunç köpek uyurken uyuyarak geçirdiğini hayal etmek hiç de zor değildi.

Onu hiç hayal etmemeye çalışarak, eve gitti ve pantolonunu çıkarıp serin, şeffaf mavi bir etek ve bol, açık mavi pamuklu bir tişört giydi. Ev sessizdi, perdeler çekilmişti. Mama Pearl, salon masasına bir not bırakmıştı: Kart kulübüne gittim. Tencerede kırmızı fasulye ve pilav var. Ye! Pazartesi. Çamaşır günü. Akşam yemeğinde kırmızı fasulye ve pilav var. Laurel, geleneğin verdiği rahatlık karşısında gülümsedi.

Savannah'dan hiçbir iz yoktu. Laurel hayal kırıklığı mı yoksa rahatlama mı hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. Sabahki tartışmalarının anıları zihninde keskin bir duman gibi asılı kalmasından hoşlanmıyordu, ama bu durumu nasıl düzelteceklerini de bilmiyordu. İkisi de söylememeleri gereken şeyler söylemişlerdi. Geri dönüp çocukluklarını değiştiremezlerdi. Laurel her şeyi geçmişte bırakıp yeni bir başlangıç yapmak istiyordu, ama Savannah geçmişini devasa, aşırı yüklü bir valiz gibi yanında sürüklüyordu.

Sen de öyle, bebeğim. Kız kardeşinin öfkeli, suçlayıcı sesini neredeyse duyabiliyordu.

"Hayatın boyunca ne haltlar karıştırdın sen?" Adalet arıyordum.

Arada bir fark vardı, ısrarla söylüyordu. O bir avukattı; bu onun işiydi. Geçmişini değiştirmeye çalışmıyordu. Hiçbir şeyin kefareti için çabalıyordu.

"Yalancı" kelimesi aklından geçti ve sinirlerini bozmadan önce onu bastırdı. Dışarı çıkıp bazı işlerini halletmesi gerekiyordu. Eve döndüğünde, Savannah'ın burada olacağına, söylediği kötü sözler için af dileyeceğine, hiçbirini kastetmediğine söz vereceğine şüphe yoktu. Kavgaları genellikle böyle geçerdi. Savannah'ın öfkesi böyleydi, bir anda duygusal bir patlamadan pişmanlığa, sıcak ve soğuktu. Muhtemelen şu anda bir yerlerde, eve dönüp kırmızı fasulye ve pilav yiyip, yanında da özürler alacağını düşünüyordu.

Savannah sığağa bakıyordu. Sıcaklık o kadar yoğun ve bunaltıcıydı ki, bataklığın üzerinde havada asılı durduğunu, her şeyi ezdiğini görebiliyordu sanki. Sıcaklık kabine nüfuz etmiş, perdelerden sızmış, her şeye nüfuz etmiş, bataklığın vahşi, yabani kokusunu da beraberinde getirmişti.

Topuzundan kaçan saç tellerini eliyle düzeltti ve çıplak ayaklarıyla huzursuzca bir ayağından diğerine geçti. Üzerinde sadece yırtık pırtık bir kot pantolon ve üzerine açık bırakılmış beyaz bir bluzun altında siyah bir bandeau bikini üstü olması rağmen, ter ince bir sis gibi cildini kaplamıştı.

Sessizlik onu rahatsız ediyordu. Coop'a onu rahatsız etmeyeceğine söz vermişti, ama gün tamamen durma noktasına gelmişti. Sıcaklığın örtüsü altında kuşlar bile sessizliğe bürünmüştü. Bataklığın ayrılmaz bir parçası olan beklenti duygusu, her şeyin nefesini tutarak bilinmeyen, görünmeyen bir şeyi beklediği noktaya kadar yoğunlaşmıştı.

İki odalı kulübe, bulanık yeşil suyun üzerinde kazıklar üzerinde duruyordu. Savannah'ın bulunduğu yerden, sağlam bir kara parçası görünmüyordu, sadece suya batmış, kalın ve sert gövdeleri, deforme olmuş gibi dışarı çıkan dağınık, kısa dalları ve tabanlarında çıkıntılı düğümleri olan çıplak selvi ağaçları görünüyordu. Sanki büyülenmiş ve taşlaşmış, ölüme benzeyen işkence görmüş yaratıklar gibiydiler. Gövdelerinin etrafında yüzeyde, narin yeşil su mercimeği yaprakları ve su sümbülü sallar yüzüyordu, mor renkte parıltıyor ve acımasız güneşin altında aldatıcı bir şekilde kırılğan görünüyorlardı. Nilüfer yaprakları, koyun içine rastgele atılmış koyu yeşil frizbi gibi dağınık bir şekilde yatıyordu.

Sazlıkların kenarında kısmen suya batmış bir kütük gördü ve bunun bir timsah olabileceğini biliyordu. Güneyde, çok uzak olmayan bir yerde, ölü bir selvi ağacının pürüzlü kütüğü, balıkçıl kuşlarının yuvası olmuştu ve çift, hareketsiz bir şekilde, bir ahşap oymacısının zarif eserleri gibi duruyordu, uzun boyunları kavisli ve içe doğru kıvrılmış, siyah gagaları eskrim flöresi kadar düz ve inceydi.

Kuşların hareketsizliği Savannah'ı rahatsız ediyordu. Onların ciyaklayıp uçmalarını, kocaman kanatlarıyla havayı çırpmalarını istiyordu. Timsahın, böcekleri yakalamak için su yüzeyine çıkan ve görünmeyen balıkların birine saldırmasını istiyordu. Havanın hareketlenmesini, sazlıkların sallanmasını istiyordu. En çok da Coop'un hareket etmesini istiyordu.

Perdeleri olan bir duvara dayalı kaba bir tahta masada oturmuş, dışarıya bakarak, zaman zaman notlar alıyordu, neredeyse çevresi kadar hareketsizdi. Bu kulübeyi balıkçı kampı olarak satın almıştı, ama burada onunla buluştuğunda hiç balık tutmazdı. Çoğunlukla sadece bakardı. "Bataklıkta yaşamın derin yoğunluğunu özümsemek için" diye açıklamıştı bir keresinde. Saatlerce orada oturur

saatlerce oturur, görünüşte hiçbir şey yapmaz, sonra kadının yanına gelir ve eski yosunla doldurulmuş şilte üzerinde sevişirlerdi.

Burası onların gizli sığınağıydı; Savannah'ın genellikle hoşuna giden bir fikir. Eski düz tabanlı alüminyum teknesiyle bayou'ya çıkmayı, kimseye bir şey söylemeden, sevgilisiyle buluşmak için yoğun, yemyeşil vahşi doğaya doğru yol almayı seviyordu. Ama bugün bu düzenlemeyle ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu. Bunun suçunu Laurel ile yaşadığı kavgaya atıyordu. "Neden bunu yapmak zorundasın? Neden kendini bu şekilde küçük düşürmek zorundasın

"

Aniden dönerek Cooper'ın geniş sırtına bakışlarıyla delik açacak gibi baktı. "O ekrana yeterince bakmadın mı?"

Coop geriye yaslandı, eklemlerinde hissettiği sertlikten biraz yüzünü buruşturdu. Uzun, derin bir uykudan yeni uyanmış bir adam gibi eliyle sarı saçlarını geriye doğru taradı ve omzunun üzerinden Savannah'a baktı. Her zamanki gibi, onun ham cinselliği ve kolajen ve silikonla biraz grotesk hale getirmeyi uygun gördüğü yumuşak, çarpıcı doğal güzelliği onu etkiledi. O kadar çekici, o kadar kusurluydu ki, onu her zaman tamamen büyülemişti.

Dönüp bu düşüncelerini not defterine yazmak istedi, ama kendini tuttu. Savannah'ın ruh hali hava kadar değişken görünüyordu - yaklaşan bir fırtınayı gizleyen gergin bir sessizlik. Bunun yerine kalemını bıraktı, kalktı ve gerindi.

"Seni görmezden gelmek istemiyorum, aşkım," diye mırıldandı alçak, yumuşak sesiyle. "Ama notlarımı hazırlamam lazım. Önümüzdeki hafta sonu N'Awlins'ten bir APR yayını yapacağım."

Savannah'nın gözleri bir çocuk gibi parladı. "Beni de yanına alacak mısın?"

Bu bir sorudan çok bir ifade gibiydi. Coop, "Bakacağız" dediğinde onu duyup duymadığından bile şüphe etti. O çoktan ilerlemiş, Maison de Ville'deki kulübelere birinde buluşmak için planlar yapmaya başlamış, en sevdiği restoranlarda akşam yemeği, yapacağı alışverişler, gidebilecekleri kulüpler hakkında konuşuyordu.

Elbette onu götürmeyecekti. Onu sevse de, sevginin çok belirgin sınırlar içinde kalması gerektiğini biliyordu. Bayou Breaux'nun küçük çitlerinden kaçmasına izin verirse, sevgi çılgınca koşacak ve deliryumunda kendini ve onları yok edecekti. İyi bir şarap gibi, yudumlanıp tadına varılması gereken bir şeydi. Savannah onu açgözlü, dağınık yudumlarla içecek, üzerine dökcek, her yere sıçratacak ve deli gibi gülecekti.

Elini başının arkasından boynuna doğru okşadı ve o, bir kedi gibi dokunuşuna doğru kıvrılırken zevkle gülümsedi.

"Hadi bu kıyafetleri çıkaralım," diye mırıldandı, ondan uzaklaşarak giydiği ince bluzun bir manşetine uzandı.

"Hayır." Savannah elini geri çekti, utancını gizlemek için utangaç bir gülümsemeyle. Laurel'in sözleri hâlâ zihninde tazeydi. Coop, bileklerindeki izleri gördüğünde aynı şeyi düşünecekti: kendini küçük düşürdüğünü. Bugün ondan bunu duymak istemiyordu. Bugün normal bir hayatları varmış gibi davranmak istiyordu. Ona utangaç bir bakış attı. "Senin için giymek istiyorum."

Hiçbir şey söylemedi, sadece ayakta durup bikini üstünü ve şortunu çıkarmasını izledi, üzerinde sadece şeffaf beyaz bluz kalmıştı. Bu görüntü, tamamen çıplak olmasından daha tahrik ediciydi. Bunu biliyordu çünkü odasındaki aynanın önünde durup bu görüntüyü incelemişti. Kışkırtıcı. Giyinik ama düzgün değil. Şeffaf kumaş, bir erkeği onun bereketli kadınsı vücudunun hazinelerine ulaşmaya davet eden sisli bir bariyerdi.

Zaman onun için anlamını yitirmişti. Bir hafta boyunca yatakta kalmış olabiliydiler. Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyordu. Cooper'ın yavaş ve nazik sevişmesi, ona bunun sonsuza kadar sürebileceğini, sadece birkaç saatlik kaçamak bir zaman değil, dünyadaki tüm zamanın kendilerine ait olduğunu düşündürdü.

Ve zaman, sonra birlikte uzandıklarında, terleriyle yapış yapış olmuş tenleri, seks ve parfümün egzotik kokusu, yosunla doldurulmuş yatağın tozlu kokusuyla dolu havada hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sıcaklığa rağmen birbirlerine dokunarak uzandılar, uzuvları birbirine dolanmış, kalpleri yavaşça atıyor, nefesleri sığıdı, sanki etraflarına yerleşen huzuru bozmamak için.

Savannah, Coop ile burada olmak mutluluktan diye düşündü. Onu o kadar çok seviyordu ki, bu onu korkutuyordu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Onun olamayacak kadar güzeldi. Onunla seks yapmak, diğerleriyle yaşadıklarından çok farklıydı. Diğerleriyle birlikteyken kendini vahşi, ahlaksız hissediyordu. Coop'la birlikteyken ahlaksızlık, sefahat, savurganlık, zamparalık yoktu. Hayatı boyunca özlemine duyduğu ama asla bulamadığı her şeyi hissediyordu. Bu düşünceyle biraz titredi. Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

"Benimle evlenir misin, Coop?" Bu sözler, taşan kalbinden doğrudan dökülmüş gibiydi ve anında bir parçası onları geri almak istedi, çünkü derinlerde onun cevabının ne olacağını biliyordu.

Hava birkaç saniye sessizlikle doldu, sonra elektrikli bir cırcır böceği sesi, ardından da söylenmemiş bir cevabın gerginliği ile. Gözyaşları Savannah'nın gözlerini yakıp kalbini asit gibi yaktı ve tüm altın rengi parıltı kayboldu, onu herkesin dediği gibi hissettirdi: bir sürtük, bir fahişe, iyi bir erkeğin sevgisini hak etmeyen biri.

"Neden kendini bu şekilde küçük düşürüyorsun?"

Çünkü fahişeler böyle yapar, bebeğim.

Coop içini çekip sırtını başlığa dayayarak oturdu, Savannah yataktan kalktı. "Sana bu sözü veremem, Savannah," dedi üzüntüyle. "Biliyorsun. Bir karım var."

Kısa pantolonunu giyip yukarı çekti, parmakları fermuarla uğraşırken kirpiklerinin altından ona ateşli bir bakış attı. "Senin bir sebzen var."

"Onu terk edemem, Savannah. Benden bunu isteme."

Hayal kırıklığı, iltihaplı bir yara gibi içinde şişti ve patladı, sıcak, yakıcı zehri onu delip geçti, her kasını, her lifini deldi. Dayanamayan Savannah, ellerini başına koydu ve ikiye katlandı, boğazından vahşi bir hayvan çığlığı çıktı.

"O senin kim olduğunu bile bilmiyor!" diye hıçkırdı.

Adam sadece orada oturuyordu, yakışıklı ve üzgün görünüyordu, mavi gözleri sanki onu son kez izliyormuş gibi ona kilitlenmişti, her özelliğini ezberliyordu.

"Ama ben kim olduğumu biliyorum," diye fısıldadı, o alçak, yumuşak sesiyle, boşunallığı, kaderciyi ve kaçınılmazlığı yakaladı, Savannah bunu fark etti ama duymak istemedi.

O, Savannah hayatta olduğu sürece Astor'dan asla ayrılmayacaktı. Savannah, onunla asla evlenmeyeceğini biliyordu, çünkü karı, onun Güney'deki gerçek hayat dramasında ona biçtiği rol değildi. Tabii, bir şekilde kendini arındırıp, bunca yıldır olduğu kişiyi ortadan kaldırıp yok edemezse, ama bu, okyanustan bir parça kesip çıkarmak kadar imkansız bir görev gibi görünüyordu.

Gözyaşlarıyla ıslanan gözleriyle ona birkaç saniye sessizce baktı, kalbinin cam bir süs gibi parçalandığını hissedebildiğini düşündü. Sonra dönüp tek kelime etmeden kabinden çıktı, onu nefret ediyordu, kendini olduğu için nefret ediyordu... ve asla olamayacağı için.

On Beşinci Bölüm

Frenchie's bir tımarhane gibiydi. Annie işe gelmemişti ve diğer garsonlardan biri de hastaydı, bu yüzden T-Grace tek başına masaları servis etmek zorunda kalmıştı. Barın etrafında yıldırım hızıyla koşuşturuyor, kırmızı fasulye ve pilav tabaklarını taşıyor, bira servis ediyor, siparişleri alıyor ve kendi siparişlerini bağırarak veriyordu. Sıcaklık ve nem, onun kısa öfkesi ile birleşince, onu bitkin ve tehlikeli bir hale getirmişti. Kızıl saçları, başının etrafında kıvrımlı bir bulut gibiydi. Gözleri, sıcaktan parlayan yüzünden fırlayacakmış gibi görünüyordu. Masaların arasındaki boşlukta durdu ve elinin tersiyle alnındaki kakülleri geriye itti, Laurel ona yaklaşırken serinletici bir nefes üfledi.

"Jimmy Lee'yi hapse attırdın mı, chère?" diye sordu, önsöz yapmadan.

"Resmi olarak uyarıldı," dedi Laurel, bılardo oyunlarının gürültüsü, yüksek sesli konuşmalar ve jukebox Zydeco'nun sesini bastırmak için sesini yükselterek.

T-Grace alaycı bir şekilde burnunu çekip, zayıf kalçasına elini dayadı. "Ovide, o piç kurusu bir daha buraya gelirse, onu saçma ile uyarmış olsun."

"Bunu tavsiye etmem," dedi Laurel sabırla, Delahoussayes'lerin henüz bu tür önlemlere başvurmamış olmalarına içten içe şükrederek. Cajunlar kendi halk adalet kurallarına sahiptiler, bu bölgede organize kanun uygulamasından önce var olan bir gelenek. "Eğer sizi tekrar rahatsız ederse, şerifi arayın ve suç duyurusunda bulunun."

"Bizi tekrar rahatsız ederse," dedi T-Grace, ince ağzının bir köşesinde sinsi bir gülümsemeyle, "daha fazla yardım almamız gerekecek. Televizyonda yaptığı tüm o bağırıp çağırımlar, Frenchie's için bedava reklam gibiydi. Ovide'im, herkese hizmet etmeye çalışırken paniğe kapıldı."

Laurel dönüp Ovide'ye baktı. Her zamanki gibi stoik bir tavırla barın arkasında durmuş, bardakları dolduruyor ve uzun boyunlu şişelerin kapaklarını açıyordu. Kel kafasının üzerinde ter damlaları, kabak üzerindeki çiğ gibi parlıyordu. Leonce, panama şapkasını başının arkasına itmiş, yardımcı barmenlik yapıyordu. Bir müşteriye barın üzerinden bir şişe uzattığında, kısa kesilmiş sakalının üzerinde beyaz bir gülümseme belirdi, bu da yanağında uzanan kırmızı yara iziyle tezat oluşturuyordu.

"Yolun ortasında ölü bir avukat ile ölü bir kokarca arasındaki fark nedir?" diye sordu müşteri. "Kokarcanın önünde fren izleri vardır

"

Leonce eski şakaya gülerek soğutucudan bir bira daha çıkarmak için hareket etti. Jack bar taburesinde döndü ve Laurel'a bakarken Cheshire kedisi gibi sıırttı. Barın arkasındaki duvarda asılı olan "Gömleksiz, Ayakkabısız, Defol Git" tabelasına sembolik bir taviz vermişti, ama Cypress Lanes Bowling Salonu'nun kırmızı takım gömleği önü açık bir şekilde duruyordu ve kaslı göğsünü ve düz karnını çerçeveliyordu.

T-Grace uzanıp Laurel'ın yanağını okşadı, gözleri une belle femme ile Jack arasında gidip gelirken parıldıyordu. "Merci, ma petite. Çok iyi iş çıkardın. Şimdi gel, otur ve rüzgar çıkıp seni uçurmadan önce akşam yemeğini ye, minik şey!"

Laurel'in kolunu ceviz kırabilecek kadar sıkı bir şekilde tuttu ve onu bara götürdü, orada Taureau Hebert'e tembel kışını oturtacak başka bir yer aramasını söyledi ve böylece Jack'in yanındaki koltuğu boşalttı.

"Hey, Ovide!" Jack, şeytani bakışlarını Laurel'a dikerek seslendi. "Buradaki kahramanımıza bir şampanya kokteyli ne dersin?"

Laurel ona bir bakış attı ve eteğini düzeltmekle meşgul oldu. Ovide köpüklü bir bira bardağını önüne kaydırđı. Jack komplo kurarcasına eğildi ve fısıldadı, "Sofistike olmamasını duyarlılığıyla telafi ediyor."

Bir kahkaha patladı ve Laurel başını salladı. Jack ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, ona ne hissettirirse hissettirsin, ona kızgın kalamıyordu.

"Hiç çalışmaz mısın, Boudreaux?" diye sordu, ona kaşlarını çatarak.

Gülümsemesi genişledi, zayıf yanaklarında derin gamzeler belirdi. "Oh, evet. Kesinlikle. Her zaman." Ona daha yakın eğildi, bir elini taburesinin arkasına dayadı, diğerini dizine koydu. Sesi biraz boğuklaştı ve nefesi boynunun yanını gıdıkladı. "Şu anda senin üzerinde çalışıyorum, 'tite chatte."

Laurel kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Peki," dedi, başparmağıyla onun kaburgalarına sertçe vurarak, "sen işten atıldın, zeki çocuk."

Jack yanını ovuşturdu ve dudaklarını büzdü. "Kötüsün." Ancak, eklediği sözlerle gözlerindeki ışıltı, somurtkanlığını bozdu: "Bir kadında bunu severim."

"Terbiyeli ol, Jack," dedi T-Grace, Laurel'ın önüne buharlı bir tabak yemek koyarken alaycı bir gülümsemeyle. "Bu kız sana neyin ne olduğunu gösterecek, tıpkı o lanet vaize yaptığı gibi."

Jack sırtıttı ve Laurel'a göz kırptı. Laurel, günün sıcaklığıyla ilgisi olmayan bir sıcaklık dalgasının içini kapladığını hissetti. Bu, kahkaha, arkadaşlar ve aidiyet duygusuyla ilgiliydi. Bu farkındalık, kafasının üzerinde bir ampulün yanması gibi parladı. Caroline teyzesinin evi dışında en son ne zaman bir yerde hoş karşılanmış olduğunu hatırlayamıyordu.

Scott County'de her zaman bir yabancı olmuştu, sonra da kimse kötü olabileceğine inanmak istemediği insanları suçladığı için bir parya haline gelmişti. Kendine bunun önemli olmadığını, önemli olan tek şeyin adalet olduğunu söylemişti, ama önemliydi. O zamanlar, toplumdan birinin ona inanması, onu desteklemesi, ona gülümsemesi, onunla şakalaşması için her şeyi verirdi.

Buraya geldiği ilk geceyi hatırladı ve onu saran yalnızlık hissini ve buna eşlik eden yalnızlığı hatırladı. Sadece birkaç gün içinde buradaki insanlar onu kabul etmişti ve kabul görmek onun için çok önemliydi. Bu ihtiyacı bir zayıflık olarak görmüştü, ama belki de bu zayıflıktan çok insanlık idi.

Dr. Pritchard'ın yumuşak ve kararlı sesi kulağına geldi. "Sen mükemmel değilsin Laurel, sen insansın."

"Yine günü kurtardın, değil mi bebeğim?"

Savannah'nın sesi düşüncelerini keskin bir şekilde böldü. Laurel, karnında bir yumruk gibi sıkışan endişeyle kız kardeşine döndü. Savannah bir elinde uzun bir içkiyle duruyor, diğer elini kalçasına dayamıştı. Göğüsleri siyah bikini üstünün kenarından taşmak üzereydi, üstüne giydiği şeffaf bluz da hiçbir şekilde mütevazılığı desteklemiyordu. Saçları dağınıktı, topuzundan kıvrımlı koyu renk şeritler halinde dökülüyordu.

"O kadar dramatik bir şey değildi," dedi Laurel, hayatı boyunca yaptığı gibi, başarısını otomatik olarak küçümsedi.

"Hadi ama bebeğim," dedi Savannah, gergin ve hoş olmayan bir gülümsemeyle, soluk mavi gözleri fazla parlak bir şekilde ışıltıyordu. "Mütevazı olma. Biz harika bir takımız, sen ve ben. Sen onları yere ser, ben de beyinlerini sikip atayım."

Laurel çenesini sıktı ve bir anlığına gözlerini kapattı, güç ve sabır toplamaya çalıştı. Jack bu hareketi fark etti ve kaşlarını çatarak Savannah'ya döndü.

"Hey, tatlım, bir geceliğine ara versen nasıl olur?"

"Ooooh!" Savannah, abartılı bir korku ifadesi takınarak geri çekildi ve boş elini boğazına bastırdı. "Bu da ne? Jack

Boudreaux, ona fırsat sunmayan bir duruma mı yükseliyor?" "Bon Dieu," diye mırıldandı, başını sallayarak.

"Ne?" diye sordu Savannah, iki votka tonik içtikten sonra mantığını yitirmiş, hayatının aldığı yönü umursamayacak kadar üzgündü. "Senin için çok kaba mıyım, Jack? Kitaplarında insanları nasıl katlettiğini düşününce bunu hayal etmek zor. Seni rahatsız edecek bir şey hayal edemiyorum."

Kendini onun taburesi ile Laurel'ın taburesi arasına sıkıştırdı, kasıtlı olarak göğsüyle onun koluna dokundu ve ona en şehvetli bakışını attı. "Birkaç tur atmalıyız, Jack," diye mırıldandı, sıcak bakışlarını onun kasıklarından karnına, çıplak göğsüne ve sonunda yüzüne kaydırdı. "Sadece öğrenmek için."

Adam, karanlık gözleriyle yoğun bir şekilde kadının bakışlarına karşılık verdi, ağzı sert bir çizgiye büründü bir çizgiye büründü.

Laurel taburesinden kayarak indi, ince titremeyi kontrol etmeye çalıştı. "Kardeşim, hadi," dedi, Savannah 'ın parmaklarından bardağı almaya çalışarak. "Hadi eve gidelim."

Savannah ona döndü, Laurel'ın her zaman daha soğukkanlı, her zaman kontrolü elinde tutan, her zaman saygın, zeki ve mükemmel olan kişi olmasına kızmıştı.

"Ne oldu, bebeğim? Seni utandırıyor muyum?" diye sordu, Laurel'a olduğu kadar kendine de kızgın. "Burada asla böyle bir şey söylemezsin, değil mi? Herkesin önünde olay çıkarma. Dikkatleri üzerine çekme. Kirli çamaşırları asla ortalıkta sergileme. Tanrım," diye alaycı bir şekilde dedi, "sen de Vivian kadar kötüsün."

Elini Laurel'ın elinden çekerek, bardağının kenarından votka ve tonik sıçrattı, yüzündeki ifade nefretle o kadar yakındı ki Laurel'ın nefesi kesildi.

"Sen devam et, küçük hanımefendi gibi davran," dedi alaycı bir şekilde, sesinde zehir vardı. "Her zaman doğru olanı yap, Laurel. Benim zamanımı daha iyi geçirecek işlerim var."

Neredeyse dengesini kaybederek döndü, votka dengesi ve çekingenliğini uyuşturmuştu. Zeminin sallanmasını durdurmak için çabalarken, havuz oyuncularına bakarak uzaklaştı, kalçaları sallanıyordu, Ronnie Peltier'i görünce sert bir kahkaha attı.

Laurel elini ağzına bastırdı ve kasırga rüzgarı gibi onu sarsan duygulara karşı gerildi. İlerleyemiyor gibiydi. Her seferinde ayağa kalktığını düşündüğünde, bir adım geriye düşüyordu. Kendine çekildi, barın gürültüsünü duymuyordu

Tek duyduğu, kulaklarında çınlayan kalp atışlarıydı. Tek gördüğü, eve gelerek yaptığı hataydı.

Tek kelime etmeden arkasını döndü ve bardan ıktı. Otoparkı geçerken hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Setin önüne gelene kadar sadece bir adım bir adım attı, sonra kıyıda durup bataklığı seyretti, Savannah'nın ortaya çıkardığı duyguları bastırmak için çılgınca çabaladı. zlmenin bir faydası yoktu. Savannah, olduğu gibiydi. Sorunları, bırakmayı reddettiği, belki de bırakamayacağı bir geçmişe dayanıyordu. Her şeyi söyleyip, her şeyi yapıp, sonuçlarını umursamayan anları vardı. Bunların onu etkilemesine izin vermek anlamsızdı.

Ama bu acı veriyor, içindeki küçük bir ses diyordu. Sevgi ve rahatlık için sadece ablasına güvenen küçük bir kızın sesi. Onu koruyan, kollayan, onun için fedakarlık yapan ablası.

Ama Savannah'ya kim göz kulak oluyordu?

Laurel acıya karşı dudağını ısırđı, gözlerini sıkıca kapattı. Ellerini yüzüne bastırdı ve titreyerek orada durdu, nefes alsa bile barajın patlayacağından ve titreyerek zayıflık, suçluluk ve acı içinde eriyip gideceğinden korkuyordu.

Jack, setin üzerinde arkasında duruyordu, ayakları yere çakılmış, onun mücadelesini izliyordu. Onu yalnız bırakmalıydı. Barda olanların ortasında kalmak istemiyordu. Ama kendini geri dönmeye ikna edemiyordu. Savannah'ı böyle bir kaltak olduğu için, Laurel'ı bu kadar cesur olduğu için, kendini de umursadığı için lanetledi. Hiçbirine bunun iyi bir yanı yoktu. Ama kendini bu gerçeğe ikna ederken bile, ayakları ileriye doğru ilerliyordu.

"O sarhoş," dedi.

Laurel kendini kucakladı, gözleri bayounun uzak kıyısına sabitlenmişti. "Biliyorum. Uzun zamandır sorunları var. Uzun zamandır yoktum. Onun bu kadar... sorunlu olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandı, umutsuzca güvenli bir kelime, aklına gelen en güçlü kelimeyi dolaylı olarak ifade eden bir kelime arıyordu. "Bilseydim, şimdi geri dnmezdim."

Bu itirafın getirdiği suçluluk dalgasına karşı kendini hazırladı. Bencil, zayıf, korkak. Kendi kırılğan durumuna bakmaksızın Savannah'ya yardım etmeye istekli olmalıydı.

kendi kırılgan durumuna bakmaksızın. Kız kardeşine bunu ve daha fazlasını borçluydu. Çok, çok daha fazlasını.

Jack yaklaştı. Elleri omuzlarına kondu, o kadar ince, o kadar narin, o kadar güçlüydü ki, yine de kendine Frenchie's'e geri dönüp bir bira daha sipariş etmesi gerektiğini söyledi. "Senin beladan kaçtığını göremiyorum, 'tite chatte."

Laurel, yapmamasını kendine söylerken, onun dokunuşuna hareketsiz kaldı. Elleri büyük ve sıcaktı, uzun, müzisyen parmakları nazik ve yatıştırıcıydı. Hak etmediği bir rahatlık. İçinde bir umutsuzluk dalgası yükseldi. "Sence neden eve döndüm?" diye sordu, sesi utançtan boğulmuştu.

Çünkü saklanacak, iyileşecek bir yere ihtiyacı vardı, diye düşündü Jack, ama böyle bir şey söylemedi. Onun hakkında okuduğunu, onu düşündüğünü bilmesini sağlamak akıllıca görünmüyordu. Şu anda bir paralı askere ihtiyacı yoktu. Bir omuza ihtiyacı vardı. Kendini aptal diye lanetleyerek, onu döndürdü ve omzunu uzattı.

"Buraya gel," diye homurdandı, gözlüklerini çıkarıp kollarını onun etrafına doladı.

Laurel gözyaşlarını tutmak için gözlerini sımsıkı kapattı. Ona yaslanma isteğine kapılmamaya çalıştı, ama kolları yine de Jack'in ince beline dolandı. Birinin kollarında olmak, bir iki dakika için başka birinin güçlü olmasına izin vermek çok iyi geliyordu. İronik olan, o kişinin kendini anti kahraman ilan eden Jack olmasıydı. Kendini bu kadar zayıf hissetmeseydi, bunu ona söyleyebilirdi.

Her şeyi uzak tutmak için çabalarken titreyerek, yanağını göğsüne, bowling gömleğinin yumuşak pamuklu kumaşına bastırdı. Kalp atışlarının sesine, sırtının alt kısmındaki gergin kasların hissine, erkek terinin hafif kokusunun altında yatan Ivory sabunun kokusuna odaklandı.

"Zor bir gün geçirdin, değil mi, mon coeur?" Jack, dudakları şakağına değerek mırıldandı, kadının hafif parfümü kafasını doldurdu. Kollarında o kadar narindi ki, üstlendiği yükleri kaldırarak kadar güçlü olduğuna inanamıyordu. Onun bunu denediğini düşünmek onu öldürüyordu. "Bana daha çok benzemelisin," diye mırıldandı. "Kendinden başka kimseyi umursama. İnsanlar ne isterse yapsın. İstediyini al, gerisini bırak."

"Öyle mi?" Laurel alaycı bir şekilde geriye yaslanarak ona baktı. "Madem bu kadar sert birisin, neden burada durup beni tutuyorsun?"

Gülümsedi ve boynunun yanına eğilip ısırđı, bu da ondan küçük bir çığlık kopardı. "Kokunu seviyorum," diye fısıldadı, yanağına burnunu sürterek, ellerini sırtında yukarı aşağı gezdirdi.

Laurel gülererek kıvrandı ve sonunda onun kollarından kurtuldu. Gözlüklerini elinden kaparak ondan birkaç adım geriye dans etti, bakışları aniden onun bakışlarıyla buluştu. Kalbi biraz daha hızlı atarken, kahkahası söndü ve sıcak, baştan çıkarıcı ve görünmez bir şey onu çekti, tıpkı ayın gelgitler üzerindeki cazibesi gibi.

"Sana söyledim tatlım," dedi, omuzlarını tembelce silkiyordu. "Ben sadece eğlenmeyi severim. Ve sen bana ciddi şekilde eğlenceye ihtiyacı olan bir hanımefendi gibi görünüyorsun." Bir adım daha yaklaştı, elini ona uzattı. "Hadi melek. Sen ve ben gidip biraz eğlenelim."

Kadın ona ihtiyatla baktı. "Eğlence mi? O da ne?"

En son ne zaman sırf eğlenmek için bir şey yaptığını hatırlayamıyordu. İş hayatı uzun süredir tüm hayatını tüketmişti, sonra da kendini milyonlarca küçük parçaya ayrılmaktan alıkoymak için mücadele etmeye başlamıştı. Eve döndüğünden beri, yapıcı şeyler yapmaya odaklanmıştı. Bahçede geçirdiğı zamanın tadını çıkarmıştı, ama amacı somut bir şey başarmak, görebileceğı bir başarı elde etmekte.

Jack arkasına geçip omuzlarından tuttu ve onu setten rıhtıma doğru yönlendirdi. "Ustanın dersine ihtiyacın var tatlım. Sana eğlenmeyi öğreteceğim."

İsteksizce onun peşinden gitmeye razı olan Laurel, omzunun üzerinden ona şüpheli bir bakış attı. "Bahsettiğın bu 'eğlence' cinsel nitelikte mi olacak?"

Gülme çukurları parladı. "Umarım öyledir."

"Ben gidiyorum." Çabucak yön değıştirdi, kolunun altından sıyrıldı ve setin üzerinden otoparka doğru yürümeye başladı.

"Hadi ama, 'tite ange,'" diye yalvardı Jack, koşarak onun önünü kesmek için. Ellerini kalbine bastırarak ona en samimi bakışını attı. "Uslu duracağım. Söz veriyorum."

Laurel inanmazcasına burnunu çekti. "Bana bataklık arazisi de satmaya mı çalışacaksın?"

"Hayır, ama sana biraz göstereceğim. Güneş batarken güzel ve rahatlatıcı bir tekne gezintisi yapabiliriz diye düşündüm."

"Gün batımında bataklığa mı? Delirdin mi? Sivrisinekler bizi yakalayıp akşam yemeğı için parçalarlar!"

"Benim düşündüğüm teknede olmaz."

Ona uzun uzun baktı, teklifini düşünmeye bile başladığına şaşırmişti. Ona hiç güvenmiyordu. Ama bataklıkta keyifli bir tekne gezintisi, çocukken sığındığı vahşi doğaya kaçma fikri, ona çok çekici geliyordu. Ve Jack'in kendisi de baştan çıkarıcı biriydi.

"Hadi ama tatlım," diye ikna etti, başını çocuksu bir şekilde eğdi, dudaklarında karşı konulmaz bir gülümseme belirdi. Elini ona uzattı. "İyi vakit geçireceğiz." Üç dakika sonra, esasen pontonlar üzerinde küçük bir kapalı verandadan ibaret olan bir tekneye biniyorlardı. Tavanı, neşeli kırmızı-beyaz çizgili su geçirmez bir kanvastan yapılmıştı. Kapının iki yanında, sinek ağacından yapılmış, sardunya ve vinca sarmaşıklarıyla dolu iki saksı dekorasyon olarak duruyordu.

"Bu senin teknen mi?" diye sordu Laurel, şüpheciliğini giz

"Bu senin teknen mi?" Laurel, şüpheciliğini gizlemeye çalışmadan sordu.

Jack, sardunyaların kadifemsi yapraklarının altından uzandı, marş anahtarını çıkardı ve üzerindeki kiri üfleyerek temizledi. "Hayır."

"Hayır mı?" diye sordu ve onu kabine kadar takip etti. "Ne demek hayır? Bu tekneyi alıyor musun?"

Motor çalıştırıp gaz pedalına basarken ona kaşlarını çatı. "Çalmıyorum. Ödünç alıyorum." Laurel gözlerini devirdi. "Avukatlar," diye homurdandı, pontonu rıhtımdan uzaklaştırmaya konsantre olurken somurtarak. "Rahatla, olur mu, melek? Tekne Leonce'ye ait."

Sahiplik meselesi halledilince, Laurel konsolun önünde birbirine bakan derin minderli banklardan birine oturdu. Geçen manzaraya odaklanmaya çalıştı: körfeze bakan işyerleri ve arkalarındaki kıyı boyunca uzanan harap tekne evleri; kıyı boyunca uzanan evler, çoğunda bahçede bahçe işleriyle uğraşan, komşularıyla sohbet eden veya çocukların oyunlarını izleyen insanlar vardı. Normal hayatları olan insanların normal sahneleri. Sıradan geçmişleri ve sıkıcı işleri olan insanlar.

Bu düşünce, içinde bir akort çatalı gibi uğultu ve titreşim yaratan bir kıskançlık hissi uyandırdı. Sıkıcı bir işi, sıradan bir geçmişi olsaydı, belki Wesley ile hâlâ birlikte olurlardı. Belki şimdiye kadar bir çocukları olurdu.

İç çekerek ayakkabılarını çıkardı, ayaklarını bankın üzerine çekti, altına soktu, yerleşip, farkında olmadan gerginliğini bıraktı

ve melankoliye kapıldı. Yavaş yavaş, zihnini saran şiddetli baskı azaldı ve düşünceleri daldı. L'Amour'u geçtiler, yosun kaplı meşe ve manolya ağaçlarının arasında boş ve yalnız duran tuğla ev. Huey, yüzünde kederli bir ifadeyle, onların geçmesini kıyıda izledi. Sonra medeniyet seyrekleşti; uzaktan ara sıra bir plantasyon evi, yaşlılık nedeniyle grileşmiş kazıklar üzerinde siyah suyun üzerinde sallanan tuhaf katran kağıdı kulübeler görünüyordu.

Manzara daha gür, daha vahşi hale geldi. Ağaçlar, omuz omuza, araziye dolduruyordu, tepeleri yoğun bir yeşil gölgelik oluşturarak akşam güneşini örtüyor, altındaki zemini karanlıkta bırakıyordu. Tatlı sakız ağacı, hurma ağacı, su akasya, demir ağacı, kırmızı tomurcuklu ağaç ve bir düzine başka tür, düğme çalıları, dikenli böğürtlen ve yeşil çalılarla çevriliydi. Kıyıları, sarı dikenli kamış ve kahve otu, yelpaze yapraklı palmiye ağaçları ve yemyeşil eğrelti otları ile kaplıydı. Asmalar ve alev çiçekli trompet sarmaşıkları, kenar boyunca nakış gibi birbirine dolanmıştı ve sığıllıklar örümcek zambakları ve su marulları ile dolmuştu.

Bayou tekrar tekrar dallanıyordu ve her kolu başka bir vahşi doğa cebine uzanıyordu. Bazı kanallar nehirler kadar genişti, diğerleri ise dar akarsular gibiydi, hepsi de kimsenin toprağı olmayan geniş bir labirentin parçasıydı. Atchafalaya, dünyanın hala oluşmakta, sürekli değişmekte, dönüşmekte ve yine de her zaman ilkel kalmakta olduğu bir yerdi. Laurel buraya geldiğinde kendini zamanda geriye götürülmüş gibi hissedirdi. Bu, onun için her zaman cazip olmuştu, hiçbir probleminin olmadığı bir zamana kaçmak. Bataklık yine ona büyüsunü yaptı, onu başka bir boyuta çekti, ponton ilerledikçe tüm sorunlarını geride bıraktı.

Hiçbir kara parçası görünmeyen, ağaçların gölgesindeki koridordan geçtiler; bu koridor, burada su ve toprak arasında süregelen mücadelenin kanıtıydı. Bir kedi sincap, gri gövdeden diğerine atladı, arkasında dolaşarak başını uzatıp geçen tekneyi izledi. Kuşlar her yere uçuyordu; ötücü kuşlar, rengarenk boyalı bülbül ve sarıasma kuşları; karanlıkta parıldayan renkler, dalların dantel gibi örgüsü arasında uçup duruyordu.

Sonunda, doğal çardaktan çıkıp, bataklığın genişlediği, bir nehirden çok göle benzeyen bir alana vardılar. Jack, pontonu güney kıyısına yakın bir noktaya manevra yaptı ve güneş batarken bataklığın panoramik manzarasını görebilecekleri bir konuma yerleştirdi.

mırıldanan motoru kapattı ve kabinden çıkıp pruvadan demiri attı. Geri döndüğünde, Laurel'ın yanına oturdu, bacaklarını önüne uzattı ve kollarını koltuğun arkasına koydu.

"Çok güzel, değil mi?" diye fısıldadı. "Mmmm..."

Gökyüzü bir sanatçının renk paleti gibiydi. Doğu ufku, derin, lüks bir mor renkteydi ve yerini masmavi bir gökyüzüne bırakıyordu. Bu gökyüzü, batıya doğru giderek koyulaşan turuncuya dönüşen dumanlı bir beyaza dönüşüyordu. Batıda ise güneş, dev bir alev topu gibiydi. Önlerinde, ıssız, güzel ve sırlarla dolu bataklık uzanıyordu. Laurel her şeyi içine çekti, sessizliği emdi, huzurun içine sızmasına izin verdi. Pontoon akıntıyla hafifçe sallanıyordu ve gerginliği ondan uzaklaşarak uzuvlarını ağır ve rahat hissettiriyordu.

Motor sesi duyulmadığında, bataklık korosu başladı. Sazlıklarda cırcır böcekleri, görünmeyen bir yaylı çalgılar grubu gibi cıvıldıyordu. Ardından boğa kurbağasının bas sesleri, sonra da yeşil kurbağanın tiz banjo sesleri geldi. Uzaklardan ara sıra kuş sesleri eşlik ediyordu ve tekneye yakın yerlerde, karanlık su yüzeyinden havalanarak gün batımında uçuşlarına çıkan sivrisinek sürülerinin düşük uğultusu duyuluyordu.

"Savannah ve ben çocukken buraya gelirdik," dedi Laurel yumuşak bir sesle. "Evden çok uzaklaşmazdık. Sadece başka bir dünyada olduğumuzu düşünecek kadar uzaklaşırdık."

Kaçmak. Jack bu sözleri duydu. Sözler havada asılı kalmıştı, mutsuz çocukların gizli arzularını bilen herkesin duyabileceği şekilde. "Ben de," dedi. "Bayou Noir'da büyüdüm. Evde geçirdiğim zamandan daha fazla zamanı bataklıkta geçirdim."

Kaçmak için, diye düşündü Laurel. Bu konuda ortak noktaları vardı.

"Gizli bir sığınağım vardı," diye itiraf etti, bataklığın ötesindeki başka bir zamana bakarak. "Komşumun çitinden çaldığım şeftali kasaları ve tahtalarla yapmışım. Oraya gidip çaldığım çizgi romanları okur, kendi hikayelerimi uydururdum."

"Onları yazdın mı?" "Bazen."

Her zaman. Onları defterlere karalamış ve başka hiçbir şeyde hiç yaşamadığı bir tür utangaç gururla kendi kendine yüksek sesle okumuştı. Gurur duyacağı hiçbir şeyi olmamıştı. Babası, ona defalarca, hiçbir zaman işe yaramaz bir oğuldan başka bir şey olamayacağını söyleyen, acımasız, sarhoş, işe yaramaz bir orospu çocuğuydu.

bir orospu çocuğu. Ama hikayeleri iyiydi. Bu farkındalık, annesinin ona gerçek bir oyuncak tabanca verdiği Noel kadar harika bir sürpriz olmuştu - o da bu tabancayı saklanma yerinde saklıyordu. Aslında daha da harikaydı, çünkü hikayeler ondan geliyordu ve onun değerli olduğunu kanıtlıyordu.

Sonra Blackie'nin onu gizli sığınağına kadar takip ettiği gün geldi. Her zamanki gibi sarhoştu. Her zamanki gibi kötüydü. Sığınak parçalandı, çizgi romanlar, hikayeleri ve onlara bağlı hayalleri bataklığa düştü.

Senin kadar değersiz ve işe yaramaz, T-Jack...

Laurel onun yüzünü izledi, çenesinin hoş olmayan bir anıya karşı sertleştiğini gördü, koyu renkli gözlerindeki öfkeyi ve onun altında yatan kırılmanlığı gördü ve kalbi onun için acıdı. Çocukluğu hakkında söylediği birkaç kelime, kasvetli bir tablo çizmişti. Şu anda zihninde canlananın o dönemden bir bölüm olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Babamın üzerinde küçük bir motor bulunan eski bir teknesi vardı," diye mırıldandı, onun gerginliğini gidermek için. "Savannah'ya onu kullanmayı öğretti. Bu bizim sırrımızdı, çünkü Vivian kızlarının böyle bir şey yapmasını asla onaylamazdı. O öldükten sonra, gizlice kaçıp sürekli o tekneyle denize açıldık. Bu bize bir şekilde ona daha yakın hissettirirdi."

Ve Beauvoir'dan uzaklaştık.

Jack ona doğru döndü, bankta ağırlığını kaydırıp ve bakışlarıyla yüzünü aradı. Sanki bu sırrı daha önce kimseye anlatmamış gibi biraz utanmış görünüyordu. Bu fikir, izin vermemesi gereken bir şekilde onu memnun etti, ama bunu engellemeye çalışmadı.

"Çocukken, paramız olsaydı ailemizin harika olacağını düşünürdüm," dedi. "Her sorunumuzun fakir olduğumuzdan kaynaklandığını düşünürdüm. Bu hiç de doğru değildi, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı, kasvetli bir sesle.

Ellerine bakarak, dişlemiş tırnağını parmaklarıyla oynadı. Küçük, yorgun ve savunmasız görünüyordu, eve dönmenin uyandırdığı tüm duygularla başa çıkacak kadar güçlü değildi. Kendine bir hayat kurmak için evden ayrılmıştı, hayatın onu kaçtığı sorunların peşine düşeceğini hiç tahmin etmemişti.

"Dieu," diye mırıldandı Jack, kolunu bankın kenarından kaydırıp Laurel'in omuzlarına doladı. "İşimi pek iyi yapmıyorum, değil mi?" diye sordu

Alaycı bir sesle sordu ve omzunu ovuşturdu. Eğilip kulağına fısıldadı. "Seni buraya eğlenmen için, mutlu olman için getirdim."

Laurel'in içinde bir sıcaklık yayıldı. Kendine bunu istemediğini söyledi, ama sesi ondan uzaklaşmasını sağlayacak kadar sert değildi. Ona alaycı bir bakış attı. "Beni buraya külotumu çalmak için getirdiğini düşünüyorum."

Kötü bir sırıtışla gülümsedi, gözleri solan ışıktaki cilalı oniks gibi parlıyordu. "Mais oui, mon coeur," diye mırıldandı, dumanlı sesi boğazının derinliklerinden çıkarken diğer kolunu da kadının omzuna doladı. "Seni böyle mutlu etmeyi planlıyorum."

Başka bir erkek ona böyle bir şey söyleseydi, keskin diliyle onu yerden yere vurur ve evine sürünerek gitmesini sağlardı. Jack'in mizah duygusuyla dengelenen kibri, onun önerdiği her türlü çılgın maceraya katılmak istemesine neden oluyordu. Bu akıllıca ya da güvenli bir şey değildi, ama en cazip şeydi. Dudakları boğazını bulduğunda ve onu alaycı, küçük tatma öpücükleriyle öpmeye başladığında, cazibe daha da güçlendi.

"Ben sandım ki..." Nefes nefese kalan sesiyle sözünü kesti, boğazını temizledi ve tekrar denedi. "En iyi davranışını sergileyeceğini sandım."

Adam boynuna karşı kötücül bir şekilde kıkırdadı, elini kolunun üst kısmında yukarı aşağı kaydırarak, başparmağıyla göğsünün yanını baştan çıkarıcı bir şekilde okşadı. "Tatlım, bu benim en iyi davranışım."

Saf bir özlem titremesi içini kapladı. Fiziksel ihtiyaçlarını o kadar uzun süre görmezden gelmişti ki, bir erkeği istemenin ne demek olduğunu unutmuştu.

Hayır, zihni ısrarla, arzusun sisini kesen düzeltmeyle, bir erkeği istemenin ne demek olduğunu hiç bilmediğini söyledi. Jack'i istediği gibi değil. Cinsel olarak kendini bastırarak büyümüş, sadece çirkin tarafını gördüğü bir şeyden kaçınmıştı. Wesley ile evliliği arkadaşların evliliğiymiş, kendi adına tutkudan yoksundu çünkü kendini tutkuya muktedir görmüyordu.

Yanılmıştı. Jack boynundan omzunun hassas kıvrımına kadar öpücükler yağdırırken, soğuk küllerin altında yanıp tutuşan bir ateş gibi tutku içinde canlandı. Bu onu şaşırttı, korkuttu. Onu istemiyordu. Kendini cinselliğin cazibesine karşı savunmasız olarak görmek istememişti.

"Bana sana güvenmememi söyledin," dedi, arzusun sıcaklığıyla erimeye başlayan kaslarını sertleştirmeye çalışarak. "Sen kendin söyledin, benim için kötüsün."

"Beni dinleyemezsin, sevgilim," diye mırıldandı, boynundan kulağına doğru öperek geri döndü. Dilinin ucuyla narin kulak kepçesinin kenarını izledi, kulak memesini dudaklarının arasına aldı ve nazikçe emdi. "Ben bir yazarım; geçimimi yalan söylemekle sağlıyorum."

"O zaman sana bir kol mesafesinden fazla yaklaşmamam gerektiğini bilmeliyim." "Neden? Sevişmek için hiç konuşmamıza gerek yok.

Vücutlar yalan söylemez

yalan söylemez, tatlım." Sözünü kanıtlamak için elini tutup kot pantolonunun önüne götürdü, avucunu ereksiyonuna bastırdı ve onu orada tutarken çenesinden ağzının köşesine kadar öpücükler yağdırdı ve dilinin ucuyla nazikçe yokladı. "Seni istiyorum, melek," diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir sesle. "Bu yalan değil."

Nefesini tuttu ve teslim olmak yerine kendini ayakta durmaya zorladı. Bacakları titriyordu ve akan, şeffaf eteğinin titrek dizlerini gizlediğine sevindi. Kollarını göğsünde kavuşturdu, kendini tutmaya çalıştı, ellerinin ona uzanmasını engelledi.

"Yalancı ve piç olduğunu itiraf eden erkeklerle rastgele seks yapmam," dedi, birden fazla davayı kazanmasını sağlayan sakın ve keskin ses tonunu yakalamaya çalışarak, ama tam olarak başaramadan.

Jack, bankın üzerinden ona baktı, gözleri sahte bir masumiyetle açılmıştı. Ellerini göğsüne koydu ve dikkatsiz bir zarafetle ayağa kalktı, dar pontonun üzerinde ona doğru yürüdü.

"Yalancı olduğumu mu söyledim?" diye inanamayan bir ifadeyle sordu. "Oh, hayır, chère," diye mırıldandı, onu konsola doğru iterek. "Aşık olduğumu demek istedim. Buraya gel de sana göstereyim."

Laurel başını salladı, ona uzanırken onu atlattı, onun kişilik değiştirme yeteneğine hayret etti - alaycı, sonra ciddi, sonra baştan çıkarıcı, sonra yine alaycı. Bu, onu kendisine çekme yeteneğinden neredeyse daha sinir bozucuydu. "Dün gece benden uzak durmamı söyledin. Bugün sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun. Bu sefer kimsin sen, Jack?"

Onu aşağıdan bakarken ifadesi ciddi ve yoğunlaştı ve Laurel'ın içini bir titreme kapladı. Bu Jack, her şeyi yapabilecek, baskın bir erkek, bir avcı gibi görünüyordu. "Ben, sana söylediğim tüm aptalca şeyleri unutana kadar seninle sevişecek adamım," diye mırıldandı.

Eğer onu kendine çekmeye çalışsaydı, kaçırdı. Eğer çok yaklaşıyorsa, dizini vururdu. Eğer zorlamaya çalışsaydı, çantasındaki silaha uzanıp onu vurmak için elinden geleni yapardı. Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine, elini kaldırıp yanağını avuçladı, gözlerindeki ateş yumuşayarak şefkatle doldu.

"Biraz hayatın tadını çıkar, melek," diye fısıldadı. "Yaşa. İş için değil, başkalarının davası için değil. An için. Kendin için. Uzan ve bir kez olsun istediğin bir şeyi al."

Sonra başını eğdi ve onu öptü, yumuşakça, nazikçe, deneme amaçlı. Sıkı, pürüzsüz ve çok zeki dudakları, onun dudaklarına dokundu, üzerinde gezdirdi, onu yumuşatıp karşılık vermeye ikna etti. Bir adım daha yaklaştı, diğer elini kaldırdı ve parmaklarını ipeksi saçlarına kaydırды. "Beni öp, mon coeur," hayalet bir nefesle emretti.

"Öpmen için hiçbir neden yok."

Sadece ona güvenmediğini, saygı duymadığını ve hayatında bir ilişki karmaşası istemediğini düşündü. Ama bu nedenlerin hiçbirini dile getirmedi, çünkü bunların şu anki durumla pek ilgisi olmadığını düşündü. "Biraz hayatın tadını çıkar, meleğim..."

O kadar uzun süre çok dikkatli davranmıştı ki, Jack gibi bir haydut tarafından baştan çıkarıldığını inanamıyordu. Ama onun cazibesi de buydu, değil mi? O, onun için kötüydü. O, ahlaksızdı. Ve o her zaman kurallara uymuş, doğru seçimleri yapmış, doğru olanı yapmıştı.

"Bir kez olsun uzan ve istediğin şeyi al."

Jack'in ağzı ısrarla onun ağzının üzerinde hareket ediyor, onu ikna ediyor, cezbediyor, baştan çıkarıyor, zevk sunuyor, mutluluk vaat ediyor, hayatındaki sorunları bir iki saatliğine unutmasını garanti ediyordu. Ve Tanrı biliyordu ki onu istiyordu.

Teredditle onun emrine uydu, parmak uçlarına yükseldi, dudaklarını onun dudaklarının altında gevşetti. Parmakları yumruk haline geldi, gömleğinin kumaşını avuçladı. Sonra kollarını onun etrafına doladı, onu kendine sabitledi, ona açılırken onu güvende ve emniyette tuttu.

Jack, onun teslimiyetine inleyerek öpücüğünü derinleştirdi. Yavaş, şehvetli bir hareketle dilini ağzına soktu, derinlemesine, imalı bir şekilde araştırdı. O da kendi çekingen girişimiyle karşılık verdi, dili onun alt dudağını izleyerek ağzının içine daldı.

Onu istiyordu, ilk andan itibaren onu istiyordu, bu ateş ve kırılganlığın çekici birleşimini barındıran meleği. Uzun zamandır hiçbir kadını istemediği bir şekilde onu istiyordu - sahiplenici, takıntılı bir şekilde. Onun

hiçbir erkeğin sahip olmadığı bir şekilde kendisine ait olmasını istiyordu. Düşünebilseydi, bunu tehlikeli bir düşünce olarak görürdü.

Öpüşmeyi kesmeden, gözlüklerini çıkarıp direksiyon konsoluna koydu, sonra ellerini beline indirip orada bıraktı, gömleğini çıkarıp bir kenara attı. Ellerinin serin ve yumuşak dokunuşuyla, göğsünde yukarı doğru kayarken biraz nefesini tuttu.

Laurel, vücudunun pürüzsüz, sert yüzeylerini ve çıkıntılarını keşfetti, oradaki güce hayran kaldı, onun ateşli cildine verdiği tepkiye hayran kaldı. Ona dokunmaktan doyamıyordu, ona bastırmak, o gücü ve sıcaklığı tüm vücudunda hissetmek ve cildinden emmek istiyordu. Adam üstünün eteğini kaldırdığında, boğazından çıkan ses protesto değil, zevk için sabırsız bekleyişti. Belden yukarısı çıplak olan Laurel, Jack'e doğru yaklaştı, göğüsleri Jack'e yapışırken ciğerlerinde kalan nefes buharlaştı.

Jack onu öperken boğazından düşük bir homurtu çıkardı. Bir sanat eserini hayranlıkla inceleyen bir heykeltıraş gibi, ellerini sırtında gezdirdi, okşadı, keşfetti, her zarif kıvrımı, her düzlüğü ve çukuru yorumladı. Onu kendine doğru kaldırdı, kalçalarını kendine bastırdı, onu kendi heyecanına bastırdı, onu ne kadar çok, ne kadar acil istediğini ona hissettirdi. Dilinin boğazının dibindeki çukura daldığını hissetti ve arzusunun alevleri aklını yaladı.

[illegible]

Kadın ince ve zarıftı, ama kadınsı kıvrımları ve bunları ona göstermekten duyduğu tereddüt açıkça belliydi. Adam onu incelerken, sanki adamın onu yetersiz bulacağından korkuyormuş gibi, boynundan yanaklarına kadar narin bir kızarıklık yayıldı.

"Viens ici, chérie," diye fısıldadı, elini ona uzattı. "Güzelliğin beni mahvetmeden buraya gel."

Onu kendine sıkıca çekti, ağgözlü ve aç bir şekilde öptü, sözlerinin deneyimli bir zamparanın akıllıca gevezeliklerinden daha fazlası olduğunu ona hissettirdi. Onlar gerçekte.

Yavaşça onu, hemen arkasındaki kırmızı çiçekli minderli bankın üzerine indirdi, onun peşinden uzandı ve üzerine uzandı.

O, ağzıyla göğsünü bulup, dudaklarıyla meme ucunu yakalayıp sertçe emdi, sonra nazikçe emerek, diliyle onu okşadı.

Laurel ellerini onun koyu saçlarına doladı ve onun altında huzursuzca hareket etti, boğazından yumuşak, vahşi, özlem dolu sesler çıktı. Bacaklarını onun etrafına doladı, kalçalarını onun karnına doğru kaldırdı, temas aradı, arzularının merkezinde yanan acıyı dindirmek istedi.

Adam, kadının şişmiş etli yapraklarını nazikçe, baştan çıkarıcı bir şekilde okşadı, onu değerli, kırılgan bir çiçek gibi dokunuşuna açtı. Adam, iki parmağını bacaklarının arasındaki sıcak, sıkı ipeksi cebe soktuğunda, kadın zevkten nefes nefese kaldı. Sonra başparmağıyla kadının arzusunun hassas tomurcuğunu buldu, ona en hafif dokunuşlarla vurdu, sonra nefes nefese kalana kadar nazikçe ovuşturdu.

"Hoşuna gitti mi, tatlım?" diye fısıldadı, derin bir şekilde okşadı, sonra yavaşça içinden çıktı, onu açtı, gerdi.

"Evet-hayır-" diye inledi, kalçalarını kaldırarak.

"Keyfini çıkar, tatlım. Kendini bırak," diye ikna etti. "Seni mutlu edeyim," diye mırıldandı. Titreyen karnını öptü, ağzı açık, sıcak, ıslak, dili göbeğine daldı. "Bana hazır mısın, melek?"

"Evet. Jack, lütfen..."

Nefesini yuttu ve içinde giderek sıkılaştıran arzusunun yumruğuna karşı direndi. Hiç bu kadar istememişti. Jack oturup kot pantolonunun düğmesine uzandığında, Laurel ona yardım etmek için elini uzattı. Otururken, kalın, nabız gibi atan penisini parmaklarıyla kavrayarak göğsüne ateşli öpücükler kondurdu.

Jack, onun küçük elinin onu okşadığını hissedince kontrolünü kaybetti. Onu yastığa yatırdı, elini kenara itti ve kendini yönlendirdi, gözlerini sıkıca kapatarak içine girdi.

"Mon Dieu, ne kadar sıkıydın!"

Laurel inledi. "Biraz gerginim," dedi nefes nefese. "Benim için uzun zaman oldu."

Onun itirafı Jack'in kalbini sıkıştırdı. "Hayır," dedi, eğilip onu öpmek için. "Bu ilk sefer. Bizim ilk seferimiz. Sadece rahatla ve keyfini çıkar, sevgilim."

Laurel gözlerini kapattı ve Jack ona doğru ve içinde hareket etmeye başladığında kollarını ona doladı. Jack onu önce derin, sonra şakacı bir şekilde öptü. Boynunun yanını ısırdı, hareket ederken ona ateşli, seksi sözler fısıldadı.

Birlikte hareket ettiler. Zevk arttı ve yoğunlaştı, içinde şişti, ta ki baskısından nefes alamayacak hale gelene kadar.

Jack'in öpücükleri daha acil, daha şehvetli hale geldi, itişleri daha derin, daha güçlü, daha gergin, onu patlayacak kadar dolduruyordu. Oyun zamanı, onları saran ve tüketmekle tehdit eden sıcak ve yoğun bir şeyin karşısında soldu, sönükleşti. Korku gibi bir şey Laurel'ın boğazını sıktı ve o, bunun onu nereye götüreceğini veya sonrasında ne olacağını bilmeden, ona daha sıkı sarıldı.

"Karşı koyma, tatlım," diye fısıldadı Jack acil bir şekilde. Yanağını onun yanağına sürttü, saçlarını yüzünden geriye attı, şakağına öptü. "Karşı koyma. Bırak olsun. Bizi cennete götür, melek."

Ona seçim şansı tanımadan, elini aralarına soktu ve onun arzularının hassas sinir merkezine dokundu, onu uçurumun kenarına getirdi. İkisini de uçurumun kenarına getirdi.

"Mon Dieu, melek."

Alacakaranlığın loş ışığında bile, yüzünü ondan çevirirken yanaklarının kızardığını görebiliyordu. "Oh, hayır, tatlım," dedi yumuşak bir sesle, parmak uçlarını çenesine sürterek. "Bana karşı utangaç olma. Utanma. Çok güzeldi. Mükemmeldi."

"Bu konuda pek iyi değilim," diye mırıldandı, çenesine uyguladığı nazik baskıya rağmen hala ona bakmıyordu.

"Neyde? Sekste mi?"

O da, diye düşündü Laurel, üzülerək. "Sonrasında konuşmak." "Eski kocan dilsiz miydi, neydi?"

Buna güldü çünkü hala utanıyordu ve Jack'in alaycı sözleriyle amaçladığı şey gülmesiydi. Jack boynunun yanını gıdıkladı ve o irkildi, sonunda ona döndü. "Hayır. Sadece sonrasında pek konuşkan değildi."

Jack, onun yüzüne baktı ve geniş, koyu renkli gözlerinde kırılğanlık gördü, bu da onun kalbini sızlattı. Diğer konularda çok ateşli ve kendinden emin olan kadın, kadınlığının en doğal ve temel yönü konusunda kendinden emin değildi. Yatak odasındaki uzmanlığı efsanevi olan Savannah'dan ne kadar da farklıydı. Hayatlarını birbirinden bu kadar farklı kılan güçlerin ne olduğunu bilmek istiyordu, ama bunu sormanın sırası değildi. Şimdi onu rahatlatmanın sırasıydı.

"Boynundan aşağısı felçli miydi?" diye sordu kuru bir sesle.

Hayır, Laurel düşündü, o tatlı, nazik ve dürüst biriydi ve evliliklerinin yürümesi için elinden geleni yapmıştı, ama o onu birçok yönden hayal kırıklığına uğratmıştı. Wes'e karşı hissettiği şey dostluk ve duygusal güvenlik duygusuydu, her şeyi tüketen bir tutku değildi. Onu hayatını sabitlemek için kullanmış ve karşılığında ona çok az şey vermişti, hatta dava en stresli olduğu dönemde ona sırtını dönmüş, onu hayatından neredeyse tamamen çıkarmıştı.

"Hey, tatlım..." Jack mırıldandı. "Üzülme, melek. Kötü anıları hatırlatmak istemedim."

Kötü anılar olmasaydı, hiç anım olmazdı. Ondan gözlerini kaçırdı ve onun ilgisine karşı gülünç bir şekilde ağlama isteğine karşı kendini zorladı.

"Hepimizin kötü anıları var," dedi. "Ama onlar buraya, aramıza ait değiller. Buraya eğlenmek için geldik, hatırladın mı?" Parmakları kaburgaları boyunca başka bir gıdıklanma noktası buldu ve ondan küçük bir gülümseme kopardı. "Bir süreliğine oldukça iyi gidiyorduk, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı, ağzının köşeleri zevkten ve utançtan yukarı doğru kıvrıldı.

"İşte böyle," diye onu sıcak, baştan çıkarıcı bir sesle övdü. Üstüne yerleşip, başını eğdi, ta ki burunları ve dudakları birbirine değene kadar. "Bana gülümse." O gülümsediğinde o da gülümsedi. "Öp beni," diye fısıldadı, o da dediğini yapınca zevkle inledi.

O kalçalarını hareket ettirip tekrar içine girdiğinde nefesini tuttu. İhtiyaç, eski anılardan öncelikliydi. "Uzan ve bir kez olsun istediğin şeyi al." O bunu istiyordu. Jack'i istiyordu - şimdilik, ona verebileceği zevk ve zihnini onu rahatsız eden sorunlardan uzaklaştıran mutluluk için. O buna cennet diyordu. Kalçalarını ona doğru kaldırdı, gözlerini kapattı ve dönüş yolculuğu için ona sarıldı.

Sonunda giyindiklerinde gece yarısı yaklaşıyordu. Süreç, çok fazla dokunma, alay etme, öpücükler ve ateşli fısıltılar için uzun duraklamalarla karmaşıktı. Laurel kendini bir genç gibi hissediyordu - eskiden olduğu gibi sessiz, ciddi bir genç değil, sıradan, hormonları çıldırmış, sınıfın kötü çocuğu ile yasak bir gece geçirmek için dışarı çıkan bir genç. Jack rolünü sonuna kadar oynadı, giydiği her giysiyi çıkarmaya çalıştı, onu geceyi onunla bataklıkta geçirmeye ikna etmeye çalıştı.

"Hadi tatlım, benimle kal," diye ikna etti, bluzunun eteğini yukarı doğru çekip parmaklarını göğüslerine doğru okşarken boğazına fısıldadı.

parmaklarını göğüslerine doğru kaydırđı. "Daha yeni başladık..."

Laurel 'in sorumluluk duygusu çok kökleşmişti ve onun elinden kurtulup direksiyon konsolundaki gözlüklerine uzandı, gözlüklerini burnuna takarak sorunu çözdü.

"Eğer hemen dönmezsem, Caroline teyze ve Mama Pearl endişelenecekler," dedi, giysilerindeki kırısklıkları boşuna düzeltmeye çalışarak. "Şerifi bizi aramaya göndermelerini istemezsin, değil mi?"

Jack ellerini beline koydu, kendi iyiliğı için fazla seksi olan hoşnutsuz bir erkeğın resmini çizdi. Üzerinde sadece kot pantolonu vardı ve fermuarı tam olarak kapalı değildi. "Kenner karanlıkta kendi kıçını bile bulamaz, bizi bulması imkansız."

"Şanslı olabilir."

"Ama ben şanslı olmayacağım,"
diye homurdandı. "Sen zaten
oldun."

Anında şeytani gülümsemesini takındı ve onu konsola doğru itti. "Ama evet, melek." Kıkırdadı ve başını eğerek yine boynunu ısırmaya başladı. "Ve bir kez daha deneme şansımı seviyorum."

Laurel, o kollarını ona dolamadan önce geri çekildi. "Ben sana silahımı doğrultmadan önce, demir al, denizci."

Boğazında düşük bir mırıldanma ile ona doğru atladı ve bir öpücük çaldı, kız ona yumruk atmak üzereyken çevik bir hareketle uzaklaştı. "Bana emir vermeni seviyorum."

O, bankın üzerindeki yastığı kapıp Jack'in kafasına fırlattı. Jack dışarı fırladı ve kapıyı kalkan olarak kullanarak, sürekli kıkırdayarak kaçtı.

Onu tekrar baştan çıkarma fikrinden vazgeçen Jack, çapayı çekmeye başladı ve çapaların sazlıklara takılmasına küfrederek homurdandı. Naylon ipi çekerek, bataklığı çöp sahası olarak kullanan insanları lanetledi. Çapa sonunda kurtuldu ve Jack onu tekneye çekti. Birkaç dakika sonra motor çalışmaya başladı ve tekne kıyıdan uzaklaşarak batıya doğru yol aldı...

... ve çıplak bir kadının cesedi, acımasızca işkence görmüş, zalimce öldürölmüş, altındaki yoğun bitki örtüsüyle yüzdürölmüş, sazlıklardan çıkıp teknenin izinde sallanıyordu, kör gözleri onları takip ediyor, kolları onlara doğru uzanmış, çok sessiz ve çok geç kalmış bir yardım çağrısı yapıyordu.

On Altıncı Bölüm

Güneş, sabah sisi ardında yumuşak, belirsiz bir top gibi sarı sarı parlıyordu. Laurel, galerideki masada oturmuş, avluyu, arka kapıyı ve su üzerinde tül gibi sarkan ve ağaçların arasında duman şeritleri gibi kıvrılan sisin olduğu bataklığı seyreliyordu. Bataklığa ve L'Amour'a bakıyordu.

Eski tuğla ev, nesiller boyu ihmal edilerek büyüyen ağaçlar ve çalılar tarafından yarı gizlenmiş, görkemli ve yalnız duruyordu. Bir çam ağacının dallarından iki düzine veya daha fazla kravat sarkıyordu, uçları hafif esintiyle dalgalanıyordu - Jack'in şirket hukuku dünyasından çekildiğinin bir kanıtıydı bu, diye düşündü. Onun şu anki halinde, bir kravat takmasını, hatta bir takım elbise giymesini hayal edemiyordu - asi, haylaz. Ama onu daha genç, yoğun, kendini kanıtlamak için aç olarak düşündü ve bu görüntü kolayca aklına geldi. Jack, çift düğmeli gri ipek takım elbisesiyle zarifti. Yakışıklıydı, ama kenarları pürüzlüydü. Eğitimliydi, ama bataklığın kenarında vahşi bir şekilde büyümüş bir çocuğun havası vardı. Evcilleştirilmiş bir panter gibi, her zaman eski halinin gölgesi yanındaydı, etrafında tehlike havası dolaşıyordu.

Onu, fethetmek için o kadar çok uğraştığı dünyadan neyin uzaklaştırdığını merak etti. Umursamanın akıllıca olup olmadığını merak etti.

Yastıklı sandalyesinde yer değiştirip ayaklarını altına kıstırdı ve iki eliyle çay fincanını kaldırıp Earl Grey çayından bir yudum aldı. Ev halkının geri kalanı da yakında uyanacaktı. Caroline, vücudunu günlük yoga egzersizlerinin zorlu hareketlerine tabi tutacaktı. Mama Pearl, pamuklu geceliği ve havlu terlikleriyle mutfakta dolaşacak, kahveyi hazırlayacak, soğuk meyve kasesi hazırlayacak ve radyodan sabah haberleri gelirken dünyanın durumu hakkında kendi kendine homurdanacaktı. Ama şimdilik, galeri ve sabah Laurel'a aitti ve o bu huzuru tadını çıkarıyordu. Saat dörtten sonra uyuyamayan Laurel, düş alıp giyinmişti.

Jack ile geçirdiği aşk gecesi konusunda bir miktar kargaşa hissedeceğini bekliyordu. Sonuçta, o hiçbir zaman pervasız tutkuların peşinden giden biri olmamıştı, hatta bunu küçümsemiş ve kaçınmıştı. Ama çiğ damlalarıyla ıslanan avlunun yumuşak sessizliğinde otururken, pişmanlık ya da suçluluk duymuyordu. Jack ona istediği, ihtiyacı olan şeyi sunmuştu, sadece seks değil

diğer gerginliklerden kurtulmayı da sunmuştu ve o da kabul etmişti. Ve bu harikaydı...

"Bu kadar erken kalkan insanlar bu kadar mutlu görünmemeliler."

Savannah, şampanya rengi ipek bornozuyla, uykudan dağınık ve sersemlemiş bir halde, salona açılan Fransız kapılarının önünde duruyordu. Saçları omuzlarına dağınık bir şekilde dökülmüştü ve gözlerinin çevresinde maskara lekeleri vardı. Sert görünüyordu, ahlaksız bir yaşamın yıpratdığı, ertesi sabahki bir fahişe gibi. Heyecanın parıltısı dağılmış, cazibesi ayla birlikte yok olmuştu.

Kapıdan uzaklaşıp galeriye çıktı, çıplak ayakla, bir elini bornozunun derin cebine sokmuş, diğer eliyle kolyesindeki kalbi oynuyordu.

Laurel zararsız bir cevap bulmaya çalıştı, ama önceki gecedan kalan acıyı bir türlü atlatamıyordu. "Çay ister misin?" diye sordu sessizce.

Savannah başını salladı, dudakları acı tatlı bir gülümsemeye sıkıştı. Bu Baby'di, duygularını gizlemek için iyi davranışlarına sığınan. Her şey başarısız olursa, en azından nazik bir ev sahibi olacaktı. Ne kadar da güzel bir kız. Vivian onunla gurur duyardı.

"Dün için özür dilerim. Söylememem gereken birçok şey söyledim." Sözler utanç ve pişmanlıkla bir anda döküldü. Parmaklarını bornozunun kuşağını bükerek meşgul etti. "Ve dün gece sana karşı bu kadar cadaloz davranmamalıydım, ama o kadar incinmiş ve öfkeliydim ki..."

Laurel fincanını masaya koydu ve endişeyle kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Seni incitmek istemedim, kardeşim..."

"Hayır, sen değil, bebeğim. Cooper." Parlak gözyaşlarının arasından masaya baktı, Laurel'in porselen çay fincanı kadar kırılgan hissediyordu. "Ne yapacağım bilmiyorum," dedi, gülümsemeye çalışarak, tüm bunların boşuna olduğunu düşünerek başını salladı. "O adamı çok seviyorum."

Döndü ve birkaç adım uzaklaştı, bahçe çiçeklerinin tatlı, çiğ nemli kokusunu, tatlı zeytin ve şimşir ağacının yeşil, canlı yaşam kokusunu derin derin soludu. Sanki kendisine yapışan umutsuzluk duygusunu silip atabilecekmiş gibi, ellerini yüzüne sürdü. Ama bir düzine başka duygu, yeraltı kaynağından çıkan kirli su gibi içinden fişkırdı: suçluluk ve öfke, pişmanlık ve kıskançlık. Hiçbirini istemiyordu.

Hepsini bastırmaya çalışarak, geniş gözlerle ve ciddi bir yüzle onu izleyen Laurel'a döndü. Bir an için, başka kimseye sığınacakları olmadığında Savannah'dan sevgi ve destek bekleyen o kk yetim kızdı ve Savannah hoş bir göç dalgası hissetti.

"nemli değil," dedi, kk kız kardeşine gülümsedi. "Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok. Aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim."

Laurel, Conroy Cooper veya Savannah'ın ilişkide olduğu diğer erkekler hakkında hiçbir şey söylemeyeceğine söz vererek kız kardeşinin kollarına atıldı. Savannah'ı değiştiremezdi, Savannah'ın geçmişi hakkında düşündüklerini değiştiremezdi ve bunlar, onun eve dönmesinin asıl nedenleri değildi. Kız kardeşini kucaklarken, bunun için geldiğini düşündü: koşulsuz sevgi ve destek. Bu, her iki taraf için de geçerli olmalıydı. Bu yüzden Savannah'ın üzerinde kalan bayat parfüm ve bayat seks kokusu hakkında hiçbir şey söylemedi.

"Aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim," dedi Savannah tekrar, şiddetle, Laurel'in ince bedenini sıkıca kucaklayarak.

"Aramıza biraz hava girmesine izin verebilirsin," diye takıldı Laurel. "Beni sıkarak canımı ıkartıyorsun."

Gergin bir kahkaha attı ve kucaklamasını gevşeterek geri çekildi, ellerini Laurel'in omuzlarına koydu. "Belki de o ayı içeceğim. Burada oturup sohbet edebiliriz. Bahçeyi yine çok gzelleştirmişsin. Bazı planlar yapalım."

Eve geri koştu, sanki o an geçip aralarında yine gerginlik duvarı ykselecekmiş gibi acele ediyordu. Laurel koltuğuna oturdu ve önceki gece arabasının koltuğunda bulduğu kibrit kutusunu eline aldı. Savannah'ın olmalıydı. Parmaklarında kibrit kutusunu boş boş çevirip durdu, sadece ellerini meşgul etmek için. Beş dakika geçmeden Savannah, aydanlık, kendisi için bir fincan ve pudra şekerli beignetlerle dolu bir tabakla geri döndü.

"Bunlar dnden kalma," dedi, her şeyi masaya istediği gibi yerleştirirken. "Onları mikrodalgaya koyup ısıttım ve üzerine taze şeker serptim. Bir tane al," dedi, birdenbire hayat ve umutla dolarak. "Yarım düzine al. Mama Pearl'n yemeklerini yemeye ihtiyaı olan biri varsa, o da sensin, bebeğim. Bir gram bile fazla kilon yok."

Laurel kibrit kutusunu aralarındaki masanın üzerine attı ve bir beignet aldı. "Onu arabada unutmuşsun."

Savannah onu aldı ve geriye yaslanarak, kahvaltısının köşesini ısırırken boş boş inceledi. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, kan kırmızısı kareye boş boş baktı, sonra onu düşürdü. "Ben çakmak kullanıyorum."

Laurel'da belirsiz bir tedirginlik hissi uyandı. Beignet'i peçetesinin üzerine koydu, bakışları kız kardeşinin ifadesiz yüzünden kibrit kutusuna kaydı. "Le Mascarade" yazısının ve New Orleans'taki French Quarter adresinin üzerinde siyah renkli, özenle işlenmiş bir Mardi Gras maskesi basılıydı. "Eğer senin değilse, arabama nasıl girdi?"

Dikkatsiz bir omuz silkme tek cevabı oldu. Savannah sandalyesini masadan geri çekip kalktı. "Çayım için şekeri unutmuşum."

O eve geri dönerken, Laurel kibrit kutusunu parmaklarıyla okşadı ve tuhaf bir ürperti kolunda tüyleri diken diken etti.

"Bonjour, mon ange. Senin için."

Laurel, önünde mükemmel bir kırmızı gül belirince nefesini tuttu. Jack'in yaklaştığını duymamıştı, gözünün ucuyla bile onu görmemişti. Jack'in bir anda ortaya çıkıp kaybolma yeteneği onu rahatsız etti ve sinirini gizlemek için gözlerini kısarak baktı.

"Az kalsın kalp krizi geçiriyordum."

Jack kaşlarını çatarak ona doğru eğildi ve saçlarının temiz kokusunu içine çekti. "Bir erkeğe sana çiçek getirdiği için böyle mi teşekkür edersin?"

Küçümseyerek burnunu çekti ama gülü kabul etti. "Muhtemelen Caroline teyzenin çalılarından çalmışsındır."

"Bu da bir hediye sayılır," dedi Jack, ona daha da yaklaşarak, bakışlarını kadının dudaklarına dikerek.
dudaklarına dikti.

Bekleyiş boğazında titriyordu. "Zaten sahip olduğum bir şeyse zaten sahip olduğum bir şeyse nasıl hediye olabilir?"

Başını birkaç milim daha eğdi, aralarındaki mesafeyi derin bir nefes kadar azalttı. Kalın ve siyah kirpikleri aşağıya doğru sarkmıştı. "Bu tam bir avukat tavrı değil mi?" diye fısıldadı. "Sana ayı versem, muhtemelen tapusunu görmek istersin."

Cevap verebilecek her türlü söz kayboldu. Jack dudaklarını onun dudaklarına değdirdiğinde, kafasındaki tüm düşünceler yok oldu. Onu derin, samimi ve yavaşça öptü, önceki gece paylaştıkları samimiyeti açık ve net bir şekilde hatırlattı.

Sonunda dudaklarını onunkilerden ayırdığında, boğazından memnuniyetle düşük, mırıldanan bir ses çıkardı, sonra kötücül bir şekilde kıkırdadı. "Neden kızarıyorsun, ma jolie fille?" diye sordu, sesi karanlık ve dumanlıydı. "Dün gece bana bir öpücükten çok daha fazlasını verdin."

"Ama muhtemelen seyircin yoktu, değil mi Jack?" diye sordu Savannah keskin bir sesle. Sütünun arkasından çıktı ve masaya gümüş şekerlik koydu, gözlerini ondan ayırmadan. Kırmızı kibrit kutusunu aldı ve yanağına dokundurdu. "Yoksa küçük kız kardeşimi de o kadar yoldan mı saptırdın?"

Jack dikleşti, gözleri soğuktu, yüzü taştan bir maske gibiydi. "Bu seni ilgilendirmez, Savannah."

"Hayır, ilgilendirir," diye tartıştı. "Küçük kız kardeşimi sikmene izin vermeyeceğim, Jack."

"Neden? Çünkü önce seni becermedim diye mi?"

Kibrit kutusunu yere attı, yanakları kızardı. "Seni orospu çocuğu."

"Kes şunu!" Laurel, sandalyesini geri itip ayağa kalkarak bağırdı. Kız kardeşine döndü, bir kısmı Savannah'nın Jack'e bakarken gözlerinde yanan soluk mavi alev gibi saf nefretten şok olmuş, bir kısmı ise buna dikkat etmek için fazla sinirliydi. "Kardeşim, endişeni anlıyorum, ama ben büyük bir kıyım. Kendime bakabilirim."

Savannah ona şaşkın bir şekilde göz kırptı. "Hayır, yapamazsın. Bana ihtiyacın var
bana ihtiyacın var."

"Destegine ihtiyacım var," diye ekledi Laurel. "Randevularımı kontrol etmene gerek yok
randevularımı kontrol etmene ihtiyacım yok."

Savannah diğer sözlerden dört kelime seçti ve onları kendi kalbine bir kazık gibi sapladı. "Sana ihtiyacım yok." Baby'nin ona ihtiyacı yoktu, onu istemiyordu, Jack Boudreaux'nun arkadaşlığını tercih ediyordu. Panik onu sardı ve öfke, kan kadar sıcak ve kırmızı yaralardan dışarı döküldü. Önemli bir şey yapma şansı elinden alınmıştı. İsteddiği her şey her zaman ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Coop. Laurel. Bebek bir erkek için ondan uzaklaşıyordu. Ve ona hiçbir şey kalmamıştı, güney Louisiana'daki diğer fahişeler gibi sıradan bir fahişe.

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra," diye mırıldandı, dolgun dudakları acı ve ironiden bükülmüştü. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra, bana ihtiyacın yok."

Laurel'in ağzı açık kaldı. "Ben öyle demedim!"

"Peki, tamam," diye devam etti Savannah. "Git ve onunla eğlen, beni unut. Ben de sana ihtiyacım yok. Sen nankör, ikiyüzlü bir pislikten başka bir şey değilsin ve seni neden kurtardığımı bile bilmiyorum."

Gözlerinde elmaslar gibi parlayan gözyaşları vardı. Yapay olarak dolgunlaştırılmış alt dudağını dişleriyle ısırarak rengini bozdu. "Bir daha asla yapmayacağım," diye yemin etti, sesi boğuk ve huysuzdu. "Buna güvenilebilirsin. Bir daha asla yapmayacağım."

"Savannah!" Laurel, dönüp eve koşarken onun peşinden gitti, ama Jack onu omzundan yakaladı.

"Bırak onu, melek. Dinleyecek havada değil. Bırak sakinleşsin."

Saniyeler sonra Acura evin yanında gürültüyle çalıştı ve ardından asfaltta lastiklerin öfkeli çılgılığı duyuldu.

Laurel döndü ve Jack'in omzuna yumruğunu indirdi, onu cezalandırmak için değil, bir şeye, herhangi bir şeye vurması gerektiği için. "Ona ne olduğunu anlamıyorum!"

"Kıskanıyor."

"Hayır," diye mırıldandı, öfkesi kaslarından sızıp giderken ona yaslandı ve titremeye başladı. "O kadar basit değil."

"Evet, şey..." Derin bir nefes aldı ve kollarını onun omuzlarına doladı, çenesini başının üstüne koydu. "C'est vrai, hayat zor. Hiçbir şey basit değildir..."

Laurel'in hayatında kesinlikle öyle değildi. O, sonsuz bir yükümlülükler ağına dolanmış gibiydi. Adam, onu kurtarmak, en azından bir süreliğine, ona bir mola vermek istiyordu... Onu tamamen kendine ait hissedebilmek için, sanki onun olabileceğini varsaymak için.

"Balık tutmak hariç," dedi, onu bu saatte buraya getiren içgüdüsüne uyarak. "Benimle balık tutmaya hazır mısın, ma petite?"

"Seninle balık tutmaya gideceğimi hiç söylemedim," dedi Laurel, kaşlarını çatarak.

"Tabii ki söyledin. Dün gece." Parmak eklemine kızın çenesinin altına koydu ve yüzünü yukarı kaldırdı. "Sevişirken kulağıma fısıldadın. Seni her yere götürebileceğimi söyledin. Seni balık tutmaya götürüyorum."

Laurel'in pek de güvenmediği bir pirogue ile denize açıldılar. Bezelye kabuğu kadar ince ve sığ olan tekne, yıpranmış selvi tahtalarından yapılmıştı ve körfezin mürekkep gibi siyah, yağlı yüzeyinde mantar gibi sallanıyordu.

Jack, balıkçılık malzemelerini pruvaya yüklerken, Laurel uzun bir süre iskelede şüpheyle durdu.

"Bu şeyin güvenli olduğundan emin misin?"

"Oh, kesinlikle," dedi Jack, teknenin pruvasına bir soğutucu ekleyerek. Pirogu, sanki o hafif yükü bile protesto ediyormuş gibi suya daldı ve sallandı. Jack umursamadan tekneye tırmandı, ayaklarını sabitledi ve ona yardım etmek için elini uzattı. "Eski bir arkadaşım bu piroguyu benim için yaptı. Onun dediği gibi, 'Bu tekne, çiyin üzerinde yüzer.

Laurel, tekneye adımını atarken ve teknenin altında sallandığını hissedince zorlukla yutkundu. Dengede kalmak ve denize düşerse onu da beraberinde çekmek için bir anlığına Jack'in pazılarını tuttu. "O sırada ayık mıydı?"

"Söylemesi zor," dedi Jack, onu teknenin tahta koltuğuna oturturken. Kızın başına kırmızı bir USL Ragin' Cajuns beyzbol şapkası taktı ve ustaca koltuğun üzerinden atlayarak kış tarafındaki itme sopasını aldı. "Yaşlı Lucky Doucet, eskiden biraz çılgındı."

İtildi ve rıhtımdan uzaklaştılar, pirogue buz üzerinde bir bıçak kadar zarif bir şekilde su üzerinde kayıyor gibiydi. Laurel derin bir nefes aldı ve kendini rahatlatmaya çalıştı.

"Eskiden mi?" Büyük boy şapkayı kafasına geri takarak, ona bakmak için arkasını döndü. "Öldü mü?"

"Hayır, o evli. Güzel bir karısı, küçük bir kızı ve bir bebeği daha yolda."

"Meşgul bir adam," dedi Laurel kuru bir şekilde.

Mutlu bir adam, diye düşündü Jack, itme sopasının çatalını çamurlu zemine batırarak pirogue'u ileriye doğru kaydırды. Göğsünde sert, içi boş bir özlem topu yerleşmiş, değerli hava alanını kaplıyordu. O da kaşlarını çatı ve zihnindeki bir çekiçle kendini cezalandırarak onu parçalamak için elinden geleni yaptı. Şansını yakalamıştı ve onu en kötü şekilde mahvetmişti. Bir şans daha hak etmiyordu.

Karanlık düşünceleri zihninden uzaklaştırarak, dikkatini Laurel'a ve onun resmini tamamlamak için henüz bulamadığı tüm küçük yapboz parçalarına çevirdi. Pirogun sert tahta koltuğuna bir debutante'nin duruşuyla oturmuş, bakışları bayounun uzak kıyısını tarıyordu, orada bir timsah güneşleniyordu. Bol giysileri ve ona büyük gelen şapkasıyla bile kadınsı ve zarif görünüyordu. Ona bakıp başını salladı, ağzının bir köşesinde alaycı bir gülümseme belirdi.

O, onun tipi değildi. Hiç de değil. Son zamanlarda genellikle büyük göğüslü, kaygısız, basit zekalı, ondan yatakta iyi bir sevişmeden başka bir şey istemeyen kadınları tercih ediyordu. Laurel Chandler'ın ne isteyeceğini bilmiyordu. O, ondan hiçbir şey istemediğini söylüyordu, ama yine de onu mıknaş gibi çeken bir şey hissediyordu. İçgüdüğü, merakının tehlikeli olabileceğini söylüyordu, ama bu uyarı, çekiciliğın üstesinden gelemeyecek kadar güçlü değildi. Üstelik, kendini beğenmiş bir şekilde, istediğinden daha fazla derinleşemeyeceğini söyledi.

Pirogu ile en sevdiği balık tutma yerine, söğütlerin kıyıları gölgelediğı, levrek, çipura ve crappie balıklarının selvi ağaçları arasında dolaştığı ve sazlıkların ve kamışların kenarındaki durgun suda yüzdüğü bir yere gitti. Laurel oltayı almayı reddetti ve bunun yerine yanındaki kanvas çantadan Evil Illusions'ı çıkardı. Sabah, ağustos böceklerinin cıvıltıları, balık makarasının vızıltısı ve gelecekte tavada kızartılmak üzere mücadele eden balıkların sıçrayışları eşliğinde geçti. Sohbet, esinti kadar düzensiz ve dağınık hale geldi.

Laurel, Savannah'ın patlamasının ardından bu sessizliğı yatıştırıcı buldu. Zorlukla, kız kardeşinin davranışıyla ilgili soruları zihninin arkasına itti ve Jack'in kitabının sayfalarında kendini kaybetmeye çalıştı. Bu zor bir şey değildi. Basit bir Cajun çocuğı gibi görünmesine rağmen, Jack mükemmel bir yazardı, yetenekli ve zeki. Okuyucuyu sanki başka bir boyuta açılan bir kapıdan geçerek hikayeye çekme yeteneğine sahipti. Görsel imgeler keskin ve karanlıktı; duygular o kadar yoğun ve elektrikliydi ki, Laurel'ın tüyleri diken diken oldu. Paragraflar arasında artan korku neredeyse dayanılmaz derecede yoğun. Her şeyi gölgeleyen kötölük hissi aynı anda hem ince, hem sinsi, hem de eziciydi.

Etrafında olup bitenlerle pek ilgilenmediğini, sadece eğlenmek istediğini söyleyen bir adamdan gelen güçlü izlenimler. Hayır, diye düşündü, onun su sümbülü yığınlarının kenarına zarıfçe atış yapmasını izlerken, bu izlenimler, bu karanlık fanteziler Parti Hayvanı Jack'ten gelmiyordu. Diğer Jack'ten geliyordu. Yakıcı bakışları ve tehlikeli aurası olan adamdan. Haydut görünüşünün arkasında sessiz ve dikkatli duran adamdan.

"Bu nereden geliyor?" diye sordu, kıyıya battaniye serip öğle yemeğı için hazırlanırken.

"Ne?"

"Yazdıkların."

Onunla ilgili her şey bir anlığına tamamen durdu, sanki onun sorusu onu tam anlamıyla donduracakmış gibi. Ama o kadar çabuk toparlandı ki, Laurel bu tepkiyi hayal ettiğini düşünmeye başladı.

"Hepsi uydurma," dedi, mavi ekose battaniyenin köşesini düzelterek. "Bu yüzden buna kurgu diyorlar, tatlım."

"Sadece oturup, ellerini klavyeye koyup, böyle şeyler uydurduğuna inanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü çok iyi."

Adam başını küçümseyerek salladı. "Bu bir yetenek, bir numara, hepsi bu." Ne numara ama, diye düşündü acı bir şekilde. Sadece daktilonun başına otur ve damarlarını aç. İçinde kaynayan tüm zehri dışarı akıt.

Laurel battaniyenin üzerine diz çöküp başını bir yana eğerek onu inceledi. "Bazı yazarlar bunun yöntem oyunculuğu gibi olduğunu söyler. Her eylemi ve duyguyu zihinsel olarak yaşadıklarını söylerler."

"Diğerleri ise bunun sayılarla boyama gibi olduğunu söyler."

"Sen ne dersin?"

"Ben, yirmi soru oynamak için çok aç olduğumu söylüyorum," diye homurdandı, dizlerinin üzerinde battaniyenin üzerinde ona doğru ilerledi. Ağzının köşelerinde kötücül bir gülümseme belirdi ve zayıf yanaklarına gamzeler kazındı.

Sinir uçları kırmızı alarında olan Laurel, o yaklaşırken yerinde durdu. Vücudunun canlanıp onun farkına varması ona şaşırtıcı geliyordu. Kalbi hızlandı, göğüsleri ağırlaştı ve elektriklerle karıncalandı.

"Öğle yemeğinde ne var?" diye sordu nefes nefese, adam onun önünde durduğunda, aralarında sadece birkaç santimlik bir mesafe vardı.

"Sen."

Elini hafifçe sallayarak kafasındaki beyzbol şapkasını düşürdü. Sonra Laurel kollarında, onun kucaklamasına dalmış, öpücüğünde kaybolmuştu. Jack'in onu sorduğu sorulardan uzaklaştırmaya çalıştığı aklına geldi, ama onun yöntemine itiraz edemedi. Jack'in dokunuşu, dün geceye kadar içinde uykuda olan bir dizi ihtiyacı uyandırdı. Şimdi bu ihtiyaçlar, özgürlük umuduyla çılgınca sıçrayıp kıvrılıyordu.

Sonra yorgun ve doymuş bir şekilde uykuya daldılar. Jack, bir bacağını Laurel'in bacağına atarak yanına uzandı. Laurel ona doğru döndü ve küçük elini Jack'in göğsüne koydu, sarılmak için çok sıcaktı ama sarılmaya ihtiyacı vardı.

onunla temas kurmak. Ve sessizlik içinde, sıcakta yatarken, ağustos böceklerinin ve ötücü kuşların seslerini ve kendi kalplerinin atışlarını dinlediler.

Laurel'ı geç kalmış bir korku titremesi sardı. Tamamen kaybettiği kontrolün korkusu. Jack'in ona verdiği inanılmaz zevkten duyduğu korku. Hayatının bir döneminde cinselliği sadece olumsuz bir deneyim olarak gördüğü zamanlara dayanan eski bir korku. Artık daha iyi biliyordu, ama eski korkular asla tamamen yok olmazdı, sadece zihnin karanlık köşelerinde saklanır ve ortaya çıkma fırsatını beklerdi. Kasıtlı olarak bu düşüncayı kafasından attı ve gözlerini açarak Jack'e baktı.

Jack elini kaldırıp Laurel'in yanağına dokundu ve saçını geriye doğru itti. "Nereye gittin, 'tite chatte?" diye fısıldadı, kaşlarını çatarak.

"Önemli bir yere gitmedim," dedi, onun bakışlarından kaçarak. "Georgia'ya mı döndün?"

"Hayır."

"Ama zihninde oraya geri dönüyorsun, değil mi?"

Bir an bunun üzerinde düşündü, hayatının o dönemiyle ilgili herhangi bir şeyi açığa vurmanın akılcıca olup olmadığını tarttı. Bir parçası sırları saklamak, geçmişi gizlemek, kendini korumak istiyordu. Ama vücudunun en mahrem yerlerini paylaşmış, onu baş döndürücü bir zevk doruğuna çıkarmış ve birlikte yere inerken onu kollarında güvende tutmuş bir adamdan bir şey saklamaya çalışmak ironik geliyordu. Ona vücudunu açmıştı, şimdi de başka bir parçasını açıyordu, çekinerek, tereddütle, bir bakireden daha savunmasız hissederek.

"Bazen aklıma geliyor," dedi sonunda. Oturup giyinmeye başladı, gereğinden fazla çıplak hissetmek istemiyordu.

Jack kot pantolonunu çekip fermuarını kapattı, düğmeyi iliklemedi. "Bunun hakkında konuşabilir misin?"

O, sanki bu önemli ya da kolay bir şeymiş gibi omuz silkti, oysa ikisi de değildi. "Sanırım gazetelerde okudun."

"Gazetelerde yazarların bir kısmını okudum, ama bu işleri bir iki kez yaşadım, tatlım. Her hikayenin, ses kayıtları ve fotoğraf çekimlerinden çok daha fazlası olduğunu biliyorum."

Giyinmiş olan Laurel, kollarını dizlerine dolayarak battaniyenin üzerine oturdu ve bataklığı izlemeye başladı. Bir grup ağaç ördeği sıkı bir düzen içinde dönerek, kanatlarını kıvrıp ayaklarını uzatarak suya indi.

Aynı anda suya indiler ve birkaç metre kayarak, sonunda yerleşip kürek çekmeye başladılar, aralarında kıkırdarak.

"Her şey üç çocuk ve haftada bir kez toplanan bir 'kulüp' hakkındaki bir hikayeye başladı," diye başladı, içinden gelecek olanlara karşı kendini hazırlayarak. Davanın elinden alınmasından aylar sonra bile, ayrıntılar onu mide bulandırmaya devam ediyordu, görüntüler her zamanki gibi parlak ve çirkin bir şekilde geri geliyordu. Elleri, parmak eklemleri beyazlaşana kadar bacaklarına sıkıca tutundu.

"İddialar inanılmazdı. Çocuk pornografisi. Cinsel istismar. Çocuklar gizlilik yemini etmişti. Konuşurlarsa başlarına neler gelebileceğini göstermek için, küçük hayvanlar onların önünde kesilmiş, öldürülmüş ve parçalanmıştı. Ama sonunda, konuşmazlarsa başlarına neler gelebileceğinden daha çok korkmaya başladılar.

"Kariyer haftasında okullarına gittiğim için bana geldiler. Adalet, doğru olanı yapmak ve gerçek için savaşmak hakkında konuşmuştum." Ağız köşeleri ironik bir şekilde kıvrıldı. "Zavallı küçük şeyler bana inandılar. Ben de kendime inandım."

Hâlâ onları görebiliyordu, spor salonunun zemininden ona bakan tüm o küçük yüzleri, adaletin yerini bulması için çalışmanın gurur ve asaletine dair vaazını dinlerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hâlâ o gurur, kendini haklı görme ve saflık hissini hissedebiliyordu. O zamanlar, yeterince çalışırsa, yeterince güçlü inanırsa, saf bir kalple savaşırsa, doğrunun her zaman galip geleceğine inanıyordu.

"Kimse hikayelerine dokunmamı istemedi. Suçladıkları yetişkinler kusursuzdu. Bir öğretmen, bir diş hekimi, Metodist kilise konseyinin bir üyesi. İyi, saygın vatandaşlar... ama aynı zamanda pedofillerdi," dedi acı bir şekilde.

"Onlara neden inandın?"

Nasıl açıklayabilirdi? Empati duygusunu nasıl tarif edebilirdi? İçinde korkunç bir sır saklamanın ne demek olduğunu biliyordu, çünkü kendisi de bir sır saklamıştı. Sırrı açığa vurmanın ne kadar cesaret gerektirdiğini biliyordu, çünkü kendisi bunu asla başaramamıştı.

Suçluluk duygusu içini bıçak gibi kesiyordu ve acıdan gözlerini sıkıca kapattı. Annesinin öngörülemez mizacına karşı koyacak ya da annesinin sevgisini riske atacak gücü hiç bulamamıştı.

"Anneme söyleme, Laurel. Sana inanmayacak. Söylediğin için senden nefret edecek. Yine kriz geçirecek ve hepsi senin suçun olacak."

Eğer bu kadar korkak olmasaydı, doğru olanı, cesur olanı yapsaydı...

Savannah'ın resmi gözlerinin önüne geldi, dağınık, baştan çıkarıcı, cinselliğinin altında trajik bir umutsuzluk duygusu yatan bir fahişe gibi davranıyordu.

Ayağa kalktı ve suyun kenarına doğru yürüdü, sadece Jack ve sorularından değil, geçmişinden, kendinden de kaçmak istiyordu. O da onu takip etti. Arkasında olduğunu hissedebiliyordu, sırtında onun karanlık bakışlarını hissedebiliyordu.

"Neden onlara inandın, Laurel?"

"Çünkü bana ihtiyaçları vardı. Adalete ihtiyaçları vardı. Bu benim işimdi."

Kendi duygularını inkar etmesi, göğsünde şişen bir balon gibi giderek büyüyen bir baskı hissi yarattı. Bu baskı ciğerlerini sıkıştırdı, kalbini sıkı, boğazını kapattı, gözlerinin arkasına sertçe bastırdı. Bunu daha önce defalarca bastırmıştı. Dr. Pritchard'a bunu dışa vurmaya çalıştığı için sertçe çıkıştı.

"Hiçbir şeyin kefareti değildi. Yapmam gereken bir iş vardı ve ben de yaptım. Çocukluğumun bununla hiçbir ilgisi yoktu."

O ise ona hem acıma hem de hayal kırıklığı içeren uzun, sabırlı bir bakış attı. O da masasındaki kalın psikoloji kitaplarından birini alıp onun yüzüne vurmak istedi.

"Buraya eski hikayelerden bahsetmeye gelmedim. Şu anda olanlar için yardım istiyorum."

"Anlamıyor musun, Laurel? Her şey geçmişle ilgili. Başladığın yer ve orada olanlar olmasaydı, bugün bulunduğun yerde olmazdın."

"Hiçbir şeyin kefareti için çabalıyorum!"

Nefes almaya çalıştı, ama ciğerleri nemli havayı almaya yetmedi. Basınç o kadar büyüktü ki, patlayacak mı diye endişelenmeye başladı.

Kontrol. Kontrole ihtiyacı vardı.

Acımasızca, diğer düşünceleri bir kenara itip, Jack'i tatmin edecek ve duygusal katılımını en aza indirecek şekilde sadece gerçekleri anlatmaya odaklanmaya çalıştı.

"Davayı hazırlamak için gece gündüz çalıştık. Kanıtlar vardı, ama hiçbirini doğrudan sanıkla ilişkilendirilemiyordu. Ve tüm bu süre boyunca, toplumdan sempati toplamaya çalışıyorlardı,

cadı avının kurbanı olduklarını, benim de onların sırtına binip eyalet başsavcılığına tırmanmaya çalıştığımı iddia ederek toplumun sempatisini kazanmaya çalıştılar." İçinde biriken öfkeyi dizginlemeye çalışırken elleri sıkıca yumruklandı. Tüm vücudu öfkenin gücüyle titriyordu. "Tanrım, o kadar kurnaz, o kadar zeki, o kadar kendini beğenmişlerdi ki!"

Çok kötüydüler.

Kötülüğe inanıyorsun, değil mi Laurel?

Çılgılık atma isteğine karşı dişlerini sıktı.

... ve iyilik kötülüğe karşı galip gelmelidir...

"Elimizde sadece çocukların ifadeleri vardı."

Ciğerleri patlayacakmış gibi hissederek, nefesini yarıda kesti.

"Çocuklar güvenilir tanıklar olarak kabul edilmez."

Anlatmaya zahmet etme, Laurel. Kimse sana inanmayacak.

"Parker, eyalet başsavcısı..." Sanki çok hızlı koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Cildini ince bir ter tabakası kaplamıştı, yapışkan ve soğuktu. "Davayı benden aldı... Politik olarak patlayıcı bir durumdu... Benim... Benim... Bununla başa çıkamayacağımı söyledi..."

Jack ona yaklaştı, kalbi onun kalbi gibi, onun için çarpıyordu. Etrafındaki gerginliği, havadaki elektrikle kırılğanlığı hissedebiliyordu. Elini omzuna koymak için uzandı ve sanki ona şok vermiş gibi irkildi.

"Elinden gelenin en iyisini yaptın," dedi yumuşak bir sesle.

"Kaybettim," diye fısıldadı, sözleri kırbaç gibi çıkıyordu, acısı neredeyse elle tutulur gibiydi. Şiddetle titreyerek yumruklarını kaldırdı ve şakaklarına sertçe bastırdı. "Onlar suçluydu."

"Elinden geleni yaptın."

"Yeterli değildi!" diye bağırdı.

Ördekler kanat çırparak ve su sıçratarak uzaklaştılar. Sığ sularda balık avlayan ak balıkçılar ve balıkçılar uçarak bayou üzerinde daireler çizdiler ve bu rahatsızlıktan öfkeyle ciyakladılar. Laurel, Jack'in dokunuşundan kaçarak kıyı boyunca koştu, tökezleyerek, hıçkırarak, kaçmak için çılgınca çabaladı ama kaçacak hiçbir yer yoktu. Kumlu toprağa dizlerinin üzerine çöktü ve sıkı bir top haline kıvrıldı, boğazı kuruyan, yüreğini parçalayan hıçkırıklarla.

Jack bir an orada durdu, onun acısının derinliği karşısında şaşkın ve korkmuş bir halde. İçgüdüğü onu uyardı, sanki bir hayvan yangının kokusunu almış gibi. Ona çok yaklaşmak istemiyordu, ona dokunmayı göze almak istemiyordu, ama

bu düşünce aklından geçtikten bir saniye sonra, kızın yanında diz çökmüş, elini kızın başının arkasına koymuştu.

"Hayatım, ağlama," diye mırıldandı, sesi boğuk ve kısık çıkıyordu. "Sen görevini yaptın. Elinden geleni yaptın. Bazı davaları kazanırsın, bazılarını kazanamazsın. Oyun böyle yürür. İkimiz de bunu biliyoruz."

"Bu bir oyun değil!" diye bağırdı Laurel, elini iterek. Gözyaşları arasında ona öfkeyle baktı. "Lanet olsun Jack, bu sistemi alt etmek değil, adalet bu. Anlamıyor musun? Adalet. Bahis tutmadığında omuz silkip çekip gidemem. O çocuklar beni kurtarmamı bekliyorlardı ve ben başarısız oldum!"

Bu, dünyanın ağırlığı kadar büyük bir yükü ve o, bu baskının altında ezildi.

Jack onu nazikçe kollarına aldı ve salladı. Kafasının üstüne öpücük kondurdu, saçlarını okşadı ve onu yumuşakça susturdu. Zaman fark edilmeden, iz bırakmadan geçti.

Adalet, diye düşündü alaycı bir şekilde. Çocukları koruması ve yetiştirmesi gereken insanlar tarafından çocukların kullanıldığı ve istismar edildiği bir dünyada ne adalet vardı ki? Kollarında tuttuğu kadar asil, cesur ve samimi bir kadın, başkalarının günahları yüzünden bu kadar acı çektiğinde ne adalet vardı ki? Kendisi gibi bir adamın, ona teselli sunan tek kişi olmasına ne adalet izin veriyordu?

Onun deneyimlerinde adalet yoktu. Büyürken bunun hiçbir kanıtını görmemişti. Bir avukat olarak, mahkeme sistemini karmaşık bir satranç oyunu gibi oynamak, manevra yapmak, manipüle etmek, strateji ve kurnazlık kullanarak müvekkilini kazanmak için eğitilmişti. Adalet yoktu, sadece ne pahasına olursa olsun zafer vardı.

Eğer adalet diye bir şey varsa, o zaman son derece sadist bir mizah anlayışı vardı, diye düşündü.

On Yedinci Bölüm

Frenchie's Landing'deki rıhtımdan tüm kargaşayı gördüler. Arabalar yolun her tarafına park edilmişti. Oldukça büyük bir kalabalık toplanmıştı. O mesafeden, kötü bir hoparlör sisteminden sadece belirsiz bir ses duyulabiliyordu; tek tek kelimeler değil, sadece ses tonu ve temposunun yükselişi ve alçalışı, ama dün Frenchie's'in karşısındaki yolda boş duran eski Texaco istasyonunda heyecan verici bir şeylerin olduğu gerçeği açıktı.

Laurel, Jack'e bir bakış attı; onun önünde gözyaşlarına boğulduğu için bütün öğleden sonra bunu yapmaktan kaçınmıştı. Jack omuzlarını tembelce kaldırıp indirdi. Haki rengi gömleği açık, beyzbol şapkası başının arkasına kaymış, elinde parlak balıklar asılı duran Jack, kayıtsızlığın resmini çiziyordu.

Karşıdaki olaylarla hiç ilgilenmiyordu. Dikkatini Laurel'a ve onun üzerinde oluşan tuhaf utangaçlığa vermişti. Hiçbir kadın, onun kadar coşkuyla ve çekinmeden gözyaşı dökmezdi. Oysa Laurel, duygusal patlamasından ve ondan uzaklaşmıştı, onun önünde bu kadar savunmasız kaldığı için açıkça utanıyordu.

Kendine hiç müsamaha gösterip göstermediğini merak etti. Kendinden mükemmellik istiyordu, bu da herhangi bir ölümlü insan için ulaşılamaz bir hedefti. Onun uzak durması gereken bir özellikti. Le bon Dieu, onun mükemmellikten çok uzak olduğunu biliyordu. Ama kendini onu bu yüzden takdir ederken buldu. Çok küçük ve kırılgan görünüyordu, ama derin bir güç kaynağı vardı ve ona tekrar tekrar başvurdu ve hiçbir mazereti kabul etmedi.

Bu, senin için söyleyebileceğinden daha fazlası, mon ami.

Park yerinin ezilmiş kabukları üzerinde birkaç metre daha ilerleyerek bara doğru yöneldiler, ancak Laurel'ın bakışları yolun karşısındaki olaylara sabitlenmişti. Seyirciler etrafta dolaşüyor, bir şeyi daha iyi görebilmek için boyunlarını uzatıyorlardı. Belki bir müzayedede, diye düşündü, ancak eski benzin istasyonunda satın almaya değer bir şey gördüğünü hatırlamıyordu. Burası, yetmişli yıllarda petrol ambargosu sırasında tamamen boşaltılmış ve terk edilmişti. Sonra uzaktan bir kelime duyuldu ve onu olduğu yerde durdurdu.

"... lanet olsun!"

Öfkeyle nefesini içine çekti ve öfkeli bir nefesle dışarı verdi. "O orospu çocuğu!"

Jack bir şey söylemeden, omuzlarını dikleştirip, hızlı ve kararlı adımlarla benzin istasyonuna doğru yöneldi. Onu bırakması gerekirdi. Bir saniye orada durdu, tam da bunu yapmaya niyetliydi. T-Grace'e balıkları bırakıp, kendine büyük, soğuk bir bira almak istiyordu. Lanet olası bir arı kovanına burnunu sokmak istemiyordu. Ama Laurel'ın uzaklaşmasını izlerken, Lady Justice'e görme mucizesini yaşatamadığı için göğsüne yaslanıp ağlayan görüntüsünü aklından çıkaramadı.

Kendi kendine küfrederek, damlayan balıkları tutan ipi sıkıca kavradı ve ona yetişmek için koşmaya başladı.

"O, Delahoussayes'lerin mülkünde değil," diye işaret etti.

Laurel kaşlarını çatı. "Orada kira kontratı ve halka açık gösteri yapma izni olsa iyi olur," diye homurdandı, içten içe ikisinin de olmadığını umarak, böylece Kenner'ı onun üzerine salabilecekti.

"Sen üzerine düşeni yaptın, melek," diye tartıştı Jack. "Onu Ovide'nin başından kurtardın, ne kadar mümkünse. Neden onu rahat bırakıp gidip bir şeyler içmiyoruz?"

"Neden?" diye sordu keskin bir sesle. "Çünkü ben buradayım. Ben bir mahkeme memuruyum ve Delahoussayes'lere karşı bir yükümlülüğüm var." Ona sert bir bakış attı. "Git içkini iç. Benimle gelmen gerektiğini söylemedim."

"Espèces de tête dure," diye homurdandı Jack, gözlerini devirerek.

"Evet, öyleyim," dedi, adımlarını hiç yavaşlatmadan. "İnatçılık benim en iyi özelliklerimden biridir."

Baldwin ve takipçileri hiç vakit kaybetmemişlerdi. İstasyonun ön camında duran uzun "Satılık veya Kiralık" tabelası, "Günahı Bırakın. Doğru Yolu Bulun" yazan bir tabelayla değiştirilmişti. Garaj kapısı açıktı ve kapının önüne aceleyle bir sahne kurulmuştu, bu da Jimmy Lee'ye bağırıp çağırırken ve bir o yana bir bu yana yürürken karanlık ve dramatik bir arka plan sağlıyordu.

Takipçileri, sıcaktan rağmen dışarıdaki çatlak betonun üzerinde toplanmış, birbirlerine sıkışmışlardı. Kadınların çoğu onu daha yakından görmek için sahneye doğru itişip kakışıyorlardı, yüzleri güneş yanığı ve hayranlıkla parlıyordu. Jimmy Lee ise ter ve şöhretle sıırıslı, saçları geriye taranmış, şapkası öğleden sonra güneşinde parlak beyaz bir şekilde parıldayarak hepsinin üzerinde duruyordu. Beyaz gömleği sıırıslı, kravatı gevşemiş bir şekilde sahnede dolaşıyor,

takipçilerine, kendi çarmıhlarının ağırlığı altında cesurca yürümeleri için yalvararak, bakanlığı devam ettirmek için bağış yaparak yükünü hafifletmeleri için onları teşvik etti.

"Savaşmaya devam edeceğim, kardeşlerim! Şeytan beni nasıl yok etmeye çalışırsa çalışsın, yolumda ne engeller olursa olsun, savaşmak için inancımın başka hiçbir şeyim olmasa bile!" Beyanını birkaç saniye havada yankılanmaya bıraktı, sonra dramatik bir şekilde iç geçirdi ve omuzları çökmüş bir şekilde durdu. "Ama bu savaşı tek başıma vermek istemiyorum. Sizin yardımınıza, sadıkların, cesurların, dindarların yardımına ihtiyacım var. Kabul etmek ne kadar üzücü olsa da, bizler yüce doların hüküm sürdüğü bir dünyada yaşıyoruz. Gerçek Yol bakanlığı, para olmadan her hafta binlerce inanan kişiye müjdeyi ulaştırmaya devam edemez. Ve bakanlık olmadan ben güçsüzüm. Yalnız başıma, ben sadece bir insanım. Sizler arkamda olduğunuzda, ben bir orduyum!"

İnançlı ve dindar insanlar Baldwin'in oyunculuk yeteneğini alkışlarken, Laurel kalabalığın kenarında dolaşıyordu. Onları öfke ve acıma karışımı bir duygu ile izliyordu; çünkü Baldwin gibi bir şarlatana kulak verecek kadar saflardı ve aynı nedenle onlara acıyordu. İnanacak bir şeye ihtiyaçları vardı. Onları kıskanmıyordu. Ama sapkın bir dolandırıcıya inanmayı seçmiş olmaları, onların kafalarını birbirine vurmak istemesine neden oluyordu.

Kameraları çok geç fark etti. İlk olarak garajın yanına park etmiş minibüsü gördü. Minibüsün üzerinde Baldwin'in haftalık programının yayınlandığı Lafayette kablolu televizyon kanalının logosu vardı. Sonra gözü, izleyiciler için bu gösteriyi kaydeden video kameralardan birine takıldı. O sırada kalabalığın neredeyse en önüne gelmişti ve Baldwin onu çoktan fark etmişti.

Fanatikliğin ışıyla parıldayan altın rengi bakışları, bir spot ışığı gibi ona yöneldi ve cümlesinin ortasında sözünü kesti. Onun sessizliği her geçen saniyeyle kalabalığın beklentisi artıyordu. Ucuz ses sistemi, düşük, uğultulu bir vızıltıyla her şeyi vurguluyordu.

Laurel donakaldı, kameraman ve Jimmy Lee ona doğru ilerlerken kalbi hızla çarpmaya başladı. Kameranın tek gözünün ona yakınlaştığını, Baldwin'in bakışlarının sıcaklığını, kalabalığın tek tek ona dönmesiyle yüzlerce çift gözün ek ağırlığını hissedebiliyordu. Kendini hazırladı ve yavaşça derin bir nefes aldı.

"Bayan Laurel Chandler," dedi yumuşak bir sesle. "Zeki ve derin inançları olan bir kadın. Aldatma yoluyla Şeytan'ın tarafında savaşılmaya çekilen iyi bir kadın."

Kalabalıkta hayret ve fısıltılar yükseldi. Laurel'a en yakın duran kadın, koruyucu bir hareketle göğsüne elini koyarak geri adım attı.

"Yargıç Monahan bu karşılaştırmadan pek hoşnut olmayacaktır," dedi Laurel alaycı bir şekilde kollarını kavuşturarak. "Ama siz, aldatma yoluyla iyi insanları kendine çeken bir uzman olarak, muhtemelen bu durumdan keyif alıyorsunuzdur."

Onu duyabilecek kadar yakın olanlar homurdanmaya ve yuhalamaya başladı. Baldwin eliyle bir hareket yaparak onları susturdu. "Yargılamayın, inananlar!" diye bağırdı. "Sonsuz bilgeliğiyle, Mesih bile size zarar verenleri affetmeyi öğütlemiştir. O bana affetme konusunda öğütler vermiştir..."

"Yasa konusunda da sana öğüt verdi mi?" diye sordu Laurel. "Bu mülkte bulunup bu toplantıyı düzenleme hakkın var mı?"

Baldwin'in gözlerinde çirkin bir ışık parladı. Onun ilahi ilhamla söylediği sözleri kesmesinden hoşlanmamıştı. Zor durumdasın, Jimmy Lee.

"Her hakkımız var, kayıp kardeşim," dedi sertçe. "İnsanlar tarafından verilen yasal haklarımız var. Tanrı'nın kendisi tarafından verilen ahlaki haklarımız var, bu mütevazı ortamda toplanmak ve..."

"Uygun ortam," diye Jack yavaşça konuştu. Laurel'ın yanından geçerek Jimmy Lee'nin sahnesinin kenarına tembelce yaslandı, elinde hala balık demeti sallanıyordu. "Sen beni hep sinirlendirirsin, Jimmy Lee."

Mikrofon son sözlerini yakalayacak kadar yakındı ve sadece meraktan gelen kalabalığın arkasındaki insanlar kahkahalara boğuldu.

Jimmy Lee'nin yüzü, yapay bronzluğunun altında koyu kan kırmızısına döndü. Platformuna tembelce yaslanan adama alaycı bir bakış atmamak için kendini zor tutarken ağzı hafifçe titredi. Lanet olsun Jack Boudreaux'ya. Lanet olsun Laurel Chandler'a. Sorun çıkaran oydu, küçük sürtük. Boudreaux sadece onun peşinden koklayarak gelmişti. Ama Laurel Chandler'ın tüm kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak istese de, Jimmy Lee kendini kontrol etti. Takipçileri, onun gibi bir kadına saldırıya tahammül edemezdi. Boudreaux ise bambaşka bir türden bir adamdı.

İçinden vahşi, acımasız bir gülümsemeyle gülümsedi. "Öyle mi, Bay Boudreaux?" diye sordu. "Kitaplarınızın bana ne yaptığını söyleyeyim mi? Her iyi Hıristiyan gibi beni de hasta ediyor ve tiksindiriyorlar. İçeriği iğrenç,

vahşidir, kötülüğü yüceltir ve Şeytan'ın yöntemlerini öğretir. Yoksa bu kötülük yolundan vazgeçtiğinizi mi söylemeye geldiniz?"

Jack'in yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. Balığını Jimmy Lee'nin kanat uçlarına attı, onu geriye doğru kaydırıldı ve sahneye atlayarak bacaklarını kenardan sarkıtarak oturdu. "Haydi ama Jimmy Lee, bu sanki sana insanların parasını çalmayı bıraktın mı diye sormak gibi bir şey. Sorunun ifade ediliş şekli, inkarın suçun kabulü olduğu anlamına geliyor. Önceki hayatımda avukat olduğum için, cevap vermemenin daha iyi olduğunu biliyorum." Başını eğdi ve Baldwin'e, camı kesebilecek kadar sert ve keskin, acımasız, kötü bir gülümseme attı. "Ben, senin okumayı bildiğini duyduğuma çok şaşırdım."

Kalabalığın arkasından bir kahkaha seli yükseldi ve öne doğru yayıldı. Jimmy Lee, küfürler yağarken çenesini sıktı. Mikrofonu yumruğuyla sıkıca kavrararken, Boudreaux'nun nefes borusunu ezdiğini hayal ederek kendini kaptırdı.

"Kötülük gülünecek bir şey değildir," dedi sert bir sesle. Onu dinlemek için toplanmış küçük insan denizine bakışlarını çevirdi ve Jack'i sertçe işaret etti. "Çocuklarımızın bu adamın anlattığı çarpık ve ahlaksız hikayelerle büyümesini mi istiyoruz? Cinayet, sakatlama ve korkunçluklarla dolu, ahlaklı insanların hayal bile edemeyeceği hikayelerle!"

"Hey, Jack!" Leonce tozlu eski benzin pompaları yakınından seslendi. "O kitabın adı ne?"

"Evil Illusions!" Jack gülerek bağırdı. "Her yerde 5,99 dolara satılıyor!"

"Ve o gülüyor ve bu pislikten para kazanıyor!" Jimmy Lee, diğerlerinin kahkahalarının üstüne, dindar insanlara doğru bağırdı. "Böyle hasta bir zihin başka ne tür günahlar işleyebilir? Bu ülkede kadınlara ve çocuklara karşı işlenen suçları her gün duyuyoruz. Kendi Acadiana'mız, kadınlarımızı takip edip öldüren bir hayvan tarafından terörize ediliyor. Ve bu tür yaratıklar suçlarını işlemek için fikirlerini nereden alıyorlar?"

Jack'in yüzündeki sırıtiş kayboldu. Baldwin'in bakışlarına karşı koydu, bakışlarını hiç kesmeden ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeyi kapatarak balığı kenara itti. Ondandır sıcak dalgalar halinde düşmanlık yayılıyordu.

"Ağzını dikkatli kullan, vaiz," diye homurdandı ve Baldwin'in mikrofonunu nazıkçe kenara itti. "Benim gibi hasta bir zihnin ne tür bir intikam alacağını asla bilemezsin."

Jimmy Lee, Jack'in sinirine dokunarak küçük bir zaferin tadını çıkardı ve etrafındaki kalabalığın güvencesinden gelen bir kendini beğenmişlikle Jack'in sert bakışlarına karşılık verdi. "Senden korkmuyorum, Boudreaux."

"Öyle mi?" Jack kaşlarını kaldırdı. "İftira davası' kelimesinden korkmuyor musun? Korkmalısın Jimmy Lee, çünkü avukatlarım seni doğal olmayan hayatının geri kalanında mahkemede bağlayabilirler. Sana işlemek için bir çömlek bile bırakmam ve bu vaizlik numaran boşa gider."

Baldwin gözlerini kısarak çenesini sıktı. "Burası özgür bir ülke, Boudreaux. Eğer çöp okumak dengesiz zihinleri tarif edilemez eylemler yapmaya ittiğini düşünüyorsam, bunu söyleyebilirim."

"Uh-huh. Ve eğer o tarif edilemez eylemlerle bağlantılı olarak benim adımlı anarsan, seni dövme hakkım olur - mecazi olarak konuşursak." Timsah gibi sırttı ve Jimmy Lee'nin elini kaldırarak mikrofonun sonraki sözlerini almasını sağladı. "Belki de içimdeki şeytanları kovmaya çalışmalısın, Jimmy Lee. Onları domuzlara falan sok. İnsanlara paralarının karşılığını ver." Baldwin ona öfkeyle baktı. "Hayır mı? Peki, sorun değil, Jimmy Lee."

Eğilip balıkların olduğu ipi kaptı ve Jimmy Lee'ye sertçe savurdu. Baldwin tepki verecek zamanı bile bulamadı, sümüksü kütleyi karnına alarak homurdandı ve yüzünü buruşturdu.

"İşte oldu," dedi Jack. "Şimdi kendine birkaç somun ekmek al, belki o mucizeyi gerçekleştirebilirsin."

Kalabalığın arkasından kahkahalar yükseldi. Laurel elini ağzına bastırdı ve kendini tutmaya çalıştı. Jack sahneden atladı ve ona doğru yavaşça yürüdü, gömlek cebinden bir sigara çıkardı ve dudağına taktı.

"Sen çok kötüsün!" diye fısıldadı Laurel, Jack onu bir kolundan tutup kalabalığın içinden uzaklaştırırken.

Karanlık gözleri yaramazlıkla parıldarken, ona yan bakış attı. "Bu beni bu kadar iyi yapan şey, tatlım," dedi yavaşça. "Şimdi bana borçlu olduğun içkiyi içmeye gidelim."

Yola doğru üç adım bile atmamışlardı ki, korkunç bir çığlık havayı yırttı; kulakları tırmalayan, kan donduran, kemiklere işleyen bir ses. Laurel titreyerek ve sarsılarak kendini toparladı, eli Jack'in kolunu kavradı, kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Arkasında kalabalığın mırıldandığını, nefes nefese kaldığını, dönerek beton zeminde ayaklarını sürttüğünü duyabiliyordu. Sonra çığlık tekrar tekrar duyuldu. Frenchie's'den geliyordu,

korkunç, keskin bir çığlıktı ve içinde herkesin içgüdüsel olarak anladığı bir not vardı ve herkes nefesini tutarak bekledi.

Laurel, Partout Parish'in ön tarafta park etmiş devriye arabasını görünce Jack'in kolunu daha sıkı tuttu. Şerif Kenner bardan çıkıp merdivenlerden indi, aynalı pilot güneş gözlükleri güneşte parıldıyordu. Binanın yan kapısı çarptı ve sörf şortu ve neon yeşili gömlek giymiş zayıf bir genç adam parmaklıktan atladı ve şeytan peşindeymiş gibi koşarak park yerinden geçti, yüzü bembeyaz, gömleğinin etekleri uçuşuyordu.

Ön kapı tekrar açıldı ve T-Grace kendini galeriye attı, "Bebeğim! Bebeğim!" diye bağırarak. Dizlerinin üzerine çöktü, yumruklarını yere vurup durdu, ruhunun derinliklerinden gelen çılgın, korkunç hıçkırıklar kopardı. Sonra Ovide, kör bir adam gibi yolunu bulmaya çalışarak galeriye çıktı. Eşini elleriyle buldu, arkasına çöktü, yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi ve "Bon Dieu avoir pitié!" diye bağırdı.

"Oh, Tanrım, Jack," diye fısıldadı Laurel, gözyaşları boğazına dolup gözlerine baskı yapıyordu. Ona döndüğünde içinde kabaran duygu, şüphesiz kederdi ve beyninin küçük, bağlantısız bir kısmı, henüz açıklanmamış bir şeye bu kadar güçlü tepki veren bedenin yeteneğine hayret ediyordu.

Saniyeler sonra bardan koşarak çıkan genç adam haberle geldi: Pazar gecesinden beri görülmeyen Annie Delahoussaye-Gerrard bulunmuştu. Çıplak, işkence görmüş cesedi, iki yürüyüşçü tarafından nehir kıyısında bulunmuştu.

Cinayet, Bayou Breaux kasabasını derinden sarsmıştı. Bayou Strangler'ın dehşeti Acadiana'nın diğer bölgelerini etkisi altına alırken, buradaki sakinler kendilerini güvende hissediyorlardı. Partout Parish, kötü şeylerin yaşanmadığı, güvenli bir sığınak, büyümlü bir yer gibi görünüyordu. Annie Delahoussaye-Gerrard'ın son nefesini vermesine kadar geçen sürede, güvenlik yanılması ortadan kalkmıştı. Dünya eksenini üzerinde sallanmaya başladı ve Bayou Breaux sakinleri çaresizce tutunacak bir şey aradılar.

O akşam sokaklar terk edilmişti. İşyerleri erken kapandı. İnsanlar ailelerinin yanına gitmek için evlerine döndü. Daha önce hiç kilitlenmemiş kapılar, bayou'nun karanlık, sisli kıyılarında gizlenen kötülüğün tehdidine karşı sürgümlü kapılarla kapatıldı.

Kederinden teselli edilemeyen T-Grace, yatağına taşınmak ve sakinleştirici verilmek zorunda kaldı. Sanki haber telepatik dalgalarla onlara ulaşmış gibi, Delahoussaye çocuklarının geri kalanı da gelmeye başladı. Aile, yas tutmak, birbirlerine güç vermek, hep birlikte büyüdükleri küçük evi doldurmak ve kaybolan o yüzün bıraktığı boşluğu doldurmak için bir araya geldi.

Bar açık değildi, ama düzenli müşterilerin bir kısmı, Delahoussaye klanının evinde olduğu gibi, içeride toplandı. Onlar bir nevi aileydi: Leonce ve Taureau, Dede Wilson ve yarım düzine kadar başka kişi. Annie de onlardan biriydi ve şimdi hepsinin hayatından koparıldı, geride yırtık pırtık, çirkin bir boşluk bıraktı.

Leonce barın başına geçti ve her zamanki kaygısız gülümsemesinden eser olmadan içkileri dağıttı. Panama şapkası saygıdan çıkarıp ön kapının yanındaki askıya asmıştı ve marka haline gelmiş aloha gömleğini kasvetli siyah bir tişörtle değiştirmişti. Grubun geri kalanı barda veya barın yakınında oturuyordu, Jack hariç herkes dans pistini ve sahneyi kaçınıyordu. Jack piyano taburesine oturmuş, Wild Turkey içiyor ve küçük Evangeline akordeonuyla hüzünlü şarkılar çalıyordu.

Laurel, köşedeki bar taburesinden onu izliyordu. Başı eğik oturmuş, zarif elleri enstrümanı çalıyor, o kadar dokunaklı notalar çıkarıyordu ki, sanki ağlıyor gibiydi. Duyurudan bu yana ne ona ne de kimseye on kelime bile söylememişti. Fiziksel olarak orada olmasına rağmen, Laurel onun içine kapandığı hissinden kurtulamıyordu. Kendini içine çekmiş, tüm kapıları ve panjurları kapatmıştı, tıpkı evlerini kilitleyen Bayou Breaux sakinleri gibi. Yüzü sert, boş bir maske gibiydi, hiçbir şey ifade etmiyor, hiçbir şey vermiyordu. Onu kızdıran adamdan ya da ağlarken ona sarılan adamdan eser yoktu. Başparmağını ısırarak onun nereye gittiğini merak etti... ve onun onsuz oraya gitmemiş olmasını diledi.

Yine bir yabancı gibi hissediyordu. Diğerlerinin hepsinin onları birbirine bağlayan Annie ile ilgili anıları, ortak hikayeleri ve ortak deneyimleri vardı. O Annie'yi tanıımıyordu. Yakın zamana kadar, hayatı Frenchie's gibi bir yeri ikinci evi olarak gören insanlarla hiç kesişmemişti.

Çocukluğundan eski bir duygu geri geldi, kendisi ve Savannah'nın aynı pazar kıyafetlerini giyip kilisenin önündeki kaldırımında durdukları, diğer çocuklar kilise bahçesinin yanındaki parkta koşup oynarken özlemle onları izledikleri bir anı.

"Biz de oynayabilir miyiz anne?"

"Hayır, canım, güzel elbiseni kirletmek istemezsin, değil mi?" Vivian, kızlarıninkine uyan kırmızı-beyaz puantiyeli bir elbise giymiş, başına zarif, geniş kenarlı beyaz bir şapka takmış, eğilip Laurel'ın kulağının arkasındaki bukleleri düzeltmişti. "Ayrıca, canım, onlar senin oynamaman gereken türden çocuklar."

"Neden?"

"Saçmalama, Laurel." Laurel'ın midesini her zaman düğümleyen o kırılgan gülümsemesini gösterdi. "Onlar sıradan çocuklar. Sen bir Chandler'sın."

Aptalca bir anı, diye düşündü, kalan kırılganlığını bastırmaya çalışarak. Bu, Delahoussayes ailesi için trajik bir dönemdi; kendine acımaya hakkı yoktu. Ayrıca, akli başında hiç kimse yas tutanların arasına katılmak istemezdi.

"Al bakalım."

Laurel başını kaldırdı ve Leonce'nin barın önüne koyduğu süt bardağına gözlerini kırptı.

"Büyükbabamda ülser vardı," dedi yumuşak bir sesle. Dirseklerini bara dayadı ve ona doğru eğildi, bilgili bir bakışla koyu renkli kaşını ve onu kesen yara izini kaldırdı. "Senin yaptığın gibi karnını ovardı. Yerel traiteur'un ona verdiği lahana suyu bittiğinde süt içerdi."

Laurel, dalgınlıkla karnına bastırıldığı eline suçlu bir bakış attı. "Ben iyiyim," dedi, iki eliyle soğuk bardağı kavrayarak. "Ama yine de teşekkürler, Leonce."

Sigara içti ve soluk bir duman bulutu çıkararak odanın karşısındaki boşluğa bakarak içini çekti. "Onun gittiğine inanamıyorum, bizden öylece alıp götürüldü," dedi parmaklarını şıklatarak.

"Yakın mıydınız?"

Adam hüzünle gülümsedi. "Herkes Annie'yi severdi."

Laurel sütünü yudumlarken Jack'e göz ucuyla baktı ve onun Annie'yi sevip sevmediğini merak etti. "Evliydi, değil mi?"

"Evet, ama Tony ona iyi davranmadı, yani her şey bitti, anlarsın ya."

Sigara içti ve izmariti Jax Beer küllüğüne attı. Bir an için anılarına daldı, elini kaldırıp dalgın dalgın yanağındaki yara izini ovuşturdu. "Annie, eğlenmeyi severdi," diye mırıldandı. "Kötü bir kız değildi. Sadece eğlenmeyi severdi, hepsi bu."

Yani, ona kötü davranan kocasını aldattı. Laurel'in zihni otomatik olarak gerçekleri sıralayıp dosyaladı, teoriler oluşturdu. Eski bir alışkanlık. Kendi çapında rahatlatıcıydı. Trajediye anlamlandırmak, bir tür teselli ve rahatlama sağlıyordu. Cinayetler çözülebilirdi. Adalet yerini bulabilirdi.

Ama hiçbir şey Annie'yi geri getiremezdi.

Mutfağın yanındaki yan kapı açıldı ve Ovide bir zombi gibi içeriye sendeledi. İri yapısına rağmen yirmi yaş daha yaşlı ve zayıf görünüyordu. Başını çevreleyen saçları gümüş rengi bir aura içinde parlıyordu. Yüzündeki kırmızı renk kaybolmuş, cildi hayalet gibi gri bir ton almıştı.

Konuşmalar kesildi ve herkes ona umutla baktı. Akordeonuna eğilmiş "Valse de Grand Mèche" çalan Jack hariç herkes. Ovide, sanki nerede olduğunu ve orada ne yaptığını bilmiyormuş gibi, kaybolmuş ve şaşkın bir şekilde orada duruyordu. Leonce yanına gidip kolunu tuttu ve ona Fransızca olarak yumuşak bir sesle konuştu. Dinlemiyor gibi görünüyordu, ama barda konuşmak için toplanmış insanlara, kendini ayrı tutan Jack'e bakıyordu. Sonunda bakışları Laurel'da durdu.

"Viens ici, chérie," diye mırıldandı ve elini ona doğru uzattı. "T-Grace, seni görmek istiyor."

Laurel, arkasında daha olası birinin olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden bakmaktan zorlukla kendini alıkoydu. "Ben mi?" diye mırıldandı, göğsüne dokunarak.

"Evet, gel. Lütfen."

Ağır, kara bir önsezi onu ezip geçerken, ironik bir şekilde sonunda dahil edileceğini düşünerek taburesinden kaydı.

Delahoussaye'lerin evine mutfaktan girdiler, burası evin en büyük odasıydı. Uygunsuz bir şekilde neşeli ve aydınlık olan odada, kahvenin zengin aroması ve étouffée'nin baharatlı kokusu havada asılı kalmıştı. Duvarlar sarı-beyaz kareli kağıtlarla kaplıydı ve plastik dua eden ellerden Las Vegas'tan gelen yüksüklerden sincap ve tavuk şeklindeki tuzluk ve karabiberliklere kadar akıl almaz bir dizi biblo vardı. Bunların hepsi Laurel'a acı verici derecede tatlı ve bu evde çocuklarını yetiştiren kadın hakkında çok fazla şey ifşa eden şeyler olarak geldi.

Delahoussaye'lerin çocukları ve torunları, odanın ortasındaki uzun hasat masasının kenarındaki bankları doldurmuştu. Uykulu gözlü çocuklar, ebeveynlerinin veya büyük kardeşlerinin kucağında oturuyordu. Floresan ışığın parlaklığı, yüzlerindeki renkleri silip, ağlamaktan kızarmış ve kızarmış gözlerini vurgulamıştı.

Laurel, onların ailesini kıskanıyordu, ama etraflarını saran yas havasını kıskanmıyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, hem kaybettikleri için hem de bu özel anlarına izinsiz girdiğinden dolayı özür dileyerek.

Sözleri, Annie'nin ikiz elma yanakları ve burgu bukleleri olan, iki beden küçük bir tişört giyen bir kadından gözyaşları seline neden oldu. Kaslı bir koca, kollarını kadının ve kucağında oturan koyu saçlı bebeğin etrafına doladı ve ikisini de salladı. Masanın diğer ucunda, T-Grace'in daha genç bir versiyonu aniden ayağa kalktı ve Laurel'a doğrudan baktı.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi otomatik olarak. "Bize taze kahve yapayım."

İçindeki şeytanlardan bir adım önde olmak isteyen birinin çılgin enerjisiyle bu işe koyuldu. Laurel bu işaretleri deneyimlerinden tanıyordu ve empati duyduğunu hissetti, sınırlı gücünü çekip götürüyordu.

Ovide'yi daracık oturma odasına kadar takip etti. Orada, on yaşlarında iki çocuk yerde oturmuş, ses seviyesi o kadar düşük ayarlanmış bir televizyonda, aktörlerin fısıldıyor gibi görüldüğü, eski bir Star Trek tekrarını izliyorlardı. Bir bebek, yeşil kareli kanepede uykuya dalmıştı. Yüzü ve ağzına bastırıldığı yumruğu hariç tüm vücudunu kaplayan turuncu bir battaniyeye sarılmıştı ve parmağını emiyordu.

T-Grace, Beauvoir'da dolap olarak kabul edilebilecek bir odada yatakta yatıyordu. Komodinin üzerindeki kırmızı camlı İspanyol tarzı lambadan gelen zayıf ışık, altın plastik mumluklar ve gösterişli metal kelebeklerin sergilendiği taklit ceviz panellerden yansıyor. Naftalin ve ucuz parfüm kokusu havayı kaplamıştı. Giysiler katlanıp, kullanılabilir her yüzeye dengesiz bir şekilde yığılmıştı, bu da daracık odaya Salvation Army mağazasındaki bir depo dolabı hissi veriyordu.

Laurel kapıdan içeri girdiğinde, nefesi boğazında düğümlendi. İlk düşüncesi, T-Grace'in şok ve kalp kırıklığından öldüğüydü ve Ovide'nin onu cesedi görmek için neden buraya getirdiğini merak etti. Kadın yarım düzine yastığa yaslanmış yatıyordu, şişkin gözleri boşluğa bakıyordu, ince ağzı sarkmıştı, sanki cümlesinin ortasında yere yığılmış gibiydi. Turuncu saçları, başının etrafında ince, dağınık tutamlar halinde dikilmişti. Sonra kıpırdadı, yeşil şönil yatak örtüsünden elini kaldırdı ve Laurel kendini zorlayarak odanın içine doğru ilerledi.

"Çok üzgünüm, T-Grace," dedi yumuşak bir sesle, kadının elini tutup yatağın kenarına oturdu.

T-Grace, sakinleştirici ilaçların etkisiyle fazla bir şey yapamayacak halde, başını yastıkta bir yandan diğer yana çevirdi. "Zavallı, zavallı bebeğim. O bizden gitti. Bu dünyadan gitti," diye mırıldandı. "Buna dayanamıyorum."

"Dinlenmeye çalışmalısın," diye fısıldadı Laurel, bir annenin acısını dindirebilecek uygun kelimeleri bulamadan.

"Çocuğunu kaybetmenin acısı gibisi yoktur," dedi T-Grace, gözleri dolarken. Gözyaşlarını silmek için hiçbir hareket yapmadı. Gözyaşları çökmüş yanaklarından aşağı akıp çenesine doğru süzüldü. Kalan azıcık enerjisini konuşmaya yoğunlaştırdı. "Onun yerine kendimi yüz kez feda ederdim."

Laurel dudağını ısırды ve elinde çok zayıf görünen eli sıkıca tuttu.

"Bunun bedelini biri ödemeli."

"O adamı yakalayacaklar," dedi Laurel, T-Grace'i yatıştırmak ve kendini rahatlatmak için. Birisi bedelini ödeyecekti. Adalet sonunda galip gelecekti. Öyle olmak zorundaydı.

Ama Annie için yeterince çabuk olmazdı.

T-Grace onun yüzüne dik dik baktı, gözlerinde eski ateşinin bir parıltısı belirdi. "Bize yardım edecek misin, chère, yoksa ne yapacaksın?"

Panik Laurel'ın midesine yumruk gibi indi. "Ne yapabilirim ki, T-Grace? Ben şerif yardımcısı değilim. Avukata ihtiyacın yok." Bana ihtiyacın yok. Lütfen, lütfen, beni bu işe karıştırma.

"Ovide ve ben, o ahmak Kenner'a güvenmiyoruz," dedi T-Grace. "Git ve zavallı bebeğimiz Annick'e doğru davranıp davranmadığını kontrol et."

Laurel başını salladı. "Oh, T-Grace..."

T-Grace son gücünü topladı ve öne atıldı, ölüm kadar soğuk ve kemikli elleriyle Laurel'ı yakaladı. "Lütfen, Laurel, bize yardım et!" diye haykırdı, sesinde çaresizlik vardı. "Lütfen, chère, s'il vous plait!"

Bu sözler Laurel'ın kafasında yankılandı, her gece uykusunda duyduğu yalvarışlarla çelişti. T-Grace yastıklara geri düşerken, Laurel ayağa kalktı ve yataktan uzaklaştı, kaçmamak için kendini zor tuttu. Gözleri ve boğazı yaşlarla doldu, ama mantığıyla onlara karşı koymaya çalıştı. Bu, Scott County'deki durumdan farklıydı. Soruşturmayı üstlenmeyecek ya da ispat yükünü omuzlamaya çalışmayacaktı. Tek istedikleri, onlar için gözlerini dört açmasıydı.

Yine de, ilk ve en güçlü içgüdü, kendini korumak için hayır demekti.

Bencil. Korkak. Zayıf.

"Lütfen, bize yardım et,

Laurel..."

"O çocuklar için asla adalet sağlayamayacaksın... git ve başka biri için adalet sağla..."

T-Grace'e baktı, yatakta bir ceset gibi yatıyordu, keder onu inanılmaz enerjisinden mahrum bırakmıştı. Sonra kapıda duran Ovide'ye döndü, yaşlı, kaybolmuş ve çaresiz görünüyordu. Kendi zayıflığını aşabilirse, onlara küçük de olsa yardım etme gücü vardı.

"Elimden geleni yapacağım."

Laurel bara geri döndüğünde Jack akordeonu bırakıp piyanoya geçmişti. Parmakları yavaşça, huzursuzca hareket ederek tuşları okşuyordu. Başı geriye eğilmiş, gözleri kapalıydı. Boogie-woogie çalmak için daha uygun olan eski dik piyano, Beethoven'ın Ayışığı Sonatı'nın açılış bölümünü fısıldıyordu; karanlık, kasvetli, sessiz, hüznü.

Laurel yan kapıdan içeri girerken, sohbet etmek için toplanmış olan son insanlar da ön kapıdan çıkıyorlardı. Sadece Jack ve Leonce kalmıştı, Leonce ışıkları kapatıyor, sandalyeleri kaldırıyor ve süpürüyordu.

Süpürgesine yaslanarak ona baktı, yaralı yüzü gölgelerin içinde, arkasında kırmızı neon ışıklı bir Dixie tabelası parlıyordu. "Hey, chère, eve bırakayım mı?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Bence Jack'in direksiyona geçmesi iyi olmaz, sence de öyle değil mi?"

"Sorun değil, Leonce," diye mırıldandı. "Arabayla gelmedik. Uzun bir yürüyüş ikimize de iyi gelir."

Kız, onun yüzündeki ifadeyi okuyabilmeden, Leonce bakışlarını süpürgeci kollarına indirdi ve tekrar süpürmeye başladı. "Sen bilirsin."

Laurel ellerini şortunun ceplerine soktu ve sahneye doğru yürüdü. Jack, piyano bankına yanına oturduğunda bile onun varlığını fark etmedi. Trans halinde bir adam gibi çalmaya devam etti, uzun parmakları sararmış tuşları bir sevgilinin özeniyle okşuyordu. Şarkı yükseliş alçaldı, melodiler birbirine dolandı, Laurel'ı sardı ve onu başka bir dünyaya, keskin bir hüznü ve acı-tatlı duyguların dünyasına çekti. Her nota özlemle doluydu. Sessizlikleri ezici bir acı doldurdu.

Bu, diğer Jack'in, hayalet gibi gözleri ve tehlike-yalnızlık, ıstırap, sanatçılık aurası olan adamın arkasında saklı olan şeydi. Farkına varma

onun içindeki derin bir teli çaldı ve acıdan gözlerini kapattı. Başka kaç katman vardı? Kaç tane Jack vardı? Hangisi bu adamın özünde yer alıyordu? Hangisi onun kalbini elinde tutuyordu?

Sorulara zihnini kapattı ve başını onun omzuna yasladı, duygularından çok etkilenmiş, düşünemeyecek kadar. Bütün akşam kendini sıkı bir kontrol altında tutmuş, Annie'nin cinayetine ya da o zamandan beri yüzeye çıkmaya çalışan duygulara tepki vermemişti. Ama şimdi, onu ağlarken gören bir adam dışında tanık olmadığı için, mücadeleyi bıraktı. Duygular göğsünden boğazına yükseldi ve orada sert bir yumru olarak tıkanıp kaldı. Gözyaşları sel gibi değil, acı verici, cılız bir damla olarak akmaya başladı, kirpiklerini ıslattı ve yanaklarını nemlendirdi.

Jack'in elleri, parça sona yaklaşırken klavyede yavaşladı. Parmakları son nota için aşağı kayd, karanlık geçmişten gelen bir sesin yankısı gibi titreyen ve havada asılı kalan düşük bir minör akor.

"Onu seviyor muydun?" Laurel, izni olmadan soruyu ağzından kaçırdı. Cevabını beklerken nefesini tuttu.

"Onunla yattım mı demek istiyorsun?" diye düzeltti Jack. Piyanonun siyah üst paneline bakarak, hiçbir şey görmemeye çalıştı, ne ahşabı, ne Annie'nin güneş gibi parlayan gülümsemesinin hayaleti, hiçbir şey. "Evet, tabii," dedi, sesi düz ve duygusuzdu. "Birkaç kez."

Cevabı onu incitti, ama kendine bunun olmaması gerektiğini söyledi. O bir zampara, bir kadın düşkünüydü. Muhtemelen cemaatin yarısı kadar kadınla yatmıştı. Bunun onun için bir anlamı olmamalıydı. Tepkisini bir kenara itti ve onun, yakından tanıdığı, ebeveynleri onun arkadaşı olan bir kadının ölümünün ardından neler hissedebileceğini anlamaya çalıştı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Annie için üzöl, benim için değil. Ben hayattayım." Herkese yaptığı onca iyiliğe rağmen. İroniye dudaklarını kıvırdı ve acıyı dindirmek için viskisine uzandı. İçki ipek gibi yumuşak bir şekilde midesine indi ve tanıdık bir sıcaklık yayarak dışarıya doğru yayıldı.

"T-Grace ve Ovide için üzgünüm," dedi Laurel, galeride yaşanan sahneyi çok net hatırlayarak, T-Grace'in yardım için yalvarırkenki çaresizliğini çok net hatırlayarak. "Benden şerifle irtibat kurmamı istediler."

"Ve sen kabul ettin."

"Evet."

"Doğal olarak."

Parmaklarını piyano tuşlarına tekrar koyup yavaş ve blues tarzında bir şey çalmaya başlamasına rağmen, sesindeki keskin tonu fark etti. Yavaşça ondan uzaklaştı, bakışları sert ve doğrudan. "Bu ne anlama geliyor?"

Jack ona bakmaya tenezzül etmedi. Tam da istediği gibi, onun etrafında bir duvar gibi yükselen savunmacı tavrını hissedebiliyordu. "Bu, senin iyi bir kız olduğunu ve doğru şeyi yaptığını gösterir."

"Onlar arkadaşım," dedi kısa bir şekilde. "Benden bir iyilik istediler. Kızları yeni öldürülmüşken, bu onların için küçük bir iyilik gibi göründü. Polis prosedürlerini anlamıyorlar. Sistemin onlar için çalışacağına güvenmiyorlar."

"Düşünsene," dedi alaycı bir sesle.

Laurel sinirlendi. "Biliyor musun, senin ukala yorumlarından bıktım, Jack. Mükemmel olmayabilir, ama elimizdeki tek sistem bu. Onun işleyişini sağlamak, senin ve benim gibi insanlara bağlı."

Oynamaya devam etti, içindeki gerginliğin bir kısmının, saldırmak üzere olan bir yılan gibi içinden çıkmasını diledi. Kötü hissediyordu. Çok hassas hissediyordu, sanki tüm sinir uçları açığa çıkmış ve yıpranmış gibiydi. En güçlü içgüdü, kimseyi yanına yaklaştırmamaktı. Çocukken Blackie Boudreaux'nun gürleyen eli üzerine inmesini beklerken yaptığı gibi, kendi içindeki o küçük, karanlık odaya çekilmek istiyordu. Kimsenin ona dokunamayacağı, kimsenin onu incitemeyeceği, hiçbir şey hissetmediği ve hiçbir şey umursamadığı o yere gitmek istiyordu.

Ama Laurel Chandler, onun değerli hukuk sistemine olan inancının eksikliğinden dolayı, kibar ve uygun bir şekilde kırgın bir şekilde yanında oturuyordu. Lanet olsun ona.

"Senin için pek işe yaramadı, değil mi, 'tite chatte?'"

Sesindeki kurnazlık Laurel'ı derinden yaraladı ve o deneyimi onunla paylaştığı, kalbinin o kırılğan, yaralı kısmını ona emanet ettiği, ama onun bunu ona karşı kullandığı düşüncesi onu acı ile doldurdu.

"Peki," dedi. Yumruklarıyla klavyeye vurdu, uyumsuz bir notalar karışıklığı çaldı ve bankadan kalktı. "Sistem berbat. Öyleyse ellerimizi kaldırıp suçun yayılmasına izin mi vermeliyiz?" Arkasında dolaşarak, acısını öfkeye dönüştürmeye çalıştı. Tartışma, onun kavrayıp ustaca kullanabileceği bir şeydi. Keder

ve korkudan daha verimliydi. "Bu harika olur, Jack. O zaman hepimiz senin yaptığını yapabiliriz: toplumumuz parçalanırken oturup hiçbir şey yapmadan bekleyebiliriz."

O, bankta dönerek ona bakarken kaşlarını kaldırdı. Aldatıcı bir tembellikle uzanarak dirseklerini piyanonun arkasına dayadı ve ayak bileklerini önünde çaprazladı. "Ne?" diye saldırgan bir şekilde sordu. "Bir şey yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Ne yapmamı istiyorsun? Sihirli değneğimi sallayıp Annie'yi hayata mı döndürmemi? Yapamam. Kristal küreye bakıp onu kimin öldürdüğünü görebilir miyim? Onu da yapamam. Anladın mı tatlım? Babamın hep dediği gibi, ben hiçbir şeye yaramayan biriyim."

"Ne kadar da kolay sana," diye tersledi Laurel, istismara uğramış çocuk Jack için acıyarak yüreğinin yumuşak kısmını görmezden gelerek. Ona çok kızgındı, ona sempati duyacak durumda değildi. Ona Savannah'yı çok hatırlatıyordu, kendini toparlayıp hayatında olumlu bir şeyler yapmak yerine, geçmişinin kirli sularında boğuluyordu. "Hiçbir şeyin sorumluluğunu üstlenmek zorunda değilsin. Hiçbir şey için çaba göstermen gerekmiyor. İşler zorlaşırsa, her zaman geri dönüp geçmişini suçlayabilirsin. Kendine acılamakla o kadar meşgulsün ki, başkalarını umursayacak vaktin yok!"

O kadar hızlı ayağa kalktı ve ona dikildi ki, kadın şaşkınlıkla nefes almaya bile zaman bulamadı. Mantık, vahşi doğada karşılaştığı bir panterden kaçacağı gibi ondan uzaklaşmasını gerektiriyordu. Ancak daha derin bir içgüdü onu yerinde kalmaya zorladı ve aralarında gergin, rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

Adam kadına uzun ve sert bir şekilde baktı, göğsü öfkeyle inip kalkıyordu, çenesi o kadar sertleşmişti ki, çenesindeki yara izi loş ışıktaki gümüş gibi parlıyordu. Ama karanlık gözlerinde parlayan ateş yavaşça söndü ve yerine o eski, derin yorgunluk kaldı. Ağzının köşeleri acı bir gülümseme taklidi yaparak yukarı doğru kıvrıldı.

"Seninle ilgilenmemi istemiyorsun, tatlım," diye mırıldandı. "İlgilendiğim herkes öldü." Elini kaldırıp kızın yanağını okşadı ve kız onun dokunuşuyla irkildi. "Gördün mü? Sana kötü olacağımı söylemişim. Beni dinlemeliydin."

Kız elini itti ve bir adım geri attı. Adam onu korkutmaya çalışıyordu. Birkaç saat önce kötücül gülümsemesiyle ona kur yapan adamla aynı adam değildi.

Onun bukalemun gibi davranışına, onu korkutmaya çalışmasına, onun yaptıklarını umursadığı için kendine kızgın olan kız, ona son bir kez

meydan okuyan bir bakış attı. "Oyunlarını başkasıyla oyna, Jack. Ben eve gidiyorum."

Adam, kadının sahneden atlayıp ön kapıya doğru yürüdüğünü izledi, kendine onu bırakması gerektiğini, kadının geceye tek başına çıkmasını umursamaması gerektiğini söyledi. Ama o küçük odanın kapısını tam olarak kapatamadı. Kafasından görüntüleri silemedi... Annie... Evie... Sonsuza kadar kaybolmuşlardı. Laurel'ı koruma ihtiyacı, kendini koruma ihtiyacıyla çatışıyor, sınırlarını keman telleri kadar gerginleştiriyordu ve o gerginlikten titriyor, ipin kopmasını bekliyordu.

Laurel yürümeye devam etti, başı dik, ince omuzları dik, küçük ayakları spor ayakkabıları yere çarptığında neredeyse hiç ses çıkarmadan. O kadar küçük, o kadar kırılgan, dünyanın önüne çıkardığı her kötü şeye karşı koymaya o kadar kararlıydı ki.

Jack, içinden küfrederek sahneden atladı. Birkaç adımda ona yetişti ve kolunu tutarak kapıya doğru ilerlemesini durdurdu.

"Seni ben götürürüm."

"Neden?" diye sordu, ona dik dik bakarak. "Ne yapacaksın Jack? Beni koruyacak mısın? Az önce ne kadar tehlikeli olduğunu anlattın. Zaten neden seninle gireyim ki? Sarhoşsun."

Elini kızın kolunda sıkılaştırdı. İçindeki çatışan duygular, onu boğazlamak ya da kendine doğru çekip ezmek arasında gidip gelirken, öfkesi daha da alevlendi.

"O kadar sarhoş değilim," diye homurdandı. "Seni eve kadar geçireceğim dedim."

"Ve ben sana nedenini sordum," dedi Laurel, öfkeden ihtiyatlı davranamayacak kadar kızgındı. Beyninin küçük, mantıklı bir köşesi ona bir kaplanı kışkırttığını söylüyordu, ama o dinlemedi. İçindeki bir şey onu pervasızlığa itiyordu. Bunu anlamıyordu, anlamak istediğinden de emin değildi, ama durduramıyor gibiydi. "Neden?"

Burun delikleri genişledi. Kaşları gözlerinin üzerinde uğursuz bir şekilde alçaldı. Ona tepeden bakan şeytan gibi görünüyordu, zayıf yüzünün sert hatları ve açılı keskin bir şekilde belirgindi. "Aptal olma. Kadınlar öldürülüyor. Onlardan biri olmak mı istiyorsun?"

"Bu senin neyine, Jack?" diye karşılık verdi. "Sen kendinden başka kimseyi umursamıyorsun. Cesedimi bulduklarında, benim şerefime bir litre Wild Turkey içip, insanlara benimle birkaç kez yattığını söyleyebilirsin."

Kontrolünü kaybetme noktasına gelmişti. Öfke, gök gürültüsü gibi içinden geçiyor, onu sarsıyor, göğsünde şişiyor, kulaklarında uğulduyordu. İki eliyle omuzlarını kavradı, onu bez bebek gibi sallayıp hayatından çıkarmak için titriyordu.

"Lanet olsun sana," diye homurdandı, Laurel'ı mı yoksa kendini mi lanetlediğinden emin bile değildi. "İdealist birini istiyorsan, daha iyi bir mahallede alışveriş yapmalıydın, tatlım. Ben bir piçim, bir kullanıcıyım ve bir alaycıyım..."

"Neden beni eve kadar geçirmek istiyorsun, Jack?" diye sordu, onun bakışlarına karşılık vererek.

"Çünkü vicdanımda yeterince ceset var!"

Bakışları birbirine kilitlendiğinde, etraflarında kalın, ağır bir sessizlik hakim oldu. Jack'in ifadesi sert ve vahşiydi. Parmakları Laurel'ın üst kollarının yumuşak etine batıyordu. Onu bir dal gibi ikiye kırabileceğini hissetti. Boylarındaki farkın bu kadar farkında olmamıştı, fiziksel olarak bu kadar kırılğan hissetmemişti.

"Vicdanımda ömür boyu yetecek kadar ceset var..." Sözler tek tek beynine işleyip incelenmek üzere kaldı ve içini bir ürperti kapladı. Uzun bir süre ona baktı, öfkesini dizginlemek için çabalarken onu izledi. Nefesi yavaşladıkça, zorla kendini yavaş yavaş rahatlatmaya başladı ve onun tutuşu gevşerken kendisi de daha rahat nefes almaya başladı. "Bu sözünü biraz daha açar mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Jack çok dikkatli bir şekilde ellerini omuzlarından çekti ve ondan uzaklaştı. "Hayır, açıklamayacağım," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

Sessizce, konuşmadan, birbirlerine dokunmadan karanlık, ıssız sokaklarda Belle Rivière'ye doğru yürüdüler. Jack kendini tamamen kapatmıştı. Laurel onu gizlice izliyor, merak ediyordu. Avukat zihni mantıklı bir açıklama bulmak için çabalarken, kalbi bir açıklama olması gerektiğine yemin ediyordu.

Onu avluya kadar geçirdi ve kapıyı onun için açık tuttu. Bahçeye adım attı, aralarındaki gerginliği bir şekilde hafifletecek bir şey söylemek için çaresizce düşünmeye çalıştı, ama dönüp söylemek istediğinde, o gitmişti. Tek kelime etmeden, Belle Rivière ile L'Amour arasında duran ağaçların karanlık gölgelerine kaybolmuştu.

O, ellerini kapının demir parmaklıklarına dolayarak, bayou kıyısında duran tuğla evi izlerken, zaman fark edilmeden akıp gitti. Pencereerde hiçbir ışık yanmıyordu.

"Değer verdiğim herkes öldü."

"Vicdanımda ömür boyu taşıyacağım kadar ceset var..."

Kimi kaybetmişti? Kimi önemsemişti? Neden onların ölümleri vicdanını rahatsız ediyordu?

Kesin olarak bildiği tek şey, bu bilgiyi öğrenmek istemesinin akıllıca olmadığıydı. Her gün bir sonraki güne ulaşmak için elinden geleni yapıyordu. Kendisiyle Savannah arasında gelişen türden bir soruna ihtiyacı yoktu. Delahoussayes ailesiyle ya da bir cinayet soruşturmasıyla ilgilenmek istemiyordu. Jack gibi bir adamla bir ilişkiyi sürdürece kadar güçlü değildi. Jack'in çok fazla yönü, çok fazla sırrı, geçmişinde çok fazla gölge, ruhunda çok fazla karanlık vardı.

Yine de ona karşı, manyetik bir güç gibi çeken bir çekim hissediyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı, gözlerini kapatıp alnını kapının soğuk demir parmaklıklarına dayadı. "Buraya hiç gelmemeliydim." Bir bulut parçası ayın dilimini kapattı. Ağaçların dalları arasında boğucu bir esinti fısıldadı.

Laurel'in vücudunu bir ürperti kapladı ve aniden başını kaldırarak bir şey hissetti. Gözlerini kısarak karanlığa baktı, hiçbir şey görmedi ama bir varlık hissetti.

Bu his, karanlık, niyetli bir bakış gibi kalıcıydı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Jack?" diye seslendi, sesinde hafif bir şüphe titremesi vardı.

Sessizlik.

"Jack? Huey?"

Sadece ağır bir bakışların hissi vardı.

L'Amour'un ötesindeki ormanda bir yerde bir baykuş çığlık attı, sesi bir kadının çığlığı gibiydi. Laurel, kalbi boğazına kadar çıkarken zorlukla yutkundu. Yavaşça eve doğru geri çekildi, tökezlememek için düz olmayan tuğla yolda ayaklarını kaydırarak yürüdü. Avludaki gölgeleri tanıdık olmayan şekiller için tararken, bu kadar kolay korkmasına kendini azarladı ve Annie'nin cesedinin buradan çok da uzak olmayan bir yerde bulunduğunu düşünmemeye çalıştı.

Galeride ulaşmak sonsuza kadar sürmüş gibi geldi, ama ulaştığında, kovalamaca oyununda güvenli yere ulaşan bir çocuk gibi hissetti. Eve girip arkasındaki Fransız kapıları kilitlediğinde, baş döndürücü bir dalga halinde rahatlama hissi onu sardı.

Yırtıcı, gölgelerin içinde gizleniyor. Bir gece yarattığı. Bir karanlık yarattığı. İzliyor. Bekliyor. Küçümseyici. Kendini beğenmiş.

Düşman seçildi. İyi, altın, adaletin şampiyonu. Ama iyilik ve adalet bu oyununla hiçbir ilgisi yok. Bu oyunda sadece güçlü ve zeki olanlar hayatta kalır.

On Sekizinci Bölüm

Tony Gerrard, sorgu odasındaki küçük masanın başında, cezaya kalmış somurtkan bir on altı yaşındaki serseri gibi kambur oturuyordu. Kıvrırcık siyah saçları asi bir uzunluktaydı, geniş çenesi sakalının gölgesinde mavi renkteydi. Soluk renkli kot iş gömleğinin kolları kesilmişti, böylece Mamou's Tattoos'un ünlü Big Mamou'nun sanatsal el işçiliğiyle süslenmiş şişkin pazıları ortaya çıkmıştı. Sağ kolu, onun %100 Coonass olduğunu gururla ilan ediyordu. Sol kolunda bir timsah uzanıyordu ve sigarasını söndürmek için küllüğe uzandığında canlanmış gibi görünüyordu. Timsah gerindi ve kıvrıldı, neredeyse kükreyecek gibi oldu, sonra tekrar rahatlamış bir şekilde küçüldü.

Aslında Tony, liseden ayrıldığından bu yana geçen on yıl içinde hiç değişmemişti. Fiziksel olarak erken olgunlaşmış, boyu 1,70 metreye ulaşmış ve hormonları harekete geçtiği anda kasları gelişmişti. Psikolojik olarak ise hiç olgunlaşmamıştı. Öfkesi hala bir ergenin değişken ve öngörülemez öfkesi gibiydi. Penisini bir hedef arama cihazı gibi kullanıyordu ve onun için eğlenceli zaman geçirmek her zaman spor, kaba mizah ve bol miktarda bira içmek anlamına geliyordu.

Ortaokuldan beri ara sıra başı belaya giriyordu, ama onun düşüncesine göre bu belalar hiç de önemli değildi: birkaç araba kazası, ara sıra yumruk yumruğa kavga. Annie'yi itip kakmaktan iki kez gözaltına alınmıştı, ama ona hiç ciddi bir zarar vermemişti. Mahkeme bunu hiç duymak istememiş, ama o küçük yaramaz kız da ona aynı şekilde karşılık vermişti.

Annie'nin ona bira kutuları fırlatıp, dakikada bir küfürler yağdırdığını hatırlayarak hafifçe gülümsedi. Ama Annie'nin artık kafasına bir şey fırlatmayacağını hatırlayınca gülümsemesi acı dolu bir ifadeye dönüştü.

Sol elindeki sade altın alyansı izledi, gözlerini ondan ayıramadı, parmağında onu döndürmeyi bırakamadı.

"Onu çıkarıp rehin verebilirsin Tony," dedi Şerif Kenner, masadaki tek sandalyenin koltuğuna ayağını koyarak. Ön kollarını zayıf uyluğuna dayadı ve Tony'ye yan bakarak, yorgun ve huysuz hissediyordu. Cesedi bulduğundan beri iki saat uyumuştı. "Artık evli değilsin."

Tony sadece burnunu çekti ve başka yere baktı.

"Boşanmak daha ucuza gelirdi," dedi Kenner, adamını kısık gözlerle izleyerek. "Dava açacak hiçbir şeyin yok. En fazla kamyonunu kaybedebilirdin, hepsi bu. Şimdi bedelini ödeyeceksin, evlat. Seni Angola Pen'e atacaklar ve sefil hayatının geri kalanını orada geçireceksin."

Tony, gözlerindeki kaşintılı baskıya gözlerini kırıştırdı, Kenner'a hiç bakmadan mırıldandı, "Onu ben öldürmedim."

"Elbette sen öldürdün. Karın yüzünden altı hafta boyunca bizim küçük parish otelimizde kaldın. Altı hafta boyunca öfkeni biriktirdin. Çıktın, ona ödeşmek için gittin, biraz kendini kaptırdın..."

"Onu ben öldürmedim."

"Söylesene Tony, bir kadının boğazına fular sararak onu boğmak nasıl bir şey? Yüzünü izledin mi? Renginin değiştiğini, evlendiği adamın onu öldüreceğini anladığında gözlerinin fal taşı gibi açıldığını izledin mi?"

"Kapa çeneni."

"Çıkardığı sesleri sevdin mi, Tony?" "Kapa çeneni."

"Yoksa bıçağı kullanmayı bırakman için yalvarırkenki hali mi daha çok hoşuna gitti?"

"Kapa çeneni!" Tony ayağa fırladı, sandalyesi linolyum zeminde geriye doğru kaydı. Yüzü öfkeyle çarpıldı ve "Kapa çeneni!" diye bağırırken tükürüğü sıçradı.

Kenner bir kurt gibi atladı, kalın boynunun arkasından yakaladı ve parmak uçlarını içine batırdı. Tony omurgasından aşağıya doğru yayılan acıyla nefes nefese kalırken, Kenner ona yaklaşarak her şekilde adamın kişisel alanını ihlal etti. "Hayır, sen kapa çeneni, gerzek!" diye Gerrard'ın kulağına bağırdı. "Kapa çeneni ve otur." Tony'nin boynunu bıraktı ve onu yakalamak için tam zamanında eski ahşap sandalyeyi geri itti.

Tony sandalyenin koltuğuna o kadar sert çarptı ki, sanki beyzbol sopası testislerine vurmuş gibi hissetti. Gözlerinin önünde yine kırmızı ve mavi noktalar dönmeye başladı. Zorlukla yutkundu ve dirseklerini çiziklerle dolu masaya dayadı, başını eğdi ve boynunun arkasını zayıf bir şekilde ovuşturdu. Sigara izmariti küllükte yanmaya devam ediyordu, duman midesini bulandırıyordu.

Kenner, boş odanın bir duvarı boyunca uzanan eski, ordu yeşili metal masaya doğru yürüdü ve bir manila dosya klasörü aldı. Suçlunun zihnini karıştırmanın önemine inanarak, bu işi aceleye getirmede. Tony Gerrard bu odadan çıkmak istiyordu. Ona bunun yakın zamanda olmayacağını düşündürsün.

. Polislerin onu sorgulamak için bolca zamanları olduğunu düşünmelerinin sebebinin, onun suçu işlediğinden emin olmaları olduğunu düşünsün.

"Sen zavallı bir pisliksin Tony," diye mırıldandı, dosyayı karıştırırken. "Bu tür iğrenç işkence şeylerinden zevk alıyorsun."

"Ben yapmadım," diye fısıldadı Tony, burnunun köprüsünü sıkıştırarak. Ağlamak istiyordu ve bunun için Kenner'dan nefret ediyordu. Bu kraker kutusu gibi odadan çıkmak istiyordu. Annie'yi ve "işkence" ve "cinayet" gibi kelimeleri düşünmekten vazgeçmek istiyordu.

"Herkes senin onu dövdüğünü biliyor."

"Ama ben asla..." Sözüünü kesip, dedikoduların çirkin bir şekilde aklına gelmesiyle zorlukla yutkundu. Kasabadaki herkes o yürüyüşçülerin buldukları şey hakkında konuşuyordu. "Ben asla böyle bir şey yapmazdım. Asla."

"Bunu mu kastediyorsun?" Kenner, olay yerinin Polaroid fotoğraflarını dosyadan çıkardı ve masanın üzerine attı.

Tony, uzun ve korkunç bir saniye boyunca karısının cesedine baktı, beyni korkunç zulmü katalogladı: boğazına dolanmış eşarp, bıçağın göğüslerine, karnına ve uyluklarına yaptığı kesikler. O bir saniye içinde görüntüler sonsuza kadar hafızasına kazındı. Cildi, doğal olmayan bir şekilde solgun, morluklarla kaplı, bazı yerleri kesilmiş, bazı yerleri yırtılmış ve parçalanmıştı. Ve gözleri. O güzel, büyük kahverengi gözler, saf bir dehşetle donmuş bir bakışla.

"Muhtemelen cesedini attığın zamankinden daha kötü görünüyor," dedi Kenner soğuk bir sesle. "Birkaç gün bataklıkta kalmış. Balıklar, timsahlar ve diğer şeyler yüzünden geriye bir şey kalmış olması şans.

Tony acı içinde bir çığlık atarak masadaki fotoğrafları süpürdü, sonra dönüp yere kustı, kafasında canlanan görüntüler midesi bulandırıyor.

"Annie! Tanrım, Annie!" diye bağırdı, hıçkırıklar kalbinden kopup geliyordu. Yarı çömelmiş bir şekilde kalktı, kaybının korkunç acısıyla ikiye katlandı ve masadan uzaklaşarak köşede dizlerinin üzerine çöktü.

Kenner kaşlarını çattı ve iç geçirdi. Fotoğrafları, onlara bakmamaya dikkat ederek aldı ve klasöre geri koydu. Tony'nin midesinin içeriğinin sıcak, ekşi kokusu burnunu yakıyordu, ama ağzında kötü bir tat bırakan bu değildi.

Gerrard'ın suçlu olmasını istemişti, onun bu suçu işlemiş olabileceğine içtenlikle inanmıştı. Bir itiraf, Tony Gerrard'a yaptıklarını haklı çıkaracaktı.

Tony Gerrard'a yaptıklarını haklı çıkaracaktı. Suçlu bir adamı eziyet etmek, yas tutan bir kocayı eziyet etmekten çok daha tatmin ediciydi.

"Gidebilirsiniz," dedi alçak sesle, sonra odadan çıktı.

Koridorun sonundaki kapı açıldı ve Danjermond, iki yönlü camdan gördüklerinden etkilenmemiş gibi, soğukkanlı ve sakin bir şekilde dışarı çıktı.

"Tanrım, sen acımasız bir piçsin," dedi hafifçe.

Kenner, onun gömlek manşetini düzeltip oniks manşet düğmesini üst dikişle hizalamasını izledi. "Hayır," dedi. "Annie Delahoussaye-Gerrard'ı öldüren kişi acımasız bir piç. Ben sadece onu yakalamak istiyorum."

Danjermond kaşlarının altından ona baktı. "Gerrard'ın suçlu olduğunu düşünmüyor musun?"

Gömleğinin cebinden bir sigara çıkarıp dudağına takarken başını salladı. "Onu gördün."

"Rol yapıyor olabilir. Ya da belki de gördüğümüz şey derin bir pişmanlıktı."

"Eğer rol yapıyorsa, o zaman lanet olası Akademi Ödülü'nü hak ediyor." Bir kibrit çaktı ve sanki dışarıda sert bir rüzgarda duruyormuş gibi ellerini sigarasının etrafına koydu. Duyularında kalan ekşi tadı ve kokuyu yok etmek için, dumanı ciğerlerine derinlemesine çekti ve burun deliklerinden dışarı üfledi. "Son ölü kızın bulunduğu St. Martin Parish'teki şerife bir telefon ettim. Yüz dolar bahse girerim, bunu da aynı pislik yapmıştır."

Kibriti yere attı ve botunun burnuyla parçaladı. "O orospu çocuğunu yakalayacağım," diye yemin etti. "Kimse benim bölgemde bunu yapıp paçayı kurtaramaz."

Danjermond'un ağzının köşeleri alaycı, eğlencesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tutumunu takdir ediyorum. Etrafta serbestçe dolaşan katiller benim kariyerime de yarar sağlamıyor."

Kenner ona sert bir bakış attı, zayıf, deri gibi yüzünde gözleri sadece birer çizgi gibiydi. "Kariyerini siktir et, Danjermond. Benim bir karım ve iki kızım var. Bu manyak benim bölgemde dolaşırsa, lanet boğazını parçalarım."

Arkasını dönüp ofisine doğru yürüdü. Danjermond, şerifin kovboy havalı yürüyüşünün yanında akıcı ve zarif adımlarla onunla aynı hızda yürümeye başladı. "Seçmenlerimiz, bir pitbull gibi hassas bir yapıya sahip olduğunuz için size minnettar olabilirler, Şerif."

"Evet, ve ben bunu bir iltifat olarak kabul edecek kadar acımasızım." Pencereden ofisine göz attı ve kapının önünde durdu, jaluziden Laurel Chandler'ın profilini gördüğünde baş ağrısı aniden şakaklarını deldi. "Kahretsin. Tam da ihtiyacım olan şey. Muhtemelen Jimmy Lee Baldwin'in yaptığıı söylemek için buraya gelmiştir."

Danjermond, panjurların aralıklarından Laurel Chandler'ın yüzündeki kadınsı hatları ve kararlı çenesini inceledi. Kenner'ın masasının yanındaki sandalyede bacak bacak üstüne atmış oturuyordu ve Kenner onu izlerken çoraplı baldırındaki bir yeri kaşımak için eğildi. "O, inatçı biri olarak bilinir."

Kenner burnunu çekip, sekreterinin masasının yanında duran saksıdaki portakal ağacının toprağına sigarasını söndürdü. "Sorun çıkarmakla ünlüdür ve ben zaten başımdan aşkın sorunun var."

Laurel, Kenner ile görüşmesinden, Dirty Harry ile üç raunt dövüşmüş gibi hissederek çıktı. Bu adamın nasıl seçimleri kazandığını anlayamıyordu. Kesinlikle seçmenleri etkileyerek kazanmamıştı. Daha çok, ona oy vermemekten korktukları için oy vermişlerdi. Bölgesel bir adam olan Kenner, önce ofisine izinsiz girdiği için ona saldırdı. Sonra "Yapacak daha önemli işlerim var" konuşmasını yaptı. Laurel, Delahoussayes'lerin prosedürü anlamadıklarını ve sadece kendileri adına aracılık yapacak birini istediklerini açıklayınca, Kenner biraz sakinleşti.

İsteksizce, soruşturmayla ilgili en temel bilgileri verdi. Davanın öncelikli olması nedeniyle otopsi çoktan yapılmıştı. Cesedin ne zaman teslim edileceğini söyleyemedi. Somut fiziksel kanıt olup olmadığını söylemedi. Hiç kimse tutuklanmamıştı.

"Tony Gerrard'ı sorgulamak için getirdiniz."

Gözlerini kısarak ona baktı. Göz bebeklerini bile göremiyordu. Yanağında bir kas seğırdi.

"Bu herkesin bildiğı bir şey, Şerif. Burası küçük bir kasaba."

Bir sigara yaktı ve kibriti sallayıp ilk derin nefesini çekme ritüelini yavaşça yerine getirdi. "Onu getirdik. Biraz sohbet ettik."

"Sanırım karısının başka erkeklerle ilişkisi olduğunu biliyorsunuz."

"Hepsinin bunu yaptığını mı söyleyeceksin? Lanet olası bir komplo muydu, değil mi?

Bu tür saçmalıklara çok meraklısın."

"Sana hiçbir şey söylemiyorum."

Ona anatomik olarak imkansız bir şey yapmasını söylemek istedi, koridorda yürürken düşündü. Onu deli olarak görmüştü ve söylediği her şeyi histerik bir kadının etkisiz gevezeliklerine çeviriyordu. Ona dünyanın yuvarlak olduğunu söyleseydi bile ona inanmazdı. Tabii ki, Neandertal olduğu için, muhtemelen bununla ilgili de şüpheleri vardı. Kenner'ın aile ağacında yaşayan türle ilgili kötü bir ima aklından geçti ve gözleri çekik, var olmayan dudaklarında sigara sallanan orangutanların zihnindeki görüntüsüne biraz gülümsedi.

"Böyle bir gülümseme yüzünden mahkum edilen insanlar gördüm."

Danjermond, sanki yoktan var olmuş gibi, çeşme nişinden çıktı. Laurel'ın kalbi bir an durdu, ama yana kaçmamayı başardı. Bölge savcısına baktı ve onun berrak yeşil gözlerindeki sessiz eğlencenin hem sinir bozucu hem de uygunsuz olduğunu düşündü - tıpkı kendi gülümsemesinin öyle görüldüğü gibi.

"En azından para cezası almalıyım," dedi üzgün bir ifadeyle. "Psişik karakter hakareti."

Başını eğdi. "Louisiana eyaletinde böyle bir şey yok." "O zaman Kenner zihin okuyamadığı sürece paçayı kurtardım."

"Onun yeteneklerinin başka alanlarda olduğunu düşünüyorum."

Laurel burnunu çekip kollarını kavuşturdu, öfkesinin birazını dışa vurdu. "Evet, eminim lastik cop ve parmak kelepçeleri konusunda ustadır, ama bu benim eğlence anlayışım değil."

"Öyle mi?" Danjermond güldü, sonra ses kayboldu ve aralarında nemli bir battaniye gibi ağır bir sessizlik çöktü. Bakışları spekülatif bir hal aldı ve yüzüne sabitlendi, araştırıyor, sorguluyordu. "Ne var, Laurel?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Sorusundaki bir şey dilini damağına yapıştırdı. O sakın, şaşırtıcı derecede yakışıklı yüze bakarken, onun kafasında olası senaryoların geçtiğini hissetti. Sıcak, karanlık, erotik. Etraflarındaki hava aniden onun güçlü cinselliğiyle doldu. Onun kendisini sardığını hissetti, giydiği eteği ve bluzu delip geçip altındaki ipeği okşadığını hissetti. Hassas bir heyecan

uyarılma hissi onu sardı, ardından tiksinti gibi bir duygu geldi. İkisini de anladığından emin değildi.

"Öğle yemeğinde bunu konuşabiliriz," dedi adam sessizce, bakışları kadının dudaklarında takılı kalmış, sanki kırmızı, olgun bir çileği dudaklarıyla kapattığını hayal ediyormuş gibi. Bir elinin parmak uçlarıyla giydiği şık ipek kravatı okşadı, sevgilinin okşaması gibi düzeltti. Sesi kadife gibi yumuşadı. "Ya da sonra."

"Bu çok uygunsuz bir öneri, Bay Danjermond," dedi Laurel soğuk bir sesle, içtenlikle başka birinin koridora çıkıp cinsel gerilimi bozmasını ya da en azından buna tanık olmasını dileyerek. Ama sonra, başka hiç kimsenin bunu görmeyeceği ya da hissetmeyeceği konusunda tuhaf bir hisse kapıldı. Onun gönderdiği sinyaller sadece ona yönelikti.

Kahve rengi pantolonunun ceplerine ellerini sokarak, onu sanki eğlence için sıradan bir ölümlü kılığına girmiş üstün bir yaşam formuymuş gibi hissettiren, her şeyi bilen kedimsi bir gülümsemeyle gülümsedi. "Seni öğle yemeğine davet ederek herhangi bir kuralı çiğnediğimi sanmıyorum."

Bir kez daha onu ustaca köşeye sıkıştırmıştı. Bu farkındalık onu rahatsız etti. Onun sözlerine karşı çıkmak isterse, cinsel gerilim ve ima edilen teklifler konusunu gündeme getirmek zorunda kalacaktı.

Ya da belki de tüm bunları hayal ediyordu. Belki de Vivian'ın onu damadı olarak görme fikrine o kadar karşı çıkmıştı ki, onun söylediği her şeyi bu şekilde yorumluyordu. Her ne olursa olsun, onunla uğraşmak istemiyordu; buna enerjisi yoktu.

"Davetiniz için teşekkür ederim," dedi nazikçe. "Ama maalesef başka planlarım var."

Düz kaşlarından biri kalktı. Bakışları yoğunlaştı, soluk yeşil gözleri güneşe tutulan değerli taşlar gibi parladı. "Başka bir erkek mi?"

"Teyzem. Sizin ilginizi çekecek bir şey değil."

Ona, Rönesans döneminden beri tüm Danjermondların sahip olduğunu hayal ettiği gibi, mükemmel derecede düzgün, simetrik, parlak, beyaz ve yakışıklı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Rakibim olup olmadığını bilmek isterim."

"Sana daha önce söyledim," dedi Laurel, sabırsızlanmaya başlayarak. "Şu anda kimseyle ilişki kurmak istemiyorum."

"Yalancı" kelimesi kafasında yankılandı ve Stephen Danjermond'un da bunu duyduğunu hissetti. Ama bunu ona söylemesi gerekecekti.

Jack Boudreaux konusunu açmamıştı. Bugün, o ismi hiç duymamış olmayı içtenlikle diledi.

"Bazen beklemediğimiz şeyler olur, değil mi Laurel?" dedi.

Onun reddetmesinden hoşlanmamıştı. Onun yumuşak, kültürlü sesinde hafif bir keskinlik duyabiliyordu ve güler yüzlü gülümsemesinin ardında, öfkesini ima eden soğuk bir bakış vardı. Çok yazık. Onunla duygusal ya da başka türlü bir ilişkiye girmeye niyeti yoktu.

"Annie Delahoussaye kesinlikle beklemediği bir şey aldı," dedi, konuyu ustaca iş hayatına çevirerek. Tanrım, cinayet kişisel ilişkilerden daha güvenli bir alan gibi görünmesi ne kadar korkunçtu.

"Onun adına mı buradasın, Laurel? İşe geri dönmekle ilgilenmediğini söyleyen biri için, mahkeme salonunda oldukça fazla zaman geçiriyorsun."

"Ailesi, şerifin departmanı ile irtibat kurmamı istedi," dedi. "Doğal olarak yıkılmış durumdalar ve Kenner pek konuşkan değil, ona sempati duymanın tamamen yabancı bir kavram olduğunu söylemeye gerek bile yok."

Danjermond düşünceli bir şekilde başını salladı. "O sert bir adamdır. İşinde sempatiye yer olmadığını söylerdi."

"Evet, ama yanılıyor."

"Öyle mi?" diye sordu, şüpheyle. "Sempati bazen zayıflık, savunmasızlık ile eşdeğer olabilir. Kişiyi, bakış açısının çarpıtıldığı ve mantığın hakim olması gereken yerde duyguların hakim olduğu durumlara çekebilir. Hukuk fakültesinde duygusal olarak kendimizi kaptırmamamız öğretilir, değil mi Laurel? Senin de çok iyi bildiğin gibi, sonuçları felaket olabilir."

Bir neşter kullanmış olsaydı bile onu daha temiz kesemezdi. Ve bunu çok ince, görünüşte hiç çaba harcamadan yapmıştı. Ve bir kez daha, Laurel kendini suçlu duruma düşürmeden hiçbir şey söyleyemedi. Davetini reddettiği için onu cezalandırdığını hissediyordu, ama onu suçlayamazdı. Yapabileceği en iyi şey, rakibine boyun eğmek ve oradan uzaklaşmaktı.

Saatine çok kaba ve çok bilinçli bir şekilde baktı ve düz bir sesle, "Aman Tanrım, saate bak. Gitmem gerek." dedi.

Danjermond alaycı bir şekilde hafifçe eğildi. "Tekrar görüşene kadar, Laurel."

Mahkeme salonundan hırpalanmış bir şekilde çıktı. Kenner yeterince kötüydü, ama Stephen Danjermond'la karşılaşınca kendini bir kaplanın kafesine girmiş gibi hissediyordu. Yakışıklı ve karizmatikti, ama o yakışıklı görünüşünün altında bir güç, bir ego ve bir öfke vardı. Bu sefer elini uzatıp zarif pençesiyle ona vurmuştu ve Laurel, pençelerinin jilet bıçakları kadar keskin ve kesin bir şekilde onu kestiğini hissetmişti. Mahkeme salonunda onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağı için Tanrı'ya şükretti.

Acura, adliye binasının otoparkının kenarında, canlı bir meşe ağacının gölgesinde park edilmişti. Laurel direksiyonun başına geçti ve sabah boyunca onu sıkıca kavrayan gerginlik sonunda gevşedi, onu erimiş jöle gibi hissettirdi. Bir anlığına caddenin karşısına baktı, donanım mağazasının önündeki bankta oturan yıpranmış yaşlı adamları izledi.

Her sabah yaz şapkaları ve kısa kollu gömlekleriyle, bol koyu renkli pantolonlarını askılarla tutturarak orada toplanırlardı. Laurel, yıllar içinde yüzlerin değiştiğini biliyordu, ama küçük bir çocukken orada oturan yaşlı adamları hatırlıyordu. Günün geçmesini izlemek, hikayeler ve dedikodular paylaşmak için bankta yerlerini alırlardı. Bugün ise somurtkan, gülümsemeyen, geçen her arabaya karşı temkinli, yabancılara karşı dikkatliydi. Bir kadın dükkandan çıktı, muhtemelen dün için kendini bunun için çok yaşlı bulan kızının elini tutuyordu.

Annie Delahoussaye bugün birçok kişinin aklındaydı. Jack'in aklında mıydı?

"Kahretsin," diye fısıldadı Laurel, yorgunluk her kasını, özellikle de kalbini kurşun gibi ağırlaştırırken kirpiklerini indirdi. Onun izni olmadan görüntüsü zihnine girdi, gözlerindeki o musallat olmuş, kara kara düşünen bakış, sert yüzü. Bütün gece o bakışı görmüş, sert, dumanlı sesini duymuştu. "Vidanimda yeterince ceset var..."

İşinden bahsediyor olabilirdi, ama o konu her açıldığında alaycı, paragöz bir yazar gibi davranmıştı. Para için korku romanları yazıyordu. Gerçekle kurguyu ayırt etmekte hiçbir sorun yaşamadığını iddia ederdi. Düşünceleri, Tristar Chemical'da şirket avukatı olarak çalıştığı dönemden az bahsettiği anlara geri döndü. Şiddet içeren bir meslek sayılmazdı. Yine de, her defasında bu konuyu bir kenara bırakmaya başladığında, bir şey onu geri çekiyordu. Batmış ve yanmış, demişti, ve şirketi de beraberinde batırmıştı. Neden?

Sezgileri, aradığı cevapların bir kısmını Tristar'ın genel merkezinin bulunduğu Houston'da bulacağını söylüyordu. Orada tanıdıkları vardı, bir telefon açabilirdi... Pratiklik, aramamasını söylüyordu. Jack ve onun ruh hallerini rahat bırakması çok daha iyiydi. Jack'in çözmesi gereken sorunları vardı, ya da kendi tercihine göre, bu sorunların içinde boğulmak istiyordu. İkisi de yaralıydılar ve birbirlerinde olmayan bir güç arıyorlardı, birlikte olmaları felaket olurdu. Jack onu istemiyordu zaten. Kalıcı bir şekilde istemiyordu. Birlikte eğlenceli vakit geçirmişlerdi, Cajunların dediği gibi "iyi vakit geçirmişlerdi". Jack'in istediği tek şey buydu.

Bu gerçeğin acısını görmezden geldi ve kontak anahtarını çevirerek arabanın motorunu ve klimayı çalıştırdı. Kaç kez bir ilişki aramadığını söylemişti? Bir ilişkiye girecek duygusal durumda değildi. Onu sevgilisi olarak kabul etmesi bambaşka bir konuydu, kendini yaşamaya izin verme, kendi zevki için bir şey alma meselesiydi. Ondan başka bir şey istemediğini kendine söyledi ve ağlarken kollarının onu sardığı hissi unutmak için elinden geleni yaptı.

Öğle yemeği, kimsenin iştahını kabartmayan domates dolması ve bahçeden taze toplanmış salatadan oluşuyordu. Arka galerideki cam masaya oturup, boğucu yabancı otlardan arındırılmış, eski bitkilerin yeşerdiği ve her geçen gün daha da dolgun ve canlı hale gelen yeni çiçeklerin yetiştiği avluya bakıyorlardı.

Laurel, Caroline'ın kasıtlı ya da bilinçaltında, sabah boyunca kasabada ölüm ve çirkinlikten bahsedilirken, hayatın ve güzelliğin olumlu teyitleriyle çevrenmeleri için burada yemek yemeyi seçtiğini düşündü. Oturup, gölgeli ağaçların altında ve galeri boyunca esen rüzgarı hissedebilir, tatlı zeytin ve gardenya çiçeklerinin yoğun kokusunu içlerine çekebilirlerdi. Ötücü kuşların ve bülbülün şarkılarını dinleyebilir, bahçedeki yaşamın bolluğunu seyredebilir ve ölüm düşüncelerini dengelemeye çalışabilirlerdi.

"Ben, bu dünyanın nereye gittiğini bilmiyorum," diye homurdandı Mama Pearl, başını sallayarak. Çatalını sertçe batırarak domatesinden büyük bir parça tavuk kopardı, ama ağzına götürmedi. Çatalını bir kenara koydu, derin bir nefes aldı ve sanki ağzından dökülmek üzere olan kelimeleri geri itmek istercesine, dolgun elini dudaklarına sürdü. Gözyaşları

gözleri avluya kaydı ve tabanında kirli yüzölçü meleklerin oynadığı eski taş çeşmeye sertçe baktı.

Caroline salatasını karıştırarak, çatalının dişleriyle siyah zeytin halkasını defalarca çevirdi. Her zamanki otoriter tavrı, olayların ağırlığı altında sönükleşmiş, bastırılmış gibiydi, ama o hala Belle Rivière'nin başı, liderleri, dayanaklarıydı ve elinden gelenin en iyisini yaparak bu duruma ayak uydurdu. Kendini güçlendirmek için derin bir nefes aldı ve giydiği yumuşak beyaz şifon bluzun altında narin omuzlarını dikleştirdi.

"Dünya, Kabil'in zamanından beri şiddet dolu bir yer," dedi sessizce. "Bugün daha kötü değil. Sadece şiddet bize çok yakın olduğu için öyle görünüyor."

Mama Pearl ona keskin bir bakışla onaylamadığını gösterdi ve masadan kalktı, sandalyesini geriye itti. "Bunu T-Grace Delahoussaye'ye söyle. Ben pastamı kontrol etmeliyim."

Kendi kendine homurdanarak, her adımında kırmızı desenli pamuklu elbisesi etrafında hışırdarak eve doğru yürüdü. Caroline, tanıdığı herkesin öfkelerini ve endişelerini hafifletmek için hiçbir şey yapamadığını hissederek onun gidişini izledi. Bakışlarını, tavuk salatasını karıştıran Laurel'a çevirdi.

"Nasılsın, canım?"

"İyiyim." Cevap otomatikti. Caroline bunu görmezden geldi ve gerçeğe daha yakın bir cevap için sabırla bekledi.

Kaçınılmazı kabullenerek, Laurel çatalını bir kenara koydu ve ön kollarını masanın serin camına dayadı. "Eskisinden daha güçlü hissediyorum," dedi, bu itirafa biraz şaşırılmış bir şekilde. "Ama olan biten her şey... kendimi içine çekildiğimi hissettiğim her şey... Bir parçam, hiç kimseyi tanımadığım bir tatil beldesine kaçmak istiyorum."

Sevgi ve destek göstergesi olarak Caroline masanın üzerinden uzanıp yeğeninin parmaklarını kendi parmaklarıyla doladı. "Ama kaçmayacaksın."

Delahoussayes'lere söz vermişken, Savannah ile arasındaki gerginlik varken şimdi gitmek, korkakça bir kaçış olurdu. Öylece çekip gidip, vicdan azabı çekerek yaşayamazdı. "Hayır, gitmeyeceğim."

Caroline, sevgi ve şefkatle dolu kalbiyle elini sıktı. "Baban seninle çok gurur duyardı," dedi, sesi aniden duyudan boğuklaştı. "Ben seninle gurur duyuyorum."

Laurel, gurur duyulacak tek bir şey bile yapmadığını düşünüyordu, ama bunu söylemedi. Gözyaşlarına boğulmaktan korktuğu için bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Uzun bir süre, galerinin sütunlarından birine dolanmış, özellikle güzel bir mor akasma demetine bakarak, teyzesinin elini tuttu ve onu koşulsuz seven birinden kendisine geçen teması ve gücü tadını çıkardı.

Bayou Breaux'daki pek çok insanın bugün ailesine özel bir ilgi gösterdiğini tahmin ediyordu, çünkü sevdiklerinin bir anda ellerinden alınabileceğini, duyguların dile getirilmeden ve hayallerin gerçekleşmeden kalabileceğini fark etmişti. Bugün, hayat daha değerli, daha acil, sarılınacak ve tadını çıkarılacak bir şey gibi görünüyordu.

Duygularını kontrol altına alarak, parmaklarını Caroline'ın parmaklarından nazikçe çekti ve adliyeye giderken postaneden aldığı posta yığınını aldı. "Bugün ilginç görünümlü mektuplar var," dedi, yığını karıştırırken. Her biri farklı posta damgası taşıyan birkaç kaliteli zarf çıkardı - Biloxi, New Orleans, Natchez - hepsi akıcı, kadınsı bir el yazısıyla yazılmıştı ve biri hafif yasemin kokuyordu.

Caroline mektupları aldı, ince, yukarı doğru kıvrık burnuna okuma gözlüklerini takıp adresleri incelerken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Böylesine kötü bir günde arkadaşlardan haber almak ne güzel."

"Okuldan eski arkadaşlar mı?" Laurel dikkatlice sordu, teyzesi pembe zarfı açmak için masa bıçağını kullanırken onu yakından izledi. "Yoksa işten mi?"

"Mmm... sadece arkadaşlar."

Laurel merakından dolayı kendini azarladı. Caroline'ın mahremiyeti kendisine aitti.

Tabii ki, Savannah ona doğrudan sorabilirdi.

"Savannah'ın bu kadar geç saatlere kadar uyuduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı, bugün ilişkilerindeki kırılmaları onarmaya başlamak için mükemmel bir zaman olup olmadığını merak ederek. Ölüm karşısında tartışmalar önemsiz ve anlamsız görünüyordu ve hayat çok sınırlıydı. Günün geri kalanını Cypremort Point'e gidip mavi nokta yengeçleri yiyip gün batımında körfezin manzarasını seyredebilirlerdi. Yüzlerine ve saçlarına tuzlu esintinin çarptığı bir yerde oturup, martılar başlarının üzerinde uçarken, sığ sularda sallanan sazları izleyip sohbet edebilirlerdi. "Visa faturasını vermek bahanesiyle onu uyandırmaya cesaret edebilir miyim sence?"

"Hmm? Oh, a-" Caroline mektubundan başını kaldırdı. "Savannah burada değil, canım."

"Nereye gitti?" Laurel, zihninde canlandığı mükemmel günün erteleneceğine sinirlenerek sordu. "Daha da önemlisi, nasıl gitti? Sabah boyunca araba bendeydi."

"Emin değilim. Belki bir arkadaşı onu almıştır. Bilemem, ben mağazadaydım. Planın mı vardı?"

"Hayır. Sadece birlikte vakit geçirmeyi konuşuyorduk. Dün bir şeyler yapmak istedi, sonra Jack ortaya çıktı."

"Dün buradan çok üzgün bir halde ayrıldı, bunu biliyorum," dedi Caroline, pembe bir mektup kağıdını katlayarak. "Sanırım Bay Boudreaux ile görüşmeni onaylamıyor."

"Jack'in onun sorunu olduğunu sanmıyorum." Endişe, Laurel'ın ağzının köşelerini aşağı çekti ve kaşlarını çatmasına neden oldu. Savannah'ın patlamasından beri onu rahatsız eden düşüncelerle bir an mücadele etti ve sonunda bunları paylaşmanın en iyisi olduğuna karar verdi. "Onun için endişeleniyorum. Çok... değişken görünüyor. Bir dakika önce neşeli, bir dakika sonra üzgün. Pazar günü Annie Gerrard ile kavga etti. Yumruk yumruğa kavga! Caroline teyze, onun için endişeleniyorum."

Ve benim için de, diye düşündü içinden. Laurel'ın içindeki çocuk her zaman Savannah'a güvenmişti. Savannah'ın artık güvenilir olmadığı düşüncesi, o çocuğu kaybolmuş hissettiriyordu.

Caroline mektuplarını bir kenara koydu ve okuma gözlüklerini çıkardı, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Bir süre Lafayette'de bir psikiyatriste gidiyordu. Orada yardım almış olabilir, ama devam etmedi."

Elbette. Tıpkı seksle ilgisi olmayan, ona yardım ya da bir amaç duygusu verebilecek bir işte ya da başka bir şeyde hiç kalmamış olması gibi. Laurel ellerini masanın üzerine yumruk gibi vurdu ve içinde biriken güçsüz öfkesini boşaltmak için vurabileceği bir şey olmasını diledi. "Geçmişin hayatını yönetmesine, kim olduğunu, ne olduğunu belirlemesine izin vermeye kararlı. Geçen gün bu konuda korkunç bir kavga ettik. Sinirime hakim olamadım, ama on beş yıl önce sona eren bir şey için hayatını heba ettiğini görmek beni çok kızdırıyor."

Caroline bir an için hiçbir şey söylemedi. Sessizce oturup kulaklarından sarkan ağır altın küpelerden biriyle oynadı ve Laurel'ın sözlerini havada asılı bırakarak, kendi yararı için değil, yeğeninin yararı için bu sözlerin etkisini sindirdi.

"Söylesene," dedi sonunda. "Hâlâ rüyalarında Scott County'deki o çocukları görmüyor musun?"

Konunun aniden değişmesi Laurel'ı bir an için şaşırttı. Bu soru, hafızasında o çocukların yüzlerini canlandırdı ve onları gündüzleri saklamaya çalıştığı küçük bölmeye geri koymak zorunda kaldı.

"Evet," diye mırıldandı.

"Ama o iş bitti," dedi Caroline. "Neden onların bırakmıyorsun?"

"Çünkü onları hayal kırıklığına uğrattım," dedi Laurel, suçluluk duygusuyla gerginleşerek. "Bu Benim hatamdı. Bununla yaşamayı hak ediyorum..."

"Hayır," diye Caroline onu keskin bir şekilde susturdu, koyu renkli gözleri duygularının gücüyle parlıyordu. "Hayır," diye tekrar söyledi, ses tonunu yumuşatarak. "Elinden geleni yaptın. Sonuç senin elinde değildi. Başsavcıyı, delil eksikliği veya toplumun diğer üyelerinin yaptıklarını kontrol edemedin, ama yine de kendini suçluyorsun ve geçmişinin o kısmının seni eziyet etmesine izin veriyorsun."

Laurel suçluluğunu savunmaya çalışmadı; gerçeğin ne olduğunu biliyordu. Zaten teyzesinin söylediği şey onunla pek ilgisi yoktu.

"Savannah'ın istismardan kendini sorumlu tuttuğunu mu söylüyorsun?" diye sordu, bu düşünceye inanamadan. "Ama olanlar Ross'un suçu! O, ona zorla sahip oldu. Bunun kendi suçu olduğuna inanması imkansız."

Caroline düşünceli bir şekilde parmağını elmacık kemiği boyunca gezdirdi ve hafifçe kavisli kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsun? Savannah güzel, şehvetli, cinsel bir yaratık. Her zaman öyleydi. Çocukken bile erkekler üzerinde belirli bir gücü vardı ve bunun farkındaydı. Sence Ross'a çekici geldiği için kendini suçlamadı mı, ya da Ross her fırsatı değerlendirip onu suçlamadı mı? O her zaman zayıf bir adamdı, kendisine ait olmayan övgüyü kendine mal edip, su ördeğin sırtından akıp gider gibi suçlamaları üzerinden atıyordu."

Laurel'in içinde Ross Leighton'a karşı yeni bir nefret kaynağı belirdi ve öfkesinin büyük bir kısmının Ross'un suçunun bedelini hiç ödemiş olmasından kaynaklandığını fark etti. Adalet hiç yerini bulmamıştı. Bunun bir kısmı onun suçu olduğunu biliyordu ve bu suçluluk duygusu korkunçtu.

Keşke annelerine söyleme ya da Caroline teyzeye gitme cesaretini bulabilseydi. Ama bulamamıştı. Vivian, kocasının zulmünden hâlâ habersizdi. Caroline, olaydan yıllar sonra gerçeği öğrenmişti. Savannah için adalet sağlanmamıştı... bu yüzden Laurel, hayatını başkaları için adalet aramakla geçirmişti.

Ben hiçbir şeyin kefareti için çabalıyorum!

Tanrım, ne yalan ama. Ne kadar ikiye bölündü.

Caroline sandalyesinden zarifçe kalktı, mektuplarını küçük belini saran ve baldırlarının etrafında dalgalanan sarı eteğinin yama cebine koydu. Masanın etrafından dolaştı ve kollarını Laurel'in omuzlarına doladı, onu arkadan sıkıca kucakladı. "Geçmiş her zaman bizimle birlikte, Laurel," dedi nazikçe. "O, görmezden gelemeyeceğimiz veya terk edemeyeceğimiz bir parçamız. Ve onu ait olduğu yerde, geride bırakmak her zaman kolay olmuyor. Bunu hem kendin hem de kız kardeşin için hatırlamakta fayda var."

Onun şakağına bir öpücük kondurdu ve içeri girdi, Laurel'ı galeride yalnız bırakarak kuşların şarkılarını dinlemeye ve düşünmeye devam etti.

Düşünceleri beyninde yeterince dolaşıp başını ağrıttınca, Laurel dikkatini tekrar postaya çevirdi ve faturaları ve misyonlardan gelen dilekçeleri gözden geçirdi. Yığının arkasında, üzerinde adres, gönderen ya da başka bir şey yazmayan sade beyaz bir zarf vardı.

Şaşkınlıkla zarfın kapağını açtı ve içinden bir mektup değil, üzerinde küçük altın bir kelebek sallanan ucuz bir altın kolye çıktı. Zinciri kaldırdı ve kelebeğin dönüp sallanmasını izledi, sonra garip bir ürperti hissetti, sanki başka bir boyuttan kayıp gelmiş soğuk bir rüzgar cildinde dolaşıyormuş gibi.

Zihni otomatik olarak çalışmaya başladı ve kolye için en mantıklı açıklamayı aradı. Savannah'ındı, ama Savannah'ın zevkleri çok daha pahalıydı. Laurel onu arabanın koltuğunda unutmuştu, ama neden zarfın içinde mühürlenmişti?

Hiçbir cevap tüm soruları tatmin etmiyordu ve hiçbiri boynunun dibinde karıncalanan sinir düğümünü açıklamıyordu.

Partout Parish adliyesindeki ofisinde, Duwayne Kenner masasına eğildi, şakaklarında çekiçler vuruyor, midesi ekşiyordu. Diğer dört ilçeden gelen suç raporlarının faks kopyalarına eğildi. Gözleri, St. Martin şerifinin Cumartesi sabahı ölü bulunan, ipek bir fularla boğulmuş ve parçalanmış Jennifer Verret'in fotoğraflarını taradı. Masanın diğer tarafında Danjermond düşünceli bir şekilde durmuş, parmağındaki mühür yüzüğünü çevirip duruyordu.

"Hiç şüphem yok," diye homurdandı Kenner, iki paket Camel sigarası yüzünden sesi boğuklaşmıştı. "Aynı katille karşı karşıyayız."

"Her şey uyuyor mu?"

"Şu ana kadar. Annie Gerrard'ın laboratuvar raporları geldiğinde daha fazla ayrıntı öğreneceğiz, ama her şey ortada: ipek fular, aynı bıçak yaraları. En önemlisi, basından gizlenen ayrıntılar da uyuşuyor, bu da taklitçi olasılığını ortadan kaldırıyor."

"Mesela?"

"Bileklerdeki ve ayak bileklerindeki izler gibi, ve her kadının vücudundan mücevherlerin alınmış olması gibi. Hasta piç kurusu muhtemelen onları hatıra olarak saklıyordur," diye mırıldandı, bir insanın bir başkasına yapabileceği vahşeti düşünerek gözlerini kısarak. "Tanrı şahidim olsun, onu yakaladığımda öğreneceğim. Yemin ederim ki öğreneceğim."

On Dokuzuncu Bölüm

Vivian'ın en sinir bozucu özelliklerinden biri, ara sıra yaptığı spontan girişimlerdi. Laurel, çocukluğunda annesinin kulüpler, toplumsal sorumluluklar ve Beauvoir'ın metresi olarak geçirdiği günlük rutininden birdenbire çıkıp, spontan bir şey yapmak için çılgınca uğraştığı zamanları hatırladı. Annesi, bu şeylerin çok zekice veya eğlenceli olduğunu düşünürdü, ama çoğu zaman öyle olmadığı ortaya çıkardı. Bu girişimlerde her zaman bir çaresizlik havası ve asla gerçekleşmeyen bir dizi beklenti vardı. Laurel'ın babasının anlık fikirleri gibi değildi bunlar; babasının fikirleri her zaman bir şekilde harika olurdu, asla planlanmazdı, belirli kriterler veya hedefler olmadan hayata geçirilirdi.

"Anı yakala ve sana verdiklerini al," derdi babam, yakışıklı yüzünde hayatın basit sevinci parıldayarak.

Vivian her zaman anları açgözlü ellerle yakalardı ve onlardan istediği şeyleri koparmaya çalışırdı. Laurel bu yüzden annesine her zaman acırdı. Vivian'ın doğasında spontan olmak yoktu. Denemek zorunda hissetmesi ve çok fazla çabalaması, Laurel'ı her zaman üzmüştü, özellikle de Vivian'ın başarısız girişimlerinden biri onu yine bir depresyon dönemine sürüklediğinde.

Belki de bu yüzden, Vivian onu akşam yemeğine davet etmek için aradığında - akşam yemeği ve "kızlar sohbeti", Allah korusun - Laurel, telefon hattında yalanların fark edilmediği o beş saniyelik kısa fırsat penceresinde bir bahane bulamamıştı. Ya da belki de nedenleri, o gün geçirdiği gün ve ailesi ve hayatın değişkenliği hakkında düşündükleriyle daha çok ilgiliydi.

Savannah bu konuda şüphesiz sert bir yorum yapardı. Ama Savannah günü geçirdiği yerden henüz dönmemişti, bu yüzden Laurel onu dinlemek zorunda kalmadı. Laurel, kabullenmiş bir tavırla daveti kabul etti ve içsel özeleştirisini durdurmak için elinden geleni yaptı.

Wisteria Golf ve Country Club'ın küçük, zarif yemek salonlarından birinde oturup, aynı derecede zarif bir yemek olan doldurulmuş bıldırcın ve taze levrek eşliğinde sohbet ettiler. Kulüp, bir zamanlar bölgedeki en büyük indigo plantasyonu olan bir Yunan tarzı konakta bulunuyordu. Ev ve arazisi, konağın yaklaşık 200 metre arkasında bulunan ve artık bahçe ekipmanları için depo ve caddy'lerin (genellikle siyah gençlerden oluşan) molaları için kullanılan köle kulüpleri de dahil olmak üzere, titizlikle restore edilmiş ve bakımlıydı.

konakın yaklaşık iki yüz metre arkasında bulunan ve artık bahçe ekipmanlarının depolandığı ve genellikle siyahi gençlerden oluşan caddie'lerin turlar arasında takıldıkları yer olarak kullanılan köle kulübeleri de dahil olmak üzere titizlikle restore edilmiş ve bakımlıydı. Wisteria'da kimse caddie'leri kölelerle karşılaştırarak onları kırmaktan endişe duymuyordu ve Wisteria her zaman olduğu gibi, her zaman da öyle kalacağı gibi, tamamen beyazların olduğu bir yer olduğu için, kiralık yardımcılar dışında kırılacak başka siyahi kimse yoktu.

Laurel deniz levreğini dürtüp, mavi nokta yengeçlerini, gün batımında Körfez'in gökyüzünün renklerini, denizin ve martıların sesini, tuzlu havanın kokusunu özlemle düşündü. Bunun yerine, Limoges tabakından ona dik dik bakan bir orfoz, yüksek Fransız kapılarındaki yeşil kadife perdeler, ustaca gizlenmiş hoparlörlerden duyulmayan bir Vivaldi konçertosu ve merkezi klimanın yapay temizliği vardı. Annesi karşısına oturmuş, tamamen kendi dünyasındaydı, kül sarısı saçları düzgünce taranmış, canlı mavi keten blazeri gözlerinin rengini ortaya çıkarıyordu. Ceketinin altında, aynı mavi tonunda şık beyaz bir elbise giymişti. Safir damlalar kulak memelerinden sarkıyordu.

"Dünya tamamen çıldırmış," dedi Vivian, taze yeşil fasulyeyi çatalla dürterek. Bir hanımefendiye yakışır şekilde nazikçe çiğnedi, düşüncelerini tamamen bırakıp yemeğinin tadını çıkardı. Bir yudum şarapla yıkadıktan sonra, konuşmanın konusuna geri döndü ve devam etti. "Kadınlar neredeyse arka bahçelerimizde öldürülüyor. Deliler gece yarısı şehirde serbestçe dolaşıyor.

"Söylesene, neden biri St. Joseph Huzurevi'ni tahrip etmek isteyesin ki, zavallı yaşlıları korkudan deliye çevirerek."

Laurel, av köpeği gibi hemen konuya girdi, sandalyesinde dikleşti, çatalını parçalanmış balığının üzerinde salladı. "St. Joseph's mi?"

"Evet," dedi Vivian, bıldırcını bıçakla parçalarken uygun bir tiksintiyle devam etti. "Odaların birinin dışına müstehcen sözler sprey boyayla yazılmış, çimlere korkunç bir pislik bırakılmış, bunu kamuya veya başka bir yerde anlatmaya bile cesaret edemem, pencerelere vurup bağırıp çağırmışlar. Yapılanlar tam bir rezaletti."

"Bu kişiyi yakaladılar mı?" Laurel dikkatlice sordu.

"Hayır. Gece karanlığında çığlık atarak kaçtı."

Laurel'in omurgasında bir ürperti hissetti. "O mu?"

"Oh, evet. Bir kadın. Bunu hayal edebiliyor musun? Yani, genç bir erkekten belli bir tür holiganlık beklenebilir, ama bir kadından?" Vivian

doğal düzenin bu kadar çarpıtılmış olması düşüncesine titredi. "Bildiğin gibi, kütüphanede gönüllü çalışıyorum. Bugün huzurevine kitap götürme günümdü. Ridilia Montrose çarşamba günleri oradaki etkinlik koordinatörüne yardım ediyor. Ridilia'yı hatırlıyorsun, değil mi Laurel canım? Kızı Faith Anne, kapsamlı bir diş tedavisi görmüş ve sonra Old Miss'te mezuniyet balosu kraliçesi seçilmişti, değil mi? Birmingham'dan bir finansçı ile evlenmişti. Ridilia, gece görevlilerine göre kesinlikle bir kadın olduğunu söylüyor."

Dudaklarını onaylamayan bir şekilde ince bir çizgiye sıkıştırdı ve başını sallayarak safır gözlerini salladı. "Korkunç olaylar. Yemin ederim, bazı insanlar ayırım gözetmeden çocuk yapıp, çocuklarını vahşi köpekler gibi büyütüyorlar. Kan, kanı gösterir, bilirsin," dedi, her zamanki gibi. Ve her zamanki gibi, Laurel, sesini çıkarmaması için eğitildiği bir çelişki yüzünden dişlerini sıktı. "Her neyse, en çok üzüldüğüm kişi zavallı Astor Cooper. Bütün bunlar penceresinin hemen dışında oldu. Düşünebiliyor musun?"

Laurel'in az miktarda yediği yemek, midesinde bir yağ topuna dönüştü. "Astor Cooper mı?" zihni onun rızası olmadan gerçekleri bir araya getirirken, zayıf bir sesle sordu.

"Evet. Kocasını Pulitzer Ödülü sahibi yazar Conroy Cooper. Çok çekici bir adam. Yerel hayır kurumlarına çok cömert. Karısının bu kadar acı çekmesi çok trajik. Alzheimer, biliyorsun. Memphis'teki ailesi de çok sevimliymiş. Çok yazık. Ridilia, Bay Cooper'ın vandalizm olayından dolayı kendini kaybetmiş olduğunu söyledi. Karısına çok sadık bir adamdır, bilirsin..."

Laurel ellerini kucağına koydu, kendini dengelemek için masayı kavramak için duyduğu dürtüyle mücadele etti. Annesi karşısına oturmuş, Conroy Cooper'ın mükemmel karakterinden bahsederken, aynı ses zihninin derinliklerinden yükseldi ve ona davranışları konusunda uyarıda bulundu. Genç hanımlar ellerini masaya koymazlar, Laurel... Sonra Savannah'ın yüzü aklına geldi, sinsî bir ifadeyle. Karısı Alzheimer hastası. Onu St. Joseph'e yatırmış... Duyduğuma göre kafasını yerinden ayırt edemiyormuş.

Hasta bir korku, buz gibi parmaklar gibi boğazından aşağı aktı. Bu olamaz, dedi kendine. Bu kesinlikle olamaz. Savannah'nın sorunları vardı, ama o asla... Sanki onun savunmasını alay etmek istercesine, hafızası, kız kardeşinin Annie Delahoussaye ile kavga ederken, bir banshee gibi çığlık atarken ve Frenchie's'in etrafında bir derviş gibi dönüp dururkenki görüntüsünü ortaya çıkardı.

"Laurel? Laurel?" Annesinin keskin sesi onu gerçeğe geri döndürdü. Vivian ona kaşlarını çatmıştı. "André, balığını bitirip bitirmediğini bilmek istiyor."

"Özür dilerim." Laurel kendini toparlamak için çabaladı, başını eğdi ve kucağındaki peçeteyi düzeltti. Sabırlı André'ye baktı, André onu kan köpeği yüzündeki duygulu kahverengi gözleriyle izliyordu. "Evet, teşekkürler. Çok lezzetliydi. Bitiremediğim için şeften özür dilerim."

Yemek tabakları kaldırılıp masa örtüsü kırıntılardan temizlenirken, Vivian kızını inceledi ve şarabını yudumladı. "Bu hafta iki kez adliyeye gittiğini duydum. Seni benden daha sık görüyorlar."

Eğitimsiz bir kulak bu azarlama tonunu fark etmeyebilirdi. Laurel ise bunu açık ve net bir şekilde algıladı. "Üzgünüm anne. Delahoussayes'lere yardım etmekle meşguldüm."

"Hiç de öyle insanlar değiller..."

Laurel, bir trafik polisi gibi elini kaldırarak onu durdurdu. "Bu konuşmayı atlayabilir miyiz lütfen? Anlaşamayacağız. İkimiz de sinirleneceğiz. Konuşmasak olmaz mı?"

Vivian sandalyesinde kraliçe gibi dik durdu, çenesini kaldırdı, gözleri taktığı safirlerle aynı soğuk parıltıyı aldı. "Elbette," dedi sert bir şekilde. "Senin iyiliğini düşündüğümü unutma."

Vivian'ın kendi çıkarları dışında hiçbir şeyi önemsemediği gerçeğini Laurel kendine saklamayı tercih etti. Annesini herkesin önünde tartışmaya kışkırtırsa, asla affedilmeyecekti. Bir parçası umursamaması gerektiğini düşünüyordu, ama gerçek şu ki Vivian onun tek annesiydi ve bir ömür boyu onayını kazanmak, Vivian'ın sevgi olarak kabul edeceği şeyi elde etmek için diken üstünde yürüdükten sonra, muhtemelen değişmeyecekti. Tıpkı Vivian'ın asla değişmeyeceği gibi.

Vivian, yemek odasının girişine doğru döndüğünde, ruh hali yine bir kez daha değişti. Gök gürültülü bulutların arkasından çıkan güneş gibi, yüzünde bir gülümseme belirdi. Laurel, bu mucizeyi gerçekleştiren kişinin kim olduğunu görmek için döndü ve çenesine bir başka hoş olmayan sürprizle karşılaştı.

"Stephen!" dedi Vivian, Danjermond masalarına doğru yürürken yüzüklü ellerini ona uzattı. Danjermond ikisini de tuttu ve eğilerek

Vivian ışıl ışıl parladı. Neredeyse mırıldanarak Laurel'a döndü. "Bak, Laurel canım, Stephen burada! Ne hoş bir sürpriz, değil mi?"

Hayatta olmaz. Laurel, dudakları novokainle doluymuş gibi görünen zoraki bir gülümseme zorladı. "Bay Danjermond."

"Stephen, tatlı için tam zamanında geldin. Bize katılacağını söyle."

Ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu cemaatin en güzel iki hanımefendisiyle vakit geçirme teklifini nasıl reddedebilirim?"

Vivian, kadınsı flört sanatında kusursuz bir eğitim almış olduğu için, hemen kızardı ve kirpiklerini kııptı. "Bu güzelin burnunu pudralaması gerekiyor. Laurel'a eşlik eder misin?"

"Elbette."

O masadan uzaklaşırken, Danjermond Laurel'ın saçındaki boş sandalyeye oturdu. O da, tıpkı Laurel gibi, o sabah adliyeye giderken giydiği kıyafetleri giymişti: kahve rengi takım elbise, fildişi gömlek ve şık kravat. Ama o, bir şekilde gün boyunca kıyafetini kırışık tutmamış, Laurel ise solgun ve buruşuk hissediyordu. Onun zarafetinde bir şey, Laurel'ın saçını taramak ve gözlüklerini çıkarmak istemesine neden oldu, ama ikisini de yapmaktan kaçındı.

"Bana kızgınsın, Laurel," dedi basitçe.

Laurel bacaklarını çaprazladı, eteğini düzeltti ve cevap vermek için zaman ayırdı. Dışarıda, Körfez'den bir fırtına hattı yaklaşıyordu ve yağmur yağması tehlikesi vardı. Rüzgâr, golf sahasını çevreleyen palmiye ağaçlarının dallarını sallıyordu. Fransız kapıdan dışarıya bakarak, söylemek istediklerini düşünerek, ne söylemesinin akıllıca olacağını tartışıyordu.

"Oynadığınız oyunları sevmiyorum, Bay Danjermond," dedi sonunda, onun soğuk yeşil bakışlarına karşı koyarak.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Burada olmamın bir komplo olduğunu mu düşünüyorsun, Laurel? Aslında, burada sık sık yemek yerim. Yemek yemem gerektiğini kabul ediyorsun, değil mi? Sonuçta ben de bir insanım."

Peridot rengi gözlerindeki ışık, sanki gizli bir eğlenceye kapılmış gibi dans ediyordu. Onunla mı, yoksa sadece bir ölümlü olduğu sözüyle mi dalga geçiyordu, anlayamadı. Her halükarda, o şakaya katılmaya niyeti yoktu.

"Cinayette yeni bir gelişme var mı?" diye sordu, su bardağının sapıyla oynayarak.

Masadaki sepetten bir dilim Fransız ekmeği aldı, bir parça kopardı ve bir prensin tembel kibriyle sandalyesine geri yaslandı

. Düşünceli bir şekilde çiğnerken, onu inceledi. "Kenner, Tony Gerrard'ı serbest bıraktı. Cinayetin Bayou Strangler'ın işi olduğunu düşünüyor."

"Peki sen ne düşünüyorsun? Tony Gerrard'ın taklitçi olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır, çünkü öyle olsaydı, işi batırırdı. Katilimiz çok zeki. Tony ise, ne yazık ki," kravatındaki beyaz ekmek kırıntısını alıp fırlattı, "değil."

"Sanki katili takdir ediyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Ona hafif bir sitemle baktı. "Kesinlikle hayır. Beni meraklandırıyor, kabul ediyorum. Seri katiller yıllardır suç bilimi öğrencilerini büyülemiştir." Taze, sıcak ekmeğin bir parçasını daha kopardı, gözlerini kapattı ve zengin, mayalı aromasını tadını çıkardıktan sonra ağzına attı. Yutarken, kirpikleri dantelli siyah bir peçe gibi kalktı. "Bu suçlardan herkes kadar dehşete kapılıyorum, ama aynı zamanda, keskin bir zekaya karşı belirli bir" - kelimeyi aradı, temiz ve dikkatli bir şekilde seçti - "klinik takdirim var."

Bunu söylerken, Laurel onun kendi zekasını incelediğini hissetti. Kişiliğinin gücü aralarında yayılıyor, kafasına girip onu keşfedip inceliyordu.

"Köpekbalıkları hakkında ne düşünüyorsun, Laurel?"

Konunun yönü o kadar ani değişti ki, boynuna bir darbe almamış olmasına şaşırdı. "Onlar hakkında ne düşünmeliyim?" dedi, sinirli ve şaşkın bir şekilde. "Neden onlar hakkında bir şey düşünmeliyim ki?"

"Okyanusta kendinizi denizin ortasında bulursanız, onlar hakkında düşünürsünüz," diye işaret etti Danjermond. Sandalyesinde öne doğru eğildi, konusuna ısınmaya başladı, ifadesi ciddileşti. "Tüm doğada, onlar mükemmel avcılardır. Hiçbir şeyden korkmazlar. Korkutucu bir verimlilikle öldürürler.

"Seri katiller toplumumuzun köpekbalıklarıdır. Ruhları yoktur, suçlanmaktan korkmazlar. Avcılardır. Zekidirler, acımasızdırlar." Bir parça daha ekmek kopardı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Büyüleyici bir benzetme, sence de öyle değil mi Laurel?"

"Açıkçası, bence bu aptalca ve tehlikeli bir romantizm," dedi sertçe, öfkesi içinde canlı bir tel gibi patlamaya başlarken. Yetiştirilme tarzının kurallarını görmezden gelerek, yumruklarını masaya vurdu ve bölge savcısına sert bir bakış attı. "Köpekbalıkları hayatta kalmak için öldürür. Bu adam ise kadınların acı çekmesini görmekten aldığı saf, hastalıklı zevk için öldürüyor. Durdurulması ve cezalandırılması gerekiyor."

Danjermond, onun duruşunu, ifadesini, sesindeki tutkuyu inceledi ve bir aktörün yeteneğini onaylayan bir eleştirmen gibi hafifçe başını salladı. "Sen savcılık için doğmuşsun, Laurel," dedi, sonra bakışları yoğunlaştı, keskinleşti, sanki onda bir şey hissetmiş gibi. Yavaşça, zarifçe masanın üzerine eğildi, ta ki biraz fazla yaklaşıp kadar. "Yoksa bunun için mi yaratıldın?" diye mırıldandı.

Laurel, içten içe titriyor olmasına rağmen, gözlerini kaçırmadan onun bakışlarına karşılık verdi. Aralarındaki hava, Danjermond'un güçlü cinsel çekiciliğiyle titriyordu. O kadar yakındı ki, karanlık ve egzotik bir kolonyanın kokusunu alabiliyordu. Onları saran gerginlik küpünün dışında, bir yerlerde gök gürültüsü çakıyor ve kalın yağmur damlaları bulutlardan aşağıya düşüyordu. Rüzgâr, verandanın altına avuç dolusu yağmur damlaları fırlatarak Fransız kapıların camlarına çarpı.

"Beni gerçekten büyülüyorsun, Laurel," diye fısıldadı. "Bir kadın için şaşırtıcı derecede şövalye ruhuna sahipsin."

Vivian o anda masaya dönmeyi seçti ve Laurel, annesine başka hiçbir şey için minnettar olmasa da, bu araya girme için minnettar olduğunu düşündü. Stephen Danjermond, ensesindeki kısa tüyleri diken diken ediyordu. Onunla yalnız kalmak zorunda kaldığı süre ne kadar az olursa, o kadar iyi olurdu.

Kahve içmek için onlarla oturdu. Vivian ekmek pudingi sipariş etti ve siyasi konuşmalar ve yaklaşan Kadın Seçmenler Birliği yemeği hakkında sohbetler eşliğinde tadını çıkardı. Laurel, tırnak uçlarını inceleyerek oturdu ve başka bir yerde olmayı diledi. Düşünceleri istemeden Jack'e yöneldi ve yağmuru izlerken, bu gece nerede olduğunu, ne hissettiğini merak etti.

Yargıç Monahan ve eşi yemek odasına alındılar ve Danjermond'un dikkatini çektiler, bölge savcısı daha etkili bir gruba katılmak için onları terk etti. Vivian hesabı öderken, Laurel otuz dakikadır ilk kez derin bir nefes aldı.

Birlikte verandaya çıktılar ve vale'lerin yağmurda arabalarını getirmek için koşuşturmalarını izlediler.

"Bu çok güzeldi, canım," dedi Vivian, şefkatle gülümseyerek. "Pazar günü kız kardeşinle yaşadığımız o tatsız olaydan sonra bu akşamı birlikte geçirebildiğimize sevindim. Yemin ederim, bazen onun davranışlarına bakınca onun benim kız kardeşim olduğuna inanamıyorum."

"Anne, yapma," diye tersledi Laurel, sonra isteğini yumuşatarak ekledi. "Lütfen."

Vivian, kızgınlık yerine, Savannah'dan hiç bahsedilmemiş gibi davranmayı tercih etti. "Stephen'ın bize biraz eşlik edebilmesine çok sevindim. Bu bölgede ve Baton Rouge'da çok saygın biridir. Aile bağlantıları ve yeteneği ile ne kadar ileri gidebileceğini kimse bilemez." Beyaz Mercedes'i portikonun altına geldi, ama ona doğru hareket etmedi, bunun yerine kızına keskin bir bakış attı. "Bu akşam yemek odasından geçerken, ikinizin ne kadar yakışıklı bir çift olacağınızı düşünmeden edemedim."

"Düşüncen için teşekkürler anne," diye yalan söyledi Laurel, "ama Stephen Danjermond'la ilgilenmiyorum."

Vivian'ın açık renkli gözlerinde onaylamama ifadesi belirdi. Sabırsızca elini uzattı ve Laurel'in saçındaki asi bir tutamı düzeltti, onu on yaşında gibi hissettirmeyi başardı. "Sakın Jack Boudreaux'dan hoşlandığını söyleme," dedi sert bir sesle.

Laurel annesinin elinden çekildi. "Öyle olsam ne fark eder ki? Ben yetişkin bir kadıyım anne. Kendi erkeklerimi kendim seçebilirim."

"Evet, ama bu konuda çok başarısızsın," dedi Vivian keskin bir sesle. "Stephen'a Jack Boudreaux hakkında sordum..."

"Anne!"

"Bana, Houston'daki Sweetwater kimyasal atık skandalının merkezinde olduğu için avukatlık ruhsatının iptal edildiğini söyledi." Laurel, "Sweetwater" adını duyunca gözleri otomatik olarak büyüdü. Memnuniyetle, Vivian zevkle devam etti. "Sadece bu da değil, o korkunç kitapları yazması da hiç şaşırtıcı değil. Houston'daki herkes onun karısını öldürdüğünü söylüyor."

Annesi bundan sonra bir şey söyledi ise, Laurel duymadı. Veda ederken fısıldanan sözleri duymadı, yanağına zorunlu öpücüğü hissetmedi, sadece Vivian'ın arabasına bindirildiğini ve parlak beyaz Mercedes'in kararan geceye doğru kaybolduğunu en soyut şekilde fark etti.

Wisteria'nın zarif oymalı kapılarının iki yanındaki fayton fenerlerinin kehribar rengi ışığının oluşturduğu bir su birikintisinin içinde verandada durdu. Çatıyı destekleyen sütunların ötesinde, şişmiş bulutlardan yağmur yağıyor ve parlak siyah kaldırımlara sırıyordu. Ve duyduğu Jack'in sesiydi. "Vicdanımda yeterince ceset var..."

Birini öldürmek istiyordu.

Jimmy Lee, buharlı, eski püskü bungalovunun içinde iç çamaşırlarıyla dolaşıyordu, içindeki hayal kırıklığı kabarıyor, şöhret ve servete giden yolunu mahveden tüm pislikleri anlatırken boğazının derinliklerinden düşük bir homurtu çıkıyordu.

Earlene's Used-a-Bit'ten aldığı ucuz ikinci el televizyon, köşedeki eski bir sandığın üzerinde duruyordu. Her zamanki şöhret saatinin yerine, ekran Billy Graham'ın Hırvatistan'daki kafir komünistlerin ruhlarını kurtarmak için yaptığı haçlı seferinin titrek görüntüleriyle doluydu. Eski Texaco istasyonunda önceki gün kaydedilen fiyaskonun yerine aceleyle buldukları bir tekrar yayınıydı bu.

Yatay tutuş, yağlanmış bir domuzun üzerinde parmaklar gibi kayıyordu, görüntü zıplıyor, yakalanıyor, zıplıyor, yakalanıyordu. Odayı dolaşırken televizyonun yanından geçen Jimmy Lee, yan tarafına bir tokat attı, ancak bu sadece sesin yükselmesine neden oldu.

Küfrederek düğmeyi kurcaladı ve elinde kırmayı başardı. Öfkesi de aynı hızla patladı ve taklit ahşap sehpadan bir lambayı kapıp duvara fırlattı. Korkunç çarpma sesi, Billy Graham'ın modern yaşamın aşırılıklarına karşı öfkesinin tam ortasında sesini bastırdı.

Siktir git Billy Graham. Jimmy Lee televizyondan uzaklaştı, televizyonun sahibi olan televizyon vaizinin öfkesi ile titriyor olmasına rağmen onu görmezden geldi. Adamın bir ayağı çukurdaydı. O eski moda, modası geçmiş, 90'ların muhtaç fanatiklerinin istediği şeylerden habersiz biriydi. Birkaç yıl sonra, Jimmy Lee dünyayı dolaşarak tüm ırklardan inananlara ayağa kalkıp sayılmalarını ve en önemlisi ayağa kalkıp paralarının sayılmasını rica eden kişi olacaktı.

Orada, zirvede, en üstte, tapınılan kişi olacaktı. Ve sadece özel dikim beyaz ipek takım elbise giyecekti. Hatta özel dikim beyaz ipek iç çamaşırları bile giyerdi. Soğuk beyaz ipeğin dokunuşunu çok severdi. İpek çarşafları, perdeleri, beyaz ipek çorapları ve beyaz ipek kravatları olurdu. İpek, para ve seksin dokunuşu. Beyaz, saflığın ve meleklerin rengi. Bu ikilem ona çekici geliyordu.

Oraya ulaşacaktı, kendine söz verdi, ne yapması gerekirse gereksin, kim yoluna çıkarsa çıksın.

Hemen birkaç yüz aklına geldi. Annie Delahoussaye-Gerrard, cesedi yerel haberlerde onu gölgede bırakmıştı. Savannah Chandler, maceraperestliği düşüncelerini

görev. Onu lanet gibi rahatsız eden kız kardeşi Laurel Goody Two Shoes. Kaltaklar. Hayatı kaltaklarla doluydu. Bir erkeğin en temel ihtiyaçlarını gidermekten başka bir işe yaramayan kadınlar. Televizyonda, Jonathan Winters'ın travesti versiyonu gibi görünen şişman beyaz bir kadın, "How Great Thou Art" şarkısının nakaratını yüksek sesle söylüyordu. Jimmy Lee'nin içinde, huzursuz bir açlık yanıyordu. Gece, bir fahişe gibi, sıcak, fırtınalı, coşkulu bir şekilde onu çağırıyordu ve o, onu günaha sürükledikleri için kadınları en iyi televizyon vaizi sesiyle lanetledi.

Jack, duvarlarla çevrili olamayacak kadar huzursuz bir şekilde L'Amour'un arazisinde dolaşıyordu. Ne kadar zamandır uyumamıştı? İki gün mü? Zamanın nasıl geçtiğini, ölüm ve değerlilik düşünceleri dışında her şeyi unutmuştu... ve Laurel'ı. Onu aklından çıkaramıyordu. Böylesine yenilmez bir onur, böylesine büyük bir cesaret. Onu önemsemeden edemiyordu. O çok saf, çok cesur, çok iyiydi.

Senin gibi biri için fazla iyiydi, T-Jack...

Dieu, ne kadar ironik, bir aşığın düğümü kadar karmaşık, onun için yapabileceği en şefkatli şey, onu hiç umursamamak olacaktı. Dokunduğu her şey ölüyordu. İsteddiği her şey, eline ulaşır ulaşmaz soluyordu. Diğer günahlarının kefareti olarak onu almeye hakkı yoktu.

Bayou kıyısına doğru yürüdü ve canlı meşe ağacının derin ay gölgesinde durdu, cam gibi suda, iskelenin ucunda sallanan pirogue'ye bakarak. Gece etrafında şarkı söylüyordu, gök gürültülü yağmurlar arasında kurbağa şarkıları ve böceklerin korusu. Bir esinti dallardan sarkan yosunların uçlarını okşadı ve onlar, darağacındaki ipler gibi ağır ağır sallandılar.

Evie'nin yüzünü önünde asılı dururken görebiliyordu, ölümünde bile solgun ve güzeldi, güzel koyu renkli gözleri suçlama, öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu. Evie, o kadar güvenen, o kadar sevgi dolu. Onu o kadar dikkatsizce sevmiş, kalbini ona armağan ettiği değerli hediye o kadar kayıtsızca kabul etmişti. Sığ, bencil bir piç olarak, onun sunduğu her şeyi sanki hakkıymış gibi, başarısının ganimetiymiş gibi kabul etmişti.

Onu ezen suçluluk duygusu, bu dünyadaki her şeyden daha ağırdı. Yukarıdan, her yönden üzerine baskı yapıyordu. Kaçış yolu ararken etrafında dönüp durdu ama bulamadı. Geri çekilmeye çalıştı ama canlı meşe ağacının pürüzlü gövdesine çarptı, suçluluk duygusu üzerine baskı yaparken, ince tişörtünün kumaşı aracılığıyla kabuğu sırtına batıyordu.

Başını geriye eğdi, acıya karşı gözlerini sıkıca kapattı ve yakıcı gözyaşları şakaklarından saçlarına doğru akmaya başladı. Yazar zihninde bu ıstırabı tarif edecek hiçbir sıfat, kalbini parçalayan bu duyguyu ifade edecek hiçbir kelime yoktu.

"Bon Dieu, Evangeline, sa me fait de le pain. Sa me fait de le pain."

Bu sözleri tekrar tekrar fısıldadı, boğuk, kesik kesik bir af dileme ilahisi, pişmanlığının korkunç yükünden kurtulmak için bir mantra. Ama affedilmedi. Affedilmeyi hak etmediğini biliyordu, çünkü ne kadar üzgün olursa olsun, Evie her zaman ölü kalacaktı. Ve onun hayal ettiği tüm hayaller de ölü kalacaktı. Ve sevmeyi planladığı tüm bebekler asla doğmayacaktı.

Onun yüzünden.

"Sa me fait de le pain," diye mırıldandı, yüzü acıdan buruşarak. Ağacın gövdesine döndü ve yanağını oluklu yüzeye bastırdı, pişmanlık acımasız ellerle gözyaşlarını silerken ağaca sarıldı.

Tatlı, tatlı Evie, karısı. Tatlı, tatlı

Annie, ailesi gibi. Tatlı, tatlı

Laurel...

Kötü Jack Boudreaux. Asla yeterince iyi olamadı. Sevgiye layık değildi, asla bir aileye sahip olamazdı. Asla iyi bir kadının isteyeceği bir şey olamazdı. Bir piç, bir alçak, bir katil.

Her şeye sahip olabileceğini düşünmek ne acımasız bir yalan. Bu kadar değerli, bu kadar derinden arzulanan bir şeyin, bir sihirbazın numarası gibi, bir kalp atışında gelip geçip gitmesini izlemektense, hiç umursamamak daha iyiydi.

Hayat kadar kırılğan, bir kalp atışında orada ve yok.

Endişeyle hafifçe sızlanarak, Huey ona doğru yürüdü ve yanına sarkmış elini burnuyla kokladı, bir sorun mu yoksa bir ödül mü olduğunu anlamaya çalışıyordu. Köpeğin pürüzlü pembe dili tereddütle avucunun içini yaladı, teselli ve sempati sunarken, Jack elini çekti.

"Defol buradan," diye homurdandı ve köpeğe kolunu salladı.

Köpek, kulakları dik, başı merakla eğik bir şekilde beceriksizce geri çekildi. Yumuşak bir şekilde havladı, oyun pozuna geçti ve ince kuyruğunu salladı.

"Defol buradan!" diye bağırdı Jack.

İçinde sert bir top gibi biriken tüm öfke ve acı, bir nova gibi patladı ve içinden sıcak, beyaz bir öfke geçirdi. Bu öfke, vahşi bir çığlık olarak içinden fırladı ve köpeğe saldırdı, botunun burnu Huey'in göğüs kafesini sıyırdı. Köpek, ihanet ve korku dolu bir çığlık attı ve üç metre uzağa koşarak korkakça durdu, Jack'e çocuk kadar incinmiş ve masum, uyumsuz gözleriyle baktı.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı Jack. "Benim köpeğim yok! Benim köpeğim yok," diye tekrarladı, adrenalin etkisi geçince sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Benim hiçbir şeyim yok."

Ve dönüp köpekten, L'Amour'dan uzaklaştı ve gecenin gölgelerinde kayboldu.

Yirminci Bölüm

Gök gürültüsü uzak top ateşleri gibi yankılanıyor. Bulutlar, parçalanmış duman kümeleri gibi gece gökyüzünde hızla geçiyor. Savaş alanı kırmızıya boyanıyor.

Esir, bataklıkta gecenin karanlığında alay ediyor ve çığlık atıyor. Vahşi bir coşku gibi acı, havayı elektrik ve kanın tatlı, mide bulandırıcı kokusuyla dolduruyor. Çaresizlik ve nefret. İhtiyaç ve arzu. Duygular kıvrılıyor ve parçalanıyor, hem esiri hem de esir alan kişiyi ezip geçiyor. Kulübenin duvarları, avcıda ve yatağa bağlanmış avda serbest kalan karanlık ihtiyaçların korkunç gücüyle titriyor.

Avcının beklediğinden fazlası. Delilik kontrolü elinden alır, ruhsuzları bile uçurumun kenarına çeker ve girdaba sürükler.

Dışarıda rüzgâr ağaçları sallıyor, sığ sularda yetişen ince sapları yere yatırıyor. Gecenin yaratıkları kaçışıyor ve çekiniyor, başlarını çevirip gözlerini kocaman açıyor, burun delikleriyle havayı koklayarak şiddetli bir girdabın gözüne doğru dönüyorlar. Ay karanlığı deliyor, ama gök gürültüsü yaklaşıyor ve şimşekler gökyüzünü camdaki çatlaklar gibi parçalıyor.

Fırtına geliyor. Dışarıda. İçeride. Vahşi ve çılgın. Çığlıklar. Kesikler. Yağmur bataklığı dövüyor ve narin bitkileri parçalıyor. Kan duvarları, avları ve avcıları sıçratıyor. İpek geriliyor. Son, cehennemin karanlık derinliklerinden hızla yaklaşıyor. An, hayal edilemeyecek bir güçle patlıyor. Zaferle, yenilgiyle, içten ve dıştan gelen işkenceden kurtuluşla.

Rüzgar diner. Fırtına azalır. İhtiyaç azalır. Kontrol, toz gibi yerine yerleşir. Sakinlik geri döner ve onunla birlikte mantık da.

Şüphelenmeyenlerin bulacağı bir başka ölü fahişe. Çözülmeden kalacak bir başka suç. Avcı, kanla ıslanmış gecede gülümser. Bir düşman şüphelenebilir, ama kimse ona inanmaz.

Laurel uyanmadı, uykusundan koparıldı. Karanlık, rahatsız edici bir rüyanın ortasında, soğuk, çılgın eller ruhuna uzandı ve onu bir varlık aleminden başka bir aleme çekti. Soğuk sularda uzun bir dalıştan sonra yüzeye çıkan bir yüzücü gibi, nefes nefese ortaya çıktı. Etrafındaki hava ılık ve nemliydi, fırtınadan kaçmak için Fransız kapılarından içeri çekilen bir sıcaklık ve nem cebi. Oda karanlık ve sessizdi, basit bir sessizlikten başka bir şey barındıran bir sessizlik. Kayıp.

Hayatında daha önce hiç hissetmediği bir yalnızlık hissetti ve düşünceleri otomatik olarak Savannah'a yöneldi. Hiç yalnız kalmamıştı; her zaman Savannah vardı.

Kalbi göğüs kafesine sertçe çarparken, bacaklarını çarşaftan kurtarmaya çalıştı ve uykuya daldığı gecelik ve komodin elbisesinden başka bir şey giymeden balkona koştu. Koridordan koşarak kız kardeşinin odasına açılan kapılara ulaştı. Kapının mandalını açmaya çalışırken elini kaydırdı ve kapıyı açarak yatak odasına girerken tökezledi.

Burada da sessizlik, bir kefen gibi asılı kalmıştı. Laurel odaya bakarken, görünmez bir el boğazını sıktı. Yatak bozuktuk, boştu, örtüler dağınıktı, yastıklar her yere dağılmıştı. En son gördüğü haliyle aynıydı. Boğazını tıkayan korkuyu yutmaya çalıştı ve yavaşça döndü, tuvalet masasındaki kavanoz, tencere ve şişelerin dağınıklığını, sandalyelerin üzerine atılmış ve yere bırakılmış giysileri gördü. Savannah'ın odayı en son ne zaman kullandığını anlamamanın bir yolu yoktu.

Bir ürperti onu sardı ve kemiklerine kadar işledi. Gözleri yaşlarla doldu. Ellerini birbirine doladı ve yatağın yanında volta atmaya başladı. "Aptal olma, Laurel," diye mırıldandı, sesi keskin ve sert. "Savannah sayamayacağın kadar çok kez başka yerlerde uyudu. Bu gece burada olmaması hiçbir şey ifade etmez. Sevgilisiyle birlikte, hepsi bu."

Dikkatini başka yöne çekmek için, onun kim olabileceğini düşünmeye çalıştı. Jackhammer penisiyle Ronnie Peltier. Savannah'ın Annie ile kavga ettiği adam Taureau Hebert. Ahlak dersleri veren ve bondage oyunları oynayan Jimmy Lee Baldwin. Geçen gece sakat karısı terör estiren Conroy Cooper.

Her ismin yanında yer alan sloganlar, Laurel'ın zihninde sivrisinekler gibi uçuşuyordu. Bir muhasebeci rakamları toplar gibi, gerçekleri bir araya getirmek için eğitilmişti. Uykusunda bile bulmacanın parçalarını bir araya getirmek için eğitilmişti. Bu gece ikisini de yapmak istemiyordu. Sütunun alt toplamı, şekillenmeye başlayan resim, ikisi de bilmek istemediği bir cevabı veriyordu.

Yatağın yanında duran Laurel, eğilip Savannah'ın şampanya rengi ipek bornozunu aldı ve zarif kumaşı yanağına götürdü. Serin, fısıltı kadar yumuşak, Obsession parfümünün kokusu sinmişti. Savannah'ın hasta olduğunu düşünmek istemiyordu. Onu annelik yapmış ve korumuş olan kız kardeşinin, kendisi hiçbir şey yapmadan bu hale geldiği gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordu.

Kaç kez Savannah'nın gemişı unutulmasını, onun üstesinden gelmesini, Ross Leighton'ın ona yaptıklarını aşmasını dilemişti? Laurel ise aynı geçmişin kefarecini ödemek için yaşamış, kendi fedakarlığını görmezden gelmiş, buna kariyer demişti.

Gözyaşları ipek kumaşın üzerine döküldü ve tüm kalbiyle kız kardeşinin kapıdan içeri girmesini diledi, böylece Savannah'nın kollarına atlayıp ondan af dileyebilirdi. Ama kapıdan kimse girmedi. Sadece boş oda onun ağlamasını duydu.

Yorgunluktan bitkin düşen Laurel, bornozu buruşuk yatağın üzerine attı ve balkona çıktı. Son yağmur geçmişti ve her şey ıslaktı. Ay ışığı damlacıklara yansiyarak onları elmaslara dönüştürüyordu. Rüzgâr ağaçlarda huzursuzca hışırdadı. Laurel kolunu odasının dışındaki sütuna doladı ve ona yaslandı, bakışları L'Amour'a doğru uzandı.

Bazıları oranın hayaletli olduğunu söylüyordu. Jack'i rahatsız eden hayaletlerin evin tarihiyle bir ilgisi olup olmadığını, yoksa onunla birlikte Teksas'tan buraya getirilmiş kendi hayaletleri olup olmadığını merak etti.

Vivian, Jack'in Sweetwater olayının merkezinde olduğunu söylemişti. Sweetwater, iyi bir yaşam ve aile kurmak için ideal bir yer olarak tanıtılan, Houston'da geliştiriciler tarafından inşa edilmiş bir mahalle idi. Cennetin küçük bir parçası, cehennemın küçük bir parçasına sırtını dayamıştı. Ötesi tarlaya yasadışı olarak gömülen kimyasal atık varilleri toprağı zehirlemişti. Laurel, gece haberlerinde gördüğü parçalar dışında davayı takip etmemişti. Kendi hukuki mücadeleleriyle meşguldü. Varillerin izini sürmenin neredeyse imkansız olduğunu hatırlıyordu. İzler, sahte şirketlerden sahte şirketlere uzanıyordu.

Jack, federal ajanlar için tuzağı çözmüştü. Vivian'ın bilgileri doğruysa, Tristar'dan uzaklaşmak için kağıt izlerini silen kişi oydu, bu yüzden bu iş için en uygun kişi oydu. Onu tanımıyorsa, ona bir sürü isim takardı. Acımasız, dinsiz, açgözlü piç, en nazik isimlerden biri olurdu. Ama onu tanıyordu. Kendini kanıtlaması gerektiğini düşündüğü için basamakları tırmanarak yükseldiğini biliyordu. Zirveye ulaştığında yanlış dağa tırmandığını fark etmek ona ne yapmıştı acaba? Her şeyi mahvettiğini ve şirketi de beraberinde batırdığını söylemişti.

Peki ya karısı?

Bu kelime Laurel'ın dilinde acı bir tat bırakıyordu. Onu istemediğini, kalıcı bir ilişki istemediğini söylemiş olabilir, ama acı gerçek

O, onun başka birini sevdiğini düşünmek istemiyordu.

Ama onu sevmiş miydi, yoksa onu öldürmüş müydü?

L'Amour'un ikinci katındaki pencerelerden birinde hafif bir ışık yanıp söndü, sanki evin derinliklerindeki bir odadan geliyormuş gibi. Zayıf olmasına rağmen, onu bir fener gibi kendine çekti. Onun gerçekte kim olduğunu bilmek istiyordu. Son görünüşünün arkasında hangi Jack vardı? Köpekbalığı, haydut, kendinden başka kimseyi umursamadığını söyleyen adam mı, yoksa onu kucaklayıp teselli eden, onu kurtarmaya gelen, sorunlarından ve korkularından uzaklaştıran adam mı?

Onu bir katil olarak göremezdi. Katiller potansiyel kurbanlarını uyarmaz ya da onları güvende tutmak için eve kadar geçirmezlerdi. Hayır, "katil" Jack'e yakışan bir kelime değildi. Sorunlu. Öfkeli. Yaralı.

Yaralı. Bu kelime onun içinde bir şeyler uyandırdı. Eski evin ışığı onu çağırıyordu.

Jack, kemikleri ağrıyarak, vücudu acıyarak, uykuya yalvararak ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandı. Ama zihninin bu dileği asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Bu gece olmazdı. Koridordaki düşmüş duvar kağıtlarının arasında farelerin çıkardığı hışırtıları görmezden gelerek, yatak odasına girdi ve eski siyah Underwood daktilonun bir üstünde duran lambayı yaktı. Beyaz sayfa ona bakıyordu, ona teslim tarihlerini veya hikayenin dönüm noktalarını değil, Jimmy Lee Baldwin'i hatırlatıyordu. Jimmy Lee, sadık takipçilerinin üzerinde durmuş, onlara deli zihinlerin öldürmek için ilhamı nereden aldıklarını soruyordu.

Gözleri ormanın loş ışığında buluştu. Avcı ve av. Tanıma kıvılcımı çaktı. Farkındalık doğdu. Aralarında bir bağ kuruldu. Garip ihtiyaçlar birbirine karıştı. Karanlık arzular iç içe geçti. Oyunun ölümle biteceği belliydi. Kadın, hayatını mahveden işkenceye son vermek için kollarını açarak bunu kabul etti.

İnce gümüş bir bıçak karanlıkta parıldıyor...

Ardından gelen şey, rahatsız edici derecede baştan çıkarıcı, şiirsel bir sanatsallıkla, korkunç ve grafiksel bir şekilde sunulan ve cehennem kadar korkutucu bir ölümdü. Onun işi buydu: insanları korkutmak, geceleri uykularını kaçırmak ve yalnız bir evde duyulan her sesin potansiyelini taşıyana kadar sinirlerini gergin tutmak olasılığı korkunç korku İnsanlar buna eğlence eğlence ilham kaynağı olarak görmüyorlardı. O da farklı düşünmüyordu. Bunun ilham kaynağı olduğuna inanmak, sorumluluk almak, ve herkesin bildiği Jack Boudreaux kimseye veya hiçbir şeye kimseye veya hiçbir şeye karşı sorumluluk almadı.

"Onunla burada hiç karşılaşmadığını söylüyorlar."

Jack başını kaldırdı ve kapıya doğru baktı, gördüklerinin gerçek olup olmadığından tam olarak emin değildi. Laurel, siyah bir arka planın önünde, beyaz kapı çerçevesinin hemen dışında duruyordu. Eski lahana gülleriyle boyanmış, eteği dalgalanan bir kadının soluk portresi, uçları sarkan mavi pamuklu bir bluz. O bir hayaldi, bir melekti, asla dokunmaması gereken bir şeydi. Uzaktan özlemek ve onu sadece hayalinde tutmak daha iyiydi. Kimse bunu ondan alamazdı.

"Madame Deveraux," dedi ve bir adım yaklaştı. "Zengin, evli sevgilisi August Chapin burayı onun için inşa etti. Cemaatteki herkes bunu biliyordu. O, zavallı karısının utancına rağmen, ona olan takıntısını alenen gösteriyordu."

Jack zorlukla sesini buldu. "Onunla burada hiç karşılaşmadı mı?"

"Bay Chapin'le evet. Ama gerçekten sevdiği adamla hayır." Yavaşça odaya girdi, yüksek Fransız kapılarının yanında, masa lambasının ışığının dışında durdu. "Antoine Gallant adında bir adamı seviyordu. Önemsiz bir Cajun avcısıydı. Chapin'in onu fahişe olarak barındırmak için inşa ettiği eve adım atmayı reddetti. Batakılıkta bir kulübede gizlice buluşuyorlardı.

"Elbette, ortaya çıktılar. Gururu incinen Chapin, Gallant'ı düelloya davet etti ve tabancaları kurcalayarak kazanmayı planladı. Madam Deveraux, düello gerçekleşmeden birkaç dakika önce bu komployu öğrendi. Sevgilisini uyarmak için koştu, ama adamlar çoktan mesafeyi almış ve nişan almaya başlamışlardı. Antoine'ı kurtarmak için kendini onun önüne attı ve Chapin'in ateşini kendi üzerine çekti. Antoine'ın kollarında öldü."

Eski rolltop masaya doğru yürüdü ve ellerini yüksek sırtına dayayarak masanın arkasında durdu. Yüzünde hüznü bir ifade vardı ve gözleriyle odayı yavaşça tararken bir şeyler arıyor gibiydi. "Onun ruhunun hala bu evde dolaştığını duyarak büyüdüm."

Jack, kadının ona yönelttiği delici bakışından kaçınarak omuz silkti. "Onu görmedim."

"Peki," diye mırıldandı, "senin de kendi hayaletlerin var." Evet. Senin bildiğinden daha fazlası, melek.

"Bugün biri Sweetwater'dan bahsetti," dedi Laurel, dikkatli bir şekilde. "Sen Tristar'ın adamıydın, değil mi?"

Acı bir gülümsemeyle selam verdi ve masadan uzaklaştı. "C'est vrai, doğru bildin tatlım. Jack Boudreaux, yıldız avukatı.

ve paçayı kurtarmak mı istiyorsun? Ben senin adamınım. İzleri Gordion düğümü gibi bağlayabilirim, döngüsel, kıvrımlı, geri dönen ve çıkmaza giren. Holding şirketleri, sahte şirketler, her şey." Ellerini kot pantolonunun beline soktu ve tavandaki karmaşık alçı süsleme madalyonuna baktı, ona değil, kendi geçmiş hayatına hayranlıkla. "Çok zekiydim, çok parlak. Yukarıya doğru tırmanırken, merdiveni çıkarken kimi ezdiğimi hiç umursamadım. Sonuç her zaman araçları haklı çıkardı, bilirsin."

"Sonunda, onları mahvettin."

Koyu renkli kaşlarından biri kıvrıldı ve ona sert bir bakış attı. "Ve sence bu beni kahraman mı yapar? Evleri ateşe versem, içindeki insanlar yanıp kül olduktan sonra yangını söndürsem, kahraman olur muydum?"

"Bu senin nedenlerine ve niyetinize bağlı."

"Niyetim bencilceydi," dedi sertçe, yıpranmış yakut halı üzerinde ileri geri yürüyerek. "Cezalandırılmak istedim. Benimle ilişkisi olan herkesin cezalandırılmasını istedim. Yaptıklarım için."

"Sweetwater'daki insanlara mı?" diye sordu kadın, kirpiklerinin altından onu dikkatle inceleyerek.

Durdu, göz ucuyla onu dikkatle izledi, eski içgüdülerini bir tuzak kokusu aldı. "Beni nereye götürmeye çalışıyorsun, avukat?" diye sordu, sesi alçak ve tehlikeli bir mırıldanmaydı. Yavaşça ona doğru ilerledi, yürüyüşü aldatıcı bir şekilde tembeldi, bakışları şeytani bir gülümsemenin ardında granit kadar sertti, bir elini kaldırıp uyarı olarak parmağını salladı. "Ne tür bir oyun oynuyorsun, 'tite chatte?'"

Laurel parmaklarını eteğinin kumaşına kıvrırdı ve ona doğrudan baktı, yüzü dikkatlice ifadesizdi. "Ben oyun oynamam."

Jack kahkahayı bastı. "Sen bir avukatsın. Oyun oynamak için eğitildin. Beni kandırmaya çalışma, tatlım. Artık büyük bir köpekbalığıyla yüzüyorsun. Ben her numarayı bilirim."

Ona birkaç santim uzaklıkta durdu, eğildi, onun seviyesine geldi, burnu neredeyse burnuna değiyordu. Yumuşak lamba ışığında gözleri oniks gibi parlıyordu, sert ve dipsiz.

"Neden bana sormuyorsun?" diye fısıldadı, viskiyle boğuklaşmış sesi, telaşlı sinir uçlarını bir törpü gibi kesiyordu. "Onu sen mi öldürdün, Jack? Karını sen mi öldürdün?"

Kadın zorlukla yutkundu ve onun blöfünü gördü, cevabına kalbini koyarak. "Öldürdün mü?"

"Evet."

Kadının gözlerini hızla kırpışını izledi, sanki bir saniye bile olsa gözlerini ondan ayırmaya korkuyormuş gibi. Ama kadın sonuna kadar cesur ve pervasızca yerinden kıpırdamadı. Bu düşünce onun kalbini acı bir şekilde sıktı. Kadın, gerçeği daha kabul edilebilir bir hale getirecek bir açıklama bekliyordu.

"Sana kötü biri olduğumu söylemiştim, melek," dedi, ondan uzaklaşarak. "Ne derler bilirsin, kan konuşur. Yaşlı Blackie, bana hep iyi biri olamayacağımı söylerdi. Onu dinlemeliydim. Bir sürü insana bir sürü acıyı yaşatmamış olurum."

Bedenen ve zihnen ondan uzaklaştı, bataklık kadar bulanık bir geçmişte kendini kaybetti. Odanın içinden geçerek, beyaz tül perdeleri ve karışık yatak örtüleri ile ağır dört direkli yatağın önünden geçerek, başka bir Fransız kapısına ulaştı ve karanlığa bakarak durdu. Rüzgâr tekrar esmeye başlamış, ağaçların dallarında hışırdamıştı; bu, Körfez'den yaklaşan bir sonraki fırtınanın doğal telgrafı gibiydi. Uzaklarda şimşek çaktı ve onun sert, şahin gibi profilini gümüş rengi bir ışıkla aydınlattı.

Laurel, yatağın kenarından dolaşarak ona doğru yaklaştı. Onu terk etmeliydi. Detayları duymayı bekliyor olsa da, o bir belaydı. Ondan korkmak için nedenleri bile olabilirdi - Jack, ikili kişiliği ve karanlık sırları, Atchafalaya'daki hava kadar değişken mizacıyla. Ama bir adım daha attı, sonra bir adım daha, kalbi göğüs kafesinin arkasında çarpmaya devam ediyordu. Ve soru savunmasını aşıp ağzından çıktı.

"Onun adı neydi?"

"Evangeline," diye fısıldadı. Gök gürültüsü pencerelerdeki camları titretti ve yağmur yağmaya başladı, serin, yeşil ve tatlı bir koku yayıyordu. "Evie. Zambak kadar güzel, cam kadar kırılğan," dedi yumuşak bir sesle. "O da benim ganimetlerimden biriydi. Evim, Porsche'm, timsah derisi ayakkabılarım ve İtalya'dan aldığım takım elbiselerim gibi. Beni sevdiğini hiç anlamadı." Hâlâ inanamıyormuş gibi başını eğdi.

"Bir süreliğine mükemmel bir şirket karısıydı. Akşam yemeği partileri ve kokteyl saatleri. Gömleklerimi ütüler, kahvemi yapardı."

Onun sözlerinin acısı karşısında şaşkına dönen Laurel, zarif oyma yatak direğine kolunu doladı ve kendini ona tutturdu. Bu kadın onun hayatını, yatağını paylaşmış

hayatını, yatağını paylaşmış, tüm alışkanlıklarını ve tuhaflıklarını biliyordu. Ama artık gitmişti, sonsuza dek. "Ne oldu?"

"Benimle bir hayat istiyordu. Ben işimi seviyordum. Oyunu, mücadeleyi, heyecanı seviyordum. Saat yedi buçukta ofisteydim. Çoğu gece saat on bir, bir ya da ikiye kadar eve gitmiyordum. İş benim her şeyimdi.

"Evie bana mutlu olmadığını, bu şekilde yaşayamayacağını söylemeye başladı. Onun huysuz, yapmacık, bencil olduğunu, ona güzel şeyler alabilmem için çok çalıştığım için beni cezalandırdığını düşündüm."

Pişmanlık, boğazında ve gözlerinin arkasında asit gibi yakıyordu. Dişlerini sıkarak, zihinsel olarak kendini toparlamaya çalıştı. "Sweetwater ile ilgili ilk haber çıkmıştı ve ben şirketi korumak için deli gibi çalışıyordum. Tıraş olmak ya da yemek yemek için bile zaman bulamıyordum."

Gerginlik, anıları zihninde canlanırken pencere camlarını sallayan gök gürültüsü gibi içini titretti. Sonunu bildiği için duyguları çılgınca akıyordu, kendini korumakla cezalandırmak arasında kalmıştı. Burun deliklerinden keskin bir nefes aldı ve yumruğunu perdenin kırılğan eski danteline sıkıştırdı.

"Bir gece çok kötü bir ruh haliyle eve geldim. Saat iki. Bütün gün hiçbir şey yememiştim. Mutfakta hiçbir şey yoktu. Kavgaya etmek için Evie'yi aramaya gittim. Onu banyoda buldum. Küvette. Bileklerini kesmişti."

"Tanrım, Jack." Laurel kolunu sütuna daha sıkı sarıldı. Ağzına elini götürerek içinden kopan çığlığı bastırmaya çalıştı, ama gözyaşları yine de sel gibi akmaya başladı. Gözyaşlarının arasından Jack'in suçluluk duygusunun yüküyle mücadele ettiğini izledi. Geniş omuzları bu yükün altında titriyordu. Şimşeklerin ışığında yüzünü görebiliyordu, mücadele ederken ağzı bükülmüş, çenesi titriyordu.

"Bıraktığı not özürlerle doluydu," dedi, sesi kalınlaşarak, çatallanarak. Boğazını temizledi ve acı bir gülümsemeyi başardı. "'Seni bana ihtiyaç duyuramadığım için üzgünüm, Jack. Seni beni sevdiremediğim için üzgünüm, Jack.' Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Sanırım bunu küvette yaptı, böylece ortalığı kirletmemiş olsun diye."

Bu kez, içinden gelen dürtüyle Laurel direği bıraktı ve kendini ona bıraktı. "Kendi seçimini yaptı, Jack," diye mırıldandı. "Senin suçun değildi."

Elini onun gergin sırt kaslarına koymaya başladığında, Jack kendini çevirip ona döndü. Gözleri

öfke ve utançla yanıyordu, düşmesine izin vermediği gözyaşlarıyla doluydu.

"Tabii ki senin suçun!" diye bağırđı. "O benim sorumluluğumdaydı! Ona bakmam gerekiyordu. Onu korumam gerekiyordu. Bana ihtiyacı olduğunda yanında olmam gerekiyordu. Bon Dieu, bıçağı kendim saplasam daha iyi olurdu!"

Dönerek kolunu şiddetle salladı ve mermer masayı temizledi, antika porselen figürinleri selvi ağacından yapılmış zemine düşerek parçalandı. Laurel, kırılan porselenlerin sesine irkildi ama geri çekilmedi.

"Bilemezdin..."

"Doğru, bilemezdim," diye tersledi. "Hiç orada değildim. Zehirli atıkların yasadışı olarak bertaraf edilmesini manipüle etmekle meşguldüm." Başını geriye attı ve alaycı bir şaşkınlıkla güldü. "Tanrım, ben ne müthiş bir adamım, değil mi? Ha? Senin için müthiş bir eş, Adalet Hanım."

Dudaklarını sıkıştırdı ve hiçbir şey söylemedi. Tristar'da yaptıklarını affedemezdi - hem yasadışı hem de ahlaksızdı - ama onu kınayamadı da. İşine kendini kaptırmanın, geçmişteki şeytanların onu buna sürüklemesinin ne demek olduğunu biliyordu. Ve suçluluğun bir insana neler yapabileceğini, ne gibi değişikliklere yol açabileceğini, içini kemiren acısını biliyordu.

"Onu sen öldürmedin, Jack. Onun başka seçenekleri vardı."

"Öyle mi?" diye sordu, sesi zayıf ve titriyordu, yüzü acı çekiyordu. "Peki ya taşıdığı bebek? Onun bir seçeneğı var mıydı?"

Acı her zamanki gibi keskindi. Karısı ve ailesi hayallerini sona erdiren jilet bıçağı kadar keskindi. Kalbini parçaladı, kalan gücünü kopardı. Fransız kapılara geri döndü ve kapalı olan kapıya yaslandı, yüzünü soğuk cama dayadı, yağmur diğer tarafta yumuşak ve arındırıcı bir şekilde akarken, ona hiç dokunmadan, sessizce ağladı. Hala patoloğun yüzünü görebiliyordu, sesindeki inanamama duygusunu hala duyabiliyordu. "Yani sana söylememiş miydi? Neredeyse üç aylık hamileydi..."

Onun çocuğı. Babasının tüm günahlarını telafi etme şansı. Daha bilmenin sevincini bile yaşamadan yok olmuştu. Onun yüzünden yok olmuştu, tıpkı Evie'nin onun yüzünden yok olması gibi.

İlk kez değil, damarını kesip hayatını sonlandırması gereken kişinin kendisi olduğunu düşündü.

Laurel kollarını beline doladı ve yanağını sırtına dayadı, gözyaşları onun tişörtünün yumuşak pamuğunu ıslattı. Her şeyi çok net görebiliyordu. Jack, kendini kanıtlamak için o kadar hevesliydi ki, kendini kanıtlamasına engel olan tüm zorlukları aşmak için granit gibi sert bir yüze tırmanmaya çalışıyordu. Sonra her şey onun altında çöküyor, onu aşağı çekiyor ve enkazın ağırlığıyla ezip geçiyordu. İsteddiği her şeyin avucunun içinde olduğunu düşünmüş olmalıydı, ama sonra her şey bir anda yok oldu ve babasının ona aşıladığı tüm aşağılama sözleri bir anda aklına geldi.

Onu o kadar ani ve beklenmedik bir şekilde itti ki, Laurel neredeyse düşüyordu. Masaya doğru sendeledi, ayakları parçalanmış porselenlerin üzerinde çıtır çıtır sesler çıkardı. Jack ona döndü, yüzü öfkeden kararmıştı.

"Defol! Defol buradan! Hayatımdan defol!" diye bağırdı yüzüne. "Seni de öldürmeden önce defol!"

Laurel sadece ona baktı, gözlerindeki vahşi acı parıltısına, boynundaki kas ve tendonlara, nefes alırken göğsünün ağırca inip kalkmasına. Kaçması gerekirdi. İçinde, ayaklarının altında toza dönüşen heykelticiler kadar parçalanmıştı. Kendisi de pek iyi durumda değildi. Onun iyileşmesini de üstlenecek kadar güçlü değildi.

Kaçması gerekirdi. Ama kaçmadı. Aşık oldu.

Adam onu uzaklaştırmaya çalışıyordu, umursamadığı için değil, çok fazla umursadığı için; hissetmediği için değil, kalbi çok kötü yaralandığı için. Kalbini ona kaptırmak akıllıca ya da zamanında yapılan bir şey değildi. Mantıklı, pratik bir avukat zihniyle yapacağı bir seçim değildi, ama mantığın bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Çenesini kaldırıp gözlerini net bir şekilde ona bakarak onun acısını ve öfkesini karşıladı. "Neden gitmeliyim?"

Jack ona şaşkın şaşkın baktı. Zihnindeki dişlilerin kayıp gittiğini hissedebildiğini sandı. "Neden?" diye tekrarladı, inanamadan. Ellerini saçlarının üzerinden geçirdi, bir daire çizerek döndü, ona biraz daha baktı. "Bunu nasıl sorabilirsin? Sana anlattığım onca şeyden sonra, nasıl orada durup bunu sorabilirsin?"

"Karını sen öldürmedin Jack," dedi nazikçe. "Çocuğunu da sen öldürmedin. Beni de öldürmeyeceksin. Neden gitsem ki?"

"Sana sahip olamam," diye fısıldadı, Laurel'dan çok kendine.

Laurel sakin ve korkusuz bir şekilde ona yaklaştı ve fısıldadı, "Evet, sahip olabilirsin."

Ona anlamadığını söylemek istedi. Onu elde edemezdi, umursayamazdı, çünkü onu hak etmiyordu ve çünkü istediği her şey sonunda elinden alınmıştı. Acıya ihtiyacı yoktu, dayanabileceğini sanmıyordu. Ama bunların hiçbirini söylemedi. Kelimeler ağzından çıkmadı.

O samimi, melek gibi yüze bakarken tek düşünebildiği, onu kucaklamak istediğiydi. Sadece bir süreliğine. Sadece gecenin geri kalanında. Onu kucaklamak, öpmek ve vücudunda biraz rahatlık bulmak istiyordu.

Onu kullanmak.

Sonuna kadar bir piç olacaktı, diye düşündü. Gerçek doğasıyla savaşmanın bir anlamı yoktu. Onu uyarmamış değildi.

Ona ihtiyacı yokmuş gibi davranmamıştı...

İçinde bir özlem uyandı ve ona dokunmak, acısını dindirmek, kalbindeki boşluğu doldurmak için elini uzattı, en azından geçici olarak. Ona yaslandı, çok küçük, çok kırılgan. Onun... şu an için... bu gece için... sonsuza kadar saklayabileceği bir anı için.

Dışarıda fırtına geceyi ses ve öfkeyle sarsıyordu, ama bu odada kalp atışları ve tenlerin birbirine dokunmasının okşaması dışında her şey sessizdi. Sis açık kapıdan içeri girip gümüş çiğ gibi yerleşti, şimşek çaktığında selvi ağacından yapılmış zeminde parıldıyordu, ama onlara dokunan tek şey içlerindeki ihtiyaçlardan yayılan bir sıcaklıktı.

Her duyu keskinleşmişti. Her duyu doluydu. Onun teninin kokusu. Onun kaslarının sertliği. Gözyaşlarının, nezaketin, arzunun tadı. Nefesin kesilmesinin sesi. Tutkunun hırıltısı. Koyu tenin açık tenle oluşturduğu kontrast. Yanağına değen kirpiklerinin narin dantelli yapısı. Sakal gölgeli çenesinin düzlükleri ve açılı. Laurel kendini tüm bunlara kaptırdı. Jack hepsini açgözlülükle içine çekti.

Kör bir adamın parmak uçlarıyla görmeye çalışır gibi ona dokundu, çizgileri ve yumuşak kıvrımları izledi. Parmaklarını genişçe açarak çenesini, boğazını, omuzlarının eğimini okşadı. Göğüslerini okşadı, sonra dokunuşunu aşağıya, kaburgalarına, ince beline, kalçalarının hafif kıvrımlarına doğru kaydırды.

Göz kapaklarına, çene hattına hayali öpücükler kondururken, parmakları en hassas tenini keşfetti. Laurel onun adını fısıldadı ve

ihtiyaç ikisini de titretti.

Onu sevmek kolay olmayacaktı. Kendini değersiz olarak damgalamış, kendini sadece kusurları açısından değerlendiriyordu. Onu sevdiği için uzaklaştırır, kalbini kırar ve buna kader derdi. Ama o ona gitti. Ona gitti ve sahip olduğu her şeyi, kalbinin alabileceği her şeyi ona sundu. Sözsüz. Koşulsuz.

Onu kollarına aldı ve yatağa düştüler. Yaylar gıcırdadı, çarşaflar hışırdadı. Fırtına Lafayette'e doğru ilerliyordu, gök gürültüsü at nalları gibi hafif bir yankı gibi geliyordu, yağmur buhar sesi gibi tıslıyordu.

Jack, bir kolunu kadının zarifçe kavisli sırtına doladı, üzerine eğildi ve kadının göğsünü ağzına aldı. Kadının meme ucu, Jack'in dilinin okşamaları ve ıslak ipek geceliğinin altında tomurcuklandı ve Jack onu ateşli ve açgözlü bir şekilde emdi.

Parmakları giysinin kenarına takıldı ve onu yukarı çekti. O geriye uzandı ve kollarını başının üzerine uzattı. O, geceliği bileklerine kadar itti ve orada tuttu, onu orada tuttu, yatağa sabitledi. Gözleri onun gözlerine kilitlendi, bacaklarını ayırdı ve kalçalarını onun kalçalarına dayadı.

Laurel'in nefesi boğazında titriyordu, korkudan değil, beklentiden. Adam ona fiziksel olarak asla zarar vermezdi. Kalbini kıracaktı, bundan hiç şüphesi yoktu, ama bedenini ona tamamen emanet ediyordu. Kendini tamamen adadı, açıldı, bacaklarını adamın kalçalarına doladı.

Ve adam onu doldurdu. Yavaşça. Santim santim. Gözleri onun gözlerindeydi. Ona erkekliğinin özünü verdi, kadının vücudunun sıcak, sıkı eldiveni tarafından karşılanıp kucaklandı. Daha derine, daha derine bastırdı, ta ki kadın onun adını haykırıncaya kadar. Birleşme tamamlandığında, adam ipeği bir kenara attı ve onu kendine doğru çekerek sıkıca kucakladı.

Sonsuza kadar sürdü. Asla yeterince uzun sürmezdi. Birlikte hareket ettiler, beden beden, ihtiyaç ihtiyaç, kalp kalp. Zevkin zirvelerine tırmandılar, yüksekten baş döndürücü yüksekliğe uçtular.

Jack, onun sözsüzce sunduğu sıcaklıkta, mutlulukta, rahatlıkta kendini kaybetti. Kendini arzuya teslim etti, doğru ya da yanlış düşünmedi, sadece Laurel'ı düşündü. Çok tatlı, çok güçlü. Ona her şeyi vermek, onun için her şey olmak istedi. Onu kalbine bastırmak ve asla bırakmamak istedi. Laurel, Jack'in içindeki boşluğu doldurdu, tüm acısını silip süpürdü, bir an için yeniden başlayabileceğine inandırdı... onunla... bir aile kurup... huzur bulup... affedilebileceğine.

Aptalca düşünceler. Aptalca bir kalp. Ama bu gece, kollarındaki kadına sarıldığı gibi onlara da sarılıp, aşk hayalleriyle acıyan ruhunu yatıştıracaktı.

Yirmi Birinci Bölüm

Laurel şafak vakti yataktan kayarak kalktı ve Fransız kapıları ile dantel perdelerden süzülen yumuşak ışıktaki sessizce giyindi. Uzun bir süre balkon kapısının yanında durup onu inceledi, tıpkı bir sanatçının fırçasını tuvale değdirmeden önce modelini incelediği gibi, adamın her şeyini, ruh halini içine çekerek. Işık, ince kumun rengi ve kıvamında, altın sarısı ve taneli görünüyordu ve zarif dört direkli yatağın gölgelerini tam olarak delip geçemiyordu. Jack, yüzüstü yatarak yatağın çoğunu kaplıyordu, yüzü kolunun kıvrımına gömülmüştü. Bronzlaşmış sırtı, ince, dalgalı kaslardan oluşan bir heykel gibiydi. Beyaz çarşaf, sadece uyluk ve kalçalarının bir kısmını örtüyordu. Bir bacağı dizinden bükülmüştü, uyluk ve baldırı güçlü, erkeksi, kaba, koyu renkli tüylerle kaplıydı.

Laurel, ona aşık olduğu ilk sabah, o anki halini hafızasına kazıdı. Bugün, gece olduğundan daha akıllıca görünmüyordu. Bu duyguların onu nereye götüreceğini bilmiyordu, ama onları hissettiğini inkar etmiyordu. Hayatı boyunca kendine yeterince yalan söylemişti. Ancak Jack'e söylemekten kaçınmıştı, söylemeden de onun bunu duymak istemeyeceğini biliyordu.

Bu düşünce kalbini acı bir şekilde sıkıştırdı, ama o acıyı uzaklaştırdı. İşlerin doğal seyrini izleyecekti. Bu duygular çok yeniydi, pratiklik ya da garip bir sabah sonrası sahnesi gibi ağır bir şeyin altında ezilemeyecek kadar hassastı.

Öpücükten şişmiş dudaklarına iki parmağını dokundu ve Jack Boudreaux gibi bir adamla nasıl bu kadar çabuk bu kadar derine daldığını merak etti. Birçok yönden zıtlardı, diğer yönlerden ise çok benziyorlardı. Acı tarafından bir araya getirilmiş, ikisinin de konuşmayacağı bir şey, aşk tarafından bağlanmış, olasılık dışı bir çift.

Uzun, boğucu gece boyunca onun dokunuşunda aşk olmalıydı. Şefkat, hüznün, tatlılık, çaresizlik... Mantıklı, analitik zihninde, bu bileşenlerin basit bir şehvetten daha fazlasını oluşturduğundan emindi. Tıpkı Jack'in bunu asla kabul etmeyeceğinden ve kendisinin de bu kelimeyi asla söylemeyeceğinden emin olduğu gibi. Şimdi değil. Kendisinin iyi bir şeyi hak etmediğinden bu kadar emin olduğu bir zamanda değil. Onu sözler ve suçluluk duygusuyla kendine bağlamaya çalışmayacaktı. Zaten yeterince suçluluk duygusu vardı.

İstemedi, kaybettiği karısı ve çocuğu hakkında düşünceler aklına geldi ve onun için o kadar acı çekti ki, neredeyse ağlayacaktı. Kaybın ne olduğunu biliyordu ve suçlamanın ne olduğunu da biliyordu.

suçluluk duygusunu da biliyordu. Seilmeyen, dövölmüş bir çocuk olduğunu düşöndü ve içindeki korkmuş, duygusal olarak ihmal edilmiş küçük kız ona uzanıp onu kendine çekmek istedi. Ve Jack onun düşöndüklerinden şüphelenseydi, onu uzaklaştırmak için elinden geleni yapacağını biliyordu. Acısını bir cimri gibi biriktiriyor, derinlere saklıyor ve kimseye paylaşmıyordu. Böylelikle acı daha güçlü, daha etkili, daha cezalandırıcı oluyordu. Bunu biliyordu.

Tanrım, neden o? Neden böyle bir zamanda Jack gibi bir adama aşık olmak zorundaydı ki, oysa tek istediğı ayakları üzerinde durmak ve hayatını yeniden rayına oturtmaktı - herhangi bir rayına?

Şafak, bayou üzerinde yumuşak renkli şeritler halinde doğarken, ona bir cevap gelmedi. Cevap yoktu, sadece kalp atışları vardı.

Açık Fransız kapısının çerçevesinde, küçük, koyu renkli bir örümcek, sabah çiynin kristal damlalarıyla yeni ışıktaki parıldayan, saç teli inceliğinde bir ipek ağ örüyordu. Laurel bir an izledi ve kendi yeni bir hayat kurma çabasını düşöndü. İyileşmek ve yeniden başlamak için eve dönmüşü ve kendini o yeni örölmüş ağ kadar kırılgan ve savunmasız hissediyordu. Ayaklarını yere sağlam basmaya çalıştı ve içinde parçalanmış olan her şeyi yeniden bir araya getirmeye çalıştı, ama en ufak bir dış etki her şeyi yeniden parçalayacaktı ve bir kez daha elinde hiçbir şey kalmayacaktı.

Bakışları hala uyuyan -ya da uyuyormuş gibi yapan- Jack'e kaydı ve o zayıf temelin altında titrediğini hissetti. Ağır ve hassas bir kalple, parmak uçlarında odadan çıktı ve evi terk etti.

Ön kapının kapanmasının boş yankısını duyunca Jack yavaşça döndü ve tavandaki sabah gölgelerine bakakaldı. Onu sevmek istiyordu. Kalbi bunu o kadar çok istiyordu ki, neredeyse nefesini kesiyordu. Bunca zaman sonra, tüm o zorlu derslerden sonra, hala bu kadar savunmasız olabilmesi onu şaşırttı. Buna karşı kendini güçlendirebilmeliydi. Dün gece onu geri çevirecek kadar akıllı olmalıydı. Ama onu kucaklamak, onun tatlılığından biraz olsun teselli bulmak için can atıyordu.

Onu ilk andan itibaren istemişti. Arzuyu anlıyordu. Basit, temel, ilkel bir şeydi. Ama bu... bu, bir daha asla güvenemeyeceğı bir şeydi. Ve bunu bildiğı için, bir şekilde asla baştan çıkarılmayacağına inanmıştı. Şimdi kendini aptal gibi hissediyordu, kendi kalbi tarafından ihanete uğramıştı ve bunun için acımasızca kendine kızıyordu. Aptal, bencil piç... Laurel Chandler'a aşık olmasına izin veremezdi. O, ondan çok daha iyisini hak ediyordu.

Ve belki de, kendi kendine vurduğu darbelerin acısı içini parçalarken, kayıp, yalnız bir parçası, belki de yaptığı tüm kefaretlere sonra, huzur içinde bırakılmayı hak ettiğini düşünüyordu.

Laurel, eve yeni döndüğünü kimseye belli etmek istemediği için avlu ve balkondan odasına çıktı. Jack ve birlikte geçirdikleri geceyle ilgili çalkantılı düşüncelerle meşgul olan Laurel, uzun ve sıcak bir duş aldı, sonra siyah bir yürüyüş şortu ve bol beyaz bir polo gömlek giyindi. Ceviz ağacından yapılmış komodinin üzerindeki aynada görünüşünü değerlendirdi ve gözleri sıkıntılı, nemli, koyu renkli saçları gevşekçe geriye taranmış bir kadın gördü.

Son birkaç gün içinde içindeki değişikliklerin dışa vuran bazı işaretleri olmalıydı: yeni arkadaşları için savaşırken yeniden kazandığı güç, Savannah'nın hayatıyla ilgili kibirli fikirlerinin paramparça olmasından sonra kalan alçakgönüllülük, kendi geleceği hakkındaki kalbindeki belirsizlik.

Bir iç çekerek, son zamanlarda rastladığı tuhaf eşyaları bıraktığı komodinin üzerindeki küçük porselen tepsiye bakışlarını indirdi. Kimsenin sahiplenmeyeceği gösterişli küpe, arabasında bulduğu Le Mascarade'den çıkan kibrit kutusu, sade beyaz zarfın içinde gelen kolye. Bir bakışta birbirleriyle ilgisiz, zararsız görünüyorlardı, ama ortaya çıkma şekilleri onu tedirgin ediyordu. Görünüş aldatıcı olabilirdi. Eşi olmayan bir küpe. Kılık değiştirmiş insanları çağrıştıran bir isimle yazılmış kibrit kutusu. Bir kolye. Bu eşyaları birbirine bağlayan tek şey, kökenlerinin gizemi dışında hiçbir şey yoktu.

Kolyeyi kaldırdı ve ince zinciri işaret parmağına geçirdi. Küçük kelebek, kapıdan içeri süzülen ışık huzmesinde sallanıp dans ediyordu. Muhtemelen Savannah'ındı, diye tekrar kendine söyledi. Sevgilisinin yanına bir yerde bırakmıştı. Eşyalarına çok dikkatsiz davranmasıyla ünlüydü. Adam onu... adresi olmayan bir zarf içinde göndermişti. Hayır. Arabada unutmuş olmalıydı. Bayou Breau postanesi medyumlar çalıştırmıyorsa, boş zarflar teslim edilmezdi.

En bariz çözüm, Savannah'ya sormaktı. Saatin kaç olduğunu unutan Laurel, balkondan geçerek kız kardeşinin odasına gitti ve içeri girdi.

Yatak boştu. Çarşafkar karışmıştı. Aynı terk edilmiş giysiler sandalyeleri ve yeri kaplıyordu. Önceki gece olduğu gibi

havada nemli ve küflü bir şekilde asılı kalmıştı.

O sessizliğin hatırası Laurel'ı bir duvar gibi vurdu. O kadar gerçeküstü gelmişti ki, neredeyse bunun bir rüya olduğuna kendini ikna etmişti, ama şimdi yine panikle birlikte geri gelmişti. Savannah bu yatakta uyumamıştı. Evdeki kimse onu en son ne zaman görmüştü? Acura'yı Salı gecesi veya Çarşamba sabahı bir ara geri getirmişti. Bunu kim bilebilirdi ki? Araba Çarşamba sabahı garajdaydı, ama o gün kimse Savannah'ı görmemişti.

"Cinayetler mi?" "... son on sekiz ayda dört tane... şüpheli itibara sahip kadınlar... bataklıkta boğulmuş olarak bulundu..."

"Aman Tanrım," Laurel, gözlerinde yaşlar birikip boğazını ağrıtana kadar fısıldadı.

Küçük kolyeyi yumruğunda sıkıca tuttu ve parmak eklemlerini sertçe ısırdı. Kafasında, bir kasırga rüzgârında savrulan enkaz parçaları gibi çılgın, korkunç, çelişkili görüntüler dolaşıyordu. Savannah bir yerde ölü yatıyordu. Savannah, Annie Gerrard ile kavga ediyordu, gözleri kan dökme arzusuyla parlıyordu. T-Grace, Frenchie'nin galerisinde çığlık atıyordu. Vivian, St. Joseph Huzurevi'ndeki vandalın hikâyesini anlatıyordu. "Kan konuşur." Kan. Yaralardan akan kan. Kan kırmızısı - Le Mascarade'deki kibrit kutusunun rengi. Savannah'ın yüzü boş bakarken onu masanın üzerine attı. "Ben çakmak kullanırım..." Savannah, onca yıl sonra, o orospu çocuğu Ross Leighton yüzünden sonunda akıl sağlığını yitirdi. Savannah, erkekler tarafından, Conroy Cooper tarafından, kadınlarını bağlamayı seven Jimmy Lee Baldwin tarafından kullanıldı...

Her şey Laurel'ın zihninde bir kaleydoskopun kırık cam parçaları gibi dönüp duruyordu, her görüntü bir öncekinden daha çirkin, her olasılık gerçek olamayacak kadar korkunçtu. Ve tüm bunların üzerine, mantığın sert sesi geldi, aptallığı, inancının eksikliği, kanıtlarının eksikliği için onu azarlardı. Tek bildiği, kız kardeşinin evde olmadığı ve salı gününden beri ailenin hiç kimse onu görmediği idi. Tek mantıklı şey onu aramaya gitmekti.

Bu düşünceye, bir rahatlama ve kararlılık dalgasıyla sarıldı. Dağılma, bir şeyler yap. Sonuç al. Gizemi çöz.

Odaklanmış, tüm gerginliği göğsünde sıkı bir enerji topu haline getirmiş, odadan çıkıp kendi odasına giderek ayakkabılarını ve çantasını aldı. Arka kapıdan çıkacaktı, merdivenlerden avluya inerken böyle düşündü. Caroline teyzeyi veya Mama Pearl'ü telaşlandırmanın bir anlamı yoktu. Savannah'ı bulacaktı ve her şey yoluna girecekti.

Mama Pearl çoktan uyanmıştı, bir fincan kahve ve en son Redbook dergisiyle galeriye çıkıyordu. Merdivenlerin dibine ayak basar basmaz Laurel'ı gördü.

"Çocuk, bu saatte ne yapıyorsun?" diye sordu, endişesinin ağırlığı altında kaşlarını çatarak.

Laurel gülümsedi ve arka kapıya doğru yürüdü. "Yapacak çok işim var, Mama Pearl."

Yaşlı kadın modern kadınlığa duyduğu tiksintiyi burun kıvrarak gösterdi ve dergisini masanın üzerine attı. "Gel kahvaltı yap. Çok zayıfsın, kargalar seni götürecektir."

"Belki sonra!" diye bağırdı Laurel, el sallayarak arka kapıya doğru hızını artırdı.

L'Amour'a yarı yolda geldiğinde hala Mama Pearl'ün homurdanmasını duyabildiğini sandı. Belki de midesi gurulduyordu, ama bundan şüpheliydi; midesi boş kalmaya çok alışmıştı. Alışkanlıktan, cüzdanından bir antasit tablet çıkardı ve şeker gibi çiğnedi.

Sabah sonrası konuşmalarının garip havasından kaçınmak için Jack'i terk etmişti. Gece boyunca aralarında geçenler, kelimelerin ötesine geçip, alışık olmadıkları bir alana girmişti. Ama burası güvenli bir yerdi. Onun fikrini sormak, bilgisine başvurmak istiyordu. Aslında iş gibiydi. Ve dostluk. Onun desteğini istiyordu, Huey bir çift krep mirt ağacının arasında zıplarken, ağzının kenarından dilini sarkıtıp, uyumsuz gözlerinde bir ışıltıyla ona doğru koşarken itiraf etti.

Köpek ona çarptı ve onu ön kapıya çarptı. O, onun karakterini ve soyunu karalayan bir düzine isimle onu çağırırken, köpek ayaklarına atladı, şakacı bir şekilde havladı ve ayakkabı bağcıklarını ısırdı. Döndü ve ön basamaktan atladı, kuyruğunu kısıtırarak çılginca daireler çizerek koştu, onu gördüğüne açıkça çok sevinmişti. Laurel, köpeğin merdivenin dibine düşüp sırt üstü yuvarlanarak mavi benekli karnını kaşımaya davet etmesine kızgın bir bakış attı.

"Aptal köpek," diye mırıldandı, pes edip eğilip onu okşadı. "Reddedildiğini anlamıyor musun?"

"Aşk kördür," dedi Jack alaycı bir şekilde, kapıyı arkasında açarak

Aynı buruşuk kot pantolonunu giymişti. Gömleği yoktu. Tıraş olmamıştı. Elinde

Elinde buharlı bir kahve fincanı vardı. Laurel ayağa kalktığı anda, kahvenin gece kadar siyah olduğunu görebiliyordu. Yoğun aromasını içine çekti ve kalp atışlarını

Kalbi hızla atıyordu. Onu gördüğüne pek memnun görünmüyordu. Gece boyunca onu kucaklayan ve seven adam gitmiş, onun yerine tanımak istemediği, karamsar ve öfkeli Jack gelmişti.

"İçtiğin motor yağını seyreltmek için sütün varsa, ben de bir fincan içerim."

Adam, sanki onun niyetini anlamaya çalışır gibi bir dakika boyunca onu inceledi, sonra omuz silkti ve eve girdi, onu istediği gibi takip etmesi için orada bıraktı. Laurel, onun peşinden uzun bir koridordan geçti, on yıllardır kullanılmayan odalara göz attı. Su lekeli duvar kağıtları. Güve yemiş perdeler. Toz bezleriyle örtülü mobilyalar ve adından da anlaşılacağı gibi kalın toz bezleri.

Sanki burada kimse yaşamıyormuş gibiydi ve bu düşünce ona tuhaf bir tedirginlik hissi verdi. New York Times'ın en çok satan yazarı Jack'in burayı yeniletecek parası olduğu kesindi. Ama neden yenilemediğini sormadı, çünkü nedenini bildiğini hissediyordu. Kefaret. Ceza. L'Amour onun kişisel cehennemiydi. Bu düşünce kalbini sızlattı, ama ona gitmedi, her ne kadar gitmeyi çok istese de. Onun varlığına karşı kayıtsızlığı, sabahın temel kurallarını belirledi: yapışmak yok, söz vermek yok.

Onu, evin geri kalanından farklı olarak tertemiz olan mutfığa götürdü. Duvarların kırmızısı domates çorbası rengine solmuştu, ama temiz ve örümcek ağları yoktu. Buzdolabı yeniydi. Dolaplar ve gri fayans tezgahlar temizlenmiş ve cilalanmıştı. Yiyeceklerin tek izi, lavabonun üzerindeki pencerenin iki yanına asılmış, birbirine dolanmış sarımsak başları ve kırmızı biberlerden oluşan bir ip idi, ama burası gıda zehirlenmesi tehlikesi olmadan yemek hazırlanabilecek bir yerdi.

Dolaptan bir kupa aldı ve ocaktaki eski emaye tencereden ona su doldurdu. Laurel kendine süt doldurdu; bu, etrafı kurcalamak için mükemmel bir bahaneydi. On bir şişe Jax, bir litre süt, bir kavanoz ekmek ve tereyağı turşusu ve her biri maskeleyen bandına yazılmış farklı isimler taşıyan üç güveç, sanki kilise potluck akşam yemeği için sunulan ikramlar gibiydi. Kuşkusuz, onu önemseyen kadın arkadaşları vardı. Bu düşünce, kıskançlık ve eğlence karışımı bir duygu uyandırdı.

Tezgaha yaslanarak kahvesini karıştırdı. "Savannah'ı, geçen sabah öfkeyle ayrıldığından beri gördün mü?"

"Hayır. Neden sordun?"

"Ben de görmedim. Caroline teyze ve Pearl anne de görmedi." Midesindeki sinirler titrerken kaşığını oynattı. Bakışlarını

Jack'in göbek deliğine ve etrafında kıvrılan koyu renkli kıllara sabitledi. "Biraz endişeliyim."

Jack omuz silkti. "Sevgilisiyle birlikte."

"Belki. Muhtemelen. Sadece..." Şüpheleri ve teorileri yüzeye çıkmaya çalışırken sözleri kesildi. Her şeyi onunla paylaşmak istiyordu, ama Jack paylaşımcı bir ruh hali içinde değildi ve yüzündeki taş gibi ifadeye bakınca, ona hiçbir şey söyleyemedi. Yalnız hissediyordu; ona gelmesinin tek nedeni de bundan kaçınmaktı. "... olan biten her şeye rağmen, kesin olarak bilmek beni rahatlatır."

"Benden ne istiyorsun, tatlım?" diye sordu adam açıkça. "Onun benim yatağında olmadığını biliyorsun."

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu, fincanını tezgahın üzerine bırakarak. Aralarındaki mesafeyi yarıya indirdi, ellerini beline koydu.

"Ne?"

"Böyle bir pislik olmaktan."

Jack kaşlarını kaldırdı ve keskin bir gülümsemeyle, "En iyi yaptığım şey bu, meleşim," dedi. "Oh, kes şunu!" diye bağırdı. "Sabahın bu saatinde bu tür

"Ona doğru bir adım daha attı, daralmış gözlerle onu merakla süzdü. "Ne sandın Jack? Buraya gelip sana evlenme teklif edeceğimi mi?" dedi alaycı bir tonla. "Eh, gelmedim. Rahat olabilirsin. Şehitliğin güvende. Tek istediğim biraz yardım. Birkaç dürüst cevap iyi olurdu."

Şehitlik iğnelemesi tam isabet edince ona kaşlarını çattı. Onun incelemesinden kaçma ihtiyacına boyun eğerek kahvesini bırakıp odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve buzdolabından bir bira aldı.

"Ne dememi istiyorsun?" diye sordu, bileğini hızlıca çevirerek şişenin kapağını açtı. "Dün gece kız kardeşini kimin becerdiğini bildiğimi mi? Bilmiyorum. Olası adaylar hakkında bir tahminde bulunacak olursam, sana telefon rehberini verebilirim."

"Oh, peki," diye karşılık verdi Laurel. Bir kaplan gibi odanın diğer ucuna doğru ona doğru yürüdü. İçinde öfke kabardı ve Tanrı'dan, Jack Boudreaux'yu dövüp burnunu kırmak için yeterince büyük ve güçlü olmasını diledi. Bunu hak etmişti ve bu, kendi incinmiş gururunu yatıştırmak için çok işe yarardı. "Çok yardımcı oldun, Jack."

"Sana söyledim tatlım, ben bu işe karışmam."

"Ne saçmalık," diye meydan okudu, şimdi onunla burun buruna durmuş, çenesini öne doğru uzatmış ve gözlerinde ateşle ona doğru eğilmişti. Aniden oluşan ilişkilerinin dengesiz zemini üzerinde

aniden oluşan ilişkilerinin dengesiz zemini üzerinde emin adımlarla yürüyemiyordu, ama bir tartışmada ne yapması gerektiğini biliyordu. "Her yerde kenarlarında dolanıp duruyorsun Jack, Frenchie'lerle, Delahoussayes'lerle, Baldwin'le, benimle. Ayaklarını ıslatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar korkaksın."

"Korkak mı?" Bu kelimeyi duyunca ona şaşkın şaşkın baktı. Kendini birçok şekilde tanımlıyordu, bunların çoğu övgü dolu değildi, ama "korkak" bu listede yoktu.

Laurel, körü körüne saldırmaya devam etti, içgüdüleriyle savaşıyordu. Becerileri paslanmıştı ve zaten hiçbir zaman kalbi kavgaya karıştırmamakta iyi olmamıştı. Şimdi, hassas ve yeni duygularla dolu bir şekilde kavgaya karıştı. Sözler, geri çekilmeye çalışmadan ağzından çıkmıştı. "Ne zaman iyi bir şansa sahip olabileceğin anlaşılrsa, hemen geri dönüp umursamıyorum gibi davranmaya başlıyorsun."

"İyi bir şey için bir şans mı?" dedi Jack, bakışları keskin bir şekilde ona odaklanmış, kalbi göğsünde sıkışmış halde. "Ne gibi? Bizim gibi mi?"

Cevabı söylemek için dilini ısırды, ama gözlerinde aynı şekilde parladı. Jack içinden küfretti ve ondan uzaklaştı. Sıradan bir kayıtsızlık göstermeye çalışarak, tezgahın üzerinde duran bir paket sigaradan bir tane çıkardı ve dudağına taktı. "Mon Dieu, birkaç kez yatakta iyi vakit geçirdik ve birdenbire..."

"Yapma!" diye bağırdı Laurel. Uyarı olarak parmağını kaldırdı ve dudaklarını titrememeleri için sıkıca kapattı. "Sakın yapma." Gözlerindeki yaşları yutkundu ve boğazında takılıp kalmayan bir nefes almaya çalıştı. "Buraya kavga etmeye gelmedim," dedi sert bir sesle. "Buraya geldim çünkü bana yardım edebileceğini düşündüm, çünkü arkadaş olduğumuzu düşündüm."

Jack öfkeyle nefesini verdi ve başını salladı. "Kimseye yardım edemem."

Laurel kendini sıkı bir şekilde kontrol altına aldı. Onun onu ağlatmasına izin vermeyecekti. "Öyle mi? Peki, sana pislik davranış kurallarını çiğnemeni istediğim için beni affet," dedi alaycı bir şekilde. "Jimmy Lee Baldwin'e gidip, son iki gecedir kız kardeşimi yatağına bağlayıp bağlamadığını soracağım. Onu bulana kadar bu bölgedeki her kapıyı tek tek çalacağım!" Sanki gelmeyecek bir teklifi geri çevirir gibi elini kaldırdı. "Yine de teşekkürler Jack," dedi acı bir sesle, "ama sonuçta sana ihtiyacım yok."

O, onun mutfaktan fırlayıp koridora doğru koşmasını izledi, ağzında bir buruşukluk, göğsünde bir kurşun ağırlığı hissediyordu. "Sana başından beri

söylediğim şey bu, meleğim," diye mırıldandı, sonra dönüp kibrit aramaya gitti.

Coop iç çamaşırı çekmecesine baktı, kullanışlı pamuklu Jockey şortları, boxerları ve Savannah'nın ona aldığı küçük ipek çamaşırları görünce kaşlarını çatı. Beyaz ipek bir tanga çıkardı, parmağında salladı ve başını salladı. Onu giydiğinde kendini çok aptal hissetmişti, çok büyük, çok eski ve çok alışılmıştı. Ama onu şifonyerin yanındaki çöp kutusuna attığında, yine de biraz pişmanlık duydu.

Bu sefer geri dönmeyecekti. Tüm kavgaları sona erdirecek kavga yapılmıştı. Her şey bitmişti, bir kez ve sonsuza kadar.

Ne yazık, diye düşündü pencereden dışarı bakarken. Onu sevmişti. Keşke o da bu sevgiyi olduğu gibi kabul edip mutluluğu bulabilseydi. Tabii ki, o huzursuz, doyumsuz özelliği, onu ona çeken şeylerden biriydi. O kadar muhtaç, o ihtiyacı gidermek için o kadar çaresiz, kalbindeki o kocaman boşluğu doldurmaktan o kadar acizdi ki.

Savannah'ın karakterini zihninde boş boş çizdikçe iç geçirdi ve bakışları pencereden dışarıya kayarak manzaranın ayrıntılarını içine çekti. Bahçenin ötesinde, bataklık şişe yeşili bir şerit gibi uzanıyordu ve kıyıların ötesinde Atchafalaya'nın karmaşık vahşi doğası yatıyordu. Savannah gibi vahşi ve boğucu, öngörülemez ve aldatıcı bir şekilde narin, affetmez bir sertliğin kılığına girmiş kırılganlık.

Bu görüntüyü yazması gerektiğini düşündü, ama gidip defterini almaya cesaret edemedi. Bunun yerine, çizgilerin kaybolmasına izin verdi ve eşyalarını toplamaya devam etti. Beş çift şort, beş çift çorap, Astor'un onun adını unutmadan önceki Noel'de ona verdiği kravat iğnesi.

Astor. Tanrım, Savannah'dan ne kadar da farklıydı. Kırılganlığını her zaman güzel bir orkide korsajı gibi takardı, sanki gerçek bir hanımefendinin nişanı, soylu bir ailenin işaretiymiş gibi. Sertliği içseldi, çöküşünün aşamalarını onurlu bir şekilde atlatmasını sağlayan stoik bir güçtü. Savannah'ı onaylamazdı - sessizce, kibarca, başını eğip dilini şaklatarak. Ama Astor'un Savannah'ın günahlarını affedeceğini hayal etti. Aynı şeyin kendisi için de geçerli olacağından pek emin değildi. Sonuçta karısına bir söz vermişti.

Kapı zili düşüncelerini böldü ve Coop dolaptan ve gömlek seçiminden vazgeçip kapıyı açmaya gitti, Laurel Chandler'ın

'ın kapıda durduğunu görmeyi hiç beklemiyordu.

"Bay Cooper, ben Laurel Chandler," dedi, tamamen iş odaklı, baştan çıkarıcı bir gülümseme yoktu, büyük, erkeksi gözlüklerinin ardındaki gözlerinde şehvetli bir ışıltı yoktu.

"Evet, tabii ki," dedi. Nezaketini hatırlayarak kapıdan geri çekildi. "İçeri girmek ister misiniz?"

"Açık konuşacağım, Bay Cooper," dedi Laurel, eve girmeye hiç niyetli görünmeden. "Kız kardeşimi arıyorum."

Coop, yaşını ve sadakatsizliğinin ağırlığını geniş omuzlarında hissederek, yorgun bir şekilde derin bir nefes aldı. "Evet. Lütfen içeri girin, Bayan Chandler. Maalesef biraz acelem var, ama ben eşyalarımı toplarken konuşabiliriz."

Onu sevmemeye kararlı olan Laurel, onun yanından geçerek, aile yadigarlarını ve zamansız bir yalnızlık hissini eşit bir zarafetle barındıran güzel bir eski evin giriş holüne girdi. Her şey yerli yerindeydi ve parlaklıkta cilalanmıştı, ama bunu görecekti kimse yoktu. Bir büyükbaba saati merdivenlerin dibinde saniyeleri sayarak ailenin sonunu işaret ediyordu. Cooper ve karısının çocuğu yoktu. Onlar öldüklerinde, ailenin nesiller boyunca bu evde yarattığı anılar da yok olacaktı.

Conroy Cooper'a sert bir bakış attı. Altın çerçeveli gözlüklerinin camlarının arkasından, Cooper, onun bakışlarına, şimdiye kadar gördüğü en mavi, en sıcak ve en hüzünlü gözlerle karşılık verdi ve özlemle, pişmanlıkla gülümsedi. Kız kardeşini neyin cezbedtiğini anlamak zor değildi. Cooper, altmışına yaklaşmış olmasına rağmen iri, güçlü ve atletik bir adamdı. Yüzü, muhtemelen genç kızların nefesini kesen bir güzelliğe sahipti. Güçlü bir çene ve çocuksu bir gülümseme. Şimdi ise stres ve yaşamın izleriyle dolu bir haritaya dönüşmüştü. Yakışıklılığı azalmamıştı, daha ilginç hale gelmişti. Bacaklarını bükmüş, başını bir yana eğmiş, buruşuk chino pantolonuyla orada duruyordu. Soluk Tulane logolu gri bir tişört omuzlarını kaplıyor ve pantolonunun dışına sarkıyordu.

"Kız kardeşinizle olan ilişkimin farkında olduğunuzdan eminim," dedi, o yumuşak, harika sesi Laurel'in üzerine güneşin ısıttığı karamel gibi yayıldı. O, sesin etkisine karşı kendini hazırladı. "Ve bu yüzden beni küçümsüyorsunuz."

"Sen bir zina yapan adamsın, Bay Cooper. Senin hakkında ne düşünmem gerekiyor?"

"Belki de Savannah'ı elimden geldiğince sevdim, ama artık beni ya da bir zamanlar birlikte yaşadığımız hayatı hatırlamayan bir kadına verdiğim sözü tutmaya çalıştım."

birlikte yaşadığımız hayatın hiçbir şeyini hatırlamayan bir kadına verdiğim sözü

Laurel dudaklarını sıkıştırdı ve ayakkabılarına bakarak, sabit mavi bakışlarından kaçındı.

"Savannah bir keresinde bana sizin mutlaklar içinde düşündüğünüzü söylemişti," dedi. "Doğru ya da yanlış. Suçlu ya da suçsuz. Hayat, sizin istediğiniz kadar siyah ve beyaz değildir, Laurel. Gerçekte hiçbir şey, gençliğimizde zihnimizde olduğu kadar mutlak değildir."

"Sevdi," diye tekrarladı Laurel, onun sözlerinin uyandırdığı pişmanlık duygusunu savuşturmak için bu düşünceye sarıldı. Başını kaldırdı ve ona tekrar keskin bir bakış attı. "Sevdi dedin. Geçmiş zaman."

"Evet. Bitti." Sarı saçlarını eliyle geriye doğru taradı ve saatin birkaç saniye daha ilerlediğini gördü. "Kaba olmak istemem ama bu öğleden sonra N'Awlins'te olmam gerekiyor. İzninizle, önünüzden gideyim."

Onu yatak odasına kadar takip ederken, bir tür déjà vu hissi onu sardı. Mobilyalar büyük ve erkeksiydi. Deri ve ayakkabı cilası kokusu, tıraş losyonunun hafif odunsu kokusunu bastırıyordu. Vivian onu söküp Ross'a vermeden önceki babasının odası gibi.

Yatağın beyaz örtüsünün üzerinde açık bir spor çantası duruyordu, içinden beyaz pamuklu giysiler ve cilalı kanat uçlu ayakkabılar görünüyordu. Cooper dolaba gitti ve üç gömlek seçti, bunları dolap kapısına asılı siyah bir giysi çantasına özenle yerleştirdi.

"Bu seyahate benimle gelmek istedi," dedi. "Tabii ki ona hayır demek zorunda kaldım. İlişkimizin sınırlarını çok iyi biliyordu. Bu haberi iyi karşıladığını düşünüyorsan, sana şunu belirtmeliyim ki, büyükbabamın bana bıraktığı antika tıraş kaselerinden oluşan bir koleksiyonum vardı. Onları banyo kapısının yanındaki dolapta saklıyordum."

Antika dolap, yanlarında camı olmayan ve içinde antika tıraş kupaları bulunmayan boş bir çerçeve olarak duruyordu. Yıkımın tüm izleri süpürülerek temizlenmişti, ama Laurel, kız kardeşinin Cooper'ın kafasına kupaları fırlattığını çok kolay bir şekilde hayal edebiliyordu. Onda o tür bir öfke, o tür bir şiddet vardı.

Gerginlik parmakları midesini kavradı ve sıkı.

"Bu tartışma ne zaman oldu?" diye sordu, tekrar Cooper'a dönerek.

Cooper, inci grisi bir takım elbiseyi giysi torbasına asıp kollarını düzeltti. "Salı günü. Neden sordun?"

"Çünkü salı sabahından beri onu görmedim."

Dolaptan başka bir takım elbise daha çıkardı ve çantaya koydu, zihni çeşitli senaryolar üretmeye çalışırken kaşlarını çattı. "O zaman muhtemelen N'Awlins'e gitmiştir. Benim kalışımı bozabileceğini düşünmesi hiç de şaşırtıcı olmaz."

"Arabası yoktu."

"Bir arkadaşının arabasına binmiş olabilir." Çantayı kapatırken ağzını sıkıca kapattı. "Ya da başka bir erkeğin. Maison de Ville'e bir bakabilirsin. Oradaki kulübelerde kalmayı sever."

"Evet," diye mırıldandı Laurel. "Biliyorum."

Babaları ölmeden önceki baharda orada kalmışlardı. Ailece yaptıkları bir geziydi, mutlu bir şekilde hatırladığı birkaç geziden biriydi. Vivian'ın bazen film yıldızlarının orada kaldığından bahsettiğini hâlâ duyabiliyordu. Kalın duvarlı kulübeler ve avluyu hâlâ görebiliyor, o zamanlar bir çocuğun duyularıyla algıladığı New Orleans'ın gürültüsünü ve olgun kokularını hâlâ duyabiliyordu.

Cooper gardırop kapısından giysi çantasını indirdi, katladı ve sıkıca kapattı. Laurel onun ellerini izledi. Eller kalın ve güçlüydü, tırnakları kare şeklinde kesilmişti. Bir çiftçinin ya da marangozun elleriydi, bir yazarın değil. Sol elinin üçüncü parmağında, zamanla parlaklaşmış altın bir yüzük vardı.

"Eşiniz nasıl?"

Başını keskin bir hareketle kaldırdı, onu incelerken gözleri ilgi ve şaşkınlıkla parladı. Çantayı, spor çantasının yanındaki yatağın üzerine attı.

Laurel, bu konu ve onun dikkatli bakışlarından rahatsız olarak, dalgın bir şekilde yıpranmış başparmağını tırmaladı. "St. Joseph's'teki olayı duydum. Üzgünüm."

Coop yavaşça başını salladı, Laurel'ın kız kardeşinin yaptıkları için özür dilemesini ilginç buldu. İkisi aynı madalyonun iki yüzüydü; biri aydınlık, biri karanlık; biri adalet için harekete geçen kaygı, diğeri tuhaf tutku nöbetleri. Laurel kendindeki tüm kadınsı özellikleri bastırıyordu; Savannah ise bunları sergiliyor ve abartıyordu. Laurel her şeyi içinde tutuyordu; Savannah ise sınır tanımıyor ve kendini kontrol edemiyordu.

"Durumu oldukça iyi," dedi. "Hastalığının birkaç iyi yanından biri, tatsız olayları neredeyse olduğu anda unutmaları."

Kötü anıları duman kokusu gibi üzerimizde kalan bizleriz."

Geçmiş gitmişti, ama izleri inatçı ve yaygındı. Laurel evden çıkarken bunun uygun bir benzetme olduğunu düşündü.

Arabasının direksiyonuna geçti ve bir an öylece oturdu, zihni aynı anda sekiz farklı yöne gitmeye çalışıyordu. Cooper, Savannah'ın New Orleans'a gittiğini düşünüyordu. Bu doğru gelmiyordu. Savannah, New Orleans'a yapılacak bir geziyi her zaman bir olay, telaşlanıp valizini hazırlayıp yeniden hazırlayacağı bir şey olarak görürdü. Caroline teyzesine haber verirdi, Mama Pearl'e sadece yaşlı kadının homurdanmasını duymak için çılgın bir şey getireceğine söz verirdi. Kiminle gittiğine bakılmaksızın, gece hırsız gibi kaçmazdı.

Emin olmak için Maison de Ville'i arardı, ama başka olasılıklar da vardı ve bunlardan biri Jimmy Lee Baldwin'di.

Jimmy Lee buruşuk yatağına uzandı ve inledi. Yorgunluktan ölmek üzereydi. Alkol ve seks kokusunun altında, ekşimiş ter kokusu vardı. Şüphesiz, diyakozlarla öğle yemeği toplantısından önce uzun bir duş alması gerekiyordu. Diyakozlar. Tanrım, bu unvan karşısında o aptallar çıldıracaktı.

"Sen gerçekten harikasin, Jimmy Lee," diye kıkırdadı, bayat havayı karıştırmak için zorlanan gıcırdayan eski tavan vantilatörüne bakarak. "Sen birinci sınıf, lanet olası bir dahisin."

Bu, uzaklara gidecek bir adamın işaretiydi. İşler kötüye gittiğinde, durumu düzeltmenin bir yolunu buldu. Texaco istasyonundaki kayıt, planladığı gibi gitmemişti, ama sonuçta bu onun yararına olacaktı. Bundan emin olacaktı.

Bu fikir, çılgın ve sert bir sevişmenin ortasında aklına gelmişti. Bir bakıma, ironik görünse de, bir fahişeye teşekkür etmesi gerekiyordu. Sorunlarının cevabı, onun kendisinden dilediği şeydi: merhamet, sempati. Takipçilerinin sempatisini kullanacaktı. Kendisi sempati göstermeye inanmıyordu. Boğazına sarıl. Bir numara olmaya çalış. Bunlar onun sloganlarıydı. Ama Amerikan halkı geleneksel olarak mazlumları severdi. Bayrağını dalgalandıran davası için birkaç önemli kuklayı çılgına çevirecek, onlar da askerleri toplayacak ve o da hiç vakit kaybetmeden yoluna devam edecekti.

Bunu hayal ederken şeytani bir gülümsemeyle gülümsedi. Onlara bakanlıklarının ve günahı sona erdirmeye kampanyalarının içinde bulunduğu zor durumu anlatırken, onların saf ve aptal yüzlerindeki ifadeler...

ve günahı sona erdirmek için yürüttüğü kampanyanın zor durumunu anlatırken, onların saf ve aptal yüzlerindeki ifadeler. Davası, Jack Boudreaux kılığına girmiş Şeytan tarafından sabote ediliyordu. Her adımında engelleniyor ve aptal durumuna düşürülüyordu ve tek başına devam edecek gücü var mıydı, bilmiyordu. Belki bir ya da iki iyi adam, diyakoz rolünü üstlenerek yükünün bir kısmını omuzlamak isterse... Gözleri fal taşı gibi açılacak ve yüzleri hayal ettikleri lütufla parlayacaktı.

Zamanlama mükemmeldi. Kendi arka bahçelerinde parçalanmış bir kadının cesedinin bulunması, insanların düşüncelerini Tanrı'ya ve intikama yöneltmişti. Bir lider ve bir günah keçisi istiyorlardı ve Jimmy Lee onlara ikisini de vermeyi planlıyordu.

Yatağından kalkıp komodinin üzerindeki kitabı aldı ve pütürlü yatağa geri uzandı, sayfaları parmaklarıyla çevirmeye başladı.

Kan, bıçağın izinden inci gibi damlayarak akıyordu. Kadın çığlık atmaya çalıştı, ama ses sadece zihninde yankılandı. Boğazı yanıyordu. Ağzı, şişenin tıpa gibi ipekle doldurulmuştu ve bağcık, dudaklarını geriye doğru çekerek ona ürkütücü bir gülümseme takındı...

"Çarpık şeyler, Jack dostum." Sayfanın köşesini katlarken kıkırdadı.

Her şey onun istediği gibi gidiyordu. Kirli, küf kaplı duş kabiniinde soyunup duş alırken tüm olasılıkları hayal etti. Jack Boudreaux cinayetlerden suçlu bulunacaktı. Jimmy Lee kahraman olacaktı. Bedava reklam. Hayran mektupları. Sadık hayranları ortaya çıkacak ve onu her yere takip edecek, onun için her şeyi yapacaklardı. Ne kadar mükemmel bir rüya.

Giyinirken mutlu ve memnun bir adamdı. Kravatının düğümünü düzeltirken eski bir gospel şarkısının birkaç mısrasını mırıldandı ve banyo lavabosunun üzerindeki aynada görünüşünü değerlendirmek için geriye doğru adım attı.

Kızıl saçları geriye taranmış, yanakları mükemmel bir şekilde bronzlaşmış ve tıraşlıydı. Her zamanki gibi, yatırım yaptığı diş mucizeleriyle coşkulu bir gülümseme attı. Basitçe, mükemmel görünüyordu. Gömlek ve kravat düzgündü, ama düğüm biraz gevşek ve eğriydi. Takım elbise yeterince gevşek ve onu biraz ezik gösterecek kadar kırıktı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi, omuzlarını düşürdü ve yüz kaslarını endişeli bir kaş çatışına bıraktı. Son dokunuş olarak, saçlarını biraz karıştırdı ve birkaç tutamı alnına düşecek şekilde salladı.

Diakozlar neye uğradıklarını anlamayacaklardı.

Biri ekran kapısını çaldı ve Jimmy Lee, kim olursa olsun birkaç saniye bekleterek ortamı hazırladı. Muhtemelen onu kontrol etmeye gelen seçilmiş kişilerden biriydi. Sabah onları aradığında sesi umutsuz geliyordu. Baş eğik, elleri yanlarında sallanarak banyodan çıktı.

Laurel Chandler, ekran kapısından ona baktı. Hiç de sempatik görünmüyordu. Sorun çıkaracak gibi görünüyordu.

"Bayan Chandler," dedi, kapıyı açarak. "Sizi burada görmek ne sürpriz."

"Evet, sanırım kız kardeşimi görmek sizi daha az şaşırtacaktır," dedi Laurel. Eşiği geçerek Baldwin'den olabildiğince uzak durdu, bir an bile ona sırtını dönmedi. Gözlerinin köşesinden, eski püskü bungalovu hızlıca gözden geçirdi, bakışları, süslü demir başlıklı ve ayaklıkları eski yatakta bir saniye durdu.

Jimmy Lee kapıyı çarparak kapattı. Yüzünde dikkatlice ifadesiz bir ifadeyle, ona açıkça hor gören bakışlarla bakan kadına sabit bir şekilde bakarak, ceketinin kenarlarını geri itti ve ellerini beline koydu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Tam olarak düşündüğün anlamı."

"Kız kardeşinle bir ilişkim olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Hayır. Sen benim kız kardeşimle seks yapıp, bağlama oyunları oynuyorsun diyorum." Onun tepkisi şöyleydi biraz hiç kombine bir şaşkınlık ve boğucu bir hayretin birleşimiydi. Ağzı açık, baş sallanarak, sanki onun sözleri ona fiziksel olarak vurmuş ve sersemletmiş gibi bir adım geriye sendeledi.

"Bayan Chandler, bu çok saçma! Ben Tanrı'nın adamıyım..." "Ne olduğunuzu çok iyi biliyorum, Bay Baldwin."

"Sanmıyorum."

"Kız kardeşime yalancı mı diyorsunuz?" diye meydan okudu, ellerini ince beline koyarak.

Jimmy Lee dilini ısırdı ve durumu değerlendirdi. Gençliğinde, cep harçlığı için küçük işler yaparken, birini anında okuyabilmekle gurur duyardı. Gözlüklerin arkasında, Laurel Chandler'ın derin mavi gözlerinin derinliklerinde, öfke ve zekanın arkasında gördüğü şey, bir parça kırılğanlıktı. Belki de Savannah'ın serbest seks hayatını onaylamıyordu. Belki de görüldüğü kadar tutucuydu. Belki de Savannah'ın akıl sağlığına pek güvenmiyordu.

Dramatik bir şekilde iç geçirdi ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu, omuzlarını aşağı indirdi. Onu bir dakika beklettikten sonra, ondan uzaklaştı - ama o kadar da uzaklaşmadı ki, sanki düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıp somurtmasını görebilsin.

"Yalancı" sert bir kelime. Bence kız kardeşin çok sorunlu bir kadın. Bana geldiğini inkar etmiyorum. Ona danışmanlık yapmaya çalıştım.

"Eminim öyledir."

Tüm vücudu öfkeyle titreyerek, Laurel odada yavaşça döndü. Yapılmamış yatağın ayak ucuna geldiğinde durdu ve parmaklarını ayak demirinin kıvrımlı kısmına doladı. Eski boya katmanlarıyla pürüzlüydü, pasın çıktığı yerlerde pürüzlüydü. Sağlamlığını test etmek için onu bir çekip, omzunun üzerinden Baldwin'e bir bakış attı.

"Psikiyatristler hala seanslarında kanepi kullanmayı tercih ediyorlar. Sanırım sen birkaç adım daha ileri gitmeye karar verdin."

Yatağı bir kez daha salladı, ama hayalinde Savannah'nın bilekleri bağlı olarak orada yattığını görür görmez yatağa sırtını döndü.

Annie Gerrard da bileklerinden bağlanmıştı.

Sağ elini cüzdanının üzerine koydu ve cüzdanı kalçasına bastırdı, eldiven yumuşaklığındaki deriden Lady Smith'in hatlarını hissedebildiğini hayal etti.

"Kadınlara üstünlük hissetmek için onları bağlamak zorunda kalan erkekler hakkında ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu, Baldwin'e birden fazla sanığın ifadesini çürüten aynı bakışı atarak. "Bence onlar omurgasız, sapkın, aşağılık pislikler."

Jimmy Lee'nin yanağındaki bir kas seğirdi. Ceplerinde ellerini yumruk haline getirdi. Onları kullanma ihtiyacı ile öfkesi gerildi. "Sana söyledim, kız kardeşinle cinsel olarak hiçbir ilişkim olmadı. Savannah gibi bir zihinde neler olup bittiğini sadece Tanrı bilebilir. Onun her şeyi söyleyebileceğinden, her şeyi yapabileceğinden şüphem yok. Ama sana söylüyorum, Tanrı şahidimdir ki, ona asla elimi sürmedim."

"Tanrı çok uygun bir şahit," dedi Laurel kuru bir sesle. "Çapraz sorguya çekmesi zor."

Baldwin'in kahverengi kaşları alnına kadar yükseldi. Neredeyse parmağını kaldırıp onu küfürücü ilan edecekti. "Tanrı'dan şüphe mi ediyorsun?" diye inanamayan bir şekilde soluk soluğa sordu.

Laurel bu davranışı anlamadı. "Senden şüphe ediyorum," dedi. "Son birkaç gün içinde Savannah'ı görüp görmediğini sormak için buraya geldim, ama doğru bir cevap bekleyerek zamanımı boşa harcadığımı görüyorum. Belki Şerif Kenner daha şanslı olur."

Onun yanından üç adım bile uzaklaşmadan, adam elini uzatıp onu omzundan yakaladı. Laurel, kendini savunma dersinde öğrendiği gibi, adamın kolunu keser gibi çevirerek onun tutuşunu kırdı. Adam ona öfkeyle baktı, ama ona tekrar dokunmaya kalkışmadı.

"Kız kardeşini görmedim," dedi, sakın görünmeye çalışarak. "Bu Tanrı'nın gerçeği. Şerifi buraya çağırmana gerek yok."

Laurel kapıya doğru bir adım daha geri attı ve elini çantasına soktu. Kalbi deli gibi atıyordu. Avuçları terliyordu. İhtiyaç duyulursa silahı elinde tutabileceğini umuyordu.

"Neden onun buraya gelmesini istemiyorsun? Dolabında iskeletler mi var, papaz?"

"Benim konumumda skandal ölümcüldür," dedi, onun kapıya doğru çekilmesini takip ederek. "Her ne kadar yanlış bir şey yapmamış olsam da, insanlar dumanın olduğu yerde ateş de vardır diye düşünme eğilimindedirler."

"Genelde haklı çıkarlar." "Bu durumda değil."

"Nefesini boşa harcama, Baldwin," diye alay etti. "Gözlerimin önünde suyu şaraba çevirsen bile beni ikna edemezsin. Sen bir şarlatan ve sahtekarsın, ve zamanımı daha iyi şeyler için kullanmasaydım, tüm dünyanın bunu öğrenmesini sağlardım."

Onu mahvedebilirdi. Bu düşünce Jimmy Lee'yi karnına bir tuğla yemiş gibi vurdu. Midesi düğüm düğüm oldu. Zenginlik ve şöhret hayalleri suya düşebilirdi. Kimse kız kardeşine inanmazdı, ama insanlar en azından Laurel Chandler'ı dinlemek için dururlardı. Onun söylediklerini, yalancı çoban olarak bilindiği için önemsemeyebilirlerdi, ama hasar çoktan verilmiş olurdu.

Basın ona odaklanacaktı. Kendini gizlemek için her zaman büyük çaba sarf etmesine rağmen, bir fahişe onu haberlerde tanıyacak ve Enquirer'a sansasyonel bir hikaye satacaktı. Tanrım, keşke hayatında bir Chandler kadını görmemiş olsaydı. İkisi de kaltak ve fahişeydi. Bu kendini beğenmiş küçük iyiliksever kadını boğazlayıp öldürmek istiyordu.

Resim beyninde bir flaş gibi parladığında, öfkesi bir anda patladı. Dişlerini gıcırdatarak ağzını açtı, bu hareket onu daha da öfkeliendirdi.

Onun fazla mükemmel şapkasının beyazlığıyla ürkütücüydü. Gözleri kırmızı bir sisle kaplandı ve ona doğru atıldı, "Seni küçük sürtük" diye homurdandı.

Kalbi boğazına kadar çıkan Laurel, kendine yer açmak için geriye doğru sendeledi. Baldwin'in ulaşamayacağı bir mesafede durarak, çantasından Lady Smith'i çıkardı ve iki eliyle kabzayı kavrayarak göğsüne doğru tuttu.

Jimmy Lee silahı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrı aşkına!"

"Amin, Revver," dedi Jack yavaşça.

Adrenalin damarlarını yakıyordu. Tek istediği kapıyı açıp Baldwin'e saldırmak ve Laurel'ı korkutmak için ne yaptıysa onu döverek öldürmekti, ama erkekliğini sıkı bir kontrol altında tuttu. Laurel ve çantasındaki tabanca durumu kontrol altına almıştı. Sayılır. Elleri çok titriyordu.

Jack, kasıtlı ve aldatıcı bir şekilde tembel hareketlerle, sineklik kapıyı açtı ve kendini kapı pervazına dayadı.

"Ve onun bunu kullanamayacağını düşünüyorsan, bir daha düşünsen iyi olur, Jimmy Lee," dedi. "Senin hayalarını vurur ve onları sokak köpeklerine yem eder."

Jimmy Lee ona saf, katıksız bir nefretle baktı. "Seni içeri davet etmedim, Boudreaux."

Jack eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Peki, bu konuda bir şey yapacak mısın, Jimmy Lee? Bayan Smith amp; Wesson bu konuda bir şeyler söylemek isteyebilir."

"Bu tam da sana göre bir şey, bir kadının arkasına saklanmak," dedi Baldwin alaycı bir şekilde. Uyarı olarak güçsüz parmağını kaldırdı. "Bana inan, Boudreaux. Daha fazla saklanamayacaksın."

O ucuz takım elbisenin kolunda bir kart vardı. Jack, gözlerindeki ışıltıdan bunu anlayabilirdi. Ne olduğunu tahmin edemiyordu, ama umursamayacağını da tahmin edebiliyordu. Sahte bir korkuyla gözlerini kocaman açtı ve elini kalbinin üzerine koydu.

"Duydunuz mu, Bayan Chandler? Sanırım saygıdeğer papaz az önce beni tehdit etti." Jack aynı rahat tavrıyla elini uzattı ve kadının ellerini ve silahı nazikçe aşağı doğru itti, böylece namlu yere doğru bakacak şekilde durdu. "Tatlım, belki beni dışarıda bekleyebilirsin. Sanırım Papaz Baldwin ve benim bu küçük yanlış anlaşılmayı açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

Laurel ona baktı, Jimmy Lee Baldwin'e ne yapacağına değil, neden ortaya çıktığına daha çok merak ediyordu. Muhtemelen

sonuna kadar direnmeli ya da onu kendisiyle birlikte götürmeliydi. Sonuçta, saldırı yasaya aykırıydı ve o yasayı korumaya yemin etmişti. Ama Baldwin'e bir bakış attı ve içinden ilkel ve öfkeli bir duygu yükseldi ve bir kez olsun kurallara ve düzenlemelere sırtını döndü. Baldwin'in Savannah hakkında ima ettiği şeyleri sevmemişti, içten içe bunların doğru olabileceğini biliyor olsa da.

Lady Smith'i çantasına geri koydu ve tek kelime etmeden dönüp bungalovdan çıktı.

Jack ellerini kot pantolonunun beline koydu ve ekran kapısının çarpma sesinin yankısı kaybolana kadar bekledi, sonra tamamen Jimmy Lee'ye döndü. En iyi savunmanın iyi bir saldırı olduğuna inanan Jimmy Lee, üç ayaklı sehpadan neredeyse boşalmış E amp;J brendi şişesini kapıp büyük bir cam sopa gibi salladı.

"Evimden defol git, Boudreaux."

"Biraz sohbet etmeden olmaz." Jack, Baldwin'in etrafında yavaşça dolaşarak, fark edilmeyecek kadar yavaşça ona yaklaştı. Tehditkar görünmüyordu. Kafası eğik, sanki yapacağı başka bir şey yokmuş gibi, zemindeki sigara izlerini sayarken, botlarıyla kumlu muşamba üzerinde süttü. "Jimmy Lee, Miz Chandler'ın sana küçük havan topunu doğrultmasına neden olan şeyi bilmiyorum, ama kötü bir şey olmalı, çünkü o kanunlara çok saygılı biridir."

"Ona hiçbir şey yapmadım," diye bağırdı Jimmy Lee, Boudreaux'yu önünde tutmak için dönüp duruyordu. Parmakları brendi şişesinin boynunda kasılmaya başladı. "O dengesiz biri. Akıl hastanesinde yatıyordu, biliyorsun. Tıpkı kız kardeşi gibi deli."

Jack ciddi bir hayal kırıklığıyla başını salladı, hala sürünerek, hala dönerek, hala yavaş yavaş ilerliyordu. "İyi, dürüst bir kadının karakterini lekeliyorsun, Jimmy Lee. Ben bile buna itiraz etmek zorundayım."

Jimmy Lee, zeminin ayaklarının altında çöküyormuş gibi görünmesine şaşkınlıkla bakarak, bir çeyrek tur daha döndü. "Senin neye itiraz ettiğin umurunda değil, seni boktan herif."

Jack aniden ona doğru hareket etti ve Jimmy Lee ağır, hantal brendi şişesini savurdu. Cajun'un kafasını parçalayacağını hayal ederek bunu büyük bir zevkle yaptı, ama ıskaladı ve bu sırada dengesini kaybetti.

Jack darbeyi kolayca atlattı. Bir kedi kadar hızlı ve zarif bir hareketle Baldwin'in etrafından dolaştı, vaizin serbest kolunu yakaladı, arkasına doğru yukarı doğru bükerek yüzünü pürüzlü sıva duvara çarptı. Şişe yere düştü ve tiz bir sesle parçalandı, kalan brendi Baldwin'in ayakkabılarının ucuna damladı.

"Sana Laurel Chandler'ı rahat bırakmanı bir kez söyledim," diye homurdandı Jack, ağzı Baldwin'in kulağına bir santim uzaklıktaydı. "Bunu sana iki kez söylememe gerek kalmasın, Jimmy Lee. Benim o kadar sabrım yok."

Jimmy Lee, sulu bir nefes almaya çalıştı. Yüzü pütürlü sıvaya yapışmıştı ve değerli dişlerinden en az üçünün kırıldığından emindi. Kan başını zonklarken, tükürüğü mahvolmuş dişlerinin arasından ve titrek çenesinden aşağı akarken, Jack Boudreaux'yu cehenneme lanetledi ve ikisi de oraya vardıklarında ona işkence etmek için yüzlerce yol planladı.

"Ciddiyim, Jimmy Lee," diye hırladı Jack, kolunu biraz daha yukarı kaldırarak ondan bir inilti kopardı. "Ona bir dakika daha sorun çıkarırsan, sikini koparıp kerevit yemi olarak kullanırım."

Son bir kez hafifçe itti, sonra geri çekildi ve Baldwin hala duvara dönük, iki büküm olmuş, kolunu tutarken, avuçlarını uyluklarına silerek tozunu aldı.

"Umarım seni bir daha görmem, Jimmy Lee."

Jimmy Lee yere tükürdü, büyük bir kan ve tükürük parçası porselen parçalarıyla lekelendi. "Lanet olsun sana, Boudreaux!" diye bağırdı, başparmağıyla dikkatlice kapaklarının kötü durumunu kontrol ederken.

Jack eliyle onu uzaklaştırdı ve bungalovdan uzaklaşarak dışarı çıktı.

"Bu konuda hiçbir şey bilmek istemiyorum," dedi Laurel, kocaman eski bir manolya ağacının dibinden ona doğru gelirken. "Hiçbir şey bilmezsem, tanıklık etmek için çağrılmam."

"O yaşayacak," dedi Jack alaycı bir şekilde. Baldwin'in eski Ford'unun yanında, çalılarla kaplı çimlerin üzerinde bıraktıkları araçlara doğru yürüdüler. Huey, Jack'in cipinin direksiyonuna oturmuş, kulakları siyah üçgenler gibi dikilmiş, uyumsuz gözleri parlıyordu. Jack, Laurel'a yan gözle baktı. "İyi misin?"

Laurel ona bir bakış attı. "Burada ne işin var Jack? İki saat önce bana düzgün bir cevap vermek bile istemiyordun, beni kurtarmaya gelmek bir yana."

Kendi kurduğu tuzağa düşmüş, yüzünü asarak somurtmaya başladı. Bu işe hiç karışmamalıydı, ama masasında oturup iki yıldır kendine izin verdiği ilk paket Marlboro'yu içerken, şiddetli bir ilham kaynağı bulmaya çalışırken, kafasından o görüntüyü silememişti: Laurel, bir aslanın cesareti ve bir kedicik gibi narin bir vücutla Baldwin'e saldırıyordu. Baldwin bir dolandırıcıydı, ama bu daha kötüsünü yapamayacağı anlamına gelmiyordu ve kendini aksine ikna etmeye çalışsa da, Jack öylece durup onun tek başına böyle bir riski almasına izin veremezdi.

"Seni takip ettim," diye itiraf etti isteksizce. "Bu işe karışmak istemiyorum, ama senin incinmeni de istemiyorum. Vicdanımda yeterince yük var zaten."

Bunun için çok geç, diye düşündü Laurel, dudağını ısırarak. O, onu zaten küçük şeylerle incitmişti. Ona fırsat verirse, kalbini kıracaktı ve onu aptal yerine koyacaktı, ama bir parçası ona bu fırsatı vermek istiyordu. Onun hakkında bildiğı her şeyi bilmesine rağmen. Mutfağında söyledikleri her şeye rağmen. Gecenin o şefkatini, sert, sokak kedisi görünüşünün ardındaki kırılganlığı düşünmeden, ona bu şansı vermek istemiyordu.

"Neden, Bay Boudreaux," dedi alaycı bir şekilde, sahte, şaşkın bir ifadeyle ona bakarak, "kendine dikkat etsen iyi olur. Böyle bir ifadeden, benim iyiliğimi gerçekten düşündüğün sonucuna varılabilir. Bu, piç kurusu imajına zarar verebilir."

"Bu kadar ukala olma," diye homurdandı, yüzünde öfkeli bir ifadeyle. "Buraya tek başına gelmen hoşuma gitmedi. Yaşlı Jimmy Lee, görüldüğü kadar zararsız olmayabilir, biliyorsun."

"Hiç de zararsız olmayabilir," diye mırıldandı Laurel, bakışlarını eski püskü küçük kulübeye çevirerek.

Papaz Baldwin sapkın seks ve esaret meraklısıydı ve çirkin bir mizacı vardı. Ayrıca neredeyse mükemmel bir kılıfı vardı. Kim bir vaizi cinayetle şüphelenir ki?

"Cinayet." Bu kelime içini ürpertti. Buraya kız kardeşini aramaya gelmişti, ama şimdi cinayeti düşünüyordu. Bu iki konuyu zihninde birbirine yaklaştırmaya niyetli değildi. Hiçbir şekilde.

"Nedeniniz ne olursa olsun, geldiğiniz için teşekkür ederim."

Teşekkür etme formalitesinin ötesindeydiler ve bu durum aralarında garip bir sessizlik yarattı. Laurel gözlüklerini burnuna itti ve arabasına doğru sürünerek

arabasına doğru yürüdü. Jack omuz silkti ve parmaklarını Jeep'in kapı koluna doladı.

"Şimdi nereye gidip belaya bulaşacaksın, melek?" diye sordu, umursadığı için kendini aptal olarak nitelendirerek.

"Şerife," dedi, kendini bu deneyime hazırlayarak. "Sanırım onunla biraz konuşmamız gerek. Gelmek ister misin?"

Aptalca bir teklifti. O reddettiğinde hayal kırıklığına uğramaması gerekirdi, ama aralarındaki kırılgan iletişim bağını koparmak istemiyordu. Aptalca. Kendini azarlarken bile, parmakları çantasına uzandı ve kırmızı kibrit kutusunu çıkardı. Onu ona uzattı, sadece parmak uçlarının parmaklarına dokunmasını hissetmek için.

"Bu yer hakkında bir şey biliyor musun?"

Jack, özenle yapılmış siyah maskeye ve düzgün yazılmış başlığa bakarken yüzündeki ifade dondu. "Bunu nereden buldun?"

Laurel omuz silkti, Jack'in gerginliği ona da yansıdığında ağzı kurudu. "Buldum. Sanırım Savannah arabamda bırakmış, ama onun olduğunu kabul etmedi. Neden? Burası ne tür bir yer?"

"Gitmek istemeyeceğin türden bir yer, tatlım," dedi Jack somurtkan bir ifadeyle ve maskeyi ona geri verdi. "Tabii deri giysileri seviyor ve S&M'den hoşlanmıyorsan."

Yirmi İkinci Bölüm

Kenner o gün beşinci sigarasını yaktı ve ciğerlerini katran ve nikotinle doldurdu. Gözbebekleri sanki zımpara kağıdıyla ovulmuş gibi, ses telleri ise kabuk bağlamış gibi hissediyordu. Beynini buz kıracağı deliyor, midesini ise kahve kılığına girmiş pil asidi dolduruyordu. Buna kıyasla, kuduz bir köpek bile daha hoş bir tavır sergiliyordu. Gerrard cinayetinde hiçbir ilerleme kaydedemiyordu ve bu onu başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar sinirlendiriyordu - belki Laurel Chandler hariç.

Dağınık masasının üzerinde asılı duran dumanın içinden ona baktı, gözleri kısılmıştı, ağzı hırlamak için bükülmüştü.

"Yani Baldwin'in kız kardeşini ve diğer tüm ölü kızları öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Laurel küfür etmekten kendini alıkoydu. Parmakları ziyaretçi koltuğunun kollarına sıkıca tutundu. "Ben öyle demedim."

"Tabii ki hayır," diye bağırdı Kenner, ayağa kalkarak. "Ama demek istediğin buydu."

"Öyle değil..."

"Tanrım, bunu duymak için bekliyordum..." "O zaman neden dinlemiyorsun?"

"-değil mi, Steve?"

Danjermond, macun rengi dosya dolaplarına yaslanarak, isminin kısaltılmasına dişlerini sıktı. Kenner fark etmedi. Sinirlerini boşaltmak için bir bahane arıyordu. Önce biri onun yetki alanındaki bir kadını öldürme cesaretini gösterdi. Sonra Tony Gerrard'ı serbest bırakmak zorunda kaldı. Sonra da umut vaat eden tüm ipuçları boşa çıktı. Şimdi de bu. Laurel Chandler'ın bağlantılı olduğunu umursamadan öfkesine serbestçe izin verdi. Ross Leighton'ın kendisi, kızın her zaman sorun çıkaran biri olduğunu söylemişti.

"Senin buraya gelip, parmakla işaret edip isimler saymanı bekliyordum."

"Sadece sana bilgi vermeye çalışıyorum. Bu benim vatandaşlık görevim..."

"Siktir git, bayan." Onu keserek, masaya eğilip sigarasını küllükte söndürdü. "Georgia'da yaptığın gibi

parmağını doğrult, ağzını aç, adını gazetelere yazdır. Bundan zevk mi alıyorsun yoksa?"

Laurel dişlerini gıcırdatarak Danjermond'a baktı ve neden bir şey yapmadığını merak etti. "Baldwin'in kimseyi öldürdüğünü hiç söylemedim. Sadece bilmenizi istedim..."

"Onun bir tür sapık olduğunu. Bir vaiz olduğunu." Kenner alaycı bir şekilde burnunu çekip başını salladı ve sigarasını sertçe içti. "Georgia'da neydi? Dişçi mi? Bankacı mı? Sapık olduğundan şüphelenmediğin kimse yok mu?"

"Senin öyle olduğunu sanmıyorum," diye tersledi Laurel, sandalyesinden kalkarak. Ellerini Kenner'ın dağınık masasına koydu ve onun bakışlarına bakışlarıyla karşılık verdi. "İstedğin herkesi sikme hakkın varken neden sapıklığa başvuruyorsun ki!"

Kenner hırlayıp ağzından köpükler saçarken, Laurel bakışlarını Danjermond'a çevirdi. Danjermond, ona gülme cüretini göstermişti. Bunu, Danjermond'un yarı saydam yeşil gözlerinin derinliklerinde, ağzının köşelerinin hafifçe yukarı doğru kıvrılmasında görebiliyordu. Danjermond, dosya dolaplarına yaslanmış duruşundan kendini kopardı ve öne doğru adım attı, dikkatini Kenner'a çevirdi.

"Duwayne," dedi sakın bir sesle. "Bayan Chandler buraya en iyi niyetle geldi. Davayla ilgili bilgisi olduğunu düşünüyorsa, onu dinlemelisin."

"Davayla ilgili!" Kenner boğazından küçümseyici bir ses çıkardı ve sigarasını dolup taşan plastik küllüğe attı. "Savannah Chandler, vaizin kadınları bağlayarak zevk aldığını söylüyor. Savannah Chandler. Tanrım, kasabadaki herkes onun ahlakı kadar kafasının da bozuk olduğunu biliyor!"

Öfke gözlerini kırmızıya boyayan Laurel, neredeyse onun boğazına atlayacaktı. "Seni orospu çocuğu!"

Kenner omuz silkti. "Hey, herkesin bildiği bir şeyi söylemiyorum ki."

"Ama bunu pek nazık bir şekilde söylemiyorsun," dedi Danjermond, kaşlarını çatarak.

"Siktir, David Fucking Niven gibi davranacak vaktim yok. Çözmem gereken bir cinayet var." Paketten bir Camel daha çıkardı ve kibritle yaktı, gözleri Laurel'a sabitlenmişti. "Soruşturmayı bana bırakın Bayan Chandler."

"Peki," dedi Laurel dişlerinin arasından. "Ama kafanı kışından çıkarırsan, ne yapman gerektiğini görebilirsin, bu muhtemelen yardımcı olur."

Kenner'ın yüzü bordo rengine döndü. Sigara ve ona doğru salladı, masasına ve masanın üzerinde dağılmış kağıtlara kül yağdırdı. "Kız kardeşini nerede bulabileceğin konusunda küçük bir tavsiye ister misin? Birkaç düzine yatak odasından daha uzağa bakmazdım."

"Annie Gerrard için de aynı şeyi söyledin, değil mi?" Laurel, vurduğu darbe işe yarayınca küçük bir zafer hissetti. Kenner'ın çenesindeki kaslar gerildi ve gözlerini kaçırıldı. "Evet, Annie biraz fazla erkeklerle yatmayı severdi. Onu buldukları yere bak."

Kenner ona sırtını döndü ve eğri büğrü jaluzinin çıtaları arasından dışarıya baktı. Danjermond masanın ucundan dolaşıp onu kolundan nazikçe tuttu. "Belki de bunu benim ofisimde konuşsak daha iyi olur, Laurel."

Zarif bir hareketle onu kapıya doğru çevirdi ve Kenner'ın sekreteri Louella Pierce'in elinde tırnak törpüsüyle oturduğu dış ofise götürdü. Pierce, kavganın her ayrıntısını dikkatle izliyordu, böylece dinlenme odasındaki herkese olan biteni ayrıntılı olarak anlatabilecekti. Birkaç üniformalı memur, masalarındaki evraklarından başlarını kaldırıp yüzlerinde sırtışlarla ona baktılar.

Adrenalin hala pompalanırken, Laurel onlara öfkeyle baktı. "Neye bakıyorsunuz?"

Kaslar kalktı ve başlar eğildi. Danjermond duraksamadan koridora doğru ilerledi ve onu peşinden sürükledi. Kolunu tutuşu aldatıcı bir şekilde hafif görünüyordu, ama gizlice çekilmeye çalıştığında bunu başaramadı.

"Beni bırakırsanız sevinirim, Bay Danjermond," dedi Laurel yumuşak ama öfkeli bir sesle, ona bakarken gözleri şiddetle parladı. "Orada yaptığınız iyi polis-kötü polis numarasını hiç beğenmedim. Ben buraya dedikodularla dolu kafasıyla gelen, gözleri fal taşı gibi açılmış bir sivil değilim."

"Hayır," dedi sakın bir şekilde, adımlarını veya ifadesini hiç değiştirmeden, ama ona baktığında bakışlarında sert bir şey vardı. "Sen, kanıtlayamadığın iddialarda bulunmakla ünlü eski bir savcısın. Onun nasıl tepki vermesini bekliyordun?"

Salonda oldukça hareketli bir ortam vardı. Mahkeme oturumu devam ediyordu, ancak her zamanki avukatlar, katip ve stenografların yanı sıra, Bayou Strangler'ın son davasıyla ilgili haber peşinde olan gazeteciler de akbaba gibi etrafta dolaşıyorlardı. Laurel onların varlığını hissetti. Midesi sıkıştı ve boynunun arkasındaki tüyler diken diken oldu, çünkü gözlerin, onun

onunla kol kola yürüyen, bölgenin altın çocuğu bölge savcısını görünce vahşi bir beklentiyle parlayan gözleri hissetti. Tıpkı eski günlerdeki gibi, ona yöneldiler, kayıt cihazlarını açmak için telaşla uğraştılar, kalem ve defterlerini aradılar. Aceleyle öne çıktılar, sesleri aniden yüksek sesle açılmış bir televizyon gibi patladı.

"Bay Danjermond!"

"Bayan Chandler!"

"-bir bağlantı var mı-?"

"-soruşturmaya yardım ediyor

musunuz-?" "-yeni bir ipucu var mı-?"

Danjermond, Musa'nın Kızıldeniz'den geçmesi gibi sakın bir şekilde yürümeye devam etti. "Yorum yok. Şu anda yorum yapmayacağız. Bayan Chandler'ın da yorumu yok."

Kendinden nefret eden Laurel, ona yaslandı ve medya fırtınasının yükünü onun üstlenmesine izin verdi. Danjermond onu dış ofisine götürdü ve kapıda basına son bir kez sinir bozucu "Yorum yok" cevabını verirken, Laurel sekreterinin meraklı bakışlarını görmezden gelerek doğruca Danjermond'un sessiz iç ofisine girdi.

Ofisin detayları sadece yüzeysel olarak göze çarpıyordu: avcı yeşili duvarlar, ağır pirinç lambalar, koyu renkli deri koltuklar, mobilya cilası ve kiraz tütününü kokusu, her şeyin bir yeri vardı ve her şey yerli yerindeydi. Perdeler çekilmişti, odaya alacakaranlık hissi veriyordu. Odanın havası onu sakinleştirmiş olabilir, ama o, çalkantılı anıları, duyguları ve kendini suçlamalarıyla çok meşguldü. Kenner'a sinirlenişi, Scott County'deki olayları çok anımsatıyordu: şerifle kavgalar, asistanlarına ve meslektaşlarına yönelttiği öfke dolu sözler.

Derin bir nefes aldı ve odada dolaşmayı bıraktı, iki elini şakaklarına bastırdı. Bir rüyada olduğu gibi, ofisini parçaladığını, çılgınca bağırdığını, eşyaları fırlattığını, kırdığını, asistanı Michael Hellerman güvenlik görevlisi Bubba Vandross'u çağırıp onu sakinleştirene kadar çığlık attığını görebiliyordu.

Aylarca zihinsel sınırdan dolaştıktan sonra, sonunda o sınırı aştı. Şu anda sınırdan değildi, ama çok yakındı. Kenner ile uğraşmanın getirdiği hayal kırıklığı bir düğmeye basmıştı. Onu kontrol edemiyordu ve kontrol, babası öldüğünden beri en çok ihtiyaç duyduğu şeydi.

Ve sonra basın. Tanrım, bu tekrarlanan döngüden asla kurtulamayacak mıydı? Bayou Breau yerine Bermuda'ya gitmiş olsaydı,

şimdi adliye binasında, bir ada entrikasına karışmış halde duruyor olur muydu?

Titreyerek nefes verdi ve omuzlarındaki gerginliği biraz olsun gidermeye çalıştı. Yeniden toparlanmalı, her şeyi iyice düşünmeliydi. Savannah'ı bulmalı ve zihninin derinliklerinde gizlenen karanlık gölgeleri ortadan kaldırmalıydı.

Cüzdanının yumuşak derisini eliyle okşadı, içine attığı tuhaf eşyaları düşündü: küpe, kolye, kibrit kutusu. Kenner'a hiçbirini göstermedi, çünkü bunların onun zihinsel dengesizliğinin bir başka kanıtı olarak görüleceğini biliyordu. Her yerden gelmiş olabilirdi. Hepsi Savannah'ya ait olabilirdi.

Kibrit kutusu aklında kalmıştı. Jack, müzisyenin çevik parmaklarıyla onu çevirip duruyordu. İsmi görünce yüzündeki ifade dikkatlice boşalmıştı. Quarter'daki deri bar. Gizemli, inzivaya çekilmiş, seçkin. Maskelerin sıradan olduğu, her şeyin bir bedel veya heyecan karşılığında elde edilebildiği bir yer. Orada bir kitap için araştırma yapıyordu.

Kollarını başının üzerine sabitleyip, onu yere yatırmış ve bedenlerini birleştirmişti...

Jimmy Lee Baldwin bağlanmaya meraklıydı, dedi Savannah. Savannah kendini bağlamasına izin vermişti...

Laurel'in midesi bulandı, antika bir büfeye yaslandı ve gözlerini kapattı.

"Brendi ister misin?"

Danjermond kapıyı arkasında sessizce kapattığında başını kaldırdı.

"Tabii ki tıbbi amaçlarla," diye ekledi hafif bir gülümsemeyle. "Hayır," dedi, dizlerini sertleştirip omuzlarını dikleştirerek. "Hayır, teşekkürler

."

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve deri ciltli kitapların sıralandığı duvar boyunca dolaşmaya başladı. "Kenner'ın ofisinde sana yeterince destek olamadığım için beni affet. Onunla başa çıkmanın en iyi yolunun, onunla hiç uğraşmamak olduğunu öğrendim." Ona yan gözle bakarak, onu ölçüp biçti. "Ve itiraf ediyorum, seni iş başında görmek istedim. Sen oldukça vahşisin, Laurel. Sana bakınca bunu asla tahmin edemezsin - o kadar narin, o kadar kadınsı ki. Paradoksları severim. Birçok rakibini şaşırtmış olmalısın."

"Yaptığım işte iyiyim. Eğer rakiplerim bu durumdan şaşırıyorsa, o zaman onlar aptaldır."

"Evet, ama gerçek şu ki, insanlar bir kişinin görünüşüne ve sosyal geçmişine göre belirli sonuçlara varırlar. Ben de tanınmış bir aileden geldiğim için bu tür izlenimlerin hedefi oldum."

Laurel kaşlarını kaldırdı. "Bana, Garden District Danjermonds'ların, nakliyeciler Danjermonds'ların oğlu olsan da, özünde sadece iyi bir ocuk olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Bir kitabı kapağına bakarak yargılayamayız diyorum, güzel olsun ya da olmasın. irkinliğin arkasında ne saklı olduğunu ya da güzelliğin kalbinde ne gizlendiğini asla bilemeyiz."

Güzel kız kardeşi Savannah'ı tekrar düşündü, Frenchie's'de Annie Gerrard'ı boynuna sararak döndüğünü, Astor Cooper'ın penceresinin dışındaki St. Joseph's Rest Home'un duvarına dışkı sürdüğünü, ay ışığında müstehcen sözler bağırdığını. İ çekerek gözlerini kapattı ve alnını ovuşturdu, sanki beynindeki şüpheleri silebilecekmiş gibi.

"Kenner'ı etkilemek için elimden geleni yapacağım," dedi Danjermond yumuşak bir sesle.

şimdi onun arkasında, yakınlığını hissedebileceği kadar yakındaydı. Zarif ellerini omuzlarına koydu ve gerginliği sistematik olarak ovmaya başladı. Laurel kaçmak istedi, ama yerinde kaldı, onun bu hareketinin şefkat mi yoksa hakimiyet mi olduğunu, kendi tepkisinin cesaret mi yoksa boyun eğme mi olduğunu bilemeden.

"Yine de hiçbir şey için söz veremem," dedi sakın bir sesle. "Korkarım Baldwin hakkındaki bilgiler konusunda haklı. Kız kardeşinin bir tür güvenilirlik sorunu var. Özellikle de kaybolduğu için. Güvenilirlik sorunlarını çok iyi bilirsin, değil mi Laurel?"

Onun dokunuşundan çekildi ve ona dönerek fkmesini tüm gücüyle ortaya koydu. "Hatırlatmana gerek yok, teşekkürler, ve konuşmalarımıza bıçak gibi sapladığın diğer tüm alaycı sözlere de. Sen kimin tarafındasın ki?"

"Adalet haklı olanın tarafındadır. Ancak doğa gücü seçer," diye işaret etti. "Haklılık ve g her zaman aynı şey değildir."

Bu gizemli iddiayı havada asılı bırakarak, masasındaki güzel kiraz ağacından yapılmış puro kutusu açtı ve ince, pahalı bir puro seçti. "Mahkeme salonu, medeniyetten çok ormana benziyor," dedi puroyu kesme ritüelini yerine getirirken. "G çok önemlidir. Birlikte alışacaksak, ne kadar güçlü olduğunu bilmem gerekiyor."

"alışmayacağız," dedi Laurel düz bir sesle ve kapıya doğru yöneldi.

Adam yüksek sırtlı koltuğuna kaydı ve parmakları arasında puroyu yuvarladı. "Göreceğiz."

"Yapacak başka işlerim var," dedi Laurel, onun teklifinin cazibesine ya da kendisinin cazibesine karşı koyamayacağına dair kendinden emin tavrına öfkelenerek. "Öncelikle kız kardeşimi bulmak, çünkü şerifin departmanı bu konuda pek yardımcı olamayacak gibi görünüyor."

Elinde çakmak parladı ve puroyu içerek havayı zengin bir aroma ile doldurdu. "Fazla endişelenme, Laurel," dedi, yakışıklı başı kokulu, kiraz rengi dumanla çevriliydi. "Sevgilisinin dediği gibi N'Awlins'e gitmiş olabilir. Ya da belki başka bir erkeğin cazibesinin tadını çıkarıyordur. Ortaya çıkacaktır."

Ama ortaya çıktığında ne durumda olacaktı? Bu soru Laurel'in göğsünde bir düğüm gibi takılı kaldı. Savannah içsel bir uçurumdan düşmüşse, geriye ne kalacaktı? Olasılıklar onu hasta ediyordu. Kesin olan bir şey vardı: Savannah, Laurel'in her zaman dayandığı kız kardeşi olmayacaktı. İçindeki çocuk bu düşünceye ağıladı.

Prejean Cenaze Evi, Acadiana'da tipik bir cenaze eviydi. 60'larda inşa edilmiş, dışarısı çiçeklerle dolu, içi ise sterilite, huzur ve kederin tuhaf bir karışımı olan alçak bir tuğla binaydı. Zeminler, dayanıklı ve ayakkabıların sesini kesen, düz, endüstriyel kalitede, kirli kahverengi naylon halılarla kaplıydı. Tavanlar, sayısız ağlama ve fısıltılı taziyeleri emmiş, alçak asılı akustik panellerden oluşuyordu.

Prejean's, ne yazık ki yoğun olduğu zamanlar için iki salon ve büyük bir mutfığa sahipti. İnsanlar bu mutfığın mumyalama odasına ne kadar benzediğini bilselerdi, muhtemelen hiç kullanmazlardı. Ancak, Güney Louisiana'daki her sosyal durumda olduğu gibi, yemekler rahatlık ve yaşamı onaylamak için servis ediliyordu. T-Grace'in kadın arkadaşları, komşuları, Our Lady of the Seven Sorrows Katolik kilisesinden cemaat üyeleri mutfakta güçlü kahve pişirip sandviç yapıyordu. Laurel, Mama Pearl'ün hindistancevizi kek getirdiğini biliyordu.

Delahoussayes ailesine saygılarını sunmak için gelenler Serenity odasında toplandılar. Tabut, odanın ön tarafında cilalı meşe haçın altında duruyordu. Kapalı olan tabutun kapağı, sanki kimsenin onu kaldırmaya cesaret edememesi için beyaz krizantem ve gardenya çiçekleriyle doluydu. Uzun pirinç şamdanlarda mumlar titriyordu.

İnsanlar odanın arkasında üçerli, dörderli gruplar halinde duruyorlardı, ölümden olabildiğince uzak dururken, varlıklarıyla aileye destek olmaya çalışıyorlardı. Önde, daha ciddi yas tutanlar, Lego oyuncakları gibi birbirine geçmeli krom ve plastik sandalyelerde sıralar halinde oturuyorlardı. Enola Meyette, fısıltı gibi konuşmaları ve boğuk hıçkırıkları bastıran, Fransızca'da alçak sesle mırıldanan tesbih duasını yönetiyordu.

T-Grace, üzerine uymayan siyah bir elbiseyle ön sırada oturuyordu. Yüzü şişmiş, kırmızı saçları sanki elektrik çarpması geçirmiş gibi başından dik duruyordu, gözleri kocaman ve kan çanağına dönmüştü. Bir tarafında iri yarısı bir oğlu ona destek oluyordu. Sağında Ovide, ağzı açık, omuzları kederin ağırlığı altında çökmüş, katatonik bir halde oturuyordu.

Laurel, saygısını göstermek için kalabalığın arasından geçerken onlar için yüreği sızladı. T-Grace'in önünde diz çöktü ve tabutta yatan kızıninki kadar soğuk olan kemikli elini tuttu.

"Çok üzgünüm, T-Grace, Ovide," diye fısıldadı, gözyaşları kendiliğinden akmaya başladı. Çocukluğundan beri duygularını kibarca gizlemesi öğretilmişti. Babasının cenazesinde bile Vivian, Vivian ve Savannah'ya, kendilerini rezil etmemek için mendillerine sessizce ağlamalarını söylemişti. Ama gün çok uzun geçmişti ve o kadar yorgun ve gergindi ki, birazcık bile olsa kendini tutamıyordu.

T-Grace ona baktı, cesurca gülümsemeye çalışıyordu, ince ağzı bu çabayla bükülüp titriyordu. "Merci, Laurel. Bize her zaman çok iyi davranıyorsun."

Laurel elini sıktı ve boğazını tıkayan duyguları bastırmaya çalıştı. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim," diye fısıldadı, kendini güçsüz hissederek.

Ovide'ye döndü, ona söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı, ama gözleri kızının tabutuna dikilmişti, sanki Annie'nin yokluğunun kalıcı olduğunu yeni fark etmiş gibi, donuk bir şokla donakalmıştı.

Bayan Meyette on yıllık bir daha tesbih duasına başladığında, Laurel ayağa kalktı ve odanın arkasına doğru yürüdü, ölüm ritüellerinde her zaman olduğu gibi huzursuz ve rahatsızdı. Kalabalığı tarayarak Jack'i aradı, ama onu bulamadı. T-Grace ve Ovide için mi, yoksa kendisi için mi daha çok hayal kırıklığına uğradığını bilmiyordu. Aptal. Kaç kez ona güvenemeyeceğini söylemişti?

Kaç kez kendi sözlerini yalanlamıştı?

O, kendi başına bir dolandırıcıydı, kişiliğiyle üçkağıtçılık yapıyordu. Haydut görünüşüyle hedefin dikkatini dağıtırken, bir kabuğun altında şefkatle dolu bir kalp, diğerinin altında ise keder ve suçlulukla dolu bir kalp saklıyordu. Kabuklar, onun zeki ellerinin altında savrulup dans ediyordu. Bir an görüyordun, bir an görmüyordun. Hangisi gerçek Jack'ti? Onu öğrenebilmesi için ona yeterince yaklaşmasına izin verecek miydi?

Cenaze töreninde onu düşünerek biraz suçluluk duyuyordu, ama o anda, kollarının onu sardığını hissetmek, dumanlı sesinin kulağına saygısızca bir şeyler fısıldadığını duymak için her şeyi verirdi. Yorgun ve endişeliydi ve bu korkularını biriyle paylaşmak için can atıyordu.

New Orleans'taki Maison de Ville'i aradığında Savannah'nın orada kalmadığını öğrendi. Le Mascarade'yi aradığında ise alaycı bir kahkaha dışında hiçbir şey elde edemedi. Müşterilerin isimleri gizliydi. Collins Feed and Seed'de çuvaları taşıyan Ronnie Peltier'i bulmuştu. O, Salı gecesinden beri Savannah'ı görmemişti. Savannah, öfkeli bir şekilde onun karavanına gelmiş ve bir iki saat sonra ayrılmıştı. O, o zamandan beri onu görmediğini iddia etti.

Laurel, odanın diğer tarafında bir grup arkadaşıyla duran Ronnie'yi gördü: Taureau Hebert ve bardan birkaç diğer müdavim. Genç görünüyorlardı ve kravatlarla rahatsız görünüyorlardı. Gözleri odanın önündeki tabutu görmezden geliyordu.

"Büyüleyici, değil mi?"

Danjermond'un sesi kulağında alçak ve yumuşak bir şekilde yankılandığında, Laurel irkildi. Danjermond, sabahki gibi mükemmel bir şekilde ütülenmiş, takım elbisesi tertemiz, kravatı düzgün bir şekilde, onun yanında duruyordu. Laurel, gelmeden önce duş alıp etek ve temiz bir bluz giymiş olmasına rağmen, onun yanında solgun ve buruşuk hissediyordu. Onun için, bu etki tek başına onu kaçınmak için yeterli bir sebepti.

"İnsanlar ölümle başa çıkmak için çeşitli savunma mekanizmaları geliştirirler," dedi Danjermond, sadık ve yaşlıların toplandığı yere bakarak hafifçe kaşlarını çatarak. "Biraz din, dedikodu ve şakalar, ardından kahve ve bir dilim pasta."

"İnsanlar ritüellerden rahatlık alırlar," dedi Laurel, ondan uzaklaşmaya çalışarak, ama adam onu kendisiyle saksıdaki palmiye ağacı arasında sıkıca sıkıştırmıştı.

"Evet, bu doğru," diye mırıldandı, keskin yeşil bakışları odanın önündeki keder tablosunu süzerken. T-Grace tekrar ağlamaya başlamıştı

ve çocukları onun etrafında toplanmıştı. Bayan Meyette sesini yükseltti, ama Hail Marys'i okurken ritmini hiç bozmadı.

"Buraya resmi bir görevle mi geldin, yoksa sadece morbid bir merakla mı?"

Onun alaycı sözlerine kaşlarını kaldırdı. "Kenner'ın Partout Parish'i temsil etmesini mi tercih ederdiniz?"

"O bile bu kadar duygusuz olamazdı."

T-Grace, ruhu parçalayan, kulakları delen bir dizi feryat attı ve oğullarından biri ile Leonce Comeau onu odadan yarı sürükleyerek çıkardılar. Onları, siyah çantasını taşıyan yaşlı Doc Broussard ve Peder Antaya izledi, her ikisi de kendi ilaçlarını dağıtmaya hazırды.

"Kız kardeşinden henüz bir haber var mı?" diye sordu Danjermond.

"Hayır, ama izin verirseniz, bana yardım edebilecek birini gördüm

."

Sayısız kokteyl partisinde geliştirdiği becerilerini kullanarak, Laurel son amin söylendi ve dua edenler sert bir şekilde ayağa kalktılar, tespihlerini çantalarına, keselerine ve ceplerine koyarken boncuklar tıkırdadı. Leonce, yüzü buruşuk, kel yaması terden parıldayan bir şekilde odaya geri döndü. Kalçasının cebinden kırmızı bir mendil çıkardı ve teri sildi. Siyah bir ceketini siyah pantolonunun üzerine giymişti.

Leonce odaya geri döndü, yüzü buruşuk, kel kafası terden parlıyordu. Kalçasındaki cebinden kırmızı bir mendil çıkardı ve terini sildi. Siyah tişörtü ve kot pantolonunun üzerine siyah bir ceket giymişti ve kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, bu da onu bir yas tutandan çok bir sanatçıya veya rock yıldızına benzetiyordu.

"Hey, chère, neredesin?" dedi, Laurel'in koluna elini koyarken yorgun bir gülümsemeyle. "Jack burada mı?"

"Hayır."

Bakışlarını kaçırdı, böylece gözlerinde parlayan umudu göremezdi. Tabuta baktı, mumsu gardenya ve yıpranmış krizantemlerin örtüsünün altında parlak cilalı meşe ağacı görünüyordu. "Tahmin etmeliydim. Jack cenazelere gitmez. Sanırım çok fazla cenazeye gitti."

Laurel, kesin bir şey söylemeden bir ses çıkardı. "T-Grace nasıl?"

"Prejean'ın ofisinde yatıyor." Hâlâ şaşkın bir şekilde başını salladı. "Çılgılığı ne kadar da etkileyici, değil mi?"

"Bir çocuğu kaybetmek insanın içindeki birçok şeyi parçalar herhalde."

"Evet, sanırım." Karanlık bakışları yine tabuta takıldı, çünkü tabuta sırtını dönmek konusunda biraz batıl inançlıydı. "Zavallı Annie,"

mırıldandı. "Bir pisliği fazla kızdırdı. Tek istediği iyi vakit geçirmektir. Bak, başına ne geldi."

Bu ima Laurel'ı kaşlarını çatmaya itti. Kimse işkence görmeyi ve öldürülmeyi istemezdi. Annie'nin yaşadığı hayat ne olursa olsun, hiçbir kadın onun yaşadığı sonu hak etmiyordu. Bu düşünce Savannah'a yöneldi ve Laurel'ın kalbi boğazında çarpmaya başladı.

"Leonce, son zamanlarda Savannah'ı gördün mü?"

Adam ona doğru hızla döndü, kaşları gözlerinin üzerine çöktü ve bu, yara izini daha uzun ve belirgin hale getirdi. "Hey, evet, seninle bu konuda konuşmam lazım," dedi uğursuz bir şekilde.

Onu tekrar kolundan tutup kapıdan dışarı çıkardı ve Prejean'ın insanları öbür dünyaya hazırlamak için zanaatını icra ettiği odaya giden koridorun gölgesine götürdü. Laurel'ın boynunun dibinde tüyleri diken diken oldu ve Serenity odasına gergin bir bakış attı. Leonce onu bıraktı ve geri adım attı, bir elini beline koydu,

diğer eliyle ise farkında olmadan yanağına dokunarak, sanki silinebilirmiş gibi yara izini parmak uçlarıyla ovuşturdu. "Salı gecesi Loreauville'den dönüyordum - bazen orada bir grupla şarkı söylüyorum, biliyor musun? - ve St. Joe'nun evinden bir blok kadar uzakta Tchoupitoulas'ta arabayla gidiyordum. Savannah çimlerin üzerinden koşarak caddenin karşısına, tam önüme çıktı. Onu neredeyse çarpıyordum. Camdan dışarı eğildim ve bağırdım, 'Hey, neyin var senin, chère? Delirdin mi yoksa?'"

Laurel, sanki yüksekte bir örs düşmüş gibi hissetti. Bu, duymak istediği hikaye değildi. Kardeşinin Lafayette'e arkadaşlarını ziyarete gittiğini ya da sevgiliyle New Orleans'ta randevuya çıktığını söylemesini istiyordu. Onu dehşete düşüren şüphelerinin doğrulanmasını istemiyordu.

Leonce onu izliyor, bir tür tepki bekliyordu. Bir şekilde ağzını açıp kelimeleri çıkarmayı başardı. "Sana cevap verdi mi?"

"Oh, evet," diye homurdandı. "Yan camdan gelip bana siktir git dedi. Hoşuna gitti mi?"

"Hayır," diye mırıldandı Laurel. Nefesini verip parmaklarıyla saçlarını taradı, Leonce'nin etrafında yavaşça daireler çizerek yürüdü, zihni otomatik olarak hikayeyi sakladığı diğer gerçekler ve parçalarla birleştirmeye çalışıyordu. Midesindeki sinirler sıcak bir korku yumruğunun etrafında sıkıca dolarken gözleri yaşlarla doldu.

"Hey," dedi Leonce, ellerini genişçe açarak. "Seni üzmemek istemedim, chère. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm." Ona uzanarak, teselli ve endişesini gösterdi. Parmaklarını omzuna dolayarak, başparmağıyla boğazındaki nabız noktasını okşadı. "Bir şeyler içip bunu konuşmak ister misin? Ben oldukça iyi bir dinleyiciyimdir."

Kaçma fikri ona çok cazip gelse de, Leonce ile kaçma fikri gelmiyordu. Onun büyük, koyu renkli gözlerinde, sunduğu sempatiyi gölgeleyecek kadar erkek ilgisi vardı. Ve doğrusu, onu utandırsa da, ona bakmaktan hoşlanmıyordu. Yara izi sürekli gözünü çekiyordu - pürüzsüz, parlak yapısı, kaşını, burnunu ve dudaklarını hafifçe deforme eden grotesk yara dokusu.

"Karanlık bir yere gidebiliriz," dedi, sesinin melodik tonu düzleşmiş ve sertleşmişti. Parmakları omzunda kısa bir süre sıkıştı, sonra aniden çekti.

Laurel hemen suçluluk duydu. "Hayır, Leonce, ben öyle demek istemedim..." "Her şey yolunda mı, Laurel?"

Danjermond koridorun sonunda, yarısı ışıktaki, yarısı gölgede duruyordu, sabit bakışları yavaşça ondan Leonce'ye, sonra tekrar ona kayıyordu. Leonce Fransızca küfür etti ve onu iterek yan çıkışa doğru yöneldi.

Laurel derin bir nefes aldı ve gözlüklerini burnuna itti. "Evet, her şey yolunda."

"Ben de tam çıkıyordum," dedi, Jaguar'ının anahtarlarını çıkarıp elinde sallayarak. "Bir içki ya da kahve içmek için bana eşlik etmek ister misin?"

Kız, onun "hayır" kelimesinin anlamını kavrayamamasından şaşkınlıkla başını salladı. "Israrcılığınız şaşırtıcı, Bay Danjermond."

Adam kedimsi bir gülümsemeyle gülümsedi. Neredeyse boğazından düşük bir sesle mırıldandığını hayal edebiliyordu. "Dediğim gibi, doğa gücü ve azmi ödüllendirir."

"Bu gece ödüllendirmiyor." Laurel elini çantasına soktu ve kelebek kolyenin zincirini anahtar yığınınından uzaklaştırdı. "Eve gidiyorum."

Danjermond yakışıklı başını eğerek kabul etti. "Başka bir zaman."

Cehennem donduğunda, diye düşündü Laurel dışarı çıkarken. Batıdaki gökyüzü mor ve turuncuydu. Otoparkın üzerindeki ışık bir dizi tıklama ve vızıltıyla yanıp sönüyordu. Acura'nın kapısını açtı ve direksiyonun başına geçti, Stephen Danjermond ile çıkmaktansa diş eti ameliyatı olmayı tercih edeceğini düşündü.

Stephen Danjermond ile çıkmaktansa diş eti ameliyatı olmayı tercih edeceğini düşündü. Onunla çıkmak, beynine iğneler batırılmasına razı olmak gibi bir şey olurdu. Onun hiç üç seviyede aynı anda yürümesi gereken bir konuşma yapıp yapmadığını merak etti. Belki çocukken - tabii çocukluk yaşamışsa. Garden District Danjermond'lar muhtemelen annesi gibi çocukluğu hoş görmüyorlardı.

Garip, diye düşündü, bu konuda ortak noktaları olmasına rağmen birbirlerinden çok farklı olmaları. Ama ortak deneyimlerin ortak tepkileri garanti etmediğini zaten bizzat görmüştü. O ve Savannah birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Binlerce genç kız üvey babaları veya hayatlarındaki diğer erkekler tarafından taciz ediliyordu; hepsi Savannah gibi tepki vermiyordu. İstatistikler, istismara uğrayan erkek çocukların istismarcı erkeklere dönüştüğünü gösteriyordu, ama Jack'in bir çocuğu dövdüğünü hayal edemiyordu - o, bilmeden kaybettiği çocuğu için ağlamıştı.

Jack. Nerede olduğunu merak etti, bir arkadaşının kaybını gizlice yas tutuyor muydu, yoksa bir şişe Wild Turkey içip kendine hiç arkadaşı olmadığını mı söylüyordu? Çok fazla içiyordu. O ise çok fazla önemsiyordu. Bir yerde aşkın her zaman uygun olmadığını okumuştı, ama bunun umutsuz olabileceğine asla inanmak istememişti. Jack, duygusal bağlar istemediğine yemin etmişti. Her yönden gelen gerilimler onu zorluyordu, onu ikna edecek kadar güçlü hissetmiyordu.

Bu gece Caroline teyzesiyle yüzleşecek kadar güçlü hissetmiyordu, ama koşullar başka bir seçenek sunmuyordu. Elinden geldiğince ertelemişti. Şimdi teyzesiyle oturup kız kardeşi hakkındaki tüm gerçekleri ve korkularını dile getirmek zorundaydı.

Midesinde kurşun ağırlığı gibi duran korkuyla arabayı vitese takıp Belle Rivière'ye doğru yola çıktı, karanlığın örtüsünden onu kötü niyetle izleyen gözlerin farkında değildi.

Ev karanlıktı. Laurel ön kapıdan içeri girdi ve suçluluk duygusu ile birlikte bir rahatlama hissetti. Caroline ile Savannah hakkında konuşmak ne kadar gerekli olsa da, erteleme için mutlu olmaktan kendini alamadı. Gün yeterince uzun ve yorucu geçmişti.

Salon masasındaki notta Caroline'ın arkadaşlarıyla akşam geçirmek için New Iberia'ya gittiği yazıyordu. Mama Pearl, cenaze törenine katılanların sonuncusu kahvesini bitirene kadar Prejean'larda mutfak görevinde olacaktı.

Laurel bir an için salon masasına yaslanarak sessizliği içselleştirmeye çalıştı. Eski ev etrafında sağlam, sağlam, güvenli duruyordu, tuhaf gıcırtı ve inlemeler çıkarıyordu, tanıdık ve genellikle rahatlatıcı sesler. Ama bu gece, içinden gelen boşluk hissini ve yalnızlığı daha da büyüttüler.

Kendini yalnız hissediyordu. Terk edilmiş. Kız kardeşini deliliğe sürüklendiği için suçlu hissediyordu.

Bu duygularla mücadele ederken, salon kapısından çıkıp avluya girdi. Huzursuzca tuğla yollarda yürüdü, galerinin yakınında kaldı. Birkaç dakika sonra bir bankta oturdu ve köşeye kıvrıldı, çantasını yanındaki koltuğa attı.

Bahçe ay ışığında gizemliydi. Çömelmiş ve birbirine sokulmuş karanlık şekiller, uzun gölgeler ve sessiz hışırtılar. Gündüzleri ise yemyeşil ve güzeldi, ancak yabani otların ayıklanması gerekiyordu. Belle Rivière'ye bunun için gelmişti: bahçecilikle geçen sakin günler, Mama Pearl'ün huysuz telaşları ve şişmanlatıcı yemekleri, Caroline Teyze'nin bitmek bilmeyen gücü ve pragmatizmi, Savannah'nın desteği.

"Ağlama, bebeğim. Baban gitti, ama biz her zaman birbirimize sahibiz."

Nasıl bencil oldu olmuş olmuştu. Her zaman alıyordu Savannah'nın rahatlığını, Savannah'nın korumasını alıyordu.

Annesinin sevgisini kaybetmekten çok korktuğu için Savannah adına mücadele edemiyordu. Kendini okula, üniversiteye, hukuk fakültesine, işe gömüyordu, Savannah ise acı hatıralarla ve paramparça olmuş özgüveniyle baş başa kalıyordu. Geçmişini geride bırak. Unut. Unuttuğunu iddia ediyordu, ve Savannah'nın bunu yapamaması, yapmaması onu her zaman kızdırmıştı. Belki de kız kardeşinin tek ihtiyacı, ona destek olacak, alay etmek yerine yardım edecek, destek olacak biriydi, ama Laurel başkalarının savaşlarını savaşmakla meşguldü.

"Özür dilerim, kardeşim," diye fısıldadı, gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Çok özür dilerim. Lütfen eve gel de bunu sana yüz yüze söyleyebileyim."

Tek cevabı, L'Amour'un ötesindeki ormandan gelen bir çubuklu baykuşun çağrısıydı. Sonra sessizlik. Mutlak bir sessizlik. Ensesinde bir karıncalanma hissetti ve daha dik oturdu, gözlerini gecenin karanlığında görmeye zorlayarak, nefesini tuttu ve kulaklarındaki nabzının sesini bastırmaya çalışarak dinlemeye çalıştı. Arka kapıdan ona bakan gözler hissettiğini sandı, ama demir parmaklıkların ötesinde hiçbir şey göremiyordu. Kız kardeşinin öfkeyle, acı içinde, gece boyunca koştüğünü düşündü.

"Savannah?"

Cırcır böcekleri şarkı söylüyordu, kurbağalar bataklıktan cevap veriyordu, yoğun sis kıyıya doğru süzülüyordu.

Kötülük, solucanlar gibi derisinin üzerinde sürünüyordu.

Gözleri kapıda, çantasına eğildi ve silahını aradı.

"Beni vurmak istiyorsan, arkanı dönmen gerekecek, 'tite chatte.'" Laurel çığlık attı ve dönerek Jack'in üç adım ötesinde durduğunu gördü. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. "Buraya nasıl girdin buraya girdin?"

"Ön kapı açıktı," dedi omuz silkerek. "Gerçekten daha dikkatli olmalısın, tatlım. Bu günlerde her türden deli dolaşıyor."

"Evet," dedi Laurel, onun alaycı ses tonunu görmezden gelerek. Şaka yapacak kadar korkmuştu. "Kapının diğer tarafında birini duydum sanırım."

Jack kaşlarını çatarak onun yanından geçip bakmaya gitti. Geri döndüğünde başını salladı. "Hiçbir şey yok. Ne olduğunu sandın? Çalılarda biri mi?"

Savannah, diye düşündü, öyle olabileceği için midesi bulandı, ama öyle olmadığı için rahatladı. "Burada ne yapıyorsun?"

İyi soru. Jack ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve galerinin kenarında dolaşıp geri döndü. Akşamını bataklık boyunca yürüyerek geçirmiş, Prejean'ın Cenaze Evi'nden olabildiğince uzaklaşmaya çalışmıştı. Cenaze törenini düşünmeye dayanamıyordu, ama yine de düşünceleri tamamen bununla doluydu: tabut, boğucu çiçek kokusu, tesbih duası. Şu anda hissettiği kadar çığ bir duygu içinde olsaydı, orada olabilirdi.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı ve Laurel'a doğru döndü. Yalan. Çok iyi biliyordu. Ona ihtiyacı vardı, onu kollarında hissetmek istiyordu çünkü o gerçek ve canlıydı ve onu seviyordu. Tanrım, ne kadar aptalca, ne kadar acımasızca, bu kadar iyi birine aşık olması. Ona bile söyleyemiyordu, çünkü bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. O dokunduğu hiçbir şey iyi sonuçlanmamıştı.

"Arabayı gördüm," dedi, sesi gergin ve kısık. "Işığı gördüm..."

Geniş omuzları yükselip alçaldı. Yürümeye başladı, ama küçük eli koluna kondu ve onu bir çapa kadar etkili bir şekilde yerinde tuttu. Melek gibi yüzüne baktı ve ciğerleri havayla doldu. Gözlüklerini salon masasında bırakmıştı ve ruhunda acı veren ihtiyacı yansıtan gece mavisi gözleriyle ona baktı.

"Gerçekten umurumda değil," dedi yumuşak bir sesle.

Kavga etmiş olmaları ya da kızın gelecekleri için umudu olmaması önemli değildi. Bu sadece bir geceydi ve kız çok yalnız ve çok korkmuştu. Gölgeyi yüzüne baktı, sert hatlarını, yaralı çenesini, çok fazla acı görmüş gözlerini inceledi. Bu, kızın her zaman hayal ettiği nazik, güvenli sevgilinin yüzü değildi, ama kız onu seviyordu ve ikisi de orada acı içinde dururken, ona o kadar çok ihtiyaç duyuyordu ki, bundan öleceğini düşündü.

"Kalacağını söyle," diye fısıldadı. "Sadece bu gece."

Hayır demeliydi. Uzaklaşmalıydı. Aslında ona hiç gelmemeliydi, ama doğru olanı yapmakta hiç iyi olmamıştı. Ve onun gözlerine bakıp hayır diyemedi.

"Beni istememelisin," diye mırıldandı, onun istediğine şaşırarak.

Laurel elini kaldırdı ve parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Ne kadar kötü olduğunu söyleme bana Jack. Ne kadar iyi olabileceğini göster bana."

Acı dalgasına karşı gözlerini kapattı, eğildi ve dudaklarını kızın yanağına değdirdi. Bu, Laurel'in ihtiyaç duyduğu cevap kadar yeterliydi. Onu elinden tutup arka merdivenlerden yukarı, ay ışığıyla aydınlanan odasına götürdü.

Sessizce, sabırla birbirlerinin kıyafetlerini çıkardılar. Aynı şekilde seviştiler, arzularına kendilerini kaptırdılar, deneyimin tadını çıkardılar, şefkatin tadını çıkardılar. Nazik dokunuşlar. Yumuşak, derin öpücükler. İpek kadar şehvetli okşamalar. İki beden ve iki yaralı ruhun birleşmesi. Gölgeyi yok edecek bir tür coşkuya ulaşmak için birlikte çabaladılar. Parlak, altın rengi bir zevk patlaması. Yıldız tozu gibi parmaklarının arasından kayıp giderken, umutsuzca tutunmaya çalışıyorlardı.

Ve her şey bittiğinde, Laurel kollarında uykuya daldığında, Jack karanlığa bakarak, kalbinde kalan her şeyle onu bırakmak zorunda kalmamayı diledi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Chad Garrett, yıpranmış Saints şapkasını başına geri taktı ve güneşin doğuşunun yüzüne vurmasına izin verdi. Atchafalaya'nın üzerinde gökyüzü yumuşak renk çizgileriyle parlıyordu. Olgun şeftali rengi turuncu, sıcak ve yazlık. Deniz kabuğunun içi kadar canlı ve ipeksi pembe. Derin, kadife mavisi, gecenin son kalıntısı, sabah yıldızı olan bir elmasla süslenmiş.

Kendi zihninde çizdiği bu görüntüye gülümsedi. Kelimelerle doğal bir yeteneği vardı. Okulu asmak için yazacağı ödevinin bir parçası olarak bu betimlemeyi yazmaya karar verdi. Bayan Cromwell, İngilizce dersini yine kaçırdığı için ona şiddetli bir azarlama yapacaktı, ama bataklıkta şafak vakti ve bir adamın suda bulabileceği huzur hakkında yazdığı kısa öyküyü teslim ettiğinde, tereyağı gibi eriyip gidecekti. Yeni öğrendiği "estival" kelimesine bayılacaktı ve bu görüntü onu neredeyse güldürecekti. Bayan Cromwell elli sekiz yaşındaydı ve destek çorapları ve dört kişilik bir aileyi giydirmeye yetecek kadar kumaştan yapılmış elbiseler giyiyordu.

Yine de iyi bir kadındı ve Chad onu diğer öğretmenleri kadar seviyordu. Chad iyi bir öğrenciydi, zeki ve yetenekliydi. B notunun ne olduğunu bile bilmiyordu. Ama okulu pek umursamıyordu ve öğretmenlerinin üzüntüsüne, annesinin kalp kırıklığına rağmen, Haziran ayında mezun olduktan sonra eğitimine devam etmek için acil bir planı yoktu. Olmak istediği yer burasıydı. Bataklıkta, doğayı gözlemleyerek, güzelliği ve huzuru içselleştirerek. Bir iki yıl sonra pes edip USL'ye gidip doğa bilimci ya da çevre bilimci olmak için okuyacağını düşünüyordu. Ama bir süreliğine tek istediği şey, sadece var olmaktı. On sekiz yaşına sadece bir kez gireceğini düşündü. O zaman tadını çıkarsın.

O, iri yapılı, kemikli vücudu ve kare şeklinde, yakışıklı yüzü dışında da birçok yönden babasının oğluydu. Hap Garrett, memnuniyetin değerini bilirdi. Chad, tekne hangarından yakalanmadan çıkamadığı sabahlar, genellikle sadece gülümser ve görmezden gelirdi. Babasının ona hatırlatmayı sevdiği gibi, o da bir zamanlar gençti ve ileri düzey cebirden pek anlamazdı.

Chad, gölgeli bir kıyı boyunca sığ sulara doğru teknesini yönlendirdi. Orada, sarı plastik bir şerit, ağlarından birini işaret ediyordu. Avı

iyiydi. Şansı yaver giderse, bugün birkaç yüz dolar kazanacaktı. Ekonomi, saat 10'daki dersini kaçıracağı Bay Dinkle'ın ilgisini çekecekti.

Kerevitleri soğan çuvalına döktü, boğulmuş bir su yılanının bükülmüş cesedini ayırdı ve onu kıyıya attı. Aç bir leş yiyici onu yiyip bitirecekti. Bataklıkta hiçbir şey boşa gitmezdi. Chad, gerçekten şanslıysa, doğanın geri dönüşümünü göreceğini ve bunun dördüncü dönem biyoloji dersini veren Bay Loop'u memnun edeceğini düşündü. Çok fazla beklemesi gerekmeyeceğini düşündü. Kıyıda güçlü bir koku yaratan bir şey vardı, öğürten, tuhaf bir şekilde tatlı bir ölüm kokusu. Bu koku bir işaret görevi görecekti.

Merakla kıyıya çıktı ve teknesini bir akça ağaç fidanına bağladı. Dünya güç dengesinin nasıl işlediğini veya negatif sayının karekökünü nasıl bulacağını umursamasa da, Chad bataklık yaşamıyla ilgili her ayrıntıyı bilmek istiyordu.

Sanki kıyıya bir şey sürüklenmiş gibi görünüyordu. Otlar eğilmiş ve kanla lekelenmişti. Akarsudan su içerken bir timsahla başı belaya giren bir geyik olabilir. Kendini kıyıya çekmiş, ancak kan kaybı ve şoktan ölmüş olabilir. Ya da bir bobcat bir rakun, bir opossum veya bir nutria yakalamış, karnını doyurmuş ve geri kalanını bırakmış olabilir. Aklına gelen bir düzine olasılık vardı.

Dalları kenara itti ve birdenbire durdu. Düşündüğü bir düzine olasılık arasında bunu hesaba katmamıştı. Hayatının geri kalanında kabuslarında o yüzü görecekti - ölüm ve doğanın acımasız gerçekleri tarafından grotesk bir şekilde bozulmuş güzellik, şok olmuş bir bakışla sonsuza kadar donmuş mavi gözler, sanki kendi korkunç kaderine tanık olmuş ve onun ötesinde korkunç bir öbür dünya görmüş gibi.

Bir kadın ayaklarının dibinde ölü yatıyordu. Korkunç bir şekilde ölü. İğrenç bir şekilde ölü. Çıplak ve parçalanmış, boğazına beyaz ipek bir fular bağlanmış ve sert, cansız elinde bir kağıt parçası sıkıca tutuyordu.

Laurel tek başına uyandı. Şaşırmamıştı, bu yüzden hayal kırıklığına uğramaması gerektiğini kendine söyledi. Ama uğradı. Aklı ona aptalca davrandığını, Jack Boudreaux ile bir gelecek istemenin pratik veya akıllıca olmadığını söyledi. Jack'in çok fazla hayaleti, çok fazla duygusal yükü vardı. Ama akli, o gecenin anılarını, Jack'in şefkatini,

gözlerindeki özlem, elinin altında atan kalbi. Kalbi, bu anıları ve onlarla birlikte gelen zayıf umudu tutmaya kararlıydı. Aptal, aptal kalp.

İlk ışıkla birlikte gitmişti, bunu biliyordu. Tıpkı onun daha önce yaptığı gibi. Yanındaki boşluğu eliyle yokladı, ama sadece karışık çarşaflar ve buruşuk örtü buldu. Onun sıcaklığı bile kalmamıştı, sadece erkeğin ve sevginin kokusu kalmıştı.

Onunla ne yapacaktı? Ne yapabilirdi ki? Onun kendi imajını değiştiremezdi. Zaten yeterince sorunu vardı.

Bu hatırlatma Savannah'ı akla getirdi ve Laurel, bu sabah Caroline teyzesiyle yapacağı konuşmayı düşününce midesi yumruk gibi gerildi. Huzursuz ve endişeli bir şekilde yataktan kalktı, bir tişört ve külot giydi ve çantasını ve içindeki Maalox tabletlerini aramaya gitti. Çanta, bıraktığı yerde, avludaki bankın üzerinde duruyordu, kalın, kadifemsi çığ ile kaplı ince dana derisi. Büyük beden tişörtünün eteği ile çığı sildi ve yukarı çıkıp yatağa oturdu.

Dikkatsizce, diye düşündü Laurel, antasit tabletlerini aramak için çantaya uzanırken. Çantasını ortalıkta bırakmamanın daha iyi olacağını biliyordu, özellikle de içinde yarı otomatik bir tabanca olan bir çantayı. Tablet rulosu yerine, eşini ve açıklamasını bilmediği, gösterişli, kalp şeklinde bir küpe buldu. Küpelerin teli, küçük altın kolyenin zincirine takılmıştı ve Laurel, karışıklığı çözmek ve gizemi çözmek için onu da çıkardı. Bu, birkaç dakika için kız kardeşi hakkında endişelenmekten başka bir şey yapmasını sağlayacaktı. Caroline ile konuşmasını geciktirecekti.

Zincir bükülmüş ve düğümlenmişti ve çok fazla sarkan ucu vardı. Garip, diye düşündü, kalbinin biraz daha hızlı attığını ve parmaklarının görevlerini yerine getirirken beceriksizce hareket ettiğini fark etti. Altın kelebeği çekiştirdi ve zinciri biraz daha sertçe çekti, nefesi kısılıyordu. Gözleri yaşlarla doldu, hayal kırıklığından değil, belirgin bir nedenden dolayı da değildi. Aptalca, diye düşündü, tırnağının ucuyla karışıklığı kaşıyarak.

Kelebek ve kolye takıldıkları yerden kurtuldu ve Laurel'ın kucağına düştü, soğuk, sert parmaklar boğazını sıkarken ve sıkarken unutuldu. Titreyen yumruğundan ince bir altın zincir sarkıyordu ve

zincirden, hafifçe sallanarak, sabah ışığını yakaladığında parıldayan bir elmas parçası, küçük bir altın kalp asılıydı.

Savannah'nın.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Bu sözler odanın sessizliğini zar zor bozdu. Titreyerek oturdu, sırtından buz gibi ter damlaları akıyordu. Ciğerleri betona dönmüş gibiydi, kalbini ezip nefes almayı engelliyordu. Gözleri yanana kadar kolyeye baktı, parçalanmış düşünceler zihninde şarapnel gibi uçuşuyordu - on iki yaşında Savannah'ın arkasında duran babası, zinciri takarken gülümsüyor, yanağına öpücük konduruyordu; yirmi yaşında, otuz yaşında Savannah, hala onu takıyordu. Asla çıkarmamıştı. Asla.

Küçük elmas parlak ve alaycı bir şekilde Laurel'in yumruğunda sallanıyordu ve korku bir hastalık gibi içini kapladı, onu zayıflattı, yıkadı. Savannah'ın odasına girdiği geceyi hatırladığında gözyaşları kalbin görüntüsünü bulanıklaştırdı. Sessizlik, kayıp, asla doldurulamayacak bir boşluk hissi.

"Tanrım," dedi, korkudan boğulurcasına, ikiye katlanarak. Yanaklarına yumruğunu ve kolyeyi bastırdı, kirpiklerinin arasından yakıcı gözyaşları süzüldü.

Bununla başa çıkamıyordu, kalbinde doğru olduğunu bildiği şeyle yüzleşemiyordu. Tanrım, Caroline Teyze ve Mama Pearl'e gidemezdi, Vivian'a gidemezdi, burada olmak istemiyordu, asla geri dönmemeliydi. Jack'i istiyordu, kollarının onu sarmalamasını istiyordu, ona dayanabileceği türden bir erkek olmasını istiyordu...

Bencil, zayıf, korkak.

Suçlamalar sert, kırbaç şakırtısı kadar keskin geliyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Yarı çıplak ve ağlayarak yatakta kıvrılıp, başka birinin onun için güçlü olmasını dileyerek duramazdı. Yapabileceği bir şeyler olmalıydı. Çok geç olmamalıydı.

"Hayır. Hayır. Hayır," diye mırıldandı, yataktan uzaklaşarak.

Mantra gibi bu kelimeyi tekrar tekrar söylerken, gardırobunu ve çekmecelerini açtı ve buruşuk bir kot pantolon aldı, kolyesini hiç bırakmadı. Çok geç değildi. Çok geç olamazdı. Kenner'a gidip ona bunu gösterecekti. Lanet olası FBI'yı arayacaktı. Savannah'ı bulacaklardı. Çok geç olamazdı.

Çılgın bir aciliyet onu kot pantolonunu çekmeye itti. Bu duygunun merkezinde boşuna olma hissi vardı, ama o bunu kabul etmeyi ya da kabullenmeyi reddetti. Bu durum

boşuna olamazdı. Kız kardeşini kaybedemezdi. Bunun olmasına izin vermezdi. Yapabileceği bir şey olmalıydı. Lanet olsun, bunun olmasına izin vermeyecekti!

Çılgınca yatak odasının kapısını açtı ve koridordan geçip merdivenlerden aşağı koştu, bir eliyle tırabzanı tutarken, diğer elinde Savannah'nın kolyesini sıkıca tutuyordu. Spor ayakkabıları merdiven basamaklarına vuruyor, kalbi kulaklarında atıyordu. Ön kapının çalınmasını fark etmedi.

Caroline, yemek odasından koridora çıktı, gün için giyinmiş, baştan aşağı siyah ve beyaz giyinmişti. Laurel'a baktı, endişeyle kaşlarını çattı, eli otomatik olarak pirinç kapı koluna uzandı.

Sanki bir rüyadaymış gibi, zaman garip bir şekilde esnekledi, uzadı, yavaşladı. Laurel'ın algıları neredeyse acı verecek kadar keskinleşti. Caroline'ın elbisesindeki beyaz bloklar gözlerini acıtıyordu, Chanel'in kokusu kafasını dolduruyordu, kapı menteşelerinin gıcirtısı kulaklarında çınılıyordu. Yumruğunu sıkı ve altın kalp avucunda yanmaya başladı.

Kenner, zayıf ve somurtkan, gözleri gölgeli bir şekilde salona adım attı. Ölümün gölgesi. Şapkası elindeydi. Dudakları hareket etti, ama Laurel, aniden yükselen kalp atışlarının gürültüsünden onun sözlerini duyamadı. Caroline'ın yüzündeki rengin kaybolduğunu, gözlerindeki dehşet dolu bakışı gördü. Kenner ve Caroline birlikte dönüp Laurel'a baktılar ve bu bilgi, bıçak gibi kalbini deldi.

"HAYIR!!!" İnkâr, boğazından bir çığlık gibi çıktı. "HAYIR!!!" diye bağırdı ve son birkaç basamakta tökezledi.

Kendini Kenner'a attı ve yumruklarıyla göğsüne vurdu.

Gerçeküstü, diye düşündü bulanık bir şekilde, bir parçası o anki kargaşadan garip bir şekilde kopmuş gibi hissediyordu. Bu olamazdı. Kenner'a bağılıyor ya da saldırıyor olamazdı. Bu gerçek dünya olamazdı, çünkü görüş alanındaki her şey aniden büyümüş, sanki o küçülüp küçülüyormuş gibi. Ve Caroline'ın sesi sanki sisin içinden geliyordu.

"Laurel, hayır! O öldü. O öldü. Aman Tanrım! O öldü!"

Bir başka acı ve şok çıığı salonun yüksek tavanında yankılandı. Laurel, gözünün ucuyla, yüzü buruşmuş Mama Pearl'ü görebiliyordu. Bir eliyle Caroline'a uzanırken, diğer eliyle sanki kör olmuş gibi duvarda yolunu arıyordu.

"Tanrı merhamet etsin, o çocuğu seviyorum. O çocuğu kendi çocuğum gibi seviyorum!"

"Annem beni sevmiyor," dedi Savannah, boş ve hüzünlü sesiyle, serin sonbahar gecesinin sessizliğini bozdu.

Laurel'in yatma saatini çoktan geçmiş olmasına rağmen, ikisi de yatakta uyanık yatıyorlardı. Kız kardeşi ona sarıldı, bunun için çok büyük olduğunu biliyordu ama uzaklaşmaya korkuyordu. Babasının cenazesinden bir hafta bile geçmemişti ve hayatın ne kadar değerli ve kırılgan olduğunu çok iyi biliyordu.

Bu, hiçbir çocuğun anlaması gerekmeyen bir bilgidi. Bunun ağırlığı korkunçtu. Bunun yarattığı korku, gece gündüz onunla birlikteydi: dünya bir anda altüst olabilirdi. Bildiği her şey, sevdiği her şey, hiçbir uyarı olmadan ondan alınabilirdi.

Bunu bilmek, ona değerli olan her şeye, bebeklerine, yaşlı anne kedinin tekne evinde sakladığı yavru kedilere, babasının kravat iğnesine, Savannah'ya iki eliyle tutunmak istemesi için neden oluyordu. En çok da Savannah'ya tutunmak istiyordu, babasından sonra onu en çok seven, yalnız kalmamasını sağlayan kişiye.

"Seni seviyorum, abla," dedi, sesindeki çaresizlikten içten içe titreyerek. "Seni her zaman seveceğim."

"Biliyorum, bebeğim," diye mırıldandı Savannah, kızının başının üstüne öpücük kondurarak. "Birbirimiz her zaman yanımızda olacağız. Önemli olan tek şey bu."

Laurel, sersemlemiş ve güçsüz bir halde en alt basamağa oturdu, şaşkın bakışları yumruğunda sallanan küçük kolyeye kilitlendi. Ve yıllar önce o kadar çok korktuğu duygu onu sardı, içine sızdı, mürekkep gibi yayıldı, kalbini saniye saniye genişleyen bir uçurum gibi açtı.

Onu seven, koruyan, dünyasını tanımlayan kız kardeşi artık yoktu. Otuz yaşında olması ya da hayatında artık önemli olan başka insanlar olması önemli değildi. O anda, merdiven basamağında otururken, yeniden on yaşında ve yalnızdı. Dünyası altüst olmuştu ve içindeki en değerli şey elinden alınmış, geride sadece küçük, altın bir kalp bırakmıştı.

"Onu görmek istiyorum."

Belle Rivière'nin salonunda Kenner, Danjermond, Laurel ve Caroline oturuyorlardı. Uyumsuz bir manzaraydı. Yumuşak pembe duvarları ve sessizce zarif mobilyalarıyla huzur ve rahatlık dolu salon, gerginlikle ve acımasız, iğrenç bir suç hakkında konuşmak için toplanmış insanlarla doluydu. Bu ölümün işlerinin bir parçası olan erkekler ve

kendi ailelerinden birinin hayatlarından koparıldığı gerçeğini kabullenemeyenler.

Mama Pearl'ün ağlama sesi mutfaktan geliyordu ve Kenner ile Danjermond'un bakıştığı sırada ortalığı kaplayan sessizliği bozdu. Laurel çenesini sıkıp kamel sırtlı kanepeden kalkarak odada dolaşmaya başladı.

Caroline kanepenin diğer ucuna oturdu. Güç ve kontrol aurası, şok ve keder dalgasıyla sönmüş, onu güçsüz bırakmıştı. Aniden gücünden mahrum bırakılmış bir kraliçe. Kardeşi öldüğünden beri ilk kez tamamen çaresiz görünüyordu, haber karşısında o kadar şaşkındı ki bunun gerçekten olup olmadığından bile emin değildi. Ama elbette öyleydi. Savannah öldürülmüş olarak bulunmuştu. Bu korkunç gerçektir.

Caroline, buruşuk bir mendili gözlerine götürerek, omuzları geriye çekilmiş, çenesi havada, bir asker gibi Brüksel halısının üzerinde bir o yana bir bu yana yürüyen Laurel'a baktı. Babası öldüğünde de böyle olmuştu, inatçı bir inkâr ve öfkeyle doluydu. On yaşındaydı, babasının yanına götürülmesini istiyor, onun ölmediğini ısrarla söylüyordu.

Öfkeyi, korkuyu, kalp kırıklığını çok net hatırlıyordu, Vivian kızlara küçük hanımlar gibi mendillerine sessizce ağlamalarını söylemişti. Caroline onlarla birlikte Savannah'ın odasına çıkmış, hep birlikte yatağa uzanmış ve içlerini dökerek ağlamışlardı.

"Onu görmek istiyorum," dedi Laurel tekrar.

Caroline onun gözüne baktı ve üzgün, sitemkar bir şekilde başını salladı. "Laurel, canım, yapma..."

Laurel, can simidi gibi inatçılığına sarılarak geri çekildi. Kenner'ın getirdiği habere ilk tepkisinin ardından, kederini kapıyı çarparak dışarıda bırakmış, içinde saklamış, sonraya saklamıştı. Şu anda güçlü kalmalı, aklını başına toplamalıydı... yoksa tamamen aklını kaçıracaktı.

Kenner koltuğundan kalktı, huzursuzdu, bu sabah Pony Bayou'da gördükleri onu tedirgin etmişti. Yüz yaşına kadar yaşasa bile, uykusu sonsuza kadar Annie Gerrard ve Savannah Chandler'ın, biyoloji deneyleri gibi parçalanmış, ölümün ve acımasız güney güneşinin etkisiyle çürümüş ve şişmiş bedenleri tarafından rahatsız edilecekti.

"Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

Laurel ona döndü, kulakları dikilmiş, gözleri ateş saçıyordu. "Sen de onun tehlikede olduğunu düşünmüyordun. Onun yüzlerce erkekten biriyle yatakta olmaktan başka bir yerde olacağını düşünmüyordun," dedi acı bir şekilde, halının üzerinde ona doğru yürüdü.

. Onunla burun buruna gelerek, onun zayıf, sert yüzüne ve dar gözlerine dik dik baktı. "Senin düşüncelerine pek güvenmediğim için beni bağışla, Şerif."

Onun gözlerindeki suçlamayla yüzleşemeyen şerif, bakışlarını ondan kaçırdı. Bakışları, Chandler kızlarının çerçeveli fotoğraflarının bulunduğu zarif bir sehpa takıldı ve Savannah'nın lise son sınıf fotoğrafı gözüne çarptı. Onun da neredeyse o yaşlarda bir kızı vardı.

"En yakın akrabası kesin kimlik tespiti yapmalı," dedi Laurel, pratikliği bir bahane olarak kullanarak. Pratik hissetmiyordu. Çaresizlik, içinde vahşi bir şey gibiydi. Kız kardeşini hemen, bir an önce görmesi gerekiyordu. Belki biri hata yapmıştı. Belki de o değildi. Belki Savannah gerçekten ölmemişti. Tanrım, ölmüş olamazdı. Çok kızgın bir şekilde ayrılmışlardı, söylemedikleri çok şey vardı. Bu doğru olamazdı...

"Kimliğini zaten tespit ettik, Laurel," dedi Danjermond, yumuşak, alçak sesi düşüncelerini delip geçti. Caroline'ın tahtında oturuyordu, erkeksi zarafeti gül desenli damask kumaşın üzerine mükemmel bir şekilde uyum sağlıyordu. Gözlerine bakarak, "Üvey baban cenaze evine geldi," dedi.

Ona tokat atmış gibi olmuştu. Ross Leighton'ın Savannah'ı gören ilk kişi olması fikri onu dehşete düşürdü. O piç kurusu, Savannah'ın hayatında yeterince aşağılama yaşamasına neden olmuştu. Ölümünde ona yaklaşmasına izin verilmemeliydi. Laurel'in gözlerinden taze, sıcak gözyaşları aktı ve bölge savcısına sırtını döndü.

"Şerif Kenner ve ben, yaşadığın acıyı anlıyoruz, Laurel," dedi, "ama kardeşinin katilini yakalamak için zaman çok önemli. Bulduğun bu kolye hakkında konuşmamız gerekiyor. Sen savcıydın. Anlıyorsun, değil mi, Laurel?"

Evet, anlıyordu. İş. Danjermond ve Kenner, kız kardeşinin ölümünü alıp onu gerçeklere ve rakamlara indirgeyeceklerdi. Bu onların işiydi. Bir zamanlar onun da işi olmuştu.

"Kolye Savannah'ındı," dedi düz bir sesle. "Onu hiç çıkarmazdı. Bu sabah çantamdaydı."

"Nasıl oraya girmiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Birinin oraya koyduğunu tahmin ediyorum, ama ben görmedim." "Katilin oraya koyduğunu mu düşünüyorsun?"

Katil. Bu kelime midesini bulandırdı, boğazına ekşi bir sıvı yükseldi. Onu geri yuttu ve hızlıca derin bir nefes aldı, boğazının dibini eliyle ovuşturdu. "Başka kimse onu

. Bu onun için çok önemliydi. Asla kendi isteğiyle çıkarmazdı."

Danjermond ayağa kalktı ve ona dönerek, ellerini gri pantolonunun ceplerine soktu. Yüzünde, mahkeme salonunda yüzlerce kez gördüğü, kendisinin de mükemmelleştirdiği bir ifade vardı: tanığı sarsmak için tasarlanmış, ince bir şüphe. "Katilin onu ondan alıp, senin haberin olmadan bir şekilde çantana koyduğunu mu düşünüyorsun? Ne amaçla?"

Öfkenin akını hoşuna gitti. Dikkatini dağıttı, sonucunu etkileyebileceği bir şeye, bir tartışmaya odakladı. Sheraton masasına gitti ve sarsıntılı, öfkeli hareketlerle orada bıraktığı çantasını karıştırdı, mendilleri, Life Savers şekerlerini, bir tamponu attı. Bir avuç dolusu kalp şeklindeki küpeyi ve kelebek kolyeyi çıkarıp gümüş tepsiye attı, sonra tekrar Danjermond'a döndü. "Bunları bulmamı sağladığı için."

Bu düşünce onu derinden sarsmıştı. Bir katil, bir psikopat onu hedef seçmiş ve ganimetlerini ona göndermişti. Neden? Alay etmek için mi, meydan okumak için mi? O meydan okumayı istemiyordu. Buraya, sapkın ve uğursuz bir şeye bulaşmak için gelmemişti. Birinin bunu yapmaya çalıştığı düşüncesi, onu olabildiğince uzağa, olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmak istemesi için itti.

Danjermond ceketinin cebinden ince bir altın kalem çıkardı ve bir bilim adamı gibi eşyalara dokunarak kaşlarını çatı. Kenner'ın gözleri kelebek kolyeye takıldı ve uzun ve renkli küfürler etti.

Danjermond'u omzuyla kenara itti ve eğilip Laurel Chandler'ın çantasında taşıdığı kanıtı inceledi. "Bu Annie Gerrard'ın. Tony ona vermişti. Onun kişisel eşyalarını alırken bunu sormuştu." Sert ve keskin bakışıyla Laurel'a döndü. "Lanet olsun, bunu neden bana getirmedin?"

"Neden getireyim ki?" diye karşılık verdi Laurel. "Onu arabamın koltuğundaki bir zarfın içinde buldum. Neden bir seri katilin bana gönderdiğini düşüneyim ki? Neden senin bu konuda bir şey yapacağını düşünerek yüzüme gülmeyeceğimi düşüneyim ki?"

"Küpesi nerede buldun?" diye sordu, içinden bunun başka bir kurbana ait olduğunu biliyordu. Katil her birinden bir hatıra saklamıştı.

"Salon masasında buldum. Savannah arabamdan getirdiğini söyledi." Bunu düşününce kendini ihlal edilmiş hissetti. Kız kardeşini öldüren, en az yarım düzine kadını öldüren hayvan, arabasına girmiş

dokunduğu şeylere dokunmuş, suçlarının hatıralarını geride bırakmıştı. Bu düşünce onu ürpertti, iliklerine kadar titretti.

Kenner doğruldu, hala yarı fısıldayarak küfrediyordu. Bunun kendi bölgesinde olduğuna inanamıyordu. Demir yumruk ve kartal gözüyle yönetiyordu. Bu nasıl olabilirdi? Mutfağında ışığı açtığında hamam böcekleri bulan temizlik fanatiği gibi hissediyordu.

"Arabayı el koyuyorum," dedi ve odanın diğer ucuna doğru yürüyerek telefonu aradı. "Parmak izlerini alacağız, New Iberia'daki laboratuvar ekibi izleri inceleyecek. Çantayı da alacağım."

Laurel başını salladı.

O, hırladı ve Caroline'a döndü. "Telefon kullanmam lazım ve bu mücevherleri delil olarak poşetlemem gerekiyor. Ziploc poşetiniz var mı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, ayağa kalkarak, bu tuhaf olayların gidişatından yeniden sarsılmıştı. Takmış olduğu siyah boncuklarla oynayarak, net düşünmeye çalıştı ama başaramadı. "Mutfakta olmalı," diye mırıldandı, bakışları gergin bir şekilde Laurel'a, Kenner'a, Danjermond'a ve tekrar geriye kaydı, sanki içlerinden biri cevabı biliyormuş gibi. "Pearl bilir. Pearl'e soralım."

Dışarı çıkıp koridordan aşağı indiler. Salon kapısı açılıp kapandıkça, Mama Pearl'ün ağlama sesi yükselip alçaldı. Laurel, renkli cam parçalarıyla süslenmiş ucuz, gösterişli küpeye bakarak durdu. Bir kadın onu güzel bulmuş, kendini özel hissetmek için takmış ve onu takarken ölmüştü. Savannah gibi acımasız bir ölümle mi ölmüştü, işkencecisinin yanında tek başına, korkunç acılar çekerek, ölümü dileyerek? Gözleri ve boğazı yaşlarla doldu. Sırf irade gücüyle onları tuttu.

"Neden sen, Laurel?" Danjermond'un sesi ipek gibi akarken, soru asit gibi yakıyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Neden seni seçti? Tanıdığın biri mi? Onun istediği biri misin?"

Bu düşünceye irkildi, mantığını korumaya çalıştı. "Ben... ben... bu kalıba uymuyorum."

"Hayır, bilmiyorsun." Parmağını çenesinin altına koyup yüzünü kaldırdı, sanki cevapları gözlerinde görebileceğini düşünüyormuş gibi. "Seni yakalamak mı istiyor, Laurel? Yoksa yakalanamayacağını mı göstermek istiyor?" Onun sabit yeşil bakışlarına karşılık verdi, onu sorguladığını, gücünü hissetti. Ondan, ondan uzaklaştı, başını salladı, bu tür bir çapraz sorguya hazır olmadığını hissetti.

"Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum." Adam kaşlarını kaldırdı.

"Onun yakalanmasını istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum," dedi şiddetle. Ondan tekrar uzaklaştı, bugün henüz taramadığı saçlarını eliyle geriye doğru taradı. "Onun yakalanmasını istiyorum," dedi, sesi bu ihtiyacı nedeniyle titriyordu. "Yargılanmasını, suçlu bulunmasını ve mahkemelerin izin verebileceği en ağır cezaya çarptırılmasını istiyorum." Durdu ve ona öfkeyle baktı, sakinliğini ve kontrolünü nefretle karşıladı. "Eğer yapabilseydim, kendi ellerimle kalbine kazık saplayan kişi ben olurdum."

"Önce onu yakalamanız lazım."

"Bu Kenner'ın işi, senin işin," dedi Laurel, zihinsel ve fiziksel olarak tekrar geri adım atarak. "Benim değil."

Danjermond, ince altın kaleminin ucundaki küpeyi kaldırdı ve havada dönüp Noel süsü gibi ışığı yakaladığını izledi. "Onun aynı fikirde olacağını sanmıyorum, Laurel."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Cinayet haberi, Bayou Breaux'yu bir kasırğa gibi sardı ve ardında duygusal bir yıkım ve kökünden sökülmiş korkular bıraktı. Öğleye kadar kasabada Chad Garrett'ın hikâyesini duymayan kimse kalmamıştı. Bu, Savannah'nın birkaç gün önce Suzette Fourcade'e tırnaklarını yaptırdığı Yvette's House of Style'da saç tarama ve manikür sırasında en çok konuşulan konuydu. Suzette, arkadaşını kaybetmenin ve öldürülen birine dokunmuş olmanın verdiği histerik kederle neredeyse teselli edilemez durumdaydı. Yvette, Prejean'dan Savannah'nın cenaze töreninden önce son kez halka görünmesi için saçını ve makyajını yapması için acı bir görevle ilgili telefon bekliyordu.

Hikaye, Madame Collette's'te kahve ve beignet'lerle birlikte servis edildi. Ruby Jeffcoat, poposuna kadar kesilmiş etekler giyen ve iç çamaşırı giymeyen kızları bekleyen kötülükler hakkında ahkâm keserken, Marvella Whatley, Chandler kızlarına raventli turta ve Coca-Cola servis ettiği yılları düşünerek dalgın dalgın fincanları yeniden dolduruyordu.

Donanım mağazasının önündeki bankta oturan yaşlı adamlar, dünyanın durumuna başlarını sallayarak, öfke ve korku dolu yaşlı gözlerle sokağı izliyorlardı. Sevdiklerini korumak ya da intikamlarını almak için çok yaşlı oldukları için hayal kırıklığına uğramışlardı. Collins Feed and Seed'de ise çocuklar, sersemlemiş Ronnie Peltier'in omzuna hafifçe vurup, onunla birlikte dinlenme odasına toplandılar ve Savannah ile kendilerinin ve başkalarının cinsel maceralarını yeniden anlattılar. Savannah, Partout Parish'in erkek nüfusu arasında bir efsaneydi. Bu kadar korkunç olmasaydı, sansasyonel ölümü neredeyse uygun görünebilirdi.

Şehrin her yerinde cinayetin ayrıntıları incelenmiş, irdelenmiş, analiz edilmiş ve Annie Gerrard'ın ölümünün ayrıntılarıyla karşılaştırılmıştı. Her iki kadın da boğulmuştu. Her ikisi de tecavüze uğramıştı - en azından herkes öyle düşünüyordu; şerif bu konu hakkında sessiz kalıyordu. Her ikisi de Bayou

Breaux halkının bir insanın bir başkasına yapabileceğini hayal bile edemeyeceği türden korkunç işkencelere maruz kalmıştı. Ama biri bunu hayal etmişti. Biri bunu yapmıştı. Ve söylentilere göre Savannah Chandler, elinde

bir kitabın sayfası sıkıca tutmuş halde bulunmuştu. Kitabın adı Jack Boudreaux'nun Evil Illusions (Kötü Yanılsamalar) idi. "Kimse onu nasıl değerlendireceğini bilemedi," dedi Clem Haskell, kahvesine üçüncü paket şekeri karıştırırken. Doc Broussard, kalori alımını azaltmak ve belindeki yağları eritmek için onun peşindeydi

kalori alımını azaltması ve belindeki yağları eritmesi için peşindeydi, ama o bir şeker kamışı yetiştiricisiydi ve kimse onu kahvesine veya başka bir yere kimyasal tatlandırıcı koymaya ikna edemeden önce cehennem donardı. Bu maddeler kansere ve kim bilir başka nelere neden oluyordu, bundan emindi. Kaşığı fincan tabağına çarptı, fincanı tutup dudaklarına götürdü ve sinirlerini güçlendirmek için daha güçlü bir şey olmasını diledi. Ne yazık ki, Reverend Baldwin sert içkileri hoş görmüyordu.

March Branford kirazlı turtanın bir parçasını çatala aldı ve ona baktı, çökmüş gözlerinin arkasında ölü kadınların görüntüleri bir film sahnesi gibi parıldarken iştahı kaçmıştı. "Ne tür bir sapkın zihin böyle saçma sapan şeyler yazar? Normal, Tanrı'dan korkan bir adam yazmaz," dedi, çatalını bırakıp uzun kulak memesini çekti. "Tanrı, insanın kötülükten kazanç sağlamasını asla istememiştir. Bu şeytanın işidir, işte budur."

"Öyle, Deacon Branford."

Jimmy Lee, Madame Collette'in mekanındaki dinleyicilere bakarak, iki kırık şapkanın pürüzlü kenarlarını diliyle okşarken, bilgece ve hüznle başını salladı. Orada gergin görünmeyen tek bir kişi bile yoktu. Birkaç gün içinde iki cinayet işlenmişti. Annie Gerrard henüz mezarına bile girmeden, şimdi de zavallı Savannah Chandler ölmüştü. İnsanlar bir açıklama istiyordu. Birinin suçlu olmasını istiyorlardı. Birini işaret edip "O yaptı" diyebilmek istiyorlardı, böylece geceleri rahat uyuyabileceklerdi. Jack Boudreaux en uygun aday gibi görünüyordu.

"En son dua etmek için bir araya geldiğimizde size aynı şeyi söylememiş miydim?" dedi, dişlerindeki çatlaklardan peltek konuşmamak için çabalarken. "O kitaplar kötü bir zihnin ürünü. Şeytanın zehirli kusmuğu."

Ken Powers zehirli kusmuklar hakkında her şeyi biliyordu. Üvey oğlu Rick, Megadeth ve Slayer gibi isimlere sahip rock gruplarını dinliyordu. Şeytani mesajlardan başka bir şey haykırmayan, uzun saçlı bir grup uyuşturucu bağımlısı. Ve çocuk bu yüzden tamamen çürümüştü. Ne Tanrı'ya ne de insana saygısı yoktu. Eve gizlice porno dergileri sokuyor ve takıldığı serseri grupla kim bilir ne yapıyordu. Muhtemelen hepsi Jack Boudreaux'nun kitaplarını okuyup, arka planda çalan rock müziği eşliğinde seks ve şiddet sahnelerini canlandırıyorlardı.

"O fahişenin evini satın aldığı anda onda tuhaf bir şey olduğunu anlamıştım," dedi Ken, dirseklerini masaya dayayıp papaza doğru eğilerek, yuvarlak, pembe yüzü inançla parıldıyordu. Kendini

Kendisi iyi bir Hristiyandı ve herkesin bunu bilmesini istiyordu. Tanrı şahidimdir ki, o, Nan ve diğer çocukları tüm kasabaya ne kadar dürüst insanlar olduklarını göstereceklerdi. Nan'ın ilk kocasından olan kötü tohum oğlunu boş verin.

"Şiddetli bir şekilde ölen bir fahişenin evini satın aldı. Kötülük, alçaklık ve günah hakkında yazıyor. Şimdi de bizim düşmüş kızlarımızdan biri, onun kitaplarından birinin sayfasıyla ölü bulundu. Bu, Lucifer'in kendisinin işareti kadar kesin bir işaret."

Jimmy Lee başını eğdi ve ellerini Formica masa üstünde birleştirdi. "Amin, Deacon Powers. Keşke iyi şerifimiz Kenner da bu gerçeği görebilseydi."

Diakonsu, şerifle görüşmeye kimlerin temsilci olarak gideceği konusunda aralarında mırıldanırken, Jimmy Lee dilini çürümüş dişlerinin üzerinde gezdirdi ve Jack Boudreaux'ya Angola Cezaevi üzerinden cehenneme güzel bir yolculuk diledi.

Aynı anda Jack, L'Amour'un balkonunda durmuş, bataklığı seyrediyor ve Jimmy Lee Baldwin'in hiç bilmediği bir tür cehennemi, vicdan azabını çekiyordu. Laurel'dan ayrıldıktan sonra kafasını boşaltmak için kasabanın boş sokaklarında dolaşmış ve kahvaltı için gelen kalabalık tam da Madame Collette'in yerine geldiği sırada bir fincan kahve içmek için oraya girmişti. Ruby Jeffcoat, kötü niyetli bir zevkle parıldayan gözleriyle, haberi ona hemen anlatmıştı. Kız kardeşi Louise, şerifin ofisinde dispatcher olarak çalışıyordu ve her şeyi ilk elden öğrenmişti. Bir manyak, Savannah Chandler'ı öldürmüş ve Jack'in kitaplarından birinin sayfasını, rüzgarda uçmasın diye başparmağının altına sıkıştırarak elinde bırakmıştı.

Diğer ilginç detaylar Jack'in kulağına girmedi. Chad Garrett'in nasıl hastalandığını ve olay yerindeki şerif yardımcıları arasında bir zincirleme reaksiyon başlattığını duymadı. Ruby'nin, fahişe gibi davranan kadınların Savannah Chandler'ın başına gelenlerin aynısını hak ettiklerini anlattığı günün ilk vaazını duymadı. Kahve fincanlarının tıkırtısını ya da çini tabaklarda çatal bıçakların sesini duymadı. Tezgahın başında oturmuş, sanki bedeninden çıkmış gibi hissediyordu ve Jimmy Lee Baldwin'in söylediği sözlerin parçaları şimşek gibi zihninde parlıyordu. "... dengesiz zihinler... tarif edilemez eylemlerde bulunurlar..."

Savannah ölmüştü. O vahşi, işkence görmüş ruhu yok olmuştu, bir paçavra gibi sıkılmış ve atılmıştı. O kadar canlı, o kadar ihtiyaç ve nefret dolu biriydi ki.

Tüm bu enerjinin bir anda yok olduğunu hayal bile edemiyordu.

Hayır, öyle basitçe değil. Onun ölümüyle ilgili basit olan hiçbir şey yoktu. Uzun sürmüş ve korkunçtu. "... dengesiz zihinler... tarif edilemez eylemler..." Ve elinde onun kitaplarından birinin bir parçasıyla bulunmuştu.

Aptalca bir şekilde, hangi kitap, hangi sayfa olduğunu merak etti ve hayal gücünden parmaklarına, oradan da kitabın sayfalarına aktarılan yüzlerce ölüm sahnesini hatırladı. Savannah hangisine katlanmak zorunda kalmıştı?

Kendine öfkelenerek yatak odasına geri döndü ve masasına gitti. İlham vermek için yazmıyordu; eğlendirmek için yazıyordu. Kendi içindeki şeytanları kovmak için yazıyordu, başkalarının saklandıkları yerden çıkarmak için değil. Birisi onu cinayet işlemek için bahane olarak kullandığı için sorumlu tutulamazdı. Onun kitabı olmasaydı, radyoda çalan bir şarkı, televizyonda duyulan bir ses ya da Tanrı'dan gelen telepatik bir mesaj olurdu. Suç her zaman başka birine atılabilirdi.

Tanrı aşkına, bunu biliyordu, değil mi? Sorumlu o değildi; suçlu başkasıydı.

Yazar zihni, Savannah'ın bayou boyunca ölü olarak yattığı, kör gözleriyle acımasız gökyüzüne baktığı görüntüsünü çok kolay bir şekilde canlandırdı. Kötü küfürler savurarak masasını bir kol hareketiyle süpürdü ve etrafa enkaz saçıldı: el yazması sayfalar, karalanmış notlar, telif hakkı beyanı, kalemler, ataçlar. Evil Illusions'ın bir yığın kopyasını kapıp, odanın bir ucuna bir ucuna, tüm gücüyle tek tek fırlattı, komodinin üzerindeki su bardağını devirdi ve oyulmuş cam lambayı selvi ağacından yapılmış zemine düşürdü.

Savannah Chandler'ın kafasında olmasını istemiyordu. Laurel Chandler'ın kalbinde olmasını istemiyordu. Sorumluluk istemiyordu, bununla başa çıkamıyordu. Bunu defalarca kanıtlamıştı. O, babasının oğluydu, annesinin zayıflığının ve babasının nefretinin ürünüydü.

Ve vicdanında bir ceset daha vardı.

Ellerini başının üzerine koyarak, tavandaki alçı madalyonun üzerine öfkesini ve acısını haykırdı.

Neden? Kimseye bir şey istemediği, her zaman hayalini kurduğu türden bir hayat sürme umudunu tamamen yitirdiği halde, neden hala bu işin içine çekiliyordu? Duygusal bağlardan kaçınmak için elinden geleni yapmıştı. Kimseye güvenilmemesi gerektiğini herkese açıkça belirtmişti. Yine de, işte buradaydı, bu işin içine batmış halde. Bu durumun yarattığı hayal kırıklığı içinde sertleşip titriyordu.

Gözleri çılgınca, göğsü inip kalkarken, öfkesini başka bir şeye yöneltmek için etrafta dolaşmaya başladı.

Laurel kapının eşiğinde duruyordu.

Onu görünce Jack'in içindeki her şey aniden durdu ve yumuşadı. Onu saran öfke buharlaşarak onu çıplak ve savunmasız hissettirdi, kalbi göğsünde çok hızlı atıyordu. Bol kot pantolonu ve buruşuk tişörtüyle serseri gibi görünüyordu. Sıcak ve mavi gözleri, küçük, solgun yüzünü domine ediyordu.

"Savannah öldü," diye fısıldadı.

"Duydum."

Kollarını kavuşturdu ve Jack'in gelip onu kucaklamasını dilediği için kendine kızdı. Buraya bunun için gelmişti: teselli bulmak ve ağlama seslerinden ve durmadan çalan telefondan kaçmak için. Haber peşinde olan gazeteciler, içten taziyelerini iletmek için arayan arkadaşlar, meraklılarını yatıştırmak için şefkat numarası yapan kasaba halkı. Kız kardeşinin odasını arayan, arabasını götüren ve ona çılgılık atmak isteyecek kadar gereksiz sorular soran polislerin korkunç telaşından kaçmak için gelmişti. Bir anlık huzur aramak için gelmişti, ama Jack'in öfkesinin yol açtığı yıkımı gözleriyle tararken, bunu bulamayacağına dair içini kemiren bir hisse kapıldı.

"Prejean'ın evine gidip onu göreceğim."

"Tanrım, Laurel..."

"Gitmeliyim. O..." Gözlerini sertçe kırptırdı ve şimdiki zaman kipini yutkunarak, acı tadı yüzünden yüzünü buruşturdu. "O benim kardeşimdi. Onu öylece bırakamam... yalnız başına..."

Gözleri yaşlarla doldu, Jack'in görüntüsü bulanıklaştı. Henüz ağlamak istemiyordu. Kimsenin önünde değil. Daha sonra, gece çöktüğünde ve yapması gereken tüm işleri hallettiğinde, yalnız kaldığında. Tamamen yalnız... Şimdi güçlü olmalıydı, tıpkı babası öldüğünde olduğu gibi. Ama babası öldüğünde, Savannah'ya yaslanabilirdi.

Ağlama, bebeğim. Babam öldü, ama biz her zaman birbirimize sahibiz.

Derin bir nefes aldı ve yapması gerekenlerin zihninde bir listesini yaparak kendini bu anıdan uzaklaştırmaya çalıştı. Savannah'ı görmeli, düzenlemelerin yapıldığından emin olmalı, Bay Prejean'ın ona giydireceği doğru kıyafetleri aldığından ve pembe güller sipariş edildiğinden emin olmalıydı. Pembe güller Savannah'ın en sevdiği çiçeklerdi. Onun çok sayıda pembe gül, bebek nefesleri ve beyaz saten kurdeleler olmasını isterdi.

Keder, bir kobaşı gibi ona çarptı ve onu sersemletti, Kenner ve Danjermond ile yapılan bitmek bilmeyen görüşme sırasında onu ayakta tutmayı başaran gücü paramparça etti. Jack'in masasından düşen parçaların arasında dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü ellerine gömdü, bıçak gibi pençeleriyle onu parçalarken hıçkırarak ağladı.

"Tanrım, o öldü!"

Jack, kendi acısını, kendi ihtiyaçlarını, Laurel ile arasına koymak istediğı mesafeyi düşünmeye zaman ayırmadı. Onun yıkılmasını seyirci kalarak izleyemezdi. Oradan uzaklaşacak gücü yoktu. Asla kök salmasına izin vermemesi gereken aşk onu oraya bağladı, ona çekti.

Onun yanına diz çöktü ve onu kendine yaklaştırdı, onun ağlama sesini duyunca gözlerini sımsıkı kapattı. Hıkırıklar vücudunu sarsıyordu, bu da ona onun ne kadar küçük ve kırılgan olduğunu acı bir şekilde fark ettirdi. Onu sanki kristalden yapılmış gibi kucağına aldı, saçlarını okşadı, şakağına öptü ve onu sallayarak, onun anlayıp anlamadığından bile emin olmadığı bir dilde ona yumuşak bir şekilde şarkı söyledi.

"Onu çok özlüyorum!" Laurel, boğazında pişmanlık ve vicdan azabı ile boğulmuş bir sesle sözleri sıkıştırdı.

Bu duygular onu doldurdu, kemiklerinde, kaslarında, bir virüs gibi acı verdi. Kayıp. Korkunç bir kayıp hissi, içinde elik kadar sert bir boşluk. Sadece birkaç saat olmuştu, ama yalnızlık hissi eziciydi.

Neden? Bu soru tekrar tekrar aklına geliyordu. Savannah'ın ölümü çok anlamsız, çok sadistçe görünüyordu. Ne tür bir Tanrı böyle bir zulmü izin verebilirdi? Neden? Yirmi yıl önce babası ondan alındığında da aynı soruyu sormuştu. O zaman da kimse buna bir cevap verememişti.

Belki de en kötüsü buydu. O mantıklı, pratik düşünen bir insandı. Bir şey mantıklıysa, arkasında bir neden varsa, en azından anlayabilirdi. Ama ansızın gelen şeyler mantığa aykırıydı. Onu rahatlatacak bir neden, bir açıklama yoktu. Bu da ona hiçbir şey bırakmıyordu, tutunacak hiçbir şey, umut bile, çünkü her an her şeyin olabileceğı bir dünyada, öngörülemezlik umudu bir kenara itiyor ve yerine korkuyu bırakıyordu.

"Bundan nefret ediyorum!" diye fısıldadı, yüzünü Jack'in omzuna dayayarak. "Bu duygulardan nefret ediyorum. Tanrım, keşke buraya hiç dönmeseydim!"

Jack onu salladı, kollarını ona daha sıkı sardı. "Fark etmezdi, meleğim. Hiçbir şeyi değıştirmezdı."

Laurel, katilin ona bıraktığı hedıyeleri düşündü ve merak etti. Onları başka birine gönderir miydi? Başka bir kadının tek kız kardeşini öldürür müydü?

Cevap ne olursa olsun, suçluluk duygusunun yükü altında eziliyordu; her halükarda biri ölmüştü. Scott County'de olduğu gibi, sorumluluk onu ezip geçiyordu. Kurtulmak için her şeyi verirdi, ama bu fırsat sunulsa bile kabul etmeyeceğini biliyordu. Kendi görev ve onur duygusu tarafından tuzağa düşürölmüş, bir başka kabusa mahkum olmuştu.

"Elimden gelse senin için bunu geri alırdım," dedi Jack yumuşak bir sesle.

Kimsenin kahramanı olmadığını söyleyen Jack, geri dönüp onun için tarihi değıştirebilirdi. Laurel, onun hayatını sabitleyen adam olmadığını bilmesine rağmen, kollarını onun boynuna doladı ve ona sarıldı. Ama ihtiyacı ve bilgisi içinde çatışıyordu ve o an için ihtiyaç galip geldi.

"Birkaç günlüğüne uzaklaşabiliriz," diye fısıldadı Jack. "Buradan uzaklaşalım. Bayou Noir'da bir kulübe biliyorum..."

"Yapamam." Laurel biraz geri çekildi ve gözyaşları arasında ona baktı. Elini gözlerinin altına götürdü ve parmaklarıyla saçlarını geriye taradı. "Ben... ben hiçbir yere gidemem. Yapacak işlerim var... ayarlamalar..." Zorlukla yutkundu ve gerçek nedeni ortaya çıkardı. "Bunu kimin yaptığını bulmalıyım. Birisi bunun bedelini ödemeli."

"Ve onu yakalamak zorunda olan kişi sen misin?" Jack keskin bir sesle konuştu, onun sorumluluk duygusu Jack'in bencilliğiyle çelişiyordu. Jack, Laurel'in güvende olmasını ve sonsuza kadar olmasa da en azından bir süreliğine kendisine ait olmasını istiyordu. "Bunun için bir şerifimiz var."

"Katil, şerife avlarından ganimet göndermiyor," dedi kasvetli bir sesle. "Bana üç tane gönderdi."

Bu haber Jack'i beyzbol sopasıyla vurmuş gibi etkiledi, onu inanılmaz, biraz başı dönmüş, biraz hasta bıraktı. Bir katil onu hedef almıştı. Jack geriye yaslandı, çenesi gevşedi, parmakları gergin bir şekilde onu kol mesafesinde tuttu. "Sana ne gönderdi?"

"Bir küpe. Kimin olduğunu bilmiyorum. Ve Annie Gerrard'ın kolyesi. Bu sabah cüzdanımda Savannah'ın kolyesini buldum."

"Tanrı aşkına, Laurel! Bu, oradan kaçmak için daha da fazla neden!"

"Sen olsan ne yapardın, Jack?" Kaşlarını kaldırdı ve onu o kadar dikkatle inceledi ki, Jack ellerini indirdi ve başka yere baktı. "Kaçmak mı? Sanmıyorum. Her ne kadar öyle davranmayı sevsen de, yapacağını sanmıyorum. Ben yapamam."

"Boğazına ipek bir fular bağlanmasını mı tercih edersin?" dedi acımasızca, birinin ona zarar vereceği düşüncesiyle elleri titriyordu. Endişe, içindeki her şeyi titretmişti. Onunla hiç ilişki kurmamalıydı. Sahip olabileceği onca kadın varken, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan kadına aşık olmuştu.

"Ben o kalıba uymuyorum," dedi kadın. "Ben ahlaksız değilim." "Benimle yatıyorsun, değil mi, 'tite chatte?'"

Laurel, sesindeki alaycı tonu duyunca kaşlarını çattı. "O farklı."

Aşırı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ne farkı var ki? Beni neredeyse hiç tanımıyorsun, yatıyoruz, seks yapıyoruz. Ne farkı var ki? Sence bu katil ayrıntılara takılır mı?"

"Kes şunu!" diye bağırdı, birlikte yaşadıklarını küçümsediği için ondan nefret ediyordu. O buna aşk demek istemese de, bu seksten daha fazlasıydı. Kesinlikle Savannah'nın Ronnie Peltier ve Jimmy Lee Baldwin gibi adamlarla yaşadıklarının aynısı değildi. Parmakları, öfkesiyle masasından süpürdüğü kağıtların üzerine kıvrıldı, onları kapıp ona fırlattı, bu hareket öfkeden çok boşuna çabalamayı simgeliyordu.

"Beni şaşırtıyorsun," dedi Jack, öfkesini iki eliyle tutarak. Korkmaktan öfkelenmek daha iyiydi. Sonunda onu kaybedeceğini bildiği halde ona sarılmaktansa, onu uzaklaştırmak daha iyiydi. "Kendini Wonder Woman falan sanıyorsun. Başına gelen her kötü şeyde, onu engelleyebileceğini, çözmen gerektiğini, adaleti sağlamak için zafer kazanman gerektiğini düşünüyorsun."

"Sorumlu bir insan olduğum için özür dilerim!"

"Bu sorumluluk değil, kibir."

Laurel, bu sözlerin derinlemesine etkisinden nefesini tuttu. "Bana bunu nasıl söylersin!" dedi, sesi titrek bir fısıltıydı ve her kelimeyle tonu ve sesi yükseliyordu. "Kendi kendine satın aldığın bu özel hapishanede oturup, karaciğerini mahvedecek kadar içki içiyorsun, başka birinin kendi hayatını sonlandırmasının suçunu üstleniyorsun! Olan her şey senin hatandı, ama hayır, aslında senin hatan değil çünkü baban bir orospu çocuğuydu. Onu buraya getirelim de gerçek bir suçlama seansı yapalım."

"Yapamayız," diye bağırdı, ona doğru eğilerek. "Neden?" diye bağırdı, onun sert bakışlarına karşılık vererek. "Çünkü onu ben öldürdüm!"

İpleri kesilmiş bir kukla gibi, Laurel, el yazması sayfalar ve karalanmış notların arasında yere çöktü, şaşkınlıktan konuşamıyordu.

"Kendi ellerimle," diye fısıldadı Jack, ellerini incelemeye kaldırarak, uzun, zarif parmaklarını genişçe açarak bir o yana bir bu yana çevirdi.

Yavaşça ayağa kalktı, içinde garip bir sakinlik yerleşmişti. Ondan kurtulmak istemişti. Şafak sökmeden önce gri sisin içinde kasabanın ıssız sokaklarında yürürken kendine böyle söylememiş miydi? Onu sevmek çok acı vericiydi ve kaçınılmaz olan son, dayanılmaz olacaktı. Bu, ondan ayrılmak için bir fırsattı, ona bir kez ve sonsuza kadar kim olduğunu gösterme şansıydı. O zaman ondan uzaklaşabilirdi.

"Babam annemi bir kez fazla dövdü. Beni bir kez fazla itip kakarken, bir gün benim de zayıf ve güçsüz olmayacağımı hiç düşünmedi."

Onun içinden geçip geçmişine baktı ve her şeyi bir kez daha gördü: yağ kokan eski mutfak, lekeli lavabonun yanında korkarak duran annesi, kolunu kaldırmış Blackie'nin annesinin peşinden gitmesi.

"Ocağın üstünden demir tavayı aldım - elime ilk gelen şey oydu - ve ona vurdum, kafatasını yumurta kabuğu gibi parçaladım," dedi düz bir sesle, sanki hikayeyi anlatabilmek için tüm duygularını kapatması gerekiyormuş gibi. "Onu öldürmek istememiştım," dedi, ama bunca yıl sonra hala emin değildi. Tanrı biliyordu ki, korku ve utançtan kurtulmak için Blackie'nin ölmesini defalarca dilemişti. "Sadece Maman'a vurmasını istemiyordum. Sonunda onu durduracak kadar büyümüşüm. Tek istediğim buydu - onun durması, bizi rahat bırakması."

Burnunu çekip bir an nefesini tuttu, çocukluk duygularının yükselişiyle mücadele etti ve devam etmek için yakıt olarak eski acıyı topladı. "Annem kırık burnundan kan akarken yerde oturmuş, on yedi yıl boyunca onu ve çocuklarını istismar eden bu adam için ağlarken, ben onun cesedini tekнемize sürükledim. Yaşlı Blackie'yi bataklığa götürdüm, beline bir çapa bağladım ve bulabildiğim en derin, en karanlık suya attım. Zaten cehenneme gideceği için düzgün bir cenazeye gerek yoktu. Şerifi bu işe karıştırmaya gerek yoktu. Hepimiz onun içki alemine çıkıp bir daha dönmediğini varsaydık.

"Senin aşık olduğunu sandığın adam bu, tatlım," dedi, sesi alçak ve kaba. "Beni tanıdığını mı sanıyorsun? Beni çözdüğünü mü sanıyorsun? Bütün bu yaraların altında sevmeye değer bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Bir daha düşün. Kendi babamı öldürdüm, karımı intihara sürükledim. Yalan söylemek ve hile yapmak için para aldığım bir mesleği, sapkın zihinleri cinayete teşvik eden bir mesleğe bıraktım." Acı bir gülümseme dudaklarını kıvrılttı. "Evet, ben harika bir adamım, chère. Benim gibi birine aşık olmalısın."

O tek kelime etmedi, sadece geniş gözleriyle ona bakarak oturdu ve o, onun ihtiyacı olan türden bir adam olmak için her şeyi vereceğini biliyordu. Acı bir düşünce. Aptalca bir düşünce. O, onun ihtiyacı olan son adamdı. Laurel bir şampiyonu, parlak zırlı bir şövalyeyi hak ediyordu, yorgun bir paralı askeri değil, hayaletleri olan bir adamı değil. O, en kötü türden bir piçten başka bir şey değildi. Şu anda ona yaptıkları bunun kesin kanıtıydı. Dieu, kız kardeşini yeni kaybetmişti ve o, kendi kalbinde kalanları kurtarmak için onun kalbini kırıyordu.

Yerdeki kağıtlardan biri dikkatini çekti, eğilip onu aldı ve kendi el yazısını okurken dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. Onu tanımak için gizli niyetini tamamen unutmuştu. Ne kadar zayıf bir hile, kendini ikna etmek için sembolik bir çaba bile göstermedi. Ama işte, kendi boğazını kesme işini bitirmek için tam zamanında, siyah beyaz ortadaydı.

"Al," diye mırıldandı ve kağıdı ona uzattı. "İşte, kederli anlarında başvuracağın türden bir adam, melek. Sana ilk söylediğimde bana inanmadığın için üzgünüm."

Laurel elindeki not defterine bakmadı. Yavaşça ayağa kalktı ve Jack'in uzaklaşmasını izledi. Jack arkasını dönmeden balkona çıktı ve Laurel, Jack'in kalbini de yanında götürdüğünü hissetti. Sonunda dikkatsizce karalanmış notlara bakınca, Jack'in notları balkondan aşağıya, bataklığın bulanık sularına attığını anladı.

Laurel - adalete takıntılı. Gerçek ya da hayali geçmiş günahlarının suçluluk yükü. Bol giysiler vb. ile kadınlığını bastırmaya çalışıyor (başarısız). Cinselliğini bastırıyor (muhtemel kahramanla mükemmel bir çatışma). Güç ve kırılmanın büyüleyici ikilemi. Ölmüş babasına güçlü bağları var.

Onu çileden çıkaran davanın ayrıntılarını öğrenmek gerekiyor. Sanıklar suçlu muydu? Yoksa sadece onların suçlu olmasını mı istiyordu? Neden? Arka plana istismar yazılabilir.

Bir karakter profili. Onu inceliyor, ileride kullanmak üzere notlar alıyordu. Bakışları yere düştü, daktilo kağıtları ve çizgili kağıtların arasında tuhaf gazete kupürleri seçti. Manşetler sanki üç boyutluymuş gibi ona atladı: Scott County Savcısı Kurt Çılgılığı Attı. Suçlamalar Reddedildi, Chandler İstifa Etti.

Zaten çektiği acının daha da artabileceğine inanmazdı. Yanılmıştı. İçinde yeni bir acı kaynağı fışkırdı. Savannah'ı kaybetmenin acısından farklı bir düzeydeydi, ama daha az keskin, daha az acı verici değildi.

Ona uyarıda bulunmamış değildi, diye düşündü, kirpikleri yeni bir gözyaşı parıltısını geri püskürtüyordu. Kendini uyarmamış değildi. O, ona uygun bir adam değildi. Zamanı değildi. Ne yazık ki kalbini dinlememişti.

"Hepsi değirmen için miydi, Jack?" diye sordu, yavaşça, titreyerek açık Fransız kapılara doğru ilerlerken. "Seviştiğimiz şekilde mi? Evie'yi anlattığında ağladığın şekilde mi? Annie'nin ve Savannah'ın öldüğü şekilde mi? Hepsi bir sonraki best-seller için mi?" Bu düşünce onu hasta etti. "Birlikte yaptığımız her şey, hissettiğimiz her şey..." Sözleri kesildi, düşünmesi bile çok acı vericiydi.

"Mesleğini yanlış seçmişsin Jack," dedi acı bir şekilde. "Oyuncu olmalıydın."

Kendini savunmak için hiçbir şey söylemedi. Sadece ellerini balkon korkuluğuna dayamış, geniş omuzları kamburlaşmış, bakışları bataklığa sabitlenmiş bir şekilde duruyordu. Yüzündeki ifade sert, kapalı, uzak, sanki kendini içindeki karanlık bir yalnızlık ya da işkence yerine götürmüş gibiydi. Laurel ona vurmak istedi. Ondan bir itiraf koparmak istedi, kendi eliyle ona verdiği suçlayıcı kanıtları çürüten bir itiraf. Ama ona vurmadı ve o da ifadesinden tek kelime bile geri almadı. Ülkedeki hiçbir yargıç onu mahkum etmezdi - en azından kalp suçlarından.

"Sanırım haklı olduğunu kanıtladın," diye fısıldadı. "Sen bir piç ve bir kullanıcısın. Benim için kötüsün."

Balkona çıktı, günün bu kadar güzel olabileceğine, kuşların şarkı söyleyebilmesine hayret etti. Altlarında, bataklık çikolata rengi, durgun bir akıntı gibi akıyordu. Huey kıyıda uyuyordu.

"Seni şekillendiren şeyleri engelleyemeyeceğini biliyorum," dedi, onu gerçek olmaktan çok rüya gibi gösteren sulu bir sisin içinden ona bakarak

"Hiçbirimiz yapamayız. Savannah, üvey babamızın onu özel fahişesi olarak kullandığı gerçeğini değiştiremezdi. Ben de bunu bildiğim ve hiçbir şey yapmadığım gerçeğini değiştiremem," diye itiraf etti, sesi acıdan boğulmuştu. "Ama biliyor musun Jack? Bütün bunları aşp daha iyi bir şey olabileceğimize inanmazsam lanetleneceğim.

"Bunu kitabına yaz, Jack." Çenesini kaldırıp, gözyaşları yanaklarından akarken, katlanmış not kağıdını onun arka cebine koydu. "Ve en azından bana mutlu bir son yazacak kadar nezaket göster."

Sadece gururuyla ayakta durarak, arkasını dönüp onu terk etti... L'Amour'u terk etti... kalbini paramparça bıraktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Laurel, Prejean'ın evine gitmek için evden çıkamadan Beauvoir'a çağrı geldi. Vivian, Savannah'ın ölüm haberinden dolayı perişan bir halde, yine kriz geçirmenin eşiğindeydi. Dr. Broussard ve Reverend Stipple çağrılmıştı, ama onun asıl ihtiyacı, tek kalan çocuğunun yanında olmasıydı.

Laurel'in en güçlü dürtüsü hayır demektir. Vivian, Savannah'ı hayattayken reddetmiş, uzun zaman önce onu sevmeyi bırakmıştı. Bunun sempati veya destek için bir rica değil, dikkat çekmek için bir taktik olduğunu düşünmeden edemiyordu. Vivian ve Savannah, Savannah'ın doğduğu günden beri rakipler. Ölümünden sonra bu neden değişsin ki?

Ama sonunda suçluluk duygusu ve ailevi sorumluluklar galip geldi. Laurel, Caroline'ın bordo renkli BMW'sinde, çocukluğunun geçtiği evin ağaçlıklı yoluna girerken, zayıf olduğu için kendine lanet ediyordu. Savannah'ın onu onaylamayan bir bakışla izlediğini neredeyse görebiliyordu. Hâlâ annenin sevgisini mi arıyorsun, bebeğim? Ne acınası bir durum.

Motoru durdurdu ve bir anlığına alnını direksiyona dayadı, onu saran yorgunluğa karşı gözlerini kapattı. Birisi ona sopayla vurmuş olsaydı bile bu kadar hırpalanmış hissedemezdi. Her yeri morarmış, vücudunun her hücresi ağrıyordu - cildi, saçları, dişleri, kasları, kalbi. En çok da kalbi.

Jack'in görüntüleri zihninde sürekli belirliyordu ve kuşatılmış beyni, kendini korumak adına mantıklı açıklamalar bulmaya çalışıyordu. Onu incitmekten korktuğu için onu uzaklaştırmıştı. Kendisinin incinmesinden korktuğu için onu uzaklaştırmıştı. Ama aklına gelen hiçbir şey, elinde tuttuğu kanıtları çürütemiyordu.

Tanrım, onu incelemiş, notlar almış, sanki o hayali bir karaktermiş gibi teoriler üretmişti. Bu acı inanılmazdı.

Yine de onun kendisini sevmesini istiyordu. Bu utanç verici bir durumdu. Onun gelip, her şeyin bir hata olduğunu, onu sevdiğini, kaybın acısıyla mücadele ederken yanında olacağını söylemesini istiyordu. Ne kadar aptalmış. Başından beri onun güvenilmez bir adam olduğunu biliyordu.

Gözyaşlarıyla mücadele ederek, sarsıntılı bir nefes aldı. Bunu atlatacaktı. Bunu aşacaktı. Onu unutacaktı. Savannah için güçlü olmanın bir yolunu bulacaktı.

Olive kapıyı açtı, uygun bir şekilde kederli görünüyordu, cildi üniforması kadar gri, gözleri kasvetliydi. Hizmetçi büyük merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı doğru yol gösterdi, Laurel otomatik olarak onu takip etti, zihni burada geçirdiği diğer zamanlara dalmıştı.

Hayaletler gibi, çocukluğunun seslerini duyuyordu: Savannah'ın çılgın kahkahası, kendi utangaç kıkırdaması, babasının onları bulup gıdıklayacağına dair verdiği söz. Anılar, iyi ve kötü, onu bombardımana tuttu. Babasının cenaze gününde aynı koridordan annesinin odasına yürüdüğünü ve Vivian'ın şişmiş kırmızı gözlerinin etrafına ustaca makyaj yaptığını izlediğini hatırladı.

Küçük bir hanımefendi olmaya çalışmalısın, Laurel. Sen bir Chandler'sın ve senden beklenen budur.

Sonra Vivian Valium'u içip cenaze törenini sersemlemiş bir halde izlerken, kızları mendillerine zarifçe gözyaşlarını silmeye çalışıyorlardı.

Jefferson'ın ölümünden sonra Vivian'ın depresyon dönemi iki ay sürmüştü. Sonra Ross Leighton hayatlarına girmeye başlamıştı.

Vivian'ın odaları, yılda bir kez Lafayette'den bir dekoratörün uğradığı geniş bir süitten oluşuyordu. Son hali, turkuaz ve şeftali tonlarında çiçek desenli kumaşlarla süslenmiş bir festival gibiydi. Olive, Laurel'ı İngiliz antikalarla dolu oturma odasından geçirdi, yatak odasının kapısını çaldı ve içeriden gelen boğuk davet üzerine kapıyı bir parmak kadar açtı. Gözleri kırbaçlanmış bir köpek gibi yere bakan hizmetçi, Laurel içeri girerken sessizce uzaklaştı.

Annesi, turkuaz rengi ipek bir elbise giymiş, bir kolunu beline dolamış, diğer eliyle dalgın dalgın boğazının altını ovuşturarak Fransız kapılarının yanında duruyordu. Kulak memelerinde opaller sıcak bir ışıltı yayıyordu. Serçe yumurtası büyüklüğünde bir taşın bulunduğu yüzük, göğsüne bastırıldığı eline dikkatleri çekiyordu. Laurel odaya girince döndü, yüz hatları gergin, gözleri koyu göz farının kamuflajı altında dramatik bir şekilde çökmüş görünüyordu.

"Oh, Laurel, Tanrıya şükür geldin," dedi, sesi tiz ve gergindi. "Seni kendi gözlerimle görmek zorundaydım."

"Buradayım anne."

Vivian inanamıyormuş gibi başını salladı ve halsizce odada dolaşmaya başladı. "Savannah. Şerifin söylediklerini kabul edemiyorum. Onun öldürüldüğünü.

diğer kadınlar gibi, o da öldürüldü. Boğuldu." Bu kelimeyi sanki küfürmüş gibi fısıldadı, sağ eli hala boğazını ovuşturuyordu. "Hemen burada, kendi bahçemizde, pratikte. Yemin ederim, bu düşünceye dayanamıyorum. Bize söylediği anda, neredeyse bayılacaktım. Boğazım o kadar sıkıştı ki, nefes alamıyordum. Ross ilaçlarımı salona getirmek zorunda kaldı ve ben de zar zor yutabildim. Beni doğrudan yatağa götürdü, ama seni görene kadar dinlenemedim."

"Cenaze evine gidiyordum," dedi Laurel, Dresden sürahisini dolduran kaplan zambaklarını oynayarak. "Gelmek ister misin?"

Vivian nefesini tuttu ve yatağın kenarına çöktü, dizlerini bir arada ve düzgün bir şekilde tutmaya dikkat ederek, bir eliyle bornozunun düzgünce durduğundan emin oldu. "Tanrım, hayır! Buna dayanamam. Şimdi olmaz. Buna hazır değilim. Şoktan dolayı çok zayıfım ve duygularım çok yoğun..."

Güzel akuamarin gözleri dolarken sözünü kesti, göğüs cebinden dantelli bir mendil çıkardı ve gözlerindeki yaşları sildi.

Laurel, kirpiklerinin altından izlerken içinde öfke birikti. Kız kardeşi ölmüştü ve anneleri burada tek kişilik bir sempati gösterisi yapıyordu. Zavallı Vivian, hiç sevmediği kızını kaybetmişti. Zavallı Vivian, Tennessee Williams'ın bir karakteri gibi, çok kırılgan ve hassastı.

"Uzun zamandır nöbet geçirmedim," diye devam etti, mendilini parmaklarında çevirerek. "Ama nöbetin geldiğini hissedebiliyorum, üzerime bir felaket gölgesi gibi çöküyor. Bundan ne kadar korktuğumu bilemezsin. Bu korkunç bir şey."

"Kızının cinayeti de öyle," dedi Laurel sert bir sesle.

Annesinin gözleri fal taşı gibi açıldı. Elleri kucağında hareketsiz kaldı. "Tabii ki öyle. Bu korkunç bir şey!"

Laurel dönüp ona sert bir bakış attı. "Ama en önemli şey bunun seni nasıl etkilediği. Değil mi?"

"Laurel! Bana nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

Bunu yapmamalıydı. Yapmaması gerektiğini biliyordu. İyi kızlar karşılık vermezdi. Hanımefendiler fikirlerini kendilerine saklardı. Ama yetiştirilme tarzının getirdiği tüm kurallar, yıllardır içinde biriktirdiği öfkeyi bastıramadı. Zihninde Savannah'ın ölü bedenini görebiliyordu, kız kardeşinin çektiği acıları hayal etmeye kendini zorlayamıyordu. Ve Vivian, Blanche DuBois rolünü oynuyordu. Her zaman ilgi odağıydı. Başkalarının acı çekip çekmediğini umursamıyordu.

"Babam öldürüldüğünde de aynıydı," dedi, sesi duygularının gücüyle titriyordu. "Mesele hepimizin onu kaybetmiş olması değildi. Sen durumu tersine çevirdin, böylece ilgi sana odaklandı, insanlar seni kontrol etmek için buraya akın etti, herkes şehirde 'Zavallı Vivian. Ne halde ama' diye konuşmaya başladı."

"Ben de öyle bir durumdaydım!" diye bağırdı Vivian, ayağa kalkarak. "Kocamı kaybetmişim!"

"Peki, başka birini bulman uzun sürmedi, değil mi?" Laurel, çocukluğunun acıları taze, sıcak kan gibi içinden akarken, sertçe karşılık verdi.

Annesinin gözleri kısıldı. "Hâlâ Ross'la evlendiğim için bana kızgınsın. Senin ve kardeşin için yaptığım onca fedakârlık, karşılığında aldığım tek şey acı ve eleştiri."

"Babamın cenazesi daha yeni gömülmüştü!"

"O ölmüştü," dedi sertçe. "Gitmişti ve bir daha geri dönmeyecekti. Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

"Onu bu eve, babamın odasına, hayatımıza sokmak zorunda değildin."

Savannah'ın yatağına. Tanrım, Ross Leighton olmasaydı, Savannah hala hayatta olabilirdi. Büyüyüp, onun içinden yok ettiği tüm potansiyelini gerçekleştirebilirdi.

"Ross iyi biriydi," dedi Vivian savunmacı bir tavırla, geceliğinin yakasındaki danteli kurcalayarak. "İyi bir aileden geliyordu. Saygı duyulan biriydi. Yakışıklıydı. Kendi başına zengindi. Ve başka bir adamın çocuklarını üstlenmeye hazırды. Her erkek bunu yapmaya hazır değildir, biliyorsun. Sana şunu söyleyebilirim, onun gelip bizi ziyaret etmesine çok minnettardım. Plantasyonu tek başıma idare edemezdım. Jefferson öldükten sonra o kadar zayıf bir durumdaydım ki, bir daha işlevsel olabileceğimi bilmiyordum."

Ve sonra Ross Leighton geldi. Akbaba gibi. Koyunların kokusunu alan kurt gibi. Başka bir adamın çocuklarını üstlenmeye istekli mi? Onların masumiyetini almaya istekli mi? Vivian, Ross'un ne kadar istekli olduğunu bilmiyordu.

Çünkü Laurel ona hiç anlatmamıştı.

"Anneme söyleme... Kimse sana inanmaz..."

Sonunda korkunç sırrı açığa çıkarmak için annesine doğru döndü, ama sözler ağzında beton gibi sertleşti. Şimdi ne faydası olacaktı ki? Savannah'ı geri getirecek miydi? Onlara çocukluklarını geri verecek miydi? Yoksa sadece acıyı uzatıp hepsini geçmişin çamuruna daha da batıracak mıydı?

"Hepimiz için en iyisini yaptım," dedi Vivian otoriter bir tavırla. "Sen ve kız kardeşin bir an olsun minnettarlık göstermediniz. Babanız ikinizi de çok şımarttı.

"Savannah da Jefferson'dan gördüğüm ilgiyi hep kıskanırdı. Ross'a karşı da farklı davranmıyordu. Yemin ederim, o kızın bu vahşiliğini, inatçılığını nereden aldığını bilmiyorum. Jefferson'dan aldığını söyleyebilirim; Caroline de öyle biridir, bilirsin. Ama Caroline erkeklere hiç ilgi duymazdı..."

"Kes şunu!" Laurel bağırdı, sesi sessiz, zarif odayı yırttı. Annesi ona ağzı açık bakakaldı, ağzı sudan çıkmış bir levrek gibi sessizce hareket ediyordu. "Caroline teyzenin kiminle yattığı seni ilgilendirmez. En azından mutlu. En azından, ne kadar pislik olursa olsun bir erkekle ilişki kurması gerektiğine kendini inandırmıyor."

"Hayır, o Savannah gibi değil, değil mi?" Vivian alaycı bir şekilde dedi.

Kendi öfkesi kaynarken, yarım testereli yatağın uzunluğu boyunca yürümeye devam etti. "Ona kaç kez bir hanımefendi gibi davranmasını söylediğimi bilmiyorum. Onca saat boyunca eğitim verdim, bir hanımefendinin nasıl davranması gerektiğini örneklerle gösterdim, ama hiçbirisi işe yaramadı. Bir fahişe gibi giyinip, parmağını kıvıran her erkekle yatağa girerek, bir serseri gibi yaşıyordu. Tanrım, bu utanç neredeyse dayanılmazdı!" dedi acı bir şekilde. "Ve şimdi bu yüzden öldürüldü."

Kafasını salladı, sanki kendini fiziksel olarak bir arada tutmaya çalışır gibi kollarını kendine doladı. Yürüyüşüne devam ederken gözlerinde yeni bir gözyaşı parladı. "Bu kasabada nasıl başımı dik tutabileceğim bilmiyorum."

"Tek umursadığın bu mu?" diye sordu Laurel şaşkınlıkla. "Savannah'ın bir psikopatın kurbanı olarak seni utandırdığını mı düşünüyorsun?"

Vivian ona döndü, gözleri parıldıyordu. "Ben öyle demedim!"

"Evet, öyle dedin! Aynen öyle dedin. Tanrım, o senin kızındı!"

"Evet, o benim kızımdı," diye bağırdı Vivian, uzun süredir içinde biriken duygular yüzeye çıkınca yüzü kırmızı lekelerle kaplandı. "Ve bunun nasıl olabileceğini, Tanrı'nın bana onun gibi bir çocuk verebileceğini asla anlayamayacağım - dıştan çok güzel ama içten içe çürümüş. Asla anlayamayacağım..."

"Çünkü biz senden sakladık!" diye bağırdı Laurel.

Ellerini başının üstüne koydu ve arkasını döndü, içindeki her şey kargaşa içindeydi. Gerçeği

, sonsuza kadar gömmek istemişti, ama gerçek ortaya çıkmış ve onu parçalamıştı. Savannah, Ross'un onu dönüştürdüğü şey yüzünden dolayı olarak ölmüştü. Ve ben sessiz kaldığım için.

Suçluluk duygusu bir mengene gibiydi, onu sıkıştırıp ezip duruyordu. Geçmişini değiştiremezdi, ama birisi bunun bedelini ödemeliydi. Vivian suluboya hayallerinde yaşamaya devam edemezdi. Ross'un yaptıklarının sonuçlarından kaçmasına izin verilemezdi. Adalet bir şekilde, bir yolunu bulmalıydı.

Vivian onu ihtiyatlı gözlerle izledi. Sabırsız bir hareketle kül rengi sarı saçlarını kulağının arkasına attı. "Benden sakladın da ne demek? Neyi benden sakladın?"

"Seni kurtaran, harika, iyi yetiştirilmiş, hayırsever şövalye Ross, kızına cinsel tacizde bulundu." Annesinin şok olmuş bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık verdi. "Onu, her gece, her hafta, her yıl, cinsel anlamda kullandı."

"Yalan söylüyorsun!" Vivian nefes nefese dedi. Laurel'ın sözleri onu boğuyormuş gibi boğazına elini götürdü ve iki kez yuttu. "Bu korkunç bir yalan! Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Çünkü bu gerçek ve çünkü bunu sır olarak saklamaktan bıktım!" Laurel annesine doğru ilerledi, elleri sıkıca yumruklanmış, parmakları beyazlamıştı. "Savannah'nın haline gelmesinin sebebi Ross Leighton. Şimdi o öldü ve en çok üzülmesi gereken kişi, kızının cinayetinden çok kendi imajını düşünüyor. Buna dayanamıyorum!"

Tokat, yanağına sertçe çarptı ve başını yana doğru çevirdi. Vivian'ın omzuna attığı ikinci darbeyi engellemeye çalışmadı. Daha kötüsünü hak etmişti, annesine söyledikleri için değil, yıllar önce söylemedikleri için. Vivian onu itti, sonra geri çekildi, gözleri çılgınca, dudakları seğiriyor ve titriyordu.

"Nankör küçük sürtük!" diye tükürdü, ipeksi saçları alnına ve gözlerine düşmüştü. "Yalanlar. Senin içinde olan tek şey yalanlar! Georgia'daki o insanlara yalan söyledin, şimdi de bana yalan söylüyorsun! Ross'u ilk günden beri nefret ediyordun. Onu incitmek için her şeyi yapardın!"

"Evet, ondan nefret ediyorum. Babamın yerini aldığı için ondan nefret ediyorum, ama kız kardeşimi aldığı için ondan daha çok nefret ediyorum." O yıllarda hissettiği inanılmazlık, şiddetli bir dalga halinde geri geldi. Anneleri nasıl fark etmemişti? Onun evinde, annesi şüphelenmeden bu nasıl devam edebilmişti?

"Onun o geceler nerede olduğunu hiç merak etmedin mi anne? Yoksa yatağına gelmediği için mi minnettardın?"

Vivian'ın yüzü bembeyaz oldu ve titrek bir elini ağzına götürerek ağlamasını bastırmaya, boğazına yükselen kusmuğu tutmaya çalıştı. Seksle hiç ilgilenmemişti. Dağınık ve iğrençti, tüm o homurtular ve terlemeler. Ross'un, onun yatağını paylaşmak istememesini sakın bir şekilde kabul etmesini hiç sorgulamamıştı. Ross'un erkeklik dürtülerini nerede giderdiğini hiç düşünmemişti - gizli tuttuğu sürece umurunda değildi. Ama kendi kızıyla mı?

Hayır. Olamazdı. İyi ailelerde böyle şeyler olmazdı.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle, zihniyle ve bedeniyle bu olasılığı reddetti. Sanki bu fikri uzaklaştırmak istercesine ellerini savurdu.

"Evet," diye ısrar etti Laurel. "Haftada iki veya üç gece odasına gidip, canı ne isterse onu yapıyordu - cinsel ilişki, oral seks..."

"Kapa çeneni! Kapa çeneni! Bunu dinlemeyeceğim!" Vivian, çirkin suçlamaları duymamak için ellerini kulaklarına kapattı. Laurel, bileklerini tutup aşağı doğru çekti ve yüzüne bağırdı.

"Dinleyeceksin! Yirmi yıl önce dinlemeliydin! Kendinden başka kimseyi umursamış olsaydın, görürdün, bilirdin," dedi, bu farkındalık gözlerini acı gözyaşlarıyla doldurdu. "Sana söylemekten korkmazdım. Sevgini kaybetmekten korkmazdım. Senin sevgi verebilecek biri olmadığını anlayacak kadar genç değildim."

Annesi ondan uzaklaştı, sanki yüzüne yumruk yemiş gibi sendeledi. "Seni hep sevdim!"

"Uygun olduğunda. Biz uslu küçük kızlar olduğumuzda ve sorun çıkarmadığımızda. Bu aşk değil, anne," Laurel, umutsuzluktan boğulurcasına mırıldandı. "Bizi sevseydin, Savannah'nın yardıma ihtiyacı olduğunu, bir şeylerin yanlış olduğunu, Ross'un bir çocuk tacizcisi olduğunu görürdün."

"Öyle değildi!" Öyle olamazdı. Bu düşünceye dayanamıyordu.

"Ross Leighton, kızına bir fahişe gibi davrandı, ta ki kızın da kendisinin sadece bir fahişe olabileceğine inanana kadar."

Vivian'ın yüzü tekrar kızardı ve gözleri T-Grace Delahoussaye'ninki gibi şişti. "Sana inanmıyorum. Sen kötü kalpli küçük bir yalancısın. Defol. Evimden defol!" diye bağırdı. "Sen benim kızım değilsin! Benim kızım yok!"

Laurel ona uzun ve sert bir bakış attı. Acısı keskin ve derindi, hayal kırıklığı mutlak. "Biliyor musun," dedi sessizce, öfkesi dinmiş bir halde. "Tanrı'dan bunun doğru olmasını diliyorum."

Arkasını dönmeden, koridorda kulak misafiri olan hizmetçiyi selamlamadan odadan çıktı. Gerçeği ne kadar çok kişi bilirse o kadar iyi. Artık içindeki o korkunç küçük kara kutu sırlarından kurtulduğu için, Laurel, Ross Leighton'ın sapkınlığını Partout Parish'te herkesin bildiği bir şey haline getirmeye niyetliydi. Mahkeme önünde suçlamalarla yüzleşmeyecekti, ama sokakta yürürken, bir dükkana ya da restorana girerken her seferinde yüzleşecekti. Hapishane duvarları içinde hiç zaman geçirmeyecekti; kamuoyunda rezil olmakla yetinmek zorunda kalacaktı.

Laurel büyük merdivenden inerken ön kapı açıldı ve üvey babası Reverend Stipple'ı içeri aldı.

"Laurel," dedi Ross, ona yumuşak bir gülümsemeyle bakarak. "Annen için gelebildiğine çok sevindim."

"Öyle olmayacak." Laurel cilalı mermerin üzerine adım attı ve papaza bir bakış attı. Papazın küçük gözleri, bir fare kedinin yaklaşmasını koklayarak fark ettiği gibi, belayı sezerek büyüdü. İçgüdüsel olarak bir adım geri attı, kemikli elleriyle gevşek seersucker ceketini düzeltmeye çalıştı. Laurel, papazın Ross Leighton hakkında ne düşüneceğini merak etti; onu kınayacak mıydı, yoksa zayıf ve etkisiz tavrıyla her şeyi yoluna koymak için bir bahane mi bulacaktı?

"Ona söyledim," dedi, üvey babasına dönerek.

Anlayış, şok gibi gözlerinde belirdi, ama tüm bu yıllar boyunca masumiyet numarası yaptığı gibi, bilmiyormuş gibi davrandı. "Ne söyledin ona, canım?"

"Kız kardeşim seni durduramayacak kadar küçükken onu nasıl kullandığın hakkındaki gerçeği. Kendi zevkin için onu nasıl bir fahişeye dönüştürdüğün hakkındaki gerçeği."

Reverend Stipple bu sözler ve bunların ima ettiği anlam karşısında nefesini tuttu. Ross'un kalın boynuna ve yüzüne kızarıklık yayıldı. İtiraz etmek için ağzını açtı, ama Laurel keskin bir el hareketiyle onu susturdu.

"Ben buradayken inkar etmeye çalışma, seni orospu çocuğu. Ne olduğunu biliyorum. Başından beri biliyordum. Onu neye dönüştürdüğünü biliyorum. Bu yüzden öldüğünü biliyorum. Bunca zaman sessiz kaldım,

korkunç sırrı içimde sakladım, paçayı kurtarmana izin verdim. Artık yok," diye söz verdi, sesi de geri kalanı kadar titriyordu.

"Vivian'a anlattım," dedi, güneşten bronzlaşmış, saçları geriye taranmış, yeşil country club gömleği ve haki pantolonuyla zengin ve rahat bir adam olan ona öfkeyle bakarak. ldrlp lme terk edilen o olmalıydı. "Vivian'a anlattım ve içtenlikle onun seni öldürmesini diliyorum."

Ross, kapıya doğru ilerlemeye başlayan kadının kolunu tuttu. "Laurel, bekle..."

O, şiddetli bir hareketle ondan uzaklaştı, gözleri nefretle yanıyordu. "Hayır. Yeterince bekledim."

İçinde zehir gibi kaynayan nefretle evi ve arazisini terk etti, arabanın lastikleri ezilmiş kabukları arkasında bırakarak.

Ross Leighton, başka bir adamdan aldığı malikanenin kapısında durdu ve onun gitmesini izledi, paniği bağırsaklarında bir yılan gibi kıvrılıyordu.

"Tanrım, dini fanatiklerden nefret ediyorum." Kenner sandalyesinde geriye yaslandı, omuzlarının arasındaki ağrıyı gidermeye çalıştı. Bakışları, Gerçek Yol'un takipçilerinin dış ofisten çıkıp koridora doğru ilerleyişini takip etti. Özellikle Bayou Breaux civarında yaşayan ve oy kullanma yaşında olan erkekler olmalarından nefret ediyordu. Bu, onların söylediklerine en azından sembolik bir şekilde inanması gerektiği anlamına geliyordu.

Daralmış gözlerini, hala masanın diğer tarafındaki ziyaretçi koltuğunda oturan liderlerine çevirdi. Kurnaz. Jimmy Lee Baldwin'i böyle tanımlardı. Kurnazlıktan nefret ederdi. Kurnazlık neredeyse her zaman belaya yol açardı.

"Yani Jack Boudreaux'nun tüm o kızları boğazlayıp eğlence için parladığını mı düşünüyorsun?"

Jimmy Lee parmaklarını birleştirip endişeli bir ifadeyle baktı, kahverengi kaşları gözlerinin üzerinde kk bir çadır gibi birleşti, dili kırık dişlerinin üzerinde dolaştı. "şerif, yardımcılarımın ifadesini duydunuz. Bu şüpheyi sadece ben duymuyorum."

"Hayır. Başkaları da başka şüpheler besliyor." Kenner masasındaki buruşuk paketinden bir sigara çıkardı ve kibritini boşuna aradı. Dosya dolaplarının önünde duran Danjermond ne çıktı ve yirmi dört ayar altından yapılmış ince bir çakmakla ona ateş verdi. şerif derin bir nefes aldı ve Baldwin'den gözlerini ayırmadan kirli tavana mavi bir duman püskürttü. "Bana

seninle Savannah Chandler hakkında küçük bir hikaye anlatsam ne dersin?"

Vaiz gözlerini kapattı ve derin bir duygusal acı içindeymiş gibi başını salladı. "Laurel," diye mırıldandı, içinden onu cehenneme lanetleyerek. "O da bana aynı hikayeyi anlattı. Görünüşe göre bu, Savannah'ın ne yazık ki çarpık zihninin bir ürünü. Böyle ahlaksız hikayeleri nereden uydurduğunu ancak Tanrı bilir. Korkarım ki karanlık bir yolda yürüdü," dedi dramatik bir iç çekişle.

Kenner alaycı bir şekilde burnunu çekip gürültüyle boğazını temizledi. "Onun hangi yolu izlediği umurumda bile değil. Neden sana kin beslesin ki?"

Jimmy Lee bu tiyatroyu yarıda kesti. Şerif sabırlı bir adam değildi. "O, Frenchie's Landing'in müdavimiydi. O günah yuvasının kapatılmasını sağladım."

"Hiç bir kadınla seks yapmak için onu bağladın mı?" diye sordu Kenner açıkça. "Şerif! Ben Tanrı'nın adamıyım!"

"Tanrı adına pek çok pislik yapılır. Hiç yaptın mı?"

Jimmy Lee, bir altar çocuğu kadar masum bir ifadeyle şerifin gözlerinin içine baktı. "Hayal bile edemem."

Ama beş dakika sonra şerifin ofisinden çıktığında bunu hayal ediyordu.

Ve altında bağlı olan kadının yüzü Laurel Chandler'ın yüzüydü.

Kenner, dolup taşan küllükte sigarasını söndürdü ve sandalyesini Danjermond'a dönerek, bölge savcısının nasıl GQ dergisinin kapak modeli gibi görünmeyi başardığını merak etti. Oysa kendisi, görünüşü, hissettikleri ve kokusuyla bir orman savaşından kurtulan birine benziyordu. Annie Gerrard'ın cesedinin bulunmasından beri hepsi cehennem gibi saatler geçiriyorlardı. Stres ve yorgunluk, Danjermond'dan Teflon'dan yağ gibi akıp gidiyordu.

"Ne düşünüyorsun, Steve?" diye sordu Kenner. "Vaiz sapık mı, yoksa Jack Boudreaux bizim adamımız mı?"

Danjermond bu lakabı duyunca çenesini sıktı, ama yorum yapmadı. Parmağındaki mühür yüzüğünü çevirerek pencereye doğru yürüdü ve panjurların eğri asıldığını fark ederek sinirlendi. "Annie Gerrard'ın Baldwin ile bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, çünkü Baldwin onun ailesinin barını kapatmaya çalışıyordu. Baldwin, Savannah Chandler ile bir ilişkisi olduğunu reddediyor. Kimse onları birlikte görmemiş. Savannah'ın suçlamalarına gelince, onun her şeyi söyleyip yapabilecek bir kadın olduğunu biliyoruz. Ona kin besliyor olabilir. Asla bilemeyeceğiz."

"Peki ya Boudreaux?"

"Kesinlikle böyle bir şey yapabilecek türde bir hayal gücü var. Kitaplarına bakılırsa, şiddete meraklı biri. İki kadını da tanıyordu. Kadınların sevgilisi olarak tanınıyor."

"Ama onları bağladığı ya da sert davrandığına dair hiçbir hikaye dolaşmıyor."

Danjermond pencereden döndü ve şerifi delici bir bakışla süzdü. "Houston'da karısını öldürmüş olabilir, Şerif Kenner," dedi karanlık bir sesle. "Bu sizin için yeterince sert mi?"

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak Kenner masasındaki Camel paketine uzandı, son sigarayı çıkardı ve dudağına taktı. "Belki de Bay Jack Boudreaux ile biraz konuşsak iyi olur."

Laurel, Prejean Cenaze Evi'ne vardığında öğleden sonra geç saatlerdi. Caroline teyze onu vazgeçirmeye çalışmıştı. Gün yeterince kötü geçmemiş miydi? Otopsi ve Bay Prejean'ın işini bitirmesini beklemek daha iyi olmaz mıydı? Kız kardeşini acımasız bir cinayetin kurbanı olarak değil de başka bir şekilde hatırlamak istemez miydi?

Evet, ama o acımasız bir suçun kurbanıydı, tek başına çektiği bir suçun. Laurel bu düşünceye dayanamıyordu. Onlar her zaman birbirlerine sahip olmuşlardı. Ross, Savannah'ın odasına gizlice ziyaretler yaparken bile, sonrasında acıyı paylaşmışlardı. Kız kardeşinin, yardım çılgınlıklarını duyacak kimsenin olmadığı, affetmenin, merhametin olmadığı bataklıkta, katiliyle tek başına yüzleştiği düşüncesi...

Göz yaşlarını silerek ön kapıyı açtı ve koridora çıktı, sonra karanfil ve Lemon Pledge'in ağır kokusu yüzünden öğürmeye başladı. Serenity odasında bir elektrikli süpürge uğulduyordu. Hoparlörlerden Mantovani'nin şurup gibi kemanları ve cıvıl cıvıl flütleri sızıyordu.

Lawrence Prejean ofsinden çıktı ve sanki onun varlığını hissetmiş gibi doğruca ona doğru yürüdü. Küçük bir adamdı, Laurel'dan çok da uzun değildi, zayıf ve kaslıydı, uzun zamandır onu Cajun Fred Astaire olarak düşünmesine neden olan bir zarafeti vardı. Düzgün taranmış ince bir siyah saç tabakası ve sürekli sempatik olan büyük, sıvı kahverengi gözleri vardı.

"Chérie, kaybın için çok üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle, kolunu omuzlarına dolayarak.

Laurel, bu kadar çok kayıp ve trajedi yaşadktan sonra, nasıl hala yaşlılara bu kadar samimi duygular besleyebildiğini merak etti.

"Tante Caroline arayıp geleceğini söyledi," dedi ve elini tuttu. "Bunu yapmak istediğinden emin misin, chère?"

"Evet."

"Onu bu gece Lafayette'e götüreceğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Sadece bir süre onunla oturmak istiyorum. Onu görmem lazım."

Sözleri boğazında düğümlendi ve kendine kızarak başını salladı. Beauvoir'dan Belle Rivière'ye dönmüş, uzun bir duş almış, Mama Pearl'ün sözünü dinleyerek bir süre uzanmış, kendini toparladığını, yıkılmadan bunu yapabileceğini düşünmüştü. "Bir hanımefendi gibi davran, Laurel. Sen bir Chandler'sın, bendeni beklenen bu."

Prejean, mumyalama odasının kapısında durdu ve onu teselli etmek için elini okşadı, büyük siyah gözleri eski bir ruhun gözleri kadar sıcak ve derindi. "O senin kardeşindi," diye mırıldandı. "Elbette onu görmek gerek. Elbette ağlayacaksın. Yas tutman gerek. Derinden yas tut, chérie. Kardeşini sevmiş olmanın utanılacak bir yanı yok."

Gözleri yaşlarla doldu ve Caroline'dan ödünç aldığı çantasına elini sokup buruşuk pembe bir mendil çıkardı.

Adam, omzuna nazikçe elini koyarak onu odaya götürdü. Çiçek ve toz spreyi kokusu, lise biyoloji laboratuvarını anımsatan tıbbi ve güçlü antiseptik kokularla yer değiştirmişti. Formaldehit ve amonyak kokusunun altında, ölümün pis kokusu da hissediliyordu. Oda, bir ameliyathane kadar temiz, soğuk ve sterildi. Linolyum, floresan ışıkların parlaklığı altında parlıyordu. Yerin ortasında bir masa duruyordu.

Laurel, örtülü figürün yanında durdu, hala onun kız kardeşi olmayacağına dair bir parça umut bulmaya çalışıyordu. Prejean, krom ve plastik bir sandalyeyi çekip, Laurel'ın bayılabileceğini düşündüğünü ima eden bir şekilde yerleşti.

"Hazır mısın, chère?" diye fısıldadı. Bu işte geçirdiği onca yıldan sonra, geride kalanların isteklerine karşı çıkmaya nadiren kalkıştı. Ölüm, hem parlak hem de karanlık birçok ihtiyacı uyandırır. Bu ihtiyaçların ne olduğunu ve nasıl karşılanması gerektiğini sadece kaybı yaşayan kişi bilebilirdi.

Laurel başını sallayınca, örtüyü yavaşça indirdi, sadece ölen kadının yüzünü ortaya çıkardı ve çarşafı, boğazındaki korkunç renk değişikliğini örtecek şekilde dikkatlice düzenledi.

Laurel, şişmiş ve deforme olmuş kız kardeşinin yüzüne uzun ve acı dolu bir bakış attı ve zihninin küçük, irrasyonel bir parçası ona en umutsuz umudunun gerçek olduğunu söylemeye çalıştı. Bu Savannah değildi. Olamazdı. Savannah güzeldi. Savannah her zaman güzel olanıydı ve her zaman küçük fareydi. Bu, Savannah'ın vahşi, ipeksi saçları olamazdı, bu donuk, keçeleşmiş saç yumağı. Bu, Savannah'ın zarif, aristokrat yüzü olamazdı, bu düz hatlı, gri maske.

Ama beyninin başka bir kısmı, mantıklı ve pratik olan kısmı, sert bir sesle onu susturdu. O senin kız kardeşin. Kız kardeşin öldü. Öldü. Öldü. Öldü... Bakışları, grotesk bir şekilde deforme olmuş yüz hatlarına, sağ kulağında hala takılı olan tek altın küpeye odaklanmış gibiydi - parlak cilalı, dövülmüş altından yapılmış bir halka, daha küçük bir örgülü altın tel halkadan sarkıyordu. Savannah, New Orleans'ta bir çift yaptırmıştı. Son doğum gününde kendine aldığı bir hediye. Bu senin kız kardeşin, bu çirkin ceset. O öldü. Gerçek zihnini doldurdu, çürümüş kokusu burnunu ve boğazını doldurdu.

Boğazından zayıf, acınası bir ses çıkararak plastik sandalyeye çöktü ve dizlerinin üzerine eğildi, ağlama ihtiyacı ile kusma ihtiyacı arasında kalmıştı. Prejean bu olasılığı önceden tahmin etmiş ve sandalyenin yanına paslanmaz çelik bir kova koymuştu. Onun yanına çömeldi ve serin, yumuşak parmaklarıyla kızın yanağını okşadı.

"İyi misin, chérie? Seni eve götürmesi için birini çağırayım mı?"

"Hayır," diye fısıldadı, zorlukla yutkundu ve midesinin sakinleşmesini istedi. "Hayır, sadece bir süre burada oturmak istiyorum, sorun olmazsa."

Koltuğun kolunu sımsıkı tutan elini okşadı. Cesur bir kızdı. "İstediğin kadar kal, petite. Şerif daha sonra gelecek. Bir şeye ihtiyacın olursa, kapının yanında bir zil var."

Laurel, prosedürü bildiği için başını salladı. O her zaman bunun diğer tarafında durmuştu, mantıklı ve gerekli görünen tarafta. Şu anda oturduğu yerden, duygularının çarpıttığı algısıyla, bu inanılmaz derecede acımasız geliyordu. Kız kardeşi ondan alınmış, öldürülmüştü ve şimdi yetkililer onun cesedini parçalamak gibi onur kırıcı bir şey yapacaklardı. Adli tıp uzmanı, davayı çözüp katili mahkum edebilecek bazı önemli kanıtlar bulabilirdi, bunu biliyordu. Ama kederin her şeyi bastırdığı o anda, bunu kabul etmekte zorlanıyordu.

Çocukluğundan kalma sorular hafızasının katmanlarından yüzeye çıktı. Savannah'ya ölüm hakkında sorduğu sorular. "Babam nereye gitti, abla? Sence meleklerle birlikte mi?" Onlar, cennette ve cehennemde

ama her çocukta ve herkeste olduğu gibi, zaman zaman bu inançlara şüpheler girmişti. Ya bu doğru değilse? Ya hayat sahip olduğumuz tek şeyse? Savannah nereye gidecekti? Savannah, o kadar kaybolmuş, o kadar acı çekiyordu ki. Tanrım, lütfen ona huzur ver.

Orada oturup merak ederken, hatırlarken, acı çekerken, yas tutarken zaman akıp gitti. Tutmaya çalıştığı tüm gözyaşlarını, hissetmekten çok korktuğu tüm acıyı bıraktı. Her şey bir sel gibi, onu sarsan ve tüketen bir fırtına gibi döküldü. Prejean'ın bir kez onu kontrol ettiğini biliyordu, ama onu yalnız bıraktı, onun acısını tek başına atlatması gerektiğini anlayacak kadar akıllıydı. Yalnız, tıpkı kız kardeşinin öldüğü gibi.

Gözyaşları kurduğunda bunu düşündü. Savannah'ın öldüğü gibi, Annie'nin öldüğü gibi, katillerinin onunla oyun oynamayı seçtiği gibi.

"Seni yakalamak mı istiyor, Laurel? Yoksa yakalanamayacağını mı göstermek istiyor?"

"Seni yakalayacağım, seni piç kurusu," diye fısıldadı, masanın üzerindeki örtülü cesede sertçe bakarak. "Başka kimseyi bu cehenneme sokamadan seni yakalayacağım."

Bu sorunun "nasıl" kısmı şimdilik aklından çıkmıştı. Burada yetki alanı yoktu. Kenner onun müdahale etmesine izin vermezdi. Ama "nasıl" kısmı şu anda önemli değildi. Önemli olan yemindi. Adaletin hüküm sürmediği Scott County'deki utanç ve başarısızlıktan kaçmak için eve dönmüştü. Buradaki zorluktan kaçmak istemişti. Danjermond'un ince altın kalemiyle mücevher parçalarını karıştırmasını izlemiş, onun yumuşak, sakın sesiyle sorduğu soruları dinlemiş ve tek istediği dönüp kaçmaktı. Ama yapamadı.

Bu sefer adalet kazanacaktı. Kazanmak zorundaydı. Adalet olmazsa, tüm acıların bir anlamı kalmazdı. Anlamsız olurdu. Adalet olmalıydı. Şimdi bile, çok geç olsa bile, Savannah için adalet istiyordu.

"Ne için kefareti ödemek istiyorsun, Laurel?" diye sordu Dr. Pritchard, kalemini dudaklarına dokundurarak.

Sessizliğim için. Korkaklığım için. Geçmiş için.

Adalet tek yoldu.

Geçmişi geride bırakamazdı. Asla unutulmayacaktı. Ama adalet olabilirdi ve bunu elde etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı, eski korkuları ve eski suçlulukları içinde yerleşip birleşip

yeni bir güç haline geldi. Adalet için savaşacak ve kazanacaktı... ya da denerken ölecekti.

Saat yedi buçukta cesedi almaya geldiler. Kenner ve bir yardımcısı. Cenaze arabasını Lafayette'e kadar eşlik edecek ve bir patolog ekibi tarafından yapılacak otopsiye şahit olacaklardı. Partout Parish'in ayrıntılı adli tıp çalışmaları için gerekli ekipmana ne bütçesi ne de ihtiyacı vardı. Laurel koridora çıktı ve orada durdu, kız kardeşinin cesedinin ceset torbasına konmasını izleyemedi. Ama arabaların uzaklaştığını duyana ve Prejean odadan çıkana kadar orada kaldı.

"Yarın ona kıyafet getireceğim," dedi, kalbi göğsünde bir ağırlık gibi. "Ve bir kolye var, babamızın ona verdiği bir şey. Şeriften geri almam gerekecek. O, onsuz hiçbir yere gitmek istemezdi."

"Anlıyorum."

Ama Kenner anlar mıydı? taze biçilmiş çim ve yaklaşan yağmur kokan akşamın içine doğru yürürken merak etti. Kolye delikti.

Nasıl cüzdanına girmişti? Ne zaman? Bunlar, sabahın yarısını şerifle birlikte geçirdiği sorular idi. BMW'nin tavanına yaslanıp Huey Long Bulvarı'ndan geçen seyrek trafiği izlerken, bu soruları defalarca kafasında çevirdi. Ya olay sırasında çantasından ayrılmış olmalıydı ya da kalabalık bir yerde olmalıydı. Biri eve, odasına girmiş olabilirdi, ama bu kadar zeki bir katil için bu çok riskli bir hareket olurdu.

Şu anda adli tabiple randevusu olmasaydı, Laurel bir zamanlar Savannah'dan şüphelendiğini biliyordu ve bu utanç duygusu içini kemiriyordu. Bunun hakkında düşünmek istememişti, ama zihni tüm bilgileri mantıklı sıralar ve sütunlar halinde düzenlemişti ve, Tanrı yardımcısı olsun, teori şekillenmeye başlamıştı. Savannah - dengesiz, kıskanç, kendini bir fahişе olarak görmesinden dolayı nefretle dolu, yüzeyin hemen altında kaynayan şiddetli bir öfke. Savannah - ablası, koruyucusu, dünyada en çok sevdiği kişi.

"Üzgünüm, abla," diye fısıldadı, yeni bir suçluluk dalgasına karşı, acıyan, yanan gözlerini sıkıca kapattı.

Düşün. Düşünmesi gerekiyordu. Savannah gitmişti; şimdi üzülmenin bir faydası yoktu.

Kolye, kalabalık bir odadayken kolayca yerleştirilebilirdi. Yaklaşmak, kolyeyi bırakmak ve uzaklaşmak kadar basit bir işti. Cep hırsızlığından daha kolaydı.

Kalabalık. Annie'nin cenazesi. Katilin kurbanının cenazesine gelmiş olabileceği düşüncesi, düşünmek için neredeyse çok ürkütücüydü. O odada, o odada duran yüzlerce insan gibi durmuş, T-Grace, Ovide ve ailelerine verdiği acıyı görmüş ve ne hissetmişti? Zafer mi? Eğlence mi? Bunu düşünmek midelerini bulandırıyordu.

Kasabanın yarısı Delahoussayes ailesine saygılarını sunmak için Serenity odasına akın etmişti. Annie, yanından geçen veya ona çarpan kişilere pek dikkat etmeden kalabalığın arasından geçmişti. Bu kişi gerçekten de herhangi biri olabilirdi.

Parlak siyah, yetmişli yılların sonlarında üretilmiş bir Monte Carlo, Prejean'ın garajına girdi ve BMW'nin arkasına park etti. Sürücü tarafındaki renkli cam aşağı kayarak Leonce'yi ve kırmızı deri iç mekanı ortaya çıkardı. Kaset çalarda Beausoleil çalıyordu, Michael Doucet'in çılgın kemani açıkça duyuluyordu. Leonce sesi kısarak sızlanmaya başladı, sonra pencereden dışarı eğildi.

"Hey, chère, Savannah'ı duydum," dedi, panama şapkasının siperliğinin altından kaşlarını çatarak. "Gerçekten çok üzöldüm."

"Teşekkürler, Leonce."

"O biraz çılgındı, ama ben onu hep sevmişimdir." Omuz silkti. Deri kaplı direksiyon simidinde parmakları, müzikle uyumlu bir ritimle boş boş vuruyordu. "O sadece iyi vakit geçirmeyi severdi."

Laurel uygun bir yorum bulamadı. Savannah, tek bir cümleyle tanımlanamayacak kadar karmaşık biriydi.

"Bak," dedi. "Neden benimle Frenchie's'e gelmiyorsun, chère? Bar hala kapalı, ama birkaçımız Savannah'ın anısına bir araya gelip konuşup birkaç kadeh içeceğiz. Belki kendini daha iyi hissedersin. Benimle gelebilirsin."

Elinde anahtarları olan, mükemmel durumda bir arabanın yanında duruyordu. Neden onunla gitmek istesin ki?

Aklı bir savcı gibi çalışıyordu. Kendini bunun için azarlamaya başladı, ama hemen durdu. Dikkatli ve şüpheli olmak için her türlü nedeni vardı. Altı kadın ölmüştü. Katil onu hedef almıştı. Leonce hem Annie'yi hem de Savannah'ı tanıyordu...

Ona baktı, yüzünü kesen yara izine, koyu renk kaşlarının eğimine ve düzgünce kesilmiş sakalına baktı, sessizlik gerginleşmeden önce bir şeyler söylemek için çabaladı.

"Oh, sanmıyorum, Leonce..."

"Hadi," diye ikna etti ve elini sallayarak onu kendine yaklaştırdı. "Arkadaşlarla kederini paylaşmak iyidir."

"Niyetin için teşekkürler, ama gerçekten havamda değilim. Çok uzun ve çok zor bir gün oldu." Bu doğrudu. Hiç bu kadar yorgun hissettiğini hatırlamıyordu.

Leonce kaşlarını çatı ve Monte Carlo'nun motorunu çalıştırdı. "Sen bilirsin."

"Caroline teyzemin yanına gitmeliyim. Yine de teşekkürler."

Başka bir şey söylemeden arabaya bindi, camı kapattı ve Prejean'ın dairesel garajından çıktı. Monte Carlo caddeye çıktı ve etkileyici bir beygir gücü gösterisiyle ve Laurel'ın küçük bir öfke gösterisi olarak algıladığı bir hareketle uzaklaştı.

Zihnindeki çarklar yeniden dönmeye başladı. Leonce. Jack'in arkadaşı. Ovide ve T-Grace ona oğulları gibi davranırlardı. Onlar yokken barın işlerini yürütür, bira, shotlar, bar bilgeliği ve süt dağıtırdı. Annie'yi buldukları gece, mide problemlerini tahmin etmiş ve ona bir bardak süt vermişti. Cinai bir kadın düşmanı gibi davranmıyordu.

Evet, Annie ve Savannah'ı tanıyordu, ama onları öldürdüğünden şüphelenmek için bir nedeni var mıydı? Yoksa onu kötü bir ışıpta görmesine neden olan sadece görünüşü müydü? Yüzünü kesen yara izi onu hem büyülemiş hem de tiksindirmişti, ama bu suçluluğunun kanıtı değildi. Ve görünüşün aldatıcı olabileceğini çok iyi biliyordu.

Yorgunluktan düzgün düşünemiyordu; bunalmış beyni sürekli hata yapıyordu. Arabanın anahtarını sallayarak, derin bir nefes aldı ve on şey yerine sadece bir şeyi düşünmeye çalıştı: Belle Rivière. Bir saat içinde yatakta olacaktı. Çok, çok şanslıysa, rüya görmeyecekti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Laurel, Caroline'ın garajında duran Jaguar'ı görünce neredeyse ağlayacaktı. Danjermond. Bu akşam için en son ihtiyacı olan şeydi.

Hayır, Vivian'ın beyaz Mercedes'i sarhoş gibi kaldırıma doğru arkasına park edince fikrini değiştirdi. Bu, ihtiyacı olan son şeydi.

Ross arabadan fırladı, kapıyı açık bırakarak, Laurel BMW'den inerken ona doğru koştu. Onu tanıdığı yirmi yıl içinde ilk kez bu kadar dağınık görmüştü. Çelik grisi pompadur saçları, defalarca parmaklarıyla taramaktan dağılmıştı. Genelde yumuşak ve kendini beğenmiş bir ifadeye sahip olan yüzü gergin ve stresle incelmıştı, gözleri daha geniş ve karanlık, çaresiz görünüyordu.

"Laurel, Tanrı aşkına, Vivian'la konuşmalısın," dedi, kolunu tutarak.

Laurel kendini kurtardı ve bir adım geri attı. "Anneme söyleyecek başka bir şeyim yok ve sana da kesinlikle söyleyecek bir şeyim yok."

"Tanrım," diye mırıldandı, elini ağzına götürerek. Gözlerini ondan ayırıp batı ufkunda kanayan gün batımına doğru baktı. O ışıktaki, akşam sakalı yanaklarını gölgeliyor, gözlerinde hüznü bir bakış vardı, sanki acilen bir şeye ihtiyacı olan bir sarhoş gibi görünüyordu. Aslında, viski kokusu kolonya gibi ona yapışmıştı ve ayakları biraz titriyordu. "Ne yaptığını bilmiyorsun."

"Hayır," dedi kadın, bir adım daha geri çekilerek. "Bu senin yaptığınla ilgili, Ross. Ben sadece gerçeği söyledim. Bunu yirmi yıl önce söylemeliydim."

"Stipple'ı halledebilirim," diye mırıldandı, hala ona bakmadan. "O adam omurgasızdır. Ayrıca, neden kimse sana inansın ki?" Başını çevirip ona sert bir bakış attı, gözlerinde bir an için korkutucu bir nefret parladı. Laurel, Kenner'ın içinde tabanca olan cüzdanını el koymamış olmasını diledi.

"Herkes senin kafanın bir tahtasının eksik olduğunu biliyor," dedi. "Georgia'da olanlara bak. Vivian konusunda emin değilim. Beni odasına almıyor."

"Bu senin için ne fark eder ki?" Laurel, öfkesi sağduyusunu bastırarak alaycı bir şekilde sordu. "Sapık herif, muhtemelen on beş yaşında birini kenara çekmişsindir."

Adam ona kaşlarını çattı, ince, zayıf ağzı büküldü. "Mesele seks değil, seni aptal küçük sürtük. Vivian'la yıllardır yatmadım. Neden yatayım ki? O bir cadının memesi kadar soğuk. Hiç istemedi."

"Peki, onun yerine kızını tecavüz edebilecekken neden umursayasın ki?"

Etli yüzü kıpkırmızı oldu, rengi boynundan daralmış kan çanağı gözlerine doğru bir dalga gibi yayıldı. "Ben kimseyi tecavüz etmedim. Savannah küçük bir sik baştan çıkarıcıydı..."

"O on üç yaşındaydı!" Laurel, sesinin mahalledeki tüm ekranlara yayılmasını umursamadan bağırdı.

Ross sabırsız bir ifadeyle elini salladı. "O geçmişte kaldı..."

"Öyle diyorsun. Savannah öldü. Bundan daha geçmiş zaman olamaz."

"Onu ben öldürmedim!"

"Öldürdün sayılır, seni yılan! Bir an bile olsa bunu sana kolaylaştıracağımı düşünüyorsan..."

"Tanrı aşkına, annenle konuş!" diye bağırdı ve ona doğru sendeledi.

"Neden?" diye sordu Laurel. "Onu ne için istiyorsun? O, senin taciz etmen için senin taciz etmen için!"

"Para yüzünden," diye bağırdı, sarhoş öfkesiyle bunca yıldır sır olarak sakladığı şeyi itiraf etti. Onu evin önündeki yürüyüş yolunda takip etti. "Her zaman para yüzündendi. Jefferson her şeyi vakfa bıraktı, o piç kurusu. Vivian bilmeden tek kuruş bile alamıyorum."

Laurel gülmek istedi. Vivian'ın sonunda ona inanacağından şüpheliydi. Annesi, mantık yürütme ve inkar etme konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahipti. Ama en azından bu arada Ross acı çekiyordu. Ve kime daha anlatmış olabileceğini ve onun sözlerine birazcık bile olsa inanıp inanmadıklarını her düşündüğünde acı çekecekti. Korkaklar binlerce kez ölürlerdi. Onun için Ross Leighton için bu çok fazla değildi.

Ross başını salladı, yüzü tiksinti ile buruştu. "Hepiniz aynısınız. Sonuna kadar fahişeler ve sürtükler. Kız kardeşin de öyleydi, biliyor musun?" dedi alaycı bir şekilde, parmağıyla onu işaret ederek, üst vücudu sağa doğru ağır bir şekilde eğildi. "Ateşli küçük fahişe. Bana yalvarırdı."

Silahı olsaydı, onu öldürürdü. Tereddüt etmeden. Pişmanlık duymadan. "Binlerce ölüm"ü siktir et, kanlı, acı verici bir ölüm ona yeterdi. Ama silahı yoktu. Belle Rivière'nin önündeki kaldırımında durup, öfke ve nefretle titreyebilirdi sadece.

"Seni orospu çocuğu!" diye tükürdü. "O daha çocuktu!"

Ross ona alaycı bir şekilde baktı. "Benimle yatarken öyle değildi."

Laurel ne yapacağını bilemiyordu. Gözlerini oyma fikri beyninde belirmeye başlamışken, ön kapı açıldı ve Danjermond'un sesi gerginliği bozdu.

"Bir sorun mu var, Laurel? Ross?"

"Sorun Ross," dedi Laurel sertçe. Dönüp bölge savcısının yanından geçerek salona girdi.

Caroline, bakır rengi ipek pijamalarıyla, takı ve makyajsız olarak salondan çıktı. Minik ve kırılgan görünüyordu - Laurel'ın teyzesiyle hiç ilişkilendirmemiş olduğu bir kelime.

"Her şey yolunda mı, canım?" diye mırıldandı. "Arabayla geldiğini duydum sanırım."

Laurel derin bir nefes aldı ve elini saçlarına götürdü. "Olabileceğim kadar iyiyim."

"Ross'un sesini mi duydum?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet, ama endişelenme Caroline teyze. O kalmayacak."

Caroline çenesini kaldırırken, her zamanki cesaretinin izleri yanaklarında parladı. "Kesinlikle gelmeyecek. Yirmi yıldır o adamı bu eve almadım. Bu gece de almayacağım."

"Danjermond burada ne arıyor?"

"Seninle konuşmak istediği şey..." Sözünü kesip, küçük elini ağzına götürdü ve "cinayet" kelimesinden daha az tehditkar bir kelime bulmak için beyin fırtınası yaptı. "Durum hakkında. Şerif Kenner olmadan daha rahat olacağını düşündü."

"Mmmm."

Odaklanmak için sıradan bir şeye ihtiyaç duyan Laurel, çantasını bir kenara koydu ve salon masasında bırakılmış postaları karıştırmaya başladı. Böyle bir günde posta alması yanlış geliyordu, ama postane kişisel trajediler yüzünden kapanmıyordu. Atlanta'daki avukatından bir mektup vardı. Ashland Heights Kliniği'nden bir fatura. Annesinin titiz, zarif el yazısıyla yazılmış fildişi renkli bir zarf. Dikkatsizce zarfı yırttı ve içinden bir davetiye çıkardı.

Partout Parish Kadın Seçmenler Birliği, sizi onur
konuğu Bölge Savcısı Stephen Danjermond ile akşam
yemeğine davet ediyor.

23 Mayıs Cumartesi akşamı Wisteria Golf
ve Country Club
Saat 7'den 8'e kadar
kokteyl RSVP

Adam çimlerden içeri girdi, hafifçe şaşkın görünüyordu. "Ross'u hiç böyle bir durumda gördüğümü söyleyemem," dedi, bakışları doğrudan Laurel'a takıldı. "O ve Savannah yakın mıydılar?"

"Bir bakıma," diye homurdandı Laurel, davetiyeyi masaya geri atarak.

"Lawson şerif yardımcısı onu evine bırakacak. Arabayla geçiyor olması büyük şans."

"Benimle konuşmak mı istediniz, Bay Danjermond?" diye sordu, küçük konuşmalara katlanamayacak kadar yorgun. "Kaba olmak istemem, ama işimize bakabilir miyiz? Bu günün bir an önce bitmesini istiyorum."

Bir prens gibi başını eğerek ona izin verdi ve Caroline'ın ofisine önce onun girmesini işaret etti. Kadınsı Fransız masasının arkasında komuta koltuğuna oturdu. Nedense bu onu daha erkeksi gösteriyordu. Masa lambasının kehribar rengi ışığında cinselliği kutsal bir aura gibi etrafında parlıyordu.

Laurel, kitaplıktan kitaplığa dolaşıyordu, ayakta durmak için çok yorgun, oturmak için çok huzursuzdu. Onun bakışlarının kendisini takip ettiğini hissetti, ama dönüp bakmadı.

"Soruların mı vardı?" diye sordu.

"Nasılsın, Laurel?"

Bu soru onu bir anda durdurdu. Ona yan gözle baktı. "Nasıl olmam gerekiyor? Kız kardeşim öldü. Katili benimle kedi fare oyunu oynuyor. Bu benim için iyi bir zaman geçirme şekli değil."

Adam, en iyi koşullarda bile onun hoşuna gitmeyecek kadar yoğun bir şekilde onu inceledi. Her zamanki gibi, ona giyimi ve beslenmesi yetersizmiş gibi hissettirdi ve o, elini uzatıp saçını kontrol etme dürtüsüne direnerek, bunun yerine gözlüklerini burnuna itti. Masasının arkasında oturan adam, gece haber programının yakışıklı, güvenilir sunucusu gibi görünüyordu; dik ve uzun boylu, omuzlarını vurgulamak için kesilmiş ceket, mükemmel simetrik yüz hatlarını ortaya çıkarmak için ayarlanmış ışıklandırma.

"Her şeyi göz önünde bulundurursak, iyi dayanıyor gibisin."

Kısa, alaycı bir kahkaha attı ve yeşil kadife kanatlı koltuğun arkasından diğerine doğru yürüdü, sigara içseydi en azından elleriyle bir şeyler yapmanın rahatlığını yaşayabilirdi. "İnanmaz gibi görünmekten korkma," dedi kuru bir şekilde. "Ben inanmıyorum."

"Bence kendini sandığından daha güçlüsün," diye mırıldandı.

Laurel, bu gücün bir yanılsama olduğunu, baskı ve korku sayesinde ayakta kaldığını düşünüyordu, ama bunu Danjermond'a söylemedi.

"Bunun davayla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Kız kardeşinin katilini yakalamaya yardım edeceksen güç çok önemli." "Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Onun mühür yüzüğünü oynarken onaylayarak mırıldandı. "Kız kardeşinin kolyesinin nasıl ve ne zaman cüzdanına konduğuna dair herhangi bir teorin var mı?"

Kulak memesini metodik bir şekilde çekiştirerek, daha önce aklına gelen olasılıkları hatırladı ve bunları gözden geçirerek Danjermond'a hangisini söyleyeceğine karar verdi. "Sanırım Annie Gerrard'ın cenazesinde olmuş olabilir. Odadaki herhangi biri olabilir."

Leonce'un adı aklına geldi, ama onun adını söylemeye hazır değildi. Kanıt yoktu. Kanıt olmadan mahkumiyet kararı alamazdı. Danjermond sezgilerden hoşlanmazdı.

"O günün erken saatlerinde ne oldu?" dedi, ayağa kalkarak. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu, masanın etrafından dolaştı ve kiraz ağacından yapılmış hizmetçi masasının karşısında ona karşı durdu. "O gün kimi gördün?"

"Caroline, Mama Pearl, sen, Kenner, Conroy Cooper. Jimmy Lee Baldwin... Kenner onunla konuştu mu?"

"Evet, ve sapıkça seks yapmadığını reddediyor."

Kadın burnunu çekti. "Ne yapmasını bekliyordun, sana fotoğraflarını mı gösterecekti?"

"Suçlamaları reddetti."

"Yalan söylüyor," dedi düz bir sesle.

Danjermond'un geniş omuzları neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe kalktı. "Belki de Savannah yalan söylüyordu."

"Hayır," Laurel inatla ısrar etti.

"Bundan o kadar emin misin?"

"Bileklerindeki izleri gördüm." Gözlerini ondan ayırdı ve masanın cilalı yüzeyine odaklanmaya çalıştı.

hafıza. "Revver'ın kırbaçla dövme oyunlarını sevdiğini söyledi." "O gün, o akşam başka kimseyi gördün mü?" Bir süre sessiz kaldı ve sonra radar gibi ona bakarak kesin bir şekilde sordu. "Mesela Jack Boudreaux?"

Laurel kendini sakın tuttu, eski becerilerini devreye soktu, kartlarını göğsüne yakın oynadı. "Neden?"

Dudaklarını büzdü ve bir an için kelime seçimlerini düşündü, neredeyse konuşmalarındaki oyunun ipucunu zevkle tadını çıkarıyor gibiydi. "O... Annie Gerrard'ı çok iyi tanıyordu," dedi dikkatlice. "Kız kardeşini ne kadar iyi tanıdığını kim bilir? O karanlık bir zihne ve şiddet dolu bir geçmişe sahip bir adam."

"Jack katil değildir," dedi Laurel kesin bir şekilde.

Koyu renkli kaşlarından biri yukarı doğru kalktı. "Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin, Laurel? Onu ne zamandır tanıyorsun? Bir haftadır mı?" Mantığı buz gibi soğuktu. Cevap vermediğinde, bakışları daraldı, sesi yumuşadı. "Yoksa onu çok iyi tanıdığını mı düşünüyorsun? Belki de çok yakından?"

Laurel ondan uzaklaştı, vücudunun sıcaklığından ve peridot rengi gözlerinin soğukluğundan uzaklaştı. "Bu seni ilgilendirmez."

O geri çekildi, o peşinden gitti - fiziksel, sözlü, psikolojik olarak. "Kız kardeşin, elinde onun kitaplarından birinin bir sayfasıyla bulundu."

"Oyuna getirilmiş," dedi, aralarına bir kanepe koyarak. "Sadece bir aptal kendini bu şekilde suçlu duruma düşürür."

Danjermond onun varsayımını görmezden geldi ve devam etti. "Onun bir karısı vardı, biliyorsun..."

Laurel, elini keskin bir hareketle sallayarak tartışmayı bitirmeye çalıştı. "Yeter," diye bağırdı, onu itip kapıya doğru yürüdü. Ona öfkesini gösterdi, ama incinmişliğini göstermedi. Jack'in trajedisini bildiğini düşünmek istemiyordu. Bu bir şekilde bir ihlaldi. Sınırları aşıyordu. Kurnaz ve kirli oynuyordu. Mahkeme salonunda onunla karşı karşıya gelirse bunu unutmayacaktı. "Bugünlük yeterince dayandım. Bu konuşma bitti. Çıkış yolunu biliyorsun."

Odayı terk etmeye başladı, ama kapıya yaklaşırken adamın sesi onu bir kukla ustasının ipleri gibi çekti. "Kenner onunla konuşmak istiyor, ama bugün ortalarda görünmüyor," dedi adam yumuşak bir sesle. "Neden acaba?"

Jack'in yokluğunun yüzlerce nedeni olabilirdi, diye düşündü Laurel, bir eliyle kapı çerçevesini tutarak.

Bu sabah kesinlikle oradaydı, onun kalbini kırmaya yetecek kadar uzun süre.

"Herkes görüldüğü gibi değildir, Laurel," diye mırıldandı Danjermond. "Bunu bilmelisin. Bunu düşünmelisin."

"Biliyorum," dedi, Danjermond'un bakışları sırtına dikilmişken, önüne bakarak. "Bugün tek kız kardeşimi kaybettiğimi de biliyorum. Yalnız başıma yas tutmak istiyorum, teşekkürler."

Ondan uzaklaşıp koridora doğru yürüdü, ama onun gözlerinin onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettiğini hissediyordu.

Uyku aralıklı ve kesintiliydi. Rüyaları karanlık ve acımasızdı. Savannah'ın, Jack'in, Jimmy Lee Baldwin'in ve Leonce Comeau'nun yüzleri zihninde dolaşıyordu. Danjermond'un sesi ve mücevherlerin görüntüleri. Ross ve annesi ile çocukluk kabusları hakkındaki düşüncelerin getirdiği mide bulandırıcı korku.

Saat bir buçukta Laurel pes etti ve başucundaki lambayı yaktı, Savannah'ın onu kontrol etmek için odasına geldiği ve geceliğinin kötü zevkini alay ettiği geceyi hatırladı. Kalkıp bol tişörtünü başka bir bol tişörtle değiştirdi ve not defteri ve kalemle yatağa geri döndü. Sistemantik bir şekilde listeler ve notlar almaya başladı, şüphelileri ve olasılıkları değerlendirdi.

Bedenen ve ruhen yorgundu, ama zihnini çalışmaya zorladı. Yaralanma nedeniyle oyundan uzak kalan bir atlet gibi, her hareketin bir çaba olduğunu hissediyordu, ama becerileri hâlâ oradaydı. Duygularına tutunabilir, hislerini kontrol edebilir, net düşünebilirse, düşünceler daha kolay akacak ve cevaplar gelecekti.

Baldwin. Adı, sayfanın üst kısmında büyük harflerle yazılmıştı. O bir yalancı ve dolandırıcıydı. Öfkeli biriydi. Bir kadına sert davrandığını hayal etmek zor değildi. Savannah'ı tanıyordu, ama Annie ne olmuştu? Neden onunla bir ilgisi olsun ki? Ailesinin adına ona gitmiş olabilirdi. Hatta seksle onu itibarsızlaştırmayı düşünmüş olabilirdi.

Diğer kadınlar ne olacak? Mücevherler ne olacak? Baldwin, Savannah'ın bilmediği bir şekilde kolyesini çantasına koymuş olabilir mi? Çantası yanındayken ona yaklaşmasına asla izin vermezdi, ama Laurel, Annie'nin cenaze töreninin olduğu gece eve gelip avluya çıktığında izlendiğini hissettiğini çok net hatırlıyordu.

Cüzdan bütün gece bankta durmuştu. Herhangi biri bahçeye gizlice girebilirdi...
... Jack gibi.

Hayır. Bunu düşünmek bile istemiyordu. Jack katil değildi.

Bunu bir gerçek olduğu için mi düşünüyordu, yoksa onu sevdiği için mi? Seviyordu. Geçmiş zaman.

Bu düşünce başka bir anıyı tetikledi. Conroy Cooper'ın valizlerini topladığı anı. "... Savannah'ı elimden geldiğince sevdim..." Sevdı. Geçmiş zaman. Kelimeleri karaladı ve kalemi kaldırıp düşünceli bir şekilde ucunu ısırdı. Cooper'ı, sıcak mavi gözleri ve sıcak melas sesiyle bir katil olarak hayal etmek zordu.

"Herkes görüldüğü gibi değildir, Laurel..."

Cooper'ın adının yanına bir soru işareti çizdi ve devam etti.

Leonce onu rahatsız ediyordu, ama bunu kasten yapmıyordu. Onu şüpheyile bakmaktan dolayı kendini biraz suçlu hissediyordu. Delahoussayes ailesine elinden geldiğince yardım etmişti. Ona arkadaşça davranmak için elinden geleni yapmıştı. Onu sorgulamak için gerçek bir nedeni var mıydı?

Annie ve Savannah'ı tanıyordu. Diğerleri? Diğer şehirlerdeki gruplarla şarkı söylemek için seyahat ediyordu. Bu ona fırsat veriyordu, ama onu kendisi sorgulamadan, programının ne zaman ve nerede olduğunu bilmesinin bir yolu yoktu. Flört etmeyi severdi, ama yara izi kadınları ondan uzaklaştırıyordu. Sürekli reddedilmenin bir erkeğin içinde ne tür bir kin yaratacağı düşünülmeliydi? Kadınlardan nefret etmesine yetecek kadar mı? Öldürmesine yetecek kadar mı?

Kin düşüncesi Ross'u akla getirdi ve onun adını da listeye ekledi, ama bunun gerçeklerden çok duygularla ilgili olduğunu biliyordu. Yine de, yirmi yıldır kimse şüphelenmeden nasıl paçayı kurtardığına bakın.

Laurel listeyi incelerken hayal kırıklığıyla saçlarına üfledi. Altı kadın ölmüştü. Tüm cinayetleri birbirine bağlayan bir şey olmalıydı.

O zaman neden kimse onu yakalamamıştı?

Fransız kapıdan karanlık geceye bakarken tüyleri diken diken oldu.

Gözler, bataklık boyunca gecenin karanlığında parıldıyordu. Gecenin yaratıkları avlarını takip ediyor ve dolaşıyordu. Gölgede avcı bekliyor, izliyor, zaferin tadını çıkarıyordu. Yukarıda, bir düşman lambanın ışığında oturmuş düşüncelere dalmıştı. Bir cevap gelebilir, ama kimse gerçeğe inanmayacaktı. Çok zeki,

çok kurnaz, hataya yer bırakmayacak kadar keskin içgüdüler. Hatalar zayıflar, çaresizler ve kurbanlar tarafından yapılır. Avcının zihni berrak ve keskindir. Keder bulutları yoktur. Vicdanın dikkatini dağıtan şeyler yoktur. Sadece nihai zafer düşünceleri ve kanın tadı vardır.

Jack masasından kalkıp L'Amour'un koridorlarında ve odalarında dolaşmaya başladı, düşünmemeye, hissetmemeye çalışıyordu. Kendini balkonda bulduğunda, Laurel'in odasındaki ışığa bakarken hiç şaşırmadı. Yine uyumuyordu.

Onu suçlayamazdı. Birini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu. Otomatik olarak sorulan soruları ve suçlamaları biliyordu. Bunu engellemek için bir şey yapabilir miydim? Bunun olmasına nasıl izin verdim? Evie'nin ölümüne ilişkin bu soruları hâlâ kendine soruyordu. Laurel de Savannah'a ilişkin bu soruları soracaktı. Bu yükü küçük omuzlarına yükleyecekti. Onu kibirle suçlamıştı, ama mesele bu değildi. Sorumluluk. Kimsenin kontrolü dışında gibi görünen bir dünyada, Laurel sorumluluk almayı seçmişti - sadece kendisi için değil, çevresindeki herkes için.

O ise kimseye karşı sorumluluk almak istemiyordu. Ama onun sevgisini istiyordu.

Tamamen bencil, Jack.

O aşk için yaratılmamıştı. Hiçbir zaman olmamıştı. Aşkın verdiği rahatlık ve sıcaklık başka erkekler içindi, daha iyi erkekler için.

Bunu düşünürken, Laurel'in acı ve gururla titreyen sesini duydu. "... Bütün bunları aşip daha iyi bir şey olabilecek gücümüz yoksa, lanet olsun bize."

O da bir zamanlar öyle düşünmüştü. Yanılmıştı. Bir daha yanılma riskini göze alamazdı. Acı, çok fazla kırılmış bir kalp için çok fazla, çok acımasızdı.

Uzun bir süre balkonda durup uzaktan gelen gök gürültüsünü dinledi ve karşıdaki ışığı izledi. Hava yağmur kokusuyla ağırlaşmıştı ve karanlık ve huzursuz bir şey hissediliyordu, sanki gecenin karanlığında gözler gibi. Bir an için izlendiğini sandı, ama huzursuzluk onun içindeydi. Asla sahip olamayacağı bir şeye duyduğu ihtiyaç, değiştiremediği şeyler için duyduğu pişmanlık. Yavaşça döndü ve şişesine ve işine geri döndü, kendini ikisine de kaptırma düşüncesiyle.

Ve bataklığın karanlık gölgelerinde, bir avcının gözleri parlıyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Laurel bir anda uyanmış ve başı ağrıyordu. Rüyanın kalıntısı olan tedirginlik hâlâ üzerindeyken, nefes nefese kalmıştı. Gözler. Karanlıkta ona bakan gözler hissetmişti. Ama yüzü göremedi, sadece bir şekilde tanıdık geldiğini biliyordu.

Sadece bir rüyaydı, ama yavaşça oturup kendini ve etrafındaki odayı incelerken tedirginlik devam ediyordu. Yağmur yağmıştı. Fransız kapıların camları rüzgârla savrulan damlalarla kaplıydı. Hava sistemi geçmişti, ama şafak vakti olması gereken yerde gökyüzü hâlâ griydi.

Elini yüzüne sürdü, baş ağrısı gözbebeklerinin arkasına vurunca biraz inledi. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Bir saat, belki iki. Yatak örtülerinin durumu, ne kadar kötü uyuduğunun kanıtıydı. Çarşaf yatağın ayak ucundan kopmuştu, örtü buruşmuştu. Yazdığı notlar dağınıktı.

Ağzındaki acı rüyaların tadına yüzünü buruşturarak, kendini zorlayarak kalkıp kağıtları ve kalemi topladı. Yerdeki izleri takip ederek tek tek topladı. Yorganın kıvrımlarından gözlüklerini çıkardı, taktı ve parmaklarıyla ön saçlarını geriye taradı. Beyninin dişlileri gıcırdayarak, sürtünerek, kayarak ve takılarak zorlukla harekete geçti.

Baldwin, Cooper, Leonce, Ross. Sayfalar isimler ve soru işaretleriyle doluydu. Notlar, sezgiler, hisler. Sezgiler ve hisler mahkemede kabul edilemezdi. Bunu çoğu insandan daha iyi biliyordu.

Fransız kapılarına doğru yürüdü, sayfaları karıştırdı, zihnindeki dağınık düşünceleri yeniden gözden geçirirken kaşlarını çatı. Jack değil. Cesur ifade gözüne çarptı ve kalbi haince bir şekilde çarptı. Kanıt parçaları zihninde su yüzüne çıkmaya çalıştı: onun ikiliyeti, istediği zaman ortaya çıkıp kaybolabilme yeteneği, geçmişi, mesleği. Ve hepsini geri püskürttü.

Pencere camlarından L'Amour'u biraz görebiliyordu - gizemli, eski püskü, bayou kıyısında tek başına duruyordu - ve bir saniye için onun ne yaptığını, ona söylediklerinden pişman olup olmadığını, onun gibi tanıdık kolların onu sarmalamasını arzulayıp arzulamadığını merak etti.

"Onu ne zamandır tanıyorsun? Bir hafta mı?"

Tanrım, sadece bir hafta mı? Çok daha uzunmuş gibi geliyordu. Geçen haftanın dakikaları ve saatleri bir şekilde uzamış, büyümüş ve deneyimler, ihtiyaçlar ve korkularla yoğun bir şekilde dolmuştu. Sonsuza kadar sürmüş gibi geliyordu ve aynı zamanda asla yeterli olamazdı.

Verimli bir düşünce değildi. O onu istemiyordu, bir ilişki kurma şansını istemiyordu. Yalnızlığını ve kendine verdiği acıyı istiyordu. Parti hayvanı rolünü oynamak, sonra da boş hapishanesine dönmek istiyordu. Ve mantıklı düşündüğünde, onu kendi haline bırakmasının en iyisi olduğunu biliyordu. Eski ve yeni yaralarını iyileştirmek için zamana ihtiyacı vardı. Dünyasını yeniden rayına oturtmalı ve içinde kendi yerini bulmalıydı. İhtiyacı olan şey yeni bir başlangıçtı, geçmiş peşini bırakmayan bir erkek değil.

Sisli kafasını temizlemek için yağmurla yıkanmış taze sabah havasını içmek isteyen Laurel, notları masanın üzerine bıraktı, kilidi açtı ve kapıları açtı, hayatında yüzlerce kez yaptığı gibi.

Bir çığlık boğazından çıktı ve bilinçli zihni gördüğünü algılayamadan odanın diğer ucuna fırladı. Kontrolden çıkan kalbini elleriyle tutarak, gözlerini odaklamaya, beynini kendisine gönderilen bilgiyi kabul etmeye zorladı.

Dış kapının koluna sarılmış, cansız bir pamuk ağızlı yılanın cesedi vardı.

"Lanet olsun, ona göz kulak olacağını sanıyordum, Şerif Yardımcısı Pruitt!" diye bağırdı Kenner.

Zayıf, solgun yüzlü genç adam, Laurel'in odasının dışındaki balkonda durmuş, atlamanın avantajlarını düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Evet efendim, izliyordum," dedi, boğazındaki düğümü yutmaya çalışarak ama başaramadı. Gözleri yılanın cesedine kayarken gırtlak hareket etti. Tanrım, yılanlardan nefret ediyordu. Herkes yılanlardan nefret ettiğini biliyordu. Kenner'ın onu bu yılanı kolundan çözüp kanıt olarak torbaya koymasını isteyeceğine bahse girerdi. Yılan dört fit uzunluğunda görünüyordu. "Sabah dörtte geldim efendim ve yemin ederim hiçbir şey görmedim. Bu evi şahin gibi gözetledim."

Kenner kapıya doğru havalı bir şekilde yürüdü, eğildi ve parmağını yılanın başının altına soktu. Yılan başını kaldırdı, boğazının altındaki krem rengi lekeleri ortaya çıkardı ve tekrar başını indirdi,

aşaba düştü. Şerif Yardımcısı Pruitt biraz daha solgunlaştı. Kenner kaşlarını çattı. Lanet olası titiz çocuk.

"Saat dörtte geldin. Myers gitti. İkiniz arabaların yanında ne kadar süre sohbet ettiniz?"

Solukluğuna rağmen, yardımcının yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı. "Sadece bir süre, efendim. Bir şey olmadı. Olsaydı duyardık."

Kenner, hırlayarak astının yanına yaklaştı ve çocuğun göğüs kemiğine işaret parmağıyla sertçe vurdu. "Kesinlikle bir şeyler oluyordu ve sen duymamış olamazsın," diye homurdandı.

Pruitt, yüzünü buruşturma isteğine karşı çenesini sıktı. "Evet efendim," diye mırıldandı, mutsuz bir şekilde.

"O yılanı delil olarak paketle ve başka hiçbir şeye dokunma. Parmak izini bile lekeleyecek olursan, o pamuk ağızlıyı boğazına tıkarım. Anladın mı, Şerif Yardımcısı Pruitt?"

"Emredersiniz." Çok iyi anladı. Gördüğü görüntü onu kusmak üzereydi. Kenner geri çekildi ve Laurel'a döndü.

Laurel, uyuduğu kot pantolon ve tişörtüyle yatakta oturuyordu. Caroline, beyaz ipek bornozuna sarınmış, yavrusu tehdit edilmiş bir kaplanın vahşi bakışıyla onun yanında duruyordu. Kırmızı şönil giysili Mama Pearl, devasa vücudunu, altında neredeyse kaybolan bir makyaj taburesine oturtmuştu.

"Hiçbir şey duymadınız, hiçbir şey görmediniz mi?" diye sordu Kenner.

Laurel ayağa kalkarak cevap verdi. "Dördüncü kez söylüyorum, hayır."

Hiçbir şey görmemişti, hiçbir şey duymamıştı. Üzerinde gözler olduğunu hissederek uyanmıştı. Tüyleri diken diken olmuştu.

Caroline kollarını kavuşturdu ve yatağın yanında volta atmaya başladı, dudakları onaylamayan bir ifadeyle ince bir çizgiye dönüşmüştü. Kenner'a karanlık, keskin bir bakış attı. "Bu kabul edilemez, Şerif. Yeğenim bir psikopat tarafından işkence görüyor ve sizin ofisiniz onu kilitli bir evde güvende tutmayı bile başaramıyor mu?"

"Ev gözetim altındaydı, Bayan Chandler."

"Görünüşe göre, şerif yardımcılarınızın gözetimi altında olduğundan daha çok katilin gözetimi altındaymış."

Kenner, uzun, lastiksi ölü yılanın bedeniyle uğraşırken neredeyse yeşile dönmüş olan Pruitt'e bir bakış attı, sonra bakışları daha ötesine kayd. Balkonun ötesine, avlunun ötesine, Jack Boudreaux'nun ele geçirdiği eve. Ölü bir fahişenin evine. Vardiya değişiminin olmasını beklemek, bahçeye sızmak ve merdivenleri tırmanmak basit bir iş olurdu.

vardiya değişimini beklemek, bahçeye gizlice girmek ve merdivenleri tırmanmak. Kapı koluna ölü bir pamuk ağızlı yılan sarmak - tıpkı Blood Will Tell'de katilin yaptığı gibi.

Dün gece Jack Boudreaux'nun tüm eserlerini incelemişti. Adamın hayal gücünde çürüyen şeyleri gördükten sonra, şerif onu bir katil olarak hayal etmekte hiç zorlanmamıştı.

"Bir daha olmayacak, hanımefendi," diye homurdandı. Caroline'ı gönderip, NFL için yaratılmış ama hız konusunda şanssız olan genç yardımcısı Wilson'a döndü. "Boudreaux evde mi bak. Onunla şehir merkezinde biraz konuşmak istiyorum."

"Neden?"

Laurel'in sorusu şerifin keskin bakışlarına neden oldu. "Neden olmasın?"

Çünkü onu tanıyorum. Çünkü onunla yattım. Cevaplar Kenner'ı caydırmayacaktı.

O, linebacker'ı peşindeyken odadan çıktı ve mutsuz Pruitt'i yılanla ve kendi midesinin içeriğiyle boğuşmaya bıraktı.

Mama Pearl küçük makyaj sandalyesinden kalkarak Laurel'ın koluna dokundu. "Mutfağıma gel, chère. Sana ay ve ballı bisküvi hazırlayayım."

"Üzgünüm, Mama Pearl," dedi ve gardıroba doğru yürüyerek kıyafet aramaya başladı. "Mahkemeye gitmem gerekiyor."

Caroline'ın kaşları koyu renkli gözlerinin üzerine çöktü. "Laurel, bunu ciddi olarak söyleyemezsin! Hiç dinlenemedin ve arka arkaya korkunç şoklar yaşadın! Burada kal," diye ısrar etti, kolunu yeğenin omuzlarına dolayarak onun bluzuna uzanmasını engelledi. Laurel'ı sıkıca kucakladı, duygular aniden boğazını tıkadı. "Burada benimle kal, tatlım," diye fısıldadı. "Lütfen. Bu işe karışmanı istemiyorum. Seni de kaybetmek istemiyorum."

Laurel teyzesinden kapıya baktı. Kapıda yılan tek bir ilmek halinde asılı duruyordu ve Şerif Yardımcısı Pruitt balkondan eğilmiş, akasma asmasına kendini rezil ediyordu. "Zaten bu işin içindeyim, Caroline teyze," dedi yumuşak bir sesle. "Ve tek bir çıkış yolu var."

Jack, başındaki zonklama ve evin ön kapısındaki gürültüyle uyandı. Keşke ikisini de görmezden gelebilseydi. Başındaki zonklama, bol miktarda Wild Turkey viskisinin veda anıydı.

Kapıyı çalan, Wilson adında, şefkat ve mizah duygusu olmayan, onu şerif Kenner ile "biraz konuşmak" için merkeze götüren iri yarı bir şerif yardımcısıydı.

Şimdi, Engizisyon döneminden kalma antika bir sandalyeye oturmuş, çiziklerle dolu masanın diğer ucunda Kenner'ın çirkin suratına bakıyordu.

"Avukat ister misin?"

"Avukata ihtiyacım var mı?" Jack kaşlarını kaldırarak cevap verdi. "Bir suçla mı itham ediliyorum?"

"Hayır. Seni suçlamalı mıyım?"

Duruma bağlı, diye düşündü. Tanrı biliyordu ki, pek çok suç işlemişti. Chambray gömleğinin göğüs cebinden bir sigara çıkardı ve dudağına taktı. "Bu soruyla pek çok aptal yakaladın mı?"

"Birkaç tane."

Bir kibrit çaktı ve sigarayı bırakmış eski bir sigara içicinin bilebileceği türden bir açgözlülükle ciğerlerine derin bir nefes çekti.

"Pontchartrain Gölü'nün dibinde yatan iki bin avukata ne denir?" Kenner sadece oturup ona dik dik bakmasına rağmen, cevap vermesi için uygun bir ara verdi. Jack ona alaycı bir gülümseme attı ve burnundan iki duman tüpü üfledi. "İyi bir başlangıç."

Kenner gözünü bile kırpmadı. "Bu sabah saat dört civarında neredeydin?"

"Yatağımda, derin uykudaydım." "İlginç bir kelime seçimi."

Jack geniş bir omuz silkmeye karşılık verdi. "C'est vrai. Kelimeler benim hayatım."

"Evet," dedi Kenner burnunu çekerek. "En çok satan kitaplarından bazılarını okudum Jack. Blood Will Tell. Evil Illusions. Hasta bir zihnin var."

"Sadece işimi yapıyorum," dedi Jack, ağzı laf yapmadan. Başparmağı ve işaret parmağıyla kulak memesindeki yakut küpeyi ovuşturdu ve Kenner'a alaycı bir bakış attı. "Onu okumak için altı dolar ödeyen sensin."

"Onları kütüphaneden aldım."

"Ah." Jack yüzünü buruşturdu. "Senden telif ücreti almıyorum."

Kenner yine onu görmezden geldi ve kendi gündemine sadık kaldı. "Kendi eserinden fikir çalmak oldukça pervasızca."

Korku, Jack'in karnına bir tekme gibi çarptı. Mon Dieu, yine mi, yine ölü bir kız mı? Daha dik oturdu ve sigarasını masadaki teneke küllükte bıraktı.

"Neden bahsediyorsun?"

Kenner dirseklerini masaya dayadı ve öne eğildi, çenesini sıkıp gözlerini kısarak. "Şerif yardımcıları vardiya değişimi yaparken Belle Rivière'ye gidip Laurel Chandler'ın yatak odasının kapı koluna ölü bir pamuk ağızlı yılan sardığından bahsediyorum."

Jack'in içinde öfke ve korkunun güçlü bir karışımı dönüyordu ve ayağa fırlayarak sandalyeyi linolyum zeminde gıcırdatarak geriye attı. Bir katil onunla oyun oynuyordu. Görünüşe göre oyun henüz bitmemişti. Ve bu duyguların hemen ardından, gerçekten sapkın bir zihnin onun hayal gücünden ödünç aldığı suçluluk duygusu geldi.

Omuzlarını dikleştirip ellerini kot pantolonunun beline sıkıştırarak, sorgu odasının kasvetli odasında dolaşmaya başladı ve tüm bunları savuşturmak için elinden geleni yaptı. Kendine, asıl ihtiyacı olan şeyin bir süreliğine bu kasabadan uzaklaşmak olduğunu söyledi. Katil parmaklıklar ardına girene kadar. Laurel eşyalarını toplayıp hayatına devam edene kadar.

İki yönlü cam olması gereken şeyin önünde dolaşmayı bıraktı ve diğer tarafta kim olabileceğini merak ederek kendi yansımasına sertçe baktı.

Kenner onu sert, soğuk gözlerle izledi, her ifade ve hareketin nüansını okumaya çalıştı. "Yatağında, nerede olduğunu doğrulayabilecek biri yoktu, değil mi?"

Jack ona dönerek, kaşlarını çatarak baktı. "Laurel'ı incitecek hiçbir şey yapmam."

"Yalancı" kelimesi kafasında bir gong gibi çınladı, ama onu görmezden geldi. Onu incitmek için değil, kendi iyiliği için hayatından çıkarmıştı. Ve lanet olsun, onu şimdiden özlemişti. Onun o yılanı bulması düşüncesi, özellikle de yaşadığı onca şeyden sonra, onu korumak için yanına gitmek istemesi. Ama bunu yapamazdı. Yapmayacaktı. O kimsenin beyaz şövalyesi değildi.

Bir şey kapıya çarptı ve düşüncelerini böldü, ardından oldukça net bir şekilde duyulabilecek kadar yüksek bir tartışma sesi geldi.

"Şerif Kenner'ın ne dediği umurumda değil. Bay Boudreaux'nun avukat tutma hakkı var."

"Ama hanımefendi..."

"Bana 'Ama hanımefendi' demeyin, memur bey. Polis karakollarını ve yasaları iyi bilirim. Şimdi o kapıyı açın."

Kapı aralandı ve iri yarı Wilson, ezik ve utangaç bir ifadeyle kafasını içeri soktu. "Affedersiniz, Şerif Kenner?"

Kenner koltuğundan kalkmış, öfkeyle doluydu. Kapıya gitti, kendi kendine homurdanarak kapı kolunu tuttu ve Wilson'ın kafasına kapıyı çarpma isteğine zar zor direndi.

"Sorun nedir, Şerif Yardımcısı?" Dişlerinin arasında toz gibi fısıldadı. "Beş dakika boyunca lanet olası bir kadını başımdan uzak tutamıyor musun?"

Laurel'in sesi kapının aralığından bıçak gibi keskin bir şekilde duyuldu. "İnsanların haklarını reddetmek ciddi bir iştir, Şerif. O kapıyı açmanızı öneririm, yoksa saçlarınızı, geriye kalanlarını, gerçekten yolacağım."

Jack gülümsemesini saklamak için elini ağzına götürdü. Kadın ateşli biriydi, buna şüphe yoktu. Onun durumundaki çoğu kadın evde saklanıyor olurdu. Onun söylediklerinden ve davranışlarından sonra kesinlikle onun yardımına gelmezlerdi, diye düşündü ve gülümsemesi aniden kayboldu.

"Avukata ihtiyacım yok, melek," dedi Kenner geri çekilip kadını odaya alırken.

Kadın, daha iyi erkekleri bile küle çevirecek bir bakış attı. "Kendini temsil eden bir adamın müvekkili aptaldır."

"Bayan Chandler," Kenner uzun, yorgun bir iç çekişle başladı, "Bay Boudreaux ile sizin dahil olduğunuz dava hakkında konuşuyorum. Bu bir çıkar çatışması."

"Onun yaptığını düşünmüyorsam değil," dedi Laurel. "Ayrıca, bu gözaltında olmayan bir görüşme, değil mi?" Büyük gözlüklerinin kenarından kaşlarını kaldırarak Kenner'ın bu ifadeyi çürütmesini bekledi. "Herhangi bir suçlama yapılmıyor. Çıkar çatışması ortaya çıkarsa, Bay Boudreaux'ya başka bir avukat bulmasını tavsiye edeceğim."

İki adamın da onu orada istemediğini umursamadan, Laurel odanın karşısındaki masaya doğru yürüdü ve uzaktan bakıldığında en rahat görünen tek koltuğa, Kenner'ın koltuğuna oturdu. Kalbinde, Jack için burada olmak istediğini biliyordu, ama kendine bunu aslında Savannah için yaptığını söyledi. Neler olup bittiği hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, davayı çözmeye yardımcı olma şansı o kadar artar ve tüm bunlar içindeki huzursuzluğu o kadar çabuk yatıştırabilirdi.

Kenner ona, sonra da Boudreaux'ya kaşlarını çattı ve bir an için, uzun zaman önce babasının sözünü dinleyip sigortacılığa girmiş olmayı diledi. Duvardan başka bir sandalye çekip masanın ucuna koydu ve botlu ayağını sandalyenin üzerine koydu.

Jack, boşalttığı sandalyeye tembelce geri kayd ve başparmağıyla işaret parmağı arasında yanan sigara izmaritini aldı. Bir an için Laurel'ın bakışlarıyla buluştu ve onun ne düşündüğünü okumaya çalıştı. Kız irkilmedi, gözlerini kırpmadı, gülümsemedi. Gözlerinin altında hassas mor gölgeler ve ağzının çevresinde, onun farkında olmadığına emin olduğu bir kırılmanlık vardı, ama ona hiçbir şey vermedi - onu çok incittiği ve onun da gururu yüzünden bunun ağırlığı altında eğilemediği izlenimi dışında.

Kenner burnunu çekip kaba bir şekilde boğazını temizledi, üniformasının göğüs cebine elini sokup rozetinin arkasından bir sigara çıkardı. "Demek bu sabah için bir mazeretin yok."

Sigarasının izmaritini söndüren Jack, şerife bir bakış attı. "Masum insanlar mazeretlere ihtiyaç duymaz."

"Çarşamba gecesi, saat 2'ye 10 kala bir mazeretiniz var mı?"

Bu soru Jack'ten çok Laurel'ı etkiledi. Çarşamba gecesi. Savannah'ın ölüm saati bu olmalıydı. Saat 10 ile 2 arasında bir saatte. Gece yarısı. Gecenin en karanlık saati. Ürperdi.

Çarşamba gecesi saat 10 ile 2 arası. Vivian ile akşam yemeğinden saat 9 civarında eve gelmiş ve erken yatmıştı çünkü Caroline teyzesi arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı ve Mama Pearl televizyondaki bir filme dalmıştı. Ve gece yarısı bir şey onu uykusundan uyandırmıştı.

Tanrım, acaba bir şekilde biliyor muydu? Kız kardeşi bu dünyadan ayrıldığı anı bir şekilde hissetmiş olabilir miydi?

Bu düşünce onu baş döndürücü ve güçsüz hissettirdi.

Kenner, Laurel Chandler'ın cildinin aniden solmasını kasten görmezden geldi. Sıcaklığa dayanamıyorsa mutfığa girmemeliydi. Gözlerini Jack'ten ayırmadan soruyu tekrarladı.

Ay'a uluyarak, diye düşündü Jack. Dün günün çoğunu yaptığı gibi, bataklığın kıyısında dolaşarak. Düşünerek, hatırlayarak, kendini cezalandırarak. Yalnız başına.

"Neredeydin?" diye sordu Kenner tekrar.

"Benimle birlikteydi," dedi Laurel yumuşak bir sesle, kalbi göğsünde çarpıyordu. Penceresinde ışığın yandığını görmüştü. Saat iki ya da ikiden sonra olmalıydı, ama cevap vermiyordu ve Kenner'ın Savannah'ın cinayetini ona yüklemesine izin vermeyecekti. Jack Savannah'ı öldüremezdi. Bir kadını vahşice öldürüp sonra kaybettiği karısı ve çocuğunu düşünerek gözyaşlarına boğulamazdı.

karısı ve çocuğunu kaybettiğini düşünerek gözyaşlarına boğulmuş olamazdı. Savannah'ı öldürüp sonra eve gelip şafak sökene kadar kız kardeşiyle sevişmiş olamazdı.

Kadın ona baktı. Adamın yüzü boş, okunamaz bir maske gibiydi, çenesindeki yara izi sert floresan ışığı altında neredeyse gümüş gibi görünüyordu. "O benimle birlikteydi. Bütün gece birlikteydik."

Harika. Kenner dişlerini gıcırdatarak sigarasını söndürdü. Kadın avukat, tank idi. Ne kadar da güzel, değil mi? Uzun bir süre sessizce kadına baktı, narin pembe yanaklarında bir yalan okuma çabası içinde. Kız kardeşi onu çok sevmişti. Katilin kışını kurtarmak için yalan söyleyeceğini hayal edemiyordu. Boudreaux'ya döndü. "Bu doğru mu?"

"Ah, ben," dedi Jack, ellerini göğsünde açarak, ağzının köşelerini kendini beğenmiş, kremayı yiyen kedi gibi bir gülümsemeye zorlayarak. "Ben öpüp anlatan türden bir adam değilim."

"Sen ukala bir adamsın, işte öylesin," diye bağırdı Kenner, öfkesi patladı. Boudreaux'nun yüzüne eğildi, işaret parmağını tabanca gibi doğrulttu. "Ukala adamlardan nefret ederim. Zavallı Cajun çocuğu burs kazanıp üniversiteye gitti. Bu seni önemli biri mi yapıyor sence? Bir grup New Yorklu salak sana çöp yazman için para ödüyor diye kendini herkesten üstün mü sanıyorsun? Bence sen hala ukala bir bataklık faresisin."

Laurel, Jack'in hakaret karşısında çenesini sıkıldığını gördü ve Kenner'ın çoğu kişiden daha hassas bir noktaya dokunduğunu anladı. "Bu karakter suikastının davayla bir ilgisi var mı, Şerif?" diye sertçe sordu. "Yoksa sadece günün keyfini mi çıkarıyorsunuz?"

Kenner gözlerini Jack'ten ayırmadı. "Bunun davayla ne ilgisi olduğunu size söyleyeyim. Elinde Jack'in kitaplarından birinin sayfası bulunan ölü bir kadın buldum. Kapı koluna dolanmış ölü bir yılan buldum, tıpkı Jack'in kitaplarındaki gibi. Bu ne anlama geliyor, avukat bey?"

"Hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Laurel. "Kendini bu şekilde suçlu duruma düşürmek için aptal olması gerekir."

"Ya da bir dahi. Ne dersin Jack? Kendini bir dahi olarak görüyor musun?"

Jack bir Marlboro daha yaktı, gözlerini devirdi ve sandalyesine yaslandı. "Tanrım, Kenner, çok fazla Clint Eastwood filmi izlemişsin."

"Hiç bir kadınla seks yapmak için onu bağladın mı?"

Kenner'ın gözlerine bakarak, Laurel'a bakmaktan bile kaçındı. "Kadınları benimle yatmaya zorlamam gerekmiyor."

"Hayır, ama belki de sen öyle seviyorsundur. Bazı erkekler öyle sever."

"Kendi adına konuş," dedi Jack, küllüğü tıklatarak. "Kemerine kelepçe takan sensin. Ben sadece kağıt üzerinde şiddete meraklıyım. Beni tanıyan herkese sorabilirsin."

Kenner'ın gözleri parladı. "Karınıza sormak isterdim, ama o da öldü ."

"Seni orospu çocuğu."

Jack tek hamlede sandalyeden kalktı ve sigarasını yerdeki muşamba üzerinde bir delik açacak şekilde yere attı. Öfke, buhar gibi içinde birikip yandı, derisini içten dışa yakıp kavurdu. Yasal işlem görme riski olmadan Kenner'ın kafasını koparmak için her şeyi verirdi. Elleri, yanlarında sıkı, beyaz parmaklı yumruklar haline geldi.

Kenner soğuk bir gülümsemeyle, her ihtimale karşı bir iki adım geri çekildi. "Kötü bir öfken var, Jack," dedi yavaşça.

Jack'in ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Siktir git, Kenner. Ben gidiyorum." Arkasına bakmadan sorgu odasından fırladı.

"İnsanlarla gerçekten iyi anlaşıyorsun, Şerif," dedi Laurel, kapıya doğru giderken Kenner'ın yanından geçerek.

"Katil de öyle," diye homurdandı Kenner, Laurel dışarı çıkarken.

Laurel, Jack'i takip ederek, adliye binasında dolaşan gazeteciler tarafından görülmeden binadan çıkmalarını sağlayan bir yan kapıdan çıktı. Adliye binasının kuzeyindeki parkı kesen kaldırımında ona yetiştii. Parkta, yosun kaplı meşe ağaçlarının gölgesi, boğucu sıcaktan biraz olsun korunma sağlıyordu. Güneş nihayet ortaya çıkmış ve yağmurdan kalan nemi buharlaştırmıştı. Sonuç olarak, park boştu, terlemeye karşı klima tercih ediliyordu. Kaldırımında aceleyle yürürken, göğüsleri ve omuzları arasında ter damlları oluşmuştu.

Jack aniden durdu ve ona döndü, o da aniden durdu ve yüzündeki sert ifadeye gözlerini kocaman açtı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Laurel çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Kenner'ın sana soru sorduğunu biliyordum. Bir avukatı, Prince Albert'ın tenekede olup olmadığını sormak dışında bir şey için arayacağını hayal edemedim," dedi alaycı bir tonla.

"Benim bahsettiğim o değil, tatlım," dedi, parmağını burnunun altında sallayarak. "Ama konuyu açmışken, ben kendimi gayet iyi koruyabilirim."

"Evet, ben de bunu seviyorum," dedi Laurel, gözlerini devirerek. "Minnettarlık gösterisi."

"O güzel burnunu benim işlerime karıştırmazsan minnettar olurum."

"Beni her yere takip edip, canın ne zaman isterse burnunu sokman umurumda değil! Ayrıca bu benim de işim, Jack," dedi, işaret parmağıyla göğsünü dürterek. "Ölen benim kardeşim. Katili, kendi ellerimle yakalarsam bedelini ödeyecek

!

"Ya onu öldürseydim? Bana bir mazeret verdin!"

"Öldürmedin," diye inatla söyledi, gözlerinde biriken hayal kırıklığı ve öfke gözyaşlarını geri çekerek.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Jack. "O gece nerede olduğumu bilmiyorsun ki!"

"O gecenin yarısında nerede olduğumu biliyorum ve bir katille birlikte değildim!" "Çünkü seks yaptık..."

Yumruğunu geri çekti ve tüm gücüyle Jack'in koluna vurdu. "Biz seviştik, sakın başka bir şey deme. Biz seviştik, bunu sen de biliyorsun."

Bunu biliyordu. Kendini ona çekinmeden vermişti ve o da her dakikasını yaşamış ve değer vermişti. O gece onun, istediği her şey olduğunu anlamıştı ve bu bilgi onu derinden korkutmuştu.

"Kenner'a neden yalan söyledin?" diye sordu.

"Çünkü bir cevap vermedin..." "Neden?"

"-ve Kenner ile Danjermond, ellerinden gelirse tüm Boğazlayıcı davasını sana yıkmaya can atıyorlar..."

"Neden yalan söyledin, Laurel?" diye alay etti, kendisini dehşete düşüren bir ihtiyaçtan dolayı, cevabı duymak istememesi gerektiğini çok iyi bilmesine rağmen. "Bayan Kanun ve Düzen," diye alay etti. "Bayan Herkes İçin Adalet. Neden yalan söyledin?"

"Çünkü seni seviyorum!" diye bağırды, onunla burun buruna.

"Oh, lanet olsun!" Ellerini beline koydu, sonra başının üstüne koydu ve daireler çizerek döndü. İçinde panik patladı. Aşk. Dieu, gizlice hep istediği, ama asla hak etmediği tek şey.

en çok acı potansiyeli olan şey. Ve Laurel ona bunu sunuyordu... Hayır. Bunu ona bir meydan okuma gibi yüzüne atıyordu, onu almaya cesaret ediyordu.

"Evet, ben de çok mutluyum Jack," diye karşılık verdi Laurel, onun tepkisi yüzüne atılmış bir tokat gibi acıttı. Burnunu çekip eliyle burnunun altını sildi. "Şu anda gerçekten aşık olmaya ihtiyacım var. Hayatını kendine eziyet etmeye adanmış bir adama aşık olmaya ihtiyacım var."

"O zaman bırak gitsin," dedi Jack acımasızca. "Sana iyi vakit geçirmekten fazlasını vermek niyetinde değilim."

"Oh, evet, çok eğleneliydi," Laurel alaycı bir şekilde dedi, gözyaşlarını tutmak için o kadar çok uğraşıyordu ki, başı çekiçe dövülüyormuş gibi zonkluyordu. "Her dakika Dr. Jekyll-Mr. Hyde gibi gülmekten kırılıyordum!"

"Biraz araştırma karşılığında adil bir takas," dedi, bıçağı biraz daha derine batırarak ve bunun için kendinden nefret ederek.

"Sana inanmıyorum," dedi Laurel, bu inanmazlığı yakalayıp çaresizce ona sarıldı ve onu bir sopa gibi ona doğru salladı. "Benimle olmanın tek nedeninin bu olduğuna inanmıyorum."

"Sadece sana uymadığı için kanıtları reddedemezsin, avukat," dedi soğuk bir sesle.

"Bana bir kitap olduğunu söyle," diye talep etti, gözyaşları arasında ona öfkeyle bakarak. Kolunu tuttu ve onu kendine doğru çevirmeye çalıştı ama başaramadı. "Gözlerimin içine bak, Jack Boudreaux, ve bana içinde benim de olduğum bir kitap olduğunu söyle. Bu kadar acımasız olup aynı zamanda bana bu kadar şefkatli olamazsın."

Jack bir zamanlar onun berbat bir poker oyuncusu olacağını düşünmüştü, çünkü gözlerinde hissettiği her şeyi görebiliyordu, ama şimdi masada karşılaştığı hiçbir erkekten daha cesurca onun blöfünü görüyordu. Ve bunu yapamazdı. O samimi, güzel yüze bakıp ona sadece onu kullandığını söyleyemezdi.

"Buna ihtiyacım yok," diye homurdandı ve onu eliyle uzaklaştırdı.

"Hayır, ihtiyacın yok, değil mi Jack?" dedi Laurel, Jack ince çimlerin üzerinde geri çekilirken ona doğru ilerleyerek. "O çöplük gibi evde oturup, önümüzdeki elli yıl boyunca ya da karaciğerin iflas edene kadar, hangisi önce gelirse, kendini hırpalamaktan mutlu olacaksın. Bu, daha iyi bir şey bulma şansını denemekten çok daha kolay."

"Daha iyisini hak etmiyorum."

"Peki ben neyi hak ediyorum?" diye sordu. "Bana kibirli dedin. Benim için en iyisinin ne olduğunu bilmeye nasıl cüret edersin? Başkasının zayıflığının suçunu üstlenerek ne kadar aptalsın. Evie'nin yardıma ihtiyacı vardı."

Kendisi yardım alabilirdi. Başkaları ona yardım etmeye çalışabilirdi. Her şey senin omuzlarında değildi Jack. Sen dünyanın koruyucusu değilsin."

"Tanrım, ne kadar da komik! Kendi kusurunu başkalarında gören! Her şeyi sanki Tanrı seni görevlendirmiş gibi üstleniyorsun! Sorumluluğu üstleniyorsun, suçu üstleniyorsun. Sana bir haberim var tatlım: Senin büyük davalarından biri olmak istemiyorum. Hayatımdan çık!"

Laurel orada durup onun uzaklaşmasını izledi, o kadar acı ve güçsüz bir öfkeyle doluydu ki, titreyene kadar kaslarını sıkmaktan başka bir şey yapamadı. "Lanet olsun," diye mırıldandı, iki damla gözyaşı kirpiklerinden süzülüp yanaklarından aşağı yuvarlandı. Kendini tutma duvarı biraz çatladı ve bir damla öfke daha sızdı.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun sana, Jack Boudreaux!" diye fısıldadı.

Sonuçlarını düşünmeden, dönüp yumruğunu kaba kabuklu bir hurma ağacına vurdu, parmak eklemlerindeki ince deriyi sıyırdı ve koluna acı yayıldı. İyi. En azından göğsünde yanan acıdan daha iyi bir acıydı.

Onu seviyordu.

"Lanet olsun sana, Jack," diye fısıldadı.

Göz yaşlarını silerek elini kaldırdı ve parmak eklemlerini emdi, sonra ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Kırık kalbinden daha önemli şeyler düşünmesi gerekiyordu. Eve gidip kendini toparlayacaktı. Beyninde ipuçlarını ve teorileri çevirip katilin resmini çizmeye çalışırken, Caroline teyzesiyle biraz zaman geçirecekti. Başka kimsenin bunu yapabileceğine inanmadığı için değil, ona sığınmak ve bakım sağlayan kız kardeşine olan görev ve sevgisi nedeniyle.

Danjermond, Caroline'ın BMW'sinin yanında onu bekliyordu. Kahve rengi ceketini açık duruyordu, yanları geriye itilmişti. Elleri pantolonunun ceplerindeydi. Ama duruşu rahat olsa da, ruh hali öyle değildi. Laurel, onun etrafında elektrik gibi dolaşan bir gerginlik hissetti.

"Sana şaşırdım, Laurel," diye mırıldandı, bakışları lazer ışını kadar keskin ve sabitti.

"Şaşırmak" kelimesi "hayal kırıklığına uğramak" olarak çevrilmişti, ama Laurel, Stephen Danjermond'un kendisi hakkında ne düşündüğüne pek ilgi duymuyordu. O, Vivian'ın onun için seçtiği kişiydi, kendisinin değil, ve o

Annesini memnun etmeye çalışmaktan bıkmıştı. Tek kelime etmeden, çantasını karıştırıp anahtarları çıkardı.

"Yalan söyledin," dedi adam düz bir sesle.

Sorgu odasında neler olduğunu nasıl bildiğini sormaya tenezzül etmedi; kendisi de savcıydı, iki yönlü aynanın diğer tarafında durmuştu. Poker suratıyla ona baktı. "Savannah öldüğü gece Jack'le birlikteydim."

"Ama bütün gece değil," diye ısrar etti. "Sesinde tereddüt duyabiliyordum. Hafif, ama vardı. Ve Boudreaux'nun tepkisi... iyiydi, ama temkinliydi. Senin onun için yalan söyleyeceğine şaşırmıştı. Ben de öyle. Senin bir purist olduğunu sanıyordum. Kurallara göre adalet."

"Jack Savannah'ı öldürmedi," dedi, doğru anahtarı seçerken ondan uzaklaşma dürtüsüne direnerek.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu adam yumuşak bir sesle. "İçgüdü mü? Katilin gözlerine baksan onu tanıır mıydın, Laurel?"

Ona baktı, rüyalarında gördüğü bakışın hissini hatırladı. Yüzü olmayan gözler. Hafızası rahatsız edici bir şekilde harekete geçti. "Belki."

"Scott County'deki sanıkların suçlu olduğunu nasıl anladın? İçgüdüyle, ama kanıt yok. Kanıta ihtiyacın var, Laurel," diye ısrar etti. "Kanıtsız kimse sana inanmaz."

"Suçlamalar reddediliyor, Bayan Chandler... Yeterli kanıt yok... İşini yapmadın, Bayan Chandler... Her şeyi mahvettin..." Sesler kafasında yankılanıyor, stresin ve çaresizliğin gölgesini beraberinde getiriyordu. Bu kombinasyon onu sarsmakla tehdit ediyordu, ama o onlara karşı sağlam durdu.

"Kenner bir tutuklama yapabilirse, bu davayı yargılayacak olan sizsiniz, Bay Danjermond," dedi sakın bir sesle. "Belki de benim ne yaptığım ya da yapmadığım ile ilgilenmek yerine, kendiniz kanıt bulmaya daha fazla önem vermelisiniz."

O, BMW'nin kapısını açıp açarken hiçbir şey söylemedi. Çantasını koltuğa atmak için arabayı dolaştı, ama aralarına mesafe ve çelik koymaktan da memnun oldu.

"Öyle değil mi?" dedi, bir kez daha ona dönerek.

Adam hafifçe gülümsedi, bu garip mükemmelliği yüzünden kadının ensesindeki sinirler titredi.

"Oh, bunun üzerinde çalışıyorum, Laurel," dedi yumuşak bir sesle, yeşil gözleri sanki harika bir sırrı tek başına biliyormuş gibi parlıyordu. "Emin ol,

Yeterli kanıtım olacak. Fazlasıyla yeterli."

O sözü bir an havada asılı bırakıp, sonra o kadar yumuşak ve hızlı bir şekilde yön değiştirdi ki, Laurel dengesi bozulmadığına şaşırı. "Bu akşam yemeğe geliyor musun?"

"Hayır," dedi, onun bunu düşünebileceğini düşündüğü için dehşete kapılmıştı. "Son zamanlarda olanlardan sonra, bunun için havamda olmadığımı anladığımı umuyorum."

"Elbette," diye mırıldandı, ceketinin iç cebinden uzun, ince bir puro çıkardı. Cep boyutunda bir aletle ucunu temiz ve verimli bir şekilde kesti. "Tamamen anlıyorum. Kız kardeşini kaybettin. Elimizdeki en iyi şüpheli sevgilin..."

"Peki ya Baldwin?" diye bağırdı Laurel, midesinde tuhaf, rahatsız edici bir panik hissi uyandı. "Peki ya..."

"O yeterince zeki değil," dedi Danjermond keskin bir sesle, sözleriyle olduğu kadar bakışlarıyla da onu susturdu. Koyu renkli kaşlarının altındaki gözleri, mücevherler kadar parlak ve ateşliydi. "O, büyüklük hayalleri kuran önemsiz bir dolandırıcı. Kendini ele vermeden birbiri ardına suç işleyebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Onu şüpheli gösterecek yeterli kanıt olduğunu düşünüyorum..."

"O zaman dikkatini vermiyorsun, Laurel." Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın," diye fısıldadı.

Yavaşça, neredeyse şehvetle, puroyu dudaklarının arasına sıkıştırdı. Laurel, garip bir şekilde büyülenmiş, belirsiz bir gerginlik içinde onu izledi. Elini pantolonunun cebine soktu ve incecik altın çakmağı değil, bir kibrit kutusu çıkardı.

Kan kırmızısı bir kibrit kutusu.

Laurel, titizlikle bakımlı parmaklarının altında, puroyu yakma ritüelini gerçekleştirirken siyah dantel yazıların sadece bir kısmını görebildi, ama nedense barın adını görmesine gerek yoktu. Kalbi boğazında, kafasında çarpıyordu. Midesinde bir bulantı hissetti ve parmaklarını arabanın kapısının kenarına daha sıkı tuttu.

"Bu katil zeki, Laurel," dedi yumuşak, pürüzsüz bir sesle. "Zeki, dikkatli, güçlü. Güç, onun uğraşında başarı için vazgeçilmez. Zihin gücü, irade gücü."

Laurel hiçbir şey söylemedi. Gözleri kibrit kutusuna sabitlenmişti. Beyninde zaten inkâr aşamasına geçmişti. Bu olamazdı. Bir açıklaması olmalıydı.

Kenner'in el koyduğu çantadan almıştı. Ya da bir katildi ve bunu ona bilmesini istiyordu.

Danjermond dalgın dalgın purosunu içiyor, kibrit kutusunu parmaklarında çeviriyordu, sanki bir sihirbaz el çabukluğu numarası için ısınır gibi. "Le Mascarade," diye mırıldandı. "Kimsenin görüldüğü gibi olmadığı yer. Hepimiz maske takıyoruz, değil mi Laurel?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "İşin sırrı, maskelerin arkasında ne olduğunu bulmaktır."

Kibrit kutusunu cebine geri koydu ve uzaklaşırken, kiraz kokulu duman mistik kurdeleler gibi arkasında kıvrılıyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Laurel, BMW'nin koltuğuna yanlamasına çöktü, ayakları hala otoparkın betonunda duruyordu. Tüm sorular, tüm korkular, kirli, köpüklü bir girdap gibi beyninde dönüp duruyordu. Konuşmaların, duyguların, düşüncelerin parçaları, diğerlerinin üzerinde yüzerken, biri diğerlerinin üzerine çıkıyordu: "Kötülüğe inanıyorsun, değil mi Laurel?"

"Tanrım, Tanrım," diye mırıldandı, titreyerek otururken, şimşek çakmasını, gök gürültüsünü, Beauvoir'daki akşam yemeği masasında ona bakan o berrak yeşil gözleri hatırlayarak. Gözleri yaşlarla doldu ve titrek ellerini yüzüne bastırmak için kaldırdı.

Bu olamazdı. Stephen Danjermond bölge savcısıydı. Kadın Seçmenler Birliği ona bir akşam yemeği veriyordu. O, kanunları uygulamaya yemin etmişti.

"Herkes görüldüğü gibi değildir, Laurel. Bunu bilmelisin. Bunu düşünmelisin."

"Aman Tanrım."

O, şüphe edilemeyecek bir adamdı. Eleştirilemezdi. New Orleans'ın en saygın ailelerinden birine mensuptu. Yanılmış olmalıydı. Öyle olmalıydı. Kibrit kutusu bir tesadüftü.

"Le Mascarade... Hepimiz maske takıyoruz, değil mi Laurel? İşin sırrı, maskelerin arkasında ne olduğunu bulmak."

"Le Mascarade... Oraya gitmek istemeyeceğin türden bir yer, tatlım. Tabii deri giysileri seviyor ve S&M'den hoşlanmıyorsan."

S&M. Esaret. Annie bağlanmıştı. Savannah ise...

Midesinin bulandığını hissedince elini ağzına kapattı. Eğilip başını dizlerinin arasına koydu ve gözlerinin önünde korkunç görüntüler belirince öğürmeye başladı. Kan. Acı. Çılgınlıklar. Bağlarına karşı direnen narin bilekler. Kan, çok fazla kan. Midesinde kusacak bir şey kalmamıştı, bu yüzden boğuluyor, öksürüyordu, vücudu onu bombardımana tutan olasılıkları reddetmek için elinden geleni yapıyordu.

Stephen Danjermond. Bölge Savcısı Danjermond. Altın çocuk. En sevilen evlat. Büyük işler başarmaya yazgılı. Ya gerçekten katil oysa?

Ve bunu bilen tek kişi oydu.

Laurel Chandler. Kurt çılgılığı atan savcı. Kimse ona inanmazdı. Asla.

Ve o bunu çok iyi biliyordu.

Soğuk ter yüzünü ve vücudunu kapladı, korkunun ekşi kokusu yayıldı. Elini alnına götürdü ve nemli saçlarını okşadı, sonra oturdu ve koltuğun arkasına ağır ağır yaslandı. Komik, diye düşündü, en ufak bir mizah izi olmadan, her şeye rağmen aslında oldukça iyi dayanmıştı. Savannah'ın ölümü kalbini parçalamıştı, ama zihinsel olarak güçlü kalmıştı. Dr. Pritchard onunla gurur duyardı. Şimdiye kadar. Stephen Danjermond geri çekilip onun mücadelesini izlemiş, gücüne tutunmasını izlemiş, sonra bir sineği öldürür gibi hiç çaba harcamadan gölgelerin içinden çıkıp bacaklarını tamamen altından çekmişti.

"Doğruluk ve güç her zaman aynı şey değildir."

Her şey bununla mı ilgiliydi? Adalet ve doğa kanunları arasındaki bir yarışma mı? Bir oyun mu? "Seni yakalamak mı istiyor, Laurel? Yoksa yakalanamayacağını mı göstermek istiyor?" İkisi birlikte çalışacaklarından bahsederken ima ettiği şey bu muydu?

Yoksa hayal mi kuruyordu?

İlk tanıştıkları andan itibaren onu rahatsız etmişti, ama bu bir suç değildi. Son zamanlarda çok stresliydi, yemek yemiyor, uyumuyordu. Orada durgun sıcaklıkta nefes nefese otururken, trafik sesleri uzaktaki okyanusun uğultusu gibi arka planda gürültü yapıyordu, biri caddenin karşısındaki Bentley's Small Engine Shop'tan çıktı ve Sonny'ye seslendi. İndigo bunting, manolya ağacının dallarından uçarak, kırıntılar bulma umuduyla terk edilmiş bir McDonald's poşetine minik kafasını soktu.

Güzel küçük kuş, diye düşündü, düşünceleri dağınık parçalara ayrılıyordu. Parlak, canlı renklerle süslenmişti - sarı-yeşil, mor-mavi, kırmızı - sanki bir sanatçı coşkuyla ve coşkuyla üzerine boya fırlatmış gibi görünüyordu. Bir katille karşı karşıya kalmışken, bu kadar güzel bir şey nasıl olur da onun gözüne çarpar?

"O zaman dikkatini vermemişsin, Laurel..." "Bu katil çok zeki..."

"Köpekbalıkları hakkında ne düşünüyorsun, Laurel?"

Köpekbalıkları sessizce, hızla hareket eder, derin sularda yol alır ve saldırıya geçene kadar hiçbir şeyi rahatsız etmezlerdi. Öldürdüklerinde, acımasızca, verimli bir şekilde, merhamet ve pişmanlık duymadan öldürürlerdi.

"Seri katiller toplumumuzun köpekbalıklarıdır..."

Boynunun dibinde sinirler titredi. Hafızası canlandı. Karanlıkta bir bakışın hissi. Yüzü olmayan gözler. Derisi ürperip tüyleri diken diken olurken, dönüp ön camdan mahkeme binasına baktı. İkinci kattaki pencereden ona bakıyordu, onun kendisini gördüğünü, onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Onun bir katil olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu.

"Kanıt lazım, Laurel..."

Onu herhangi bir şekilde suçlayabilecek tek şey kibrit kutusu idi. Kırmızı kibrit kutusu bulundurmanın yasak olduğu bir kanun yoktu. Her halükarda, onları atıp hiç almamış gibi davranabilirdi. Onun sözüne karşı onun sözü olacaktı. Bu yarışmayı kimin kazanacağı belliydi. Ayrıca, kibritleri arabasına kimin bıraktığını kanıtlayamazdı. Kendi parmak izleri, Savannah'nın ve Jack'in parmak izleri olacağına şüphe yoktu.

Jack'in.

"Elimizdeki en iyi şüpheli sevgilin... Emin ol, mahkumiyet için yeterli delil bulacağım. Fazlasıyla yeterli."

"Tanrım," diye fısıldadı, boğazı neredeyse kapanıyordu. "Jack'e karşı bir dava hazırlıyor."

Bu düşünce ona bir balyoz gibi çarptı, kelimenin tam anlamıyla koltuğuna geri savurdu. Gerçek katilden daha iyi somut kanıtlara ulaşabilecek kimse yoktu. Stephen Danjermond'dan daha iyi dava açabilecek kimse yoktu. Politik hırslı Stephen Danjermond.

Bunun sonuçlarını düşündükçe, dehşet ve tiksinti duygusu kemiklerine kadar işledi. Güney Louisiana'yı bir buçuk yıl boyunca terörize eden suçlardan bir adamı başarıyla mahkum etmekten daha iyi bir başarı olabilir miydi? Sansasyonel bir suç. Sansasyonel bir duruşma. Adı Amerika'da "Macabre'nin Efendisi" olarak bilinen bir sanık.

Basın bayram ederdi. Danjermond kahraman olarak selamlanırdı. Acadiana halkı, onun ellerinde kan olduğunu hiç şüphelenmeden onu omuzlarında taşırdı. Bu dava onu istediği yere götürebilirdi.

Tabii biri onu durdurmazsa.

O, ona meydan okumuştı. Onu rakibi olarak seçmiş, sonra ona sırtını dönüp, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi, sanki onu yenmesinin imkânsız olduğunu biliyormuş gibi uzaklaşmıştı. O daha iri, daha güçlüydü, zihinsel yetenekleri keskin bir bıçak gibi bilendi. Hayranlık ve sevgiyle karşılanıyordu. O ise kurt diye bağırان kadındı,

küçük ve zayıftı, güvenilirliği paramparça olmuştu, savaş becerileri paslanıp körelmişti. Stephen Danjermond ile geleceği arasındaki tek savunma hattıydı.

Eğer bir faydası olsaydı, yıkılıp ağlardı.

Evde bir hafta boyunca bir ordu müfrezesini beslemeye yetecek kadar yiyecek vardı. Gumbo ve étouffée'nin zengin, baharatlı aromaları, mantar çorbası bazlı çeşitli güveçlerin daha hafif kokuları ve taze meyveli turtaların ve baharatlı keklerin tatlı kokuları ile harmanlanmıştı. Komşular ve arkadaşlar, bunun acıyı dindiremeyeceğini biliyorlardı, ama yine de ilgilendiklerini göstermek için getirdiler.

Laurel, çantasını salon masasının üzerine koyarken, Beauvoir'a gumbo veya baharatlı kek götüren olup olmadığını dalgın dalgın düşündü. Birinin götürdüğünü düşündü. Mama Pearl'ü teselli etmeye gelen bu samimi insanlar veya Caroline'ın eklektik arkadaş grubu değil, Junior League ve Hospital Auxiliary'den kadınlar. Onlar, az miktarda sempatiyle birlikte, baharatlı yumurta ve tavuk salatası götürmüş olmalı. Acı dolu gülümsemeler ve şekerle kaplı özürler. Zavallı Vivian, bir kızını kaybetmek ne kadar korkunç (ama en azından o, zevksiz olanıydı). Zavallı Vivian, kendinden geçmiş olmalısın (çok skandal bir ölümdü). Ve Vivian başını sallayıp gözyaşlarını silerken, Ridilia Montrose'un tavuk salatasına koyu renkli et koyup koymadığını görmek için yan gözle bakardı.

"Laurel?"

Laurel, sinirleri o kadar gergindi ki, kendini kaybetmemek için elinden gelen tek şey buydu. Fark edilmeden yukarı çıkmayı ummuştu. Bu düşünce mantıksız olsa da, şüphelerinin yüzüne yazıldığını, ona bakan herkesin ne düşündüğünü anlayacağını ve zihinsel durumuna üzülerek başlarını sallayacaklarını düşünüyordu.

Kendini toparlamaya çalışarak başını eğdi ve gözlükleriyle oynarken, Caroline salondan çıkıp ellerini uzatarak ona doğru geldi. Laurel teyzesinin parmak uçlarını tutup sıktı, ama bakışları Caroline'ı geçip, kapının eşiğine kadar gelen, koyu sarı elbise giymiş, uzun boylu, çarpıcı kıvılcı saçlı kadına kaydı.

"Laurel, bu Margaret Ascott," dedi Caroline, ikisi arasında bakışlarını gezdirerek. "Margaret, Lafayette'den bir arkadaşım."

Margaret, büyük, koyu renkli gözleriyle ona içten bir sempatiyle baktı. "Kız kardeşin için çok üzgünüm, Laurel," dedi alçak sesle.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Laurel, Margaret'in ne tür bir arkadaş olabileceğini düşünemeyecek kadar dalgındı. Tek düşünebildiği, Caroline'ın arkadaşını kıskandığıydı. Kalbini dökebileceği birine sahip olmayı çok isterdi.

Caroline endişeyle kaşlarını çattı. "Hayatım, süt gibi solgunsun. Yorgun olmalısın. Gel, otur."

Olamazdı. Oturup kız kardeşinin katilini bildiğini saklayamazdı, onlara ya da kimseye henüz söyleyemezdi. Kimse ona inanmazdı, diye düşündü, kalbi deli gibi çarpıyordu. Caroline onun çok stres altında olduğunu söylerdi. Diğerleri Scott County'yi gösterip bunun dengesiz bir zihnin başka bir çılgın sonucu olduğunu söylerdi.

Bir plana ihtiyacı vardı. Beyninin tüm pasları dökülene ve dişlileri hızlı ve sorunsuz bir şekilde dönene kadar çalıştırması gerekiyordu.

"Aslında, yukarı çıkıp uzanmayı düşünüyorum," dedi, bu kadar sakin konuşabildiğine şaşırarak. Sanki sesi ve beyni birbirinden kopmuş gibiydi. Bakışları heykel gibi duran Bayan Ascott'a yöneldi. "Kaba olmak istemem ama..."

"Hiç de değil," diye onu teselli etti kadın. "Sana destek ve omuz olmak için geldim, eğlenmek için değil."

"Biraz dinlenmeye çalış, tatlım," dedi Caroline, elini Laurel'ın yanağına koyarak. "Ve Pearl'e sana yukarıya götürmen için bir tabak hazırlamasını söyle. Beslenmeye ihtiyacın var, onun da seni şımartmaya ihtiyacı var."

"Öyle yapacağım."

Öğleden sonra hapishanede geçen bir yıl gibi geçti. Laurel yatakta uzanmış, vücudu dinlenmek için yalvarıyor, zihni ise işlemeyi denediği tüm bilgileri kaldıramayacak kadar aşırı yüklenmiş ve yorgundu. Kendini yemek yemeye zorladı ve düşünceleri cinayet ve kırılan güven üzerinde dolaşırken, yemeği midesinde tutmak için mücadele etti. Gözlerini her kapattığında Danjermond'u görüyordu. Fazla yakışıklı, yüz hatları fazla mükemmel, gülümsemesi fazla simetrik. Yeşil gözleri, insanlık dışı bir şekilde onun gözlerine parlıyordu.

Ama o, onun düşündüğü gibi biriye, "insan" kelimesi ona pek uymuyordu. Eğer onun yaptığını düşündüğü şeyleri yapmışsa, o zaman

ruhu ve vicdanı yoktu ve bu da onu bir hayvan yapıyordu. Doğa zincirindeki en kurnaz, en tehlikeli avcı.

Gerçeklere ihtiyaç duyan kadın, garajdaki geri dönüşüm yığınlarından çıkardığı Lafayette Daily Advertiser gazetesinin eski sayılarını karıştırdı ve Bayou Strangler davasıyla ilgili bulabildiği her şeyi okudu ve tekrar okudu. Ancak bu haberler, onun incelemeye alışık olduğu polis raporlarına kıyasla yetersizdi ve kritik bilgilerin resmi nedenlerle gizlendiğini biliyordu. Bu, her suçu itiraf eden zavallı delillerden gerçek şüphelileri ayıklamak ve gerçek suçluların, genel halkın bilmediği bilgileri ifşa ederek kendilerini ele vermelerine fırsat vermek içindi. Cinayetlerin anlatımı yeterince korkunç olsa da, Laurel ayrıntıların yumuşatıldığını ve çıkarılmış olduğunu biliyordu. Cinayet mahallinin gerçekliği, terk edilmiş bir cesedin dehşeti...

Tanrım, terk edilmiş bir ceset. Yeni akan gözyaşlarının acısını dindirmek için gözlerini kapattı. Stephen Danjermond, onun canlı, güzel, karmaşık kız kardeşini bu hale getirmişti.

Onun durdurulması gerekiyordu ve bunu yapacak kişi de o olmalıydı.

Şerifin ofisinin delil odasında çürümeye terk edilmiş Lady Smith'ini özlemle düşündü, bir an için onu Danjermond'un gözlerinin arasına dayayıp tetiği çekmeyi düşündü. Ama bunun böyle olamayacağını biliyordu.

Kanıt. Delil. Beyninde bu kelimeler yankılanıyordu ve yataktan kalkıp odada volta atmaya başladı, başparmağının tırnağının pürüzlü kenarını ısırarak. Kendisini suçlu gösterebilecek şeyleri etrafında tutmayacağını çok iyi biliyordu. Ama kibri sağduyusunu gölgede bırakabilir miydi?

Kendini yenilmez sanıyordu. Bunu onun gözlerinde görmüş ve diğer seri katillerin profillerinde okumuştı. Kimsenin onu yakalayamayacağına inanacak kadar uzun süre kontrolsüz bir şekilde hareket etmişti. Bu tür bir güç, bu tür bir her şeye kadir olma hissi, sonunda onun sonunu getirebilirdi.

Kurbanlardan hatıra eşyaları saklamak seri katiller arasında yaygın bir uygulamaydı. O, kadının mücevherlerini sakladığını biliyordu çünkü onları ona vermişti ve kadın farkında olmadan onun ağına düşmüştü. Bu, başka bir yerde daha fazla mücevher sakladığı anlamına mı geliyordu?

Kadınların nerede öldürüldüğü bilinmiyordu, sadece cesetlerinin taşınarak atıldığı biliniyordu. Cesetler beş farklı bölgede bulunmuştu. Kurbanların çoğu, cesetlerinin bulunduğu bölgeden başka bir bölgeden geliyordu.

. Akıllıca. Birden fazla yargı yetkisinin devreye girmesinin soruşturmayı karmaşıktıracağını biliyordu.

Ama en önemli soru cinayetlerin nerede işlendiği idi. Hepsi tek bir yerde mi, ahlaksızlıklarını güvenle uygulayabileceği bir sığınakta mı? Eğer öyleyse, onu bulma şansı yoktu. İlgili alan binlerce dönümdü ve çoğu Amerika Birleşik Devletleri'nin en vahşi, en ücra bataklık arazisiydi. Atasözündeki iğneyi bulmak daha kolay olurdu.

Kendi evinde cinayet işlemeye asla cesaret edemezdi. Öldürdüğü kadınlarla eğlenirken görülme riskini asla göze alamazdı. Onlar, Stephen Danjermond'un konumunda ve yetiştirilme tarzında bir erkeğin ilişki kuracağı türden kadınlar değildi. Ama o, kadınların güveneceği türden bir adamdı: yakışıklı, iyi giyimli, iyi eğitilmiş. Herkes cinayet masası dedektifinin çılgın gözlü, çirkin, fakir, çaresiz ve kötü yetiştirilmiş biri olmasını beklerdi.

"Çirkinliğin arkasında ne saklı olduğunu ya da güzelliğin kalbinde ne gizlendiğini kimse bilemez."

Laurel odanın içinde volta atarken, bu sözler kafasında yankılanıyordu. Düşünce sürecine girmeye çalışan duygulardan uzaklaşmak için, zihninde mobilyaları ve eşyaları saymaya başladı. Sonra bakışları, salondaki masadan aldığı davetiyeye takıldı.

"Partout Parish Kadın Seçmenler Birliği sizi akşam yemeğine davet ediyor..."

Özel konuk olarak saygın Stephen Danjermond.

Muhtemelen evinde kimseyi öldürmemişti, ama ganimetlerini oraya getirmiş olabilirdi. Ve bütün akşam dışarıda, kendisine büyüklüğe giden yolu açacak insanları etkileyecekti.

"Önerdiğin şey yasalara aykırı," diye mırıldandı, kulak memesini metodik bir şekilde çekerek.

Hayatında hiç kanun çiğnememişti. Kız kardeşini de hiç kaybetmemişti.

Uzun bir süre orada durdu, düşünceli bir şekilde başparmağını ısırarak, onu vazgeçirecek sağlam bir neden bekledi. Doğru ve yanlış konusunda baskın bir his. Hiçbiri gelmedi, sadece Danjermond'un kibrit kutusunu cebine atıp, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi uzaklaşmasının hatırası geldi. Kendini yenilmez sanıyordu.

kelimenin tam anlamıyla cinayetten paçayı sıyrabileceğine inanıyordu. Eğer başarırsa, adalet diye bir şey kalmazdı. Hiçbir yasa bu basit gerçeği geçersiz kılamazdı.

"Sen kötülüğe inanıyorsun, değil mi Laurel... Ve iyilik kötülüğe karşı galip gelmelidir..."

"Evet, Bay Danjermond," diye fısıldadı. "Öyle olmalı."

Güneş batmak üzereyken nihayet evden çıktı. Akşam yemeği saat sekizde başlamıştı, ama Laurel aynı türden etkinliklere yeterince katılmıştı ve saat dokuzda fırında pişirilmiş Alaska tatlısı servis edilecek olsa da, saat on buçuktan önce kimse Wisteria Kulübü'nden çıkmayacağını biliyordu. O zaman, o akşam Vivian'ın rolünü üstlenen kişi, Danjermond'u içki içmeye ve grubun güçlü elitleriyle anlamsız sohbetler yapmaya götürecekti.

Evi aramak ve güvenli bir şekilde çıkmak için tam doksan dakikası olacağını hesapladı. Belle Rivière'den yakalanmadan kaçabilmesi şartıyla.

Kenner, evi gözetleyen bir yardımcısı vardı. Aşırı koruyucu bir Rottweiler gibi bahçede dolaşan iri yarı Wilson. Laurel koyu renk kot pantolon ve lacivert tişört giydi, balkonda dolaşarak bekledi. Sonunda, Mama Pearl farkında olmadan ona yardım etti ve yardımcısını mutfağına kahve ve çikolatalı kek ikram etmek için ikna etti.

Wilson ortadan kalktığına göre, dış merdivenlerden aşağı süzülüp yan kapıdan çıkmak kolay bir işti.

Basit... ama onu avludan ve Belle Rivière'den uzaklaşırken takip eden bir çift göz hariç.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Danjermond, Conroy Cooper'ın üç kapı aşağısında, zarif bir eski tuğla evde yaşıyordu. Bir zamanlar bir sıra evin parçası olan bina, üç katlı ve çok dardı. Diğer evler uzun zaman önce yıkılmıştı, geriye sadece bu uzun, zarif ev kalmıştı, daha kibar zamanları hatırlatıyordu. Ön bahçe, İspanyol yosunu ile yoğun bir şekilde süslenmiş bir çift canlı meşe ile bezenmişti. Ağaçların iç içe geçmiş dalları, üzerinde fan ışığı bulunan siyah lake ön kapısı ile övünen ön girişe giden yolun üzerinde bir çardak oluşturunuyordu. Karanlığın çökmesiyle parlayan tek ışık, kapının yanındaki pirinç araba lambasından geliyordu.

Laurel, Cooper'ın çimlerini kesip Danjermond'un evine arkadan yaklaştı. Bu bölgede evler yavaş yavaş bataklığa doğru alçalmaktaydı. Mahalle sessizdi ve çoğunlukla çocukları büyümüş ve evden ayrılmış yaşlı çiftler yaşıyordu. Blok boyunca pencerelerde birkaç ışık vardı, ama kimse dışarıda değildi ve Danjermond'un arka bahçesini çevreleyen yüksek çitin arkasından gizlice geçmesini kimse görmedi.

Belle Rivière'de olduğu gibi, küçük arka bahçe de yüzyıldan fazla bir süre önce tuğla ile döşenmiş ve küçük bir taş çeşmenin şırıldadığı, begonvillerin orijinal tuğla duvarın kalıntılarına tırmandığı özel bir avluya dönüştürülmüştü. Ama benzerlikler burada sona eriyordu. Burada bitki örtüsü yoktu, masa ve sandalyeler dağınık değildi. Alan çok yalın, sade, neredeyse boş bir his veriyordu. Tek bir siyah ferforje bank, evin tam arkasında, çeşmeye bakan bir konumda duruyordu.

Laurel, Danjermond'un orada oturup, bakarak, düşünerek, hiçbir şey söylemeden oturduğunu hayal etti ve gecenin sıcağına rağmen bir ürperti hissetti. Onun burada olduğunu hissedebildiği garip bir hisse kapıldı, her ne kadar onun uzakta olduğunu bilse de, ve onun evine girme düşüncesi midesinde bir taş gibi bir korku hissi uyandırdı. Terden cildi yapış yapış olmuştu, tişörtü vücuduna yapışmış, sivrisinekleri çekiyordu. Sabırsızca sivrisinekleri uzaklaştırırken, kendini zorlayarak eve doğru bir adım, sonra bir adım daha attı. Başka seçeneği yoktu ve fazla zamanı da yoktu. Korkmuş olduğu için oyalanmanın bir anlamı yoktu.

Bunu düşünürken, avlunun arkasındaki çalılıklarda bir şey hışırdadı ve gözlerini kocaman açarak döndü, ama hiçbir şey bulamadı. Bir kuş. Bir

Sincap. Hayal gücü. Kalbi boğazında çarparak eve geri döndü.

Günün son ışıkları kararmıştı. Yıldızlar gökyüzünde parıldıyordu, ama ışıkları avluyu aydınlatmaya yetmiyordu. Altı fitten fazla yüksekliğindeki çit, çevreyi o kadar tamamen kapatıyordu ki, Laurel her iki tarafta da oturma odalarında televizyon izleyen insanlar olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Arka kapı kilitliydi. Bir zamanlar Bayou Breaux'da kimse kapıyı kilitlemeyi hayal bile edemezdi. Sonra suç şehirlerden sızmaya başladı. Sonra Stephen Danjermond geldi.

Başparmağını ısırarak merdivenlerden aşağı indi ve başka bir giriş yolu bulmaya çalıştı. Ön kapı da kilitli olacaktı, o yoldan girmeyi göze alamazdı. Bir yerlerde yedek anahtar saklıyor olabilirdi, ama onu aramak için zaman harcamak istemiyordu. Birinci katın pencereleri onun ulaşamayacağı yükseklikteydi, ama zemin katın pencereleri öyle değildi.

Güney Louisiana'daki birçok eski ev gibi, bu ev de zemin katı depo olarak kullanılmak üzere inşa edilmişti; yaşam alanları, bataklıktan gelen kaçınılmaz sel sularını engelleyecek kadar yüksekteydi. Laurel en yakın pencereyi kontrol etti, pencerenin yaşlılık ve eski boyadan dolayı sıkışıp kapandığını gördü. Hızla merdivenin diğer tarafına geçti ve verandanın altına ve muhtemelen depo alanına açılan bir kapı buldu.

Parmaklarını kapı koluna doladı ve çevirmeye çalıştı, eli terden kaydı, parmakları sinirlerden güçsüzleşmişti. Avucunu kot pantolonunun paçasına sildi ve tekrar denedi, nefesini tutarak kapı kolunu çevirdi, kapı sıkıştı, sonra bir kez daha çevirdiğinde kapı açıldı ve kapı gıcırdayarak açıldı, örümcek ağları ve tozla kaplı bir alan ortaya çıktı. Ve kim bilir başka neler vardır, diye düşündü Laurel, kot pantolonunun arka cebinden el fenerini çıkarırken. Gölge, rahatsız edilmeyen, bataklığa yakın bir alan. Birkaç tane yılan bulmak hiç de olağandışı olmazdı... ya da daha fazlası. Raiders of the Lost Ark filminin ünlü sahnesi hafızasının derinliklerinden sıyrılıp cildinde ürperdi.

Titreyerek kendini hazırladı, derin bir nefes aldı, kapıyı itti ve bir el arkadan ağzını kapattı. Çelik kadar güçlü bir kol beline dolandı ve onu zayıf, kaya gibi sert ve tartışmasız erkek bir vücuda doğru çekti.

Laurel'da panik patladı, adrenalin damarlarında dolaşmaya başladı, kollarına ve bacaklarına güç verdi. Kaçmaya çalıştı, tekmelemeye çalıştı,

dirsekleriyle karşılık vermeye çalıştı, onu yakalayan kişinin kollarından şiddetle kurtulmaya çalıştı. Topuğu onun bacağına çarptığında adam homurdandı, ama adam onu belinden daha sıkı kavradığında, Laurel'ın tatmini kısa sürdü.

"Lanet olsun, 'tite chatte, kıpırdama!"

Kalp atışı kadar hızlı bir şekilde, içindeki tüm mücadele, felç edici bir inanamama hissine dönüştü. Jack. Rahatlamayla gevşedi ve adam da buna karşılık olarak tutuşunu gevşetti. Jack gelmişti. Jack onu takip etmişti. Jack onu çok korkutmuştu.

Kollarında dönerek, el fenerinin namlusuyla tüm gücüyle koluna vurdu. "Seni aptal!" diye fısıldadı. "Ölesiye korkuttun beni!"

Jack ikinci bir darbe almamak için geri atladı. Kolunda oluşan şişliği ovuştururken ona somurtarak baktı. "Burada ne işin var?" diye düşük, boğuk bir sesle sordu.

Laurel ona şaşkın şaşkın baktı. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Seni takip ettim," diye itiraf etti isteksizce, hala kendini lanetleyerek. Belle Rivière'nin arka merdivenlerinden aşağı süzülürken balkonda durmamış olsaydı... Nedenini merak edip hayal gücünü serbest bırakmasaydı... Birazcık akıllı ve Tanrı'nın keçilere verdiği kadar beyni olsaydı, geri dönüp çalışmaya otururdu.

"Neden?" diye sordu kız, gözlerinde ateşle ve yukarı dönük burnunun ucunda bir lekeyle ona dik dik bakarak.

"Çünkü senin başının belaya gireceğine dair bahisler eşit oranlıydı."

"Öyleyse neden umurunda?" diye tersledi Laurel. "Bu sabah yüzüme bakıp, hayatında beni istemediğini açıkça söyledin. Kararını ver Jack. Beni istiyorsun ya da istemiyorsun. Ya bu işin içindesin ya da dışındasın."

Çenesini sıktı ve onun arkasındaki evin altındaki karanlık depo alanına baktı. Onu istiyordu. Sorun bu değildi, hiç de sorun olmamıştı. Sorun, onu hak edip etmediği, bunu öğrenmek için riski göze alıp almayacağıydı. Cevaplar hâlâ ondan kaçıyor, cesaretini toplayıp bakamadığı karanlık bir pelerin altında yatıyordu. Bakmamak daha kolaydı, onu hayatından çıkmasına izin vermek daha basitti.

"Neden buradasın?" diye tekrar sordu, bakışlarını ona çevirerek.

"Çünkü kız kardeşimi kimin öldürdüğünü bildiğimi düşünüyorum." El fenerini sıkıca kavrayan, gözlerini onun yüzüne dikmiş olan kız, cesaretini topladı.

"Stephen Danjermond."

Laurel nefesini tuttu, onun tepkisini bekledi, ona inanmasını diledi, ama inanmayacağından emindi. Onun ona inanmasına ihtiyacı vardı.

Jack nefesini verdi, parmaklarını saçlarının arasına geçirdi, sanki kız onu kurşun boruyla kafasına vurmuş gibi hissediyordu. "Danjermond!" diye mırıldandı, inanamadan. "O lanet olası bölge savcısı!"

Laurel, ilk acı dalgasına karşı çenesini sıkı. "Onun ne olduğunu biliyorum. Tam olarak ne olduğunu biliyorum."

Uzun ve akıcı bir şekilde küfretti. "Neden? Neden onun olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü bana öyle olduğunu söyledi," dedi, ona sırtını dönerek merdivenlerin altına ışığı tuttu ve hayal kırıklığını gizledi. "Açıklayacak vaktim yok. Ya bana inan ya da inanma. Her halükarda, bu eve girip bir çeşit kanıt arayacağım."

Jack, onun sert omuzlarını fark etti - çok ince, çok narin, çoğu zaman daha zayıf bir insanı ezip geçecek bir yükü taşıyan omuzlar. Onu kıran yükü düşündü. Her şeyi kaybetmişti - kariyerini, itibarını, kocasını - çünkü adaletin ne pahasına olursa olsun kazanması gerektiğine inanmıştı. Ve bu mücadeleyi de, gerekirse tek başına verecekti, çünkü inanıyordu.

Dieu, kendi canını korumak dışında hiçbir şeye inandığını hatırlayamıyordu.

Laurel sessizliğe katlandı, kalbinin kırılmasına izin vermedi. Şu anda bunun için zamanı yoktu. Daha sonra, Danjermond'u yakalamanın bir yolunu bulduktan sonra, bununla ilgilenmeye başlayacaktı. Şimdi yapması gereken bir işi vardı ve bunu tek başına yapmak zorunda kalırsa, öyle olsun.

Boğazındaki düğümü yutkunarak evin altındaki boşluğa bir adım attı. Jack elini omzuna koyarak onu geri çekti.

"Hey, ışığı bana ver tatlım. Burada yılanlar olabilir."

Ana merdivenin altındaki bir kapıdan evin birinci katına çıktılar. Laurel, kum ve kir bulaşmasını önlemek için spor ayakkabılarını çıkardı. Bot giyen Jack ise kot pantolonunun paçalarını silerek tozu temizlemeyi tercih etti.

Ev karanlıktı, her yer belirsiz şekiller ve ürkütücü gölgelerle doluydu. Havada limonlu cila ve kiraz rengi tütün kokusu vardı.

Büyükbaba saati, salonda zamanı işaret ediyor, saniyeleri sayıyor, yarım saatleri çalıyordu. Saat dokuz buçuktu.

"Ne arıyoruz?" Jack, içinde yükselen koruma içgüdüsüne saygı göstererek elini Laurel'ın omzunda tutarak fısıldadı.

"Kupalar," diye cevapladı Laurel, el fenerinin dar ışığını yere tutarak. Ön kapının yanında uzun bir şey gözüne çarptığında nefesi kesildi, ama sonra bir portmanto olduğunu fark edince rahatladı. "Katilin mücevherleri hatıra olarak sakladığını biliyoruz, çünkü bana da göndermişti. Eminim kendisi için de hatıra olarak saklamıştır."

"Tanrım."

Işığı ön odaya, bir salona tuttu, kapıdan geri çekildi ve koridorda ilerlemeye devam etti, küçük, zarif bir yemek odasını, bir banyoyu geçti. Blok gibi bir kıvılcık yan odadan fırladı ve homurdanarak yanlarından geçip merdivenlere doğru koştu. Laurel, kalp atışlarının hızını düşürmek için durdu, sonra kedinin koştuğu odaya girdi.

Kitaplıklar, üç buçuk metrelik tavandan cilalı çam zeminine kadar duvarları kaplıyordu. Burada Danjermond'un pahalı tütününün kokusu en güçlüydü, mobilya cilası deri koltukların ve eski kitapların hafif küflü-tatlı aromasının alt tonunu oluşturuyordu. Güzel bir kiraz ağacından yapılmış ortak çalışma masası zemini kaplıyordu. Arkasında, bir eğlence merkezi sofistike stereo ekipmanlarının bulunduğu rafları barındırıyordu.

Laurel kanatlı sandalyenin etrafından dolaşarak masanın üstüne baktı. Aradıklarını bulmak için üst kata çıkmak zorunda kalacaklarından korkuyordu. İçgüdülerini, bir katilin bu kadar gizli ve anlamlı eşyaları en özel sığınağı olan yatak odasında saklayacağını söylüyordu. Ancak çalışma odası da ikinci sıradaydı ve Danjermond açıkça burada çok zaman geçiriyordu.

Masayı dolaşarak arkasına geçti ve ışığı bir puro kutusu, bir mektup tepsisi ve tertemiz bir mürekkep lekesi üzerine tuttu. İki parmağını pirinç bir kulpu içine soktu ve ince orta çekmeceyi denedi.

"Kahretsin, kilitli."

Jack, pencereden gelen ince, gümüş rengi ışıkla kitap raflarını taradı ve ilham verebilecek bir kitap arıyordu. İnsanlar genellikle kitapların içine bir şeyler saklardı. Kitapları oyup içlerini hazineler ve sırlarla doldururlardı. Hepsini tek tek incelemek için zaman olmadığını düşündü ve bunun yerine uygun bir aday aradı, ancak The Naked and the

Damned (Çıplak ve Lanetli) veya The Quick and the Dead (Hızlı ve Ölü) gibi, çarpık bir mizah anlayışına hitap edebilecek bir kitap yoktu, sadece hukuk ve düzen, klasikler, şiirle ilgili kitaplar vardı.

"Danjermond nerede?" diye sordu ve Conan Doyle'un ilk baskısını çıkardı.

Laurel dosya dolabının çekmecelerini denedi ama şanssızdı. "Kraliyet inci ve kemer nişanı ile onurlandırılmış, herkesin saygı duyduğu ve kızlarının iffetini emanet edebileceği bir adam."

Saatine baktı ve küfretti. Fırsat penceresi kapanıp onları içeride kilitlemeden önce bir an önce bir şeyler bulmaları gerekiyordu.

"Bir şey bulursak ne olacak?" diye sordu Jack, bir üst kata çıkarken. "Arama iznimiz yok, melek. Bu ülkede hiçbir yargıç, bu kadar yasadışı bir şekilde elde edilen kanıtları kabul etmez."

"Tek ihtiyacım olan tek bir parça," dedi Laurel, küçük bir misafir odası ve çamaşır dolabının önünden sessizce geçerken. "Kenner'a götürüp kafasına vurabileceğim tek bir kanıt parçası. Muhtemelen şu anda senin evini alt üst ediyor. Danjermond sana karşı bir dava açmaya çalışıyor."

Bu haber Jack'i durdurdu. Kenner'ın çaresizce bir şey bulmaya çalıştığını düşünmüştü, mahkeme binasındaki kimsenin bir planı olduğunu düşünmemişti. "Savannah'ın cinayetini bana yükleyebileceğini mi düşünüyor? Annie'nin cinayetini de?"

"Ve diğer dördünün. Bunu başarmanın bir yolunu bulamayacağını sanma. Adamın zekası, Kelt düğümlerinin bile kıskanacağı cinsten."

Ve o adamı durduracaktı, diye düşündü Jack, kadının el fenerinin ışığını başka bir yatak odasına tuttuğunu izlerken. Kısmen onu korumak için, kalan itibarını riske atıyordu.

"Bingo," diye mırıldandı ve kapıyı iterek açtı.

Yatak, odanın Danjermond'a ait olduğunu ele veriyordu: süslü oyma direkleri ve altın süslemeli siyah kadife örtüsü olan devasa bir maun yatak. Kanopinin alt kısmı, büzgülü beyaz ipekle süslenmişti. Jack uzanıp kumaşın bir kısmını kenara itti ve bir ayna ortaya çıktı. Laurel, Jack'in kaşlarını kaldırmasına hiçbir şey demedi. Zihninde herhangi bir senaryo oluşturmasına izin vermedi. Danjermond'un cinsel zevklerinin nereye varabileceğini hayal etmek istemiyordu, çünkü bir düşünce diğerine yol açacak ve narin bileklerin bağlanması, merhamet çılgınlıkları ve...

"İyi misin, tatlım?" Jack fısıldadı. Kollarını ona dolayarak onu kendine doğru çekmekten kendini alıkoymaya bile çalışmadı. Kız birdenbire solgunlaşmış, gözleri çok geniş açılmıştı. Jack başını eğdi ve

şakağına bir öpücük kondurdu. "Hadi. Bir bakıp buradan gidelim."

Gördükleri diğer odalar gibi, bu oda da tertemiz, kusursuz bir şekilde dekore edilmiş, garip bir şekilde soğuk hissettiriyordu, sanki burada kimse yaşamıyormuş gibi - ya da yaşayan kişi insan değilmiş gibi. Hiçbir şey yerinden oynamamıştı. Her mobilya parçası bir servet değerinde görünüyordu. Hiçbir şeyin duygusal değeri yoktu. Aile fotoğrafları, gençliğinden kalma küçük hatıralar yoktu. Pencereleler arasındaki bir avukat kitaplığında, Rönesans Avrupa'sına ait erotik kitapların ilk baskıları gibi başka bir antika kitap koleksiyonu vardı. Ama başka hiçbir şey yoktu, mücevher, silah, fotoğraf yoktu.

Hayal kırıklığı Laurel'ı ezdi. Danjermond'un işini kolaylaştıracağını düşünmemesi gerektiğini bilmeliydi, ama yine de umut etmişti. Şimdi o umut, kum gibi parmaklarının arasından kayıp gitmişti. İhtiyacı olan kanıt burada değilse, Atchafalaya'nın herhangi bir yerinde olabilirdi.

Hayal kırıklığıyla birlikte kendinden şüphe duymaya başladı. Ya yanılıyorsa? Ya katil Baldwin ya da Leonce'dı? Ya da Cooper. Ya da isimsiz, yüzü bilinmeyen bir yabancı.

Hayır. Komodinin son çekmecesini kapattı ve doğruldu, parmaklarını şakaklarına sürterek. Yanılmamıştı. Scott County'de yanılmamıştı; şimdi de yanılmamıştı. Stephen Danjermond bir katildi. Bunu biliyordu, hissedebiliyordu, onun yanında her zaman bir tür ihtiyat hissetmişti. O bir katildi ve cinayetle paçayı sıyracağını düşünüyordu.

Onu suçlayacak bir yol bulamazsa, Laurel başka bir yol bulması gerektiğini biliyordu. Ve bu ne kadar uzun sürerse, o kadar çok kadın ölecek ve Danjermond, Jack'i suçlamak için bir dava oluşturmak için o kadar çok zamana sahip olacaktı. Onunla oyununu o kadar uzun süre oynayacak ve onun güvenilirliğini, özgüvenini, en güçlü olanın hayatta kalmasından daha üstün bir yasaya olan inancını yok edecekti.

"Gidelim," diye fısıldadı, parmağını Jack'in Levi's pantolonunun kemer halkasına takıp onu kitaplıktan uzaklaştırdı. "Akşam yemeğinden bir saat daha dönmeyeceğini sanmıyorum, ama riske giremeyiz."

"Bekle."

El fenerinin ışığı kitap koleksiyonunu tararken Jack'e bir aydınlanma geldi. Sol üst rafta yan yana duran soluk kırmızı deri ciltli üç kitap. L-Petite Mort, birinci, ikinci ve üçüncü ciltler. Küçük Ölüm. İlk gördüğünde gözleri onları geçip gitmişti

Bu koleksiyonun erotik olduğunu fark ettiğinde gözleri kitapları geçip gitmişti. Erotik - küçük ölüm - orgazm. Başlık yerinde duruyor gibi görünüyordu, ama ışığı ciltlerin üzerinde gezdirirken, altıncı hissi karnında bir yumruk gibi gerildi.

Nazikçe, vitrinin önündeki cam paneli kaldırdı ve kenara kaydırıldı. Üç cilt bir arada raftan çıktı.

Laurel, ışığı küpe ve kolyelerin karışıklığına tuttuğunda, duyguları boğazında bir kaya gibi takıldı. Altı parçadan fazla. Çok daha fazla. Gözleri yaşlarla dolarken, cebinden çıkardığı cımbızla uzandı ve ağır bir altın küpeyi çıkardı. Antika altınla ince bir şekilde örülmüş daha küçük bir halkadan sarkan büyük bir dövülmüş altın daire.

"Bu..." Şimdiki zaman ağzının tavanına yapıştı. Yutkundu ve tekrar denedi. "Bu Savannah'ındı. New Orleans'ta bir çift yaptırmıştı. Kendine doğum günü hediyesi olarak. Onu bulduklarında diğerini takıyordu."

Jack, altın halkanın dönüp ışığı yakalamasını izlerken sessizliğini korudu. Laurel'in sesinde duyduğu acıyı hafifletecek uygun bir kelime yoktu. Nazikçe kutuyu kapattı ve kitaplığın yerine geri koydu. Laurel orada durmuş, bakışları küpeye kilitlenmiş, gözleri kasvetliydi. Jack kolunu omuzlarına doladı ve başını onununkine yaklaştırdı.

"Onu yakaladın, tatlım," diye fısıldadı. "Elinden gelenin en iyisi bu."

"Keşke bu kadarla yetse," diye mırıldandı Laurel. Ona el fenerini uzattı ve küpeyi bir Ziploc poşete attı.

Odayı son bir kez hızlıca gözden geçirip her şeyi buldukları gibi bıraktıklarından emin oldular, sonra Laurel el fenerini önlerindeki zemini tarayarak koridora doğru yol gösterdi, ta ki ışık parlak siyah bir çift ayakkabıya düşene kadar.

İlk içgüdüğü kaçmaktı, ama kaçacak yer yoktu. Adam, onlar ile merdivenlerin başı arasında duruyordu. Arkasında, Jack içinden küfrediyordu.

Yavaşça el fenerini kaldırdı, siyah smokin pantolonunun keskin, kusursuz kıvrımını aydınlattı ve daha da yukarı çıkardı, ta ki ışık bir elinde tuttuğu dokuz milimetrelik silahın susturucusunu ve diğer elinde tuttuğu küçük kanvas spor ayakkabıları aydınlatana kadar.

"Sanırım bunlar senin, Laurel," dedi her zaman kullandığı aynı sakin ses tonuyla. "Onları çıkardığın için ne kadar düşüncelisin."

"Kadın Seçmenler Birliği'nde ne oldu?" diye sordu, zihninin küçük, ilgisiz bir kısmı nasıl bu kadar sakin olabildiğini merak ediyordu. Nabızı tavan yapmıştı. Kanı kulaklarında o kadar hızlı atıyordu ki, kendi düşüncelerini duyabilmesi bir mucizeydi. Ve ona akşam yemeğini sordu, sanki bu en normal durummuş gibi.

Danjermond, yüzüne vuran soluk ışıktaki kaşlarını çattı. "Son zamanlarda yaşanan tüm trajediler göz önüne alındığında, kutlamaların normal şekilde devam etmesine izin vermenin uygun olmadığını düşündüm."

"Özverili bir davranış."

Ağzının köşelerinde küçük, kedi gibi bir gülümseme belirdi. "İstediğim zaman çok cömert bir adam olabilirim."

"Kız kardeşimle de 'bunu seçtin' mi?" Laurel acı bir sesle sordu, sesi öfkeden titriyordu, sol eli Savannah'ın küpesini tutan küçük plastik poşeti sallayacak kadar titriyordu.

Jack başını azarlayarak eğdi, ama bakışları doğrudan kanıta yöneldi ve öfkesi buhar gibi uçup gitti. "Laurel, gerçekten buna cevap vermemi beklemiyorsun, değil mi?"

"Cevap versen iyi olur," dedi Jack, Laurel'in arkasından yavaşça çıkarak. Bir adım attı, sonra bir adım daha atarak Danjermond'un soluna geçti ve onun dikkatini ikisi arasında bölmesini sağladı. "Şimdi bizi de öldüreceksin, değil mi?"

Danjermond bir an bu soruyu düşündü ve sonunda cömert davranış onlara bir cevap vermeyi kararlaştırdı. "C'est vrai, Jack, senin de söylediğin gibi. Bu benim planıma pek uymuyor, ama bazen ayarlamalar yapmak gerekir."

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi Jack alaycı bir tonla ve Danjermond'un tüm dikkatini çekecek kadar biraz öne doğru ilerledi. Silahın namlusu göğsüne doğru sallandı.

"Yeterince yaklaştın Jack. Daha fazla yaklaşma."

"Yoksa ne olur?" Jack alaycı bir şekilde sordu. "Ateş mi edersin? Zaten ateş edeceksin.

Ölü ölüdür."

"Hayır, hayır, mon ami," diye mırıldandı Danjermond. "Anında ölüm ile ölüm için yalvarmak arasında kesinlikle bir fark var. İşbirliğin, Bayan Chandler için her şeyi değiştirebilir."

Jack olasılıkları değerlendirdi, ama hoşuna gitmedi. Danjermond onları öldürecekti. Onlara ne tür bir cehennem yaşatmayı planladığını sadece Tanrı bilebilirdi. En az altı kadını acımasızca, korkunç bir şekilde öldürmüştü. Jack uzun zaman önce kendisine ne olacağına aldırmayı bırakmıştı, ama Laurel'a böyle bir şeyin

dayanılmazdı. Çaresizce durup bunun olmasına izin veremezdi. Bir delinin oyununa gelmeyecekti.

Gözlerini Danjermond'dan ayırmadan, Laurel'ın kolunu yakaladı ve yukarı doğru çekti, el fenerinin ışığını Danjermond'un yüzüne tutarken, aynı anda vücudunu çevirerek Laurel'ı korudu ve onu yana itti.

Danjermond küfretti ve kör edici ışığı engellemek için kolunu kaldırdı. Silah elinde bir kez sıçradı, patlama susturucu sayesinde yumuşak bir gürültüye dönüştü. Duvardaki bir standın üzerinde duran şişman bir Çin vazosu parçalandı ve porselen parçaları her yöne saçıldı. Su yere döküldü ve delphinium sapsarı çöpçü çubukları gibi yere düştü.

Jack'in ağırlığıyla itilen Laurel yana doğru sendeledi ve dizlerinin üzerine çöktü. El feneri elinden kaydı ve yere düştü, ulaşamayacağı bir yere yuvarlandı ve parlak kehribar rengi ışık şeritleri duvara yansıdı. El fenerinin peşinden gitmeye çalıştı, ama Jack onun önünde, Danjermond da Jack'in arkasında duruyordu ve aralarındaki kavganın henüz bitmediği belliydi.

Başı aşağıda, Jack Danjermond'a atıldı ve omzunu adamın göğsüne sertçe vurdu. İkisi, merdivenlerin başından birkaç santim uzaklıkta cilalı ahşap zemine düştüler ve silahın kontrolünü ele geçirmek için boğuşmaya başladılar. Jack, Danjermond'un kolunu yakaladı ve onu sertçe yere çarptı, ama tabancayı elinden almadan önce, sağ tarafına keskin bir acı saplandı ve bir an için tüm düşüncelerini ve gücünü kaybetti.

Acı ve öfkeyle haykırarak, kaynağını bulmak için dönüp baktı. Danjermond'un eli, sanki bir bıçağın sapını tutar gibi, yanından çıkıntı yapan sivri beyaz porselen parçasına sarılmıştı ve parmaklarının arasından kan sızıyordu. Jack, bu doğaçlama bıçağı çıkarmak için uzanırken, Danjermond silahı kaldırıp şakağına vurdu.

Göz açıp kapayıncaya kadar güç dengesi değişti. Jack, bilinci bulanıklaşırken üstte kalmak için mücadele etti, ama dünya onun altında dalgalandı ve eğildi. Sonra aniden su içinde, kırık vazonun üzerinde yuvarlanmaya başladılar, acı keskin, kaslar yanıyor, kalp deli gibi atıyordu.

Danjermond'un boğazına elini uzatmayı başardı ve sıkmaya başladı, ama bölge savcısı üstündeydi ve geri çekiliyor, uzaklaşıyordu. Silahını kaldırdı. Laurel çılgılık atmış olabilir, ama Jack'in emin olduğu tek şey, Danjermond'un nefes borusunu bırakıp silahını yana doğru ittiği sırada, kafasından milimetrelerce uzakta zemini parçalayan merminin keskin sesi idi.

Jack hızla ayağa kalktı ve pozisyonlarını tersine çevirmek için döndü. Ağrı yan tarafını kesiyor, kafasını vuruyordu. Ağrıyı görmezden geldi ve adrenalinle savaşımaya devam etti, el yordamıyla, iterek, dönerek. Danjermond'un sırtı, ikinci katın merdiven sahanlığını koruyan narin beyaz korkuluklara çarptı, birini kırdı ve tüm korkuluğu salladı, silah elinden kaydı ve merdivenlere doğru zeminde kaydı.

Laurel, onlar boğuşurken geriye atladı, bir şeyler yapmak istiyordu, ama silah koridorun diğer tarafındaydı ve el feneri, homurdanan, zorlanan erkek bedenlerinin altında, yerde bir yerlerdeydi. Etrafına bakındı, silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey aradı, ama hiçbir şey bulamadı, ama dua etmekle yetinmeye niyeti yoktu.

Bir şey yap, bir şey yap, diye zihninde tekrarlardı, dönüp Danjermond'un yatak odasına koştu. Bir silah bulmalıydı, ona vurabileceği, bıçaklayabileceği bir şey, herhangi bir şey.

Jack, Danjermond'un yüzüne sol yumruğunu indirdi, sonra öne doğru atıldı ve ulaşamadığı silahı kapmak için çabaladı. Parmak uçları susturucuya çarptı ve susturucu, su birikintisi ve kırık camların üzerinde kayarak uzaklaştı. Odaklanmış ve kararlı bir şekilde, susturucuyu tekrar yakaladı ve parmaklarını sapındaki lastik tutamağın etrafına kapattı.

Aynı anda, Danjermond el fenerini buldu. Jack ayağa kalkıp silahla etrafında dönmeye başladığında, Danjermond dizlerinin üzerine çöktü ve el fenerini bir sopa gibi salladı. Jack'in kafasının yan tarafına şiddetli bir darbe indirdi, kafasını geriye doğru savurdu ve görüşünü gri bir bulanıklığa dönüştürdü. Beyin sinapsları kısa devre yaptı. Silah elinden düştü ve merdivenlerden yuvarlandı, duvara işe yaramaz bir atış yaptı.

Ayağa kalkmaya çalıştı, ikinci darbeyi engellemeye çalıştı, ama mesajlar uygun kaslara ulaşamadı. Darbe indi ve her şey karardı.

Laurel, elinde ağır bir zencefil kavanozu lambasıyla yatak odasından fırladı ve onu bir sopa gibi sallayarak Danjermond'un kafasına vurmaya çalıştı. Ama o, Laurel koridora adım attığında kolunu yakaladı ve Laurel'in bakışları Jack'e kaydı ve lamba yere düştü.

"Jack!" Laurel, merdivenlerin başında yüzünün bir tarafı kanlar içinde yatarken çığlık attı. Karanlık koridorda hareketsiz bedenine bakarak durduğu o uzun anda, düşünceleri hızla zihninde geçip gitti: O ölmüştü, onu kaybetmişti, bir katille baş başa kalmıştı.

İlerlemek istedi, ama Danjermond onu tuttu.

"Dikkatli ol, Laurel," dedi sessizce, ciğerlerinden nefes alıp verirken ıslık sesi çıkıyordu. Terinin ve pahalı kolonyasının kokusunu alabiliyordu. Kan kokusu da alabiliyordu ve bunun onun kanı olmasını umuyordu. "Cam parçalarına basmak istemezsin," diye mırıldandı.

"Sen delisin," diye suçladı, sesi keskin, titrete bir fısıltıydı. Dönüp ona öfkeyle baktı, el fenerinin turuncu gölgeli ışığında yüzünün aldığı uğursuz ifadeyi görünce nefesi kesildi.

"Hayır," dedi adam, çok hafifçe gülümseyerek, soğuk yeşil gözlerini kadının gözlerine dikip, gözlerini kırpmadan. "Değilim."

Otuzuncu Bölüm

"Kural olarak uzlaşmayı sevmem," dedi Danjermond, Jack'in ellerini ve ayaklarını bağlarken. "Ama acil durumlarda esnek olmak gerekir."

Laurel, ön salondaki zarif Hepplewhite kalkan sırtlı sandalyeye oturmuş, bilekleri beyaz ipek kayışlarla kolçaklara, ayak bilekleri ise ön ayaklara bağlanmıştı. Çılgılık atmak istedi, ama ağzı ipekle tıkanmıştı, nemi emerek onu kelimenin tam anlamıyla boğuyordu.

Boğazının dibinde mide bulandırıcı bir korku hissi ve onu aşağı çeken garip, uyuşuk bir hissizlikle Danjermond'u izledi. Rüya gibi. Hayır, kabus gibi. Bunun bir kabus olduğuna inanabilseydi, o zaman gerçek olmazdı. Zihninin bir oyunu. Neyin daha iyi olacağına karar veremiyordu: durumun gerçekliğiyle uyanık ve dehşete kapılmış olmak mı, yoksa sersemlemiş ve tüm bunların kötü bir rüya olduğuna inanmak mı?

Danjermond, sanki sözlerine bir yanıt bekliyormuş gibi ona baktı. Zaman ayırıp smokinini değiştirmiş ve kavga sırasında kestiği elini özenle sarmıştı. Şimdi siyah kot pantolon, botlar ve bol siyah bir gömlek giymişti, bu kıyafet onu modern bir büyücü gibi gösteriyordu.

Jack'in kanının Doğu halısının üzerine bulaşmaması için yere bir battaniye sermiş ve baygın tutsağının bağlarını, sıkı ama ilk başta kullandığı pedlerin altında iz bırakmayacak kadar sıkı olduklarından emin olmak için defalarca kontrol etmişti. Bayou Strangler'ın kurbanları, bileklerinde morluklar olanlardı, Strangler'ın kendisi değil.

Laurel'in bakışları sürekli Jack'e kayıyordu. Nefes alıp almadığından emin değildi. Neredeyse yarım saattir baygındı. Tamamen hareketsizdi. Yapışkan ve parlak kırmızı kan, saçlarını yapıştırmış, şakaklarını ve yanaklarını elma üzerindeki şeker gibi kaplamıştı, ama hala kanayıp kanamadığını anlayamıyordu. Ölü adamlar kanamaz. Göğsüne bakarak, hareket etmesini diledi.

"Onu mahkemeye çıkarmak isterdim," diye devam etti Danjermond. Zarif bir hareketle ayağa kalktı ve salon masasından bir kadeh bordo şarap aldı, düşünceli bir şekilde yudumlarken şarabın tadını çıkardı. "Başından beri niyetim buydu. Acadiana'da cinayetler işleyen, kimse tarafından durdurulamayan,

Partout Parish'e ulaşana kadar. Bu yüzden cesetleri bulunabilecekleri yerde bıraktım. Elbette, iz bırakmadan cesetleri ortadan kaldırmanın birçok yolu var. Bir adam zeki, dikkatli ve soğukkanlıysa, tekrar tekrar cinayetten paçayı sıyrabilir."

İçkisini bitirdi. Büyükbaba saati saat başı çaldı. On bir. Jack hala kıpırdamıyordu.

Danjermond iç çekerek onu battaniyeden kaldırdı ve itfaiyeci kaldırışı yaparak taşıdı. Laurel'a tek kelime etmeden koridordan geçerek mutfığa doğru gitti. Arka kapının açılıp kapandığını duydu, sonra sessizlik oldu.

Tanrım, Jack, lütfen hayatta ol, lütfen kendine gel. Yalnız ölmek istemiyorum.

Yalnız. Savannah'ın olduğu gibi, Annie'nin olduğu gibi, diğer tüm kadınların olduğu gibi. Tanrı bilir kaç tane. Planlarına uygun olduğu için altı ceset bırakmıştı. Onlarca daha fazla olabilirdi, hepsi iz bırakmadan yok olmuş, Atchafalaya tarafından yutulmuş, bir daha asla görülmemiş, kurbanların acıma çığlıkları sadece bataklık tarafından duyulmuştu.

Uyuşukluk geçmeye başladı ve yerini korku aldı. Gözlerinin arkasında yanmaya başlayan gözyaşları yükseldi.

Savannah'ın yüzü zihninde belirdi. Formaldehit ve amonyak kokusu, ölümün kalıcı, mide bulandırıcı tatlılığıyla karışmıştı. Paslanmaz çelik masa. Örtülü ceset. Prejean özür dilercesine bir şeyler mırıldanıyordu. Savannah'ın yüzü, hayattayken olduğu gibi değil, ölüm ve sonrasındaki olayların çarpıttığı haliyle.

Arka kapı açıldı ve tekrar kapandı. Mutfakta, koridorda ayak sesleri duyuldu. Ağzındaki tıkaçları sıkıca ısırıp ve kirpikleriyle gözyaşlarını geri püskürtmeye çalıştı. Korku gösterme. O korkudan beslenir. Bu ona güç verir.

"Tamam, Laurel," dedi Danjermond, diz çöküp ayaklarını çözerek. "Biraz gezintiye çıkacağız." Ona baktı ve bir yılan gibi gülümsedi. "Kırsalda bulunan küçük evime."

Laurel bu hareketin hem boşuna hem de aptalca olduğunu biliyordu, ama yine de çıplak ayağıyla tüm gücüyle ona tekme attı ve diyaframına tam isabet ettirdi. Adam geriye düştü, ciğerlerinden hava çıkarken hırıltılı nefesler aldı, yüzündeki ifade ona ödeteceği bedele değdi.

Öksürerek dizlerinin üzerine çöktü ve bir kolunu karnına dolayarak kendini ayağa kaldırdı. Koridor masasına yaslanarak, ona saf, soğuk bir nefretle yan gözle baktı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Laurel," diye kısa ve acı dolu nefesler arasında dişlerini sıkarak söyledi.

O da onun sert bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Korku gösterme. Bu ona güç verir.

"Küstah küçük sürtük," dedi, yavaşça doğrulurken. Berrak yeşil gözlerinde bir ateş parladı, ona doğru yaklaşıırken parlak bir şekilde parlıyordu. "Tıpkı kız kardeşin gibi," dedi gülümseyerek. "Sonuna kadar. Bana karşı geldi. Bana meydan okudu. Sanırım işkence görmekten oldukça hoşlanıyordu. Çıgıllıklarında belli bir... sevinç vardı.

"Ve güldü," dedi yumuşak bir sesle, yanına eğilerek, yan tarafta kalmaya dikkat ederek. Yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı, böylece konuşurken yüzündeki kötü zevki görebilsin. "Ben bıçağımı alıp göğüslerini kestiğimde güldü."

Yavaşça uzandı ve uzun, zarif eliyle göğsünü avuçladı, ağırlığını test etti, şeklini şekillendirdi. Başparmağını sert meme ucunun üzerinde, daireler çizerek ovuşturdu, bakışları onun gözlerine kilitlendi, sonra parmaklarını sıkmaya başladı, sıkıp sıkıp, artık acıdan inlemelerini tutamayana kadar.

"Sonunda tamamen çıldırmıştı," diye fısıldadı.

Laurel, korku kadar tiksinti de duyarak titredi. Onun fiziksel olarak karşılık vereceğini bekliyordu, ama bu çok daha kötüydü. Psikolojik işkence, kız kardeşinin cinayetinin ayrıntılarını ona anlatmak. Dayak yemeyi tercih ederdi. Ve o da bunu biliyordu.

"O seks yapmak istedi," dedi, koltuğun kolundan bileklerini çözerek. "Onu öldüreceğimi bildiği halde orgazm oldu. Boğazına fularımı sıkıttığımda bile, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmı yaşadı." Gözlerine bir kez daha baktı, geniş, şehvetli ağzının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi. "Ama ölümün en güçlü afrodizyak olduğunu söylerler. Belki sen de bu tür bir coşku yaşarsın, Laurel."

Onu sandalyeden kaldırıp ellerini arkadan bağlarken, kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Savannah'la ilgili düşünceler zihninden geçiyordu. Ross hayatlarına girip kaderlerini değiştirmeden önce, çocukluklarındaki ikisinin düşünceleri. O anda onu, Stephen Danjermond'dan nefret ettiği kadar nefret ediyordu. Daha da fazla. Ama geçmişte takılıp kalmanın bir faydası yoktu. Şu an, açık ve yakın bir tehlike barındırıyordu. Hayatta kalmak için tüm enerjisine, tüm gücüne - fiziksel ve zihinsel - ihtiyacı olacaktı.

Danjermond onu evin arka kapısından dışarı çıkardı ve yan taraftaki, artık garaj olarak kullanılan eski bir araba garajına götürdü. Jaguar'ı geçip eski kahverengi bir Chevy Blazer'a yöneldiler. Laurel'ı yolcu koltuğuna oturtup kapıyı kapattı.

O kaputun etrafında dolaşırken, Laurel arkasındaki koltukta yüzüstü yatan Jack'i görmek için garip bir şekilde döndü. Jack hareketsiz yatıyordu, vücudu garip bir açıyla bükülmüş, ayakları sürücü koltuğunun arkasındaki zemindeydi. Koyu renkli battaniye dikkatsizce üzerine atılmıştı ve çenesinden botlarına kadar onu örtüyordu.

Birkaç dakika içinde, onları fark edebilecek bir araba ya da yayaya rastlamadan şehirden çıkmışlardı. Şehir sınırlarını iyice geçtikten sonra, bayou yolunda tek başlarına kaldıklarında, Danjermond arabayı kenara çekti ve ağızındaki bezi çözdü.

Laurel ağızındaki bez parçasını tükürdü ve kabinin karanlığında ona öfkeyle baktı. "Bundan paçayı kurtaramayacaksın," diye boğuk bir sesle suçladı, boğazı ve ağzı kurumuştu.

Danjermond kaşlarını kaldırarak Blazer'ı vitesine taktı ve yolculuğa yeniden başladı. "Ne basmakalıp bir laf, Laurel. Ve ne kadar saçma. Tabii ki paçayı kurtaracağım. On dokuz yaşımdan beri paçayı kurtarıyorum."

Kadının istem dışı attığı dehşet dolu nefesine, bir çocuğun saflığına gülümseyen hoşgörölü bir yetişkin gibi güldü. "Ben üniversite öğrencisiydim," diye başladı, kaset çaları açmak için eğilerek. Hoparlörlerden Mozart'ın müziği düzenli ve sakın bir şekilde duyuluyordu. "Doğal olarak, mükemmel bir öğrenciydim ve önümde parlak bir gelecek vardı. Ama gizlilik gerektiren bazı cinsel isteklerim vardı.

"Babam beni seksin karanlık tarafının zevkleriyle dolaylı olarak tanıştırdı. Çocukken bir keresinde onu metresine giderken takip ettim ve pencereden onları izledim, oynadıkları oyunlardan büyülenmiş ve tahrik olmuşum. O farkına varmadan onu birçok kez takip ettim. On dört yaşımdayken, onunla birlikte metresini ziyaret etmeme izin verdi. Düzgün bir şekilde inisiye olmak için.

"Zenginliğin ayrıcalıklarını ve sağduyulu olmanın bilgeliğini erken yaşta öğrendim. Bu yüzden, bir üniversiteli kızla kendimi tatmin etmenin doğru olmadığını biliyordum. Zaten fahişeler bir erkeği tatmin etmekte çok daha iyidirler ve çok daha kolay harcanabilirler. Bir tanesine kapıldım. Tutkuyla sevişirken onu boğazladım.

"Kimse benden şüphelenmedi. Neden şüphelensinler ki? Ben tanınmış bir ailenin yakışıklı, yetenekli oğluydum, o ise mesleğinin getirdiği bir tehlikeye kurban giden sıradan bir fahişeydi."

Laurel, sesindeki duygusuzluğa şok olmuş ve tiksiniş bir şekilde dinledi. Hiç pişmanlık duymuyordu, vicdanı tamamen yoktu. Duygusuz, ruhsuz; o gün Beauvoir'da kendisi söylemişti. Merhametine veya insanlığına hitap etmek mümkün değildi, çünkü onda bunların hiçbirisi yoktu. Kaçmak tek umutlarıydı ve bu umut o kadar zayıftı ki, neredeyse yok denecek kadar azdı. Jack'i bırakamazdı, bir şekilde kaçabilse bile onu yanında götüremezdi. Ve burada, çıplak ayakla, elleri arkada bağlı halde ne şansı vardı ki? Hiç. Danjermond onu yakalayamazsa, başka bir şey yakalayacaktı.

Bayou yolundan sapıp bataklığın derinliklerine giden dar bir toprak yola saptılar. Kamyonet yol boyunca ilerlerken dallar kamyonetin yanlarına çarpıyordu. Bitki örtüsü o kadar yoğunlu ki, farlar zar zor ışık tutabiliyordu. Laurel, Blazer'ın karanlık sınırları içinde, Mozart'ın çaldığı, bir katilin sakin bir şekilde hayat hikayesini anlattığı tuhaf bir dünyada koza içindeymiş gibi hissediyordu.

Aldıkları dönüşleri ezberlemeye, ne kadar yol kat ettiklerini tahmin etmeye çalıştı, ama her şey çarpık görünüyordu: zaman, mesafe, gerçeklik. Kollarını bu kadar doğal olmayan bir pozisyonda tutmaktan dolayı korkunç bir şekilde ağrıyordu. Kamyonun her sarsıntısı omuz bıçakları arasında bir acı dalgası yaratıyordu.

Arka koltuğa Jack'e baktı ve Jack'in sol gözü bir anlığına açıldığında kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Jack hayattaydı. Çok fazla olmasa da, bu umut verici bir şeydi.

"Beni şaşırttın Laurel," dedi Danjermond. Blazer'ı yavaşlatarak sığ bir dereyi geçti. Buradaki sağlam zemine geri çıktıklarında, kabinin karşısından ona baktı, zayıf yüzü gösterge panelinin ışığıyla aydınlanmıştı. "Gerçekten evime gireceğini düşünmemiştim. Kenner'a yalan söyledikten sonra bile, bunun için fazla 'kurallara bağlı' olduğunu düşünmüştüm."

"Kuralları umursamıyorum," dedi. "Adaleti inanıyorum. Adaleti elde edebileceğim her yolu deneyeceğim."

Adam buna gerçekten memnun olmuş gibi gülümsedi ve yol dönüp bir set boyunca uzanmaya başladığında tekrar öne döndü. "Haklıydım. Sandığından çok daha güçlüsün, Laurel. Seni beni suçlayabilecek kanıtlarla yakalamak zorunda kalmam gerçekten çok kötü. Daha uzun bir oyun oynamanın keyfini çıkarırdım."

Kendi eğlencesi için onu Scott County'de yaşadıklarını tekrar yaşatacakları suçlamalar, inanmama, çaresizlik, hepsini. Laurel, yaşam ve ölümü bir oyun olarak nitelendirdiği için onu azarlamak istedi. Korumaya yemin ettiği sistemle oynadığı için ona bağışlamak istedi, ama bunun bir anlamı yoktu. Kendini her şeyin üstünde görüyordu - yasaların, toplum kurallarının. Ve bugüne kadar aksini düşünmek için hiçbir nedeni yoktu. Herkesi kandırmış, defalarca en büyük suçtan paçayı kurtarmıştı.

"Bize ne yapacaksın?" diye sordu düz bir sesle, hayal etmektense bilmek daha iyi olduğuna karar vererek.

"Şerifi, isimsiz bir ihbarla öğrendiğim korkunç bir cinayet-intihar olayının olduğu yere götüreceğim. Zavallı Jack sonunda çıldırdı. Sana yaptıklarının üstesinden gelemedi. Silahını aldı ve kafasına ateş etti."

Böylece Danjermond'un ona açtığı kafa yarasını ortadan kaldırmıştı. Ve o da diğerleri gibi ölecek, Jack'i bir dizi cinayete kesin olarak bağlayacaktı. Danjermond her ayrıntıyı halledecekti. Kimse sonucu sorgulamayacaktı.

"Mahkeme salonunun ihtişamı yok," diye mırıldandı.

"Hayır. Bunu gerçekten üzüliyorum. Ama yine de, bölgesel ve ulusal haberlerde bu konu geniş yer bulacak ve bölge savcısı olarak doğal olarak bu bölgenin sözcüsü olarak hareket edeceğim."

"Doğal olarak."

"Kendini çok üzme, Laurel," dedi, Blazer'ı ağaçların arasına sıkışmış ve sarmaşıklarla neredeyse tamamen örtülmüş harap bir barakaya sürerken. Motoru durdurdu ve ona döndü. "Kazanamazdın. Beni durduramazdın."

Laurel hiçbir şey söylemedi. Kabinin dar boşluğundan ona baktı ve büyüdüğü evin yemek masasında nasıl görüldüğünü net bir şekilde hatırladı. "Kötülüğe inanıyorsun, değil mi Laurel?"

Evet, kötülüğe inanıyordu ve şüphesiz onun yüzüne baktığını biliyordu.

Önce Jack'i kamyonetten çıkardı, onu kulübeden ve onun görüş alanından uzaklaştırdı. Laurel, ellerini bağlayan beze karşı mücadele ederken, gözleri kabinde bir tür silah arıyordu - her iki eylem de faydasızdı. Danjermond hızla ona geri döndü ve bağlı ellerinden tutup, çamurlu kıyıda sazlıkların arasında sallanan eski bir tekneye doğru onu yönlendirdi.

Onun ısrarıyla, teknenin düz tabanındaki siyah muşamba üzerine oturdu, Jack ise arkasında yığılmış bir halde yatıyordu. Laurel geriye yaslandı ve parmak uçlarıyla Jack'in çiziklerle dolu botlarının derisini okşadı, onun yakınlığında biraz rahatlık bulmaya çalıştı, sonra parmakları bir düğümün üzerinde takıldı.

Danjermond'un dikkati dıştan takma motorda idi. Elini bir hareketle, motor gürültüyle çalışmaya başladı ve tekne kıyıdan uzaklaştı.

Kara su, kısmi ay ışığı altında cam gibi parlıyordu. Kel selvi ve tupelo ağaçları, düz ve karanlık bir şekilde, bataklığın üzerinde yükseliyordu. Yakın mesafede, gök gürültüsü yankılanıyor ve bulutların arkasında pembe şimşekler çakıyordu. Güney, diye düşündü Laurel otomatik olarak, parmakları arkasında düğümü beceriksizce çözmeye çalışırken. Körfezden gelen bir fırtına.

Bir fırtına, diye düşündü Jack bulanık bir şekilde. Yoksa kafasındaki gürültü müydü? Dieu, kafası aniden bir çekiçle vurulan olgunlaşmış bir kavun gibi hissediyordu. Göz kapaklarını zorla açtı -büyük bir çaba gerektiren bir hareket- ve çevresini gözden geçirmeye çalıştı. Bir tekne. Küçük bir dıştan takma motorun zayıf vınlamasını duyabiliyor, altında suyun kaldırma kuvvetini hissedebiliyor, bataklığın nemli ve çürümüş bitki örtüsünün keskin kokusunu alabiliyordu.

Bağırma isteğine karşı koyarak, başını birkaç santim çevirdi ve üstündeki görüntüyü anlamaya çalıştı. Kadınlar. İki tane. Bir tane. Şekiller bulanıklaştı ve çoğaldı, birleşti, sonra ayrıldı. Görüşünü netleştirmeye çalışmak gücünü tüketti ve tekrar bilinçsizliğe doğru kaydı.

"Bataklık bana çok ilginç bir yer geliyor, sana da öyle gelmiyor mu, Laurel?"

Laurel. Tekrar tam bilinçine kavuşmak için çabaladı, bu çaba onu baş döndürdü. Laurel. Tehlike. Danjermond. Kavgı, parçalı anılar halinde aklına geri geldi, sadece bu anılar başındaki ağrıyı şiddetlendirdi. Danjermond onu sopayla vurmuştu. En azından beyin sarsıntısı geçirmişti. En kötüsü, kayıp gelip giden şey bilinci değil, varlığıydı. Yıpranmış beyninden parmaklarına bir mesaj göndermeye zorladı, parmaklarını yavaşça, hafifçe esnetti. Hareket ettiler, diye düşündü.

Sonra dinlendi ve konuşma parçaları halinde aklına geldi, kötü çekim yapan bir radyo gibi gelip gidiyordu.

"... birçok yönden mükemmel bir dünya," dedi Danjermond, sesi boş ve uzak, sanki uzun bir tünelden geliyor gibiydi.

"... avcılar için... anlamsız öldürme..."

"... avlanmanın heyecanı..."

"... sadist piç kurusu..."

Buna neredeyse gülümsedi. Laurel. Bir kaplanın karşısına dikilip, onu ögle yemeği yapmadan önce gözüne tükürürdü. Onun cesareti onu her zaman hayrete düşürürdü. Danjermond'dan geri adım atmazdı. Ama Danjermond onu yine de öldürürdü.

Ben burada yatarken ve bunun olmasına izin verirken.

Blackie'nin yüzü göz kapaklarının arkasında beliriverdi, hırlayarak, alay ederek. "İşe yaramazsın, T-Jack. Hep öyleydin, hep öyle kalacaksın."

Tekne altından dönüyor gibiydi ve midesinde bir bulantı hissetti. Sarhoşluğa alışkın olan adam, bu hissi bastırmaya çalıştı, gözlerini açtı ve Laurel'in sırtına odaklandı. Kafasındaki zonklama o kadar şiddetli ve süreklilydi ki, başka kimsenin duymamasına şaşırdı. Gücünü toplayarak kendini yukarı itmek için bir çaba gösterdi, ama o anda motor durdu ve tekne rıhtıma hafifçe çarptı. Dengesi bozulan Jack, teknenin dibine kafasını çarparak inleyerek geriye yığıldı.

Laurel, hafif iniltiye doğru dönme isteğine karşı koydu. Tepki vermemek en iyisiydi. Jack kendine geliyorsa, Danjermond'un bunu bilmesini istemiyordu. Elde edebilecekleri her türlü küçük avantaja ihtiyaçları vardı. Boynundaki krampı hafifletmeye çalışır gibi başını yana çevirerek inledi. Danjermond tekneyi bağlarken ona bir bakış attı.

Fırtına onlara doğru ilerlerken, onlar da fırtınaya doğru ilerlemişlerdi. Fırtına artık başlarının üzerindeydi. Gökyüzü gürültülü ve çatırtılıydı. İlk yağmur damlaları üzerlerine yağmaya başladığında, Danjermond onu kolundan tutup yanındaki çürümüş iskeleye çekti. Tahtalar gıcırdadı ve çürümüşlükten esnek bir şekilde eğildi, ama Danjermond onu iskeleden birkaç metre geride, kazıklar üzerinde duran katran kağıdı kulübeye doğru sürüklerken tahtalar dayanabildi.

Yağmur daha da şiddetlendi. Yıldırımlar gökyüzünün karanlığını parçaladı ve bulutlar yırtılıp onları sıırıslıklam etti. Laurel, suyu yüzünden akarken nefes nefese başını eğdi. Danjermond onu merdivenlerden yukarı çıkardı ve kapıyı kapalı tutan asma kilidin anahtarını çıkardı.

Kulübenin içi zifiri karanlıktı, ama kan kokusu burnuna çarptı ve boğazında düğümlendi. İnsan kanı. Kız kardeşinin kanı. Laurel, korku onu bir sel gibi kaplarken ve boğazına safra yükselirken gözlerini sıkıca kapattı. Teneke çatıda yağmurun sesinin altında, Danjermond'un etrafta dolaşıp kibrit çaktığını duyabiliyordu.

"Fazla bir şey yok, ama burası kuru," dedi, alçakgönüllü bir ev sahibi gibi davranarak. Elini uzatıp çenesini kavrayarak, sesinde eğlence dolu bir ton vardı. "Haydi Laurel, sen saklanacak türden biri değilsin. Gözlerini aç ve kaderine göğüs ger."

Yarım düzine ya da daha fazla mum yakmıştı. Uzun mumlar, titreyip dans eden alevleriyle, on iki metrekarelik odanın yetersiz eşyalarının üzerinde kıvrımlı bir şekilde ışık saçıyordu. Solundaki duvara yaslanmış küçük bir şifonyer vardı, çiziklerle dolu yüzeyinde bir grup mumluk duruyordu. Tam karşısına düz bir sandalye yerleştirilmişti. Onun arkasında, yatağın iki yanında iki tane daha küçük, ince ayaklı sehpa duruyordu, her ikisinin üzerinde de titrek bir mum vardı.

Laurel tüm bunları göz ucuyla algıladı, dikkatini yatağa verirken bu bilgiler beyninde yerini aldı. Demirden yapılmıştı. Siyah demir. İnce parçalar zarif şekillerde kıvrılarak başlık ve ayaklık oluşturuyordu. Dört direk alçaktı, kalem inceliğinde demir sarmaşıklarla sarılmış ve üstlerinde kürek şeklinde cilalı pirinç süslemeler vardı. Çok güzeldi. Ürkütücüydü. Başlıktan beyaz ipek bağlar sarkıyordu. Yatağı, şeffaf, bembeyaz ipek bir örtü kaplıyordu, ama üzerinde gölgeler gibi koyu lekeler görünüyordu. Kan lekeleri.

Savannah o yatakta yatmış ve kanı akıtılmış, boğulmuştu. Ve Annie. Ve isimlerini asla bilemeyeceği kadınlar. Çılgınlıkları, hayaletlerin yankıları gibi kafasını dolduruyordu. Acıları onu tırmalıyordu. Panikleri boğazına kadar yükseliyordu.

Gök gürlledi. Yıldırım, spot ışığı kadar parlak bir şekilde pencereden içeri girdi. Yağmur, çatıya çivi çakılır gibi vurarak yağıyordu.

Kulübenin ötesinde kilometrelerce uzanan vahşi doğa vardı. Ona yardım edecek kimse yoktu. Çılgınlıklarını duyacak kimse yoktu. Merhamet yoktu. Adalet yoktu. Jack'i ve kader ikisi için daha iyi bir yol izleseydi ne olabileceğini düşündü. Bunların herhangi birinin kendi güçleri dahilinde olup olmadığını belirsiz bir şekilde merak etti.

Sonra Danjermond'un eli kolunu kavradı ve onu yatağa doğru götürdü. yatağa

Yağmur dolu taneleri kadar şiddetli yağıyor, açıkta kalan cildi kesip dövüyordu. Gerçek bir kurbağa boğucu yağmur. Kurbağalar, cehennem, diye düşündü Jack, teknenin dibinde biriken su ağzına girince öksürerek.

Boğucu.

Bu kelime onu bilincine geri getirdi ve başını kaldırdı, acı ve baş dönmesinden dolayı sertçe homurdandı. Laurel. O gitmişti. Danjermond gitmişti. Danjermond onu öldürecek. Ve sen yağmurda lanet olası bir teknede yatıyorsun. Değersiz, işe yaramaz, orospu çocuğunun oğlu.

Acıya karşı dişlerini sıkarak, kendini düzeltmeye çalıştı, ilk başta kollarını hareket ettirememesine şaşırdı. Sırt üstü dönüp yüzüne yağın yağmuru tam olarak hissettiğinde, acı kesik kesik patlamalar halinde geldi. Elleri arkada bağlıydı. Ayakları bağlıydı.

Ama ayaklarını hareket ettirmişti. Öyle düşünüyordu. Şimdi denedi ve biraz başarılı oldu. Bağlıydılar ama sıkı değillerdi. Mücadele edebilecek kadar gevşeklerdi. Botlarını ve onlarla birlikte bağları çıkarabilecek kadar gevşeklerdi.

Bu iş onun enerjisini tüketti, nefes nefese kaldı ve yağmurda boğuldu, ama ayaklarını kurtarmayı başardı. Yavaşça dizlerinin üzerine döndü ve başını bir santim bir santim kaldırmaya çalıştı. Ağrı, kafatasının içindeki bir çekiç gibi acımasızca vuruyordu, ritmi, sürükleyici bir aciliyetle senkopluydu.

Laurel. Laurel'a ulaşmalıydı. Bu süreçte ya da sonrasında öleceğinden hiç şüphesi yoktu, ama denemesi gerekiyordu. Onun için... onu gururlandırmak için... onu sevdiğini göstermek için... ona söylememişti... söylemeliydi... keşke başarabilseydi...

Teknede ayakta durmaya çalışırken düşünceler beyinde dönüp duruyordu ve karanlık da onlarla birlikte dönüyordu. Yıldızlarla bezeli... umut verici bir rahatlama... çağırıyor... yaklaşıyor...

Onunla savaşmak boşunaydı, ama yine de savaştı. Bir ilke söz konusuydu. Onur. Atasözündeki koyun gibi uysalca ölüme gitmeyecekti. Onun işini kolaylaştırmayacak, zevkini bozmak için elinden geleni yapacaktı.

Danjermond'un eli koluna dokunduğu anda, Laurel ondan uzaklaşarak kapıya doğru koştu. Adam onun peşinden atladı, at kuyruğunu yakaladı ve dişlerini birbirine çarpacak kadar sertçe geri çekti. Laurel öfke ve acı içinde çığlık attı, ona doğru döndü, ayaklarıyla tekmeledi, dizlerine, bacaklarına, vurabileceği her yerine tekmeledi.

Danjermond, vahşi bir hırlama ile dudaklarını dişlerine doğru çekti ve elinin tersiyle Laurel'ın yüzüne sertçe vurdu, başını yana doğru çevirdi, gözlerinin arkasında yıldızlar patladı ve ağzında kan tadı hissetti. Oda bir kez etrafında dönüyor gibiydi ve kullanamıyordu...

Dengesini sağlamak için kollarını kullanarak yana doğru sendeledi ve düştü. Dizlerinin üzerine çökmüş, gözlerini kapıdan ayırmadan kapıya doğru sürünmeye çalıştı, ayağa kalkmak, koşmak, kaçmak için kendini zorladı. Adrenalin, bir uyuşturucu gibi vücudunda dolaşarak, Danjermond bağlı bileklerini yakalayıp onu yukarı ve geri çekerek kollarını omuzlarından çıkarsa bile onu ileriye doğru itti.

Ama mum ışığında bir hançerin bıçağı parıldadığında, mücadelesi otomatik olarak durdu.

Bıçak yüzüne gittikçe yaklaşırken, Laurel'ın kalbi inanılmaz derecede hızlı ve yüksek sesle atıyordu. Bıçak, altın kabzayı kavrayan el gibi ince ve zarıftı. Bıçak, koruyucudan ucuna kadar süslü bir şekilde oyulmuş cilalı çelikten yapılmıştı. Onu tutan adam gibi güzel ve ölümcül.

"İşbirliği yapmanı tercih ederim, Laurel," dedi, arkasına yaklaşarak, sol elini çenesine kaydırđı, parmakları etine bastırđı. Bıçak yavaşça yaklaştı.

Sesi, her zaman bir şekilde onu sinirlendiren aynı düz tondaydı, ama artık duygusuz değildi. Hançeri gittikçe yaklaştırırken, özenle telaffuz ettiği her kelimedede öfke hissediliyordu. Hançerin ucunu burnunun ucuna değdirdiğinde, nefesini tuttu.

"Uslu bir kız ol, Laurel," diye mırıldandı, hançeri hafifçe aşağı doğru kaydırarak. Üst dudağından alt dudağına. Sanki onu ağzına sokmayı düşünüyormuş gibi, hançeri iki dudağının arasındaki çukura bırakıp öylece tuttu. "Vivian'ın seni uslu bir kız olarak yetiştirdiğini biliyorum."

"Uslu bir kız ol, Laurel. Sorun çıkarma, Laurel. Ağzını kapalı tut ve bacaklarını birleştir, Laurel." Nedense, annesinin davranış kuralları derslerinde aklına gelen bir durumun bu olmadığını düşündü.

Laurel hiçbir şey söylemedi, konuşmaktan, nefes almaktan korkuyordu, bıçak ucu çenesinden aşağı, boğazının ortasından, boğazının altındaki savunmasız çukura doğru ilerliyordu. şimdi direnirse, adam boğazını kesip onu öldürür müydü? Bu daha iyi gibi görünüyordu, ama hiçbir garanti yoktu. Bekleyip, bir iki dakika bile olsa zaman kazanırsa, kaçmak için başka bir fırsat bulabilir miydi?

Dışarıda fırtına geçip Lafayette'e doğru ilerlemişti, ama yağmur devam ediyor, çatıya vuruyor, tek

küçük pencereye kemikli parmak uçları gibi vuruyordu. Batakılıkta hayatta kalma şansı ne kadar olurdu? Burada ne kadar şansı vardı?

Hançer, köprücük kemiğinin V şeklinde kısmına dayanmış, ucu yukarıdaki hassas eti gıdıklıyordu. Bu his, onu öğürmek istemesi için yeterliydi. Bu ihtiyacı yuttu, ucun derisine batmasını hissetti. Vücudunun her hücresi titriyordu. Danjermond'un elinde kırılmaya hazır bir dal kadar kırılğan hissediyordu. Gözleri doldu, ama gözyaşlarını tuttu, histeriyi tuttu, zihinsel elleriyle akıl sağlığını tuttu ve Danjermond'un Savannah hakkındaki sözleri kafasında yankılanırken dayanmaya çalıştı: "Sonunda tamamen deliye dönmüştü."

Ona bu zevki tattırmayacaktı. Kardeşini eğlence için öldürmüştü, her nefesinde alay ettiği mesleğinde şöhrete ulaşmak için kurbanlarının cesetleri üzerinde tırmanmak istiyordu.

"Lanet olsun sana," diye fısıldadı, öfkesini ve nefretini kontrol altına alarak onları dehşeti geri püskürtmek için kalkan olarak kullandı. "Cehenneme kadar yolun var."

Danjermond yaklaştı, yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı, yanağını onun yanağına sürttü. "Öbür dünyaya inanmıyorum, Laurel," diye mırıldandı, hançeri göğüslerinin arasına, tişörtünün ince kumaşı altında kalbinin attığı yere doğru indirdi. Bileğini hafifçe hareket ettirerek, hançerin ucu pamuğu deldi ve göğsüne dokundu. "Bence, cehennem varsa, o da burada ve şu anda, ve sen de benimle birlikte oradasın."

Danjermond bıçağı şiddetle aşağı doğru keserken, tişörtünü boyun bandından etek ucuna kadar yırttı ve Laurel'ın boğazından bir çığlık çıktı. İçgüdüsel olarak geriye doğru sıçradı ve uzun, ince vücuduna çarptı, elleri onun şişmiş cinsel organına bastırdı. Sol kolunu beline doladı ve onu orada tutarken, pelvisini öne doğru kaydırды ve hançeri yavaşça sol göğsüne doğru kaldırdı.

Jilet gibi keskin bıçak, meme ucunun altındaki dolgun şişkinliği öptü ve kanı, bıçak kenarı boyunca parlak kırmızı damlalar halinde birikti, inci gibi yuvarlanarak yere sıçradı. Acı birkaç saniye sonra geldi, kalp atışlarıyla birlikte zonkluyordu. Sonunda gözyaşları kirpiklerinden dökülerek yanaklarından aşağı yuvarlandı, göğüs kafesinde aşağı kayan kan damlalarına soluk bir kontrast oluşturunuyordu.

"Uslu bir kız ol, Laurel," diye mırıldandı, ritmik bir şekilde ona sürtünerek. O, dilini boğazından kulağına doğru kaydırıp kulak memesini dişlerinin arasına aldığıında, Laurel tiksinti içinde titredi. "Burada

adalet yok," diye fısıldadı. "Tek yasa benim yasamdır."

Onun direnişini görmezden gelerek onu yatağa geri sürükledi. Hançerle ellerini bağlayan ipleri kesti ve onu hızla yatağa itti, göğsünün ortasına dizini koyarak ağırlığıyla onu yere sabitledi. Diğer kurbanları bu ölüm yatağına bağlayan ipleri kullanarak onu başlığa bağladı.

"Yağmur yağması çok kötü," dedi sohbet eder gibi, yanına yatakta otururken, ona öfkeyle bakan gözlerini hayranlıkla seyrederek. Hançeri eline aldı, göbeğine batırdı ve titrek karnının derisini, göğüslerinin arasından hafifçe yukarı doğru çekti. "Jack'i buraya getirip onu bu gösteriye davet ederdim. Hayal gücünün sadece ima ettiği şeyi görmeli, onun gücünü, cazibesini kendi gözleriyle görmeli. Onda karanlık var. Ölmeden önce, onun serbest bırakılmış ihtişamını görmeli."

Bıçak, kadının tişörtünün boyun bandının altına takıldı ve deneyimli bir hareketle tişörtü kesti. Hançerin ucuyla, her iki taraftaki yırtık giysiyi geriye doğru çekti ve kadını bakışlarına maruz bıraktı.

"Narin," diye fısıldadı, bıçağın düz kısmını kadının yaralanmamış göğsüne sürterek. "Son derece kadınsı."

"Kadınlardan bu kadar nefret etmene neden olan ne oldu?" diye sordu kız, iğrençlikten boğulurken, adam başparmağını yarattığı yaradan akan kana batırıp önce bir meme ucuna, sonra diğerine sürdü.

Danjermond kaşlarını kaldırdı. "Kadınlardan nefret etmiyorum," dedi, eğleniyormuş gibi. "Bu benim hobim. Kişisel bir şey değil."

"Öldürülmeyi son derece kişisel bir mesele olarak görüyorum."

Bir iç çekerek ayağa kalktı ve yatağın ayak ucuna dolaşarak düz sandalyeye oturdu. Hançeri ayaklarının dibine düşürdü ve rahatça gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Evet, her şeyi göz önünde bulundurursak, öyle düşünürsün herhalde. Ama bu senin uzun zamandır var olan bir sorunun, değil mi Laurel? Her şeyi kişiselleştirme eğilimindesin. Georgia'da başını belaya sokan da buydu. Olaya çok kişisel olarak karışmıştın. Ağaçlardan ormanı göremedin. Bir davayı kurarken perspektifin ne kadar önemli olduğunu ikimiz de biliyoruz. Bir savcı soğukkanlı, titiz ve tarafsız olmalı. Duygusallık, karşı tarafın sürprizlerine kapı açar. Senin de keşfettiğin gibi, Laurel, ben çok titiz bir adamım. Sürprizlere tahammülüm yok."

Hiçbir uyarı olmadan kabin kapısı içe doğru patladı, çürümüş çerçeve parçalandı, yağmur ve rüzgar içeri girdi ve Jack de onunla birlikte. İvmesi onu ileriye taşıdı ve bölge savcısı dönüp ona bakmaktan başka bir şey yapamadan, şaşkın Danjermond'a çarptı. Ahşap sandalye, ikisinin ağırlığı altında parçalanarak odun parçalarına dönüştü ve iki adam yere düştü.

Laurel, Jack'in adını haykırarak oturmaya çalıştı ve görmeye çalıştı. Mücadeleyi duyabiliyordu: zeminde botların sürtünme sesi, homurtular ve küfürler. Kalbinde sonucun ne olacağını biliyordu. Jack, elleri arkada bağlı halde, kelimenin tam anlamıyla savaşıyordu ve neredeyse bilinci kapalıydı. Danjermond onu öldürecek, tıpkı onu öldüreceği gibi... Tabii bir şekilde kendini kurtarabilirse.

Yavaşça, santim santim başlığa doğru kıvrıldı, bileklerini bağlayan iplere fazla yük bindirmemeye çalışarak, biraz gevşeme sağlayacak bir pozisyona geçmeye çalıştı. Dişlerini sıkarak, kavganın seslerini duymamaya odaklandı ve zihnini bağlarına yoğunlaştırmaya çalıştı. İpek. Pürüzsüz, güçlü, kaygan, kaygan. Elleri küçüktü, kemikleri incedi, bilekleri narindi. Konsantre olursa, doğru hareket ederse, mücadele ederek bağları sıkılmazsa...

Jack, Danjermond'u altında tutmak için çabalıyordu, ama gücü düzensiz patlamalar halinde azalıyor ve artıyordu, ve dengesizliği hangi yönün yukarı olduğunu belirlemeyi zorlaştırıyordu. Dizleri ve ayaklarıyla elinden geldiğince mücadele etti, mümkün olduğunda yumruk attı, tekmeledi, kafasında çılgın atan ve yanına saplanan acıyı görmezden geldi.

Danjermond onun altında kıvranıyor, bükülüyor, yukarı doğru kalkmaya çalışıyordu. Yere düşen hançeri almaya uzandı, Jack tüm ağırlığını onun üzerine attı ve ikisi de duvardaki masaya çarptı, masa da yere devrildi.

Mumlar bowling topu gibi yuvarlandı, alevleri önlerine çıkan her şeyi yaladı ve kulübenin duvarlarını kaplayan eski katranlı kağıdı açgözlülükle yakaladı.

Adamlar ateşten uzaklaşarak, hâlâ üstünlük mücadelesi verdiler. Jack, dizini rakibinin karnına vurmaya başardı, ama Danjermond acımasızca karşılık verdi ve yumruğunu Jack'in başının yan tarafına indirdi. Acı, Jack'i yuvarlanmaya ve karanlık, karanlık okyanusun dibine dalan bir dalgıç gibi bilinçsizliğe doğru düşmeye itti.

Buna karşı koydu, nefesini tuttu ve karanlıkta, beyninde uçan ateşböceklerinin arasından geri dönmek için mücadele etti.

Görüşü, duvarda açgözlülükle yanan alevleri ve parıltının önünde silüetleri görünen üç tane dalgalanan Danjermond'u ayırt edebilecek kadar netleşti. Cehennemden gelen üç şeytan. Kolunu kaldıran üç Danjermond, parıldayan üç hançer, ona doğru savruluyordu.

Ortakı adama daldı, omuzu sert bir kütleye çarptı, aynı anda hançer sırtına saplandı. Bir kaburgasının kırıldığını hissetti, sonra göğsünde garip bir boşluk hissi. Kalan azıcık gücü de ondan çekildi ve yere ağır bir şekilde düştü, Laurel'in adını mırıldandı.

"Jack! Jack!" Laurel, kulübenin duvarını yiyip bitiren ateşin gürültüsünün üstüne çıkmak için onun adını bağırdı. Üçüncü kez bağırdı, onun cevap vermesini duymak için çılgınca, cevap vermeyeceğini bilerek.

Danjermond'un ayağa kalktığını, hançerin aşağı doğru indiğini görmüştü. Jack ölmüştü. Yalnız kalmıştı. Bir elini kurtarmayı başarmış olması bir şey değiştirmeyecekti. Diğer elini çözmek için zamanı yoktu. Danjermond çoktan ayağa kalkmıştı. Ona doğru geliyordu. Hançerden kan damlıyordu. Jack'in kanı. Danjermond, alevlerin arka planında Lucifer gibi gülümsüyordu.

Ona bakma, düğümü çöz, düğümü çöz. Ağlayarak, tavandan aşağıya doğru inmeye başlayan siyah dumanın içinde öksürerek, yatakta sürünerek ilerledi, sol elini kurtarmak için el yordamıyla uğraştı.

Jack başını bir santim kadar kaldırdı. Tek görebildiği Danjermond'un ayaklarıydı. Laurel'a doğru ilerliyordu. İçindeki derin bir kuyudan son damla iradesini ve cesaretini çıkardı ve bacaklarını salladı. Danjermond'un dizlerinin arkasını vurdu ve bölge savcısının bacakları altında büküldü, onu baş aşağı alevlerin içine düşürdü.

Çılgınlık korkunçtu. İnsani değildi. Alevler içinde kalmış halde, ayağa kalkmayı başardı ve çılgınca koşmaya çalıştı, tökezleyip yatağın üzerinde düştü. Laurel çılgılık attı ve ipek örtü bir anda alev alırken kendini diğer tarafa attı.

Dumanla boğulurken, gözleri o kadar çok yanıyordu ki, zar zor açık tutabiliyordu. Danjermond için yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Ve o korkunç, ateşin parladığı anda, deneyecek miydi bilmiyordu. Tek bildiği, kulübenin bir kibrit kutusu gibi alev aldığı ve çabucak dışarı çıkmazlarsa, Jack'le birlikte Danjermond'un kaderini paylaşacaklarıydı.

En kötü dumanı atlatmak için çömelerek, yatağın etrafında koştu ve Jack'in uzanmış bedeninin yanına diz çöktü.

"Jack!" diye bağırdı, sesi ateşin gürültüsüyle neredeyse boğuldu. "Lanet olsun Jack, şimdi ölme!"

Onu çekerek, dişlerini sıktı ve tüm gücünü kullanarak onu kapıya doğru sürükledi, her santimetrede bağırarak. Küfürleri ve yalvarışları Jack'in bilinç bulanıklığını delip geçti. Onun kararlılığı, nasıl yapılacağını hatırlayamadığı halde bacaklarını hareket ettirmesini sağladı. Kızın sesine, elinin dokunuşuna ve inanılmaz iradesine tutundu ve tüm bunları kendini ileriye itmek için kullandı. Kapıda, parçalanmış çerçeveyi tuttu ve ayaklarını yere bastırdı.

"Acele et!" diye bağırdı Laurel, kolunu Jack'in beline dolayarak, merdivenlerden aşağı tökezleyerek bayou'ya doğru ilerlerken onun ağırlığını üstüne almaya çalıştı.

Yağmur hala yağıyordu, ama kulübenin eski kurumuş ahşabına karşı bir şey yapamıyordu. Kulübe, gece gökyüzünü bir meşale gibi aydınlatıyordu. Ateş, sanki cehennem açılmış ve orada işlenen zulümlerin tüm kanıtlarını yok etmek için, faili de yutarak onu mutlak adalete mahkum etmiş gibi, kulübeyi yutuyordu.

Zayıf, dumandan boğulan, Jack'in ağırlığı altında sendeleyeyen Laurel, çamurlu kıyıda dizlerinin üzerine çöktü ve Jack de onun yanına bir ton tuğla gibi düştü.

"Tanrım, Jack! Ölme!" diye bağırdı, onun üzerine eğilerek. "Ölme! Lütfen ölme!"

Ağlayarak onun üzerine eğildi, gözyaşları yağmurla karışarak onun yüzüne sıçradı. Ellerini şiddetle titreyerek, isle kaplı yanağına, dudaklarına dokundu, nefesini hissetmeye çalıştı, boğazında nabzını bulmaya çalıştı. Nabızı zayıf ve zayıf mıydı, yoksa kendi nabızı mıydı?

Jack'in kirpikleri yukarı doğru titredi ve ona baktı. Gülümsemeye çalıştı. Bir çay kaşığı havadan fazlasını solumaya çalıştı. "Hey, melek," diye fısıldadı, sonra tekrar nefes almaya çalıştı. "Belki de ben iyi adamlardan biriyimdir."

Sonra karanlık kadife bir battaniye gibi üzerine çöktü ve o acıya teslim oldu.

Otuz Birinci Bölüm

Rüya gibi parçalar halinde hatırlıyordu. Bir irade gücü onu itiyor, dürtüyor, yalvarıyor, küfrediyor, ayaklarını hareket ettirmesi için teşvik ediyordu. Bir adım, sonra bir adım daha. Acı engellenmişti, ama zayıflık ve zihniyle bedeni arasındaki kopukluk hissi engellenmemişti. Sanki özü serbestçe süzülüyor, en ince ipliklerle fiziksel kabuğuna bağlıymış gibi hissettiğini hatırladı. O bağı koparıp uzaklara sürüklenmek için güçlü bir istek duyduğunu hatırladı, ama Laurel onu geri çekip duruyordu. Onun nasıl bu kadar küçük ve bu kadar güçlü olabildiğini merak ettiğini hatırladı.

Anılarının parçalarında bir tekne vardı. Ve yağmur. Yağmur ve gözyaşları. Laurel onun için ağlıyordu. Ona ağlamamasını söylemek istedi. Onu ağlattığı düşüncesine dayanamıyordu, bunu birden fazla kez yaptığını bildiği halde, alçak herif. Ona söylemek istediği çok şey vardı, ama aciliyetinden başka bir şey toplayamıyordu. Kelimeler kafasında baloncuklar gibi zıplıyordu. Sesini kullanmayı unutmuştu. Hayal kırıklığı onu yordu.

Karanlık, ılık. Beyaz giysili erkek ve kadınların fısıltılı sesleri. Cennet olamazdı; kapıdan asla giremezdi. Hastane olmalıydı.

Soğuk eller koluna, yanağına dokunuyor. Yumuşak dudaklar ve aşk fısıltıları.

Laurel.

Laurel onunla kalmıştı, hemşire Washington odasında dolaşp, telaşla bir şeyler kontrol ederken ona söylemişti. Kısa boylu, tıknaz, küp gibi bir kadındı, maun rengi teni ve küçük sosis parmakları vardı, uzmanlığıyla tüy kadar hafif bir dokunuşla nabzını ölçüyordu. Miz Chandler, onun derin, ilaçla uyutulduğu günlerde ziyaret etmişti. Ama zavallı kadın, kız kardeşi öldürülmüş, şerifin soruşturması falan varken, başı çok dolu değil miydi? Hayatlarını kurtardıkları için şanslı değiller miydi? Bay Danjermond bir katil - Tanrım, merhamet et!

Jack, ön kapısında durup Leonce'nin uzaklaşmasını izlerken, onun gevezeliklerinin anısını kafasından silip attı. Monte Carlo gözden kaybolurken, bakışları kaçınılmaz olarak Belle Rivière'ye yöneldi. Zihninde, Laurel'ın düşünceleri dönüp duruyordu. Yanına oturmuş, yanağına öpücük kondurmuş, onu sevdiğini fısıldamıştı. Onun sevgisini hak etmiyordu, ama şüphesiz, onu hayata tutunan şeyin bu olduğunu biliyordu.

Jack, uzun süredir bakılmayan açelya alırlarının altından sürünerek çıktı ve merdivene tırmanarak Jack'in elini koklayıp yalayarak hoş geldin dedi. Jack, uzun süredir bakılmayan açelya alırlarının altından sürünerek çıktı ve merdivene tırmanarak Jack'

Huey, uzun süredir bakılmayan azalea alırlarının altından sürünerek çıktı ve merdivene tırmandı, Jack'in elini koklayıp hoş geldin öpücüğü verdi. Jack, köpeğe baktı, tuhaf bir şekilde uyumsuz gözlerle karşılaştı ve isteksizce köpeğin kulağını kaşıdı. Huey inledi ve kuyruğunu tuğlalara vurdu.

"Sen benim tek hoş geldinimsin, değil mi Huey? Bu, ayrıldığım için aldığım ceza
"

Kapıyı itip açtı ve eve girdi, köpeğin peşinden gelmesine izin verdi. Huey, fare aramak için eski örtülü mobilyaların etrafında burnunu sokmaya başladı. Jack, elinden geldiğince derin bir nefes aldı ve merdivenleri birer birer tırmanmaya başladı.

Nedense, yatak odasına vardığında kendini evinde hissedeceğini ummuştı, ama etrafına bakındığında, buranın hiç de evi olmadığını fark etti. Burası hâlâ Madam Deveraux'nun yatak odasıydı. O sadece burada zaman öldürüyordu. Yatağın arşafllarını değiştirmekten başka pek bir şey yapmamıştı. Bu evi kendi evi haline getirmemişti, kırık kaburgasının ve etrafındaki dokuyu kesen bıçak yarasının acısıyla yüzünü buruşturarak yatağa uzanırken bunu kabul etti. Burası onun hapishanesiydi, kendine karşı döndüğü ve kendini acımasızca kırbaçladığı yerdı. Bu yeri kendine ait hale getirmek için yaptığı tek şey, tüm kravatlarını önündeki meşe ağacına asmaktı ve bu, özgürlükten çok utanç belirtisiydi. Veba kurbanının kapısındaki bayrak gibi, bu da herhangi bir tür bağ gerektiren bir hayatı kaldıramayacağı konusunda, buraya yaklaşanlara bir uyarıydı.

O hayat yüzüne patlamıştı ve barutu koyup fitili yakanın kendisi olduğu gerçeğiyle yaşamak zorunda kalmıştı. Bu felaketin ardından kendisi için yeniden inşa ettiği hayat, herkes için basit ve güvenliydi, tavandaki karmaşık alçı madalyonu izlerken kendine hatırlattı. Yazıları, Frenchie's'deki arkadaşları, istediğı zaman yatağını ısıtacak kadar istekli kadın arkadaşları vardı.

Boş bir evi ve boş bir kalbi vardı ve bunları paylaşacak kimsesi yoktu, geçmişinin hayaletleri ve kendisine ait olmayan bir köpek dışında.

Jack, acıya karşı gözlerini kısıarak bu düşüncayı kafasından uzaklaştırdı. Hayatı, kefarete ve partiler arasında bir sarkaç gibi gidip geliyordu ve bu ona çok uygundu. Kimseye hesap vermek zorunda değildi, hiçbir şeyden sorumlu değildi.

Ve yine de Laurel Chandler ona aşık olmayı başarmıştı. Bu durumun ironisi çok fazlaydı: Adaletin savunucusu, kanunların koruyucusu Laurel, pek çok kişiyi umursamazca incitmiş, adaletin duygusal sürgün cezası olduğu bir adama aşık olmuştu. Ona, onun her zaman istediği, kendine asla sahip olamayacağını söylediği her şeyi sunmuştu.

Eğer onda bir parça onur varsa, uzaklaşmalı ve onu, kendisinden daha iyi bir adama aşık olması için terk etmeliydi.

Tören özeldi. Laurel bunun bir lütuf ve bir lanet olduğunu düşündü. Acısı, pek tanımadığı insanlarla paylaşamayacak kadar derindi, ama en derin yaraları ona sadece orada bulunan insanlar açmıştı.

Caroline ve Mama Pearl ile birlikte kilisenin bir tarafında oturdu. Vivian ve Ross diğer tarafta, aynı sıraya ama yan yana değil oturdular. Görünmez bir nefret duvarıyla ayrılmışlardı, sadece Vivian'ın çirkin aile sırlarını "normal" bir yüzle örtbas etme çabası nedeniyle bir aradaydılar. Söylentiler yayılmaya başladığında, bunları ne doğrulayacak ne de yalanlayacaktı; bir hanımefendi, kirli çamaşırlarını kamuoyuna sergilemek için kendini alçaltmazdı. Büyük olasılıkla Ross'tan sessizce boşanacak ve sanki Ross hayatının bir parçası olmamış gibi hayatına devam edecek, onu kamuoyunun yargısına terk edecekti.

Ross, pembe çay gülleri ve bebek nefesiyle örtülü tabuta donuk bir şekilde bakıyordu. Laurel, onun pişmanlık mı duyduğunu yoksa bunca zaman sonra ifşa olduğu için sadece üzüntü mü duyduğunu merak etti. Her halükarda onun gelmesine izin vermezdi, ama bu seçim ona ait değildi.

Suistimal hikayesi herkesin malumu olduğunda, Ross'un suçlama ve kınama fırtınasını nasıl atlatacağını merak etti - ve bu hikayenin herkesin malumu olmasını sağlayacaktı. Caroline bir keresinde ona Ross'un zayıf bir adam olduğunu söylemişti. Eğer cennette bir Tanrı varsa, gerçeğin utancı onu mahvedecekti.

Papaz Stipple'in cenaze konuşmasında söyleyecek çok az şeyi vardı. Laurel, onun hiçbir şey söylememesini tercih ederdi, ama burası onun kilisesiydi, onun ve Savannah'nın vaftiz edildiği, babalarının annelerini ölümüne kadar seveceğine söz verdiği kilise. Ölümün hepsini ve cemaatin yarısını Jefferson Chandler'ı öbür dünyaya uğurlamaya getirdiği kilise.

Elinde tuttuğu dantelli mendile baktı ve Savannah'nın yanında oturup elini tutup ona fısıldadığını çok iyi hatırladı. "Babam öldü, ama biz her zaman birbirimize sahibiz, bebeğim."

Her zaman.

Şimdi ölüm onları tekrar buraya getirmişti, hayatları ortak acı deneyimlerle birbirine bağlanmış bu insanları.

Törenin sonuna doğru, Conroy Cooper arkaya kayarak tek başına bir koltuğa oturdu. Laurel kiliseden çıkarken onun kasvetli, ruhunun derinliklerinden gelen mavi bakışlarıyla karşılaştı ve orada pişmanlığı ve sevgiyi gördü. Kız kardeşinin tanıdığı tüm erkekler arasında, asaletinden dolayı ona ulaşamayacağı birini seveceği ironisi onu acılandırdı.

Herkes dışarı çıktıktan sonra, Laurel giriş holünün gölgesinde kalarak Cooper'ın tabutun üzerine tek bir beyaz gül koymasını izledi. Uzun bir süre başı eğik, bir eli cilalı ahşap tabutun üzerinde durdu ve alçak, yumuşak sesiyle veda etti.

Laurel onu zina yapan biri olarak etiketlemiş ve Savannah'ya istediği türden bir bağlılık gösteremediği için onu kınamıştı. Ama o, artık onu tanımayan karısına verdiği sözü tutmaya çalışırken, elinden gelen en iyi şekilde onu sevdiğini söylemişti. Savannah'ya elinden gelen her şeyi vermişti. Onun çok daha fazlasına ihtiyacı olması onun suçu değildi.

Cenazeden sonra kahve ikram edilmedi. Normal hayatın, mahsuller, bebekler ve gündelik konularla konuşarak kederi hafifletmesi için zaman yoktu. Caroline onları Belle Rivière'ye sessizce eve götürdü.

Mama Pearl mutfığa gidip, bir fincan café noir hazırlamak gibi tanıdık bir ritüelle kendini teselli etmeye başladı. Caroline anahtarlarını salon masasına bıraktı, döndü ve Laurel'in ellerini kendi ellerine aldı. "Yukarı çıkıp biraz uzanacağım," dedi, gerginlikten yumuşayan güçlü sesi fısıltıya dönüştü. "Sen de aynısını yapmalısın, canım. Son birkaç gün çok kötü geçti."

Laurel zorla gülümsemeye çalıştı ve başını salladı. "Uyumak için çok huzursuzum. Bir süre avluya çıkmayı düşünüyordum."

Bir annenin sahip olması gereken sevgi ve bilgelikle parlayan koyu renkli gözleriyle Caroline başını salladı ve Laurel'in parmaklarını sıktı. "Orası çok güzel. Biraz huzur bulmak için iyi bir yer."

Laurel huzur bulmayı beklemiyordu, ama aramaya, umut etmeye gideceği doğrudu.

Çiçekli eteğinin ceplerine ellerini sokmuş, yavaşça patikalarda dolaştı. Uçarı bir esinti, eteğinin kenarlarını baldırlarının etrafında döndürdü ve saçlarının uçlarını omuzlarına doğru savurdu. Gün sıcak ve nemliydi, gökyüzü ise açık mavi bir kubbe mi, yoksa öfkeli gri bulutlarla kaplı mı olacağına karar veremiyordu.

Havanın ruh hali ve Laurel'ın üzerine bir kefen gibi çöken hüzünlü hava rağmen, bahçe her zamanki gibi güzeldi. Yeşilin zengin kokusu, çiçeklerin yumuşak, tatlı kokusu duyularını okşadı, onu sakinleştirmeye, rahatlatmaya çalıştı. Hatta yabancı otlar bile dikkatini dağıtmaya çalıştı, koparılmalrı gerektiğini hatırlattı. Yarın, diye söz verdi, yoluna devam ederek, bugün bulmayı umut edemeyeceği bir şeyi aramaya devam etti.

Hayatının önemli ve çalkantılı bir bölümünün aniden sona erdiğini hissetti. Savannah gitmişti. Bunca yıldır paylaştıkları sır açığa çıkmıştı. Danjermond ölmüştü ve onun karanlık geçmişi hakkında soruşturma devam ederken, manşetler hala gazete satışlarını artırırken, sonuç belliydi. Onun ifadesiyle, evinde ve olay yerinde bulunan kanıtlar arasında, New Orleans'ın Garden District Danjermond ailesinin oğlu, Partout Parish bölge savcısı Stephen Danjermond, seri katil olarak tespit edilmişti.

Köşedeki bankta otururken, bir sonuca ulaşıldığını hissetmesi gerektiğini düşündü. Ama daha çok, bir şeyin çözülmeye başladığını ve etrafa dağınık ipplikler bırakarak atıldığını hissediyordu. Savannah gitmişti. İlişkilerindeki çatlakları onarma şansları asla olmayacaktı; ilişkileri sonsuza kadar bozuk kalacaktı. Sır ortaya çıkmıştı, ama o Vivian'ın kızı olmaya devam edecekti; Ross Leighton, geleceği olmasa da, sonsuza kadar geçmişinin bir parçası olacaktı. Danjermond ölmüştü, ama dokunduğu her hayat, onun ihanetiyle silinmez bir iz bırakacaktı.

Ve sonra Jack vardı. Geçmişteki günahlarının bedelini hayatıyla ödemek isteyen adam.

Eğer kafasında beyin olsaydı, uzaklaşır, temiz bir başlangıç yapar ve yeni bir yerde yeniden başlardı. Jack ile aralarında olanlar çok hızlı ve çok yoğun olmuştu. Eve döndüğünde aradığı son şey bir ilişkiydi ve Jack, hayalindeki erkek tipinden çok uzaktı. Bir zamanlar ortak olan mesleklerini kullanmış, suistimal etmiş ve alay etmişti. Bu yüzden ona saygı duymuyordu, ama sonunda kendini değiştirmesini saygıyla karşılıyordu, her ne kadar bunun nedeninin bencilce olduğunu iddia etse de. Sorumluluktan kaçarak bir hayat sürüyordu, bu da onun güçlü görev bilincini rahatsız eden bir başka özelliğiydi, ama onun bu rolü defalarca reddettiğini görmüştü.

Onu zihninde görmeye devam ediyordu; kötü sırtışlı, kulak memesinde yakut olan haydut adamı değil, gizli ihtiyaçları sevgisiz bir çocukluğa kadar uzanan yalnız, musallat olmuş adamı. Onun içindeki

içinde, kendi kalbine dokunan acıyı hissetmeye devam ediyordu, sahip olmaması gerektiğini düşündüğü şeylere duyduğu özlemin acısını.

Jack kendini bir kullanıcı ve alçak, eğlenceden başka bir işe yaramayan biri olarak gösteriyordu, ama gerçekte onun hayatını kurtarmış ve bu dünyada son derece nadir görülen bir kahramanlık göstermişti.

O, iki farklı insan gibiydi. Sorun, "kötü" Jack'i, "iyi" Jack'in var olduğuna ve acı dolu bir hayatın yarısından daha iyi bir şansa layık olduğuna ikna etmektir.

Laurel gözlerini kapattı ve başını geriye yaslayarak yüzünü gökyüzüne çevirdi, güneş bulutlarla saklambaç oynarken. Bir an için, gerçekten yeniden başlayabilecekleri, insanların geçmişlerini geride bırakıp gölgelerin ötesinde yaşayabilecekleri, onun ve Jack'in tüm yüklerinden kurtulup sadece mutluluğu yaşayabilecekleri bir hayat hayal etti.

"Beni mi hayal ediyorsun, tatlım?"

Laurel'in bu sesin kendi zihninden gelmediğini anlaması bir an sürdü. Gözlerini açtı ve bankta dönerek onu, soluk kot pantolon ve önü açık keten gömlek giymiş, Caroline teyzenin kolu olmayan tanrıça heykellerinden birine yaslanmış olarak gördü. Bronz teninin altında solgun görünüyordu ve koyu renkli gözlerinin yanında derin çizgiler vardı, bu çizgiler sakalının gölgesiyle birleşerek onu sert ve tehlikeli gösteriyordu. Korsan gülümsemesini gösterdi, ama gözlerinde çok fazla acı vardı, bu yüzden gülümsemesi pek inandırıcı olamadı.

"Burada ne işin var?" diye bağırdı Laurel, bankın üzerinden fırlayarak. "Sakın bana Dr. Broussard'ın seni serbest bıraktığını söylemeye kalkışma!"

Kadının sesinin yüksekliği kafasında çekiçler çakmasına neden olduğu için biraz irkildi. "Mais non," diye yavaşça konuştu. "Ben, kaçtım sayılır."

"Neden bu beni şaşırtmıyor?"

"Önemli bir şey değil, 'tite chatte,'" diye homurdandı ve başparmağını tanrıçanın alnına sürttü. "Tek sorunum şiddetli bir baş ağrısı ve kırık bir kaburga."

Laurel ona somurtarak baktı ve ellerini beline koydu. "Akciğerin çöktü! Beyin sarsıntın var, bıçak yaraların var ve..."

"Bon Dieu!" diye sahte bir şaşkınlıkla nefesini tuttu, siyah saçları alnına dökülürken ona geniş gözlerle baktı. "O zaman belki de oturmalıyım."

Kolunu beline doladı ve onu kendine doğru çekti, hareketleri sert ve biraz garipti, ama onu kendi kucağına oturtmak için yeterince etkiliydi

O hemen ondan uzaklaştı, ama bacaklarını sallayarak onun yanında bankta oturdu.

Jack kaşlarını çatarak ona yan gözle baktı. "Yeteneğimi kaybediyor olmalıyım."

Laurel burnunu çekti. "Daha çok aklını kaçıırıyorsun gibi. Senin yerin hastanede. Tanrım, seni son gördüğümde bilincin bile yoktu!"

"Yaşayacağım."

Konuyu kapatarak, ona baktı ve gözlerinin altındaki derin gölgeleri fark etti. Daha zarif ve kırılgan görünemezdi, paha biçilmez bir porselen parçası gibiydi. Bu kırılganlık, onun içindeki çelik gibi güçlü iplikleri keşfetmeden önce onu bir kez korkutmuştu. Ama bugün bu gücün azaldığını hissediyordu.

"Sen nasılsın tatlım? Nasıl gidiyor?"

"Savannah'ın cenazesi bugün oldu," dedi sessizce.

Jack kolunu omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekerek başının üstüne bir öpücük kondurdu. Yapması gereken tek şey buydu. Laurel, kaburgalarını saran bembeyaz bandajın üstüne, Jack'in sıcak çıplak göğsüne elini koydu ve elinin altında hissettiği kalp atışlarını sevgiyle dinledi.

"Yapabilseydim senin yanında olurdum."

Yüzünde dikkatlice ifadesiz bir ifadeyle ona baktı, onun ve aralarındaki duyguların değişimini anlamaya çalışıyordu. "Sen cenazelere gitmezsin."

"Evet, şey..." O, yanlarındaki tuğla duvara tırmanan güllere bakarak içini çekti. "Bu, arkadaşlarımı kaybetmemi engellemiyor, değil mi? Sadece benim arkadaş olmamı engelliyor."

"Biz öyle miyiz?" Laurel sessizce sordu. "Arkadaş mıyız?" "Sen benim hayatımı kurtardın."

"Sen de benimkini kurtardın," diye cevapladı kız, kollarını sıkıca kavuşturarak bankın önünde volta atmaya başladı. "Bu bizi ne yapar? Eşit mi?"

"Ne olmamızı istiyorsun?" Jack, sesindeki keskinliği duydu ve bunun için kendine lanet etti. Buraya onunla kavga etmeye gelmemiştir. Ne için gelmişti? Ve neden? Uzak duramadığı için mi? Bankın ayaklarına dolanan sarmaşık gibi kalbine kök salmış ve onu saran şeyi sonlandırması gerektiğini düşündüğü için mi? İkisini birden elde edemezsin Jack.

"Daha fazlasını istiyorum," diye itiraf etti Laurel. Bu onu aptal yapıyorsa, o zaman aptaldı. Bu onu zayıf yapıyorsa, o zaman zayıftı. Gerçek buydu. Hayatının çok büyük bir kısmı yalanlarla doluydu. Yürümekten vazgeçti ve bir yargıç kadar ciddi bir şekilde Jack'in gözlerine baktı. "Seni seviyorum Jack. Kendime sevmemem gerektiğini söyleyip duruyorum, ama seviyorum."

"Haklısın, meleğim." Acıya karşı dişlerini sıkarak yavaşça ayağa kalktı. "Sevmemelisin," diye mırıldandı ve ona bakmaktan kaçınarak kapıya doğru yürüdü. Ona bakarsa, asla uzaklaşamayacaktı.

"Bunu hak etmediğin için değil, Jack," dedi Laurel, kolunu tutarak. "Çünkü öyle yapmam daha kolay olurdu. Ama bir zamanlar kolay bir ilişkim olmuştu ve bu güvenli olabilir, ama ikimiz için de adil değildi.

"Kolay yolu seçmem, Jack," diye mırıldandı, onun cevabını beklerken içten içe titriyordu. "Sen seçer misin?"

"Tabii," dedi, sesi boğuk bir duman gibiydi, gözleri orta mesafedeki belirsiz bir noktaya odaklanmıştı. "Hala anlamadın mı, tatlım? Ben bir korkak ve bir alçağım..."

"Sen ikisi de değilsin," dedi Laurel sertçe. "Eğer korkak olsaydın, bugün beni kız kardeşimin yanına gömerlerdi. Eğer alçak olsaydın, bu kadar asil bir şey yapmaya ve buradan uzaklaşmaya bu kadar çabalamazdın."

Gözleri, duygularının doruğunda, kolayca yaşlarla doldu. Onun sağlam pazı kaslarını sıkıca kavradı, küçük parmakları zar zor bir iz bıraktı. "Birçok yönden, tanıdığım en iyi adam sensin, Jack Boudreaux," dedi boğuk bir sesle. "Bunu sana inandırmak için bir şans istiyorum."

Ve o da buna inanmak istiyordu. Tanrım, ne kadar da inanmak istiyordu. Bu ihtiyaç, hayatı boyunca gömmek için çabaladığı, içindeki bir acıydı. Bir şeylerin değeri olmak, birisi için önemli olmak ihtiyacı.

Şimdi gözlerini kapattı, bu ihtiyacın onu tamamen yutacağından, bu anın sadece bir rüya, acımasız bir şaka olmasından korktu, çünkü çocukluğundaki her küçük umut acımasız bir şaka olmuştu. Onun onu sevmesi mantıklı değildi. Hayatının gidişatına göre, bu mutluluk şansına sahip olması mantıklı değildi. Bir bit yeniği olmalıydı. Her an başına bir felaket gelebilir.

Orada durmuş, bekliyordu, onun arkasını izliyordu. Dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırırken çenesi titriyordu. Gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirdi.

"Yeterince bedel ödemedin mi, Jack?" Laurel fısıldadı. "İkimiz de ödemedik mi?"

"Bilmiyorum." Omuz silkmeye çalıştı, acıdan yüzünü buruşturdu. "Bir koca mı istiyorsun? Bebek mi istiyorsun?"

Her şeyden çok, diye düşündü. Ona bu hayalleri gerçekleştirmesi için ikinci bir şans verme fikri, ona bir çocuk verme fikri, ikisinin hatasız ve pişmanlıksız yepyeni bir hayat kurma fikri, kendisinin hayal bile edemediği bir dilekti.

"Bir gelecek istiyorum," dedi basitçe, bu dilek çok değerli, çok kırılgan olduğu için sesli olarak dile getiremedi. "Geçmiş geride bırakmak istiyorum. Senin de benimle gelmeni istiyorum."

Geçmişin ötesinde bir hayat. Kendisine sadece rüyalarında sahip olabileceğini söylediği bir hayat. Ondaki uzaklaştı, elini saçlarına götürüp ensesini ovuşturdu.

Laurel onu izledi, kalbi hızla atarken nefesini tuttu.

Jack döndü ve ona baktı, tüm umudunu, korkusunu, saf, tatlı güzelliğini gördü.

"Kendime, içimde bir damla onur varsa, senden uzaklaşacağımı söyledim," dedi yumuşak bir sesle. Dudakları köşelerinden bükülerek çarpık, alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Şanslıyım ki, başlangıçta pek bir şeyim yoktu."

Laurel, kalbi taştan bir şekilde onun kollarına atıldı. Yanağını göğsüne dayadı. "Sandığından daha fazlasına sahipsin," diye fısıldadı.

"Sen varsan ihtiyacım olan her şeye sahibim," dedi ve ağzını onun ağzına yaklaştırarak hem bağ kuran hem de başlangıç olan, hem vaat hem de yerine getirme olan... ve aşk olan bir öpücük verdi.

Epilog

Pirogue, bir bıçak kadar sessizce bataklığı yarararak ilerliyor. Güneş batıda eriyip gidiyor, erimiş altın kadar zengin ve sıcak. Etrafındaki bataklık loş ve sessiz. Bekliyor, huzurlu. Kurbağalar zambaklar arasında şarkı söylüyor. Bir ak balıkçıl, düşmüş bir selvi ağacının gövdesindeki dallardan yapılmış yuvasına eşine katılmak için süzülüyor.

Teknedeki kadına bakıyorum. Sanki ay benimmiş gibi gülümsüyor. Bir kaplanın cesareti. Bir güvercinin nezaketi. Karım. O olmasaydı ben bir hiçtim.

Tekneyi eve doğru ilerletiyorum ve hayatımda ilk kez mutluluğu tadıyorum.

Her şey bizden alınır ve korkunç Geçmişin
parçaları ve bölümleri haline gelir.

Alfred, Lord Tennyson
Lotus Yiyiciler

Bu Kitapta Kullanılan Cajun Fransızca Kelime ve Deyimler Sözlüğü

allée – cadde, yol
allons danser – dans edelim
allons jouer la music, pas les femmes – hadi müzik çalalım, kadınları
değil arrête sa – kes şunu
baire – cebinlik bateau –
tekne
beau-père – üvey baba
bébé – bebek
bon à rien, tu, 'tit souris – işe yaramaz, sen, küçük fare bon Dieu –
iyi Tanrım
bon Dieu avoir pitié – Tanrım, merhamet et
bonjour – günaydın
c'est assez – bu kadar yeter
c'est la vie – hayat böyle
c'est vrai – bu doğru c'est la
guerre – savaş böyle catin
– bebek
cher/chère/chérie – sevgi ifadesi
coonass – Cajun için kullanılan, genellikle
aşağılayıcı bir argo terim dépêche-toi – acele et
espèces de tête dure – seni inatçı şey etalon –
aygır, damızlık at
sava grand rond – kelime anlamı "büyük daire", geleneksel olarak bir
ş
grand-mère – büyükanne
gris-gris – büyü, tılsım (voodoo gibi) joie de
vie – yaşam sevinci
jolie fille – güzel bayan
laissez le bon temps rouler – iyi zamanlar devam etsin
Le Mascarade – Maskeli Balo
ma belle – benim güzelim
ma douce amie – tatlı aşkım

ma bon pichouette – benim iyi kızım mais
oui/mais yeah – ama evet
mais sa c'est fou – bu çılgınca ma
jolie fille – benim güzel kızım
"Ma Petite Fille Est Gone" – Küçük Kızım Gitti merci/merci
boucoup – teşekkürler/çok teşekkürler
mon ami – arkadaşım
mon coeur – kalbim oui
– evet
pas de bêtises – şaka yapma
pas du tout – hiç de değil
petite fleur – küçük çiçek
pirogue – kano benzeri tekne
restaurant et salle de danse – restoran ve dans salonu roux –
yağda kavrulmuş un, sosları koyulaştırmak için kullanılır s'il
vous plait – lütfen
sa c'est de la couyonade – bu aptallık sa me fait
de le pain – üzgünüm
sa c'est honteux – bu utanç verici
son pine – onun penisi
techeue poule – tavuk kıcı
'tit boule – küçük toplar
'tite ange – küçük
melek 'tite chatte –
küçük kedi traiteur –
halk şifacısı tu menti –
yalan söylüyorsun
une belle femme – güzel kadın va-
te'n – git buradan
"Valse de Grand Mèche" – Büyük Bataklık Valsi viens
ici – buraya gel

FB2 belge bilgisi

Belge Kimliği: fbd-2c06de-5c05-d640-44b3-7403-7164-ec7578 Belge sürümü: 1

Belge oluşturulma tarihi: 05.02.2009

Oluşturulduğu yazılım: Fiction Book Designer

Belge yazarları:

♦

Kaynak URL'ler:

♦

Hakkında

Bu kitap Lord KiRon'un FB2EPUB dönüştürücü sürüm 1.0.35.0 ile oluşturulmuştur.

B u kitap, FB2EPUB dönüştürücünün 1.0.35.0 sürüm FB2EPUB dönüştürücüsü ile oluşturulmuştur.

İçindekiler

Tami Hoag Cry Wolf

Yazarın Notu

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On

Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm On

Beşinci Bölüm On

Altıncı Bölüm On

Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm Yirmi

Birinci Bölüm Yirmi

İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm Yirmi

Beşinci Bölüm Yirmi

Altıncı Bölüm Yirmi

Yedinci Bölüm Yirmi

Sekizinci Bölüm Yirmi

Dokuzuncu Bölüm

Otuzuncu Bölüm

— — — .

Otuz Birinci Bölüm Epilog

Bu Kitapta Kullanılan Cajun Fransızca Kelime ve Deyimler Sözlüğü

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

